

Giới thiệu Trâu Già gặm Cỏ Non

Người ta vẫn thường hay nói trâu già thích gặm cỏ non là để ám chỉ những môi trường chênh lệch độ tuổi, nhưng mà không phải người ta vẫn thường hay nói rằng tình yêu thì sẽ không phân biệt lứa tuổi, địa vị và con người ư? Đọc truyện Trâu Già "gặm" Cỏ Non để tìm hiểu câu chuyện tình trắc trở này có thể hợp hay tan. Truyện là chuyện gia đình của những cặp đũa lệch, chỉ là lệch nhau vì tuổi tác chứ chắc gì yêu thương đã lệch hướng, trái chiều. Chồng già vợ trẻ, ban ngày thường đấu đá, nhưng buổi tối lại chuyên cần mò cá. Người ta thường nói: Ân ái mà không tích cực ắt hẳn là đầu óc có vấn đề. Truyện ngôn tình thú vị này là hành trình theo đuổi tình yêu, đánh đổi nhiều thứ để có được một món lợi không hề nhỏ, làm người ung dung sống hết đời, cùng nhau mở đầu cho một hạnh phúc tươi đẹp, cuộc sống hạnh phúc như hình với bóng và gắn bó như keo sơn. Đọc truyện để cùng cười và cùng ngẫm với các nhân vật trong truyện nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Người Phụ Nữ Này Quả Nhiên Rất Có Ý Tư

Chủ nhật sắp tới chính là ngày 11 tháng 11 Lễ ‘độc thân’. (Lễ này dc nhóm sinh viên học sinh bên TQ lập vào ngày 11/11/1990)

0 giờ kém ba phút, nữ học sinh Tiểu Bạch đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào hệ thống thời gian dưới góc máy vì tính trước mặt, ngón trỏ đặt sẵn ở nút enter, bất cứ lúc nào cũng có thể sẵn sàng thể hiện bản lĩnh, bởi vì sắp tới thời khắc lòng người kích động tranh mua, thắng bại là ở một cú này!

Chợt ngoài cửa vang lên tiếng chìa khóa chuyển động, hẳn là cô bạn cùng phòng Tô Hoa đã về. Tiểu Bạch chết sống nhìn chăm chăm vào màn hình nhưng miệng thì không buông tha: "Cậu đã đi đâu hả, trễ thế này mới mò về. Mình nói cậu nghe, mình đã chấm được một đôi giày cao ống giả gốc là 226, nhân dịp Lễ ‘độc thân’ nên được giảm 50% còn lại là 113. Đương nhiên không thể so sánh được với hàng trưng bày trong quầy, nhưng trông cũng giống y như thật."

Sau lưng không có động tĩnh gì Tiểu Bạch cũng chẳng quan tâm, bởi vì bây giờ đã đến 0 giờ lẻ 3 phút, ngón tay cô hơi giựt giựt như bị động kinh. Co giựt cỡ chừng ba phút, cô thấy trên trang đặt hàng hiện lên chữ thành công, sau đó nhảy bật ra khỏi ghế, xoay người lại kích động dang hai cánh tay xông tới chỗ cô bạn cùng phòng, điên cuồng hét lên: "Không uống phí công chị gái ta ngồi canh suốt đêm, cuối cùng cũng thuộc về tay ta rồi. . . . . Ái!" Đến khi cô thấy rõ người trước mặt thì không kiềm được mà thốt lên tiếng hét kinh hãi.

Tô Hoa đang cởi áo khoác tây trang mặc ở bên ngoài ra, để lộ một chiếc áo hờ vai màu trắng. . . . . Áo cưới? Tóc cô còn uốn xoắn lên, ở phía sau dùng trăm cái thủy tinh giữ lại, tóc mai còn rũ xuống hai lọn xoắn xoắn, nhìn vào như một người phụ nữ thực thụ.

Tiểu Bạch bật phì cười ra tiếng: "Mình nói này Tô Hoa, cậu nha, bộ đi kết hôn à, nửa đêm nửa hôm mà ăn mặc kiểu này định hù chết người khác chắc."

Tô Hoa vừa cởi áo cưới xuống, vừa ngoái đầu nhìn lại cười nói: "Đúng vậy, mình đã kết hôn."

Tiểu Bạch kéo qua cái ghế, tách ra hai chân ngồi ngược lại dựa vào thành ghế, cô cười nắc nẻ đến run rẩy hết cả người: "Được lắm, vậy cậu nói xem cậu gả cho ai nào? Là gả cho Romeo hay là Thẩm Tiểu Ngu đây." Tiểu Bạch tiện tay mở ra mục tin tức giải trí nằm ở trang đầu, tiêu đề nổi bật trên trang viết là: Hôm nay là lễ thành hôn tiệc "Buffet" Trung Hoa của Thẩm Tiểu Ngu.

Nữ sinh ký túc xá xưa nay rất phóng khoáng, nên thấy cũng đã thấy, hơn nữa chẳng có gì phải giấu giếm. Vào lúc này Tô Hoa đã cởi hết sạch quần áo ở trên người, sau đó ném áo cưới lên giường, tiếp theo quơ lấy một chiếc áo tay dài rộng thùng thình cùng một cái quần jean mặc vào. Thuận tay kéo luôn cây trâm cài trên tóc xuống. Làm xong những thứ đó, cô bước tới liếc mắt nhìn vào máy vi tính của Tiểu Bạch, bữu môi nói: "Thế nào ngay cả một tấm hình cũng không có."

Tiểu Bạch ném cho cô ánh mắt kiểu như ‘đúng là người nhà quê không nhìn thấy hết việc đời’, sau đó nói: "Ông chủ bự cỡ này kết hôn đương nhiên là phải ếm nhem với bên ngoài, có thể để lộ ra mấy chữ tin tức thế này đã là không tệ rồi, còn muốn có hình nữa ư. . . . . Chi bằng cậu tự mình đến nơi đãi tiệc cưới còn đáng tin hơn."

Tô Hoa nhún vai nói: "Cũng đúng, tiệc cưới còn dựng lên một tấm bảng hiệu: Ký giả và chó không được đi vào."

Tiểu Bạch càng tỏ ra xem thường cô: "Cậu đó, nói như thể cậu đã nhìn thấy rồi vậy! Chớ có nói sang chuyện khác, tối nay cậu đã đi đâu hả? Có phải lại đi quần lấy cái tên ‘Romeo’ mấy bữa trước hay không? Kể ra, trông anh ta cũng rất bánh trai. . . . ."

Tô Hoa thần nhiên đưa cái gương tới để ở trước mặt Tiểu Bạch: "Chị hai, miệng chị chảy nước kìa."

Tiểu Bạch quỳnh quáng hỏi: "Đâu hả?" Đồng thời bụm miệng lại chùi lia chùi lia.

Các cô là đàn chị đại học năm 3 khối A chuyên ngành phục trang biểu diễn, là mầm mống nghệ thuật trọng điểm trong trường đại học, nói theo kiểu như

là bá chủ trong trường học cũng tương đối là sự thật. Ngày thường năm ba chị em kết thành một nhóm đi ra ngoài, chiều cao trung bình đều từ 1m75 trở lên, tuyệt đối có thể cúi mắt nhìn xuống một đồng lớn các cô gái và những chàng trai, cảm giác về sự ưu việt đó thật không có gì sánh nổi.

Gần đây tất cả mọi người đang bận tập diễn kịch trên sân khấu, Tô Hoa quay thử vai Juliet, anh chàng diễn chung với cô ngũ quan vô cùng cân đối, mặc lên quần áo và trang sức truyền thống Châu Âu, dáng vẻ khôi ngô tuấn tú đó khiến cho một người quen nhìn thấy trai đẹp như Tiểu Bạch cũng phải mất hồn si mê. Nhất là, có mấy lần cô đến xem nhóm Tô Hoa tập luyện, mỗi khi thấy ‘Romeo’ thâm tình chân thành nhìn Tô Hoa, trái tim cô như vỡ nát rơi đầy đất, cũng thường hay lấy chuyện này ra trêu chọc Tô Hoa.

Tô Hoa đang tháo gỡ xuống trang sức, cô chợt nhớ lại thời gian trước lúc nói chuyện tán dóc với Tiểu Bạch có nhắc tới một chuyện, vì thế liền mở bàn tay ra, kể cả nói: "Quà cậu nói tặng mình đâu?"

Tiểu Bạch mơ hồ không hiểu hỏi: "Quà gì?"

"Quà tân hôn!"

". . . . ."

Trong khi Tiểu Bạch còn đang trợn mắt há to miệng Tô Hoa đã thuận tay lấy đi lọ nước hoa mà cô bạn yêu thích nhất, đồng thời trước khi cô bạn mình nổi đóa đã nhét một bao bánh kẹo cưới vào trong tay Tiểu Bạch, sau đó xách theo rương hành lý phát phát tay nói: "Mình đi đây, ngày mai điện thoại cho cậu."

Tiểu Bạch đứng bất động tại chỗ, bỗng nhiên bùng tỉnh rống to về phía cửa ra vào: "Cậu đó Tô Hoa, mau quay lại nói chuyện rõ ràng cho mình!"

Cô vừa dứt lời không lâu, sát vách liền có vài cái đầu ló ra, còn có một đôi mắt nhấp nhem đầy tơ máu lên tiếng: "Àm ỉ cái gì thế, có để yên cho người ta học bài hay không?"

Tô Hoa đứng lại ở đầu hành lang, sau đó hơi mỉm cười rồi đi xuống lầu.

Khu nhà ở dành cho học sinh nữ đã tắt hết đèn, trong sân trường yên tĩnh giờ phút này chỉ có một chiếc Cadillac màu đen lẳng lặng đỗ lại, vô cùng hòa hợp với màn đêm vào lúc này, cũng có vẻ rất nhỏ bé và đơn điệu.

Tài xế ân cần giúp Tô Hoa xách hành lý lên bỏ vào cốp xe, sau đó chở cô đi về hướng khu biệt thự Tây Sơn.

Đền đường vùn vụt lui về phía sau, Tô Hoa không biết gì về người mình sắp gặp mặt: Anh ta rốt cuộc là người như thế nào? Cha Tô nói anh ta là một người đàn ông cực phẩm. Có điều cha Tô vốn là một người đàn ông không đáng tin cậy, khả năng quan sát của ông tuyệt đối không dám nói tới.

Trong buổi tiệc cưới ngày hôm nay, lần đầu tiên Tô Hoa nhìn thấy người đàn ông đó, hình dung anh ta thế nào nhỉ? Trầm ổn? Nghiêm trang?

Suy xét định nghĩa những từ mình hình dung rồi sau đó kết luận: Là một tên đàn ông lão luyện. Đúng vậy, anh ta 36 tuổi, lớn hơn Tô Hoa gần đến một vòng. Cô đã lên mạng tìm hiểu những tài liệu cá nhân có liên quan đến người đàn ông này, trong tay ngoài khoản vốn đầu tư số 0 đếm không hết, hơn nữa là những tin tức có quan hệ bất chính của anh ta. 36 tuổi vẫn chưa kết hôn, trước và sau gặp gỡ qua lại vô số, từng có tin đồn phụ nữ trong tay anh ta nếu như cùng lúc tập hợp lại có thể lượn quanh cả một con phố. Có điều ai ai cũng đều là hàng nội.

Đối với Tô Hoa mà nói, một Lão đàn ông ăn chơi lẳng nhăng như vậy cũng là một lựa chọn tốt: Ít nhất giữa hai người sẽ không có cái loại tình yêu gì đó làm phiền. Tình yêu là gì, đó là Miền Đất Hứa của sự lãng mạn được con người hư cấu ra, đuổi theo ý tưởng ở trong đầu, tốt đẹp đến mức liêu lĩnh lao đầu vào nhưng vừa gặp phải ánh sáng là mất ngay.

Mẹ của Tô Hoa còn đáng thương hơn, xưa kia không phải chạy theo tiếng gọi ái tình gả cho cha Tô danh tiếng sao, cho rằng ông chính là bạch mã hoàng tử của mình, kết quả không nghĩ tới sau khi lên ngựa lại có một người phụ nữ khác cưỡi chung một ngựa với mình, cuối cùng còn cướp luôn chiếm giữ một mình con ngựa đó.

Mười mấy tuổi khi Tô Hoa nhìn thấy cha dẫn theo một người chị gái lớn tuổi hơn mình về nhà thì Tô Hoa đã nhìn nhận được:

Thứ nhất, cái thứ tình yêu con mẹ gì đó thật không đáng tin cậy.

Thứ hai, tin vào miệng lưỡi đàn ông chỉ bằng hãy tin trên đời này có quỷ.

Nhân lúc còn chưa tới khu biệt thự, Tô Hoa gọi điện thoại cho cha Tô, giọng điệu không hề có sự hòa nhã thân thiện: "Tô Quốc Quân, giờ ông đang ở đâu?" Tô Quốc Quân chính là tên của cha Tô, cô bắt đầu gọi ông như thế từ khi mười mấy tuổi cho đến nay. Dù ông có đánh mắng thế nào cũng vô dụng, nên chỉ có thể chiều theo cô.

Cha Tô ở đầu bên kia bận rộn đến sứt đầu mẻ trán: "Con yên tâm, cha thu xếp xong vài thứ rồi sẽ nhanh chóng dọn về nhà, sẽ không để mẹ con đợi lâu đâu."

Tô Hoa cười cười nói: "Năng suất làm việc của ông chủ Tô thật là tốt, đồng ý với tôi ngày 9 chuyển về nhà, nay đã 11 rồi mà vẫn còn đang thu xếp đồ đạc. Khó trách công ty bị ông thu xếp đến nửa chết nửa sống."

Tô Quốc Quân nghe xong lời này, tức giận đến thiếu chút nữa xuất huyết não, hùng hùng hổ hổ hầm hừ vào điện thoại.

Tô Hoa thần nhiên đổi qua nghe bằng tai khác, chân chính làm được vào tai trái, ra tai phải: "Nếu như ông không có cách thực hiện chuyện đã hứa với tôi, vậy tôi sẽ càng dễ xử lý hơn, muốn tạo ra một tờ giấy chứng nhận ly hôn không phải rất dễ sao." Nói xong cô liền cúp điện thoại, cũng không còn nghe thấy giọng ông nữa.

Cha Tô gấp gấp đem đứa con gái 21 tuổi của mình gả cho một Lão đàn ông 36 tuổi chẳng qua vì đánh giá cao khả năng kinh tế của con rể có thể giúp công ty ông thoát khỏi thời điểm khó khăn.

Mà Tô Hoa sẽ đồng ý chuyện này nhưng có một điều kiện: Cha Tô phải cắt đứt hết mọi quan hệ ở bên ngoài, chuyển về nhà sống vui vẻ với mẹ những ngày về sau.

Muốn cha Tô thật lòng yêu mẹ là không có khả năng, nhưng để ông giống như một con chó trung thành phục tùng mẹ thì còn có chút tin được. Dĩ nhiên Tô Hoa sẽ ở một bên giám sát ông.

Có điều cô nghĩ mãi không hiểu, bà mẹ u mê của mình tại sao lại không quên được người đàn ông này chứ.

Đang say sưa suy nghĩ, xe đã đến khu biệt thự. Tài xế mở cửa mời Tô Hoa xuống xe. Quản gia dẫn theo một nhóm người làm đã chờ sẵn ở cửa. Khi họ nhìn thấy cách ăn mặc của Tô Hoa thì hơi có chút giật mình, nhưng cũng trấn định lại rất nhanh.

Gia Bình của Lão đàn ông này tính ra cũng rộng lớn, bề ngoài nhìn rất có khí phách, đi vào bên trong, tiếng bước chân vang vọng trong không khí cũng có thể to lớn đến vắng lạnh. (GB là khu biệt thự cao cấp thường ở gần vùng núi hoặc Cao Nguyên)

Theo quản gia cùng đi dạo một vòng phòng ốc, Tô Hoa thấy rất hài lòng, mọi thứ đơn giản, sạch sẽ, phân loại rõ ràng. Có phòng giữ quần áo riêng biệt, phòng tắm, phòng giải trí, phòng tập thể thao. . . . . Mối nhìn giống như một khu tập thể mini, không cần bước chân ra khỏi nhà vẫn có thể vui chơi đến cực khoái.

Tô Hoa nhú mày: Quả nhiên là Tài Đại Khí Thô*. Nhà cửa họ Tô cũng không nhỏ, nhưng nếu so sánh với nơi này thì thật đúng là gấp phải sư phụ rồi. (giàu có nhưng kg có phẩm chất)

Nam chủ nhân gọi điện thoại về nói anh ta đang bận xã giao, cô dâu mới cũng không cần phải chờ đợi. Cả ngày quần quật chạy tới chạy lui, Tô Hoa cũng mệt đến đứt hơi, vì thế liền lần mò tới phòng tắm thoải mái khoan thai tắm rửa bằng nước nóng. Được nước ấm xả lên người đúng thật khiến cho người ta từ từ thanh tỉnh lại. . . . .

.....

Trên tầng lầu 18, một người đàn ông trông rất lịch thiệp đứng cạnh cửa sổ từ trên cao nhìn xuống ánh đèn rực rỡ trải rộng khắp mặt đất, mà không vội trở về nhà.

Trợ lý Tiểu Lưu nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh ta, thậm chí có phần giống như đang nhìn một con quái vật: Hôm nay là ngày ông chủ kết hôn, còn tưởng rằng ông ta sẽ không tới công ty, ai ngờ ông ta vừa xử lý xong tiệc cưới liền quay lại làm thêm gần 2 tiếng đồng hồ, căn dặn rõ ràng đầu vào đầu công việc của tháng sau. Trợ lý cũng phải dờ khóc dờ cười, ông chủ là một người cuồng công việc điều này ai ai cũng biết, nhưng hôm nay là đêm tân hôn, ông chủ có cần phải liều mạng như vậy hay không? Phải biết là, đêm xuân đáng giá ngàn vàng, bây giờ mà ông ấy còn chưa trở về nhà là có ý gì?

Khiến anh đau đầu nhất chính là, ông chủ không chịu tan ca, là nhân viên như bọn anh cho dù không muốn cũng phải ở lại bên cạnh, nhưng trong lòng thì lại rất muốn tan ca về nhà. Vì thế, được nhóm nhân viên nhất trí cổ động, Tiểu Lưu bụng lỵ cả phê thom nồng tiến lên nói: "Ông chủ, đến uống ly cà phê cho có tinh thần ạ, đã hơn một giờ rồi."

Ấn ý trong câu này là: Ông chủ ạ, ông nên đi ngủ rồi.

Còn một ấn ý nữa là: Ông chủ, ông không ngủ nhưng các anh em cũng cần phải ngủ ạ.

Người đàn ông đó nhận lấy ly cà phê, đưa lên môi nhấp một hớp rồi lấy điện thoại ra bấm số điện thoại nhà: "Cô ấy đã tới chưa?"

Người nhận điện thoại là quản gia, vị quản gia cung kính nói: "Cô chủ đã đến rồi, hiện đang tắm rửa trong phòng tắm, nhưng mà. . . . ."

Người đàn ông cau mày hỏi: "Chuyện gì?"

"Cô chủ đã tắm gần hai tiếng rồi, chiếu theo những bước tắm rửa thông thường mà tính, trong vòng một tiếng là bình thường, thêm nửa tiếng nữa là đã tắm rửa vô cùng kỹ lưỡng lắm rồi, mà hai tiếng thì. . . . . Có lẽ đã ngủ quên luôn ở trong đó!"

Nghe đến đó, người đàn ông nọ nhếch miệng: Người phụ nữ này, quả nhiên rất có ý tứ!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đêm Tân Hôn Kịch Tính

Trong giấc mộng Tô Hoa cảm thấy trên người hơi ngứa ngứa, giống như có con sâu nhỏ đang bò qua bò lại trước ngực mình, cô nhớ trong ký túc xá chỉ có gián thôi, có lần cô nhìn thấy nó nhảy lên chân mình cô liền quơ lấy chiếc dép đập cho nó nằm bẹp dí rồi ném nó thẳng vào trong góc tường. Lúc này không có dép ở đây, cô chỉ có thể theo phản xạ giờ tay lên vỗ cho nó một cái.

Nhưng cô không nghe thấy tiếng vang như dự đoán, bàn tay cô lại bị thứ gì đó bắt lấy. Trong lòng chợt kinh hãi, mí mắt nặng trĩu lập tức mở bừng ra.

Đập vào mi mắt là một đàn ông có chút xa lạ, cô từ từ lục soát lại đoạn ký ức gần gũi đã bỏ lỡ, sau đó chợt nhớ ra. Ô, người này chính là Thẩm Tiểu Ngu - Lão đàn ông mà cô phải lấy.

Cô liền nở nụ cười tươi tắn, lên tiếng chào hỏi: "Anh về rồi sao?"

Âm thầm cố gắng muốn rút tay mình ra. Đáng tiếc Lão Thẩm có vẻ như chỉ tùy ý bắt lấy nhưng thực tế lại giống như xích sắt, trừ phi có cây búa ở đây mới chém đứt nổi!

Thẩm Tiểu Ngu bắt gặp sự tức giận trong mắt cô, rất tốt, anh thích loại cảm giác có giàu tính khiêu chiến này. Vì vậy một tay kéo cô lại sát vào ngực mình, tay còn lại nâng cằm cô lên. Vẫn duy trì tư thế này, anh từ từ cúi đầu xuống, dùng râu mới mọc mà sát lên môi cô hỏi: "Những thứ trong trường học cũng mang tới sao?"

Tô Hoa ngửi được mùi cà phê từ miệng Lão đàn ông, cô không dám động đậy. Hiện tại khoảng cách giữa hai người quá gần, tuy trước đó đã đọc qua không ít sách báo cùng với phim ảnh, nhưng còn thiếu kinh nghiệm chiến đấu thực tế, cô đối với chuyện kể tiếp sắp xảy ra vẫn hơi có chút. . . . . Kinh hoàng. Mặc dù không muốn thừa nhận điểm này.

Cô nghiêng mặt qua trả lời: "Còn giữ lại một ít, ở trường em vẫn còn lớp đang theo, nhiều lúc bận học về muộn em nghĩ vẫn là ở lại trường sẽ hay hơn, đỡ phải làm phiền đến tài xế và quần gia."

Anh không nói lời nào, khiến cô càng thêm cảm giác như bị áp bức, nhưng cô vẫn quật cường ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt người đàn ông trước mặt, tiếp tục kiên trì: "Anh cũng biết em vẫn chưa có tốt nghiệp, cho nên trong khoảng thời gian này chỉ có thể mong anh thông cảm dùm cho."

Đó là một đôi mắt kiểu gì đây? Tô Hoa đúng thật là lần đầu tiên thấy —— Ánh mắt giống như chim Ưng bay lượn trên bầu trời thăm thẳm nhìn chòng chọc vào thức ăn ở phía dưới nó. Đúng vậy, đó là ánh mắt của người thợ săn! Trực giác nói cho cô biết người đàn ông này xem cô là con mồi, hoặc là đối lại là từ —— Bia sống! (bia tập bắn)

Thẩm Tiểu Ngu thông thả chậm rãi nói: "Tài xế nhờ tôi nhắc lại với em, lúc ở trường học đợi em, có một cậu nam sinh nói mình tên là Romeo đến tìm em" Lời anh nói nhẹ như mây trôi gió thoảng, thật giống như cũng không quan tâm đến chút nào.

Quả nhiên là người của anh, lúc đó vậy mà tài xế cũng không tiết lộ với cô một chữ. Tô Hoa cười: "À, là một bạn học không quen thân lắm, có lẽ cũng không có chuyện lớn gì."

Cô vừa dứt lời liền thấy ngón tay Lão đàn ông ma sát ở trên môi cô, thổi hơi nóng vào mặt cô: "Phải không? Thì ra là em có thói quen hôn môi với bạn học không quen thân lắm à."

Phun ra câu này, hành động trên tay Lão đàn ông càng nặng hơn, thật giống như muốn lau sạch dấu vết nào đó trên môi cô.

Tô Hoa cau mày, người nam sinh kia diễn vai Romeo và cô là Juliet, lúc hai người tập luyện ở trên sân khấu quả thật có diễn cảnh hôn môi. Nhưng làm sao Lão đàn ông này biết được?

Nhưng cô không muốn suy nghĩ nhiều, nhanh chóng bắt lấy bàn tay Lão hắt ra, đảo mắt nói: "Anh có vấn đề gì có thể trực tiếp hỏi em, đừng nên có hành động quái gở như vậy."

Tay Thẩm Tiểu Ngu bị hắt văng ra nhưng anh không hề tức giận, ngược lại còn cảm thấy tràn trề hứng thú vì rất ít khi nhìn thấy phụ nữ 'nổi giận' thế này. Không đúng, nên nói là một cô gái chứ nhỉ? 21 tuổi chỉ là một cô nhóc mới lớn.

Anh sờ sờ cằm, cười nói: "Được, vậy coi đi."

Tô Hoa nghe xong phải mất một lúc mới hiểu được ý trong lời anh nói. Giấc ngủ gần gũi làm cho cô quên mất đây là đêm tân hôn của cô và Lão đàn ông, mặc dù đã qua 12 giờ, nhưng bóng đêm cũng vừa vận đúng lúc, nên làm 'Chính sự' rồi.

Không do dự, Tô Hoa cởi ra nút cài áo ngủ, cô không nhớ rõ mình đã làm sao mặc vào áo ngủ, vừa rồi hình như cô đang tắm rửa ở trong phòng tắm, sau đó thế nào thì không nhớ được nữa. Có lẽ là người làm đã mặc vào giúp cô.

Thời điểm đang cởi áo ngủ, cô thấy Lão đàn ông vẫn không động đậy, trong ánh mắt đều là ý cười thần nhiên. Trông thấy vẻ mặt tươi cười của người đàn ông này, cả người Tô Hoa luôn có loại cảm giác lông tóc dựng đứng, cô hất cằm lên hỏi: "Tại sao anh không cởi? Muốn em giúp anh không?"

Lại vẫn trầm tĩnh, im lặng, trong khi Tô Hoa đang cho là anh không có ý định lên tiếng thì Thẩm Tiểu Ngu lại chợt hơi mỉm cười: "Có thể."

Không phải 'Được' mà là "Có thể", ý nói là: Tôi cho phép em được làm như vậy. Đây là một người có chủ nghĩa cảm quyền. Trong lòng Tô Hoa đưa ra định nghĩa như thế.

Cô cũng không khách sáo, đưa tay dùng sức cởi nút cài trên áo ngủ cho Lão đàn ông, cởi hết nút rồi lột áo xuống. Đập vào mắt cô là lồng ngực trắng trẻo khiến cô hoảng hồn một lúc lâu, mặt cũng dần nóng lên.

Đang còn trong cơn hoảng hồn, vòng eo cô đột nhiên bị siết chặt, một trận trời nghiêng đất ngã, cô bật ngửa người ngã xuống giường, mà lần áp ở trên người là Lão đàn ông. Chỉ thấy anh cười nhẹ: "Quần áo cũng để cho em cởi rồi, kế tiếp nên đến lượt tôi."

"Em . . . ." Lời của Tô Hoa bị bao phủ trong nụ hôn lưỡi đột nhiên xâm nhập vào, cô ngây ngô như cọc gỗ sừng sờ thụ động đón nhận sự xâm lấn đến từ Lão Giang Hồ đã trải qua trăm trận chiến. Lưỡi anh di chuyển linh hoạt như rắn trong miệng cô, rất ẩm ướt, rất khó thở, khiến cho cô không thở nổi.

Tay anh đang xoa nắn siết chặt đầu vú trước ngực cô, Hơi đau, cảm giác run sợ trong nháy mắt truyền khắp toàn thân cô, khiến cho cô giật nảy mình uốn éo cơ thể.

Hành động này càng thêm kích thích động tác nơi tay Thẩm Tiểu Ngu, anh rời khỏi miệng Tô Hoa, cười khê: "Xem ra em còn cần phải học thêm nhiều về những thứ này rồi."

Cái loại dáng vẻ khinh miệt đó kích thích lòng háo thắng trong Tô Hoa, hai chân cô dùng sức kẹp ở bên hông Thẩm Tiểu Ngu, thừa lúc anh không phòng bị đẩy anh nằm ngửa xuống, sau đó ngồi lên người anh, học theo cách của anh mới vừa rồi, dùng tay捏 ở hai điểm trước ngực anh rồi miết lấy thật mạnh. Đôi lông mày nhíu lại, như đang muốn nói: Chuyện này có gì khó đâu?

Thẩm Tiểu Ngu nằm ở phía dưới, ý cười trong mắt càng lúc càng đậm, anh vươn tay ra vuốt ve gò má Tô Hoa, rất giống một người thầy đang kiên nhẫn chỉ dạy học trò mình nói: "Học được rất khá, nhưng mà kế tiếp thì sao, nên làm như thế nào?"

Tô Hoa từng xem qua phim ảnh, khi người phụ nữ ngồi ở trên người đàn ông thì dùng cặp mông đưa đẩy lên xuống. Cô thử hoạt động cái mông, đáng tiếc là rõ ràng cô cảm nhận được phần dưới của Thẩm Tiểu Ngu đang cương cứng lên, nhưng cô vẫn không biết phải làm sao để tìm được cái vị trí thích hợp kia.

Thử làm nhiều lần đều không đúng, động tác ngược lại còn rất vụng về. Cô nhứt chí xoay người nằm ngửa lại, đưa lưng về phía Thẩm Tiểu Ngu nói: "Em mệt rồi, đi ngủ."

Cơ thể bị ai đó lật trở lại, chống lại một đôi mắt sung mãn tình dục, còn có giọng nói đầy truyền cảm: "Em đã đốt lửa còn muốn phủi mông một cái rồi đi sao?" Nói xong vùng lên lần nữa đè Tô Hoa ở dưới cơ thể, phần eo chợt dùng sức nhanh chóng tiến vào cơ thể Tô Hoa.

Sắc mặt cô đột nhiên tái nhợt, không thể kiềm chế được mà thốt lên tiếng kêu sợ hãi. Đó là vì cô không cách nào tiếp nhận được sự đau đớn đó, trong cơ thể giống hệt như bị xé rách. Cô cắn chặt môi, cố gắng không cho phép mình phát ra thanh âm ngu xuẩn gì đó nữa. Nhưng bên tai lại vang lên giọng nói thân mật của Thẩm Tiểu Ngu: "Thả lỏng chút, Tô Tô, chỗ đó của em khít quá."

Nghe được hai chữ Tô Tô, cô trừng mắt liếc nhìn Thẩm Tiểu Ngu, nghiêng răng nói: "Đừng giống Tô Quốc Quân gọi em như vậy, thật ghê tởm!"

Thẩm Tiểu Ngu yêu chiều cười nói: "Được, không gọi vậy nữa." Anh lúc này thật vô cùng dịu dàng, đôi môi hé mở từ từ lướt khắp người cô, như muốn trấn an tâm tĩnh xao động của cô. Hạ thể cũng theo đó từ từ tiến vào, cho đến hoàn toàn không vào được nữa, anh chống đỡ lên vách tường ở phía trong gia tăng chuyển động, cảm nhận được dịch thể trên người cô tuôn ra như sóng triều thấm ướt cả hai người.

Anh tách chân cô ra rộng thêm một chút, rồi để một chân gác lên vai mình, môi anh đồng thời không ngừng dờ xuống rồi dừng lại trên rốn cô, đầu lưỡi cứ liếm láp quanh quẩn ở rốn cô như lốc xoáy. . . .

Tô Hoa không thể không thừa nhận, đây là một kỹ thuật sành sỏi của người từng trải, bản thân chỉ là một tay mơ ở trước mặt anh hoàn toàn không có năng lực chống đỡ, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm im đợi làm thịt. Cô cắn chặt răng nghĩ: Đây là nghĩa vụ vợ chồng, tập làm quen là tốt rồi.

Suy nghĩ như vậy, cô cố vượt qua nỗi đau đớn ác liệt lần đầu tiên trong đời, móng tay cô dùng hết sức cắm thật sâu vào bả vai Thẩm Tiểu Ngu, để cho anh cũng cùng chung trải qua sự đau đớn giống như mình.

Thẩm Tiểu Ngu không ngừng an ủi bên tai cô, bảo cô hãy thả lỏng, nói rất nhanh sẽ rất dễ chịu.

Cô túm lấy tóc anh, cắn răng nghiêng lợi thầm nói: Dễ chịu cái đầu anh!

Không biết qua bao lâu, cái dị vật đó vẫn ở mãi trong cơ thể cô, ngừng nghỉ được một lúc, lúc cô bảo anh lấy ra thì anh lại bắt đầu chuyển động tiếp. Có lẽ vì đôi bên đã quen thuộc cơ thể lẫn nhau, lần này không có đau như lần trước nữa, hình như còn có một luồng cảm giác rất kỳ diệu.

Tô Hoa không hiểu lắm, cô nhìn tới anh bằng ánh mắt xem thường: Không phải là Lão đàn ông ư, sao thể lực tốt đến vậy?

Suốt cả buổi tối, hai người đã làm mấy lần Tô Hoa cũng không nhớ nổi, cô chỉ biết mình bị dày vò đến gần như bất tỉnh, hoàn toàn một chút hơi sức cũng không còn. Vì thế, cô rút ra được một kết luận: Cuộc sống vợ chồng không hề dễ chịu!

Cô lại càng không hiểu, đàn ông ở phương diện làm loại chuyện này tại sao có nhiều tình lực như vậy? Cũng như Cha Tô, có một vợ ở nhà không đủ còn muốn tìm kiếm thêm ở bên ngoài.

Sáng sớm lúc tỉnh dậy thì chỗ bên cạnh đã trống không, Thẩm Tiểu Ngu bỏ đi lúc nào Tô Hoa cũng không biết. Cô nhìn thấy ở đầu giường có để một tờ giấy: Đã giúp em xin nghỉ, hôm nay hãy ở nhà nghỉ ngơi.

Rút vai lại, Tô Hoa thử đứng dậy, nhưng cơ thể mệt mỏi như vừa chạy Marathon xong. Động tác rời giường đơn giản nhưng phải làm đến ba bốn lần mới thành công. Dựa vào ấn tượng lần mò tới phòng tắm, cô phát hiện ở bả vai, trên đầu vú, thậm chí trên rốn cũng hồng hồng, đều có dấu vết bị cắn. Không nhịn được nhìn vào gương nhẹ nhàng tròn mắt: "Đồ cầm thú!" Nhưng khi cô suy nghĩ nhớ lại, hình như mình cũng không có cho tên cầm thú đó để chịu gì, vết thương trên người anh có lẽ cũng không ít hơn mình.

Mặc dù xin nghỉ, nhưng cô vẫn gọi điện thoại hẹn Tiểu Bạch ra ngoài ăn cơm trưa.

Trong một quán mì gần trường đại học A, Tô Hoa vừa bước vào cửa liền nhìn thấy Tiểu Bạch đang ngồi ăn uống rất vui vẻ. Cô đi tới đoạt lấy bát mì trong tay Tiểu Bạch: "Mình còn chưa đến, cậu lại một mình ăn trước sao, thật không có lương tâm mà."

Tiểu Bạch tròn mắt lườm cô: "So với cậu, lương tâm của mình kéo dài đến Nam Cực đấy." Cô ưỡn thẳng sống lưng gác một chân lên băng ghế ngồi, vung cánh tay lên dang vẻ hung hăng nói: "Kết hôn là chuyện lớn như thế nào hả, cậu không nói tiếng nào mà âm thầm làm như vậy, đây là chuyện quái quỷ gì chứ. . . . ."

Chờ Tiểu Bạch phát tiết xong xong Tô Hoa mới trấn định cười cười: "Bây giờ không phải đang tới chịu đòn nhận tội với cậu sao? Mời cậu ăn một tháng nì thịt bò thể nào?"

Tiểu Bạch tặng cho cô một ánh mắt đe dọa: "Cậu xem chị gái này là loại người gì hả. . . . . Nửa năm!"

Tô Hoa búng tay kêu cái chóc: "Đồng ý!"

Hai người phụ nữ cùng nhau hì hục húp ròn rột bát mì thịt bò, Tô Hoa đơn giản khai báo lại sự tình, chỉ kể người đàn ông đó là lão cha giới thiệu, cô nhận thấy người này rất nghiêm túc, lo sợ bị người phụ nữ khác cướp mất, nên mau mau gả đi sớm.

Tiểu Bạch ngẩng đầu lên khỏi tô mì đang bốc khói, hỏi cô một câu: "Nói thử xem, người đàn ông của cậu rốt cuộc là ai à?"

"Thẩm Tiểu Ngu!"

". . . . ."

Nước lẫn mì trong miệng Tiểu Bạch bằng một đường vòng cung bắn tán lạn vào những người đang ngồi cùng bàn, cũng may Tô Hoa tránh né thật nhanh, nếu không e rằng cô cũng khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Tô Hoa đang cho rằng có thể cô bạn mình sẽ nói ra lời gì kinh thiên động địa lắm, nhưng lại thấy Tiểu Bạch rất khinh bỉ lắc đầu nói: "Thật không ngờ, trên đời lại còn có người dùng cái tên này, chắc chắn. . . . ."

Tô Hoa ngó chừng liếc mắt nhìn Tiểu Bạch, gật gật đầu nói: "Đột nhiên mình cảm thấy ba mẹ cậu đặt tên rất có trình độ!"

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Có Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Sự Biến Đổi Rất Lớn

Sau khi kết hôn với Thẩm Tiểu Ngu, Tô Hoa thay đổi không ít.

Thứ nhất: Màng trinh xử nữ bị phá.

Thứ hai: Cup áo ngực cũng trở nên lớn hơn.

Thứ ba: Trở thành lão đại ở nhà họ Tô.

Mặc dù điểm thứ ba có khả năng rất lớn là dựa vào mặt mũi của chồng, điều này làm cho Tô Hoa có chút xấu hổ. Nhưng buổi tối hôm đó, khi cả nhà ngồi ăn cơm với nhau nhìn thấy nước mắt hạnh phúc của mẹ, Tô Hoa thực sự cảm thấy làm một nữ bá vương cáo mượn oai hùm uy hiếp Tô Quốc Quân

trở về bên cạnh mẹ là đúng.

Mẹ cũng từng có nghi ngờ, khi biết được tuổi tác của người đàn ông đó thì cực lực phản đối, chỉ là Tô Hoa từ trước đến nay luôn có ý kiến riêng, đã kể với bà rất nhiều điểm tốt về Lão đàn ông, cuối cùng bà cũng chịu khuất phục.

Điểm tốt của Lão đàn ông: Thứ nhất, trưởng thành chừng chạc. Lúc còn trẻ nên chơi cũng chơi rồi, lớn tuổi chút thì nghĩ tới việc xây dựng gia đình, sẽ kiềm chế tính phóng đảng. Bằng không, nếu như gặp phải một anh chàng trẻ tuổi, tương lai giống như Tô Quốc Quân vậy thì bị thua thiệt rồi. Nhìn đi, bên cạnh có một gương sao không rút kinh nghiệm. Thứ hai, sự nghiệp thành công, có năng lực chăm sóc cho gia đình và con cái. . . . . Sơ lược nhiều đây tính ra cũng chừng mười điểm.

Tuy nhiên, những thứ này đều là lý do thoái thác lấy ra để trấn an bà, không có 50% tính chân thật. Giải thích mặt trái xin kiên nhẫn nhìn xuống —

Hai ngày nữa là sinh nhật Lôi Chấn Sinh, ông trùm trong giới bất động sản tại thành phố A, ông đích thân gọi điện tới mời Thẩm Tiểu Ngu tham gia bữa tiệc, đồng thời hy vọng Thẩm lão đệ dẫn theo bà xã đến.

Lôi Chấn Sinh nổi tiếng là người thô lỗ, tính tình nóng nảy. Lão Thẩm đã cự tuyệt hẳn hai lần. Lần này hẳn lại cố ý gọi điện thoại đến, Lão Thẩm còn không nể mặt thì có vẻ quá lớn lối, nói cho cùng, nếu còn muốn tiếp tục làm ăn tại vùng đất trù phú ở thành phố A này thì nên giữ ổn định mối quan hệ, cương quá cũng không tốt.

Vì vậy Lão Thẩm liền xốc lên vợ yêu còn đang nằm ở trên giường bế đi vào phòng tắm.

Tô Hoa hiếm khi không có lớp như hôm nay, đang muốn ngủ nhiều thêm chút, lúc bị Lão Thẩm ném vào trong bồn tắm cô mới bừng tỉnh, thấy Lão Thẩm cũng bước vào cô theo bản năng kẹp chặt hai chân, trợn mắt nhìn: "Mấy ngày nay anh đều không cần đi làm sao?"

Lão Thẩm khẽ mỉm cười, ngồi ở đối diện cô, tự mình chà xát xà phòng cho nổi bong bóng: "Tôi được nghỉ."

"Ngày hôm qua anh cũng nói vậy."

Lão Thẩm cười đến khoát trá: "Đúng vậy, ngày hôm qua tôi cũng nghỉ."

Tô Hoa bóp trán: "Vậy hôm kia thì sao? Rốt cuộc anh nghỉ mấy ngày?"

"Tạm thời nghỉ một tháng trước, nếu như không đủ vẫn có thể dời ngày lại." Lão Thẩm chà xà bông không tới phía sau lưng, vì vậy xoay người lại nắm lấy tay Tô Hoa bảo cô chà cho anh.

Tô Hoa chà lưng cho anh, nhìn tới người đàn ông yên tâm thoải mái kia, thật không biết cả ngày nghỉ ở nhà giống như anh vậy thì làm sao lại kiếm được nhiều tiền?

Lúc tắm, Lão Thẩm có nhắc đến chuyện Lôi Chấn Sinh. Tô Hoa lấy lý do trong người không khỏe để cự tuyệt. Lão Thẩm cũng không giận, khẽ mỉm cười: "Vậy được, tôi giúp em xin nghỉ nhé, cơ thể không thoải mái nên ở nhà nghỉ ngơi."

Thời gian này hờ một chút là anh ta giúp mình xin nghỉ, xin nghỉ vượt qua một phần ba sẽ bị hủy bỏ tư cách thi cuối kỳ, đến lúc đó không lấy được học bổng mà còn phải học lại. Tô Hoa trừng mắt liếc anh rồi nở rộ tươi cười "Không cần, không phải là cùng anh đi ăn uống giải trí thôi ư, em miễn cưỡng chịu đựng một chút cũng có thể chống đỡ được."

Mặc dù biểu tình Tô Hoa có vẻ hơi tà ác, nhưng Lão Thẩm không lo lắng vợ yêu đến đó sẽ náo loạn, bởi vì — Vậy mới hợp ý anh.

Tô Hoa cao 1m72, mang giày cao gót xem ra cùng Lão Thẩm không chênh lệch lắm. Trang phục sườn xám màu trắng tôn lên đường cong hình chữ S tuyệt đẹp của cô, đường biên xẻ tà đến đầu gối, khi di chuyển, bắp đùi trắng nõn như ẩn như hiện, ai nhìn đến cũng âm thầm nuốt nước miếng. Đồng thời cũng có mấy phần ý vị thành thực. Cô đang khoát cánh tay Thẩm Tiểu Ngu, quả nhiên là trai tài gái sắc.

Hai người vừa vào cửa liền hấp dẫn không ít ánh mắt, ngay lập tức chủ nhân của buổi tiệc cũng vội cáo lỗi với những người chung quanh, tự mình tiến lên đón, nhếch môi cười, lộ ra hai khối răng vàng óng: "Thẩm lão đệ, cậu là nhân vật lớn, lão ca tôi đây mong thật lâu cuối cùng cậu cũng nể mặt rồi."

Khi tới gần, ánh mắt hắn đảo một vòng qua người Tô Hoa, nụ cười càng mở rộng hơn: "Ồ, đây chính là bà xã của Thẩm lão đệ à, đúng thật là xinh đẹp!"

Xi — Tô Hoa thật sự nhìn không được bật cười, năng lực chiêu đãi của vị lão ca này kể ra cũng mạnh nha.

Vẫn chưa ý thức được vấn đề của mình, Lôi Chấn Sinh nghỉ hoặc hỏi: "Bà Thẩm cười cái gì?"

Tô Hoa bình tĩnh liếc qua Lão Thẩm: "Vừa rồi anh ấy còn nổi cáu với thợ trang điểm, nói tôi mặc thế này khó coi. Ông nói xem mắt anh ấy có phải có vấn đề hay không?"

Lèo lẻo như vậy, Lôi Chấn Sinh cũng cười theo, hảo cảm dành cho cô cũng tăng lên rất nhiều.

Chờ Lôi Chấn Sinh bỏ đi, Lão Thẩm ôm eo nhỏ của Tô Hoa kéo cô sát vào ngực mình: "Lại bướng bỉnh phải không, tính khí và phẩm chất tôi tốt như vậy, làm sao có thể làm chuyện không đạo lý đó?"

Tô Hoa cười: "Không bằng, anh bây giờ đi nói với ông chủ Lô, em đã nói láo, thật ra em cười là bởi vì ổng. . . . ."

Lời cô còn chưa dứt, Lão Thẩm giờ tay làm dáng đầu hàng.

Thời điểm hai người đùa giỡn ầm ĩ, Lô Chấn Sinh đứng nhìn từ xa, giờ tay gọi người bồi bàn, nhỏ giọng căn dặn: "Đi mời cô chủ, cậu chủ xuống đây." Hắn có một đôi nam nữ, con gái tên Lô Tiểu Phụng, 30 tuổi, chưa lập gia đình. Con trai tên Lô Tiểu Long, 21 tuổi, cũng chưa lập gia đình — Dĩ nhiên, bởi vì còn chưa tới tuổi qui định kết hôn. (trên 18 là đc rồi mà ta, hg bít tg có bị nhầm kg)

Lão Thẩm ở đây rất được hoan nghênh, không ít người đến tìm anh nói chuyện, đồng thời cũng không tránh khỏi những lời biểu đạt ca ngợi dành cho bà xã anh. Một mặt quả thật là bởi vì dáng người cao gầy của Tô Hoa, hơn nữa hôm nay còn tỉ mỉ ăn mặc đẹp. Nhưng mặt khác quan trọng hơn chính là, ai bảo cô là bà xã Thẩm Tiểu Ngu. Riêng cái danh tiếng này thì cũng đủ để khen ngợi rồi.

Lúc mọi người trò chuyện với nhau thật vui, bỗng nhiên xuất hiện một hồi du dương tiếng đàn dương cầm, ngay tại lúc đó, giọng nói của Lô Chấn Sinh vang lên: "Cảm ơn các vị tới tham gia tiệc sinh nhật của tôi, hiện tại cho phép con gái tôi gửi đến mọi người một khúc nhạc, nếu có chỗ nào sơ xuất xin mọi người bỏ qua cho." Nói xong, hắn thoáng nhìn tới chỗ Thẩm Tiểu Ngu đứng, "Ca khúc này Thẩm lão đệ cũng rất quen thuộc đó."

Là Richard Claydeman ‘Hôn lễ trong mộng’, một bài hát rất kinh điển. Tô Hoa theo đám người đi tới trước mặt dương cầm, trông thấy một người phụ nữ đang ngồi đánh đàn dương cầm. Nếu lấy phụ nữ so với phụ nữ mà nói, Cô Lô là một phụ nữ trưởng thành tài trí, trưởng thành là chỉ dáng người đẹp, tài trí là có vài phần nhìn qua có khí chất ẩn bên trong, nhưng đó chẳng qua cũng chỉ là bề ngoài. Cái gọi là lâu ngày mới biết lòng người, chỉ dựa vào hai mắt là không nhìn ra được ở bên trong là tốt hay xấu.

Tiếng đàn dương cầm uyển chuyển du dương, cúi đầu kể rõ câu chuyện tình yêu của người phụ nữ đẹp. Người đánh đàn cũng theo tiếng nhạc thình thoảng ngẩng đầu lên nhìn tới đoàn người, khi ánh mắt cô lướt đến chỗ Tô Hoa thì rõ ràng hơi khựng lại. Sau đó, cứ cách mỗi nửa phút sẽ đưa mắt nhìn tới một lần.

Cho dù Tô Hoa có ngốc đi nữa cũng hiểu được bên trong ánh mắt này có quý rồi, hơn nữa lời nói của ông chủ Lô mới vừa rồi. Rất dễ nhận thấy vị cô Lô này là bạn lâu năm của người đàn ông bên cạnh cô.

Ài, dù dễ thấy được Lão Thẩm thiếu bao nhiêu khoản nợ phong lưu, tùy tiện tham gia một bữa tiệc cũng có thể gặp phải EX. Bỗng nhiên Tô Hoa có một nghi ngờ: Có lẽ không phải tiền nhiệm mà là hiện đảm nhiệm?

Cô nghiêng đầu liếc nhìn sang Lão Thẩm, phát hiện hai mắt anh nhìn chằm chằm cô Lô kia, điệu bộ thật nghiêm túc giống như cậu học sinh đang lắng nghe bài giảng.

Nhất thời cảm thấy khó chịu: Dù cho hai người có tình cảm sâu nặng, nhưng dầu gì vợ chính thức cũng đang ở đây, bọn họ không thể khiếm tốn một chút sao? Tô Hoa hơi nhích mũi chân lên một chút, dán sát vào tai Lão Thẩm, nhỏ giọng nhắc nhở: "Lão Thẩm, miệng anh chảy nước miếng kia, mau lau đi."

Lão Thẩm tăng thêm lực ở trên eo cô, khóe môi nhếch nhẹ: "Ghen tị sao?"

Nhưng không ngờ, Tô Hoa chợt đẩy anh ra bất bình thình vỗ tay: "Thật hay, cô Lô quả nhiên là tiểu thư khuê các." Thì ra là tiếng đàn dừng lại.

Lô Tiểu Phụng liền nhìn sang bên này, mỉm cười sau đó nhắc một góc váy cúi người chào mọi người.

Lô Chấn Sinh rất là hài lòng với biểu hiện của con gái mình, nhưng hắn nhìn khắp bốn phía lại không thấy con trai đâu cả, hỏi người bồi bàn mới biết được con trai nói đau bụng, một hồi nữa sẽ tới. Hắn cũng không để ý tới nữa, lên tiếng kêu con gái đi đến bên cạnh mình, còn hắn thì đi tới chỗ Thẩm Tiểu Ngu.

Vào lúc này lực chú ý toàn hội trường đều tập trung vào họ, trong giới xã giao này ai cũng biết Thẩm Tiểu Ngu cùng con gái nhà họ Lô từng có một đoạn tình, hôm nay Thẩm Tiểu Ngu dẫn theo bà xã tới tham gia bữa tiệc, lại gặp phải người tình cũ, trường hợp này thật là thú vị.

Tô Hoa nhìn hai cha con càng lúc càng tới gần, vô cùng thích thú cười nói: "Thật giống cảnh cha dẫn theo con gái đi tìm kẻ bạc tình lý luận thế? Anh nói xem anh tạo cái nghiệt gì rồi."

Lão Thẩm cười tươi rói, khó phân biệt thật giả: "Làm sao em xác định tôi là kẻ phụ tình? Nói không chừng là một kẻ bị vứt bỏ đấy."

Tô Hoa bĩu môi, khóe miệng để lộ sự khinh thường cùng khi dễ nói: "Thật đáng tiếc dù cho cô Lô."

Khi đang nói chuyện hai cha con đã đến phía trước bọn họ, Lô Chấn Sinh cười lên hai khối răng vàng lại lộ ra ngoài, hắn vịn lấy bả vai con gái âm thầm đẩy về phía trước: "Thẩm lão đệ còn nhớ Tiểu Phụng không, mấy năm trước các người còn cùng đi du lịch ở Âu Châu, nhưng sao từ khi đi Âu Châu về thì không liên lạc nữa vậy."

Cô Lô ở bên cạnh gặt hờn trách thốt lên: "Cha!" Giọng nói mềm mại đặc sắc của vùng Giang Nam, nhất là âm cuối còn đầy đủ uyển chuyển, đi vào lòng người thật ngọt ngào, làm sao có sức chống đỡ?

Ông chủ Lô quả nhiên ngừng lại tán gẫu với Lão Thẩm về phương diện làm ăn.

Vẫn không lên tiếng lúc này đột nhiên Lão Thẩm nói: "Cô Lô, đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp!" Bốn chữ vừa nói ra, làm lòng hiếu kỳ của mọi người nổi lên, vốn dĩ ai cũng đang tán gẫu chuyện của mình, giờ ai cũng vểnh tai chú ý tình huống của bên này.

Nhìn đi, Tiền nhiệm cùng đảm nhiệm luôn là tiết mục hấp dẫn khác thường.

Từ góc độ Tô Hoa nhìn sang, nụ cười của cô Lôi thật dịu dàng, còn có đôi mắt đắm lệ trong suốt, thật làm cho lòng người thương cảm. Xem ra là trúng độc Lão Thảm không nhẹ, chỉ mới nghe được giọng của hắn đã thành như thế này, nếu Lão Thảm đối với cô ấy hỏi han ân cần, nhớ lại dĩ vãng, cô ấy sẽ không phải cảm động đến mức để mặc cho anh rong ruổi chứ?

Tô Hoa khẽ mỉm cười, tiếp lời Lão Thảm nói: "Cô Lôi, nghe tiếng cô đã lâu, hôm nay rốt cuộc gặp được, đúng thật là vừa tài trí lại dịu dàng rất giống như ai đó nói." Thời điểm nói đến hai chữ "Ai đó", cô còn dùng khóe mắt liếc sang Lão Thảm, không hề che giấu tuyên bố ai đó là ai.

Bộ dáng không thêm để ý cùng ngữ điệu trêu đùa, làm cho người ta không khỏi đưa ra kết luận: Tình cảm của Thảm Tiểu Ngu và vợ rất tốt, tốt đến nỗi đem chuyện tình trước kia thành thật khai báo với bà xã. Haizz, xem ra cô Lôi không còn đất diễn rồi.

"Cha, Happy Birthday!" Một giọng nam nhẹ nhàng vang lên, chỉ chốc lát sau Lôi công tử cao lớn anh tuấn xuất hiện, hắn bước tới ôm Lôi Chấn Sinh đồng thời mỉm cười nhìn xung quanh, thời điểm ánh mắt rơi vào trên người Tô Hoa thì dừng lại, giật mình nói: "Ồ, sao cô cũng ở đây?"

Khi ánh mắt hắn nhìn thấy tay Tô Hoa khoác vào trong khuỷu tay Thảm Tiểu Ngu thì ánh mắt hắn ngay lập tức tối lại.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Hai Vợ Chồng Tay Trong Tay Cùng Nhau Trở Về Nhà

Cái gì gọi là nhà đột còn gặp trời mưa, cái gì gọi là không giỏi văn làm sao có khả năng viết sách, cái gì gọi là. . . . . Được rồi, từ vựng Tô Hoa có hạn, không nghĩ ra từ gần nghĩa. Chỉ là tình hình trước mắt làm cho cô cảm thán cuộc sống thật kỳ diệu.

Cô nhìn sang Lão Thảm phát hiện Lão Thảm cũng đang nhìn mình, ánh mắt đó giống như bắt được phần tử đặc vụ, cười như một kẻ trộm. Tô Hoa đáp lễ anh bằng một nụ cười thật to, sau đó quay đầu lại: "Chào cậu Romeo, lại gặp rồi."

Trên gương mặt dịu dàng nhu hòa của Lôi Tiểu Phụng hiện lên vẻ mặt vô cùng kích động: "Bà Thảm cùng Tiểu Long có quen biết?"

Tô Hoa thông thả chậm rãi gật đầu: "Chúng tôi là bạn học, gần đây có hợp tác diễn chung một vở kịch."

Tâm trạng Lôi Tiểu Long giờ phút này đang rất ngổn ngang, trong lúc nhất thời hắn thật khó có thể tiếp nhận được tin tức khủng bố này —— Hắn thích Juliet thế nhưng bây giờ cô chính xác đã trở thành vợ của anh rể tiền nhiệm? Có cần phải trêu người vậy không? Chuyện này quá không khoa học rồi, Juliet vẫn còn là học sinh, cô ấy chỉ mới 21 tuổi. . . Rốt cuộc cô ấy đã kết hôn khi nào chứ!

Vô số "Không thể nào", "Không nên", "Không khoa học" chất đồng trong đầu hắn, khiến cho cả người hắn giống như chảo dầu đang sôi. Hắn sống trong cảnh cậu ấm những 21 năm, chưa bao giờ hắn gặp phải tình huống một người phụ nữ mình thích và theo đuổi nay đã trở thành vợ của người khác. Vì suy nghĩ không thông bụng hắn lại bị đau, hắn vội vã nói với cha hắn muốn ra ngoài đưa xe.

Lôi Tiểu Phụng lo lắng em trai sẽ xảy ra chuyện, nên đuổi theo hắn, nói là đi theo kiểm tra hắn. Thực tế là ngăn cản hắn liều mạng đưa xe.

Vì vậy một buổi tiệc vốn đang xảy ra kịch hay bởi vì chị em nhà họ Lôi rời đi mà ảm đạm thất sắc. Lão Thảm cùng Tô Hoa thuận tiện ăn uống nhàn nhã cùng mọi người nói chuyện thêm một lát, trước khi buổi tiệc kết thúc chúc mừng ông chủ Lôi một lần nữa sau đó trở về nhà.

Thời điểm hai người đi ra so với lúc đi vào còn thân mật hơn, bộ dáng Thảm Tiểu Ngu diu vợ cẩn thận như sợ vợ té, mà bà Thảm thỉnh thoảng ghé vào vỗ tai anh bộ dáng thì thầm thật sự là tình nghĩa hoà thuận vui vẻ.

Vừa ra khỏi biệt thự nhà họ Lôi, chiếc Cadillac đã sớm chờ đợi ở bên ngoài, Lão Thảm cùng Tô Hoa lập tức thu hồi nụ cười vợ chồng hài hòa. Cặp mắt Lão Thảm híp lại, khóe miệng bên trái Tô Hoa nhếch lên.

Đôi bên giằng co suốt đoạn đường, cho đến lúc về đến nhà, hai người lập tức ôm chầm lấy nhau, bám chặt đi tới giường ngã xuống.

Quần gia, người làm âm thầm khẽ cười, rồi rút tản ra làm chuyện của mình.

Mà sau khi bọn họ rời đi, trên giường hai người thể nhưng lại đang vật lộn.

Hai chân Tô Hoa kẹp chặt Lão Thảm, lật người cười trên lưng anh: "Anh có ý gì, mang theo vợ đi gặp Tiền Nhiệm?"

Cánh tay dài của Lão Thắm tìm tòi, lật cô nằm lại bên cạnh, mày kiếm nhướn lên: "Gặp được Romeo em không vui mừng sao?"

Nghe nói như thế, Tô Hoa cảm giác: Lão Thắm từ lúc mới bắt đầu đã biết rõ cậu chủ Lôi chính là Romeo, cho nên mới cố ý dẫn theo mình đi tới đó, mục đích là gì? Chứng minh sự nghi ngờ của anh —— Vợ mình với nam sinh khác có gian tình, đúng không?

Tô Hoa thật muốn dùng giày đập giẫm đập vào mặt cái tên đặc vụ, nhưng cô chỉ cười: "Dĩ nhiên vui mừng, mấy ngày xin nghỉ này, vẫn chưa được gặp mặt Romeo, nói thật em cũng có chút nhớ tới cậu ấy, anh xem, dáng dấp cậu ấy rất đẹp trai, mầu chốt là . . . ." Cô kéo dài giọng nói, "Cậu ấy vẫn còn rất trẻ!"

Tiếng nói vừa dứt, Lão Thắm lập tức trở người nằm phía trên, giống như mưa to gió lớn hôn sâu xuống.

Tô Hoa làm sao cam chịu yếu thế, cô há to miệng cắn phập một phát vào lưỡi Lão Thắm, mót vào toàn là máu trên môi anh còn mang theo mùi tanh.

Lão Thắm rít lên một hơi, nhưng càng lúc càng hôn sâu hơn, đầu lưỡi rất nhanh công thành đoạt đất, cuồng phong bão táp như gió thu cuốn đi hết lá vàng trên đường, cũng làm cho trong miệng Tô Hoa đầy nước ẩm ướt trơn trượt, trước ngực lại càng căng cứng lên.

Chợt Lão Thắm nhú chặt lông mày, đồng thời ngoài miệng thốt ra tiếng rên rỉ, cúi đầu xuống nhìn thì thấy tay Tô Hoa đang nắm chặt vật nam tính to lớn cách lớp vải quần của hắn, sau đó cô đột nhiên dùng sức, nơi đó của Lão Thắm đau nhói nhưng lại kéo theo từng đợt từng đợt sung sướng, khiến anh nặng nề hít thật sâu vào một hơi không khí. Dục vọng cũng vì vậy mà không còn khống chế được nữa. ....

Ban đêm ngày cuối thu, với hơi ấm của cô thể, trên chiếc giường to lớn theo phong cách Châu Âu, hai cơ thể lửa lò quấn chặt lấy nhau, kẻ tới người lui, chuyển động không ngừng.

Đến nửa đêm, Tô Hoa từ trong mộng tỉnh lại, cô nhìn sang người đàn ông đang nằm ngủ say bên cạnh, không khỏi phát ra một tiếng thở dài: Lúc ngủ trông cũng rất đáng hoàng.

Cô khoác chiếc áo khoác đi tới ban công, nhớ tới chuyện xảy ra trong buổi tiệc ở nhà họ Lôi, đột nhiên cảm thấy mình thật giống như là đang ghen như lời Lão Thắm nói, điều này đối với cô mà nói cũng không phải là chuyện tốt lành gì. Lão Thắm chơi bời trăng hoa nhiều như vậy, tùy tiện xuất hiện một Tiền Nhiệm cũng khiến cho mình giương nanh múa vuốt, vậy những ngày sau chuyện này còn tiếp diễn nữa không?

Chắc là dạo gần đây ngày nào cũng bên cạnh Lão Thắm quấn lấy nhau, đã sớm đem hắn để vào trong phạm vi lãnh thổ của mình rồi, cho nên trong tình huống nghi ngờ quân địch có ý muốn chiếm đoạt lãnh thổ, vì thế giống như thanh niên tráng sĩ nhiệt huyết dâng trào, anh dũng cùng nhau bảo vệ lãnh thổ của mình.

Nghĩ thông suốt khúc mắc trong lòng, Tô Hoa cũng hiểu loại ý thức bảo vệ lãnh thổ này nên giảm đi, cụ thể chính là —— Trở lại trường học ở vài ngày, tham gia nhiều tổ chức hoạt động ở trường học.

Vì vậy mới hơn năm giờ, cô liền rón rén rời giường, mặc áo thun cùng quần jean, trên lưng đeo một balo lệch vai, rời biệt đi thực đến trường.

Cô kêu taxi xé dừng ngay khúc quanh cách trường học khoảng vài trăm mét, sau đó đi bộ trở về trường học, thuận tiện mua điểm tâm ăn sáng ở bên cạnh trường học. Không nghĩ tới trong cửa hàng bán điểm tâm lại gặp phải một người quen, là bạn học Tiểu Giai sát vách phòng ngủ với cô. Tiểu Giai có đôi mắt xéch xinh đẹp, đuôi mắt nhướn lên, dáng người rất là quyến rũ. Hơn nữa còn là người mẫu lớp cô, đa số đều ghen tị với vóc dáng của cô.

Dù sao cũng quen biết, thấy không chào hỏi thì quá không phải đạo, vì vậy Tô Hoa lên tiếng vẫy tay chào: "Tiểu Giai, thật đúng lúc, cậu cũng đang ở đây ư."

Tiểu Giai liếc xéo cô, mua xong phần súp lập tức bỏ đi, ngay cả một tiếng chào hỏi với cô cũng ra vẻ rất chán ghét.

Tô Hoa nhún nhún vai: Tiểu Khổng Tước kiêu ngạo, thật hết cách. Gia đình Tiểu Giai rất có lai lịch, chú Tiểu Giai là ông chủ của công ty truyền hình và điện ảnh, đào tạo không ít ngôi sao nổi tiếng, ba mẹ cũng đều có chút địa vị, vì vậy ở trong trường học cô ấy giống như một cô công chúa. Khi những bạn học khác đều phải chăm chỉ học diễn xuất ở trường, thì cô ấy đã bắt đầu đi lưu diễn, nghe nói gần đây còn có công ty quảng cáo muốn mời cô ấy làm người mẫu chụp quảng cáo sữa tắm.

Lúc đến ký túc xá thì vẫn còn sớm, Tiểu Bạch vẫn còn vui đùa ngủ ở bên trong, Tô Hoa trực tiếp xốc chăn mền cô lên, muốn hù một phát cho cô ấy giật mình. Không nghĩ tới khi chăn vừa vén lên, bên trong lại trở thành một người đàn ông.

Tô Hoa không khỏi lùi lại một bước dài, cô lấy điện thoại di động ra chụp lia chụp lia người đàn ông đối diện ở trên giường, đồng thời lớn tiếng hỏi: "Thật ngại quá, này anh kia, nơi này là phòng ngủ của nữ sinh anh không biết sao? Anh trộm được chìa khóa ở đâu, cô gái nhỏ vốn ở trong phòng này đi đâu rồi? Anh đã làm gì cô ấy rồi hả?" Cô mở ra hình mới vừa chụp, đưa tới khoảng không trước mặt người đàn ông quơ vài cái: "Anh cho tôi một câu trả lời hợp lý, nếu có một câu nào nói láo, tôi lập tức đem hình đăng lên web, để cho tất cả mọi người đều nhìn thấy, bảo đảm lượng truy cập của anh cũng không thua gì bọn tội phạm truy nã đâu."

Người đàn ông bị say rượu vừa tỉnh dậy dụi mắt, nhìn lướt qua người phụ nữ trước mặt, nghe thấy cô nói chuyện liền một tràng như súng liên thanh, không nhịn được cười một trận: "Tôi mới hỏi cô là ai, nơi này không phải là phòng ngủ của Mạc Tiểu Bạch ư, với cô có quan hệ gì." Chợt người đàn ông liếc mắt nhìn tới hướng cửa, ngáp một hơi, "Hay quá, Tiểu Bạch, em về rồi, nói rõ với người phụ nữ điên này một chút đi, anh còn mệt, ngủ tiếp một lát."

Tô Hoa nhìn Tiểu Bạch đang đứng ở cửa, cô bạn đang mặc một chiếc áo ngủ, trên tay cầm một túi lớn điểm tâm, sắc mặt lúng túng nhìn tình hình trước

mất. Bộ dáng kia. . . . . Khiến Tô Hoa nhất thời hiểu ra cái gì, cô nhanh nhẹn xông tới, dắt tay Tiểu Bạch chạy xuống lầu. Đi tới nơi rộng rãi không người, lúc này mới thở phào lên tiếng: "Tiểu Bạch, cậu bây giờ thật không thể nhịn nữa à, lại dám dẫn trai về phòng ngủ, cậu có biết một khi người ta phát hiện, cậu sẽ bị đuổi học, cũng đã chịu đựng đến năm 3 rồi, còn nhiều lắm là một năm nữa có thể tốt nghiệp, cậu lại không thể chờ đợi được sao. . . ."

Tiểu Bạch dờ khóc dờ cười, mấy lần muốn mở miệng đều bị Tô Hoa cắt đứt, tiếp tục giáo dục. Đợi đến lúc Tô Hoa ngừng nuốt nước miếng, cô mới có thể tận dụng thời gian mở miệng: "Mình nói này Tô đại gia, cậu hãy nghe mình nói một câu có được không?"

Tô Hoa nói xong hơi mệt, vì vậy gật đầu, ý bảo Tiểu Bạch nói.

"Người trên lầu đó gọi Mạc Tiểu Lam, là anh cùng cha cùng mẹ của mình!"

Tô Hoa đảo mắt xem thường: "Cậu lại còn bịa chuyện."

"Mạc Tiểu Lam năm nay mới vừa tốt nghiệp, ký hợp đồng với công ty ở thành phố A, nhưng mà sau khi từ quê nhà lên tới mới phát hiện thì ra công ty đó lừa gạt, trên người anh ấy không có mang nhiều tiền, chỉ có thể tới tìm mình nghĩ cách. Cậu cũng biết tiền thuê nhà ở thành phố A quá đắt, mình cũng không có cách nào, chỉ có thể lên lút để anh ấy vào phòng ngủ của chúng ta ở tạm, dù sao cậu cũng không ở đây nữa, có phải hay không?"

Nhìn gương mặt nhăn nhó của Mạc Tiểu Bạch, Tô Hoa thực muốn ném chiếc dép vào mặt: "Trường học nghiêm cấm người ngoài vào ngủ trọ, nhất là học viện chúng ta, nếp sống loạn như vậy, cô quản lý ký túc xá cặp mắt rất tinh tường, cậu cho một người khác phải ngủ cùng, đừng nói là anh cậu hay là cha cậu, những người khác có thể cho rằng các người là gian phu dâm phụ, đến lúc đó cậu biết."

Tiểu Bạch hoảng hốt thốt lên: "Ái, không phải chứ, vậy mình phải làm thế nào?"

Tô Hoa vội vàng bịt miệng cô lại: "Trước hết bảo anh cậu nhanh đi ra ngoài đừng để người khác phát hiện, nếu quả thật không có chỗ ở, trường học của chúng ta không phải còn một phòng tập thể dục ư, nơi đó bỏ trống đã lâu, dọn dẹp một chút là có thể ở được vài ngày."

Thời điểm hai người trở lại phòng, thì phát hiện không thấy người vốn là nên nằm ở trên giường, bị dọa đến sợ Tiểu Bạch không mục đích đi tìm khắp nơi, vừa nghĩ tới có thể anh trai bị người khác đưa đi, cô quýnh quýnh đến nỗi sắp khóc lên.

Lúc này điện thoại Tô Hoa vang lên, là một tin nhắn: Xuống lầu, cho em một phút!

Nhìn thấy tin nhắn trước đó trong thư mục, Tô Hoa hận không thể vỗ lên đầu mình: Hơn hai tám, mình lại đem hình ảnh mới vừa rồi gửi đến điện thoại di động của Lão Thẩm. . . . .

Tô Hoa bảo Tiểu Bạch rửa mặt xong xuống lầu, còn cô không dám trì hoãn chạy như bay xuống, trong lòng tính toán xem phải giải thích chuyện sáng nay với Lão Thẩm thế nào.

Hơn một phút, Lão Thẩm kêu tài xế lái xe. Tài xế do dự một lúc, hỏi: "Bà chủ còn chưa tới, có phải hay không. . . ." Nhìn lại ánh mắt Lão Thẩm, hần chỉ có thể nghe theo lời. Nhưng mà hần theo bản năng thả chậm tốc độ.

Xe lấy tốc độ nhanh như rùa lái đi được vài mét, liền trông thấy có người ngăn cản ở phía trước đầu xe. Tài xế nhanh tay lẹ mắt đạp thắng, đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Tô Hoa thờ hồng học ghé vào cửa sổ xe nhìn tới người đàn ông ngồi ở bên trong, giọng đứt quãng hỏi: "Người đàn ông kia đâu rồi, anh đem anh ta giấu đi chỗ nào rồi hả?"

Lúc này, trong cốp sau xe phát ra tiếng kêu ô ô giống như tiếng kêu của động vật, Tô Hoa nhìn chằm chằm Lão Thẩm vài giây: "Không phải anh trời người ta lại bỏ vào trong cốp sau chứ?"

Người này cũng có phần quá hung ác đi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Năm Cái Bánh Bao Vào Năm Đó

Đầu Mạc Tiểu Lam vẫn còn đang choáng váng, mới vừa rồi hần còn đang nằm ngủ ở trên giường thật ngon, đột nhiên xuất hiện một người đàn ông giống như đặc công, xóc hần dậy rồi men theo lối cửa sổ trèo xuống, tư thế tên trộm đó rất ung dung nhẹ nhàng, thật giống như xách một con mèo. Hần còn

chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì người nọ đã ném hán vào trong cốp xe.

Hán vẫn chưa tỉnh hồn nhìn Tiểu Bạch nói: "Mẹ nó, ông đây rốt cuộc gặp quái vật gì chứ?"

Tiểu Bạch so với hán cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, cô liếc mắt nhìn chiếc xe Cadillac màu đen, tiếp theo giống như bị ma nhập nói năng lung tung: "Thì ra là không phải trùng tên. . . . . mẹ kiếp bà bóp chết mày, bóp chết mày, bóp chết mày. . . ."

Chợt bị ai đó hung hăng vỗ vào đầu một cái, cô nhìn lại thấy đôi mắt giận dữ của anh trai: "Mặc Tiểu Bạch, em rốt cuộc có nghe anh nói cái gì hay không?"

Tiểu Bạch rút cổ lại, dù cô ở bên ngoài tự do phóng túng như thế nào thì ở trước mặt anh trai, cô giống như một Tiểu Bạch Thỏ — Cúi đầu không dám cãi.

Đoán rằng khi Tiểu Bạch còn nhỏ, đã gặp phải sự đàn áp của anh trai không phải người này. Có thể là bị bỏ ngoài trời vào mùa Đông, hoặc là bị lột sạch quần áo ném vào bồn tắm, hoặc là... Ôi thôi, Tiểu Bạch không dám nghĩ tiếp, nữa, cô bĩu bĩu môi nhỏ nhẹ nói: "Em đang nghe đây, anh nói đi."

Mặc Tiểu Lam thấy dáng vẻ sắp tức giận của cô lập tức nói: "'Ông đây' đã nói xong rồi!" Vừa dứt lời hán liền kéo Tiểu Bạch chạy đi. . . . .

Mặc Tiểu Lam có thói quen tập thể dục buổi sáng, hơn nữa lúc tập thể dục thích kéo theo Tiểu Bạch. Tiểu Bạch lên đại học rời nhà ba năm, hán chịu đựng khổ sở ba năm, hôm nay rốt cuộc có thể một lần nữa ăn hiệp con nhỏ Tiểu Bạch Thỏ này rồi.

Gió mùa Thu thổi vù vù, Mặc Tiểu Lam mặc quần cụt áo ngắn tay tâm tình thật tốt.

.....

Ngồi trong xe, Tô Hoa nở ra một nụ cười vô cùng quyết rũ: "Em nói này Lão Thảm, trời còn sớm sao anh không ngủ thêm một chút nữa, em phải đi học nên cũng đành chịu, còn anh không phải đang được nghỉ phép đến một tháng sao, không nghỉ ngơi thì thật là quá lãng phí à."

Lão Thảm thấy gần phía ngoài cửa sổ xe có một quán cà phê: "Tiểu Phuong, dừng xe bên đường mua một ly Lam Son."

Tinh thần làm việc của tài xế tiểu Phuong giống như một cái máy, hán lập tức mở cửa, bước xuống xe. Nhưng một chân vừa mới bước ra khỏi xe, thì nghe được có một âm thanh vang lên từ phía sau: "Tiểu Phuong, tiện thể mua thêm một cái bánh nướng nữa, cảm ơn." Ừm, vừa đúng lúc cạnh quán cà phê có một quán bánh nướng.

Lão Thảm đảo mắt qua liếc cô: "Không phải em vừa mới ăn sáng ở cửa hàng sao, thế nào còn đói à? Tôi đoán ở trong nhà em ăn chắc cũng không no, thật khổ cho em rồi."

Tô Hoa há hốc mồm, nhưng lại nhắm mắt lại, bộ dạng như muốn nói: "Anh thích nói gì thì nói, tự tôi biết là được rồi".

Cô ngấm hoa hương dương bên ngoài cửa xe, ngáp một cái, hôm nay thật sự là dậy quá sớm, nếu biết Lão Thảm sẽ đuổi theo tới đây, cô cũng không cần trồn lăm gì. "Lão Thảm, thời gian này tiết học ở lớp tương đối nhiều, em phải ở trường học, anh không cần tự mình đưa đón."

Lão Thảm cười lạnh nhạt, cầm điện thoại gọi, sau đó bỏ lơ ba la nói chuyện làm ăn: "Àh, tiểu Trần, tôi nhớ hình như thời gian trước người phụ trách dự án A có liên lạc qua, là chuyện gì? . . . . . À, ra là bọn hán muốn mở rộng khu dạy học, cần nhà đầu tư sao? Ừh, tôi hiểu rồi."

Tô Hoa vốn không để tâm hán nói cái gì, chợt nghe đến dự án A, thì lộ vẻ hứng thú: Lão Thảm muốn đầu tư dự án A mở rộng khu dạy học? Cô đang muốn chúc mừng một tiếng, lại nghe thấy Lão Thảm mở miệng: "Lần tới phải tìm chủ nhiệm khoa nói chuyện một chút, vì sao phụ nữ mới kết hôn có mấy ngày còn phải đi học, thật không có tình người. Trường đại học không có nhân đạo như vậy, tôi nghĩ không cần thiết đầu tư."

Quá. . . . . Lợi hại! Lấy chuyện đầu tư dọa tới chủ nhiệm khoa, lấy chủ nhiệm khoa dọa tới tôi. Đây có được coi là tăng tăng bóc lột hay không, tên đàn ông chết tiệt này, có chút tiền thì ngon phải không!

Tô Hoa hai mắt "Thân thiết" hỏi thăm hán, nụ cười rục rờ như đóa hoa: "Lão Thảm, chuyện trong nhà em không muốn dính dáng đến người ngoài, hơn nữa, không phải từ trước đến giờ anh rất khiêm tốn ư, lúc kết hôn cũng không mời ký giả, chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà tiết lộ ra ngoài chuyện kết hôn của chúng ta, không phải lãng phí những nỗ lực trước kia của anh sao?"

Lão Thảm thu hồi nụ cười: "Đâu phải là chuyện nhỏ? Thậm chí đàn ông cũng muốn xông vào phòng ngủ của vợ chồng chúng ta rồi, là một người chồng, tôi làm sao yên tâm để em học ở trường? Về phần đi học, nếu em muốn, tôi giúp em mời gia sư về nhà, em nghỉ bao lâu thì thuê bấy lâu. . . . ."

"Xác định là mời gia sư chứ không phải là bắt cóc tới sao?" Tô Hoa thờ dãi, trong đôi mắt dường như có chút bụi ngù: Còn tưởng rằng Lão đàn ông này trưởng thành chừng chặc, hóa ra lại ngây thơ bá đạo như vậy.

Lão Thảm khiêm tốn cười một tiếng: "Cảm ơn bà xã nhắc nhở."

Gương mặt đặc vụ này thật muốn đập một phát. . . . .

Trong lúc hai người đang rối rắm, tài xế mua cà phê đã trở lại, thật ra thì hán đã nán lại ở bên ngoài một lúc rồi, thấy cuộc chiến giữa hai người tạm thời lắng xuống mới đi đến, đưa cà phê cho Thảm Tiểu Ngu, đưa bánh nướng cho Tô Hoa.

Tô Hoa không lấy, ngược lại tức giận nói: "Đưa cho tôi làm gì, cho hán!" Ánh mắt không nhìn được quét Lão Thẩm một cái.

Lão Thẩm: "Anh không muốn ăn?"

Tô Hoa thờ dãi một cái: "Sáng sớm tôi đã uống một ly sữa đậu nành một bánh bao, anh cảm thấy tôi còn ăn được một cái bánh nướng? Quá đề cao tôi rồi. Bánh nướng là tôi gọi giúp anh, mới sáng sớm không ăn gì đã uống cả phê rất dễ đau bao tử, dầu gì cũng nên ăn một chút lót dạ đi."

Nói xong, cô hất mặt nhìn ngoài cửa xe, trong lòng có việc gấp gáp: Lịch học mấy ngày nay của cô cũng khá trống, nhưng vấn đề này không phải là mấu chốt, mấu chốt chính là vở kịch. Cô thật vất vả mới tranh thủ được vai Juliet này. Vở kịch kinh điển của Shakespeares là cơ hội thử nghiệm diễn xuất tốt nhất, nếu lần này thể hiện tốt, sau này ra ngoài biểu diễn, chắc hẳn sẽ càng thêm thuận buồm xuôi gió, đây đối với cô mà nói là một thử thách cũng là cơ hội hiếm có đầu tiên.

Nhưng Lão Thẩm bá đạo. . . . .

Khi tài xế đưa bánh nướng cho ông chủ, có thể nhìn thấy nụ cười bất đắc dĩ trên mặt hán, mặc dù bất đắc dĩ, nhưng lại không cảm thấy khó chịu. Bởi vì cho tới lúc này cũng chưa có người phụ nữ nào mua bánh nướng cho hán, quan tâm dạ dày của hán.

Im lặng một lúc, tài xế chợt nghe âm thanh của ông chủ từ phía sau truyền đến: "Dừng lại làm gì, quay xe lại."

Quay xe lại có nghĩa là trở về trường học? Tô Hoa giật mình xoay đầu lại, nhìn Lão Thẩm một cái, hưng phấn ôm lấy cánh tay của hán: "Lão Thẩm, cái này là anh muốn đưa người ta đi học sao?"

Sắc mặt Lão Thẩm ôn hòa làm cho người khác không cách nào cự tuyệt: "Mấy giờ tan lớp, tôi kêu tiểu Phương tới đón em."

Nhìn xe Lão Thẩm rời đi, Tô Hoa đứng ở cửa trường học sững sờ một lát, sau đó bủn rủn chạy lên lớp.

Trong khi đó, bên trong chiếc xe Cadillac màu đen, Lão Thẩm lại bấm điện thoại của tiểu Trần: "Này, tiểu Trần, mới vừa rồi có gián điệp thương mại ở bên cạnh, những lời tôi nói lúc nãy cậu coi như chưa từng nghe qua."

Sau khi cúp điện thoại, thấy tài xế mỉm cười, hán chợt lên tiếng: "Cậu cảm thấy hành động vừa rồi của tôi rất ngu?"

Tài xế hơi nghiêng đầu về phía sau trả lời: "Không phải vậy."

Lão Thẩm cau mày: "Vậy cậu cười cái gì?"

Mặc dù hơi khó mở miệng, nhưng tài xế vẫn thành thật trả lời: "Chẳng qua tôi cảm thấy sau khi ông chủ kết hôn xử sự rất khác người. Tại sao ông không nói cho cô Tô biết, ông đã thích cô ấy từ rất lâu rồi?"

Trần Tiểu Ngu bất đắc dĩ lắc đầu: "Nếu nói ra sẽ dọa đến cô ấy."

"Từ rất lâu rồi" bốn chữ là một khái niệm rất sơ lược, thật ra thì chính xác mà nói phải là mười năm lẻ ba tháng trước.

Khi đó Tô Hoa chỉ mới 11 tuổi, là một cô bé với hai bím tóc tết hai bên, còn Thẩm Tiểu Ngu là một thanh niên trẻ tuổi mới đến thành phố A phát triển sự nghiệp, trong tay chỉ có 500 đồng làm quỹ "Gây dựng sự nghiệp" lại bị người ta lừa gạt một xu dính túi cũng không còn, lưu lạc đầu đường ngay cả một cái bánh nướng cũng không mua nổi. Lúc đói bụng đến choáng váng, hán thậm chí đánh mất tôn nghiêm muốn đi trộm ít tiền để mua thức ăn lấp đầy bụng.

Đối tượng ra tay chính là cô bé 11 tuổi cầm tiền đi siêu thị, mục tiêu là năm đồng tiền cũ trong tay cô bé.

Vì chưa bao giờ làm chuyện như thế này cho nên tay hán rất run, hán càng lúc càng đến gần cô bé. Bởi vì khản trương, nên lời nói không còn mạch lạc. Đồng thời bụng hán lại phát ra tiếng kêu ọ ọt. . . . .

Cô bé nhìn hán chằm chằm sau đó nói: "Anh chờ một chút." Rồi chạy đến cửa hàng bán bánh bao bên cạnh, mua năm cái bánh bao, khi đó giá một cái bánh bao là năm xu tiền.

Bởi vì chạy, gương mặt của cô bé đỏ hồng, rất giống quả táo, rất non rất thuần túy và tinh khiết. Cô bé lấy hai đồng rưỡi trong lòng bàn tay, cười nói: "Nước tương hai đồng rưỡi một chai, cho nên em chỉ có thể mua cho anh năm cái bánh bao thôi, ăn đi." Nói xong, cô bé đưa một túi ny lon cho Thẩm Tiểu Ngu.

Hán nhìn đối đã hai ngày hai đêm nhìn bánh bao lệt lết chực trào, đồng thời càng thêm xấu hổ. Hán đưa mắt nhìn cô bé bước chân vui sướng chạy vào siêu thị, nhìn thật lâu, vào lúc hán ăn bánh bao như hổ đói thì có người ở sau lưng chụp bờ vai của hán — Đó là cảnh sát mặc đồng phục.

Cảnh sát dẫn hán đến trước mặt cô bé hỏi: "Là người này sao?"

Cô bé gật đầu: "Chính là hán, chú cảnh sát, anh ta mới vừa rồi vẫn đi theo cháu, cháu nghi ngờ anh ta là người xấu bắt cóc con nít."

Giây phút đó, hán thật ấn tượng với cô bé kia. Một cô bé tốt, nhưng đồng thời lại cầm cái búa gõ vào đầu hán, vào lúc hán khó khăn nhất cô bé đã giúp

hắn tình táo không lạc lối. Câu chuyện cũ này trở thành bước ngoặt trọng đại trong cuộc đời của Trầm Tiểu Ngu, mười năm nhớ mãi không quên, đồng thời cũng âm thầm quan sát cô bé này hơn mười năm.

Quan sát cô từ lúc cô chỉ cao ngang hông nay nhảy lên bả vai, nhìn cô càng trở mã càng xinh đẹp. . . . .

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, đối với cô bé này hắn vừa yêu vừa hận, hắn luôn có ý nghĩ muốn cô một cách điên cuồng — hơn nữa có cơ hội hắn phải ra tay hành động.

Hắn không hề hoài nghi, đây là sự thử thách để hắn trở nên giàu có nhất cũng là một khoản đầu tư mà hắn không chắc chắn nhất, hắn không thể xác định có phải cô bé này chính là người mua cho hắn "Năm cái bánh bao" cũng đồng thời lại gọi "Cảnh sát" nói hắn là người xấu bắt cóc con nít.

Đặt ly cà phê xuống, cắn một miếng bánh nướng — có chút mát dạ, có chút miếng cưỡng — mùi vị rất kém so với năm cái bánh bao năm đó. Trầm Tiểu Ngu cười cười, nhanh chóng giải quyết hết cái bánh nướng cho vào bụng.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cuộc Hội Ngộ Tuyệt Diệu Or Giẫm Phải Cứt Chó

Trong phúc có họa. . . . . Được rồi, Tô Hoa khó nghĩ ra được những câu nói có thâm ý như vậy, nói cái này chỉ vì biểu đạt tình huống trước mắt.

Phúc: Buổi sáng đối đầu với Lão Thẩm đạt được một chút chủ quyền.

Họa: Đã bị đối vai rồi! Nhân vật Juliet của cô bị đối cho người khác. Mà người đó không ai khác chính là người kiêu ngạo nhìn thấy trong cửa hàng điểm tâm con chim không tước — Tiểu Giai!

Có thể thấy được sáng sớm khi Tiểu Giai thấy mình vui vẻ chào hỏi cô ấy, trong lòng hắn là rất khi dễ cái loại khí phách rẻ mặt của mình.

Cô tới trước mặt đạo diễn hỏi nguyên nhân, đạo diễn loay hoay nhìn cô một cái cũng như không: "Tổ diễn kịch không thể một ngày không có diễn viên." Lúc nói lời này, đạo diễn còn dành chút thời gian hỏi phụ tá, "Tiểu Giai tới chưa?"

Phụ tá: "Vẫn chưa."

Đạo diễn: "Không có việc gì, chờ cô ấy một chút, để cho những diễn viên khác học thuộc kịch bản đi!"

Phụ tá: "Nhưng chúng ta đã đợi một giờ, hôm nay chỉ mượn sân khấu được bốn giờ, đợi thêm nữa thì . . . . ."

Nghe tới đây, Tô Hoa vội gờ tay: "Đạo diễn, để cho em thế đi, đợi Tiểu Giai tới thì đổi lại, em sẽ đứng một bên cùng với các diễn viên khác."

Tiểu Bạch tròn to hai mắt, cô dùng âm thanh có ý cho tất cả mọi người có thể nghe "Nhỏ giọng" nói: "Khí phách cậu bị chó tha rồi hả? Tổ diễn kịch qua cầu rút ván này còn nhờ vả làm gì! Cậu quên rằng trang phục đạo cụ kia cậu phải vất vả trăm cay nghìn đắng như thế nào mới mượn được! Hơn nữa, cậu xin nghĩ có một lần, trong lúc bận rộn vẫn chạy về đây tập luyện, đồ cái thứ gì!"

Tô Hoa không để ý đến Tiểu Bạch, nụ cười rục rịch, muốn đạo diễn bắt đầu. Rất trùng hợp, nam chính Romeo cũng chưa đến, nghe nói là ngã bệnh, vì vậy đoạn này chính là cảnh Juliet đi tìm cha xứ mà thôi.

Tiểu Bạch nhìn Tô Hoa mặc trang phục của Juliet, nhìn cô vô tâm biểu diễn, hung hăng hừ một cái: "Nha đầu chết tiệt kia, nhân vật cũng bị người khác cướp đi, còn tích cực cái gì!"

Đại khái bởi vì các diễn viên biết đây là lần cuối cùng Tô Hoa tham gia tập luyện, vì vậy cũng cố gắng phối hợp, bình thường cần đến hai ba giờ mới có thể hoàn thành một cảnh mà nay chỉ dùng nửa giờ thì giải quyết xong, hiệu suất thật cao. Đạo diễn vỗ kịch bản hô to: "Rất tốt, chính là cảm giác này, đứng rồi, chính là như vậy. . . . ."

Buổi tập luyện nhanh chóng hoàn thành, Tô Hoa mặc luôn trang phục của Juliet đi xuống sân khấu, đi thẳng xuống chỗ Tiểu Bạch đang ngồi khể mìm cười: "Đi thôi."

Tiểu Bạch nhìn trang phục trên người cô, tức giận nhắc nhở: "Cậu đó nha quên thay quần áo rồi."

Tô Hoa ngoắc ngoắc khoe miệng: "Đi thôi." Nói xong bước chân ung dung hướng cửa chính đi tới.

Phụ tá của đoàn kịch đuổi theo, kêu: "Bạn học Tô, bạn quên để lại trang phục đạo cụ. . . . ."

Tô Hoa kéo cánh tay Tiểu Bạch, xoay đầu lại, giật mình nhìn phụ tá của đoàn kịch một cái: "Tại sao?"

Phụ tá của đoàn kịch vốc người hơi mập, bởi vì lúc nãy chạy mấy bước, thờ gấp giống như muốn tắt thở: "Àh. . . . . Cái đó là của tổ diễn kịch."

Tô Hoa cười: "Chị ơi, chớ nói đùa, trang phục này là tôi sai người hỏi mượn của đoàn ca kịch Thị Lý, vậy thì có quan hệ gì với tổ diễn kịch a."

Nghe nói như thế, Tiểu Bạch vui vẻ: "Cậu đó nha, thì ra là dùng chiêu này". Đạo cụ này cũng không dễ mượn, ban đầu Tô Hoa vì mượn y phục chạy đông chạy tây, lợi dụng đến mấy tầng quan hệ mới mượn được, tổ diễn kịch ngắn hạn này chỉ sợ không dễ dàng mượn được y phục thay thế, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến diễn xuất, vậy cũng thật là thú vị.

Phụ tá của đoàn kịch nói không ra lời, quay đầu nhìn đạo diễn, đạo diễn nhìn Tô Hoa, mà Tô Hoa bình tĩnh kéo Tiểu Bạch đi ra cửa.

Nhưng vừa ra tới cửa họ đụng phải Tiểu Giai đang đi tới, Tô Hoa giơ tay lên tiếng chào cô ấy, sau đó vẫy vẫy tay rời đi.

Họ đi được một đoạn, còn có thể nghe Tiểu Giai tới hỏi đạo diễn: "Thế này là thế nào, cô ấy mặc đồng phục đi, vậy tôi phải làm sao?"

Đạo diễn nói cái gì, Tô Hoa không nghe thấy, cũng lười nghe.

Tiểu Bạch hung hăng đập một cái vào bả vai Tô Hoa, cười nghiêng ngả: "Còn tưởng rằng cậu cố chấp, cầu xin đạo diễn cho cậu cơ hội, thì ra là. . . . ."

Tô Hoa liếc mắt nhìn Tiểu Bạch: "Nói ai đó, chị của cậu lại là loại người đó sao?"

Tiểu Bạch nghiêm túc suy nghĩ, chợt la hoảng lên: "Không xong rồi, không xong rồi, tớ quên mua đồ ăn cho Mạc Tiểu Lam, thế nào hần cũng xù lông lên!" Nói xong, cô nhanh chân mà chạy, lúc chạy đi còn không quên quay đầu lại nhìn Tô Hoa rống, "Tớ đi mua đồ ăn cho Mạc Tiểu Lam trước, ngày mai gặp lại."

Tô Hoa thở dài: Mạc Tiểu Lam không phải anh cậu, mà là ông nội của cậu.

Thay xong trang phục đạo cụ, Tô Hoa đi dạo một vòng trong trường học, còn cách mấy tiếng nữa mới đến giờ tài xế tới đón, cô đang do dự có nên đi dạo giết thời gian không. Trong lúc vô tình đi ngang qua thư viện trường học, cô dừng chân, sau đó xoay người, đi vào quán cà phê bên cạnh. Thư viện đó là nơi tự học, không có bất kỳ quan hệ gì tới cô.

Quán cà phê đó có ba tốt: Yên tĩnh, riêng tư, có trai đẹp.

Vừa ngồi xuống cô gọi một ly cà phê, ánh mắt nhìn vào một bóng mờ. Tô Hoa ngẩng đầu lên, quả thật trước mắt xuất hiện trai đẹp. Do ngồi ngược với ánh sáng, cô có thể mơ hồ thấy gương mặt của người đàn ông kia giống như được điêu khắc, vóc dáng quyến rũ theo kiểu tam giác ngược, chiều cao tuyệt đối hơn 1m8. Chỉ thấy hần khẽ mỉm cười, há miệng nói một câu: "Bạn học, làm phiền cậu đến bàn khác ngồi, đây là chỗ ngồi của tôi."

Tô Hoa theo bản năng nhìn xuống vị trí mình đang ngồi, không phát hiện bất kỳ dấu hiệu gì chứng tỏ có người từng ngồi qua, vì vậy bình tĩnh mà nói: "Cậu xác định đây là chỗ ngồi của cậu?"

Cùng lúc đó, người ngồi ở bên cạnh không nhịn được bật ra tiếng cười: "Tình ca ca, chớ dọa con nhà người ta, chỗ của cậu ở đây này."

Nghe được tiếng "Tình ca ca" kia, trong đầu Tô Hoa lập tức nghĩ đến nhân vật Hoàng Dung trong 《Truyện Anh Hùng Xạ Điêu》. Chỉ đáng tiếc là, người đàn ông đang nói chuyện và Hoàng Dung muội chẳng quan hệ gì với nhau.

"Tình ca ca" bình tĩnh đi qua đó, sau đó giơ tay đánh lên đầu người đàn ông kia, người đàn ông kia nhanh nhẹn né tránh, ngoài miệng còn lẩm nhẩm: "Ai chà, Tình ca ca xấu hổ. . . ." Con giận còn chưa bộc phát hết, hần mở to hai mắt nhìn xuống, đúng lúc thấy "Tình ca ca" một tay khác nắm thành quyền nện trúng vào lồng ngực của hần.

Người đàn ông kia ho khụ khụ hai tiếng, vẻ mặt buồn bã: "Mẹ nó, lại bị cậu đánh lén." Hần quay đầu liếc mắt nhìn Tô Hoa, vẻ mặt rồi rầm: "Hình tượng đẹp trai anh tuấn của lão tử bị tiểu tử cậu phá hủy rồi."

Tô Hoa thu hồi tầm mắt, khước miệng co giật hai cái, thật sự nhìn không được, nhún vai nhẹ giọng cười lên: Quả nhiên là thanh niên trẻ tuổi thật vui vẻ.

Đáng tiếc cô không biết, thời điểm cô cúi đầu cười trộm, có một ánh mắt sừng sờ nhìn trên người cô, không phải thăm mền, không phải vừa thấy đã yêu, thậm chí cũng không phải là thiện chí.

Người đàn ông tên Tình ca ca đột nhiên đi đến, ngồi xuống bên cạnh Tô Hoa, vỗ vỗ bả vai của cô, vẻ mặt rồi rầm: "Em gái xin chào, anh tên Phương Tuấn, là học trưởng quản lý sinh viên năm hai, lần đầu tiên gặp mặt hơi lúng túng một chút, chỉ là. . . ." Cô hòng hần bỗng nhúc nhích, "Thật buồn cười như vậy sao?"

Cái vẻ mặt kia giống như tùy lúc sẽ tuôn ra một câu nói tục, thí dụ như "Cười cái rầm, cậu cầm miệng cho tớ". Tô Hoa lập tức ho hai tiếng, sau đó trái với lương tâm lắc đầu: "Không tui."

Nói xong, cô bình tĩnh đứng dậy, đi đến quầy tính tiền sau đó rời đi.

Tay Phương Tuấn nâng lên nhưng lại bỏ xuống một cách vô ích, sau đó chuyển sang gãi gãi sau gáy, hỏi: "Hàn Tĩnh, đáng đáp tớ dọa người như vậy sao?" Hắn liếc một cái, lại thấy mắt Hàn Tĩnh nhìn thẳng ra cửa. Không khỏi nở nụ cười: "Ai chà, Tĩnh ca ca tìm được Dung muội muội rồi hả?"

Hàn Tĩnh hoàn hồn, khoe miệng khẽ nhếch, bật ra một tia cười lạnh: "Quả thật gặp được. . . . . Vợ của Thẩm Tiểu Ngụ."

Phương Tuấn lập tức thu hồi bộ dáng đùa cợt, lông mày dày đặc hạ thấp xuống: "Quả nhiên là Oan Gia Ngổ Hạp, cậu định làm gì?"

Mất thấy tay Hàn Tĩnh lại nhẹ nhàng đưa tới, Phương Tuấn lập tức né tránh, trong miệng la hét: "Cậu lại nữa!" Vừa dứt lời, lại thấy trên tay Hàn Tĩnh cảm lên một cái điện thoại di động màu trắng do người phụ nữ kia đánh rơi!

Phương Tuấn nở nụ cười: "Ha ha, lập tức đập bể đem vứt rác thùng, để cho cô ấy không tìm được." Hắn vẫn còn chưa nói xong, lại thấy Hàn Tĩnh đứng dậy chuẩn bị rời đi, trong tay cầm theo cái điện thoại kia.

Phương Tuấn nhanh nhẹn kéo lấy hắn: "Cậu sẽ không vứt thùng rác thật chứ? Đùng nha, cho tớ đi, tớ đi chợ đồ cũ còn có thể đổi lấy một ít tiền, cậu đại gia có nhiều tiền, còn tớ thật là thiếu money. . . . ."

Hàn Tĩnh quét mắt nhìn hắn một cái: "Buông tay, tớ trả lại cho chủ, cô ấy còn chưa đi xa."

Phương Tuấn vẫn không buông tay: Trả lại cho chủ? Hàn Tĩnh có lòng tốt như vậy sao? Đáp án khẳng định là: Sẽ không, bên trong này nhất định là có âm mưu gì đấy. Phương Tuấn chắc chắn lên tiếng: "Đùng nói tiểu tử cậu sẽ đi quyến rũ phụ nữ đã lập gia đình chứ?"

Hàn Tĩnh làm bộ đập một cước, thành công ép Phương Tuấn buông tay, sau đó rời đi, khoe miệng không tự chủ giật giật hai cái: Chú ý cùi bắp!

Đi qua một dãy phòng học, đi tới căn tin rồi, Tô Hoa mới nhớ ra không thấy điện thoại di động của mình. Nhớ lại tình hình mới vừa rồi, trong lòng biết có lẽ là rơi ở quán cà phê rồi, vì vậy đi vòng lại.

Vừa mới xoay người lại, chạm phải một người cánh tay liền bị người đó nắm lấy. Cô ngẩng đầu, bóng dáng cao lớn này có chút quen thuộc. . . . . Oh, đây không phải là vị Tĩnh ca ca kia sao?

Chẳng qua, đây chỉ mới là lần thứ hai gặp mặt, hắn đã nắm lấy cánh tay của cô, tựa hồ có chút. . . . .

Tô Hoa nhíu mày: "Bạn học, có chuyện gì sao?"

Hàn Tĩnh cười dịu dàng: "Không có việc gì, chỉ là. . . . ."

Lời của hắn còn chưa nói hết, ánh mắt Tô Hoa nhìn đến cái tay của hắn đang nắm lấy cánh tay của mình: "Nếu không còn chuyện gì, vậy bạn có thể nói lòng tay đi, người không biết còn tưởng rằng chúng ta có gì đó."

Hàn Tĩnh cười rộ lên mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, gương mặt điều khắc thêm vào ba phần sống hơi thở, rất đẹp mắt. Thanh âm của hắn hơi thấp, phát ra từ cổ họng mang theo từ tính, hấp dẫn lỗ tai người nghe: "Nếu như mà tôi không nắm em lại, em sẽ phải hối hận."

Lời này quá cao thâm rồi, Tô Hoa nghe không hiểu. Nhưng sau đó điện thoại xuất hiện trước mắt hấp dẫn sự chú ý của cô: "Điện thoại di động này. . . . . A, cảm ơn nha, thì ra là bạn nhặt được." Cô đưa tay lấy, đáng tiếc điện thoại di động giống như cái điều khiển ti vi đột nhiên đưa lên cao.

Nhìn lại cặp mắt tràn đầy nụ cười kia, Tô Hoa rất lịch sự khuôn mặt tươi cười, mở tay ra: "Vị bạn học này, cảm ơn." Hai chữ cuối cùng nghe được rất nặng, rõ ràng đang kìm nén tức giận.

Hàn Tĩnh cười hiền hòa: "Chỉ là nhắc nhở em gái, mới vừa rồi có một người đàn ông gọi điện thoại cho em, thật ngại quá, tôi nhận."

Người đàn ông này tuyệt đối là ăn no rửng mỡ, bàn tay Tô Hoa khép lại, tiếp tục cười: "Vị bạn học này không phải là thẩm mẫn tôi chứ?" Lúc nói chuyện, ánh mắt cô quan sát trên dưới của Hàn Tĩnh, hắn nâng điện thoại rất cao, cao đến nỗi không lấy được, chỉ là. . . . .

Tô Hoa lạnh tay lẹ mắt một tay bỏ vào túi của hắn, lấy ra điện thoại di động của hắn, sau đó lui ra một bước dài, mở điện thoại di động của hắn lên, màn hình chính là ảnh của hắn cùng một chị người tình xinh đẹp, Tô Hoa chắc chắn hai tiếng: "Xinh đẹp quá."

Hàn Tĩnh cười: "Vậy sao? Chị tôi đó, sau này có cơ hội giới thiệu các người với nhau." Hắn đang nhấn một chuỗi số trên điện thoại di động của Tô Hoa, sau đó bấm. Rất nhanh điện thoại trong tay Tô Hoa vang lên, sau đó Hàn Tĩnh mới trả điện thoại di động: "Lưu lại đi, số vừa gọi tới là của tôi, về sau nhất định sẽ có lúc dùng."

Hắn thoải mái từ trong tay Tô Hoa lấy lại điện thoại di động của mình, quay đầu lại cười: "A, quên nhắc nhở em gái, người đàn ông mới vừa gọi điện thoại cho em gái hình như cách chúng ta không tới 100m, em gái quay đầu tìm xem."

Tô hoa có một loại cảm giác: Mình giẫm phải cứt chó. . . . .

Chương 7: Bá Vương Lại Thượng Cung

Xe êm êm lướt nhanh chạy về hướng khu biệt thự Tây Sơn, nhiệt độ trong xe hiện đang là 16 độ C, khí ép. . . .Hình như hơi thấp?

Tô Hoa trầm mặc một hồi, cuối cùng lên tiếng hỏi: "Lão Thẩm, anh có chuyện gì muốn nói với em không?"

Lão Thẩm bình tĩnh cười, nhưng chân mày lại thoáng nhíu nhích: "Có sao?"

Vừa dứt lời, Tô Hoa lấy trong túi xách ra một cái gương soi đưa tới trước mặt Lão Thẩm: "Vậy phiền anh có thể đừng dùng bộ mặt như ‘bất gian tại trận’ này để nhìn em được không?"

Lão Thẩm ngó ngó mình trong gương, rất tự nhiên cười nói: "Ừm, tuy không còn trẻ nữa, nhưng vẫn rất đẹp trai và đầy đủ mị lực."

Tô Hoa nghe xong thiếu điều muốn té ngựa, cô vỗ vỗ vào bả vai chú tài xế: "Anh ấy thường ngày hay tự kỷ và tăng bốc mình cộng với nghe không hiểu tiếng người như thế sao?"

Tài xế cắn chặt hàm răng không nói lời nào: Hai vợ chồng người ta tại sao lại đối đầu gay gắt, đó là sự phối hợp có tình ý, nếu mình tham gia vào thì chỉ có nước là tự tìm đường chết.

Tô Hoa nhếch môi: Quả nhiên là người của anh ta, tưởng rằng không nói gì thì sẽ vô sự hay sao. . . . .Về mặt cô biểu lộ sự thông cảm: "Chú tài xế à, muốn cười thì cứ cười lên, kiềm nén vậy sẽ làm tổn thương cơ thể đấy."

Có thật không, nằm im cũng trúng đạn? Chú tài xế sắp điên rồi, đã vậy lúc này còn nghe được ông chủ lên tiếng nghi vấn, "Hử?"

Thật đúng là bị đôi vợ chồng này gài bẫy, bọn họ yêu đương đùa giỡn thì tự về phòng mình đóng cửa lên giường đùa giỡn đi, xin cho nhân dân nhỏ bé như chúng tôi được từ chối tham gia.

Rốt cuộc bị dẫn vật cho đến khi về tới nhà, tài xế vội vàng tắt máy mở cửa tiễn hai vị xuống xe, sau đó đưa mắt nhìn hai người bỏ đi, hần không nhận được than vãn: Sau khi ông chủ kết hôn với bà chủ, có phải bị đồng hóa rồi hay không, so với một chàng trai trẻ dường như còn "đầy đủ mị lực" hơn nhiều. . . . .Chú tài xế cũng soi soi kính chiếu hậu, cào cào lên kiểu tóc hơi xốc xếch của mình, tự lẩm bầm nói: "Đây mới đích thực là ‘thành thực mị lực’ này, đúng không?"

Nói xong, đầu hơi hất lên. . . . . Nào ngờ, đâm xầm vào xe!

**

Thời gian gần đây, quản gia và người giúp việc trong biệt thự đều rèn luyện được một việc: Vừa nhìn thấy nam nữ chủ nhân, liền tự giác chủ động nhượng bộ lui binh, để miễn bị tai họa vô tội. Thứ nhất, được anh chàng tài xế nọ tường thuật lai thêm mắm dặm muối, từ sự trêu đùa tràn trề tình thú của hai vợ chồng người ta hần biến thành chiến tranh lửa đạn chồng chất. Thứ hai, sự trong ngoài không giống nhau của hai vợ chồng này phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn, trước khi vào cửa chính là...."Chồng thì sẵn sàng, vợ thì ôn nhu", còn sau khi vào cửa, bản chất thực sự lập tức ra trận, kế tiếp chính là: Người và thịt - vật lộn độ sức.

Rầm—— Quả nhiên, tiếng đóng cửa của phòng ngủ chính vang lên thật to!

Mà bên trong phòng ngủ chính, Thẩm Tiểu Ngu dựa nghiêng vào cạnh giường nhìn Tô Hoa ném chiếc túi xách lên giường, đưa lưng về phía anh nói: "Em đi tắm trước, có chuyện gì đợi em tắm xong rồi hãy nói."

Anh sờ sờ cằm: Người phụ nữ này tự cảm thấy thật không có làm sai chuyện gì thì phải, mới vừa rồi mở cửa đóng cửa cũng thế, hiện tại động tác túi xách cũng thế, còn nữa. . . . .Cô đi tắm?

Chân trái Lão Thẩm đang gõ nhịp từng cái trên mặt đất, tốc độ đều đều, tính chuẩn đến từng giây, rốt cuộc khi đếm tới lần 108 thì anh đứng dậy, móc chiếc chìa khóa dự bị trong túi quần ra. Đứng sát vào cạnh cửa, anh vẫn chưa yên tâm mà lắng nghe thêm một hồi—— Hoàn toàn không có tiếng nước chảy, người phụ nữ này sẽ không lại ngủ thiếp đi chứ?

Đêm tân hôn lần đó chính là anh ôm người phụ nữ này ra ngoài, vừa giúp cô lau sạch cơ thể vừa mặc vào áo ngủ cho cô, thật giống như hầu hạ cha ruột đi tiểu tiện, nhưng khi đó người phụ nữ này còn sử dụng cặp ngực không nhỏ của mình ra sức uốn éo trên ngực hắn—— Một cô gái góc gè như thế, bảo hắn sao có thể yên tâm?

Nghe được âm thanh chuyển động của chìa khóa, Tô Hoa theo bản năng nhắm mắt lại: Minh ngủ thiếp đi, Lão Thảm này sẽ không ở đây mà Bá Vương ngành thượng cung chứ?

Nhưng khi cô cảm nhận được tay Lão Thảm cho vào mặt nước sau đó nhấc bổng người cô lên, anh dùng khăn lông chà lau người cô, bao gồm luôn cả nơi tư mật, tâm tình cô chỉ có thể dùng một chữ ‘choáng’ để biểu đạt hình tượng. Kể từ khi thoát khỏi tã giấy, bắt đầu thời kỳ mặc váy, cơ thể của cô vẫn chưa từng được ai ‘chăm sóc’ như thế này. Ngoại trừ đêm tân hôn lần đó, bó tay thôi, bởi vì cô không nhớ rõ, cho nên đương nhiên là không tính rồi.

Khi tay Lão Thảm chạm đến nơi tư mật của cô thì có thể cảm nhận được người phụ nữ nọ đang run lên, mà chính vì phát hiện ra điểm này, khéo môi Lão Thảm khẽ nhếch, mi tâm cũng động đậy theo: "Tôi nên làm thế nào với em đây, đã ngủ quên lần thứ hai rồi, nếu như lần sau tôi không có ở đây, ai sẽ giúp em lau người, rồi mặc áo ngủ?"

Người phụ nữ trong khuy tay vẫn không mở mắt, nhưng khéo môi lại không nhin được mà giật giật, run rẩy khoảng chừng hai ba giây, rốt cuộc không chịu nổi nữa há to miệng cắn vào cánh tay của Thảm Tiểu Ngu. Cắn xong còn trợn to hai mắt quát: "Anh....Cái người Sắc Lang, Sắc Quý, Sắc Ma, Dâm Côn, Hái Hoa Tặc này. . . . ." (dâm côn = côn đồ dâm đảng)

Lão Thảm nhường nhường đầu lông mày, ngạc nhiên nói: "Ồ, hóa ra em không có ngủ à? Vậy tại sao nhắm mắt lại?"

Tô Hoa thờ phỉ phò nói: "Em đang trầm tư không được à...?"

Lão Thảm cười thầm trong bụng đến nỗi ruột gan cũng sắp đứt thành từng khúc, nhưng ngoài mặt vẫn biểu hiện như một cậu học sinh ngoan: "Tôi nói là lúc tôi giúp em ‘lau người’, tại sao em vẫn nhắm mắt?"

Tô Hoa không còn đường chối cãi, buộc lòng phải ‘cái vò đã mẻ lại còn bị sứt’: "Em đang . . . . Hường thụ có được hay không?"

‘Phụt’ —— Lão Thảm cười thầm trong bụng liên hồi không dứt, nhưng trên mặt anh vẫn không có biểu hiện gì. Dùng vẻ mặt đặc công đánh giá một hồi rồi bình tĩnh nói: "Tôi có thể làm cho em hướng thụ hơn thế nữa, có điều trước tiên em phải nghiêm túc nhắc lại một câu giống như tôi —— Trung thành với chồng, trung thành với đảng, trong cuộc sống nhiệt tình yêu thương Tiểu Ngu, ngược lại: Không được nói chuyện với người xa lạ!"

"Phụt. . . . ." Cơ thể mềm mại của Tô Hoa phát run lên bần bật, cười đến trăm ngon cỏ sinh không nổi cánh hoa tàn —— Nói đùa sao! Cô thôi cười, nhớ tới những lời răn dạy mà lão sinh thường hay nói, chuẩn bị nước bọt văng tung tóe bởi một đoạn đối thoại kích tình hết mức đặc sắc tương tự với Lão Thảm giống như đang tranh cử diễn giải.

Âm thanh đầu tiên là: "Á ——" Mở màn cho một cuộc kích tình dâng trào, thứ hai là: "Úm. . . . ." Gian tình cuộn cuộn bắn ra bốn phía!

Lão Thảm đầu thế cho cô có cơ hội nói nhảm, đương nhiên là trực tiếp nhào tới rồi, điều thứ nhất trong quy tắc của Lão đàn ông là: Khi cô vợ nhỏ không nghe lời, áp đảo là phương pháp hữu hiệu nhất.

Vì vậy kích tình va chạm cả đêm lại bắt đầu.

Bởi vì không phải một hai lần, cho nên Lão Thảm rất hiểu rõ cấu tạo cơ thể cửa nhỏ của cô vợ nhỏ, bàn tay hơi khiêu khích đã khiến cho người phụ nữ ở phía dưới chỉ có thể run rẩy cầu xin tha thứ. Nhưng mà, dù sao thì hàm răng vẫn là sở trường của cạp mẹ, cho dù ở dưới tình huống khiến thần trí u mê, nhưng người phụ nữ này vẫn hung ác dốc sức há to miệng cắn chặt hai điểm nhỏ nơi ngực anh, cực lực gặm cắn khiến anh cảm thấy vô cùng đau rát! Sự đau đớn kích thích Lão Thảm càng thêm tăng nhanh vận động, phối hợp với chất lỏng "Vắt và cần cù" của người phụ nữ chảy dọc ra ngoài, nhiệt độ bên ngoài cơ thể như lửa nóng tăng vọt lên! Về phần là nhiệt độ ma sát tạo ra hoặc là do lửa nóng trong cơ thể hừng hực thiêu đốt, hay bởi từ bên trong khuếch tán ra ngoài thì không thể biết được.

**

Đêm vào khuya, Lão Thảm chống người ngồi dậy, tiện tay rút ra một điều thuốc trong ngăn kéo, khi ngón tay cái bật lên chiếc bật lửa zippo, anh chợt liếc mắt nhìn sang người phụ nữ bên cạnh, thấy cô đang ngủ rất say rồi nhìn lại điều thuốc lá trong tay mình, anh thật muốn dụi tắt nó.

Nhưng sau đó anh rón rén bước xuống giường, khoác lên chiếc áo ngủ rồi đi ra mở cửa ban công, đứng giữa trời gió lạnh kèm theo mưa bụi lất phất, rít liên tục bảy tám lần rồi mới phả ra khói thuốc lượn lờ.

Làn khói len lỏi luôn vào phổi anh, khiến cho Lão đàn ông tự mình nhớ lại những cảm giác tang thương.

Hôm nay nhìn thấy cậu em nhỏ đó, chính là người đứng nói chuyện cùng Tô Tô, khuôn mặt cậu ta đã khiến cho Lão Thảm hơi chú ý, không phải vì dáng cậu ta nhìn rất điển trai, Lão Thảm đây tự nhận dạng về mình cũng đủ khiến cho sang hèn đều thương thức, so với cậu nhóc kia còn thành thực mị lực nhiều hơn mấy phần. Mà bởi vì cậu ta có điểm rất giống một người, một người đối với anh mà nói là không thể nào dễ dàng quên được. Nghĩ tới đây, anh lấy điện thoại di động trong túi áo khoác ra gọi cho trợ lý: "Tiểu Trần, giúp tôi điều tra một người."

**

Buổi sáng là chú tài xế đưa Tô Hoa đi học, nhìn thấy bộ dáng kia của Lão Thảm có lẽ là do tối hôm qua bị hành hạ mệt mỏi rồi, Tô Hoa vừa ra đến trước cửa không nhìn được thở dài than: Quả nhiên là "Lão" đàn ông.

Có điều sáng nay không có Lão đàn ông đầu võ mồm với cô, bầu không khí trên xe trái lại thật nhàn chán, vì vậy Tô Hoa đành tán dóc với chú tài xế

một lát, hỏi anh ta ví dụ như "Chú kết hôn chưa?", "Có cần tôi giới thiệu đối tượng cho chú không, những bạn nữ sinh tôi quen biết chất lượng đều rất cao." . . . . .

Chú tài xế bị dọa sợ đến luống cuống tay chân, thiếu chút nữa đã bị lạc tay lái, cuối cùng coi như hữu kinh vô hiểm đưa Tô Hoa đến được quán ăn sáng ở phía trước cổng trường, anh không chịu nổi nữa bước xuống xe, cúi người chào: "Cô chủ nhỏ, ông chú như tôi đây đã sớm có đối tượng trong lòng rồi, xin cô đừng nhọc lòng dẫn mối tơ hồng cho tôi."

Nghe xong, Tô Hoa rất nghiêm túc gật gù đầu, ánh mắt chột sáng rực như sao vàng năm cánh: "Ồ vậy ư, à chú này, tối nay chúng ta sẽ hàn huyên về vị ‘đối tượng trong lòng’ của chú nhé, tôi sẽ giúp chú. . . . ."

Chú tài xế vô cùng nhúc nhủ: Minh nên đi đâu tìm một mẫu người làm "đối tượng trong lòng" đây? Ài, hay là lên trang web tiểu thuyết ngôn tình mà mấy cô bé bây giờ thường lên để tìm hiểu tài liệu thực tế một chút, cái đó gọi là gì ấy nhỉ. . . . . Hình như là Tấn Giang?

Trong khi về mặt chú tài xế còn đang rối rắm suy nghĩ thì Tô Hoa thăm vui sướng bước ra ngoài.

Sau khi đến trường học, thời gian lên lớp còn hơi sớm, cô đi tới khu nhà trọ nghiên cứu sinh trước. Khu nhà trọ có 13 tầng, là một tòa lầu cao nhất trong tất cả các trường học, vào ban đêm trên đỉnh tòa nhà còn có thể chiếu sáng lấp lánh, đại học A được coi là nơi duy nhất có được quang cảnh này.

Tô Hoa cười thật ngọt ngào bước lên trước bậc thềm hỏi thăm: "Chào cô, em đến tìm học trưởng nghiên cứu Phương Tuấn, có một số vấn đề trong bài tập muốn hỏi bạn ấy, không biết bạn ấy đang ở phòng nào ạ?"

Trường học có một quy định bất thành văn: Nam sinh không được phép vào ký túc xá nữ sinh! Ngược lại, nữ sinh có thể đến ký túc xá của nam sinh!

Dưới sự tán công dịu dàng nhỏ nhẹ của Tô Hoa, bà cô ngay lập tức báo số phòng cho cô, đồng thời còn tốt bụng dặn dò: "Nếu như có chuyện gì, nhớ phải báo cô ngay." Điều bộ đó thật giống như gà mẹ bảo vệ cho đàn gà con, nhưng làm cho Tô Hoa cảm động than thở không dứt chính là: Chỗ ở nghiên cứu sinh bên này so với bên nữ sinh bọn cô thật sự là tốt hơn rất nhiều, một bên là thiên đường còn một bên là địa ngục à. . . . .

Tại tầng thứ 9, ở phòng 907, hai chàng trai vẫn đang ngái ngủ, lại còn đờ trăn như nhộng. Chợt một trận tiếng gõ cửa phiền lòng người vang lên. Một người trong hai phủi chăn lên ngủ tiếp, người còn lại xốc chăn lên điên cuồng phản nộ: "Anh đây thức đến bốn năm giờ sáng, để cho tôi ngủ thêm một chút có được hay không!"

Chỉ có tiếng gõ cửa đáp lại hần —— Không được!

Bất đắc dĩ, Phương Tuấn đành phải ló ra cái đầu tóc đuôi gà bước xuống giường, mở cửa nhưng đôi mắt vẫn buồn ngủ híp lại hỏi: "Chị hai, chị là ai đây, quấy rầy người khác ngủ là một việc làm vô đạo đức cỡ nào chị biết hay không? Nhất là một người như. . . . ."

Một tràng lời nói phun ra vẫn chưa dứt câu bị Tô Hoa đứng ở cửa phòng không nể tình cắt ngang: "Làm phiền cậu chuyển lời cho Tình ca ca gì đó, bảo cậu ta chớ có làm cái chuyện ngu ngốc như nửa đêm nửa hôm cho người gọi điện thoại, gởi tin nhắn như vậy nữa, có lời nhảm gì cần nói thì giữa ban ngày ban mặt đến gặp mặt nói với tôi!"

Phương Tuấn giật giật khóe miệng một hồi, lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, hần đang muốn đóng cửa lại, nhưng trên tay lại không còn chút sức nào, bởi vì có một bàn tay đang nhấn mạnh trên đỉnh đầu hần, Phương Tuấn nhìn Tô Hoa trên mặt nở nụ cười ngây ngô nói: "Hi hi, Tình ca ca mà cô muốn tìm đang ở cùng phòng với tôi, cô cứ trực tiếp nói với cậu ấy đi."

Nói xong đang định chuẩn đi, thì lại bị ai đó tóm lấy cổ áo xách lên. Lúc này đằng sau đầu hần vang lên giọng nam hơi trầm đặc biệt có chút khàn khàn của buổi sáng sớm: "Tối hôm qua cậu đã làm ra chuyện tốt gì rồi?"

Tô Hoa nhìn thấy tình huống này, rốt cuộc cũng hiểu được gì đó, cô háng giọng nói: "Các người. . . . . Vấn đề nội bộ thì nội bộ tự giải quyết đi, lần sau nhớ đừng lấy người khác ra đùa giỡn như thế, tôi đi trước. . . . ."

"Đợi đã!"

"Ai là nội bộ cậu ta chứ!"

Hai âm thanh có hai phong cách khác nhau vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Có Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Quan Hệ Bao Nuôi

Từ phòng 907 đi trở ra, đi ngang qua chỗ khoảng sân trống, Tô Hoa bỗng dừng chân xoay người lại, thấy vị cô khi nãy đang nghi ngờ nhìn mình soi mói thì cau mày nói: "Cô ơi, cô mau đến phòng 907 xem một chút đi ạ, hình như ở đó có người đang đánh nhau, đánh đến mức có thể chết người rồi đấy."

Một vị cô khá gầy hơn so với vị còn lại vội ném nắm hạt dưa trong lòng bàn tay xuống, cất bước chạy về hướng cửa thang máy.

Đúng như hiệu trưởng Từ của mình nhấn mạnh so sánh trong buổi lễ tựu trường ở khoá trước: Sân trường là một nơi rất thuần khiết cần nên giữ hài hòa, tính chất đánh lộn đánh lạo gì đó quá mức tồi tệ xấu xa, cần phải góp ý nghiêm nghị phê bình, nếu như có tình tiết nghiêm trọng cần phải thông báo ngay với toàn trường. Tuyệt đối không thể để cho một viên cút chuột phá hoại gây rối loạn!

Nhìn bóng lưng mạnh mẽ đầy sinh lực của vị cô nọ, Tô Hoa nhủ mảy mảy tự nhủ: Hai vị, tôi chỉ có thể giúp các người tới đây thôi.

Trong phòng 907, Phương Tuấn lủi chạy trốn y hệt như một con chuột nhắt, tránh né 'Vô Ảnh Cước' cùng 'Thiên Ma Lưu Tinh' quyền của Tinh ca ca, đáng tiếc tài nghệ không bằng người khiến cho trên người nhiều chỗ bị "trọng thương". Hắn thở hổn hển cầu xin tha thứ: "Anh trai tốt, người anh em tôi đây biết sai rồi vẫn không được sao? Tôi hôm qua tôi thấy đáng về cậu buồn bức không vui, người anh em như tôi không nhận được đã lấy điện thoại đi động của cậu gửi đi mấy cái tin nhắn, gọi mấy cuộc điện thoại. . . . Mà đó cũng có phải là chuyện gì lớn đâu chứ?" Giọng hắn khi nói đến phần sau thì càng lúc càng yếu đi.

Mất thấy một quả đấm tức giận tựa như con chim nhỏ lao nhanh tới. . . . Thời điểm hắn đang than thở "mạng mình xong rồi", thì bỗng nhiên ngoài cửa vang lên một tiếng kinh hô khí thế ngất trời: "Tội nhóc các cậu, bao nhiêu lớn rồi mà còn chơi trò đánh nhau hả. . . ."

Quả đấm của Tinh ca ca không kịp thu trở về, vì vậy Phương Tuấn không trụ nổi liền lui về phía sau ba bước lớn, không ngờ lại vừa vịn rơi vào trên một cơ thể gầy yếu mảnh khảnh, đồng thời vang dội lên một trận tiếng gào thét kinh thế hãi tục: "Ôi trời ơi, cái eo của bà già này sắp đứt lìa rồi ——"

Tinh ca ca bình tĩnh bước lên trước hai bước, mở miệng nói: "Phương Tuấn, cậu thật. . . . Thật là lỗ mãng à." Nói xong liền đỡ vị cô nọ đứng dậy, ân cần hỏi, "Cô à, cô không sao chứ?"

Trong lòng Phương Tuấn thầm kêu khổ, có miệng nhưng không thể nói nên lời!

**

Tiểu Bạch cùng Tô Hoa vội vàng đi tới khóa biểu diễn, đây là khóa của Diệt Tuyệt đại sư nổi tiếng trong hệ thống học viện.

Diệt Tuyệt: 30 tuổi, chưa chồng, là người quái dị, sức lực phô diễn trên võ đài rất mạnh, tác phong ngày thường lạnh lùng nhưng xinh đẹp cao quý, là một nhân vật chỉ có thể đứng xa mà nhìn chứ không thể tới gần khinh nhờn.

Nhóm người Tô Hoa đã từng chứng kiến Diệt Tuyệt xử lý một bạn nam đến trễ —— Thăng tay bắt bạn nam kia diễn vai làm cương thi, nhảy tung tung ở trên lớp học, không nhảy đến hình thể đạo cụ được chuẩn bị thì không thể ngừng, về phần như thế nào là "hình thể đạo cụ được chuẩn bị" thì đó chính là do một câu nói của Diệt Tuyệt. Khiến cho những người đứng xem đương nhiên là che miệng cười trộm xem màn trình diễn náo nhiệt rồi, nhưng hôm nay đến lượt mình đến muộn vậy thì chỉ có nước khóc lóc kêu cha gọi mẹ thôi.

Vì vậy, hai con người bình thường lười đến rút gân, tám trăm năm chỉ sớm có một lần này liền lác mông thi nhau đi bộ về phía trước.

Đi được một nửa chặng đường, bỗng có bóng người ngăn cản đường đi của cả hai. Tô Hoa ngẩng đầu lên nhìn —— Ôi trời, đúng là Oan Gia Ngộ Hạp! Trước mặt chính là một con công nhỏ kiêu ngạo, Juliet thời đại thứ hai.

Tiểu Bạch cười sặc sụa nói: "Có từng nghe chó ngoan không cản đường chưa?"

Mặt mũi Tiểu Giai nhăn nhó vằn vẹo, hàng lông mày cất tia khéo léo cũng xoắn xuýt tùm lại một chỗ: "Cô cảm miệng, tôi tìm cô ta."

Móng tay đỏ chói đang chìa ở phía trước mũi cách chỗ Tô Hoa không tới một mét. Hai tròng mắt Tô Hoa nhìn chăm chăm vào móng tay nọ, nhìn đến thiếu chút sắp thành mất gà đá. Sau đó nhanh chóng chuyển tầm mắt sang hướng khác, trong lòng tính toán thời gian một hồi rồi nói: "Cho cô mười phút, đã đủ chưa?"

Tiểu Giai cau mày: "Không. . . ."

Câu kế tiếp còn chưa kịp nói ra, Tô Hoa đã cường thế cắt ngang: "Năm phút, không cần cò kè mặc cả nữa."

Tiểu Bạch ở bên cạnh cười đến nổi quặn bụng, vui sướng đứng nhìn Tô đại gia xô lá đầu với chim công nhỏ.

Tiểu Giai đầu chịu nổi bị trêu chọc như vậy, sắc mặt lập tức đỏ lên, hai tròng mắt tròn lớn cũng sắp bằng quả bóng chơi bowling. Cô hậm hực hừ ra hai tiếng cười lạnh: "Bởi vì có người ở sau chống lưng, cho nên miệng mới thối thế sao? Tôi cho cô biết, đừng quá mức vênh vào tự đắc."

Tô Hoa gầy gầy lỗ tai, nhếch miệng cười nói: "Cô thật đúng là con giun trong bụng tôi, đã nói ra hết những lời tôi muốn nói, vậy còn muốn tôi nói gì đây? Chúng ta nên tiết kiệm thời gian của đôi bên, để dành khi khác nói đi."

Bị một hơi ghen hòng như vậy, Tiểu Giai sắp thờ không ra hơi: "Còn giả bộ ngu sao? Juliet đổi vai chuyện này chẳng lẽ không liên quan tới cô? Nếu như

cô thật sự muốn vai diễn này thì cứ thẳng thắn đến nói với tôi, chỉ là một vai diễn thôi nát này, nói thật tôi thấy cũng chẳng có gì mới lạ, dù là tay không dâng tặng cho cô thì có sao nào? Nhưng cô cố tình muốn giờ trở ở sau lưng để đoạt lại! Hôm nay tôi sẽ cho cô được vui sướng một lần, lần này tuyệt đối tôi sẽ không nhượng bộ đâu!"

Tô Hoa nghe được như rơi vào trong sương mù: "Đợi chút, lời này có ý gì, tôi nghe không hiểu?" Cô quay đầu nhìn lại Tiểu Bạch, "Cậu hiểu không? Còn không thì phiên dịch lại giúp mình xem."

Tiểu Bạch lắc đầu rồi lại gật đầu: "Không hiểu, nhưng căn cứ vào ý nghĩa câu chữ để hình dung, cô ta nói cậu đã làm chuyện có lỗi với cô ta, dường như cô ta cũng bị đối vai rồi. . . . . Rốt cuộc Juliet hiện tại là ai, thật là loạn cả lên rồi."

Tô Hoa dụi lỗ tai: "Xem ra lỗ tai của mình không có vấn đề, vậy thì vấn đề là ở bạn học Tiểu đây của tôi rồi." Cô nhìn xuống cổ tay, vốn là định nhìn xem thời gian nhưng trên cổ tay lại trống trơn, chỉ đành phải giữ tay áo xuống bình tĩnh nói: "Vẫn còn muốn nghe cô làm nhảm một chút cho đỡ buồn, nhưng đã hết năm phút rồi. Hẹn gặp lại!"

Nói xong, Tô Hoa vòng qua Tiểu Giai, kéo Tiểu Bạch đi lên khóa học. Nhưng nếu bạn cho rằng sự việc được giải quyết nhẹ nhàng như vậy thì làm rồi

Lúc Tô Hoa bước đi được tới bước thứ ba thì trước mặt lại xuất hiện không ít bạn học, nam nam nữ nữ đều có, bọn họ phần lớn đứng xem hai mỹ nữ giằng co, đối với ý tứ "yên tâm hài lòng" của Tô Hoa biểu hiện ra trước khi rời khỏi hiện trường thì lúc này cũng chính thức bắt đầu dẫn Tô Hoa quay trở lại với trận chiến 300 hiệp!

Người chân chính giằng co vẫn còn chưa biết phải làm như thế nào thì người xem nào nhiệt đã reo hò sôi nổi.

Tô Hoa giơ tay lên, làm một động tác im lặng, sau đó thân sĩ cúi người chào: "Chư vị đến xem thăm mển, mỗi lớp chúng ta đều có một vị Diệt Tuyệt, nếu như không muốn bị diệt quá thảm, hãy mau nhanh chóng quay trở về lớp học thôi. Nếu lần sau còn muốn xem màn trình diễn hí kịch nữa, bảo đảm sẽ còn đặc sắc hơn nhiều à!"

Nói xong cả đám người liền ngay lập tức giải tán, nhưng còn lại mười mấy nữ sinh vẫn đứng im không nhúc nhích, nhìn thể trận này hình như đều là cùng một phe với chim công nhỏ.

Bạn nữ 'A' lớn tiếng dọa người: Giai Giai chúng tôi đắc tội gì với cô, mà cô cần phải làm chuyện thiếu đạo đức như thế này chứ, cướp đi đồ hóa trang của bạn ấy không nói, bây giờ ngay cả vai diễn của bạn ấy cũng muốn giành lấy, loại người phụ nữ như cô không cảm thấy xấu hổ hay sao?" Phối hợp với giọng Bắc Kinh đặc sệt không khác gì như đang hát tuồng. Dựa theo sự phán đoán thô bỉ nhưng dễ hiểu của Tô Hoa thì cô gái này hẳn là đang học những vai diễn hề.

Đúng là một cô gái tốt, nói lời bịa đặt mà cũng có thể trừng to mắt như hai quả bóng!

Bạn nữ 'B' tiếp lời dặm thêm: "Hôm nay mình còn nhìn thấy cô ta bước xuống từ chiếc Cadillac màu đen ở ngã rẽ bên kia, quả nhiên là có người bao nuôi. . . . . Chỉ cần thổi hơi gió bên gối một chút thôi, thì không phải là cái gì cũng có sao? Giai Giai, cậu đừng nên chấp nhặt với cái loại người phụ nữ này."

Phụt —— đó là xe của Lão Thẩm, câu này ngược lại hơi có phần đáng tin.

Tô Hoa đẩy Tiểu Bạch tránh ra, nhỏ giọng nói: "Cậu hãy đi trước xin phép Diệt Tuyệt nghỉ dùm mình, cứ nói 'thông gia' mình đã tới rồi, đau đến mức chết đi sống lại."

Tiểu Bạch liếc xéo cô bạn mình: "Có 'di cá' nhà nào lại một tuần tới một lần? Tuần trước xin nghỉ giúp cậu cũng nói như vậy mà." Nói xong đứng lại bên cạnh Tô Hoa, bước chân không động đậy, rất có ý tứ như muốn đồng cam cộng khổ với bạn mình.

Tô Hoa chuyển qua một cái liếc mắt.

Tình hình này xem ra, đến trễ là không thể nào tránh khỏi rồi. Trong tư tưởng tà ác của Tô Hoa suy nghĩ: Cô bạn Tiểu Giai này có lẽ là đang cố ý, sắp tâm chọn thời gian lên lớp của Diệt Tuyệt đến kiểm chuyện. Vì vậy ấn tượng dành cho cô bạn này lại bị hạ xuống một bậc —— trực tiếp xuống đến B2 luôn. Vốn bị cô ta đoạt đi vai diễn đã chán đến phát ốm, oan gia này còn dám tới cửa khiêu chiến, thật là chưa từng thấy qua cực phẩm như thế này đây!

Hai tay cô đút vào trong túi áo, nhủ thầm nói: "Này, bạn học Tiểu, ba mẹ bạn có khỏe không?"

Mặt Tiểu Giai chuyển sang tái mét, tự mình đang cảm thấy rất không vui, đảm nhiệm vai Juliet còn chưa tới hai ngày, kết quả là bị thông báo đối vai diễn, không cần suy nghĩ cũng biết ngay là vị ở trước mặt này làm, hơn nữa bạn bè còn nói nhìn thấy cô ta được người bao thì càng thêm xác nhận. Từ nhỏ đến lớn, bản thân chưa từng phải chịu uất ức như vậy, cho nên mới tới đây muốn thuyết pháp với cô ta, không ngờ lúc này cô ta lại nhắc về chuyện của ba mẹ mình, chẳng lẽ định uy hiếp?

Tiểu Giai đảo mắt đề phòng: "Ba mẹ tôi có khỏe hay không thì mắc mớ gì tới cô?"

Tô Hoa khẽ mỉm cười: "Đúng vậy á, vậy tôi có xấu hổ hay không, lên xe của ai thì có liên quan gì tới các người nhỉ?" Cô cố tình bày ra nghi trợn hơi ngập ngừng một chút, "Thật ra thì, các người đã đoán sai rồi, là tôi bao nuôi người đàn ông kia mới đúng."

Sáng sớm hôm nay, tiền bánh nướng của Lão Thẩm là do Tô Hoa trả —— Cho nên từ phương diện nào đó mà nói thì lời này cũng được thành lập đúng

không.

Âm thanh hít không khí, chầm chọc , khinh bỉ. . . . . Áo ào nổi lên bốn phía.

Cơ thịt trên mặt Lão Thâm đang đứng đàng xa thoáng giựt giựt mấy cái, nhưng chủ nhiệm Hệ ở bên cạnh anh hiển nhiên là không phát hiện ra, chủ nhiệm là một người đàn ông đã hơn 50 tuổi, giới thiệu với Lão Thâm về quang cảnh trường học cùng với chi tiết lịch sử, đang thao thao bất tuyệt nước miếng văng tung tóe, bỗng nghe thấy trong sân trường vang lên một giọng nữ trong trẻo: "Thật ra thì, các người đã đoán sai rồi, là tôi bao nuôi người đàn ông kia mới đúng."

Lỗ tai ngay lập tức dựng đứng, mấy cọng lông mày vốn đã thừa thớt nhảy nhót bay lên phối hợp với tầm mắt bốc ánh lửa của ông ta, sao lại có một người táo bạo đến vậy!

Ánh mắt chợt chuyển đến quanh quẩn trên người Tô Hoa và Tiểu Giai, cuối cùng không ngờ rơi vào trên người Tô Hoa, oán hận nói: "Cái người tên Tô Hoa này, học hành có thể coi là tạm được, nhưng lúc nào cũng đi gây chuyện thị phi, lần này tôi nhất định phải nghiêm túc giáo dục lại cô ta!"

Đương nhiên là đã tìm hiểu và so sánh thân thế gia đình của hai người, nếu đem hai điều có hại ra so sánh thì phải chọn bên nào nhẹ rồi, cho nên mặc kệ là lỗi của ai, Tô Hoa nhất định sẽ trở thành vật hi sinh dưới tay của vị chủ nhiệm.

Đáng tiếc vị chủ nhiệm ngàn tính vạn tính cũng không ngờ rằng, lúc này là mình đang nói chuyện với ai, nếu ông ta biết được chắc sẽ học máu văng tới 3000 mét. Đúng là tự tạo nghiệt, cứ sao lại đem ‘vợ’ người ta ra làm vật hy sinh chứ?

Lão Thâm chỉ cười cười nói: "Phải, nên nghiêm túc ‘giáo dục’ lại, đúng rồi chủ nhiệm, vai diễn Juliet tôi đã nói với ông có một người thích hợp đấy. Là cô ấy. . . . ." Ngón tay anh chỉ tới phía trước. . . . .

Chủ nhiệm cho rằng nhất định là Tiểu Giai. Vì vậy cười đến híp mắt, gật đầu như bầm tôi: "Đúng vậy à, tôi cũng cảm thấy Tiểu Giai dường như thích hợp hơn, và lại hiện tại cô ấy cũng đang thủ vai của Juliet , thật là đúng lúc. . . ." Nói xong, ánh mắt ông dừng lại ở phương hướng ngón tay Lão Thâm chỉ, bởi vì không xác định nên cố giương mắt nhìn lại lần nữa —— "Tô Hoa? Cậu Thâm, cậu không có chọn nhầm chứ?"

Lão Thâm hơi cười: "Không hề chọn nhầm."

Chủ nhiệm vẫn không thể nào tin nổi: "Chuyện gì đã xảy ra? Tôi còn tưởng rằng. . . . ."

Lão Thâm rất "Lễ độ" cắt ngang lời ông: "Bởi vì. . . . ." Khóe miệng anh hơi nhếch lên, "Tôi chính là người đàn ông được cô ấy bao nuôi."

Trong khi chủ nhiệm Hệ còn đang ngón ngang trăm mối, suy nghĩ nát óc cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, thì lúc này bất chợt có một giọng nam từ xa vọng đến: "Cả đám người bao vây bạn gái của tôi để làm gì hả?"

Lão Thâm quết mắt tới, trên gương mặt tươi cười ẩn ẩn nổi lên sự tàn sát khốc liệt.

Chủ nhiệm Hệ vừa nhìn thấy cảnh này thiếu chút nữa muốn xuất huyết não —— Cậu chủ Lôi - Lôi Tiểu Long cũng tới tiếp tay làm chuyện xấu hay sao, rốt cuộc mình đang xem cảnh tượng nào nhiệt gì đây? Ai là bạn gái cậu ta, bạn gái cậu ta là ai, chẳng lẽ. . . . . Ông đưa ánh mắt chuyển qua trên người Thâm Tiểu Ngu, rõ ràng họ Thâm đang cười, nhưng sao mình lại cảm thấy lạnh như vậy cả?

Chủ nhiệm Hệ nhấc chân đi tới, tính đến xem xử lý thế nào. Đáng tiếc còn chưa đi được hai bước đã bị người kéo lại.

Lão Thâm vẫn mỉm cười nói: "Nhìn kỹ hẳn nói."

Lôi Tiểu Long xin phép nghỉ bệnh mấy ngày nay, hôm nay mới vừa trở về trường học liền nhìn đến một màn này, vốn không muốn nhúng tay vào nhưng trông thấy tên họ Thâm đang đứng ngay tại bên cạnh, chứng kiến vợ mình bị người khác khi dễ cũng không ra tay giúp đỡ, còn hần lại đứng ngồi không yên, vừa há miệng thì phun ra một câu như vậy. Thật ra thì khi nói ra lời này bản thân hần cũng bị dọa cho phát hoảng. Không sai, đúng là hần có cảm tình với Tô Hoa, nhưng hai người cũng chỉ mới tiếp xúc qua mấy lần khi diễn tập trên sân khấu mà thôi, tuy cũng từng có hôn môi một lần nhưng chỉ như "chuồn chuồn lướt nước", vẫn chưa thường thức ra được mùi vị như thế nào thì đã bị đạo diễn hô ngừng rồi.

Nhưng dù sao đi nữa thì hoa cũng đã có chủ, sao hần có thể miễn cưỡng hái xuống đây. . . . .Làm vậy hình như có chút không được hiền hậu?

Cả đám bạn học đều đưa mắt phóng lên người hần, điều này khiến cho hần đâm lao đành phải theo lao, chỉ có thể tiến lên đứng ở bên cạnh Tô Hoa, ngón tay hơi run run sợ sệt khoắc lên vai cô, mắt nhìn tới mọi người: "Sao không ai nói tiếp nữa đi?"

Tiểu Giai mấp máy môi, nghẹn họng khó thở. Cả khuôn mặt chỉ có thể sa sầm xuống nhìn chằm chằm tên cậu ấm Lôi Tiểu Long.

Trong lòng mấy bạn nữ ‘ABCD’ bốc hỏa: Điều này sao có thể? Thật là quá bậy bạ đi!

Trong bầu không khí trầm mặc này hình như có loại tư vị của máu chó, tanh đến mức khiến mọi người hận không thể phun ra hết thức ăn trong dạ dày.

Rồi bỗng nhiên, bốp —— Một tiếng chạn chất vang lên. Chỉ thấy Tô Hoa vỗ một phát lên tay Lôi Tiểu Long, đồng thời cười cười nói: "Người anh em, đừng làm ầu, cậu đâu có thích phụ nữ chứ, tại sao lại trêu cợt với tôi đây?"

Chủ nhiệm Hệ mềm nhũn.

Lão Thẩm vuốt vuốt chiếc nút cài trên tay áo, nhếch môi cười nói: Tốt lắm cô gái!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Yêu Đường Vụng Trộm

Edit: Fuly

Một màn đặc sắc này, rốt cuộc vẫn phải "không bệnh mà mất". Tuy nội tâm như đang có ngàn con ngựa chạy loạn, nhưng Hệ chủ nhiệm vẫn phát huy tốt địa vị của mình —— mạnh mẽ dứt khoát, "dọn dẹp" học sinh.

Nên đi học, đi học.

Nên trở về sửa bài, trở về sửa bài;

Nên "ém miệng" liền xách qua một bên ân cần dạy bảo, ý vị sâu xa giảng qua một lần "Triết học nhân sinh", 8000 chữ không rời khỏi chủ đề: chuyện hôm nay, chỉ có cậu biết, tôi biết, mấy người này biết, nếu bị truyền đi, hừ hừ. . . . . Cậu tự hiểu!

Mấy đường sự bị giải tán thật đúng là khóc không ra nước mắt. Nhất là Tiểu Bạch, đường sự gián tiếp trong sự kiện lần này, cô bị chủ nhiệm phê bình một trận không nói, tới phòng học còn bị bắt quả tang ngay tại trận, vì vậy cô phải sắm vai . . . . . con mồi —— tưởng tượng giống như sau lưng có một bầy cương thi đuổi theo!

Không phải một con mà là một đám, cô đây phải sắm vai "Cái xác không hồn" sao?

Tiểu Giai cùng Lôi Tiểu Long bị Hệ chủ nhiệm đuổi về, chỉ nhấn mạnh một câu: "Phải học tập cho giỏi." Ngay cả một cái liếc mắt cũng không còn chịu cho, chủ nhiệm đúng là keo kiệt.

Dĩ nhiên, máu chốt nhất vẫn là Tô Hoa, cô. . . . . đây là một củ khoai lang phòng tay, theo lời của Thẩm Tiểu Ngu: cô là do Thẩm Tiểu Ngu bỏ tiền tỷ bao nuôi; theo lời của Lôi Tiểu Long: cô là bạn gái của Lôi Tiểu Long. Cũng may Thẩm Tiểu Ngu, cũng chính là nhà tài trợ cho "Romeo và Juliet" lần này, lấy danh nghĩa bàn công việc gọi cô đi, bằng không chủ nhiệm còn phải nhức đầu để nghĩ cách xử trí cô.

Nhưng là. . . . . thật sự phải đưa Tô Hoa đưa đến tay Lão Thẩm sao?

Đi theo phía sau Lão Thẩm, nhìn bóng lưng ung dung của anh, Tô Hoa bắt đầu thấy thấu hiểu nhân sinh —— nói giỡn! Lúc này, khi chủ nhiệm kéo cô qua một bên, Tô Hoa còn tưởng rằng anh sẽ cô động chủ nhiệm giáo dục cô một phen, không ngờ cuối cùng anh lại bảo cô đến Đình Lưỡng Hồ trao đổi kịch bản với nhà tài trợ, về nhân vật chính Juliet không có cái kết tự tế này!

Nếu đổi lại là ba hay năm ngày trước, đó là chuyện Tô Hoa cầu còn không được, nhưng bây giờ. . . . . chiếc giày bị người ta đoạt đi đã rách nát bẩn thỉu lắm rồi, ai còn muốn nhận về chứ? Cầm cũng ngại bẩn tay! Mà càng thêm khó chịu chính là, người "quăng" chiếc giày rách này lại chính là Lão Thẩm nhà cô!

Đình Lưỡng Hồ được xây trên hồ Kính Nguyệt, nước ở đây rất cạn, nghe nói trước đó có một bạn học nghĩ quần nhảy xuống, kết quả nước hồ chỉ mới tới eo của cậu ta, quả nhiên là muốn chết không xong —— đây không biết là do trường học suy nghĩ thấu đáo, hay là bởi vì không muốn bỏ ra một số tiền lớn để duy trì lượng nước đầy trong hồ.

Chậm rãi nghĩ, bước từ tốn, đến lần thứ hai đi dọc theo hồ Kính Nguyệt, rốt cuộc Tô Hoa cũng có thể nghỉ chân, cô quẹo vào lối đi chính giữa hai hồ, ngồi xuống lan can, nhìn Lão Thẩm vẫn đang ra vẻ trí thức đi đứng trước. Đang suy nghĩ khi nào Lão Thẩm mới có thể dừng lại nghỉ mệt, chỉ một thoáng thất thần, trên mặt thổi qua một trận gió, đột nhiên sau đó có một cánh tay khoác lên vai của cô.

Tô Hoa ngẩng đầu —— Hoắc, Lão Thẩm đến đây lúc nào vậy? Với tốc độ này, nếu đi tham gia thể vận hội Olympic, nói không chừng còn có thể đạt được cả huy chương.

Ngón tay Lão Thẩm xuyên qua mái tóc Tô Hoa, nhìn mặt hồ đang gợn sóng, nở nụ cười hiền hòa: "Em nghĩ anh nên khen em trước hay là mắng em trước đây?" Vừa nói, anh vừa dần dần chuyển tầm nhìn về người Tô Hoa, ánh mắt cũng biến thành quý dị.

Tô Hoa bĩu môi, nhú mày: "Nên khen, sau này đừng có khinh thường em nữa."

Vừa dứt lời, môi của cô lập tức bị người ta chặn lại, cô trợn to hai mắt, khó có thể tin nhìn lên gương mặt đang phóng đại trước mắt —— Lão Thẩm xấu xa này, bây giờ đang ở trong trường học, anh không sợ bị người khác nhìn thấy sao!

Cô nắm chặt tay nắm lấy mấy cái lên lưng Lão Thẩm, dĩ nhiên không quá dùng lực, chỉ là tốt bụng nhắc nhở vị đại gia nhà cô: chú ý hình tượng!

Rất tiếc Lão Thẩm căn bản không hiểu ý, anh thậm chí còn tăng thêm động tác, chiếc lược không an phận đầu bắt đầu trêu chọc hàng răng ngà của Tô Hoa. Mặc cho cô cắn chặt môi, lấy phòng thủ để kháng nghị, nhưng vẫn không chịu nổi sự trêu chọc như có như không kia. Tên khốn này, đúng là một cao thủ trộm hương!

Bởi vì lỗ mũi bị ngăn chặn, hơi khó thở, miệng lại bị người khác bá đạo khống chế, Tô Hoa thiếu đường khí, oxi trong phổi cũng sắp bị rút cạn rồi. Lần này, cô càng mãnh liệt đâm lên lưng Lão Thẩm, chống lại ánh mắt tươi cười gian trá của Lão Thẩm, cô càng tức đến hệt hơi ——

Một phen "oanh tạc", cuối cùng cô vẫn không thể giữ được "thành trì", bị đầu lược địch nhân tiến quân thần tốc. . . . . Một khối không khí mát mẻ cùng theo đó truyền vào, từ phổi Lão Thẩm xuyên qua khoang miệng Tô Hoa, một đường đi xuống phổi của cô, cái này gọi là gì? Hô hấp nhân tạo sao?

Cả người Tô Hoa không thể động đậy, chỉ có thể cố gắng mút không khí từ miệng Lão Thẩm, giống như một người phải lệ thuộc vào bình đường khí khi lặn xuống nước vậy. Nghĩ tới đây, cô liền bình thần hơn rất nhiều, đưa tay ôm Lão Thẩm.

Không biết qua bao lâu, bên hồ chợt vang lên hai tiếng huyết sáo thanh thúy, Tô Hoa phân tâm nhìn sang, là hai ba nam sinh đi ngang qua, nhìn bọn họ cười khúc khích, cho họ là đôi nam nữ đang "vụng trộm" giữa hồ. Tô Hoa trợn mắt trừng Lão Thẩm, không tiếng động bảo: anh nhìn đi, khán giả cũng đã tới, còn không định buông ra sao?

Lão Thẩm vẫn đang cười, khuôn mặt tươi cười kia thấy thế nào đều là bộ dạng đáng đánh đòn.

Chợt môi Tô Hoa đau nhói, sau đó một luồng không khí trong lành chảy vào, cô còn chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra, Lão Thẩm đã lạnh nhạt dựa lưng vào lan can thưởng thức cảnh hồ rồi.

Tô Hoa đưa tay sờ sờ, trên môi có cảm giác dính dính, cô liếc nhìn, má ơi —— máu! Tên khốn này là cùn à, lại đi cắn cô! Cô hít hai hơi, cắn răng: "Lão Thẩm ——"

Hai tay Lão Thẩm chống lên lan can, nở nụ cười vô hại: "Cái gì?"

Vừa dứt lời, hai cái móng vuốt chợt xòe ra nắm chặt lấy bả vai anh, sau đó một hàm răng trắng hếu xông về phía mặt của anh, dùng tốc độ chạy nước rút 500m, trong chớp mắt, môi Lão Thẩm bị hung hăng cắn hai cái, một cái ở trên môi trái, cái khác là dưới môi phải, hai đầu răng cách một khoảng tương đối, như đang tổ khổ: cô gái này thật độc ác!

Trong miệng Tô Hoa có mùi máu tươi, đã phân không rõ là đến từ môi mình hay là môi Lão Thẩm, hoặc là do hỗn hợp máu của hai người trộn chung. Cô không quan tâm nuốt xuống: "Nguyên tắc của em là, người khác phạm em một tắc, em ‘ kính ’ người ta một thước. Nể tình anh là người nhà, cho nên giảm giá, nếu đối là người khác. . . . . Hừ hừ, anh hôm nay tuyệt đối không phải dễ dàng như vậy."

Nhìn thử kết quả của bọn Tinh ca ca, Phương Tuấn, Tiểu Giai, Lôi Tiểu Long cũng biết, trêu chọc vào Tô Hoa không có kết quả tốt.

"Ha ha. . . . ." Lão Thẩm rút cuộc nhìn không được bật cười, anh lại một lần nữa phát giác cô gái nhỏ của mình rất thú vị, cô quả nhiên vẫn là cô bé đưa cho mình "Năm cái bánh bao" năm đó.

Tô Hoa liếm môi một cái, đợi hồi lâu: "Cười đủ chưa, cười đủ rồi chúng ta bắt đầu tính toán sổ sách. Chuyện võ diễn là do anh làm đúng không? Anh là do quá nhiều tiền không có chỗ vung hay là do không có chút khái niệm đầu tư nào vậy hả? Tài trợ cho võ kịch nát đó để làm gì? Một đạo diễn không biết đánh giá kỹ năng diễn xuất, tùy tiện thay đổi diễn viên có thể cho ra một tác phẩm có chất lượng được sao? Hôn nữa, quan trọng nhất là . . . ." Cô dùng một chút, nhìn chằm chằm Lão Thẩm, vô cùng nghiêm túc nói: "Tổ diễn kịch đặt hộp cơm khó ăn muốn chết."

Lão Thẩm đưa tay xuyên qua mái tóc dài của Tô Hoa theo thói quen, đầu ngón tay trượt dọc xuống, vừa vuốt ve vừa cười: "Em nói cũng không sai, vậy nếu như thay đạo diễn, đổi thành Tăng Lão thì thế nào? Dĩ nhiên, ăn cơm gì, anh sẽ tự xuống bếp giúp bọn em."

Là một học diễn chuyên nghiệp, mặc dù bình thường nghe giảng đều là "ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới", nhưng có tên tuổi của một nhân vật vẫn nghe như sấm bên tai, người giảng hồ xưng là Tăng Lão. Người này tay trắng dựng nghiệp, không phải chuyên khoa, ở những năm đầu tiên của công cuộc kiến quốc, tập hợp một nhóm bạn cùng chung chí hướng làm võ "Đào nguyên u tối", nhiều năm sau đó, "đám ô hợp" này đi lưu diễn khắp đại giang nam bắc. Theo cái cách mở cửa, võ diễn truyền đến tận những quốc gia ở Âu, Mỹ, nhận được sự tán thưởng rất cao. Còn ông ta cũng trở thành một nhân vật * "Thái Đầu" nổi danh trong nước, mấy năm nay ông đang có ý định thoái ẩn.

*Nhân vật được mọi người kính trọng

Đúng rồi, Diệt Tuyệt đã từng là một diễn viên trong tổ kịch của Tăng Lão, điều này cũng trở thành điểm sáng trong lý lịch của cô ta.

Tô Hoa nuốt một ngụm nước miếng thật to, giống như con tôm nhỏ nhìn thấy đại thần, trong mắt là hồng quang lấp lánh: "Anh muốn nói đến "Thái Đầu" Tăng Lão? Em là người rất dễ cả tin, anh ngàn vạn lần đừng nói với em đó chỉ là giả, nếu là giả, có tin tem bóp chết anh hay không?!" Cô gờ hàm răng trắng hếu ra, làm động tác như con cạp đang phát uy.

Mái tóc dài của Tô Hoa, bị Lão Thẩm giữ trong lòng bàn tay, khe khẽ vuốt. Lòng này anh nhún lên: "Không phải em nói anh nhiều tiền không có chỗ

đề vung sao? Anh đang nghĩ có nên bảo Tăng Lão đừng đến nữa không, bà xã của anh biết tiết kiệm ông xã như vậy anh rất mừng. . . . ."

Lúc này đến phiên Tô Hoa hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình: như vậy có thể thấy được, không thể nói gì quá sớm, nhất là đối mặt với lão nam nhân xảo trá, nhỏ nhen, hay mang thù lại có dáng vẻ xinh đẹp như Lão Thẩm này! Cô khẽ trợn mắt trong lòng, nhưng trên mặt lại nở nụ cười đến rục rừ: "Thật ra thì cũng không cần phải vậy, đối với ánh mắt đầu tư của anh, em tin tưởng 100%, nhất là giờ lại có năng lực của Tăng lão làm bảo đảm, anh chỉ cần ngồi chờ 'danh lợi song thu' thôi. Về sau, mỗi khi người ta nhắc tới Thẩm Tiểu Ngu sẽ phải nói: A, người đó không chỉ là một nhà đầu tư xuất sắc, hơn nữa còn là người ủng hộ cho sự phát triển của nghệ thuật truyền thống nước ta phát triển! Là một danh hiệu cao thượng lại vang dội cỡ nào chứ. . . ."

Lão Thẩm nhìn bộ dạng 'giương nanh múa vuốt' của cô, từ trong đáy lòng nở nụ cười: nha đầu này. . . . . Nhất thời động tình, anh vuốt mũi Tô Hoa một cái, xúc cảm mịn màng lướt qua ngón tay, giống như trong nháy mắt sinh ra một dòng điện, chảy qua thân thể. Anh không khỏi tự giễu đứng lên: từ lúc nào mình đã dễ "trêu chọc" như vậy rồi.

**

Nhìn Tô Hoa vui sướng chạy đi học, Lão Thẩm đứng ở Lương Đình Hồ một lát. Cho đến khi tài xế đứng giờ, nghe theo sự phân phó lúc trước của anh, lái xe tới đây, anh mới giật mình tỉnh lại, lên tiếng hỏi một câu: "Đưa Tăng Lão đến quán rượu chưa?"

Tài xế Tiểu Phuong gật đầu, chỉ là vẻ mặt hơi rối rắm: "Tăng lão có chút bất mãn, ông ta muốn. . . . ."

Lão Thẩm nâng khóe miệng, cười đến bình tĩnh: "Ông ấy mắng tôi đúng không? Nói tôi bị mê muội mất lí trí? Nói tôi 'yêu mỹ nhân không yêu giang sơn'? Nói tôi bất cóc ông tôi đây là phạm pháp?"

Tài xế Tiểu Phuong ngậm miệng không nói, thầm nghĩ: Ông chủ, đây là do chính anh nói, tôi chưa hề thốt lên lời nào đâu, thật sự là một chữ cũng chưa mở miệng!

Trong lúc Tiểu Phuong đang lăm nhăm, Lão Thẩm vỗ vỗ bờ vai anh ta: "Đến khách sạn, trên đường nhớ nhắc tôi mua một ly trà hoa cúc lạnh, phải giúp Tăng Lão hạ hỏa mới được."

Tài xế gật đầu, nhưng là trong lòng vẫn lầu bầu: Lạnh? Trà hoa cúc? Lúc này nhiệt độ đang rất thấp, quả nhiên đủ để hạ hỏa mà! Ông chủ, rốt cuộc anh muốn làm gì. . . . .

Nghĩ đến kế tiếp có lẽ sẽ xảy ra "Thảm án", tài xế toát mồ hôi lạnh.

**

Thời điểm đi gặp mặt Diệt Tuyệt, Tô Hoa không nghĩ đến việc kế tiếp Diệt Tuyệt sẽ "chinh" mình thế nào, mà là nhớ tới một chuyện: Ai nha, vừa rồi quên hỏi, Lão Thẩm bảo tự vào bếp là thật sao? Là thật sao? Anh biết làm cơm? Những thứ anh làm có thể ăn sao?

Vấn đề này rất nghiêm trọng!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Đàn Ông Ngốc

Edit: Fuly

Tài xế ngồi ở trong xe, tâm thần bất định: sẽ không xảy ra vấn đề chứ?

Tài xế Tiểu Phuong đi theo ông chủ nhà anh nhiều năm, cũng có nghe danh Tăng Lão —— ông ta tuyệt đối là một lão đầu biến thái! Biến thái đến mức nào? Thử suy luận thế này đi, bạn có thể tùy tiện bắt lấy một cô gái trên đường nói: "Làm cháu gái của ta đi", không? Đừng là tùy tiện bắt lấy một người, chỉ bằng một cái liếc mắt thoáng qua, nói trắng ra là, chỉ nhờ vào biên độ chuyển động của tròng mắt mà thôi!

Thêm một ví dụ khác, bạn có giữa mùa đông muốn uống nước lạnh, giữa ngày hè muốn uống nước nóng, lúc tức giận, mặc kệ nước lạnh, nước nóng gì cũng hất lên người người ta. . . . . Bạn nói biến thái không?

Tiểu Phuong còn nhớ rõ mùa đông năm kia, lão đầu đó dội thẳng một ly nước lạnh lên người ông chủ, cốc nước còn bốc ra hơi đó! Ông chủ sùng sốt, nhịn nhiều giờ không động, cuối cùng, sau khi về nhà miệng bị cọng đến tím bầm, ngày thứ hai còn vinh quang bị cảm.

Lúc này đây? Ông chủ tự chuẩn bị trà hoa cúc lạnh, chẳng lẽ lại định một lần nữa. . . . .

Phòng Khách sạn.

Một ông lão tóc bạc trắng ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt, quan sát một vòng từ trên xuống dưới, trong mũi thỉnh thoảng phát ra tiếng hừ lạnh, như có rất nhiều bất mãn. Không biết qua bao lâu, ông mới lạnh giọng mở miệng: "Đừng tưởng rằng mặc áo khoác vào thì anh liền tránh được."

Lão Thẩm cười đến khiếm tốn, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Điều này càng thêm chọc giận lão đầu, ông cầm chiếc ly duy nhất bên tay lên ném về phía Thẩm Tiểu Ngu, đáng tiếc chiếc ly không đi theo hướng chuẩn, sai lệch mục tiêu: "Vừa thấy bộ dạng quý quái này của anh là lão đầu ta liền tức giận. Cháu gái bảo bối của ta sao lại coi trọng loại người như anh chứ!"

Lão Thẩm yên lặng đưa bình giữ nhiệt trên tay qua, cười nói: "Uống chút trà lạnh hạ hỏa, cẩn thận bệnh huyết cao của người lại tái phát."

Lão đầu cầm cái ly, giơ lên, định ném đi. Nhưng ánh mắt vô tình liếc qua một cái, thấy những cánh hoa cúc phiêu tán trên mặt nước, cuối cùng vẫn để xuống. Ông ho hai tiếng: "Tên tiểu tử đáng chết này! Nói đến trà hoa cúc, vẫn là cháu gái của ta pha ngon nhất, mỗi lần anh phạm sai lầm con bé đều pha cho ta một ly trà hoa cúc, còn anh, lại luôn mượn tên con bé để đối phó với lão nhân ta . . . . . Ai, Tâm Tâm đáng thương của ta."

Nghe thấy hai tiếng "Tâm Tâm", Lão Thẩm có chút thất thần, biểu tình cũng nhu hòa đi, trong đầu thoáng qua vài mảnh vỡ kí ức. Tâm Tâm, Hàn Tâm, đây là người con gái đầu tiên khiến anh rơi lệ, Lão Thẩm không kim được, khẽ thở dài.

Lão đầu vẫn còn ở bên cạnh liên thoáng không ngừng. Lão Thẩm trầm mặc chừng mười giây, cuối cùng mở miệng: "Tính từ lần từ biệt trước, cũng đã hai năm không gặp, nhìn thấy thân thể người vẫn khỏe mạnh, con cũng cảm thấy mừng, bởi vì chuyện người đồng ý với con ba năm trước có thể thực hiện rồi."

Tầng Lão nhớ lại: ba năm trước, vì nhận lại được cháu gái, quả thật ông đã đồng ý với một yêu cầu của hôn tiểu tử này, lúc đó hẳn bảo "sau này sẽ nói". Nếu sớm biết hôm nay tiểu tử kia sẽ mang chuyện này đến đòi nợ, ông tuyệt đối sẽ một cước đạp bay hắn. Ai, đúng là tiểu tử giáo hoạt.

Lão đầu nuốt ba ngụm trà hoa cúc, giọng nói ảm áp hơn một chút: "Nói đi, muốn ta làm cái gì?"

Lão Thẩm mỉm cười: "Rất đơn giản, nhận bà xã của con làm cháu gái thôi."

Phốc —— ngụm trà hoa cúc trong miệng bị lão đầu phun ra ngoài, có không ít giọt dính lên bộ râu bạc trắng của ông, giống như những hạt sương sớm vương trên đám lau sậy. Lão đầu trợn to hai mắt, cả mặt lộ rõ vẻ không thể tin: "Tiểu tử thối! Lão đầu ta là người tùy tiện như vậy sao? Hơn nữa, bà xã anh không phải là tình địch của cháu gái ta sao, ta tuyệt đối sẽ không. . . . ."

Tầng Lão còn chưa nói hết, đột nhiên lại đổi ý: "Khụ khụ, để ta gặp mặt đã, nếu nhìn hợp mắt, ta sẽ nhận." Ông nghĩ: cần phải nhìn yêu nữ đã trối chắt được Thẩm Tiểu Ngu này một lần đã, xem thử cô rốt cuộc có bản lĩnh gì mà làm được chuyện đến cả cháu gái bảo bối của ông cũng không thể.

Đôi lông mày trắng như tuyết của Tầng Lão bỗng nhúc nhích, khóe miệng khẽ nâng lên.

**

Tiểu Phuong cầm khăn lông khô, giật mình nhìn ông chủ bình yên vô sự ra khỏi cửa, vội vàng giấu khăn đi.

Lão Thẩm đang bước lên xe chợt dừng chân, quay đầu hỏi một câu: "Mấy ngày nữa đưa phu nhân tới đây gặp Tầng Lão, nhớ, cậu phải đi vào cùng cô ấy. Giống như hôm nay vậy, chuẩn bị khăn lông khô, quần áo sạch, cả canh gừng. Bảo cô ấy đừng vội về nhà, ở trong khách sạn tắm nước nóng." Lão Thẩm chỉ chỉ sau lưng Tiểu Phuong.

Tiểu Phuong 囧囧, chỉ còn biết gật đầu.

Trong lúc xe chạy, Lão Thẩm rất trầm lặng, giống như đang nghiêm túc suy nghĩ một vấn đề nào đó. Tiểu Phuong không dám quấy rầy, chỉ chuyên chú lái xe.

Qua một đoạn đường, ông chủ bỗng nhiên lên tiếng: "Tiểu Phuong, nếu như cậu cưới vợ, cậu có nói với cô ấy về người yêu trước kia của mình hay không?"

Tiểu Phuong khó hiểu "À?" một tiếng. Đợi lúc kịp phản ứng, mới nhưc đầu nghĩ cách trả lời cho câu hỏi này. Anh âm thầm xây dựng hai bản thảo, tính toán mọi thứ chu toàn, định phát biểu——

Liền nghe ông chủ cười: "Là ta hồ đồ, cậu còn chưa từng yêu đương, kiếm đâu ra người yêu trước mà nói."

Phốc —— Tiểu Phuong thật muốn học máu! Ông chủ lại nhấn tâm đâm ngang một cây Đờ Long đao xuyên ngực anh như vậy! Thật đúng là làm người ta tổn thương mà. . . . .

**

Tầng lầu nào đó trong ký túc xã Nữ sinh truyền đến một tiếng kêu như giết heo: "Cậu nhẹ tay một chút a ~" âm cuối kết thúc bằng những tiếng run rẩy, đó là vì vết thương trên chân, trên bắp đùi khiến cô đau muốn chết. Chú "heo" kêu như sắp bị giết này, đại danh là: Mạc Tiểu Bạch.

Tô Hoa ngừng động tác, cười bất đắc dĩ: "Chị hai, mình còn chưa xuống tay mà, cậu la cái gì?"

Tiểu Bạch mở mắt nhìn một chút, trên đầu đầy dấu chấm hỏi: "Cậu xác định vừa rồi cậu chưa xuống tay?" Chưa được bao lâu cô lại hỏi: "Cậu thật chưa động tay à?"

"A ——" một tiếng kêu thê lương vang lên —— vẫn là "chú heo nhỏ" Mạc Tiểu Bạch.

Tô Hoa giờ quả đấm, bình tĩnh nói: "Lần này thì mình xuống tay thật."

Đắm chìm trong trong khổ sở, Tiểu Bạch đã vô lực mắng chửi người rồi, cô nằm lý ở trên giường yên lặng rơi lệ: cô gái này thật ác độc! Đúng là giết người cướp của mà, cô ấy nhất định đã thích mấy đồng nhân dân tệ cổ của mình từ lâu, năm tờ tiền kia vậy mà thật có sức hấp dẫn. . . . .

Tô Hoa xoa xoa, chà chà bắp đùi cứng ngắc của cô xong, bôi thêm một chút thuốc giảm đau, sau đó lấy bàn tay đang dính đầy thuốc mỡ vỗ một cái lên đầu Tiểu Bạch: "Lại đang nghĩ lung tung gì đó!"

Tiểu Bạch vuốt đầu, lộ ra vẻ mặt vô tội: "Mình đâu có nghĩ gì?" Nhìn Tô Hoa mở cửa đi ra ngoài rửa tay, cô chợt kịp phản ứng: "Sur thầy ơi, Tô Hoa, cậu vừa làm gì với cái đầu của mình vậy hả? !"

Đứng ở cửa, Tô Hoa ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, đưa tay làm động tác im lặng: "Nhỏ giọng một chút, âm ỉ khiến hàng xóm không ngủ được là rất không có đạo đức, cậu nói có phải không?" Nói xong còn nháy mắt mấy cái.

Tiểu Bạch chỉ có thể yên lặng rơi lệ: Nha đầu hư này, hôm nay mình vì ai mà biến thành như vậy? Lại còn khi dễ mình, thật không có nghĩa khí. Nhưng mà kì quái thật, tại sao Diệt Tuyệt chỉ bắt một mình mình nhảy, Tô Hoa lại không có chuyện gì?

Đứng ở nhà vệ sinh rửa tay, Tô Hoa có chút thất thần, hôm nay cô chạy về lớp học, cứ tưởng rằng sẽ bị Diệt Tuyệt "chinh" cho một trận. Không nghĩ tới cô ấy lại không nói gì, còn bình tĩnh cho cô vào lớp. Chuyện này thật kì lạ!

Sẽ không phải là do Lão Thẩm làm chứ? Nếu thật là anh, vậy rốt cuộc anh còn lung lạc bao nhiêu người nữa? Lão nam nhân này thật là. . . . . "Ngu"!

Trong đầu Tô Hoa chợt nhảy ra một chữ như vậy, sau đó là một dấu chấm hỏi kéo đến: Tại sao? Nói cho cùng cô cũng chỉ là vật phẩm mà cha "bán" cho Lão Thẩm thôi, đối với một vật phẩm, Lão Thẩm có cần phải dụng tâm đến vậy không?

Mặc dù Tô Hoa cũng tự biết mình rất đáng yêu, rất có khí phách, người cao gầy, dáng dấp cũng rất đoan chính. . . . . Phốc, mặc dù cô có nhiều ưu điểm như vậy, nhưng cô mơ hồ phát hiện những thứ này đều không phải là mấu chốt, cho ra một kết luận thô sơ giản lược chính là: Lão Thẩm có vấn đề —— nếu chức năng thân thể (nhất là chức năng "tính") không có vấn đề, vậy đó chính là trong lòng có vấn đề!

Nhưng rốt cuộc là vấn đề gì chứ, Tô Hoa cứ nghĩ mãi, thẳng đến lúc đi ngủ, trong đầu cô vẫn còn đầy dấu chấm hỏi.

Tiểu Bạch nhô đầu ra khỏi chăn: "Này, buổi tối cậu không về nhà sẽ không có vấn đề gì sao?" Cô nuốt nước miếng một cái, tay chỉ chỉ về phía cửa, lòng vẫn còn sợ hãi: "Lão Thẩm nhà cậu sẽ không đập cửa nhảy vào bắt người chứ? Nếu anh ta tới thật, vậy cả thân thể của mình không phải sẽ bị anh ta thấy. . . . ."

Nửa câu sau của cô kéo Tô Hoa khỏi dòng suy nghĩ, đồng thời cong khóe miệng cười: "Yên tâm đi cô nương, Lão Thẩm nhà mình không có hứng thú với người mà trước ngực còn chưa đủ một lạng thịt!"

Tiểu Bạch cúi đầu liếc qua ngực mình, lệ đảo quanh mắt: Tại sao đến cậu cũng nói thế, Mạc Tiểu Lam như vậy, cậu cũng như vậy. . . . . Ô ô, "sân bay" là lỗi của mình sao? Là lỗi của mình sao?

Thương cảm một lát, Tiểu Bạch lại nghĩ tới một chuyện khác, cũng vì vậy mà mặt cô đỏ lên, ấp úng, thật lâu mới nói ra một câu hoàn chỉnh: "Lúc cậu và Lão Thẩm gì gì đó? Cảm giác thế nào? Mình nghe nói lần đầu tiên sẽ đau, đau đến mức nào? Có phải. . . . ." Sau đó Tiểu Bạch cô nương bắt đầu tự hình dung mệnh đề "đau đến mức nào". . . . . Sự lạc đề này cũng quá xa đi, cô không định nghe đáp án sao?

Tô Hoa lật người, nhắm mắt ngủ: Tiểu Bạch hát ru con cũng không tồi.

Mùa đông trời lạnh, nhưng thân thể Lão Thẩm lại ấm áp như cái lò sưởi, ôm anh ngủ rất thoải mái, căn bản không cần dùng thứ khác để tăng nhiệt. Đổi lại, giường đơn trong kí túc xá càng thêm về lạnh lẽo. Hơn nửa đêm, Tô Hoa bị lạnh tỉnh, mở mắt, nhìn trần nhà thật lâu, rốt cuộc âm thầm hạ quyết định.

**

Buổi sáng Tô Hoa là bị điện thoại đánh thức, thời gian —— 8:13, dòng chữ hiển thị —— mẹ.

Mẹ nói, hôm nay bão tuyết, không khí rất lạnh, có thể còn có tuyết rơi, phải chú ý giữ ấm. . . . . Cuối cùng, bà đột nhiên hỏi một câu: "Trưa nay con rể có thời gian không? Mẹ đã mua ít thức ăn, hôm nay các con về dùng cơm đi. Sau khi các con kết hôn mẹ còn chưa "chiêu đãi" bữa nào."

Đối với yêu cầu của lão mẹ, từ trước đến giờ Tô Hoa đều rất thống khoái đồng ý.

Trên đời này có người quan tâm đến mình như vậy, trời lạnh nhắc nhở mặc thêm quần áo, ngã bệnh còn lo lắng sốt ruột hơn mình, ngoài mẹ ra còn ai nữa?

Mặc áo lông, gọi điện thoại cho Lão Thẩm, nói với anh lời của lão mẹ, lại nghe thấy Lão Thẩm trầm mặc một hồi.

Chỉ là vài giây ngắn ngủi như vậy lại khiến trong lòng Tô Hoa bất ổn: Không phải anh muốn cự tuyệt đấy chứ? Nếu anh không đi, mẹ tất sẽ lo lắng có phải hai vợ chồng xảy ra vấn đề gì không, đến lúc đó. . . . .

"Được, bây giờ em xuống lầu đi." Đầu điện thoại bên kia truyền đến vài thanh âm vụn vặt, giống như tiếng ma sát của quần áo?

Xuống lầu bây giờ? Tô Hoa sững sốt: Từ trong nhà tới trường học tối thiểu cũng phải mất một tiếng. Chẳng lẽ anh cười thâm bay tới?

Mặc dù nghi ngờ, nhưng cô vẫn nhanh chóng chạy xuống dưới lầu. Khi nhìn thấy trong thế giới trắng xóa, có một chiếc Cadillac màu đen chói mắt, cô kinh hãi!

Tuyết rơi thật, bông tuyết bay bay, vương trên xe, bánh xe bị lấp trong tuyết đến mấy tắc. Cửa xe mở, một người đàn ông mặc áo khoác màu đen bước xuống, anh còn đang sửa sang lại quần áo, tóc có chút lộn xộn, vài sợi còn vênh lên trên, có chút khô hời. . . . .

Đáng tiếc Tô Hoa không cười được, trong đầu cô chỉ có một ý niệm: Không phải Lão Thẩm đã ngồi đây cả đêm chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Độc Cô Cầu Bại Cô Đơn

Mẹ Tô hoa loay hoay chuẩn bị, buổi sáng đi chợ mua rất nhiều thức ăn, trên đường về nhà gặp hàng xóm thân quen, bà vui đến nỗi không nhận được khoe khoang một câu: "Con gái cùng con rể của tôi hôm nay về nhà ăn cơm, nên phải chuẩn bị chút thức ăn. . . . ."

Hàng xóm cười: "Khó trách hôm nay cô mua nhiều thức ăn như vậy. . . . ." Ngoài miệng thì cười cười, nhưng trong bụng lại mắng mẹ Tô xối xả: Con gái lớn nhà tôi còn chưa gả đi! Có phải cố tình chọc tức tôi hay không! Tôi nghĩ con rể bà nhất định là mặt rỗ, đầu hói. . . . .

Mẹ Tô vào nhà, gọi lão Tô vẫn còn ngủ ở trong phòng: "Ông à, dậy đi, một lát nữa con gái đến thăm mà ông còn ngủ, nó nhất định sẽ cần nhân."

Không có hồi âm, mẹ Tô để thức ăn vừa mới mua xuống, mở cửa phòng nhìn vào, chần trong phòng vẫn chưa được xếp, nhưng vẫn còn một chút hơi ấm, lão già kia lại đi đâu rồi? Suy nghĩ đầu tiên của bà là ông Tô đi tìm người phụ nữ kia.

Mẹ Tô bắt đầu đi thờ dài một cái, sau đó lại vào phòng bếp chuẩn bị làm thức ăn.

9 giờ 15 phút, chuông cửa vang lên. Mẹ Tô mở cửa, thấy con gái cùng con rể, vẻ mặt tươi cười: "Tới rồi à, vào nhà đi, các con ngồi đợi mẹ một lát, mẹ xào vài món nữa là xong. Tiểu Hoa, rót cho Tiểu Ngu chén trà, tiếp Tiểu Ngu dùm mẹ."

Lão Thẩm khom lưng đưa quà đã chuẩn bị sẵn: "Mẹ, một chút quà tỏ lòng thành kính." Một chai rượu đỏ năm 97, một hộp thuốc dưỡng khí bổ máu, và một chút mật ong A Giao ....

Mẹ tô vừa nhìn vừa cười vui vẻ: "Người đến là được rồi, còn mang quà tặng làm gì!" Vì vậy bà càng thêm tin chắc: Con gái nói đúng, đàn ông lớn tuổi sẽ biết cách chăm sóc gia đình, hiểu tình người, hiểu lý lẽ.

Nhìn bộ dáng của mẹ, Tô Hoa dán vào bên tai lão Thẩm nhẹ nói: "Anh lợi hại, vừa mới tới thì đã lấy được lòng của mẹ."

Lão Thẩm nhíu mày: "Trong dự liệu, chẳng qua anh vẫn còn tuyệt chiêu chưa sử dụng." Nói xong đưa hai tay tới trước mặt Tô Hoa, "Xoắn tay áo lên dùm anh."

Tô Hoa gãi đầu: Rốt cuộc lão Thẩm còn có tuyệt chiêu gì?

Xoắn xong tay áo, lão Thẩm đột nhiên cười xuống, ở bên tai Tô Hoa nhẹ nói: "Nhớ giữ chặt tim của em, cẩn thận. . . . ." Hắn từ từ rời đi, đưa tay làm động tác giống như bắt bóng, "Cẩn thận coi chừng bị anh trộm đi."

Tiếng cười nhàn nhạt, xoay người đi về hướng phòng bếp, cởi áo khoác, ống tay áo sơ mi được xoắn lên đến khuỷu tay.

Tô Hoa đứng ở phòng khách, nhìn bóng lưng của hắn, cơ thể không ngừng run rẩy, run rẩy, miệng mở ra đóng lại, trong mắt lưu chuyển qua vô số bộ dáng, trong đầu càng thêm căng thẳng, cuối cùng bất đắc dĩ thốt ra hai chữ: Nổi óc.

Thật là, nổi hết cả da gà.

Lão Thẩm vào phòng bếp không lâu sau, mẹ Tô bị đẩy ra ngoài, mẹ Tô có chút ngỡ ngàng khi đứng ở phòng khách cùng Tô Hoa. Tay mẹ Tô cũng thừa thải đi: Bà làm chủ ở gia đình này hơn hai mươi năm, bị người đẩy vào phòng bếp rất nhiều lần, nhưng bị người đuổi ra phòng bếp thì đây là lần đầu tiên.

Vì vậy mẹ Tô luống cuống, hạ thấp giọng, muốn nói lại thôi: "Tiểu Hoa à. . . . ."

Tô Hoa cúi đầu đáp một tiếng: "Hả?"

Chỉ thấy lông mày mẹ Tô nhíu lại, do dự một lát bà nói: "Chúng ta mua bảo hiểm tài sản chưa?"

Tô Hoa: "Hả?"

Ánh mắt mẹ Tô nhìn chằm chằm phòng bếp: "Hắn sẽ không đốt phòng bếp chứ?"

". . . . ."

Ngồi ngoài phòng khách, mẹ Tô vẫn rất lo lắng, còn Tô Hoa thì đi dạo một vòng quanh phòng ngủ, không thấy Tô Quốc Quân. Lúc trở lại rót một ly trà nóng cho mẹ Tô cùng mình, chậm rãi ngồi xuống, cô giống như lơ đãng nhắc tới: "Mẹ, thời gian này Tô Quốc Quân vẫn đang hoảng chứ?"

Mẹ Tô theo bản năng gật đầu, hai tay vẫn vè tạp đề, có chút run rẩy: "Rất tốt, trừ thời gian đi làm thì chỉ ở nhà. À, ông ấy mới vừa đi làm, cho nên không có ở đây, ..., con có muốn uống nước hoa quả không, mẹ đi làm cho con. . . . ." Mẹ Tô vừa ngẩng đầu lên liền liếc thấy khoe miệng Tô Hoa nhếch lên, không rõ ràng lắm nhưng mẹ Tô hiểu biểu tình này là có ý gì — bị con gái nhìn thấu rồi!

Làm sao bây giờ? Bà thực sự không thích nói dối, nhất là ở trước mặt con gái. Con gái cái gì cũng tốt, nhưng lại không dễ dàng bị lừa, điểm này cũng không phải là không tốt, đáng tiếc có lúc chính là không tốt chứ sao.

Mẹ Tô có chút loạn, vội vàng đứng dậy đi cắt trái cây.

Đi chưa được hai bước, liền bị Tô Hoa gọi lại. Mẹ Tô quay đầu, chột dạ: "Gì thế?"

Ngón tay Tô Hoa nhẹ nhàng chỉ, mặt không chút thay đổi: "Nhà vệ sinh của chúng ta có trái cây sao?"

Lão Thẩm không biết từ lúc nào thì đứng ở trước mặt Tô Hoa, thấy Tô Hoa còn đang ngăn người, thì thở dài, cánh tay dài duỗi ra, liền mang lấy Tô Hoa đi vào phòng bếp.

Bởi vì hai chân cách mặt đất, Tô Hoa hít vào thở ra một hơi, đầu đầy mê hoặc mà nhìn chằm chằm vào . . . . . Hai tay của Lão Thẩm, bắt giắc, da đầu tê dại từng trận: "Lấy bàn tay quấy rối của anh ra."

Chỉ thấy hai tay của Lão Thẩm vừa lúc bung bít ở trước ngực, ngay hai con Tiểu Bạch Thỏ, vừa vắn. . . . . Vừa vắn. . . . . Có quý mới tin hắn không phải cố ý!

Khoe mắt cùng khoe miệng Lão Thẩm bỗng nhúc nhích, trong con ngươi tỏa sáng lấp lánh: "Ngoan ngoan tới phòng bếp giúp anh."

Không nói một lời bế Tô Hoa vào phòng bếp, Lão Thẩm để một đĩa thức ăn trên bồn rửa tay, nói: "Ném thử xem."

Khoe miệng Tô Hoa tiếp tục co giật: Hơ, thì ra là tìm ta thử thức ăn? Đối với tài nấu nướng của mình không tự tin chứ gì? Cô nhất thời muốn chọc ghẹo một chút, "Này Lão Thẩm. . . . . Cô nháu mày, miệng em đã ăn rất nhiều thức ăn ngon, đây là những món ăn tại gia tương lai. Anh muốn em ăn thử, định trả thù lao thế nào?"

Lão Thẩm bộ dạng suy nghĩ: "Hả? Thù lao. . . . ." Hắn chậm rãi đến gần, ép Tô Hoa dựa sát vào thành bồn rửa tay, thân thể tiếp tục cúi xuống, càng ngày càng đến gần.

Lại nữa. . . . . Tô Hoa thở dài một cái, làm một hành động "talk to my hand", "Từ chối đền bù bằng chuyện đó, từ chối hun hít, từ chối tất cả giao dịch liên quan đến tình- sắc."

Lão Thẩm đứng dậy, giơ lên chai xì-dầu trong tay, vè mặt nghiêm túc: "Anh chỉ là lấy cái này."

Mẹ nó. . . . . Lại bị lừa. Tô Hoa bĩu môi nhưng lại nhanh chóng chuyển thành nụ cười: "Em cũng chỉ đùa với anh thôi, người một nhà mà nói thù lao thì quá tệ rồi." Xoay người, thu hồi nụ cười, cầm đĩa gấp một phần nhỏ, hình như là cá, cảm giác xương cũng đã làm sạch sẽ, thịt rất nhiều mỡ, ngửi cũng rất thơm. Không do dự nữa, bỏ vào trong miệng nhai.

Không thể không nói hương vị của miếng cá này có chút kinh ngạc, thịt cá rất tươi, nguyên mùi nguyên vị như hàng mới nhập khẩu, ở trên đầu lưỡi vẫn

còn giữ lại hương vị giống như có thể ném ra một mùi khác, một chữ "Tươi", hai chữ "Ăn ngon", ba chữ: "ăn vụng ngon" . . . . .

Tô Hoa xoay người, nhìn Lão Thắm nghiêm túc một tay cầm nồi một tay cầm xẻng, khuấy đều, thêm gia vị, đóng nắp, điều chỉnh lửa. . . . . Động tác đó, giống như nước chảy mây trôi so với đầu bếp đội mũ trắng ở nhà hàng giống nhau, cực kỳ đẹp trai.

Không thể không nói lúc này Lão Thắm tương đối có mùi vị — mùi của thức ăn;

Người nhìn cũng có vẻ rất thuận mắt — khói bếp cũng gây hiệu ứng;

Xem ra còn có mấy phân dụ dằng — tuyệt đối là ảo giác.

Lông mày Tô Hoa tự động hạ xuống, trong cơ thể giống như có hai người đang đánh nhau, không tự chủ nói: "Mùi vị tạm được. Lão Thắm, nói thật, anh đã từng học nấu ăn hả? Nếu không một tay làm việc, một tay ký séc, tại sao còn có thể làm ra thức ăn ngon như vậy?"

Lão Thắm ngoái đầu nhìn lại: "Quên nói cho em biết, anh đã từng làm. . . . ." Hắn dừng một chút, lộ ra nụ cười, "Phụ bếp, cũng có câu — phụ bếp luôn làm việc vất, cho nên thấy nhiều cũng sẽ biết."

Cái đề tài này quá thú vị rồi, Tô Hoa một tay chống trên bồn rửa, hai mắt mở to: "Không thể nào, nghe đồn anh sinh ra trong một gia đình quý tộc, tài sản gia đình vẫn còn là một con số bí mật. . . . ."

Thêm một món ăn nữa làm xong, đầy đủ sắc hương vị, người xem chảy cả nước miếng, Tô Hoa cầm chiếc đũa nhao nhao muốn thử, bên tai lại nghe được tiếng nói của Lão Thắm: "Những thông tin trên mạng là anh bỏ tiền ra thuê người ta viết."

Chiếc đũa từ trong tay rớt xuống, Tô Hoa tay mất lạnh lẽo ngồi xổm xuống, nhặt lên, hô to: "Thật may mắn", đồng thời nội tâm càng kinh ngạc: "Lão Thắm, em không nghe lầm chứ?"

Lão Thắm bình tĩnh gạt đầu.

Trong đôi mắt Tô Hoa lộ ra chút mùi vị khinh bỉ: "Trên mạng còn nói anh cùng rất nhiều phụ nữ khác qua lại, nhiều đến nỗi có thể xếp thành một vòng tròn, cái đó cũng là anh tốn tiền để người ta viết hay sao?"

Lão Thắm khẽ nhún mày một cái: "Cái đó là khuyến mãi đi kèm, bởi vì người bán nói chưa từng thấy qua người nào trả tiền mà sản phẩm giống như anh vậy."

Phụt — Tô Hoa phì cười: Người bán này thật quá buồn cười rồi, cô cho là Lão Thắm gây thù hận với ai đó? Cái này có thể coi là cố ý, hình tượng của Lão đàn ông này khiến cho rất nhiều người phụ nữ đang hoảng chừng bước. Cùng lúc đó, trong đầu cô cũng thoáng qua một ý nghĩ: Có thể vì vậy, cho nên Lão Thắm không tìm được đối tượng tốt, cho nên khi nghe Tô Quốc Quân nói lên đề nghị dùng tiền mua vợ này, hắn mới bất đắc dĩ đồng ý?

Nội dung vở kịch này tựa như có thể đem lên sân khấu biểu diễn, Tô Hoa cười, lần đầu tiên cảm nhận cuộc hôn nhân của mình giống như một vở kịch.

Cười đến thống khoái, cô cố gắng dằn xuống sự chua xót trong lòng, ánh mắt nhìn thẳng: "Nếu như lời anh nói là sự thật, thì tại sao? Tại sao anh phải tiêu tiền để mua một thân phận quý tộc, để anh cảm thấy rất thể diện? Hay để cho sự nghiệp của anh nâng cao một bước? Hay để cho sự thành công trong cuộc đời của anh hơn phù hợp hơn trong con mắt của mọi người?"

Lão Thắm suy nghĩ một chút: "Không nhớ nguyên nhân, đầu tư khi còn trẻ, bây giờ nhìn lại thấy rất thành công." Hắn chớp nháy một cái mắt, "Thật ra thì cũng không thể coi toàn bộ đều là giả, Lão Thắm nhà chúng ta cũng xuất thân từ quý tộc, tổ tiên chính là Thắm Vạn Tam*, chủ sở hữu Tự Bảo Bồn*, còn có một Thắm Tiểu Ngu, chính là anh, ông xã của em."

*(1) Là một phú ông sống giữa thời nhà Nguyên (1206-1368)

*(2) Là báu vật của Thắm Vạn Tam

Nhìn nụ cười của hắn, Tô Hoa lại muốn cầm dế ném vào mặt — người đàn ông này, chắc là hắn bị bệnh tự luyến (yêu chính mình). Đồng thời trong lòng Tô Hoa đột ngột thoát ra một câu hỏi cực kỳ chua xót, một câu cô vừa nghĩ ra liền muốn vả vào mũi của mình: Giờ phút này anh nói với em có câu nào là thật?

Ngoài cửa truyền tới tiếng chuông giúp cô giật mình tỉnh lại, le lưỡi một cái: Suy nghĩ mới vừa rồi nhất định không phải là của mình, lời nói của đàn ông có thể tin sao? Thật là khờ!

Cũng không lâu lắm, trong phòng khách truyền đến âm thanh khóc lóc quen thuộc.

"Bác gái, con thật sự là hết cách mới đến cầu xin bác, mẹ con bị bệnh, phòng của chúng con thuê đã đến hạn, chủ nhà muốn đuổi chúng con đi ra ngoài, nhưng em trai còn nhỏ, nó không thể ra đường ở. . . . . Xin bác cho chúng con ở lại đây. . . . . Dù sao, chúng con cũng là con của ba. . . . ."

Lão Thắm ngẩng đầu lên, nhìn Tô Hoa một cái, nhìn thấy cô đang cười lạnh. Trước đây nghe nói Tô Quốc Quân ở bên ngoài có người phụ nữ khác, hơn nữa quanh năm không về nhà, xem ra vấn đề so tưởng tượng của cô còn nghiêm trọng hơn.

Chợt, Tô Hoa cầm chai xì-dầu, xoay người muốn đi, trước khi đi hỏi thăm Lão Thắm một câu: "Anh có cần dùng xì-dầu không? Đi mua đi, còn một ít

này để lại cho em "

Lão Thẩm khẽ cau mày: "Em. . . . . Chớ làm dơ mình." Nếu hấn đoán không sai, bà xã hấn nhất định làm ra cái hành động tương đối hung hãn, nhưng mà hấn rất may mắn, bởi vì bà xã cầm là chai xì-dầu mà không phải là. . . . . con dao. (Ta ngắt cái đoạn này>.<)

Trong phòng khách có thêm một người, mẹ Tô tay chân luống cuống, khóe mắt nhẹ nhàng ngần lệ. Mẹ Tô là một người phụ nữ lòng dạ mềm yếu, thời gian đầu Tô Quốc Quân ăn chơi ở bên ngoài, mẹ Tô vẫn nhẫn nhịn để Tô Hoa có cha, kết quả Tiểu Tam tới nơi này một khốc hai làm loạn ba thất cô, thê sống thê chết nói rằng sẽ chia tay Tô Quốc Quân, không quấy rầy cuộc sống hôn nhân của bọn họ nữa, mẹ Tô cũng chịu đựng. Kết quả là. . . . . Tiểu Tam được voi đòi tiên, thì ra đã sớm lỡ lầm mang thai, sinh ra đứa con gái. Về sau còn cùng Tô Quốc Quân dây dưa không dứt, tiếp tục sinh thêm một đứa con trai, thậm chí những năm đó một nhà bốn người của bọn họ có cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Giờ phút này, con gái của Tiểu Tam đứng ở trước mặt mẹ Tô, mà buồn cười nhất chính là tiếng khóc của cô ấy vẫn như cũ có thể lừa gạt được nước mắt của mẹ Tô.

Tô Hoa âm thầm lắc đầu, đem chai xì-dầu giấu ở sau lưng, lên tiếng cười to: "Ha ha, mẹ, có khách tới nhà à, thật náo nhiệt, mẹ chuẩn bị thêm một bộ bát đĩa nữa."

Nói xong từng bước đi đến chỗ người người phụ nữ đang quỳ trên mặt đất, cô ấy tên Tô Mạn, so với Tô Hoa còn lớn hơn một tuổi, là con gái do tiểu tam sinh ra, bộ dáng rất thanh thuần, áo màu trắng, quần màu xám, giày bata, vóc người nhỏ nhắn, thấp hơn Tô Hoa một cái đầu, so với Tô Hoa càng thêm giống học sinh, mà là một học sinh giỏi, lúc cô ấy khóc đôi mắt mờ mờ, đáng vẻ vô tội làm cho đàn ông càng thêm có ý muốn che chở.

Tô Hoa lạnh lùng cười một tiếng, chợt nhìn cô ấy, cúi xuống, từ phía sau lưng xách ra chai xì-dầu, làm bộ như muốn mở nắp bình. Lại thấy Tô Mạn hoảng hốt đứng lên: "Tô Hoa, em muốn làm gì?" Chỉ thấy Tô Mạn vội vàng từ dưới đất đứng lên, lùi lại vài bước, quay đầu nhìn về phía cửa, bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị chạy trốn.

Tô Mạn còn nhớ rõ lần đầu tiên cùng mẹ tới nhà này, lúc đó Tô Hoa mới tám tuổi nhưng lại dùng cảm hất nước rửa chân vào bọn họ. Thời điểm đi tới lần thứ hai, em trai bị cô ấy làm cho té gãy chân, lần thứ ba. . . . . Ba mẹ con bọn họ gặp Tô Hoa đều có chút ám ảnh, gần đây Tô Mạn nghe nói Tô Hoa theo chồng dọn đi ra ngoài rồi, lúc này mới dám đến nhà, thế nào cô ấy vẫn còn ở đây? Thật là xui xẻo tận cùng.

Tô Hoa mỉm cười: "Chị gái tốt, tránh xa như vậy làm gì, tới gần chút nữa, tôi cùng chị nói chuyện." Nói xong Tô Hoa đi đến gần, đồng thời, vô tình vuốt vuốt chai xì-dầu trong tay.

Tô Mạn bị dọa đến sùng sốt, nghĩ thầm: Cô ấy muốn dội xì-dầu là còn nhẹ, ngộ nhờ thay chai xì-dầu bằng hung khí thì sẽ như thế nào? Căn cứ vào những kinh nghiệm thâm trầm trước kia, cái sau chắc chắn sẽ cao hơn cái trước. . . . . Nghĩ tới đây, sắc mặt cô ấy trắng bệch, yếu ớt nói: "Chị trở về chăm sóc mẹ. . . . . Hẹn gặp lại."

Thời điểm Tô Mạn xoay người chạy ra cửa, nghe được sau lưng Tô Hoa khẽ cười nói: "Làm phiền chị mang xì-dầu này về nói cho mẹ xì-dầu của chị biết, tốt nhất tránh xa một chút, tôi gần đây rất hào hứng, nói không chừng sẽ đi tìm các người vui đùa một chút, đúng rồi, em trai xì-dầu đang học tiểu học phải không, trường học kia tôi cũng biết, có rảnh rồi tôi đi đón hấn tan học, àh, dẫn hấn đi ăn ‘ ăn ngon ’."

Ngoài cửa sớm đã không còn bóng dáng của Tô Mạn, nhìn lại chai xì-dầu Tô Hoa có cảm giác Độc Cô Cầu Bại cô đơn: Từ nãy đến giờ, nắp chai xì-dầu cũng chưa mở ra, thủ đoạn thật không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Có Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đều Do “Dì Cả” Gây Họa

Từ sau cái ngày ở nhà mẹ Tô dùng cơm trở về, Tô Hoa vẫn còn suy tư một vấn đề vô cùng nghiêm túc ——Tại sao Lão Thẩm lại có thể làm thức ăn ngon như vậy?

Nhiều năm ăn thức ăn mẹ Tô nấu thỉnh thoảng cũng có lúc mặn lúc nhạt, lại nói nhiều năm ăn thức ăn hoa lệ nhiều dầu mỡ ở trường học, thỉnh thoảng còn ra ngoài đánh dã chiến, cô làm sao không phát hiện, thức ăn Lão Thẩm nấu thực sự rất hoàn hảo. Dĩ nhiên cách nói này có hơi khoa trương, nhưng nói thật. . . . . khoảng cách cũng không xa lắm.

Vào buổi tối ngày hôm kia, cô chui vào chăn, rất tự nhiên đem hai bàn tay lạnh lẽo của mình để vào nách Lão Thẩm, nhất thời nhiệt độ ấm áp từ nách Lão Thẩm truyền tới —— thật thoải mái! (hết nói>.<)

Lão Trầm cảm thấy thân thể mỏng manh của ai đó đang run rẩy chợt nhìn xuống, cau mày: "Tay của em sao lạnh thế này? Ngày mai tôi kêu bác sĩ đến

khám cho em, kiểm tra thân nhiệt cơ thể." Nói xong đưa tay lên kéo, đem cả người cô ôm vào trong ngực mình, sử dụng thân nhiệt của hắn sưởi ấm thân thể của cô.

Khóe mắt Tô Hoa nhìn xuống, đến một bộ phận nào đó: "Lão Thẩm, phiền anh có thể đem em trai của anh cách xa em một chút?"

Gần đây có lẽ rảnh rồi sinh nhàm chán, Lão Thẩm phát hiện thân thể mình giống như trở về thời kỳ mới lớn, hơi không cẩn thận sẽ lau súng cướp cò, dĩ nhiên! Đối tượng đều là cùng một người. Lão Thẩm thờ dài, ánh mắt hơi bất đắc dĩ nhìn cô vợ nhỏ: "Không có biện pháp —— tướng ở bên ngoài, có điều không chịu nghe theo quân lệnh." Lúc nói chuyện, hắn cũng không ngại bộ phận nào đó trên thân thể của mình đụng chạm thân thể Tô Hoa.

Không nghĩ tới, Tô Hoa không hề báo trước nâng đầu gối lên, hướng về phía hạ bộ của hắn. Như đã đoán trước không có bất kỳ tiếng kêu khóc nào vang lên, chỉ vì Lão Thẩm động tác nhanh nhẹn né sang bên cạnh, thành công né được đòn công kích, hơn nữa thân thủ linh hoạt, làm cho người nào đó không thể không tán thưởng.

Lão Thẩm chống một tay lên đầu, khẽ mỉm cười, không nói lời nào nhìn nhìn Tô Hoa, thật giống như đang đợi cô xuất ra chiêu khác. Hắn không tin Tô Hoa công kích chỉ có bấy nhiêu đây.

Vậy mà, không ngờ, Tô Hoa lấy chân che kín cả người không nhúc nhích, trong thanh âm còn có chút lạnh lùng: "Tôi nay không có tâm trạng, anh muốn hạ hỏa, ra ngoài tùy tiện tìm phụ nữ đi." Nói xong quần mình trong chân càng chặt hơn.

Im lặng, im lặng, nhiệt độ trên người Lão Thẩm từ từ giảm xuống, chung quanh khí lạnh giống như tản ra từ từ lạnh, hắn không nói một lời đứng dậy, áo ngủ màu đen theo bước chân của hắn mà chuyển động, biểu hiện tâm tình của hắn bây giờ —— rất tệ.

Núp ở trong chăn nhưng mắt của Tô Hoa vẫn miễn cưỡng nhìn hắn rồi đi, sau đó mới cong eo lên, co hai chân lại, hai hàng lông mày giống như bánh răng xoắn lại một chỗ, trong miệng truyền đến âm thanh rên rỉ. Cô âm thầm chửi rủa: khôn kiếp, đau chết. Mỗi lần “Đi cá” tới thì đau thiếu điều muốn chết đi sống lại, thật là tổn hại thân thể. Vốn đang thật tốt, kết quả mới vừa rồi cùng Lão Thẩm quậy một phát, bụng giống như bị điện giật nhói một cái, đau muốn chết.

Chắc Lão Thẩm đang tức giận, chỉ là, Tô Hoa tự an ủi chính mình nhún vai một cái: Ta đây không phải lo lắng hắn kìm nén đến khó chịu sao? Rất biết điều a, ta sai chỗ nào?

Lại thêm một cái nhói đau nữa, đầu của cô cũng trống rỗng, làm sao còn có thể nghĩ đến Lão Thẩm như thế nào, ôm bụng, bọc chăn ở trên giường lớn lăn qua lăn lại: Lúc này Lão Thẩm nên đi ra ngoài “Hạ hỏa” rồi, quần gia cùng người làm đều đang ngủ, nếu bởi vì “Đi cá” mà đánh thức bọn họ, cũng quá thất đức đi. Suy nghĩ một chút, cô quyết định cắn răng, nhẫn nại chịu đựng.

Đáng tiếc “Đi cá” này chính là thứ cặn bã, cô càng nhẫn nại càng dừng cảm thì càng đau, nhưng lại có nhiều cung bậc cảm xúc, lúc nhẹ nhàn lúc đau đến quặn bụng, làm cho người gọi cha không được, gọi mẹ không xong. Cả người Tô Hoa mệt lã, đập đập hai chân, muốn đi tới phòng bếp không biết có đường đồ hoặc gừng hay là bất cứ thứ gì có thể hay không, đáng tiếc bàn chân lạnh lẽo, cần bàn không làm được gì. Than thở một tiếng, vẫn là Tô Hoa không có tiền đồ lấy điện thoại đi động ra, bấm số Lão Thẩm, do dự, do dự, tay run đặt vào nút gọi đi, sau đó lại nhanh chóng cắt đứt: Ngộ nhờ hắn đang kích tình bắn ra bốn phía, mình gọi tới không phải là phá hư việc à?

Nhưng nghĩ lại không gọi thì cũng không được. . . . .

Đang trong lúc rối rắm, cửa phòng bị đẩy ra. Tiếng bước chân vang lên càng lúc càng đến gần.

Tô Hoa nghi ngờ: "Lão Thẩm, sao anh quay trở lại?" Đợi thấy rõ, lại sững sờ, "Tiểu Hồng, tại sao là cô?"

Người giúp việc là một cô gái mặc quần áo màu đỏ trên mặt tối lại: "Cô chủ, tôi tên là Tiểu Phuong! Mới vừa mua được Nguyệt Nguyệt thư*, cô uống một chút đi, uống xong sẽ nhanh chóng hết đau."

*Thuốc trị đau bụng kinh (>.< mình cũng hem biết)

Quả nhiên chỉ có phụ nữ là hiểu phụ nữ nhất, Tô Hoa lệ nóng lưng trông nhận lấy cái ly, uống được một ít thuốc nóng Nguyệt Nguyệt thư. Chết lòng ấm áp trôi xuống bụng, trấn an cảm xúc của “Đi cá”. Uống chừng gần mười phút sau, Tô Hoa rốt cuộc sống lại. Suy nghĩ khôi phục lại bình thường Tô Hoa nhìn chăm chăm cô gái mặc y phục màu đỏ: "Tiểu Hồng a. . . . ."

Cô gái đau đầu nhức óc: "Cô chủ, tôi không phải là Tiểu Phuong. . . . ." Mới vừa nói xong, chính cô cũng gấp, "Không đúng, tôi không phải tên Tiểu Hồng, tôi tên là Tiểu Phuong."

Chưa cho cô thời gian thở dốc, Tô Hoa lại tiếp tục hỏi: "Tiểu Phuong? Đó không phải là chú tài xế sao? Cô cùng chú ấy quan hệ thế nào?"

Hơn nửa đêm bị đánh thức pha thuốc uống, giờ phút này Tiểu Phuong thật sự rất buồn ngủ nên đầu óc mơ hồ, nội tâm rất luống cuống: "Bà chủ. . . . . Tôi cùng Tiểu Phuong một chút quan hệ cũng không có, hắn là Phuong Viên trong địa phương, tôi là Phuong trong hương thơm; còn có hắn là nam, tôi là nữ, hoàn toàn khác nhau, còn có. . . . ."

Nhìn bộ dáng tức giận của Tiểu Phuong, Tô Hoa len lén nở nụ cười: Bộ dạng giống như chú tài xế rất đáng yêu. Cô che giấu nụ cười, ho một tiếng: "Có thật không? Tôi lại nghe chú tài xế nói rất thích cô, nói hai người tâm đầu ý hợp, rất có duyên phận. . . . ."

Gương mặt Tiểu Phuong nhất thời đỏ lên, nói chuyện cũng bắt đầu cà lăm: "Người nào. . . . . Người nào nói. . . . . có duyên phận với hắn, hắn nói vậy,

bà chủ, hân. . . . ."

Rèn sắt khi còn nóng, Tô Hoa nhất thời thu hồi nụ cười, xuất chiêu cuối cùng: "Ông chủ cô đâu, Nguyệt Nguyệt thư là hân mua phải không?"

Tiểu Phuong vẫn chưa giải thích xong, bị tấn công bất ngờ, đầu óc có chút loạn, qua loa nói: "Đúng vậy, còn nữa, tài xế Tiểu Phuong và tôi không có quan hệ." Vừa nói xong cô kịp phản ứng, thanh âm khẽ ngừng lại: Chết rồi, quên mất, ông chủ dặn không được nói với cô chủ thuốc này là hân đặc biệt lái xe ra ngoài mua.

Cô len lén liếc mắt nhìn, sắc mặt cô chủ bình thường, chắc là không có chú ý lắng nghe đâu. Vì vậy cô bình tĩnh, cẩn thận nói: "Cái đó. . . . . Cô chủ, tôi đi ra ngoài trước, một lát nếu vẫn còn thấy không thoải mái thì kêu tôi một tiếng." Không trả lời tức là đồng ý sao?

Tiểu Phuong rón rén mở cửa, cửa vừa mở ra, âm thanh cũng vang lên: "Tiểu Hồng, giúp tôi mời ông chủ trở về phòng."

Nghe thế, Tiểu Phuong đau đầu nhức óc. Song khi cô nhìn thấy ông chủ đứng ở cửa, cô hai đầu bốn mắt. . . . . Ai có thể nói cho cô biết hiện tại nên làm thế nào?

Cô vô tội nhìn ông chủ, hạ thấp giọng nói: "Cô chủ, mời ông chủ vào."

Lão Thẩm hướng ánh mắt lướt nhìn bên trong gian phòng, trái với tầm mắt của người phụ nữ đang nằm trên giường, nhìn nhìn bộ dáng mỉm cười của cô ấy, trong lòng rất muốn cười, đáng tiếc trên mặt lại cố ý thể hiện sự lạnh lùng: Người phụ nữ này còn không hiểu được, kêu ta ra ngoài tùy tiện tìm phụ nữ khác là một việc nghiêm trọng cỡ nào, phải làm cho cô ta nhớ lâu một chút.

Vì vậy, Lão Thẩm liếc mắt nhìn, mặt không thay đổi, sau khi Tiểu Phuong truyền đạt ý của cô chủ, vội xoay người rời đi.

Tô Hoa sùng sốt: Lão Thẩm tức giận? "Di cả" và chồng tới cùng một lúc? Trong hai chọn một đáp án cũng khó mà đoán, Tiểu Phuong đi một vòng trở lại, chỉ thấy cô ấy cau mày, nghe rằng nhếch miệng nói: "Ông chủ nhờ tôi nói với cô chủ, ngày mai ông ấy đi công tác, chưa biết khi nào sẽ trở về."

Ồ, còn muốn ồn ào rời nhà đi àh, Lão Thẩm này, tính khí thật lớn như vậy sao. Tô Hoa thở dài một cái, lúc này thân thể cũng khôi phục lại, cô đứng dậy, chủ động đi an ủi Lão Thẩm nhà chúng ta.

Đáng tiếc vừa đứng lên, "Di cả" liền kéo đến ào ào, cô chỉ có thể ôm bụng, kẹp chặt bắp đùi chạy tới toilet. . . . .

Sau khi sửa sang xong mọi thứ, cô được người làm thông báo: Ông chủ đã lên đường trong đêm.

Cô thật không muốn nhưng lại thô tục mắng một câu: Lão Thẩm điên rồi?

Đêm đó, Tô Hoa mất ngủ. Nhất định là do "Di cả" huyền ảo, nhất định là vậy!

Ngày thứ hai, sáng sớm, đập vào mắt chính là đôi mắt cú mèo thâm đen, còn có trên lỗ mũi đột nhiên xuất hiện một khoan vừa đỏ vừa tím như hạt đậu, Tô Hoa ngồi trong xe được Tiểu Phuong đưa đi học.

Tiểu Phuong giống như đổi tính cách, nghiêm túc giống như người máy, sắp xếp lời nói trật tự đâu ra đấy rất có nề nếp: "Tầng Lão đã đến, nói là buổi trưa muốn mời cô chủ ăn cơm. Mười một giờ rưỡi, tôi tới đón cô chủ."

Không nghe thấy hồi âm, Tiểu Phuong nhìn qua gương chiếu hậu, chỉ thấy Tô Hoa đang mờ to mắt nhìn mình lom lom, vì vậy lập tức thu hồi ánh mắt, đóng chặt miệng không nói.

Có lẽ là tới hôm qua ngủ không ngon, Tô Hoa cũng không có ý định đùa giỡn Tiểu Phuong, lúc ở trên xe đang thiu thiu ngủ chợt nghe Tiểu Phuong nói liền trừng mắt liếc hân một cái, sau khi xuống xe lại tiếp tục gật gù trong lớp học. Ngay cả Tiểu Bạch cũng nói cô có chút không bình thường, Tô Hoa cảm khái vô hạn: Cũng là do "Di cả" gây họa!

Tình trạng này kéo dài đến trưa, cô dậy lên một ít lo sợ, vội vào phòng vệ sinh trang điểm sơ sơ, tinh thần cũng diện mạo rực rỡ hân lên, cô thay một bộ váy đã chuẩn bị sẵn, mang giày cao gót màu vàng, bên ngoài khoác một cái áo khoác lông thú.

Cũng đến lúc tôm nhỏ phải đi gặp Đại Thần rồi, đứng ở bên ngoài nhà hàng, cô hít sâu vào thở ra một hơi, sau đó quay đầu lại hỏi Tiểu Phuong: "Nhìn tôi có ổn không?"

Vào nhà hàng, mỗi khi đi qua chỗ nào có thể phản chiếu hình ảnh của mình đều nhìn một chút, kiểm tra trên người mình có gì bất ổn hay không. Hơn nữa không ngừng nhắc nhở mình trong gương: Phải tự tin, phải ung dung, đứng ở trước mặt Đại Thần biểu hiện gương mặt ngu ngốc.

Đứng ở cửa phòng khách sạn, Tô Hoa lại một lần nữa hít sâu, chờ người phục vụ mở cửa, cô nở nụ cười nhàn nhạt bình tĩnh ung dung đi vào. Người ngồi đưa lưng về phía cô chính là người đàn ông đó, nhìn bóng lưng có vẻ tuổi hân còn trẻ, chẳng lẽ hân chính là Tầng Lão?

Giày cao gót chạm xuống mặt đất, âm thanh vang lên từng từng phát từng phát, đi theo tần số nhịp tim, còn có hai loại mong đợi —— một loại không biết, một loại có kế hoạch.

Trong khi cô càng lúc càng đến gần bóng lưng của người đàn ông đó, thời điểm có thể nhìn thấy gò má hơi lộ ra của hân, cô chợt dừng bước chân: "Thật ngại quá, tôi đi nhầm phòng." Nói xong liền xoay người.

Cô khẳng định mình đi nhầm, Tăng Lão thành danh vào đầu những năm đất nước mới độc lập, chỉ ít hiện tại cũng khoảng sáu mươi bảy mươi tuổi. Cho nên người đàn ông trẻ tuổi này khẳng định không phải Tăng Lão. Huống chi, cái người này chính là Tình ca ca! Càng thêm khẳng định là không thể nào.

Còn có một nguyên nhân khác là, trước đây cô tung tin Tình ca ca cùng Phương Tuấn, đoán chừng vào lúc này Tình ca ca thấy cô sẽ rất cáu kỉnh đi, không lẽ Tình ca ca hiền như vậy, cô phải nhanh chóng đi ra ngoài thôi.

Cho đến lúc cô đi tới cửa, Tình ca ca mới lên tiếng: "Muốn nghe quy tắc Tăng Lão định ra không?" Hắn nhìn Tô Hoa xoay đầu lại, miệng nở nụ cười, ánh mắt dịu dàng. Nhưng chính hắn lại rất rõ ràng, sự dịu dàng trong ánh mắt thật ra đang cất dấu điều gì. . . . .

Cùng lúc đó, ở vách phòng kế bên, Lão Thẩm đang cùng Tăng Lão ăn cơm.

Tăng Lão cười hỏi: "Tiểu tử cậu, thế nào có thời gian đi theo lão già này nói chuyện phiếm? Chẳng lẽ cậu cùng cô vợ nhỏ cãi nhau?"

Lão Thẩm không nói lời nào, chỉ là cung kính mời rượu, hỏi ngược lại: "Ông dự định khi nào thì gặp mặt cô ấy?"

Tăng Lão vuốt vuốt chòm râu, không trả lời cũng không hỏi tới, mặt mày hớn hờ nói: "Gấp cái gì, chúng ta uống rượu. Hôm nay Lão vừa xuất bản một tác phẩm mới, đem ra thiết đãi cậu, cậu kiên nhẫn ngồi xem đi."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Có Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ân Ký Về Cô Nhóc Ngang Tàng Uống Rượu

Lão Thẩm viện cớ đi nhà vệ sinh để ra khỏi phòng gọi điện thoại cho tài xế Tiểu Phương, bảo hắn ngay lập tức đưa cô chủ tới đây.

Giọng Tiểu Phương trong điện thoại vô cùng kinh ngạc hỏi, "Ông chủ, cô chủ đã tới rồi à!"

Lúc này Lão Thẩm mới vỡ lẽ thì ra Tăng lão đã liên lạc còn sớm hơn mình một bước, hơn nữa dựa vào lời Tiểu Phương nói thì Tô Hoa cũng đã đến được một lúc rồi, nhưng sao vẫn chưa tới đây ra mắt Tăng lão, cô ấy rốt cuộc đã đi đâu? Chẳng lẽ. . . . . Lạc đường?

Lão Thẩm nhếch môi cười, cất bước đi tới phương hướng phía trước.

Ngay lúc này, có một người phục vụ đi ngang qua sát người Lão Thẩm, trong khay trên tay có bốn năm chai rượu. Lão Thẩm liếc mắt nhìn thoáng qua, vốn cũng không có để ý gì, thế nhưng những chai rượu đó đã gây cho anh sự chú ý. Đối với một người đã từng lăn lộn tìm kiếm thậm chí còn đánh nhau để có được một bữa cơm, nhất là người từ tầng lớp thấp từng bước bò lên có được ngày hôm nay như đồng chí Thẩm Tiểu Ngu thì đối với loại rượu này quả là vừa yêu vừa hận. Đã từng bị người ta chuốc như tưới nước đến nỗi ruột thùng dạ dày cũng rách nát tả tơi nhưng vẫn cố già bộ trấn định, đi siêu vẹo cũng phải cao giọng hét lớn một câu ngu ngốc rằng "Lão tử không có say", sau đó do uống số lượng quá nhiều cho nên đối với loại rượu cồn này cũng này sinh chút cảm giác quen thuộc. Còn biết rõ uống như thế nào sẽ không bị say nhanh, sẽ không làm ảnh hưởng đến sức khỏe, trong lúc cùng người khác uống rượu về mặt khí thế cũng có thể cao hơn đối phương một bậc. Nói ra, đây cũng là một phần câu chuyện đâm máu và nước mắt của một người đàn ông, mà phần máu và nước mắt này cũng từng xuất hiện qua vô số ở trong rượu, trong đó rượu Kim Mạch 95 độ sản xuất ra tương đối giống như nước Mỹ, Vodka Spirytus 96 độ được Poland tinh luyện chế biến. . . .Loại đó chỉ cần uống một hớp vào bụng liền giống bị quyền vương nện cho một đám, sức lực tuyệt đối đủ mạnh. Hơi yếu chút thì, nói thí dụ như Scotland Vodka 89 độ thôi cũng quá mức khủng bố rồi, bình thường không đến mức liều mạng hoặc có trường hợp so đầu đặc biệt thì sẽ không dùng tới loại rượu này. . . . .

Mà hiện tại, rượu trong tay người phục vụ nọ chính là Scotland Vodka, Lão Thẩm có chút ngạc nhiên: Chẳng lẽ nhóm người kia lại muốn bắt đầu dùng tính mạng để cụng rượu sao?

Trong phòng bên này, Tình ca ca giải thích xong những quy củ của Tăng lão, ánh mắt nhướng lên dò hỏi Tô Hoa rằng nghe đã hiểu hay chưa, sau khi nhìn thấy dáng vẻ cô lặng im không nói thì nghĩ thầm: Cô gái nhỏ này sợ rồi ư!

Tình cảnh như thế trôi qua thêm một lúc nữa, cuối cùng Tô Hoa cũng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Tình ca ca, hỏi nhưng có vẻ hơi do dự: "Thật sự phải như vậy sao?"

Tình ca ca dùng phong thái đàn anh vỗ vỗ ngực nói: "Hết cách, đó là quy củ xưa nay không thay đổi của Tăng lão."

Tô Hoa siết chặt nắm tay, gật đầu nói: "Được"

Vì thế, Tình ca ca liền dọn mớ ly rượu sang một bên, trực tiếp mở ra hai chai, một chai đưa tới trước mặt Tô Hoa, một chai để lại cho mình, trước khi

uống rượu còn hào phóng nhắc nhở: "Rượu này rất mạnh, nếu như bây giờ cô muốn rút lui thì. . . . ."

Lời còn chưa nói hết, Tô Hoa đã nắm chặt chai rượu, mỉm cười gật đầu: "Tĩnh ca ca, nào cạ đi, chỉ cần anh dám uống tôi sẽ tiến lên theo anh đến cùng. Tuy rằng tư lượng tôi không được tốt gì mấy, nhưng như anh đã nói, chỉ cần có thể uống qua anh, tôi sẽ có thể đến gặp Tăng lão. Đây là quy củ của Tăng lão định ra, tôi hiểu mà." Lời cô nói rất chân thành, dùng một thái độ nào đó đối với quy củ của thần tượng định ra chính là vô cùng chuẩn mực chấp hành.

Tĩnh ca ca đã khoa trương hóa hậu quả rồi, vốn chỉ là muốn đánh lui cô gái nhỏ này, khi nhận được nhiệm vụ Tăng lão gây khó khăn giao cho, hẳn đã cảm thấy không hợp lý, nhưng Tăng lão nói ông ta tự có sắp xếp, cũng lắm là hãy sắp xếp một căn phòng ở tại trong khách sạn này cho cô gái nhỏ khi cần nghỉ ngơi.

Tĩnh ca ca vút sang một bên mở suy nghĩ hỗn tạp, giờ lên chai rượu liền để vào miệng uống ừng ực.

Cô gái nhỏ ở đối diện cũng học theo, nhưng cô chỉ uống được hai hớp.

Tĩnh ca ca không còn cách nào, cũng chỉ có thể gia tăng sức mà uống. Nồng độ rượu còn tinh khiết chảy xuống bụng, trong bụng cay xè đốt nóng như kim châm, thật nóng như lò lửa. Hơi nóng sục sôi được một chút rồi bắt đầu tăng vọt lên, xông thẳng lên tới dây thần kinh não, lúc này mới bắt đầu cảm thấy bay lơ lửng, quả nhiên là rượu mạnh. . . . .

Tĩnh ca ca liếc mắt nhìn Tô Hoa ở đối diện: Sắc mặt cô nhóc hiện đã ửng lên màu hồng, ánh mắt long lanh nước, ở dưới ánh đèn thế nhưng vô cùng. . . . . Quén rũ? Hân Tĩnh lắc lắc đầu, không thể để cho loại ý nghĩ mục nát này ăn mòn tư tưởng mình.

Cảm thấy nhiệm vụ sắp sửa hoàn thành, hẳn tiếp tục cố gắng hơn nữa, ực mạnh một hớp lớn, không đúng, là một hớp nhỏ? Không đúng. . . . .Mất hẳn hình như không được ổn rồi, đầu thì như chất đầy quả cầu lửa, trong bụng càng thêm nóng rất. Há to miệng nấc cục ợ ra hai tiếng, hà ra đầy mùi cồn của rượu, nhờ vậy mới tỉnh táo lại đôi chút: "Chúng ta tiếp tục uống."

Tô Hoa chống đỡ đầu nhìn chăm chăm Tĩnh ca ca, mỉm cười nói: "Được."

Mấy phen hỏi thăm, biết được Tô Hoa đang ở phòng sát vách, cũng chính là nơi phục vụ đưa Vodka đến. Vừa nghe đến đó, Lão Thẩm trầm ngâm: Chuyện lớn rồi! Vì vậy điên cuồng nhấn nút thang máy muốn đi lên, kết quả chờ mòn chờ mỏi chờ thang máy không được, liền ba chân bốn cẳng chạy về hướng cầu thang để đi lên lầu, rốt cuộc cũng tới được lầu năm, anh dùng tốc độ cực nhanh xông tới phía trước.

Đứng trước cửa phòng thờ dốc một hơi, đang muốn đẩy cửa đi vào thì sau lưng có người đi đến gần. Anh cấp tốc quay đầu lại, thì trông thấy vẻ mặt tươi cười của Tăng lão: "Tôi còn nghĩ rằng cậu bị lọt bòn cầu rồi đấy, thì ra là say đến đi lâm chỗ ả, phòng của chúng ta ở kế bên cạnh."

Lão Thẩm cười nhạt nói: "Có một người bạn quen biết ở trong này, cháu muốn vào chào hỏi một tiếng, ông không ngại chứ?"

Lông mày trắng của Tăng lão nhướng lên thật cao, thần sắc nghiêm nghị nói: "Tất nhiên không được. . . . ." Dĩ nhiên là không đồng ý! Nếu không trò hay sao còn diễn tiếp đây?

Đáng tiếc, lời còn chưa nói hết, Lão Thẩm đã đẩy cửa bước vào.

Tăng lão cũng không kịp bắt anh lại: Cái tên nhóc hồ đồ này, ông già ta đây vẫn còn chưa nói xong mà nó lại quay đầu bỏ đi, lá gan càng lúc càng lớn ả, đủ lông đủ cánh rồi muốn phản đúng không. . . . . Tiểu tử mắc dịch, cậu muốn đập phá tuồng vui này ư!

Lòng Tăng lão đang giãn đến run lấy bầy.

Khoảnh khắc Lão Thẩm vừa đẩy cửa bước vào nghe như có đồ vật gì đó va chạm ở trên bàn, âm thanh thật vang dội. Tim Lão Thẩm chợt lồi nhịp, buột miệng thốt to lên: "Tô Tô ——"

Nghe được tiếng gọi quen thuộc, Tô Hoa miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn sang, cái người đang đứng trước cửa phòng mở rộng không phải Lão Thẩm nhà chúng ta thì còn ai vào đây? Cô ngây ngô vừa nấc cục vừa cười cười, sau đó đứng dậy giang ra hai cánh tay, siêu siêu vẹo vẹo đi tới chỗ Lão Thẩm: "Sao giờ anh mới đến hả?"

Lão Thẩm rào bước vọt nhanh lên phía trước, thời điểm cô sắp đổ xuống anh đã vừa vịn ôm cô vào trong ngực, gân dờ quất lên: "Ai cho phép em uống rượu!"

Tô Hoa cười với anh nhưng ánh mắt lại nhìn tới Tĩnh ca ca, khước miệng nhếch lên: "Anh ta nói, quy củ của Tăng lão định ra, chỉ cần em uống rượu thẳng được anh ta thì mới có thể gặp Tăng lão. Hiện tại em thẳng rồi, ha ha. . . . ." Đột nhiên tiếng cười của cô im bật, thay vào đó là cất cao giọng hét lên: "Tăng lão, xuất hiện đi!"

Tăng lão đứng bên ngoài cửa phòng bị tiếng hét này tấn công, da đầu ông bỗng thấy tê rần, đành phải lộ diện bước đi vào trong phòng. Khi đến gần, trông thấy một cô nhóc đang nằm ở trong lòng Thẩm Tiểu Ngu, bỗng nhiên cô nhóc chống tay xuống mặt đất, tiếp theo từ từ đẩy người đàn ông đang nâng đỡ mình ra, từng bước từng bước nghiêng ngả lão đảo đi về phía mình.

Tăng lão háng háng giọng, rồi lên tiếng nói: "Cô gái nhỏ, không tệ nha."..... Lời nói nhằm để hóa giải sự lúng túng, không nghĩ tới lại xuất hiện một màn khác ——

Bước chân loạn choạng không vững, cuối cùng cô gái nhỏ cũng đứng lại ở trước mặt Tăng lão, vừa cười vừa nắc cựa nói: "Thật tốt, rất cuộc gặp được ông rồi. . . . ." Bất thình lình, cô giơ lên quả đấm, nện một quyền vào bụng Tăng lão, sau đó thu hồi nụ cười nói, "Rất cuộc đã gặp được cái lão già thái biến thái ông rồi ! Cái gì? Cưng rượu? Thật là buồn cười, bằng lòng gặp tôi thì cứ gặp, không muốn gặp cũng đâu có ai van xin ông đến gặp tôi chứ. Còn bày đặt cưng rượu. . . .Sẽ uống chết người đó biết không hả? Rõ ràng là khi dễ cô nương đây không biết uống rượu sao. . . . ." Giọng cô càng lúc càng nhỏ, cuối cùng cơ thể mềm nhũn xụi lơ gục ngã bất tỉnh nhân sự. (ôi chết cười mất thôi =]])

Lão Thảm thấy thế, bước một bước lớn tới ôm chặt cô, nhìn Tăng lão đang khom lưng ôm lấy bụng, anh thở dài thườn thượt nói: "Cháu thu hồi lại nguyện vọng kia, trước đó nghĩ rằng để ông nhận Tô Tô nhà cháu làm cháu gái đối với cô ấy có lẽ là một chuyện tốn kém có, nhưng hiện tại xem ra. . . . ." Anh cúi đầu nhìn sắc mặt đỏ bừng của cô vợ nhỏ ở trước ngực, bất đắc dĩ cười nói, "Cháu đã làm rồi, có thể cô ấy cũng chưa chắc đồng ý làm cháu gái nuôi của ông."

Nói xong, anh không hề do dự bế theo người phụ nữ của mình đi ra khỏi phòng.

Tăng lão đứng sững sốt chết trân tại chỗ, trước mắt ông vẫn còn hiện rõ cảnh tượng vừa rồi, một cô gái nhỏ say đến bết nhè vung quả đấm về phía mình — Tinh tiết cô nhóc này cũng thật thô bạo nha. Sau đó ông nhìn thoáng qua Hàn Tĩnh đang ngã gục ngủ say giữa một bàn đầy rượu, thở dài ảo não: Thiệt là, cái thằng nhóc con này, thế mà lại không thắng nổi một cô gái.

Thật ra thì kịch bản ban đầu của Tăng lão chính là: Đầu tiên để cô gái nhỏ kia say ngã xuống, rồi đến Hàn Tĩnh cũng ngã theo, sau đó ông cho người đến đem hai đứa trẻ nhỏ tuổi này ném vào chung một căn phòng, kế tiếp dẫn tên mặc dịch Thảm Tiểu Ngu tới để bắt quả tang. . . . . Sau đó nữa hả, cứ để cho bọn chúng tự mình phát huy. (ọc ọc, ăn quả đấm là đúng người đúng tội hehe)

Bây giờ suy nghĩ kỹ lại, chiêu này thật quá tốn hại, Tăng lão thở phào nhẹ nhõm: Lần đầu tiên cảm thấy một tuồng kịch không được diễn đến đoạn cuối cũng không phải là một chuyện xấu.

**

Suốt đoạn đường Lão Thảm vẫn ôm Tô Hoa vào trong lòng, ra lệnh cho Tiểu Phụng lái xe đến một phòng khám bệnh tư nhân. Bế cô bước xuống xe, một cước đá văng cửa chính phòng làm việc của bác sĩ trưởng, làm kinh động đến vị bác sĩ mặc áo trắng ở trong phòng đang nói chuyện yêu đương với bạn gái qua điện thoại.

Vị bác sĩ ngẩng đầu liếc mắt nhìn tới Lão Thảm, sau đó vẫn ung dung trấn định tiếp tục nói thầm vào điện thoại: "Àlo, em yêu à, có một tên cường đạo xông vào đây, đợi chút nữa anh sẽ tâm sự với em tiếp nhé tình yêu, hôn cái nè!" Sau đó là một nụ hôn lạnh lạnh truyền vào điện thoại. (pó tai vị bs này lun)

Lão Thảm cũng không thèm nhìn tới hần, vào thẳng vấn đề: "Vợ tôi uống quá nhiều rượu, lấy cho loại thuốc nào giải được rượu nhưng cần phải an toàn!"

Khó khăn lắm mới gọi cho người yêu được một cuộc điện thoại không ngờ lại bị tên thô bạo này phá đám, trong lòng vị bác sĩ đang vô cùng uất nghẹn, cặp mắt như cá chết phóng tới: "Ai bảo vợ cậu uống nhiều như thế làm gì? Có uống thì cũng phải biết khắc chế một chút chứ?"

Lão Thảm đặt nhẹ bà xã mình nằm lên ghế sofa, quay phắt người lại, nhanh chóng bước tới trước mặt vị bác sĩ: "Họ Chu kia, mẹ kiếp, cậu có mau lấy thuốc hay không? Nói một tiếng không thử xem, ngày mai tôi sẽ bóp chết hết mớ cổ phiếu trong tay cậu đấy, để cho cậu táng gia bại sản!"

Vị bác sĩ họ Chu, tên Trường Cung, còn gọi tắt là Chu Công. Toàn thân Chu Công run lên, cắn răng nghiêng lợi nói thầm trong bụng: Thảm Tiểu Ngu, xem như cậu lợi hại! Ông đây đang tích trữ vốn liếng để cưới 'vợ yêu', nếu như không có số tiền này, sao tôi có thể cưới vợ được đây hả! Thật là con mẹ nó, đồ nhảm tâm!

Nhìn Chu Công đi lấy thuốc, Lão Thảm lại bổ sung thêm một câu: "Nếu như cậu dám lấy mấy thứ thuốc bậy bạ gì đó, thì chuẩn bị ngày mai tuyên bố phá sản đi, cũng đừng hy vọng xa vời tới Tiểu Lương nhà cậu nữa, tôi sẽ giới thiệu cho nó một đối tượng tốt hơn."

Tay Chu Công run lẩy bẩy, thuốc tiêu chấy vốn dĩ đã lấy ra cũng lộp độp rơi vung vãi đầy đất. . . . .

Bạn gái Chu Công là Đường Tiểu Lương, cũng chính là cháu họ của Thảm Tiểu Ngu, tuy chỉ là họ hàng, nhưng nhóc con này từ nhỏ đã rất thân thiết với Lão Thảm. Ban đầu nếu không phải nhờ Lão Thảm nói vào giúp Chu Công, thì hần muốn theo đuổi được Tiểu Lương e rằng còn phải đợi thêm ba năm hoặc năm năm nữa cũng không chừng. . . Có thể thấy được, lực ảnh hưởng của Lão Thảm đối với Tiểu Lương là khủng bố cỡ nào, lẽ như hần thật sự muốn chen vào cản trở, Chu Công thật sự sẽ khóc chết mất — Đây mới chân chính là tử huyệt của hần!

Chu Công đã hoàn toàn bại trận, chỉ có thể tận lực làm bốn phận của một người bác sĩ thành thật kê đơn thuốc, kê thuốc lương tâm, kê thuốc phóng tâm. . . Chu Công rầu rĩ than: Haizzz, cảm giác bị người khổng lồ thật là xót xa trong lòng à, hãy đợi đấy! Đợi ngày tôi cưới được Tiểu Lương xong thì...Hừ hừ, Thảm Tiểu Ngu, cậu hãy chờ xem!

Ngồi ở cạnh ghế sofa, Lão Thảm đưa tay lên vuốt ve mặt của vợ mình, nhớ lại hành động lúc này cô "Đà thương" Tăng lão, anh không kiềm được nhếch môi nở nụ cười: Em đúng thật là nhóc con ngang tang mã. . . .Có lẽ mèo mù vớ phải cá rán rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cảnh Tượng Mất Hồn Khi Hai Vợ Chồng Gặp Lại

Khi Tô Hoa tỉnh lại đã là giữa trưa ngày thứ ba, cô đưa mắt nhìn quanh bốn phía, bỗng nhiên bị dọa sợ giật cả mình: Tại sao mình lại ở trong nhà của người khác? Ấy da, vị áo trắng trai đẹp bên cạnh đó là ai? Minh. . . . Không phải đã say rượu đến loạn tính rồi sao? Trời ạ!

Xương cốt tứ chi có cảm giác râm ran ê ẩm còn có vị rượu còn lưu lại trong bụng, còn có trong đầu cảm thấy đau nhức không thể tả, tất cả những thứ này đều đang nhắc nhở cô một tính chất khả năng rất kinh hãi, cô bị dọa sợ đến cả người đổ đầy mồ hôi lạnh.

Cô cố gắng để cho mình trấn định lại, tình huống xấu nhất chính là anh chàng trai đẹp này làm lớn chuyện lên, dẫn đến cô và Lão Thẩm ly hôn. Nếu như anh ta thật sự làm vậy, thế thì rất tốt, Tô Hoa cũng chỉ còn cách ‘nếu bình đã mẻ thì đập cho nó bể luôn’, không quấy cho anh ta tan nhà nát cửa thì không thể được! Đùa à, là anh ta phá hoại gia đình người ta trước mà, không phải sao?

Hả, gia đình? Bỗng nhiên trong đầu nhảy ra cái từ này khiến cho tư duy của Tô Hoa chuyển động sang lối khác: Chẳng lẽ mình đã thực sự xem Lão Thẩm như người một nhà rồi sao? Đúng thật là chuyện cười. . . .

Áo trắng trai đẹp xoay đầu lại, nhìn tới người phụ nữ đang nằm ở trên giường hơi mỉm cười nói: "Tô Tô, rốt cuộc cô cũng tỉnh."

Vừa nghe thấy kiểu xưng hô này, lông tóc trên người Tô Hoa liền lập tức dựng đứng: "Gọi ai đó? Tô Tô dành để cho anh gọi sao? Đứng ra về như thế rất thân thiết với tôi như vậy." Trong cuộc đời hơn 20 năm qua của cô chỉ có hai người gọi cô như vậy, một là Tô Quốc Quân, mỗi lần nghe người này gọi thật hết sức làm cho người ta ghê tởm, có thể bỏ qua không đề cập tới, một người khác chính là Lão Thẩm, Lão Thẩm gọi thì miễn cưỡng còn có thể nghe được.

Trai đẹp bị quát một hơi như vậy mặt cũng tái xanh, thầm nghĩ: Hai vợ chồng này đúng thật là cực phẩm. Hai ngày nay Lão Thẩm đã vì cô vợ này mà năm lần bảy lượt tuyên bố muốn làm cho hấn phá sản, mà người phụ nữ này vừa tỉnh lại giống như ăn nhằm phải hòa tiền, không biết cảm ơn còn bản càn quét loạn xạ. Quả nhiên là hạng người gì thì có thể hấp dẫn hạng người đó.

Khi trai đẹp đem một ly nước mật ong đặt xuống trước mặt Tô Hoa, hơn nữa còn tràn ra ngoài bốn năm giọt, đồng thời còn tức giận rống to lên: "Chú họ à, vợ chú tỉnh rồi đấy!" thì Tô Hoa có một loại cảm giác: Tính khí đứa nhỏ này cũng thật tệ à!

Khi phản ứng kịp trai đẹp đang nói cái gì, còn có rất nhiều ý niệm trong đầu đã nhấn chìm cô: Cái gì á, anh ta là cháu họ Lão Thẩm? Vậy anh ta phải gọi mình là thiếu họ ư? Quá chiếm tiện nghi rồi, đứa nhỏ này xem ra hẳn là cũng lớn hơn mình mấy tuổi. Đợi đã. . . Anh ta mới vừa rồi gọi ai?

Tô Hoa ngẩng đầu lên, thấy một đàn ông từ phòng tắm đi ra, vừa tắm xong trên người đang choàng một chiếc áo tắm màu trắng, nửa người trên vẫn còn đọng nước nhỏ giọt, ánh mặt trời mùa Đông xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào trên cơ bắp rắn chắc cường tráng của anh, màu da này, vóc người đó quả thực là khiến cho người ta thêm đến nước miếng rơi đầy đất.

Cô thu hồi tầm mắt, sò sò khoe miệng xem thử nước miếng có chảy ra hay không, sau đó âm thầm tự nhắc nhở: Uống rượu nhiều cho nên phát sinh ảo giác, tỉnh lại, mau tỉnh lại thôi.

Không biết Lão Thẩm đã ngồi xuống cạnh cô từ lúc nào, còn dùng cơ thể đang tỏa ra hương thơm sữa tắm dành cho đàn ông không ngừng nhích đến gần, anh dùng trán mình cọ vào trán Tô Hoa, chân mày hơi nhíu lại, mắt cũng có phần không vui nhìn thẳng vào mặt cô. Rõ ràng chỉ nhìn chăm chăm có vài giây đồng hồ nhưng lại làm cho người ta có cảm giác lâu như cả một thế kỷ vậy. Cho tới lúc anh rời đi, bỗng nhiên Tô Hoa lại có một loại cảm giác mất mát khó hiểu, men say trong đầu còn chưa tỉnh càng thêm không giải thích được rõ ràng lắm tình huống trước mắt, cho nên. . . . Mặt cô bỗng đỏ bừng lên.

Về mặt hơi lạnh lưng Lão Thẩm nói: "Vẫn còn chút nhiệt độ, cô nhóc em thử lần sau còn dám uống rượu nữa đi, xem tôi làm thế nào để trừng phạt em!"

Giọng điệu này làm cho Tô Hoa thả lỏng không ít, cô liếc mắt nhìn sang Lão Thẩm, hơi giễu cợt: "Không phải nói đi công tác rồi sao? Không phải nói chưa biết ngày nào về ư? Sao mới đó đã quay về rồi vậy?" Có lẽ anh không biết, khoảng thời gian anh đi vắng, Tô Hoa cô đã thế thảm như thế nào —— Tối ngủ không có ai ỷ tay ỷ chân cho cô hết!

Lão Thẩm đứng dậy đang chuẩn bị đi sấy khô tóc, nhưng không ngờ có người nhanh tay hơn kéo áo lại không cho anh đi, có chết hay không lại xui khiến chiếc áo tắm đó thật không có tiền đồ, chẳng qua chỉ mới kéo nhẹ có một cái thôi đã. . . .

"Á ——" Bỗng nhiên vang lên một giọng nữ lạnh lạnh chói tai, Tô Hoa đang nắm áo choàng tắm, ánh mắt chuyển hướng theo tiếng hét mới vừa rồi, lại trông thấy một người con gái đang bị kéo đi cực nhanh, còn người kéo người con gái đó đi hình như là cái anh chàng áo trắng trai đẹp khi này. Cô lấy lại tinh thần, quay sang hỏi Lão Thẩm: "Họ là ai?" Nhưng lúc này đập vào tầm mắt cô chính là cơ thể trần trụi của Lão Thẩm.

Ừ, lồng ngực rất nở nang, sò lên rất rắn chắc —— Cái này Tô Hoa đã tự thể nghiệm rồi, cơ bụng thì có 1, 2, 3, 4. . . . 8 ngón —— Ừ, dáng người cũng không tệ, khi tầm mắt Tô Hoa dừng ở bộ phận nào đó của Lão Thẩm, cô chợt thấy khủng hoảng: Thì ra là vậy, cái vật mà mỗi đêm vận động ở trong cơ thể mình nó lại có hình dạng như thế này. Nó lại còn đang vênh lên nữa, nó. . . .

Tô Hoa giả bộ bình tĩnh đưa trả lại áo choàng tắm nói: "Coi chừng bị lạnh, mau mặc vào đi." Có thể mà cũng không cần thận, khi đưa tay tới lại đụng

phải cái vật kia. Lần này thì Tô Hoa thật sự không thể bình tĩnh được nữa, giống như chạm phải nước sôi, bỏng đến nhanh chóng buông tay ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn vọt đỏ bừng lên, mắt cũng không biết để vào đâu: "Này. . . Này. . . Anh. . . Lão Thẩm!" Trong mỗi tiếng gọi 'này' ẩn chứa vô số tầng ý tứ, chỉ mong Lão Thẩm có thể hiểu được một phần nào.

Trong khi đó, này giờ Lão Thẩm vẫn luôn quan sát biểu tình của Tô Hoa, thấy cô gần như muốn phát điên, lúc này mới cười nhẹ mặc vào lại áo tắm, nhún nhún nói: Chỉ vậy đã chịu không được? Vậy sau này em phải như thế nào đây?

Tô Hoa dùng khoeo mắt liếc nhìn qua, hình như nhìn thấy được thần sắc nào đó của Lão Thẩm vẫn chưa kịp thu hồi lại, loại vẻ mặt đó thật rất kỳ quái, nhưng lại không giải thích được nó kỳ quái ở chỗ nào. Dáng vẻ giống như. . . Người xấu trước khi chuẩn bị làm chuyện xấu, mà lại giống như. . .

Quên đi, hơi đâu lo nhiều chuyện như vậy. Đầu Tô Hoa hiện giờ vẫn đang rất đau, vì vậy cũng không kịp lên tiếng hỏi cho rõ chỗ này rốt cuộc là nơi nào, hiện tại rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chỉ muốn nằm xuống ngủ tiếp một giấc thôi.

Có Lão Thẩm ở đây, còn sợ gì nữa chứ? Chắc chắn là không thể hồng hạnh xuất tường rồi! Nếu như vẫn xảy ra, đó chính là vấn đề của Lão Thẩm, không hề liên quan tới Tô Hoa mình. Cô vờn vai một cái, vênh môi lên nhắm hai mắt lại, thực sự chìm vào giấc ngủ.

Đường Tiểu Lương đứng trốn tít đằng xa có chút bị kinh hãi quá độ, cô găm bàn tay Chu Công mà a ô ô, đồng thời hai tay sờ lên hai bên eo Chu Công, càng bấm càng mạnh. Cái cảm nhận này. . . . Thật khiến cho Chu Công cũng mất hồn!

Chu Công nói lòng tay ra, nhưng vẫn nhỏ giọng nhắc nhở: "Suyt, nhỏ giọng một chút." Đồng thời ra dấu bằng mắt ý bảo coi chừng hai vợ chồng ở trong phòng bên kia.

Tiểu Lương hạ thấp giọng đáp lại: "Em nói nhỏ vậy vẫn chưa được sao? Nhưng mà, Chu Công này, anh có cảm thấy chuyện này rất kỳ quái hay không?"

Ở dưới nhiều tình huống, Tiểu Lương bạn gái Chu Công luôn có thể liên tưởng đến những chuyện mà người bình thường không thể nghĩ ra, cho nên dựa vào một người có mức độ tư duy bình thường như Chu Công thì thường xuyên là không thể nào lĩnh hội được cảnh giới cao thâm của cô bạn gái mình, vì vậy, Chu Công khiêm tốn cầu xin chỉ giáo.

Tiểu Lương há hê đắc ý khẽ nở nụ cười, vỗ vỗ đầu anh coi như một sủng vật rất biết nghe lời, mở miệng nói: "Em đang cảm thấy phần mặt nghiêng của thím họ này có điểm rất giống một người."

Được nhắc nhở, Chu Công cũng đã biết nên bắt đầu suy nghĩ từ đâu rồi, hần lại nhìn tới lần nữa: Thím họ là điển hình có khuôn mặt trái xoan, cằm thon thon, sống mũi cao thẳng, lông mi rất dài. . . . Chu Công thờ dãi: Không phải mỹ nữ đều thường có khuôn mặt này hay sao?

Tiểu Lương liếc anh xem thường nói: "Biết ngay là anh đoán không ra mà, chỉ có phụ nữ mới có thể nhận ra được biến hóa trên người người phụ nữ dù là rất nhỏ. Anh hãy nhớ lại xem, dáng dấp của chị dâu họ tiền nhiệm, thử suy nghĩ đi mặt nghiêng của chị ta cùng thím họ hiện tại có phải rất giống nhau hay không?"

Lời nhắc nhở đã lộ liễu ra đến vậy nếu nghe mà còn không hiểu nữa thì Chu Công này thực sự có thể đi chết được rồi: Ý của Tiểu Lương nhà chúng ta là, Tô Hoa và mặt nghiêng tiền nhiệm của Lão Thẩm rất giống nhau? Tiền nhiệm kia gọi là gì ấy nhỉ, hình như là. . . . Hàn Tâm!

Nghĩ đến đây, Chu Công chợt âm thầm nở nụ cười, dáng vẻ tươi cười vô cùng gian trá: "Nếu vậy thì. . . ."

Lời còn chưa nói hết, Tiểu Lương đã dán vào miệng hần một cái tát, khẽ quát: "Đừng có suy nghĩ bậy bạ đấy, nếu như anh dám làm điều gì bất lợi với chú họ em thì cần thận em say bye bye với anh đó!"

Ý tưởng muốn phá hoại gia đình người ta của Chu Công ngay lập tức bị bóp chết từ trong trứng nước, ô hô thương thay!

Vị trí căn nhà nhỏ này nằm gần công ty Lão Thẩm, là một vùng đất nóng để đầu tư, Lão Thẩm đã mua nó từ mấy năm trước, thời điểm đó chỉ có hơn trăm vạn, hôm nay đã tăng lên gấp mười lần. Nguyên nhân đưa Tô Hoa đến đây là, thứ nhất anh còn phải đi làm, ở gần sẽ dễ dàng chăm sóc vợ, thứ hai, Chu Công bọn họ cũng ở tại trong tòa nhà này, nhưng ở tầng trên, Chu Công là bác sĩ, một khi thuốc có phản ứng gì không đúng, có thể lập tức tóm hần tới đây.

Chu Công và Tiểu Lương vẫn còn đang nhỏ to bàn tán, chợt sau lưng vang lên một giọng nói cực kỳ ôn hòa khác thường: "Các người đang ở đây nói gì đấy?"

Tiểu Lương nhảy bèn cơ trí, giơ lên điện thoại trong tay, tươi cười nói: "Chú họ, có tin tốt!"

Tin tốt cô nói chính là: Tầng lão gọi điện thoại tới hỏi thăm tình trạng sức khỏe của thím họ, sau khi nghe nói thím họ đã tỉnh lại, ông ta tỏ ý muốn qua đây thăm xem thế nào, cho nên Tiểu Lương rất nhiệt tình chủ động báo ngay địa chỉ cho ông ấy biết.

Chu Công ở một bên phụ trách thêm dầu thêm mỡ, không đúng, là vợ hát chồng bè, hơn nữa còn gật đầu mỉm cười: "Có thể làm phiền Tầng lão đến tận đây thăm viếng, xem ra bản lĩnh của thím họ rất cường đại à."

Lão Thẩm đưa mắt nhìn tới người phụ nữ đang ôm gối ngủ rất thản nhiên vô tư: Cũng đã đưa người sang cho đánh rồi, còn hẹp hòi đến vậy sao?

Quả nhiên chỉ chớp lát sau, Tầng lão đã xuất hiện, trong tay còn xách theo một đồng lớn Thánh phẩm bồi bổ cho cơ thể —— Đương nhiên là tay của người khác xách rồi. Trợ lý ở phía sau chính là Tinh ca ca trong truyền thuyết, tay xách nách mang một đồng thuốc bổ đi từng bước gian nan khổ sở.

Sau đó nghe Tăng lão cười ha hả vang vọng khắp phòng, đảo mắt quét một vòng rồi hỏi: "Tiểu tử mắc dịch, vợ cháu đâu rồi? Nói với con bé, lão già ta đến để thăm con bé đây."

Tiểu Lương nhìn thấy Tăng lão, lập tức vút Chu Công sang một bên, bỏ nhào tới, mở miệng nói: "Ông ơi, cháu nhớ ông sắp chết rồi!"

Ông lão bị đưng một cái muốn dập đầu, dờ khóc dờ cười nói: "Nha đầu họ Đường à, cháu mau buông ông ra trước có được hay không, ông lão ta sắp tắt thở đến nơi rồi."

Mấy năm trước Tiểu Lương thường hay đi theo sau mộng chú họ, mà chú họ thì thường hay đi theo sau mộng Hàn Tâm, còn Hàn Tâm lại thường bị ép buộc đi theo sau mộng Tăng lão, cho nên lược bớt cũng hiểu là Tiểu Lương thường hay đi theo sau mộng Tăng lão, nhóc con có tính cách tình quái này lúc nào cũng có thể làm cho Tăng lão dờ khóc dờ cười, có lúc chịu không nổi còn gọi cô là 'bà cô', nhưng mấy năm qua không gặp, không ngờ Tăng lão vẫn còn nhớ cô.

Sóng mắt Tiểu Lương lưu chuyển, hào phóng mà cười lên: "Ông à, nghe nói ông bị người ta đánh hạ, là ai vậy? Muốn cháu giúp ông báo thù hay không? Dám đánh ông lão của chúng ta à, xem ra đã chán sống rồi mà!"

Bên ngoài nào là người quen, nào là chuyện cũ, âm thanh kia bao lớn, Tô Hoa làm sao có thể ngủ tiếp được nữa. Cô định rời giường làm một phát 'cá chép hóa rồng', mặc thêm một cái áo khoác nữa liền xông ra cửa thì trông thấy có một ông lão chòm râu bạc phơ, cảm thấy giống như đã gặp qua ở đâu rồi, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra. Vừa rồi nghe cô gái kia nói ông ta là Tăng lão, cũng không nghĩ ra được kì quái ở chỗ nào, Tô Hoa rất chân chó từng bước tiến lên phía trước, vươn tay ra muốn bắt tay với đại thần.

Đột nhiên Tăng lão giống như bị kích thích, liên tục thụt lùi về phía sau, kinh hoàng hỏi: "Cháu lại muốn động vào nữa ư?"

Tay Tô Hoa rơi vào giữa không trung, cô rất bất đắc dĩ hỏi lại: Cháu đã động vào cái gì đâu?

Khóe mắt Lão Thảm khẽ nhúc nhích, ý cười trong mắt phát sáng rực rỡ.

Miệng Chu Công thì giựt giựt hai cái, ý cười rạn rờ lóe lên giữa hàm răng bạc.

Còn trái tim Tiểu Lương đang thành thịch rung động ba cái, ý cười nhảy loạn giữa lòng ngực nhiệt liệt tuôn tràn ra —— Theo lẽ thường mà nói thì chính là ba chữ: 'Phụt, phụt, phụt'!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Có Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Em Có Biết Rằng Tôi Thích Em

Tiểu Bạch cảm giác mấy ngày nay cô gặp xui xẻo hết mức rồi. Lý do rất nhiều, nhưng có thể liệt kê ra 3 lý do chính như sau:

Thứ nhất, cô giúp Mạc Tiểu Lam đi phỏng vấn ở một công ty điện ảnh và truyền hình, kết quả không chết nhưng lại gặp đối thủ một mắt một còn —— Tiểu Giai, bi thảm hơn chính là, công ty điện ảnh và truyền hình kia là của gia đình Tiểu Giai đấy!

Thứ hai, nghe nói Tô Hoa bị bệnh, vì vậy Diệt Tuyệt đặc biệt chăm sóc cô ấy: Lấy Tô Hoa làm gương. Kết quả là ở trường học Tiểu Bạch chạy tới chạy lui như một con thoi.

Thứ ba, bạn học của cô tỏ tình với Mạc Tiểu Lam!

Nhìn cô bạn học nữ cao gầy xinh đẹp ngăn cô lại, ánh mắt dịu dàng, thái độ thân thiết nói: "Tiểu Bạch, nói cho tớ biết số điện của anh cậu đi." Oh, NO! Con gái như thế này không phải chỉ một người.

Tiểu Bạch muốn khóc: Minh học ở trường ba năm danh tiếng cũng không vang xa, đến nay mới dám xưng hô với đàn em lớp dưới một tiếng chị, hơn nữa còn là lấy danh nghĩa em gái của trai đẹp Mạc Tiểu Lam!

Ôm tâm tình cực kỳ bi tráng, Tiểu Bạch gọi điện thoại cho Tô Hoa.

"Tô đại gia, cậu chừng nào thì có thể trở về, tớ vô cùng nhớ cậu."

Bên kia đầu điện thoại im lặng một chút: "Tiểu Bạch, cậu không có tiền?"

Tiểu Bạch kinh ngạc: "Không có."

"Vậy cậu nhớ tớ vì cái gì?"

Lời vừa nói ra, Tiểu Bạch sôi máu trong lòng, nước mắt lã lã rơi: "Tô đại gia, Khốn kiếp nhà cậu! Tốt nhất cậu vĩnh viễn đừng bao giờ trở lại!"

Đứng ở bên ngoài phòng, nghe âm thanh sư tử rống từ trong điện thoại và phòng ngủ, Tô Hoa cúp điện thoại, sau đó lui ra xa ba bước, ở trong lòng thầm đếm đến mười, lúc này mới mở cửa đi vào.

Hắc, vừa vào cửa liền thấy xác chết đầy đất—— là giấy bị xé nát vụn nhưng bông tuyết, danh thiếp bị ném trên mặt đất.

Mà Tiểu Bạch nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, ngoài miệng còn nói năng hùng hồn. Thậm chí khi Tô Hoa đứng ở trước mặt cô, cô còn không có phát hiện.

Tô Hoa không thể làm gì khác hơn là đưa tay vỗ vỗ vào gương mặt của cô ấy.

Tiểu Bạch giờ một tay lên, thuận miệng nói: "Mạc Tiểu Lam, đừng làm rộn!"

Tô Hoa nhất thời đùa dai, đưa tay hướng về phía phi trường của Tiểu Bạch tấn công như trước kia, cho là nha đầu này sẽ la hoảng lên, kết quả nghe được nhưng lại là: "Mạc Tiểu Lam, anh lại nữa rồi. . . . ."

Đồng thời Tiểu Bạch xoay đầu lại, khi thấy là Tô Hoa, cô hung hăng nắc cùc —— ghen tại chỗ.

Mà Tô Hoa cũng bị câu nói này làm chấn động không ít: Mạc Tiểu Lam, anh lại nữa rồi? Lại. . . . . Rồi. . . . . Suy ra Mạc Tiểu Lam cũng thường tấn công - ngực? Nghĩ rằng phía sau chắc có uẩn khúc gì, Tô Hoa vội dựng Tiểu Bạch dậy, như một Thẩm Phán hỏi: "Thành thật khai báo, Mạc Tiểu Lam nhà cậu có phải là tên biến thái hay không?"

Một anh trai nếu như thường sờ ngực của em gái mình, vậy hẳn nhất định là quá lâu không gần nữ sắc cho nên đói bụng ăn quàng, người này rất nguy hiểm.

Tô Hoa vô cùng nghiêm túc nghiêm túc nhắc nhở Tiểu Bạch: "Cậu không phải phải sợ, nếu như hẳn thật sự là biến thái, tớ. . . . . Để Lão Thẩm nhà tớ giúp cậu đánh cho hẳn một trận, cái khác Lão Thẩm không có gì, nhưng bản lĩnh cũng không tệ lắm."

Ở phía xa tại công ty Lão Thẩm hắt xì, lệ nóng ở trong hốc mắt đảo quanh, nghĩ thầm: người nào yêu thầm mình?

Tiểu Bạch mở to đôi mắt ngập nước, không chút nào hiểu Tô Hoa đang nói cái gì, cô gãi gãi lỗ tai: "Mạc Tiểu Lam không có biến thái chứ? Tớ trước kia còn tắm chung với hẳn, hẳn giúp tớ, tớ cũng giúp hẳn. Lần đầu tiên "Đi cả" tớ cũng là hẳn giúp tớ xử lý, nội y của tớ là do hẳn mua, cho nên số đo của tớ hẳn cũng rất rõ ràng. Có vấn đề gì không?"

Da đầu Tô Hoa tê dại từng trận: Trời ạ, anh em nhà này rốt cuộc là cái dạng gì vậy. Tô Hoa chợt nghĩ đến một chuyện rất nghiêm túc, cô nặng nề hỏi: "Tiểu Bạch, cậu và Mạc Tiểu Lam có hôn nhau chưa?"

Tiểu Bạch gật đầu: "Cường hôn có tính hay không? Có một lần Mạc Tiểu Lam uống say, tưởng tớ là bạn gái trước của hẳn sau đó hôn."

Mạc Tiểu Lam, hẳn thật là súc sinh! Tô Hoa nội tâm cảm khái, tiếp tục hỏi: "Vậy hai người có hay không. . . . . Cùng - giường?"

Tiểu Bạch gật đầu, sau đó điên cuồng lắc đầu: "Không có không có, mặc dù trước kia tớ thừa dịp hẳn ngủ có len lén nghiên cứu qua 'Em trai' của hẳn, nhưng tớ nhất định là chưa từng ăn qua hẳn!"

Đưa nhỏ Tiểu Bạch này không đáng tin cậy, nói không chừng bị người ta sàm sỡ cũng không biết, Tô Hoa thật sự là không thể yên tâm. Vì vậy hỏi rõ Mạc Tiểu Lam đang ở đâu, sau đó lôi kéo Tiểu Bạch tìm hẳn nói chuyện.

Dọc theo đường đi Tiểu Bạch giải thích thế nào cũng không rõ ràng lắm, lại không biết giải thích thế nào, vừa vội cũng không biết làm sao, vì vậy khi xuất hiện trước mặt Mạc Tiểu Lam, cô oa một cái khóc lên.

Nhà kho của trường là nơi ở tạm của Mạc Tiểu Lam, sau khi được Tiểu Bạch dọn dẹp, nhìn cũng rất đẹp. Mạc Tiểu Lam nhìn hai người phụ nữ đột nhiên xuất hiện, lông mày nhíu lên: "Còn chưa tới giờ cơm? Các người tới đây làm gì?"

Tô Hoa vừa nhìn thấy vẻ mặt chảnh chọe của hẳn liền thống hận, vì vậy giơ tay cho hẳn một quyền, không chút lưu tình.

Mạc Tiểu Lam không giải thích được, hẳn nhìn Tiểu Bạch một cái, hỏi: "Bạn học em chưa uống thuốc à?" Kết quả thấy Tiểu Bạch nước mắt lưng tròng, thần sắc chợt thay đổi, một tay kéo Tiểu Bạch vào trong ngực mình: "Ai ăn hiếp em? Là cô ấy?"

Nhìn Mạc Tiểu Lam cắn ngược lại mình một cái, ánh mắt Tô Hoa lạnh lẽo mà chống đỡ: "Mạc Tiểu Lam, anh có phải là đàn ông hay không? Lại xuống tay với em gái của mình! Đây là loạn luân anh có hiểu không?"

Mạc Tiểu Lam sững sốt thật lâu, nhìn Tiểu Bạch, lại nhìn đến vẻ hung hăng của Tô Hoa, một chút cũng không hiểu: "Con mẹ nó cô nói ai loạn luân? Cho dù tôi thích Tiểu Bạch thì thế nào, phạm cái chuyện gì?"

Tô Hoa đau cũng muốn sức hông rồi, chưa từng thấy qua người nào làm chuyện xấu còn làm ra vẻ như hợp tình hợp lý, cô cố gắng lôi Tiểu Bạch khôn khổ từ phía sau ra phía trước, đáng tiếc tên khốn kiếp kia chết cũng không buông tay. Tô Hoa nổi giận, lấy điện thoại di động ra gọi 110.

Điện thoại còn chưa bấm, có người tới giật đi. Không ngờ, người nọ chính là . . . . . Mạc Tiểu Bạch!

Tô Hoa chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: "Khó trách những năm này cậu không dám quen bạn trai, là bởi vì hần sao? Coi như hần cũng là anh trai của cậu, cũng không thể đối với cậu như vậy, cậu không phải rất có tinh thần chính nghĩa sao, thế nào vì một người như thế mà trở nên hư hỏng rồi?"

Mạc Tiểu Lam ngăn ở trước mặt Tiểu Bạch, mày kiếm quét ngang, cao ngạo coi rẻ Tô Hoa: "Cặn bã? Con mẹ nó cô muốn ăn đòn à, tôi và Tiểu Bạch không có liên hệ máu mủ, tôi thích cô ấy thì có chuyện gì? Thậm chí muốn cùng cô ấy kết hôn ai có thể làm gì tôi? Người phụ nữ này thật sự là kỳ quái!"

Không có liên hệ máu mủ, không có liên hệ máu mủ. . . . . Tô Hoa ngốc: vậy rốt cuộc Mạc Tiểu Bạch cùng mạc Tiểu Lam là quan hệ như thế nào?

Tôi thích cô ấy, tôi muốn cùng cô ấy kết hôn. . . . . Tiểu Bạch cũng ngốc: Mạc Tiểu Lam yêu thích mình? Làm sao có thể! Từ nhỏ đến lớn hần thích nhiều người như vậy, ai cũng không hợp nhãn hần. Từ nhỏ đến lớn, hần chỉ ăn hiếp mình, chưa bao giờ nói với mình một câu dịu dàng săn sóc. Hần yêu thích mình? Làm sao có thể!

Vì vậy một cuộc chiến lý luận càng lúc càng rối rắm, nhất là khi Mạc Tiểu Bạch sợ hãi kêu to chạy đi, Mạc Tiểu Lam đuổi theo, còn lại Tô Hoa một mình đứng tại chỗ.

Tô Hoa dờ khóc dờ cười: Cho nên tình huống hiện tại là, Mạc Tiểu Lam không phải anh trai Mạc Tiểu Bạch, hơn nữa Mạc Tiểu Lam thích Mạc Tiểu Bạch, mà Mạc Tiểu Bạch lại không ý thức được điều đó?

Cô lúc đầu thấy rất kỳ quái, vô đáng Tiểu Bạch không tệ, người mặc dù có vài điểm gần dở, nhưng nói tóm lại cũng rất dễ thương, trong trường học cũng không ít nam sinh thích cô ấy, nhưng cô ấy chính là không động lòng. Thì ra là vì trong lòng Tiểu Bạch có Mạc Tiểu Lam. . . . . Nếu sự thật là như vậy, nha đầu này cũng quá không đáng tin cậy rồi? Ngay cả mình thích một người cũng không biết sao?

Buổi tối cùng Lão Thảm nói chuyện này, Lão Thảm lại đưa tay vuốt đầu của cô, cười hỏi: "Nếu như em là Mạc Tiểu Bạch, em có thể cảm thấy Mạc Tiểu Lam thích em sao?"

Tô Hoa khinh bỉ nhìn hần một cái: "Em không phải là Mạc Tiểu Bạch, làm sao có thể biết?"

Ngón tay Lão Thảm điểm nhẹ trên trán của cô, trong giọng nói lộ ra bất đắc dĩ: "Vậy em có biết tôi thích em hay không?"

Nắc —— rõ ràng trong lòng không có ý đồ gì, nhưng Tô Hoa vẫn không khỏi phát ra một hơi lạnh, cô để hai tay ở dưới nách Lão Thảm, nhìn Lão Thảm nhàu mày nói: "Đùa gì thế!" Nói xong nụ cười trên môi cô nở rộ, "Giống như em vậy có thể công nhưng cũng có thể thụ, gồm nhiều mặt khí phách cùng dịu dàng, có thể diễn cùng lúc hai nhân vật vừa là một Nữ Vương tốt, vừa là một cô gái tốt, đương nhiên là rất nhiều người thích, thêm một người như anh không nhiều, thiếu một người như anh không ít."

Hình như là để chứng minh luận điểm mang tính chính xác của mình, cô lại đưa ra một người khác làm ví dụ: "Giống như Tăng Lão, em cùng ông ấy chưa bao giờ gặp qua, chỉ gặp mặt lần đầu tiên liền nhất định nhận em làm cháu gái nuôi."

Lão Thảm bất đắc dĩ liếc cô một cái: "Em xác định là lần đầu tiên gặp mặt?" Nói xong hai tay hần hai dùng sức chà xát đầu Tô Hoa, giống như đang đọc thần chú nhỏ giọng nói, "Đầu nhỏ của người này mau mau nhớ lại, chẳng lẽ em quên mấy ngày trước ở khách sạn tại sao em say rượu đánh người? Chính là Tăng Lão, nếu đổi thành người khác, cái mạng nhỏ này của em cũng phải mất đi một nửa!"

Lông mi Tô Hoa cong thành một đường, cười đến rức rờ: "Hắc hắc, em thật sự cái gì cũng không nhớ."

Nói xong ngáp một cái: "Buồn ngủ quá a, Lão Thảm, em ngủ trước đây, anh cũng ngủ sớm đi."

Lão Thảm từ phía sau ôm lấy lưng Tô Hoa, đem lấy hai tay của cô nắm trong lòng bàn tay, mắt thấy Tô Hoa bắt đầu chuyển động, hần lên tiếng quát khê: "Đừng động, cẩn thận lau súng cướp cò."

Thanh âm vừa phát ra, Tô Hoa lập tức đang hoảng. Cô mới không ngốc, mấy ngày nay bởi vì say rượu, phát sốt các loại nguyên nhân, Lão Thảm nhà cô bị cấm – dục mấy ngày rồi, ngộ nhờ hần đem hòa – dục khơi lên, mình tối nay còn được ngủ sao?

Thật ra thì đại khái cô có thể tự an ủi mình, chuyện chăn gối là nghĩa vụ vợ chồng, giống như làm bài tập không có gì nghiêm trọng, nhưng là gần đây có cảm giác ham muốn càng ngày càng mãnh liệt, nhất là mới vừa rồi thời điểm Lão Thảm nói hần thích mình, trái tim giống như được tiếp thêm một cái motor đập cuồng loạn không dứt. Cô cần phải biết rõ loại cảm giác này là cái gì, nếu không, cô trừng phạt mình bằng cách cấm – dục!

Lão Thảm từ trước đến giờ cảm giác mình tự chủ không tệ, nhưng sau khi gặp phải nha đầu Tô Hoa này hần bắt đầu hoài nghi, giống như hiện giờ, hần rõ ràng cảm giác mình muốn. Đang tính chắc phải đi tắm nước lạnh, bằng không đêm dài đằng đẵng thật đúng là không biết làm sao vượt qua được.

Đáng hận chính là tiểu cô nương này đầu đưa chuột không thông suốt.

Đang suy nghĩ, tiếng chuông điện thoại vang lên, là điện thoại của Lão Thảm, là Tăng Lão gọi điện thoại tới. Lão Thảm cảm thấy rất lạ: Mười hai giờ đêm, Tăng lão gọi có chuyện gì?

Vì không muốn quấy rầy người phụ nữ bên cạnh, hắn đứng dậy, xuống giường mới nhận điện thoại, bên kia đầu điện thoại truyền đến một giọng nói trong trẻo dịu dàng ôn hòa: "Tiểu Ngu, nói chuyện điện thoại một chút được không?"

Mi tâm Lão Thẩm khẽ nhúc nhích, liếc mắt nhìn người phụ nữ đang nằm ở trên giường, lại thấy cô ấy tròn to hai mắt nhìn mình chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tiền Nhiệm Và Hiện Đảm Nhiệm Gặp Mặt

Trong khách sạn, Tăng Lão cười rất không tự nhiên, ông nhìn vào cô gái đang ngồi ở bên cạnh, lông mày màu trắng không khỏi nhảy lên: Con bé này tại sao cũng tới, sắp tới không phải nó có chuyển lưu diễn thế giới sao?

Chỉ thấy người phụ nữ kia thân hình cao gầy, tóc dài xõa vai, lúc không cười mặt mày cũng cong cong như thế, nhìn rất dịu dàng động lòng người, nếu đặt trong hoàn cảnh thời xưa đây chính là một đại gia khuê tú có tri thức hiểu lễ nghĩa, đặt ở hiện đại chính là phong cách quý phái của những cô gái đẹp.

Mỹ nhân nửa ngày không lên tiếng, Tăng Lão gấp đến nỗi không nhận được: "Ông nói Tâm Tâm này sao lại đột nhiên tới đây, thế mà cũng không báo với lão già này một tiếng?"

Người phụ nữ được gọi là Tâm Tâm mỉm cười: "Gần đây lịch diễn xuất quá dày đặc, cho nên trở về nước nghỉ ngơi một thời gian. Nghe nói ông cũng ở đây, nên vội vã tới đây cho ông một sự bất ngờ."

Tăng Lão nghĩ: Thì ra đây là lý do, đúng là gần đây đứa nhỏ Tâm Tâm này rất vất vả rồi, có điều lúc này nó tới đây. . . . .

Trước khi gặp được Tăng lão, Hàn Tâm cũng là diễn viên diễn kịch có tiếng, sau khi được Tăng lão nhận làm học trò thì trở thành một hiện tượng trong giới diễn viên, tương lai sáng lạn. Hơn nữa khí chất của cô thật tốt, cũng không ít công ty truyền hình tìm tới cửa, chỉ là cô rất cố chấp sợ làm ảnh hưởng đến hình tượng nên khéo léo từ chối muốn chuyên tâm làm diễn viên thêm ba mươi năm nữa.

Tới cũng đã tới rồi, đúng lúc Tăng Lão có một việc muốn nói với cô, sắp xếp lại từ ngữ, Tăng Lão rồi rầm mở miệng: "Tâm Tâm à, con đừng kích động, nghe lão già nói nếu lời có khó nghe, cảm thấy khó chịu thì kêu ông dừng lại, không quan trọng. . . . ."

Khóe môi Hàn Tâm nhẹ nhàng nhếch lên: "Ông nuôi nuôi, ông là muốn nói chuyện của Tiểu Ngu chứ gì? Con đã biết, hắn kết hôn rồi. Lần trước có gửi thiệp mời cho con, nhưng mà con lại bận đi diễn, cho nên không có tham gia."

Tăng Lão thấy Hàn Tâm vẫn bình tĩnh không có vẻ gì là tức giận, vì vậy rên rỉ khi còn nóng đem luôn chuyện của Tô Hoa khai báo: "Là như vậy, Tâm Tâm, ông sợ một mình con quá cô đơn, cho nên giúp con tìm một đứa em gái. Cô ấy tên là Tô Hoa, là một cô gái đáng yêu rất có cá tính, con cùng cô ấy nhất định có thể hòa hợp với nhau."

Hàn Tâm xì một tiếng bật cười: "Ông nội nuôi, sao ông không nói thẳng cô ấy chính là vợ của Tiểu Ngu? Mới vừa rồi con cùng cô ấy nói điện thoại, đúng là một người vô cùng. . . ." Hàn Tâm dừng một chút tìm từ ngữ cho chính xác, "Một cô gái rất thú vị."

Lông mày Tăng Lão nhíu lại, trong lòng lo lắng: "Cô ấy không làm gì con chứ?"

Hàn Tâm nhớ lại đoạn đối thoại mới vừa rồi, cười: "Không có việc gì, chỉ là hẹn con ngày mai đi ăn cơm, nói là muốn gặp mặt con."

Tăng Lão một lời phủ quyết: "Đừng đi! Muốn đi, ngày mai ông đi với con, đứa bé Tô Hoa kia đúng là đáng yêu, nhưng có những lúc cũng không hề đáng yêu, ông sợ một mình con ứng phó không được."

Hàn Tâm cũng có chút giật mình: "Ông nuôi, cô ấy cũng chỉ là một cô gái mới lớn so với con vẫn còn rất nhỏ, có thể làm ra chuyện gì? Hơn nữa, chuyện hẹn con ra ăn cơm Tiểu Ngu cũng biết, cô ấy làm sao có thể làm ra những chuyện không đáng hoàng? Ông cứ yên tâm đi."

Tuy nói như vậy, nhưng Tăng Lão vẫn rất lo lắng: Người mới đơn độc gặp mặt người cũ thật sự là không xảy ra chuyện gì sao?

Sau khi về phòng của mình, Hàn Tâm có chút tự giễu mà cười cười: Tô Hoa? Quả thật rất có ý tứ. Cô bé kia ở trong điện thoại thể hiện nụ hôn hết sức khoa trương với Tiểu Ngu, Hàn Tâm nghe được cảm xúc cũng phập phồng. Cô bé kia còn nói: "Chị gái này, hơn nửa đêm gọi điện thoại tới đây quấy nhiễu người khác làm chuyện đứng đắn, có chuyện gì ngày mai chúng ta tìm nơi nào đó hàn huyên tâm sự đi."

Nghe giọng điệu của cô, Hàn Tâm nghĩ đêm nay Tiểu Ngu nhất định sẽ khổ sở đây.

Hàn Tâm không hiểu: Chẳng lẽ đây chính là khẩu vị của Tiểu Ngu? Không thể nào.

Một đêm này quả thật Lão Thâm chịu không ít khổ sở, khổ sở như thế nào. Ai, nói ra thật là muốn đánh chết người, nhưng hấn khổ sở nhất chính là không nỡ xuống tay với bà xã đang nằm trong ngực hấn. Kể từ sau cuộc điện thoại kia, nhất là khi Lão Thâm thẳng thắn nói đó là điện thoại của một "Người bạn già", Tô Hoa liền chủ động áp vào trong ngực hấn, còn có ý động dục thân thể, nhưng lại không cho phép Lão Thâm có bất kỳ động tác xấu nào. Một khi miệng của hấn, tay của hấn, tiểu đệ đệ của hấn có chỗ nào "Vượt rào", Tô Hoa liền lập tức dùng bàn tay lạnh lẽo hung hăng nhéo ở hai bên hông hấn, cảm giác đó. . . . . Người ngoài thật sự không bao giờ hiểu.

Đêm nay, Lão Thâm nằm bên cạnh thân thể thơm tho cùng với nỗi đau của sông băng vô tận, một chữ —— mệt!

Lão Thâm đã từng nói lên đề nghị muốn đến phòng khách "Sám hối", nhưng rất đáng tiếc bị bác.

Lý do Tô Hoa đưa ra là: "Không được, anh đi rồi, người nào sưởi ấm cho em?" Đây là câu nói hợp tình hợp lý nhất buộc hấn ở lại.

Ngày hôm sau Tô Hoa đúng hẹn đi đến. Cô tính toán thời gian, một giây một phút cũng không hơn không kém đến khách sạn, khi đến nơi đã thấy Hàn tâm ngồi chờ. Tô Hoa thông dong cười một tiếng: "Chị Tâm, chị tới thật sớm."

Hàn Tâm dùng ánh mắt ôn hòa quan sát người phụ nữ trước mặt: Cô ấy so với mình cao hơn một chút, mắt rất sáng, nhất là khi cô ấy cười lên, cảm giác làm lòng người khác cũng vui vẻ theo; sống mũi cao thẳng, hơi có chút phong tình. Ngũ quan nhìn rất thuận mắt, nhất là hôm nay cô ấy còn tỉ mỉ trang điểm, càng thêm vài phần thành thực ý vị có vẻ hơi lớn so với số tuổi của cô ấy.

Hôm nay nhìn cách ăn mặc của cô bé rất có tính công kích a.

Hàn Tâm thu hồi suy nghĩ, cười nói: "Mời ngồi, ăn cái gì đi? Chị nhớ ra nơi này có cá hồi Sashimi rất ngon, trước kia chị cùng. . . ." Cô ý thức được cái gì, sửa lời nói, "Chị cùng bạn bè thường xuyên tới đây cũng vì điểm này, nếu không ngại em cũng thử một chút đi?"

Bị động trở thành chủ động? Muốn nói mà ngừng? Tô Hoa nghĩ mình biết vị "Bạn bè" kia của Hàn Tâm: A, không phải là chồng em, boyfriend của chị, Thâm Tiểu ngu sao? Chỉ là cái loại trốn tránh đó của Hàn Tâm làm cho Tô Hoa cực kỳ khó chịu. Cô cũng không phải là con cọp, lo lắng như vậy làm gì.

Tô Hoa giật giật cơ bắp trên mặt, bởi vì giả bộ cười thật là vô cùng mệt.

Tối ngày hôm qua người phụ nữ này gọi điện thoại cho Lão Thâm, mặc dù cô gái này giải thích rằng do mới từ Mỹ trở về, không nhớ mùi giờ hai nước lệch nhau, nhưng là mới vừa trở về nước cô liền vội vã gọi điện thoại cho Lão Thâm, động cơ thật sự không trong sáng. Cho nên Tô Hoa vừa nghe không đúng, liền đoạt lấy điện thoại của Lão Thâm, đồng thời hẹn thời gian cùng cô ấy gặp mặt. Sáng nay trước khi ra cửa còn tỉ mỉ tra chuốt một phen, Tô Hoa suy nghĩ: Không thể để cho người khác cảm thấy mình quá ngây thơ, muốn giả bộ giả trang thành bộ dáng của người trưởng thành, nếu không có vẻ Lão Thâm quá cảm thú đi —— mặc dù hấn chính là một cảm thú.

Ai, Tô Hoa càng ngày càng phát giác mình thật là một người phụ nữ đức hạnh.

Chỉ là, dù là một người phụ nữ đức hạnh thế nào đi nữa cũng con mẹ nó không chịu nổi Tiền Nhâm của chồng hơn nửa đêm gọi điện thoại tới đây!

Cô thu hồi nụ cười, trực tiếp nói vào chủ đề, ánh mắt. . . . . Àh, coi như thiện lương: "Chị Tâm, em là người lời nói không để trong lòng..., nếu như có chỗ nào đắc tội hy vọng chị thông cảm bỏ qua cho."

Hàn Tâm nhấp một ngụm nước, thái độ ung dung: "Chúng ta thông cảm lẫn nhau thôi."

Đánh quân phải nhân lúc địch không phòng bị, Tô Hoa nhìn thế trận tổng quát có thể tiến công liền lên tiếng: "Vấn đề của em không nhiều lắm, từ tối trước tới nay có vài thứ. Chị và Lão Thâm quen nhau khi nào, lúc nào thì chia tay, tại sao chia tay, sau khi chia tay có còn liên lạc với nhau không? Chị cảm thấy Lão Thâm là người đàn ông như thế nào, yêu hấn nhưng không kết hôn vậy sau khi hấn kết hôn chị có hối hận không? Còn có. . . . . Tạm thời không nghĩ ra, chị trả lời mấy câu hỏi này trước."

Nói xong Tô Hoa cầm ly nước lên uống, nói có chút nhanh, cho nên miệng khô khát nước.

Hàn Tâm có chút sững sốt, tất nhiên là vì cô bé ngồi trước mặt so với tưởng tượng của mình càng thêm thú vị —— Cô ấy hỏi cũng quá trực tiếp đi, cảm giác giống như là cô giáo ra một đề thi, đề học sinh đem tất cả đáp án viết ra ngoài, còn về phần điểm số, cô giáo nắm trong lòng bàn tay.

Sau khi chuẩn bị, Hàn tâm đang muốn mở miệng làm bài thi, thì lại bị cắt đứt: "Trả lời đơn giản thôi, không cần lắm lời."

Cô bắt đầu dĩ cười một cái: "Tháng 9 năm 2009 chị biết Tiểu Ngu, tình cờ gặp nhau liên tục mấy ngày, về sau gặp nhau trong buổi tiệc của bạn bè tổ chức, chị uống say đến không biết gì, sau đó chính hấn đưa chị về khách sạn, sau khi tỉnh lại hấn nói sẽ chịu trách nhiệm, cứ như vậy bắt đầu. Một năm sau, bởi vì cả hai quá bận rộn, liên lạc càng ngày càng ít, rốt cuộc cuối năm ngoái chúng tôi chia tay, sau đó chị ra nước ngoài, không có liên lạc với hấn nữa."

Nghe đến đó Tô Hoa cảm thấy tình yêu của hai người này thật đúng là không có gì đặc biệt, lý do chia tay là bởi vì bận rộn? Lấy cớ! Nếu tình yêu đủ sâu đậm, luôn có thể tìm ra thời gian để liên lạc với nhau, nói cho cùng là tình cảm còn chưa đủ sâu thôi.

Tiếp tục nghe, phía sau mới là điểm quan trọng nhất. Chỉ thấy bộ dáng Hàn Tâm dường như nhớ lại gì đó, mở miệng nói: "Hấn không phải một người tốt."

Tô Hoa thầm liếc mắt: Hắn không phải người tốt, vậy lúc đầu chị còn xem trọng hắn, chẳng phải chứng minh chị cũng không phải là người phụ nữ tốt!

"Hắn là một người đàn ông xấu nhưng lại ngây thơ, một lòng một dạ." Hàn Tâm cười khỏ, nhớ lại ngày trước, từ năm 2009 bắt đầu lui tới với hắn, cô cũng cảm thấy trong lòng Tiểu Ngu có một người, cái đó mới là nguyên nhân quan trọng dẫn đến chuyện chia tay của bọn họ. Cô bại bởi một người phụ nữ mà ngay cả mặt mũi cũng chưa thấy, không có một chút lực phản kháng. Đồng thời, cô cũng rất đồng tình với cô gái trước mặt này, bởi vì cô phát hiện có người so với mình còn thâm hơn.

Khỏe miệng Tô Hoa co giật một chút: Ngây thơ? Một lòng? Hai từ dùng ở trên người Lão Thâm thật là không hợp chút nào. Hắn chính là có bộ dáng sắc phôi* sắc lang sắc quý chẳng lẽ Hàn Tâm cũng không phát hiện sao? (Sắc phôi là sắc từ trong trứng, vậy mà TH cũng nghĩ ra được)

Hay là nói mình có chức năng khai phá sắc - tình của đàn ông? Nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, Tô Hoa rất muốn nghĩ lại, đáng tiếc vô tình nhìn thấy người đàn ông đứng bên cạnh chiếc Cadillac màu đen đang hút thuốc nhìn về phía mình mỉm cười.

Không khỏi tò mò: Lão Thâm tới xem mình bị người tình cũ làm thế nào hay là xem mình làm người tình củ của hắn làm thế nào?

Nhìn cá hồi trên bàn, là khẩu vị Lão Thâm, Tô Hoa bỏ thêm mù tạc bỏ thêm dấm, lại sắc vì chua xót. Cô lệ nóng doanh trong nhìn về phía Hàn Tâm: "Thật khó ăn, khẩu vị của các người cũng thật là nặng."

Lấy tốc độ nhanh nhất giải quyết xong một bàn cá hồi Sashimi trước mặt, Tô Hoa nhanh chóng đứng dậy, nói mình có chuyện muốn đi trước.

Ra cửa, cô hướng về chiếc xe Cadillac màu đen đi tới, lúc đi ngang qua người đàn ông bên cạnh thì dừng một chút, nhú mày: "Cho anh 20 phút đến chào hỏi người tình củ."

Giữa mùa đông, Lão Thâm đứng ở bên ngoài đợi lâu đến nỗi cả người cũng muốn đóng băng, hắn vươn tay, còn chưa có đụng phải bả vai Tô Hoa, lại nghe cô cất cao thanh âm: "Mười phút! Chờ cò kè mặc cả nữa."

Nha đầu này rõ ràng đang ghen, giả bộ rộng lượng cái gì. Khỏe miệng Lão Thâm nâng lên, đưa tay, dứt khoát kéo cô vào trong ngực, hung hăng chiếm lấy đôi môi của cô, ngăn vạn lời nói đều ở giữa răng môi của bọn họ.

Từ bên trong cửa sổ thủy tinh, chiếc đĩa trong tay của Hàn Tâm từ từ rơi xuống, nhìn cảnh triền miên ở bên ngoài, sắc mặt của cô từ từ lạnh: Bọn họ có tình?

Cô lấy điện thoại ra, âm thanh rất lạnh: "Giúp tôi điều tra một người."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chiến Tranh Bảo Vệ Quốc Gia

Edit: Fuly

"Haizz . . . . ."

"Haizz . . . . ."

Hai tiếng thở dài đồng thời vang lên, hai cô gái liếc mắt nhìn nhau, lại tiếp tục vùi đầu thở dài.

Ước chừng qua mười mấy giây, hai người lại ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt đối phương, đồng thời lên tiếng: "Cậu than thở cái gì?"

Hai cô gái nhỏ này chính là Tô Hoa cùng Tiểu Bạch. Tiểu Bạch lắc đầu: "Mình cũng không biết sao Mạc Tiểu Lam lại nói ra những lời đó nữa, anh ta thích yêu nữ ngực lớn, eo nhỏ, mông vênh, có liên quan cái cộng lông gì tới mình . . . ." Sau con tức, cô còn nhớ hỏi Tô Hoa đã có chuyện gì xảy ra.

Tô Hoa nhìn cô một cái, chợt có chút giật mình: "Tiểu Bạch, tội nghiệt của cậu thật là lớn nha!"

Tiểu Bạch không hiểu ra sao, miệng há thật to: "Mình thì thế nào?"

Tô Hoa lắc đầu: "Cả ngày ở cùng cậu, rõ ràng trí thông minh của mình cũng bị kéo xuống. Mình thế mà lại phạm phải sai lầm giống cậu. . . . ."

Lời còn chưa dứt, Tiểu Bạch đã găm thét vùng quỳen tới: "Cậu nói, trí thông minh của ai thấp, cậu mới là đồ trí thông minh thấp, cả nhà cậu cũng là đồ trí

thông minh thấp!"

Tô Hoa trốn khỏi công kích, bình tĩnh liếc Tiểu Bạch một cái: "Được rồi, có dũng khí thì dùng quả đấm của cậu đi hỏi Mạc Tiểu Lam xem rốt cuộc anh ta có ý gì với cậu, định xem cậu như em gái hay cô gái anh ta muốn theo đuổi!"

Nghe tới đây, Tiểu Bạch giống như quả bóng cao xu bị xì hơi, ngồi sững lại trên ghế sofa, buồn bã nói: "Thôi, ắt hẳn chỉ là nói đùa mà thôi, nhiều năm qua vẫn vậy, mình đã quen rồi." Cô nhún vai một cái: "Nghiêm túc ư? Không có đâu!"

Mặt Tô Hoa lộ ra vẻ khinh bỉ: "Nhìn lại bộ dạng thụ động bây giờ của cậu đi, thật đúng là không có tiền đồ."

Bị đả kích, lực chiến đấu vừa suy sụp của Tiểu Bạch lại cháy lên, cô nhướn mắt: "Cậu thì có tiền đồ chắc? Có tiền đồ thì còn ngồi đây than thở cái gì? Khẳng định là chuyện có liên quan đến Lão Thẩm nhà cậu."

Tô Hoa uống một hớp trà sữa, nuốt xuống: "Ừ, đúng là có chút chuyện." Cô ngẩng đầu lên, nhìn Tiểu Bạch, nghiêm túc nói: "Bà cô à, mình bị Lão Thẩm cưỡng hôn! Càng thần kinh hơn chính là, mình thế mà bất động mặc cho anh ấy cưỡng hôn, lại còn rất hưởng thụ!"

Lời vừa nói ra, Tiểu Bạch nhất thời hóa đá, nửa ngày chẳng thể thốt ra được chữ nào, trong đầu như con quay đang chuyển động, cuối cùng rơi xuống đất, "oanh" —— một tiếng, cô xấn tới, hai mắt phát sáng: "Cậu, cậu động lòng xuân rồi! Chúc mừng chúc mừng, lấy. . . . ."

Một câu "Lấy bao lì xì ra đây" còn chưa kịp thốt lên, miệng đã bị người ta nhét vào một miếng bánh ngọt.

Trên đường trở về, Tô Hoa một mực mặc niệm mình không phải "động lòng xuân" giống như Tiểu Bạch nói, đáng tiếc đáp án còn chưa nghĩ ra, chuyện lại có biến hóa.

Tô Quốc Quân đến trường học, thực buồn cười, nguyên nhân lại là "Tạ ơn".

Ông nói, con gái à, cảm ơn bạn của con đã tài trợ, ta mới có thể tạo điều kiện cho em trai con đi nước ngoài học, về sau nếu nó có thể thăng quan tiến chức, nhất định sẽ không quên ân tình của người làm chị như con. Nói xong, còn rất từ ái vỗ vỗ vai Tô Hoa.

Tô Hoa cau mày: "Bạn nào? Nam hay nữ vậy?" Thế nhưng lại cho Tô Quốc Quân tiền, trong số những người mà mình biết. . . . . có nhân vật như vậy à?

Tô Quốc Quân khẽ mỉm cười: "Cô ấy không nói cho ta biết tên, nhưng mà thoát nhìn thì có lẽ là khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, rất xinh đẹp, nói chuyện cũng nhẹ nhàng tế nhị, còn bảo là biết con vì tiền nên mới gả cho con rể nên cũng hiểu chỗ khó xử của con. Ai. . . . ."

Ông ta còn chưa nói xong, sắc mặt của Tô Hoa bỗng tối sầm lại. Cô bỏ mặc Tô Quốc Quân đang thao thao bất tuyệt, nhanh chóng xoay người, nhảy lên một chiếc taxi, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Ngồi Taxi từ trường học đến khách sạn chỗ Tăng Lão đang ở không quá 30 phút, nhưng Tô Hoa lại tốn hơn một giờ, vì cô còn ghé qua ngân hàng một chuyến. Cô có một cuốn sổ tiết kiệm, trong đó còn chút tiền, là do những năm này đã để dành được. Bao gồm sinh hoạt phí mẹ cho, tiền công đi làm thêm, còn có tiền lì xì, học bổng ..., vài khoản linh tinh cộng dồn vào, cũng được mấy chục vạn. Cô vẫn chưa từng động qua, hôm nay nhân viên ngân hàng hỏi cô có lấy hết toàn bộ ra không, cô thật có chút không nề. Tô Quốc Quân là một tên phá của, con gái của ông, Tô Hoa vốn cũng chẳng có khái niệm gì về quản lý tài sản, có thể để dành được nhiều như vậy cũng thật không dễ dàng.

Cô cắn răng nghiêng lợi nói: "Vâng, lấy ra toàn bộ giúp tôi!" Đồng thời còn đập tay lên quày một cái, dọa cho người phụ nữ trung niên này giờ vẫn liếc trộm cô sợ đến nhảy dựng lên, bộ dạng nhìn như muốn khinh bỉ nhưng lại không dám.

Thật đau nha.

**

Ở công ty Lão Thẩm, trợ lý Tiểu Trần đang thu dọn tài liệu sau một ngày làm việc, ấp úng nói: "Ông chủ, còn có một chuyện, tôi cảm thấy ngài nên biết."

Lão Thẩm để chuột xuống, chuyển ánh mắt qua người Tiểu Trần: "Nói đi."

Tiểu Trần thờ gấp nói: "Là như vậy, không phải ngài bảo tôi chú ý tài khoản của cha vợ ngài Tô tiên sinh sao? Hôm nay có 30 vạn không rõ nguồn gốc chuyển vào, tôi đã kiểm tra qua, hình như tài khoản gửi tiền là. . . . ."

Lão Thẩm nhanh chóng đứng lên, cầm áo khoác bước vội ra ngoài, gần đến cửa, anh quay đầu lại nhìn Tiểu Trần một cái: "Dừng mọi trợ giúp cho Tô Quốc Quân!"

Nhìn bộ dạng "bạo phát" của ông chủ, Tiểu Trần thay vị kia chảy mồ hôi lạnh.

**

Trong một căn phòng ở khách sạn, nhiệt độ từ máy điều hòa phả ra rất cao, Hàn Tâm cởi quần dài, lộ ra đôi đùi trắng nõn, ở đầu gối bên chân trái còn đang quấn vải màu trắng, hôm nay đi lại suốt một ngày, chân có chút đau. Cô định mở băng ra, lại nghe thấy chuông cửa liên tục vang lên.

Cô cẩn thận mặc quần vào, đi tới mở cửa. Thấy người đang đứng ở ngoài, cô nhếch miệng cười một cái: "Cô đã đến rồi à." Bộ dạng không hề có chút ngạc nhiên nào.

Người đang đứng ngoài cửa chính là Tô Hoa, cô còn đang mang theo một túi sách lớn, nhìn qua có vài phần bộ dáng của học sinh.

Tô Hoa hỏi: "Có thể vào không?" rồi tự động bước vào.

Cô để túi lên bàn trà, quay đầu lại, mỉm cười: "Xin đóng cửa giúp, cảm ơn!"

Hàn Tâm chưa từng thấy qua một cô gái nào ý nhị như vậy, nhưng vẫn bảo trì khí độ, đóng cửa lại, sau đó nở nụ cười ôn hòa hỏi: "Muốn uống trà nóng hay là nước trái cây?" Cô biết rõ lý do cô gái nhỏ này đến đây, cũng chính vì biết rõ nên không có chút lo lắng, cũng càng thêm ung dung.

Trước khi đến gặp Tô Quốc Quân, cô cũng hiểu đôi chút về trạng huống hôn nhân của Tiểu Ngu, sau khi gặp ông ta lại càng thêm tin rằng: Tiểu Ngu tiêu tiền để mua một cô gái. Điều này khiến lòng Hàn Tâm dấy lên một nỗi kỳ vọng mãnh liệt: nếu như cái anh cần chỉ là một người vợ, một một cuộc hôn nhân, như vậy vì sao người đó không thể là cô? Hơn nữa so sánh với cô gái nhỏ này, cô tin tưởng mình càng thích hợp với Tiểu Ngu hơn.

Tô Hoa nở nụ cười: "Chị Hàn, ngồi xuống đi, nếu như tôi muốn uống nước thì chỉ đến cửa hàng là được rồi, đâu cần phải tới đây?"

Chờ Hàn Tâm ngồi vào chỗ của mình xong, cô trầm giọng hỏi: "Chị đưa tiền cho Tô Quốc Quân?"

Thẳng thắn thật, Hàn Tâm cười cười, gật đầu: "Em gái, vấn đề mà mấy ngày trước em mới hỏi, bây giờ tôi có thể trả lời. Đúng vậy, tôi hối hận, hối hận đồng ý chia tay với Tiểu Ngu, hối hận để cho em có cơ hội đứng ở bên cạnh anh ấy. Mà cái tôi hối hận nhất chính là, chỉ vì để ý trong lòng anh ấy còn có người phụ nữ khác mà mặc cho anh mua một cô gái anh không yêu về làm vợ, nếu là như vậy, vì sao người kia không thể là tôi?"

Tốt, rất tốt, rốt cuộc không cần che giấu nữa à? Vậy mà giờ khắc này Tô Hoa còn có thể cảm thấy chị Hàn có mấy phần đáng yêu. Sau đó. . . . . đáng yêu? Cô dùng sức lay đầu: lúc này sao có thể mềm lòng với kẻ địch được?

Vì vậy cô giữ vững vẻ mặt, cầm túi sách sau lưng qua, ân, hơi nặng, thiếu chút nữa là làm rơi rồi. Cô đứng lên, kéo khóa ra, trút hết tất cả mọi thứ trong túi lên bàn. Chủ yếu là tiền giấy, còn có vài đồng tiền xu rơi xuống, phát ra tiếng vang thanh thúy, còn có vài đồng rơi lên thảm.

Sắc mặt Tô Hoa rất lạnh, nhìn xuống từ trên cao: "Chỗ này là 43 vạn 2825 đồng, tự cô đếm đi, cô cho Tô Quốc Quân bao nhiêu thì cứ lấy bấy nhiêu, dĩ nhiên nếu cô muốn lấy thêm tôi cũng không ngại, coi như là tôi trợ cấp cho phần vô tri kia của cô. Nếu như không đủ. . . . . tôi viết giấy nợ cho cô, sau này sẽ trả theo kỳ hạn."

Hàn Tâm biến sắc: "Cô điên rồi sao? Đưa những thứ này cho tôi làm gì?"

Tô Hoa cố nhịn con kích động muốn đánh người xuống: "Con mẹ nó, cô mới là đồ điên, tại sao cô lại đưa tiền cho Tô Quốc Quân? Ông ta là cha cô hay là cha vợ của cô? Cô họ Tô hay là họ Thẩm? Nếu đã không phải! vậy cô nói đi, sao cô phải cho? Đem số tiền khổ cực kiếm được ném cho một lão già vô thân vô cố, lúc nào cũng nghĩ đến tiền, nghĩ đến sắp điên, chẳng lẽ cô coi trọng Tô Quốc Quân à? Cô muốn làm mẹ kế của tôi thì còn phải chờ xếp hàng!"

Hàn Tâm chưa bao giờ gặp qua một cô gái nóng nảy không hiểu chuyện đến vậy, đây chính là thế hệ 9x mà người ta hay nói sao? "Chẳng lẽ cô không biết Lão Thẩm cũng không thích cô sao? Đối với anh ấy mà nói cô chỉ là một vật thay thế, một vật thay thế mà thôi, thậm chí cô còn đáng thương hơn cả tôi, ít nhất tôi đã từng kết giao cùng anh ấy, nhưng còn cô, cô đã từng có được trái tim anh ấy dù chỉ một ngày chưa?"

Tình huống hiện tại là, Tô Hoa cầm một xấp Nhân Dân tệ, móng tay thật dài đâm sâu vào lòng bàn tay, nhưng cô vẫn bật cười: "Ha ha, cô nghe cho kỹ đây, lời này tôi chỉ nói một lần thôi." Cô cắn răng, nhấn mạnh từng chữ "Lúc trước, tôi còn chưa xác định được hôn nhân của tôi cùng Lão Thẩm có thể đi được bao xa, nhưng bây giờ tôi có thể chắc chắn 100%, kỳ hạn của nó là đến ngày mà tôi chết đi! Đùa à, một người đàn ông tốt như vậy sao tôi có thể dễ dàng để cho anh ấy chạy mất chứ? Quá khứ của anh ấy tôi mặc kệ, nhưng hiện tại và tương lai sẽ do tôi phụ trách. Cho nên, con mẹ nó, cô đừng có dùng đoạn quá khứ nát bét kia mà lái nhai nữa, với lại quá khứ của cô cùng anh ấy cũng chẳng có gì là kinh thiên động địa."

Nói xong đứng dậy xoay người đi ra ngoài. Đi tới cửa, cô lại vòng trở lại nhìn Hàn Tâm hỏi: "Nhìn dáng vẻ của cô, chút tiền này hẳn là đủ rồi chứ? Thôi, tôi cũng không muốn tính toán thiệt hơn với cô, nếu như cô không thấy xấu hổ thì cứ cầm đi. . . . . Nhưng mà tôi vẫn muốn khuyên cô một câu, vô duyên vô cớ nhận tiền của người khác cùng vô duyên vô cớ cho người ta tiền, đều là chuyện mà chỉ người ngu mới làm. . . . ."

"Cô rút cho tôi!" Hàn Tâm chống đỡ đã lâu, rốt cuộc kiên nhẫn cũng tiêu hao hết, cô ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có lúc mình bị một cô gái nhỏ miệng lưỡi sắc bén dạy dỗ như vậy, cô ta nắm xấp nhân dân tệ lên ném về phía lưng Tô Hoa "Cầm tiền của cô rút ra ngoài. . . . ."

Cửa đóng lại sau lưng, trên người của Tô Hoa còn dán mấy tờ Mao chủ tịch, cô lấy xuống, bắt chợt mắt đỏ lên, cô nghĩ ắt hẳn là mình đau lòng vì số tiền kia rồi, về sau nhất định phải tìm cơ hội đòi lại từ chỗ Tô Quốc Quân. Nhưng vì sao trong lòng vẫn cứ cảm thấy khó chịu?

**

Chuông cửa lại vang lên, Hàn Tâm mở cửa, rống giận: "Cô còn tới làm gì?" Nhưng không ngờ người đang đứng bên ngoài là Lão Thẩm, đầu óc cô ta hỗn loạn, há miệng nhưng lại không thốt nên lời.

Trong phòng đầy tiền giấy, còn có khay trà bị đổ, nhìn qua như một hiện trường tai nạn. Lão Thẩm nhìn quanh một vòng, bình tĩnh mở miệng: "Tô Tô đã tới đây? Cô ấy đi lúc nào?"

Hàn Tâm im lặng: "Tiểu Ngu, em làm sai sao?"

Lão Thảm cau mày: "Sai? Không, em không sai, chỉ là có một chuyện em không biết —— từ trước đến giờ anh đều chỉ yêu mình Tô Tô, cho nên mới phải nghĩ hết biện pháp để cưới được cô ấy. Còn nữa, anh đã chuyển 30 vạn vào tài khoản của em rồi, về sau đừng làm những chuyện tương tự nữa." Nói xong, Lão Thảm không chút do dự, xoay người rời đi, bây giờ anh chỉ lo lắng một chuyện: Tô Hoa sẽ đi đâu? Vừa rồi anh gọi di động cho cô nhưng không ai nhận, gọi tới trường học, gọi tới Tô gia, gọi cho Tiểu Bạch, gọi cho mẹ Tô. . . . .

Đều không có chút tin tức, cô sẽ đi đâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hành Trình Tìm Vợ

Lão Thảm muốn điên rồi, anh thật không biết Tô Hoa đang ở nơi nào. Xe của anh chạy hơn một trăm cây số, tới tới lui lui khắp thành phố —— sau đó anh vòng về nhà, ra lệnh cho Quân gia một khi thấy cô chủ thì phải không từ thủ đoạn lưu cô lại; Anh đi qua Tô gia, cũng nói với mẹ Tô mấy lời giống vậy; Anh đi tìm Tô Quốc Quân, nghe lão bắt từ này nọ bảo mấy giờ trước có gặp Tô Hoa ở trường học; Anh lại đến chỗ Hệ chủ nhiệm, nói ông ta phát động toàn bộ lực lượng trong học viện đi tìm Tô Hoa. . . . . Còn có quán trà sữa cô thường đi, tiệm bán quần áo, rạp hát, rạp chiếu bóng. . . . . Những địa phương mấy năm này Lão Thảm đi theo sau cô đến, anh đều tìm hết qua một lần.

Chẳng lẽ cô trốn đi, hoặc là một mình một người lên ngồi ở đâu đó lau nước mắt? Lão Thảm càng thêm lo lắng; ngộ nhờ cô nhất thời nghĩ không thông, làm ra việc gì ngốc nghếch thì sao? Thí dụ như. . . . . Ly hôn!

Vừa nghĩ tới loại khả năng này có thể tồn tại, trong lòng Lão Thảm lại càng thêm không thể bình tĩnh, anh nghĩ: xem ra nhất định phải bày Thiên La Địa Vọng để "truy nã" cô gái nhỏ này.

Vì vậy. . . . .

Lão Thảm xuất hiện tại phòng tiếp tân dành cho khách quý ở Cục công an, Phó Cục Trưởng Trần Đình phụ trách tiếp đãi. Trần Đình cũng có chút giao tình với Lão Thảm, em vợ của hắn chơi cờ phiêu bị thua lỗ, ở nhà huyền não đòi chết đòi sống, may mà nhờ Lão Thảm ra mặt chỉ điểm nên vị kia mới "lật mình" được, đồng thời còn kiếm thêm một khoản lời.

Chỉ là Lão Thảm kinh doanh rất nghiêm chỉnh, chưa gặp qua chút rắc rối nào phải dính vào cảnh sát, vì vậy Trần cục phó vẫn thiếu anh một món nợ nhân tình, cho tới hôm nay Lão Thảm tìm tới cửa.

Lão Thảm cũng không còn tâm tư để quanh co, đi thẳng vào vấn đề: "Trần cục phó, hôm nay tôi tìm anh chính là muốn nhờ anh giúp tìm một người, tài liệu chi tiết của cô ấy tôi đã mang đến, mời xem qua." Nói xong, lấy ra một túi hồ sơ dày.

Trong hồ sơ là tư liệu chi tiết của Tô Hoa, còn có 103 tấm hình, chụp đủ 360 độ không chừa chút khe hở, đảm bảo người xem qua chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra người cần tìm.

Tư liệu như thế. . . . . quả thực là phơi bày tất cả "vốn liếng" của người ta ra hết rồi, người này hoặc là chí thân hoặc là kẻ địch không đội trời chung.

Trần Đình cảm thán một phen, trong lòng không hiểu, hỏi: "Anh Thảm, không biết vị này có quan hệ thế nào với ngài?"

Chỉ thấy Lão Thảm cắn răng nghiêng lợi nói: "Là vợ của tôi."

"Khụ khụ. . . . ." Trần Đình bị sặc, một cô gái nhỏ hai mươi một tuổi, vẫn còn đang học đại học cứ như vậy bị anh Thảm bắt được? Anh cũng quá. . . . . Trần Đình thu hồi suy nghĩ, nghiêm túc đứng lên: "Anh Thảm, anh cứ yên tâm, tôi sẽ bảo các đồn công an xuất lực lượng cảnh sát đi truy tìm, chỉ cần. . . . . chị dâu vẫn còn ở đây, thì dù chị ấy có mọc cánh cũng khó trốn! Nếu chị ấy đã rời khỏi đây, thì tại các điểm giao thông vẫn sẽ lưu lại dấu vết, nội trong ngày hôm nay, nhất định có thể tra ra được tin tức của chị ấy." Lúc thốt ra hai chữ "chị dâu", Trần Đình vẫn cảm thấy có phần không được tự nhiên, mẹ nó, người lớn hơn còn phải gọi mình một tiếng "chú cảnh sát" thế mà một đứa bé lại thành. . . . .

Ngồi ở Cục Công An uống trà, Lão Thảm nhìn từng giây trôi qua trên chiếc đồng hồ treo tường, trong đầu lên kế hoạch, đợi tìm được cô gái nhỏ kia sẽ dùng biện pháp gì để "xử trí" cô, là lột hết quần áo ra, trực tiếp đánh đòn, hay là biến thành sói, "xử lý" cô theo pháp luật", hoặc nghiêm hình tra khảo cô ba ngày ba đêm không xuống được giường. . . . . Nghĩ đi nghĩ lại, Lão Thảm tựa như nhìn thấy cô gái nhỏ đang đứng trước mặt trừng mắt chỉ vào mũi anh mà mắng: "Cái tên lưu manh, sắc lang, sắc ma, dân tộc không biết xấu hổ này. . . . ." Vì vậy lại một mình ngày ngốc nờ nụ cười.

Sau khi cười xong là vô tận cảm khái: rất nhớ cô.

Tô Hoa đang ngồi ở một nhà hàng Haagen-Dazs, trong miệng còn ngậm một cái muỗng inox, dư vị của kem Haagen-Dazs "tâm hoa đoá đoá" ngọt ngào còn quanh quẩn trong miệng —— bánh này là cô dùng mấy tờ Mao chủ tịch Hàn Tâm ném ra để mua. Vừa rồi, lúc phục vụ giới thiệu có những vị gì tiêu biểu, cô liền không chút do dự chọn vị "tâm hoa đoá đoá" này. Nhìn chiếc bánh ngọt hình trái tim đỏ au, phía trên còn có mấy quả ô mai, xem thôi cũng đủ khiến lòng người ta cảm thấy ngọt ngào. Ăn ở trong miệng lại càng thêm . . . . có cảm giác như lòng mình cũng sắp tan chảy.

Hai mắt Tô Hoa nhìn chăm chú vào chiếc bánh ngọt, tự nhiên lại thấy nhớ Lão Thẩm —— thật là âm hồn bất tán!

Lúc này, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, có thể nhìn thấy năm ba chiếc xe cảnh sát đang chạy qua "Ul-la Ul-la", nhìn thế trận kia ắt hẳn là ở chỗ nào đó lại có người phạm tội rồi. Tô Hoa không để ý, tiếp tục hưởng thụ đồ ngọt.

Ăn no rồi, cô nâng chiếc bụng tròn xoe bước ra cửa, duỗi lưng một cái, nấc cụt, định chuyển qua trạm tiếp theo. Một phút đồng hồ sau khi cô đi, hai nhân viên cảnh sát bước vào, cầm tấm hình có độ sắc nét cao hỏi nhân viên phục vụ có gặp qua cô gái này chưa. Nhân viên phục vụ A sững sốt: "Anh cảnh sát, cô ấy phạm tội gì à?"

Cảnh sát viên nói: "Việc rất lớn, nếu như cậu có phát hiện ra cô ấy nhất định phải liên lạc với chúng tôi."

Nhân viên phục vụ B khiếp sợ: "Hình như người vừa ngồi bên cửa sổ lúc nãy chính là cô gái nhỏ này . . . ."

B bị hai cảnh sát viên một trái một phải bắt lấy: "Bây giờ cô ấy đang ở đâu?"

B lén như vậy, nhưng chưa từng thấy qua trường hợp này, lập tức run lên: "Cô ấy. . . . Một phút trước vừa đi về phía tây."

Đưa mắt nhìn hai cảnh sát viên lấy tốc độ ánh sáng chạy đuổi theo, A hỏi B: "Cậu thật thấy cô ấy đi về phía tây?"

B liếc mắt: "Không có."

A tròn to hai mắt: "Trò đùa này của cậu cũng hơi quá rồi đó."

B thờ dãi: "Ai, quản lý nói, tùy tiện chỉ một chỗ nào đó đuổi bọn họ đi, ngộ nhờ bọn họ cứ hỏi không dứt, hoặc là định đóng trại ở trong cửa hàng chúng ta, sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh đấy, cô gái ngốc."

Lão Thẩm ngồi chờ sốt cả ruột, hút thuốc lá hết điếu này đến điếu khác, đợi nhiều giờ liền, rốt cuộc đứng dậy, đi tới phòng làm việc Trần cục, cửa vừa mở, liền nghe âm thanh đang nói chuyện điện thoại của Trần cục vọng tới: "Cái gì? Đồn công an ở Thành Nam không có?" "Cái gì? Thành Tây cũng không có?" "Một cô gái nhỏ chẳng lẽ có thể bay lên trời, sao lúc nào cũng báo cáo là không tìm được? Tình huống thế nào!"

"Hả? Phát hiện ra manh mối rồi?"

Vừa nghe đến đoạn này, Lão Thẩm liền nhanh tay đoạt lấy điện thoại của Trần cục, đưa lên tai, trầm giọng hỏi: "Ở đâu?"

Đầu điện thoại bên kia, đội trưởng đội cảnh sát nói một hồi dài: "Phục vụ ở cửa hàng Haagen-Dazs, phía tây, đường Hoài Hải nói có gặp qua cô ấy mua một chiếc bánh ngọt, ngồi ở đó ăn nhiều giờ liền."

Lão Thẩm sốt ruột hỏi: "Bây giờ còn ở đó không?"

Bên kia yên lặng hai giây: "À, lúc chúng tôi đến cô ấy vừa rời đi, bây giờ, vẫn đang triển khai tìm kiếm ở phụ cận, chỉ là người ở xung quanh đây tương đối đông, cho nên rất khó xác định được mục tiêu, có thể. . . ."

Lão Thẩm trả điện thoại lại cho Trần Đình, anh suy tư một lát: "Trần cục, bình thường, cảnh sát không tìm được người sẽ áp dụng biện pháp gì?"

Trần cục gạt mình: "Hiện tại, truyền thông là cách nhanh nhất, thông qua tin tức, truyền thanh, có thể ở thấy được hiệu quả trong thời gian ngắn, nhưng mà không giấu gì anh, với tình huống hiện giờ của anh cần một khoản chi phí, dĩ nhiên tiền là chuyện nhỏ, chỉ là đám người truyền thông kia rất phiền phức, nếu như bọn họ đào ra được chuyện giữa anh và chị dâu, nhất thời nổi lên ý xấu đưa tin gì không tốt. . . ."

Lời của anh còn chưa nói hết, liền bị Lão Thẩm cắt đứt: "Giúp tôi liên lạc với mấy kênh truyền thông."

**

Đang ăn cơm tối Tiểu Bạch thấy trên ti vi đột nhiên xuất hiện hình ảnh thế này: Bây giờ, xin chuyển sang thông báo tìm người. . . . Sau đó ảnh Tô Hoa được phóng đại trên màn hình. . . . Một con ho mãnh liệt, com trong miệng Tiểu Bạch cũng bay về phía người đối diện.

Mạc Tiểu Lam sững sờ ở tại chỗ, anh có thể nhận thấy cảm giác dinh dính trên mặt, cắn răng, giọng nói: "Mạc Tiểu Bạch, em muốn chết hả——"

Mạc Tiểu Bạch cũng rất không có hình tượng phá lên cười: "Ha ha, Lão Thẩm giỏi lắm!" Chợt cô nhỏ giọng, có chút cảm khái nói: "Thật hâm mộ quá!"

Vừa dứt lời, Mạc Tiểu Lam liền đứng lên, sau đó cúi người qua chiếc bàn, giữ chặt cằm Tiểu Bạch, không chút do dự hôn lên.

Đây đang là nhà ăn trong trường học! Đây đang là nhà ăn khu A! Không gian xung quanh bỗng trở nên yên lặng, sau đó ồn ào lên, có tiếng huyýt gió, có người kinh ngạc: "Làm sao có thể? Không phải bọn họ là anh em sao?"

Đầu Mạc Tiểu Bạch như to ra.

Ở nơi khác, Chu Công cùng Đường Tiểu Lương cũng đang ngồi vui trên sofa xem tivi, vừa đổi đài liền thấy hình Tô Hoa, liếc xuống dòng tin phía dưới, quai hàm song song rơi đầy đất. Tiểu Lương vội bấm điện thoại: "Chú họ, chú điên rồi?"

Đầu kia trả lại bằng một nụ cười: "Xem ra hiệu quả rất tốt, cháu đã là người thứ hai mươi bảy hỏi chú câu này rồi."

Tiểu Lương còn muốn nói thêm gì lại nghe thấy ở đầu bên kia có tiếng người từ xa xa vọng tới: "Anh Thẩm, tìm được rồi!" Một giây kế tiếp, điện thoại liền bị cúp.

Trong khách sạn, Tăng Lão vội vàng chạy tới phòng Hàn Tâm, lại thấy cô ngồi dưới đất khóc. Hàn Tâm ngẩng đầu lên, nhìn Tăng Lão, khóc nức nở: "Kiến Gia Gia, cháu rốt cuộc biết người kia là ai rồi."

Tăng Lão biết Hàn Tâm đang nói ai, từ lúc bắt đầu trong lòng Tiểu Hàn đã có một cây gai. Con bé từng nói qua, trong lòng Tiểu Ngu có một người, nhưng lại không cách nào biết được người đó là ai, cũng không rõ rốt cuộc mình thua người kia ở điểm nào. Nhiều năm như vậy, mặc dù con bé đã chia tay với Tiểu Ngu, nhưng gốc cây gai trong lòng vẫn còn đó, dần dần mọc rễ nảy mầm, cho tới khi sự tình có biến đổi. Không ngờ hôm nay lại phát hiện ra người kia chính là vợ của Tiểu Ngu —— Tô Hoa, một cô gái nhỏ còn chưa trưởng thành, điều này đối với con bé mà nói là một việc khó chấp nhận cỡ nào chứ.

Tăng Lão vươn tay, vỗ vỗ đầu Hàn Tâm: "Mấy ngày nay tiếp xúc qua, lão già ta phát hiện đứa bé Tô Hoa kia cũng rất có cá tính, con bại bởi con bé cũng không tính là mất mặt. Hôn nữa, trên đời này không phải chỉ có mình Thẩm Tiểu Ngu là đàn ông, con đã quên có biết bao người đàn ông tốt ái một con rồi sao? Lão già ta thề, nhất định sẽ giúp con tìm được một người còn mạnh hơn Thẩm Tiểu Ngu gấp trăm ngàn lần!"

**

Tô Hoa đang ngồi ở một quán ven đường, thấy một loại bánh ngọt trông rất ngon, vì vậy hỏi: "Ông chủ, cái này bao nhiêu tiền?"

Nghe trả lời là 30 đồng, cô đánh giá qua cảm thấy hơi đắt, vì vậy tính xoay người rời đi, kết quả thể nhưng lại bị vây quanh bởi một đám người trên dưới 25 tuổi, người nào nhìn qua cũng có vẻ hung thần ác sát. Ông chủ cửa hàng cầm một cây dao xuống chiếc bánh ngọt, cắt đi một miếng lớn, quát lên: "700, đưa tiền!"

Tô Hoa liếc mắt qua trận thế của bọn họ, trong lòng biết đây là định ép buộc khách hàng rồi, vì vậy kìm mề neho một lúc lâu, vừa ứng phó nói sẽ mua, vừa nhìn tình huống, chờ đúng thời cơ, cô hét lớn: "Cảnh sát đến, chạy mau ——" nói xong, chui qua vách một tên đàn ông to lớn gần đó. . . . .

Còn chưa chạy được mấy bước, liền nghe có người quát: "Đứng lại ——" cô nào dám đứng lại chứ, liều mạng chạy về phía trước, tiếng bước chân sau lưng càng ngày càng gần, hình như còn có cả tiếng còi cảnh sát, cô cũng chẳng còn thời gian để phân biệt, chỉ có thể cắm đầu chạy. . . . .

A, thẩm rồi, cô chạy quá chăm chú chẳng kịp nhìn thấy chướng ngại vật trước mặt, đụng đầu vào, tốc độ cộng với sức lực, đẩy cả chướng ngại vật xuống đất. Lấy tư thế chó nằm trên người người ta, Tô Hoa yếu ớt ngẩng đầu: "Thật sự không thể trách tôi, phía sau có người bán bánh ngọt cầm dao đuổi theo tôi."

Ngẩng đầu, chống lại cặp mắt kia, nhất thời trời đất quay cuồng, Tô Hoa muốn điên rồi —— Bà cô ơi, sao anh cứ như âm hồn bất tán vậy hả!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Trâu Già Gặm Cỏ Non (1)

Ông chủ quầy hàng bán bánh ngọt cầm dao và những đồng bọn của ông ta đều bị bắt cả, lúc đi ngang qua người Tô Hoa, mấy người bọn họ đều dờ khóc dờ cười nói: "Bà cô của tôi à, cô không mua bánh thì thôi, vì sao lại còn phải hợp tác với cảnh sát bắt mấy anh em chúng tôi chứ? Trong nhà chúng tôi trên có mẹ già 80 bệnh liệt giường, dưới có con nhỏ 3 tuổi gào khóc đòi ăn, để nuôi sống một gia đình thật là chẳng dễ dàng gì đâu. . . . ." Hiển nhiên bọn họ đều nghĩ rằng Tô Hoa là mối câu của phía bên cảnh sát.

Tô Hoa ưỡn ngực, nói một cách đầy chính nghĩa và nghiêm nghị: "Duy trì sự hài hòa của xã hội là nghĩa vụ của mỗi công dân." Vừa nói chuyện đồng thời còn nhìn chằm chằm vào người đàn ông đứng trước mặt, xác nhận 300 lần mới phản ứng được: "Ồi, Lão Thẩm, thật là đúng lúc ha, ở đây mà cũng có thể gặp được anh."

Lão Thắm không nói lời nào lập tức xách cô lên vác lên vai, vô cùng thoải mái như khiêng một bao gạo mà vác cô đi về phía xe đang đỗ lại.

Tô Hoa đầu vầng mắt hoa nằm sấp trên vai anh, tim đập thình thịch: Ủa, cái này so với chơi tàu vượt siêu tốc còn kích thích hơn nữa ấy. Hơn nữa mặt cô còn chống xuống đất, ngộ nhờ tay Lão Thắm mà run lên thôi, mặt mình có mà cảm thấy xuống đất ấy, không chết thì chắc cũng tàn phế luôn!

Cô ôn tồn thương lượng với Lão Thắm: "Này, Lão Thắm, hay là anh thả em xuống trước đi, cả ngày hôm nay em ăn hơi bị nhiều . . . ." May thay lúc này cô còn 'ợ' lên một cái, "Nếu như vấp đá té một cái, ngộ nhờ nôn hết ra thì sao? Mà nôn ra trên đất thì còn may, lỡ lại nôn hết lên người anh thì làm sao bây giờ, hình như anh là người rất thích sạch sẽ mà. . . . ."

Còn chưa dứt lời, lại bị một trận trời đất quay cuồng nữa, lúc cô còn chưa nhìn rõ mọi thứ thì đã bị nhét vào trong xe rồi. Độ cong này hình như là 360 độ, Lão Thắm à, anh có thù oán gì với em cơ chứ?

Còn chưa ngồi vững, Lão Thắm đã đạp chân ga một phát lao vèo ra khỏi con ngõ nhỏ, cái tốc độ này. . . .Quả thực là muốn lấy mạng người đấy!

Tô Hoa vỗ vỗ trái tim bé nhỏ của mình, một tay nắm chặt tay cầm ở phía trên, một tay tóm lấy tay của Lão Thắm: "Lão Thắm à, dù cho hôm nay có là Ngày Tết Thế đi nữa, nhưng thật ra chúng ta vẫn có thể ở bên nhau mà, anh đừng có mà nghĩ quẩn ha!"

Im lặng lâu như thế, cuối cùng Lão Thắm cũng mở miệng: "Ngày Tết Thế? Em đúng là đã cho anh thử một Ngày Tết Thế đặc biệt đấy!" Hôm nay vì tìm cô mà anh cũng sắp bị điên rồi, nếu như vẫn không tìm thấy cô nhóc này, anh cũng không biết mình còn có thể làm ra cái chuyện gì nữa đây! Vợ yêu đột nhiên mất tích đối với anh đó mới chính là Ngày Tết Thế!

Trong đầu mù mờ Tô Hoa mang máng nghe được bản tin tìm người trên đài phát thanh của radio trong xe, nhưng mối nãy giọng của Lão Thắm đã át cả tiếng của cái loa, cho nên cô cũng không nghe rõ lắm—— Hình như có chỗ nào không đúng ý nhỉ?

Không phải cô chỉ đi ra ngoài tự khoe mình một bữa để tề số tiền 43 vạn 2825 đồng 6 hào mà cô đã tích trữ nhiều năm nay nhưng bây giờ lại phải từ trận một cách vô tội ư? Cô lại làm sao chứ?

Cái vấn đề này vẫn kéo dài cho đến khi về đến nhà ở khu biệt thự Tây Sơn mà Tô Hoa vẫn chưa nghĩ ra đáp án. Trong khi đó Lão Thắm thì không hề nhân đạo mà còn vô cùng thô bạo một lần nữa vác cô đi vào nhà rồi vào phòng, sau đó đóng cửa rồi tới khóa cửa cuối cùng ném cô nhào đầu lên giường, động tác liên tiếp nối liền như nước chảy mây trôi, tất cả chỉ trong một cái nháy mắt!

Tô Hoa nằm ở trên giường ngược nhìn Lão Thắm đang đứng trước mặt mình, trên mặt anh giăng đầy mây đen giống như sắp sửa sẽ giáng xuống trận mưa to, anh nghiêng răng kèn kẹt tựa như giấy tiếp theo sẽ lập tức há mồm nhe nang gặm cắn con mồi. Ặc, anh lúc này đang. . . .Anh đang bắt đầu cởi quần áo rồi!

Tô Hoa nhanh chóng vung tay đẩy anh ra cản lại: "Chờ chút, có một việc em phải biết rõ ràng trước đã."

Lão Thắm đã đề lên người cô và giữ chặt tay cô, giọng nói nặng nề như một con sư tử dừng mãnh vừa tỉnh lại sau giấc ngủ say: "Muốn hỏi cái gì? Quan hệ của anh và Hàn Tâm là thế nào ư? Lúc trước không nói với em chính là bởi vì nhận thấy tiền nhiệm trong quá khứ không cần thiết phải đem ra quấy nhiễu cuộc sống của anh và em, bây giờ thì anh sẽ nói rõ ràng cho em biết. . . . ."

Anh vẫn chưa nói hết, nhưng chẳng hiểu sao Tô Hoa lại trở nên thật vội vã, còn gấp đến nỗi dùng chính miệng của mình để ngăn những nụ hôn lung tung của anh lại, tất cả đều đến một cách không giải thích nổi, trong lúc cô còn chưa phản ứng được đó là vì sao thì người nào đó đã chiếm lấy quyền chủ động, lập tức giữ chặt lấy mặt cô, cơ thể cô, không cho cô động đậy. Vì vậy cái hôn này ngược lại khiến cô cả người mềm nhũn, hô hấp rối loạn.

Cô muốn buông ra, nhưng đã đâm lao đành phải theo lao, chỉ có thể phát ra những tiếng hét tức giận nghe mơ hồ không rõ: "A ư ư, a ư ư, a ư. . . . ."

Lão Thắm hôn sâu hơn nữa, đầu lưỡi anh giống như con bọ cánh cam, nạy hai hàm răng bạc của Tô Hoa ra, không hề kiêng nể gì hoành hành ở trong miệng cô, quấy lên một bãi nước bọt âm thanh tràn trề hơi thở tình dục. Đầu lưỡi của Tô Hoa bị buộc múa cùng anh, vốn dĩ là trốn Đông nấp Tây với hi vọng nhỏ nhoi muốn bảo vệ lãnh thổ của mình, kết quả so sánh thực lực cách xa cuối cùng thất bại thảm hại. Cô quyết định vô đã mê thì còn sợ gì bị sát nữa nên đành buông tha chống cự, hai cánh tay vòng lên ôm cổ còn hai chân thì quấn chặt lấy eo của Lão Thắm, thậm chí: Nhịn “muốn” cái móc xì ấy? Bà đây hiện cũng đang muốn XXOO với người đàn ông của mình rồi, ai dám có ý kiến? Có ý kiến thì mau đứng ra!

Hơn nữa. . . .Loại cảm giác này đúng thật là rất tuyệt, đây có được xem như là thích không?

Trá tim nhỏ bé của cô bạn nhỏ nào đó bỗng quấy đạp cuồng loạn không ngừng.

Không biết qua bao lâu, môi lão Thắm dần dần dời xuống phía dưới, dừng lại nơi hõm xương vai, gặm cắn và vuốt ve, dường như muốn đóng dấu lên người cô dấu ấn thuộc về riêng anh.

Rốt cuộc Tô Hoa cũng có thể được hít vào một hơi, nhưng vừa mới mở miệng lại thốt ra tiếng rên rì: "Ừm——" Cô có thể cảm nhận được bàn tay của Lão Thắm đang vuốt ve phía trước nhà ẩm ướt hoa, ngón tay anh chọt cong lên cho thấy như sắp phải tiến vào. . . . .

Cô bỗng kẹp chặt hai đùi, ánh mắt say mê nhìn người đàn ông trước mặt, có hơi khó chịu lại hơi mong mỏi, hơn nữa lý trí cũng đang tan rã, nhưng mà cô vẫn cố gắng miễn cưỡng tập trung tâm trí, cắn răng nghiêng lợi: "Có một câu, anh hãy nghe rõ cho em—— Lão Thắm, mẹ kiếp, sau này anh phải đối xử với em cho thật tốt, nếu như anh dám đối xử tệ bạc với em, cẩn thận sau này em cho anh hết đường làm cha luôn!"

Tay Lão Thẩm hơi khựng lại, dáng vẻ chừng chạc cũng suy tụt chút nữa phải phụt ra tiếng cười. Anh bất đắc dĩ nhìn chằm chằm cô gái trước mặt tự nhủ: "Đây là do em không hiểu thôi, mà có lẽ mãi mãi em cũng không hiểu, một tên đàn ông già yêu em suốt mười năm đã trải qua con đường mưu trí như thế nào đâu. Cô gái ngọc này, nếu như không phải muốn tốt với em vậy cưới em về để làm đồ trang trí à?"

Tim bị đập ‘oành’ một phát thật mạnh, mạnh đến thiếu điều muốn ngắt đi, nhưng lại hôn mê trong sự ngọt ngào, cốc kem Haggen Das lúc chiều ăn bây giờ mới bắt đầu phát huy tác dụng cực lớn: Từ rằng môi đến cổ họng sự ngọt ngào chảy tràn xuống phía dưới vào đến tận trong tim luôn. Giây phút này không có nghĩ vẩn gì cả cũng chẳng cần phải nói vớ vẩn gì nhiều nữa, Tô đại gia cô rốt cuộc cũng hiểu rõ: Đây chính là yêu!

Bất chợt ý thơ bùng nổ, cô rất muốn làm một câu đối á——

Lòng đã tương ứng, ngại gì Tận Thế?

Cùng đi mây mưa, bên nhau đến già!

Ký tên: Minh muốn ăn thịt!

Trong lòng cô gái nhỏ nào đó như có nai con đang chạy loạn, vô cùng tự nhiên mà thò bàn tay mát lạnh sờ lên hông Lão Thẩm, sau đó vuốt ve từ từ tiến thẳng lên phía trên, tốc độ cực nhanh mò lên đến ngực anh, cô hơi nhếch môi lên trong mắt chợt lóe lên tia sáng giao hoạt, sau đó ngón cái và ngón trỏ nhanh nhẹn bấm một cái ——

Đáng tiếc lại bấm hụt, thì ra là do Lão Thẩm gấp người lại rút về phía dưới, anh dùng hàm răng của mình cắn lên đỉnh nhọn trước ngực Tô Hoa, gặm cắn rồi chợt kéo căng nhẹ lên, khiến cho Tô Hoa cuống quýt thở gấp. Cô thật lòng muốn khóc quá: "Lão Thẩm thôi tha, anh đúng là một tên trộm mà, anh là một tên trộm cả người lẫn tim lại còn dám lên lút vợ đi yêu đương vụng trộm nữa!" Á, hình như có chỗ nào không đúng thì phải?

Quả nhiên, tiếng cười trầm trầm khùng khục của Lão Thẩm vang lên từ giữa bờ ngực cô.

Cô chớp đúng thời cơ, đột ngột dùng sức lật người lên một cách sấm sét vang dội, đẩy ngã Lão Thẩm áp đảo ở dưới cơ thể mình. Dùng tư thế cười ngượng ngồi trên người Lão Thẩm, cô nường mảy cười to, vuốt ve gương mặt của Lão Thẩm giống như một tên lưu manh bị ỏi đùa giỡn con gái nhà lành: "Không ngờ có ngày anh cũng bị lòi ra bộ mặt thật sao? Thành thật khai báo đi, mười năm trước tại sao anh lại động lòng với một cô bé con chỉ mới mười mấy tuổi chứ? Chẳng lẽ. . . . . Anh có bệnh à?"

Lão Thẩm nghĩ vợ yêu nhất định là cố ý, nếu không sao cô có thể đứng lúc ngồi đè lên cái vật giữa hai chân đó được? Cô dùng chiêu hời hai như thế, chẳng qua là muốn làm tan rã ý chí của anh để dễ dàng lấy được tin tức cần thiết từ miệng anh mà thôi. Cô gái tốt này, cũng biết dùng chiêu mỹ nhân kế cơ đấy.

Nhưng mà cô có mỹ nhân kế, Lão Thẩm anh làm sao lại không biết dùng mỹ nam kế đây?

Vì vậy, cánh tay dài của anh vòng lên ôm lấy cô, kéo Tô Hoa tới sát trước ngực mình, ngửi mùi hương thơm ngát tỏa ra giữa tóc cô, nhẹ nhàng phả hơi thở nóng bỏng lên tai cô, buồn bã nói: "Anh đang chờ em nhớ ra những chuyện mà em đã làm với anh, năm đó em. . . ." Anh hơi dừng lại cô tỉnh đào bẫy, chờ Tô Hoa lên tiếng hỏi rồi mới ôm siết cô thật chặt vào ngực mình, "Năm đó em cũng làm thế này với anh nè. . . . ."

"Không thể nào! Đùa ư, một cô bé mới mười một tuổi có thể đẩy ngã được thanh niên hơn hai mươi tuổi à?" Trong khi cô vẫn còn đang vương mắc cái vấn đề này, lại không hề hay biết cửa thành của mình đã thất thủ rồi!

Á —— Tiếng rít lên đột nhiên bật thốt ra từ trong miệng cô, ngay cả cô cũng bị giật mình, ánh mắt cô lướt nhanh xuống phía dưới thì thấy ngón tay của Lão Thẩm nhanh chóng xuyên qua rừng rậm mà tiến thẳng vào trong nhà ẩm ướt hoa, cơ thể cô chợt co rút lại dĩ nhiên cũng ngâm lại trọn cả ngón tay thon dài của Lão Thẩm ở trong đó thật chặt. Chưa bao giờ trải qua tình huống này, ngay lập tức khiến cho khuôn mặt cô như bị rắng đỏ, da mặt dày như tường thành xưa nay vốn không hề biết xấu hổ nay lại đột nhiên mọc lên hai đóa hoa e thẹn ngượng ngừng, trong lúc nhất thời trông thật đẹp mắt.

Lão Thẩm rung động mãi không thôi, càng tăng tốc độ động tác trên ngón tay, vừa rút vừa đẩy thuận tiện để cho ngón thứ hai đi vào luôn, chỉ qua mấy lần bị trêu chọc những giọt sương trong nhà kính trong hoa của Tô Hoa đã nhỏ giọt xuống, cực kì ẩm ướt. Lão Thẩm không khỏi cười khê: "Đã làm rất nhiều lần rồi mà sao em vẫn ướt nhanh thế?"

Anh ta đang cười nhạo mình không có kinh nghiệm, còn anh ta thì đang khoe khoang mình thân kinh bách chiến ư! Trong ngực đột nhiên lửa cháy hừng hực, Tô Hoa gạt tay anh ra, đồng thời đặt hông ngồi xuống cái vật to lớn đã som ngẩng cao đầu hiên ngang ấy của anh, lực đạo hạ xuống mạnh mẽ như thế cũng khiến cho Lão Thẩm phải hít vào một hơi không khí chứ đừng có nói đến là Tô Hoa. Cô cảm thấy thứ cảm giác đau nhói dữ dội truyền đến từ hạ thể mình, thật giống như da thịt lần lượt bị xé rách ra tới, nước mắt lập tức lưng tròng: "Bởi vì ‘công’ mà bị thương, vậy có được thanh toán tiền thuốc men hay không?"

Đúng vào lúc tình cảm dạt dào như thế này chỉ vì một câu nói của cô thật làm cho Lão Thẩm cười đến mức cứng bụng, nhưng Lão Thẩm dù sao vẫn là Lão Thẩm, mặc dù cười đến mức đau ruột đi chẳng nữa, biểu cảm trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ. Hai tay bợ lấy bờ ngực căng tròn của vợ, vuốt ve rồi xoa nắn: "Cơ thể anh đã là của em rồi, em còn muốn thanh toán thế nào nữa?"

Nụ cười của Tô Hoa biến mất, cô nghiêng răng nói: "Nhắc đến cái này, em bỗng nhớ tới một chuyện khác, mời anh rút lại mọi trợ giúp dành cho Tô Quốc Quân, mặc kệ anh muốn dùng cách gì, nếu như anh vẫn còn xem em là vợ anh!"

Câu cuối cùng cô thêm vào đó có sức nặng không nhỏ, Lão Thẩm cũng dao động theo, nhưng anh vẫn cười nói: "Cô gái ngọc này, chuyện này còn cần em nói sao hả?"

Tô Hoa sững sờ: "Mẹ nó, tốc độ của anh cũng thật nhanh đấy."

Lão Thắm kéo cô đến gần hơn chút, đồng thời trên hông dùng sức: "Cảm ơn sự khích lệ của ‘bà xã’, vậy tiếp theo chúng ta có thể yên tâm mà làm việc đúng đắn rồi chứ?"

Bỗng vắng vắng vang lên tiếng kêu rên: "Em muốn bãi công! Lão Thắm, em gái nhà anh, mau ra đi, đau quá! Khó chịu quá . . . . ."

Đúng lúc này, có một bà lão đang đứng ở gần cửa, nghe được những âm thanh vang vọng này rằng già của bà ta cũng sắp rơi mất tiu luôn.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Trâu Già Gặm Cỏ Non (2)

Kinh nghiệm phong phú như quán gia khi gặp phải chuyện này cũng cảm thấy da đầu tê dại, nhưng nếu như cậu chủ không ra mặt thì chuyện này thật là không nhỏ, ngộ nhỡ lão bà bà kích động gọi đầu rồng quai trượng đập lên cánh cửa một phát — Oh, NO! Đây tuyệt đối mới đúng là Ngày Tận Thế nha.

Quán gia giữ đúng nụ cười tiêu chuẩn, nhỏ giọng nói: "Thưa bà, bà đến đây suốt đoạn đường dài cũng mệt lắm rồi, hay là đến phòng nghỉ ngơi một chút trước đi ạ." Nói xong, tay mất lạnh lẽ ra dẫu với người giúp việc bên cạnh tới dìu đỡ lão bà bà, rõ ràng là dìu đỡ nhưng thực tế thì. . . . .

Lão bà bà có lẽ cũng trên 80, tuổi tuy lớn nhưng mắt sáng như đuốc, liếc mắt nhìn chằm chằm quán gia, sự sắc bén bắn ra bốn phía khí thế này thật không thể khinh thường. Điều bộ của bà tuy không nói nhưng vô cùng uy nghiêm khiến cho quán gia nhìn thấy cũng phải rùng mình sợ hãi. Chị ta nhìn cửa phòng ngủ của chủ mình mà cảm thán: "Ông chủ, tôi cũng chỉ có thể giúp hai người tới đây thôi."

Hai người trong phòng cũng không hề hay biết sự việc đang xảy ra ở bên ngoài, đang Thiên Lô kết hợp với Địa Hỏa rung chuyển, thật là một trận chấn động đến cả núi cũng muốn lung lay.

Tô Hoa rên rĩ một hồi lâu nhưng Lão Thắm vẫn không hề có ý định muốn tiến lên thêm nữa, chỉ qua lại quanh quẩn ở phía trước khu vườn hoa, nhưng cái này hình như không xong rồi, giống như là đang ngoáy lỗ tai vậy, chỉ gãi gãi nhẹ nhè ở trong viên tai thì càng treu chọc cả người ngứa ngáy thật là khó chịu ả. Phía dưới thì giống như có nhiều con sâu nhỏ li ti đang gặm cắn, Tô Hoa thật sự là không chịu nổi nữa vì thế hoạt động phần mông, để cơ thể nhún sâu xuống phía dưới thêm một phần nữa, bởi vì này lần không chế sức lực không có mạnh như lần trước cho nên không bị đau lắm ngược lại thật kỳ diệu lại có cảm giác rất thoải mái, nhất là khi vật to lớn ấy ma sát vào vách tường phía bên trong vườn hoa ẩm, chặt kín, thỏa mãn, thoải mái, thật giống như rút cuộc đã nhích đến gần nơi ráy tai, mỗi lần va chạm đều là sự hưởng thụ tuyệt vời.

Nghe được người phụ nữ phát ra tiếng rên nhẹ, mày kiếm Lão Thắm hơi nhướng lên, sau đó phần eo dùng sức chuyển động cho cơ thể tiến lên phía trước sâu hơn, Tô Hoa nhìn anh bằng ánh mắt mê loạn, miệng cũng theo đó run run nói: "Lão Thắm đáng chết, chậm lại một chút. . . ."

Hai tay Lão Thắm vòng qua lưng cô, nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống, đôi môi kề sát vào bên tai cô rồi bất thành linh há miệng cắn vào đó: "Nhóc con à, lúc này mới nhớ tới cầu xin tha thứ hả, tại sao không mở điện thoại, tại sao biến mất mà không nhắn lại một tiếng nào, tại sao có chuyện lại không trao đổi với anh? Sao em lại không biết anh sẽ lo lắng cho em chứ?"

Cùng với mỗi câu cao giọng ép hỏi, động tác dưới người anh cũng tăng tốc dữ dội. Vui sướng giống như sóng nước, từ nước bắt đầu hòa lẫn vào nhau tạo nên một luồng sóng nhộn nhạo, ‘bành bạch, bành bạch’ mỗi một lần anh ra vào Tô Hoa đều có thể nghe được cái thanh âm đó xuyên thấu vào lòng người, không tránh khỏi bị một trận tâm trí đảo lộn. Từ lấp đầy rồi đến trống rỗng cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, toàn thân cô như bị hành hạ ở tại Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên, chỉ chớp nhoáng, cái loại kích tình cực hạn như trào lên đỉnh núi cao ở Tuyết Sơn bỗng chốc xô ngã nhấn chìm cô.

Cô đã nói không ra lời hoàn chỉnh được nữa, chỉ có thể thốt ra âm tiết như những chữ: "A" "Ừm".....Nhưng trong lòng lại như có một con sư tử nhỏ đang gầm thét: Em gái anh, điện thoại di động tôi hết pin á, tâm tình tôi không tốt cho nên hóa bị phần thành thức ăn ngon thôi mà, chẳng lẽ cái này cũng có lỗi? Tôi không tìm anh, đó là bởi vì sợ anh khó xử mà, một người là tình nhân cũ, một người là vợ mới cưới, làm sao tôi biết được anh sẽ thiên vị cho bên nào. . . . Ủ đúng thế, tôi không được không có lòng tin sao? Thiệt là phiền, ai bảo anh không sớm nói, nếu không tôi cũng sẽ không một mình đơn độc khổ sở lâu như vậy, nói cho cùng anh chính là một tên khôn kiếp!

Không biết có phải là Lão Thắm nghe được tiếng lòng cô nói hay không, thế nhưng lại nở nụ cười thật tươi nói: "Trùng anh làm gì, em có uất ức chẳng lẽ anh không có ư? Cho nên hai đứa mình kẻ tám lạng người nửa cân, vừa đúng gom thành một đôi rồi."

Mà này Lão Thắm, anh nói chuyện thì cứ nói chuyện, nhưng làm phiền hãy tập trung ý chí làm tốt chính sự đi có được không? Trong đầu Tô Hoa đột nhiên hiện lên một câu như vậy, hơn nữa cô lại còn dám nói ra miệng!

Lão Thảm cũng dở khóc dở cười: Người phụ nữ này thay đổi cũng nhanh thật, đúng là lòng của phụ nữ như mò kim dưới đáy biển mà. Vì vậy Lão đàn ông từ lòng không chuyên tâm cũng phải tập trung vào vận động thôi.

Tô Hoa vẫn ngồi ở trên người Lão Thảm, nhưng rõ ràng Lão Thảm chính là người dùng sức nhiều hơn vì vậy mà tư thế có vẻ hơi quái dị, Lão Thảm ôm cô lật người trở lại để cô nằm ở phía dưới, đồng thời giữ chặt phần mông dồn sức đẩy mạnh về phía trước.

Kỹ năng của anh vốn đã rất tốt hôm nay tay nghề lại càng thêm điêu luyện hơn, cái vật to lớn hiên ngang ấy tiến thẳng đẩy vào chỗ sâu nhất phía trong nhà ẩm trong hoa, mỗi một lần đều như muốn phá vỡ khu vườn hoa ấy, đợt xung kích này khiến cho ai đó phải sợ hãi muốn thét lên, chỉ có thể ôm chặt lấy người anh nghênh hợp nhất cử nhất động của anh.

Theo mỗi động tác đi sâu vào của anh, khi vật lớn chạm đến một điểm nào đó thì từng giọt sương trong nhà hoa ẩm như nước thủy triều mãnh liệt tuôn chảy ra bên ngoài. Đây là cảm địa mà Lão Thảm chưa bao giờ đạt tới, rõ ràng đã quen cửa quen nẻo mà đến hôm nay anh mới phát hiện thì ra trong lãnh địa thuộc về mình còn có một nơi kỳ diệu như vậy đang chờ đợi mình khai phá, vì vậy anh càng tăng thêm sức lần lượt tiến thẳng vào cái địa phương ấy.

Không ngoài dự đoán, đó chính là điểm mẫn cảm của vợ yêu mình, mỗi một lần chạm vào đó đều sẽ làm cho cô không thể kiềm chế được mà cất cao tiếng rên rỉ, đến cuối cùng vì để ngăn chặn âm thanh ấy cô đành phải há miệng cắn vào bờ vai Lão Thảm, vì thế mà mỗi một lần bị chạm đến nơi đó cô đều sẽ có ý thức tăng thêm sức vào trên hàm răng của mình.

Lão Thảm tuy bị đau nhưng vẫn cảm thấy vô cùng sung sướng, cảm giác này không có mị lực nào sánh bằng.

Cứ thế không biết mệt mỏi rồi tiến hành được bao lâu, Tô Hoa cảm thấy lâu như cả một thế kỷ vậy, cả người xụi lơ cô thâm nhiễm thì ra đây mới chính là Ngày Tận Thế. Trước mắt cô như nở rộ muôn vạn đóa kim hoa, trong đầu cũng bắt đầu bắn ra vô số bông vải, cùng với từng đợt tiếng sóng va chạm mãnh liệt kéo tới, cô cảm thấy mình như sắp bị treo lên. Mà ngay lúc trước khi bị treo lên cô bỗng cảm nhận được từng trận khoái cảm như được bước tới Thiên Đường. . . . .

Khi tất cả bình tĩnh trở lại cô chỉ biết nằm ỳ ra ở trên giường mà thở dốc. Quay mặt nhìn sang Lão Thảm thấy anh đầu đầy mồ hôi nhưng tinh thần trông có vẻ rất còn sáng khoái, Tô Hoa oán hận nói: "Em chính là thuốc dẫn, sau khi bị anh ăn xong chỉ còn lại bã thuốc còn anh thì vẫn tràn đầy sinh lực, vẫn có thể đại chiến thêm 300 hiệp, khó trách đàn ông đều ưa thích ăn vụng như thế!"

Nói xong xoay mặt đi tính ngủ một giấc cho đã, nhưng lại không biết ở phía sau một trận vật liệu may mặc xoắn xoạt, Lão Thảm lại lần nữa nhào tới nhưng lần này tiến vào từ sau lưng cô. . . . . Anh bị điên rồi!

Tô Hoa vô lực gào lên: "Anh là tên Sắc Ma 300 năm chưa được đụng đến đàn bà sao hả?"

Lão Thảm dán sát vào lưng cô, ung dung cười nói: "Không phải là em chê anh không thấy mệt mỏi, lo lắng anh đi ra ngoài ăn vụng sao? Vậy anh chỉ có thể cố làm thêm để mình mệt mỏi một phen xem thế nào. . . . ."

Trong lòng Tô Hoa luống cuống, bởi vì cả người đau đớn rồi nên chỉ có thể cúi đầu nhận lỗi: "Lão Thảm à, em biết sai rồi vẫn không được sao? Anh đại nhân đại lượng bỏ qua cho tiểu nhân là em đi mà, tại em nói mà không suy nghĩ, là do em lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, ây da, em thật sự sắp chết rồi. . . ."

Lão Thảm cũng hết cách cười nói: "Anh vẫn còn chưa động tới mà em kêu la cái gì chứ. Đâu có người chết nào còn rống quỷ gọi quỷ, chân đạp đá loạn xạ như em vậy."

Đêm xuân sao mà khá dài, hai mắt người nào đó song hành: Một lần rồi lại một lần, thêm lần nữa sao mà nhiều?

Đêm đã khuya, sau khi hai người tắm rửa xong, một người nằm ở trên giường chỉ còn hơi sức để ngủ đó là Tô Hoa, còn một người mặc quần áo chỉnh tề chuẩn bị đi làm cho xong hết công việc của ngày hôm nay đó chính là Lão Thảm.

Ông chủ như anh quả thực là cần cù cỡ nào à, anh không giàu có thì thật là thiên lý bất dung!

Sau khi Lão Thảm đến phòng sách không được bao lâu, lão bà bà xách theo đầu rỗng quái tượng tới mở cửa đi vào thì trông thấy cô nằm ở trên giường ngủ. Bà nện cây gậy ở trên sàn nhà một cái thật mạnh đồng thời còn ho khan hai tiếng.

Nghe thấy tiếng vang đó, người phụ nữ nằm ở trên giường cũng chỉ bủn rủn môi không thêm mở mắt ra xem ai thì đã ngủ tiếp. Điều này thật đã chọc giận tới lão bà bà: Hai người gây ra chuyện lớn như vậy, tuy nhiên vẫn còn có tâm tư để làm cái loại chuyện kia, bây giờ lại còn có thể nằm ngủ say như một con heo chết!

Nghĩ tới lửa giận càng thêm bùng phát, bà vung lên cây gậy gõ vào cẳng chân của người phụ nữ đang ngủ ở trên giường.

Tô Hoa đang mệt mỏi là người thì cảm giác như có ai đó đang quất vào bắp chân mình, cho rằng Lão Thảm đang phá đám vì thế cũng chẳng thêm để ý, nhưng không ngờ Lão Thảm càng đánh càng hăng — Đây là đùi người nha, không phải là miếng thịt heo à, sao có thể xuống tay nặng như vậy hả? Tô Hoa ngay tức khắc mở to hai mắt đập tới vào tên đầu sỏ gây chuyện.

Nhưng khi vừa nhìn lại thì cả kinh rút lại hai chân, bật ngồi dậy ở trên giường: "Bà là ai thế?" Một người xa lạ đột nhiên xông vào trong nhà mình, nếu như còn trẻ tuổi thì cô nhất định la kêu bắt trộm rồi. Nhưng hiện giờ người này chính là một lão bà bà, đoán chừng cũng có chút lai lịch, vì thế Tô Hoa cũng không dám dùng lời nói nặng với bà ta.

Lão bà bà liếc mắt nhìn cô từ trên xuống: "Tĩnh rồi đúng không, mặc lại quần áo tử tế rồi đến phòng khách gặp tôi."

Loại tư thế khí phách uy vũ của nữ chủ nhân này khiến Tô Hoa hơi sững sốt, ngồi ở trên giường cũng sắp bị bán thân bất toại. Không nghĩ tới sau lưng lão bà bà như mọc ra thêm hai mắt con, lên tiếng quát khê: "Đừng lè mề ki kèo đấy."

Tô Hoa thực sự là bị dọa chết khiếp rồi: Vị này chẳng lẽ là mẹ già của Lão Thẩm? Không thể nào, theo tài liệu tra được ở trên mạng, ba mẹ Lão Thẩm đều mất hết rồi. . . .Ồ không, chợt nhớ tới Lão Thẩm từng nói tài liệu trên mạng đều là do anh nhờ người đăng lên. Chẳng lẽ bởi vì vị này thật sự là mẹ chồng cay nghiệt như trong truyền thuyết, không thể nào, khẳng định là không phải.

Nhắc lên đôi chân đau nhức, gắng gượng thay một cái váy rộng thùng thình, hạ thể đau nhức thật đúng là làm cho cô đi đứng hơi khó khăn. Nhưng vì phải ra mắt vị lão bà bà Lư Sơn chân thật này, cô vẫn phải từng bước một nhấc chân mà đi ra cửa. Khi đi ngang qua phòng khách, cô chợt xoay người quẹo lại đi tới phòng sách tìm Lão Thẩm, dựa vào trên người anh nhỏ giọng hỏi: "Có một lão bà bà đến nhà mình, có vẻ rất lợi hại, chẳng lẽ là mẹ anh?"

Lão Thẩm cau mày hỏi: "Có phải chống đầu rồng quái tượng hay không, đã nổi giận cầm gậy đánh em sao?"

Tô Hoa gật đầu lia lịa. Sau đó thấy Lão Thẩm cúi người xuống một tay bế cô lên: "Bị bà đánh ư?"

Tô Hoa lắc đầu: "Sao có thể chứ, mẹ chồng đại nhân nhìn thấy em thích còn không kịp á, thảo luận đạo lý làm vợ với em cả buổi, ngược lại anh mới chính là người chọc bà nổi giận đấy, nè, đến phiên anh phải cẩn thận đó!" Người ta thường nói kiêng kỵ nhất trong mối quan hệ mẹ chồng và nàng dâu là có đàn ông chen vào giữa, anh không ra mặt thay vợ thì còn được, chứ chỉ cần vừa lên tiếng thôi sẽ khiến cho lão bà bà nghĩ rằng con trai mình có vợ rồi quên luôn mẹ già, Tô Hoa cô chẳng phải là trở thành tiểu yêu tinh mê hoặc đàn ông ư? Lão bà bà dù cho không ghét những vẫn phải cùng cô liều chết u đầu mề trán cũng không bỏ qua!

Lão Thẩm cười nói: "Cô gái ngốc à, bà ta là cô của anh, là bà nội của Tiểu Lương."

Tô Hoa đâm một phát vào người Lão Thẩm: "Khốn kiếp, sao anh không chịu nói sớm cho em biết anh còn một người cô hả?" Đánh xong cô vẫn là cực kỳ nghiêm túc hỏi: "Mà nè, sao em thấy bà ta còn lớn tuổi hơn cả mẹ anh nữa?"

Lão Thẩm kể, khi còn bé ba mẹ anh đều mất sớm, là do cô nuôi anh khôn lớn, nếu nói cái gì mà mẹ nuôi không sánh bằng mẹ sinh ra mình thì anh nghĩ tuy bà không phải là mẹ ruột nhưng còn hơn hẳn cả mẹ ruột.

Không ngờ rằng, trong lúc hai người đang nói chuyện với nhau, thì có người tới nhấn chuông nhà Lão Thẩm, trước ánh mắt sắc bén của lão bà bà quản gia khom người phát rét đi ra mở cửa, nhưng hồi ời—— Trời ạ, chuyện càng lúc càng lớn rồi, một vị lão bà bà còn chưa đủ, đêm khuya thế này rồi mà tiền nhiệm còn đại giá quang lâm! Quản gia đang do dự không biết có nên để Hàn Tâm vào hay không thì nghe được lão bà bà ngồi trong phòng khách ban xuống ý chỉ: "Tâm Tâm tới rồi sao, mau vào đây đi."

Trái tim quản gia phát run lên: Một phe ư!

Hai vợ chồng cùng đi ra khỏi phòng sách, thấy có hai người phụ nữ ngồi trong phòng khách trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Lão Thẩm theo bản năng bắt lấy nắm chặt cánh tay Tô Hoa, lo lắng nhóc con này sẽ suy nghĩ bậy bạ lung tung. Nhưng thấy cô gái nhỏ này lại thoải mái trừng mắt nhìn lại mình, sau đó tươi cười vui vẻ mà đi tới phía trước, vừa đi vừa nói: "Chị Tâm cũng tới chơi à." Nhưng câu tiếp theo của cô lại khiến cho Lão Thẩm thiếu chút nữa phải bật cười ra tiếng, "Chẳng lẽ là lương tâm bút rút nên định đem tiền còn thừa trả lại cho em?"

Tô Hoa thật sự là nhìn không vừa mắt người phụ nữ, lần đầu tiên ra trận: Đã hơn nửa đêm còn gọi điện thoại cho bạn trai cũ. Lần thứ hai ra trận: Cô ta lại làm chuyện khó hiểu là đi cho Tô Quốc Quân tiền, và lần này. . . .Cô ta lại ngang nhiên đến tận cửa vào đêm hôm khuya khoắt thế này!

Người phụ nữ này thật là, đã bị cấm một đao còn không chịu chết, ban đầu nếu như lúc cô ta còn đang qua lại với Lão Thẩm, cô ta có thể phát huy cái loại quân quít bá không nhà, đánh không chết chửi không đi, tinh thần không bỏ cuộc này thì có lẽ vị trái bà Thẩm ngày hôm nay chính là của cô ta rồi! Tô Hoa cũng lấy làm tiếc dùm cho cô ta.

Lão bà bà vừa nghe xong thấy có gì đó không đúng liền hỏi: "Tiền gì, đã xảy ra chuyện gì?"

Hàn Tâm ngồi ở bên cạnh lão bà bà kim nén buồn bực đến sắc mặt đỏ bừng, khoác vào tay lão bà bà đang nghĩ xem nên nói như thế nào. Nào ngờ còn chưa kịp lên tiếng thì đã bị người khác đoạt mất cơ hội.

"Dạ, là thế này, chị Tâm là người rất tốt bụng nha, tìm tới ba con, chính là ba vợ của Lão Thẩm ấy ạ, cho ông ấy một khoản tiền. Con nghĩ thấy làm vậy không hợp lý cho lắm, vì thế nên đã lấy tiền tiết kiệm của con để trả lại số tiền ấy cho chị Tâm, nhưng nghĩ lại hình như con đã đưa chị ấy nhiều hơn số ban đầu. Chị Tâm à, chị thấy em còn nói sót điều gì không ạ?" Tô Hoa rất thiện ý mà nhìn tới Hàn Tâm, đơn thuần giống như một đứa bé.

Nhưng Lão Thẩm không nhịn được nhíu mày hỏi: "Em đưa cô ta bao nhiêu tiền?"

"43 vạn 2825 đồng 6 hào." Người phụ nữ nào đó thiết tình đến mức phản xạ có điều kiện, cả ngày hôm nay nhớ đi nhớ lại không biết bao nhiêu lần con số này mà, thật sự là ghi nhớ tận sâu trong lòng á.

Sự thực là Hàn Tâm thu xếp lại xong khoản tiền đó cũng không mất quá nhiều thời gian, nhưng hôm nay tới vội vàng vì vậy không có mang theo, không nghĩ tới con nhóc Tô Hoa kia lại có thể ở ngay trước mặt mọi người mà nhắc tới chuyện này, cô ta thật không biết xấu hổ sao? Dù sao thì bà cô, Tô Quốc Quân quả thật là đã cầm tiền của mình, cô ta dựa vào cái gì mà kiêu căng phách lối lớn như vậy? Hàn Tâm ngẩng đầu lên định phản bác lại mấy câu, nhưng bất gặp ánh mắt cười lạnh của Tiểu Ngu, ánh mắt đó lạnh lẽo đến thấu xương, như đang nhắc nhở rằng đừng khiến cho Hàn Tâm thật khó nói ra

lời mình muốn nói.

Lão bà bà cũng là người từng trải việc đời, giữa ánh mắt đưa tình của những người đang có mặt ở đây đã làm cho câu chuyện từ khó hiểu cũng trở nên thông suốt, bà cầm đầu rồng quái tượng chỉ vào Tô Hoa, sắc mặt rất có uy nghiêm nói: "Cô, tới đây!"

Nghĩ tới vị này chính là người đã nuôi lớn Lão Thâm, Tô Hoa chỉ đành phải ngoan ngoãn đi tới, mặc cho vị lão bà bà này xử trí.

Lão Thâm tìm một chỗ ngồi xuống, lên tiếng hỏi giống như người trong gia đình đang nói chuyện với nhau: "Cô à, Tiểu Lương biết cô đến đây không? Con bé đó suốt ngày cứ nhắc đến cô mãi, nếu như biết cô đã trở về, thế nào cũng sẽ chạy như điên tới đây thôi."

Vừa nhắc tới đứa cháu gái cưng yêu, sắc mặt lão bà bà liền liền hòa ái hơn, bà khẽ mỉm cười nói: "Làm sao có thể giấu được tiểu yêu tinh ấy chứ? Con bé bảo là sẽ lập tức đến đây đây."

Nghe được câu đó, Lão Thâm âm thầm thở phào nhẹ nhõm: Tính khí của lão bà bà không dễ gần nhưng cũng có khác tính, khác tính của bà chính là Đường Tiểu Lương, chỉ cần nhóc con kia ngừng nguây giộn dỗi thì lão bà bà cũng không thể làm gì được.

Vì vậy yên lòng giới thiệu: "Cô à, đây chính là Tô Hoa mà lần trước con đã nói với cô đó, bởi vì cô vẫn còn đang nghĩ dưỡng ở trong núi, vốn là định vào lễ mừng năm mới dẫn vợ con đến thăm cô luôn thể, nhưng không ngờ cô đã đến đây trước rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Trâu Già Gặm Cỏ Non (3)

Lão bà bà quét mắt một vòng, giọng nói không nặng không nhẹ: "Tuổi thì nhỏ, tính tình thì lười, tính khí thẳng thẳng nhưng hơi nóng nảy, quan trọng nhất là cái mông không đủ lớn." Nói xong cầm đầu rồng quái tượng gõ vào mông Tô Hoa một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, "Tương lai nhất định sẽ rất khó sinh con!"

Bụng Tô hoa co quắp —— cười nhạo, mông to thì dễ sinh à? Quả nhiên là lão bà bà cổ hủ, thời hiện đại bây giờ có một loại tây y còn gọi là giải phẫu, không có mông cũng sinh được huống chi là mông nhỏ!

Cô chợt rất muốn hỏi lão bà bà có biết thế nào là áo mưa an toàn, thuốc tránh thai, hay băng vệ sinh không!

Dĩ nhiên, đơn giản là Tô Hoa lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Hàn Tâm nghe xong lời này rất đau khổ thất vọng: Lão bà bà lo lắng sau này Tô Hoa khó sinh con, có nghĩa là thừa nhận Tô Hoa rồi sao? Hàn Tâm vẫn không chịu buông tha, nhắc nhở: "Hôm nay em thấy trên ti vi có một thông báo tìm người, lại là tìm Tô Hoa, Tiểu Ngu, có chuyện gì xảy ra?"

Lão bà bà mặt không biến sắc nhìn Hàn Tâm một cái, một lúc lâu mới quay đầu, nhìn sang Tô Hoa nói: "Bác tuổi đã cao, cũng không muốn lo lắng chuyện tuổi trẻ các người, nhưng có một chuyện các người phải nhớ kỹ, đừng hờ một chút là âm ỉ rời nhà trốn đi, nếu lần sau còn xuất hiện những chuyện tương tự thế này, đầu rồng quái tượng của lão đây tuyệt đối không phải là vật trưng bày!"

Thông báo tìm người. . . . . Thông báo tìm người. . . . . Khó trách cô cảm thấy có cái gì không đúng, thì ra lúc ở trong xe nghe được thông báo tìm người chính là tìm mình! Lão Thâm chết tiệt, Lão Thâm thú, hẳn tuyệt đối là bị điên rồi, điên nặng rồi. Chợt trong đầu vang lên nói câu kia của Lão Thâm "Em đúng là đã cho anh thử một Ngày Tận Thế đặc biệt đây!" . . . . . Ấc, mới rời khỏi mình có mấy giờ, hẳn đã cảm thấy là Ngày Tận Thế rồi à?

Chợt Tô Hoa nở nụ cười, vẻ mặt tràn đầy niềm vui nhìn Lão Thâm một cái, sắc mặt người nào đó vẫn bình thường, chỉ là sau khi nhìn thấy ánh mắt đùa giỡn của cô, hẳn theo bản năng nhú mày uy hiếp. Ha ha, quá sung sướng rồi, nhìn vậy mà Lão Thâm cũng có hai mặt, một mặt ngơ ngác thất thần, một mặt như kẻ ngốc vậy. . . . .

Đáng tiếc cô không có ý thức được, mình dùng nụ cười đáp lại lời răn dạy của lão bà bà. Lão bà bà phát cáu đứng lên: "Cái con bé này, lúc này vẫn còn cợt nhả!" Nói xong cầm đầu rồng quái tượng muốn đánh Tô Hoa.

Ngay lúc này, biệt thự Thâm gia lại có khách tới, chính là Chu Công cùng Đường Tiểu Lương, đi theo bên cạnh bọn họ còn có Mạc Tiểu Bạch cùng Mạc Tiểu Lam.

Tiểu Lương vừa vào cửa liền hướng về phía lão bà bà nhào tới, miệng hô: "Bà nội, nội hết thương Tiểu Lương rồi. Nội thật quá đáng, vừa về đến liền ghé nhà của chú, không quan tâm gì đến con!"

Chu Công cũng đi theo đến chào bà nội tương lai, Mạc Tiểu Bạch thì lôi kéo Tô Hoa đứng qua một bên nói chuyện, Mạc Tiểu Lam đứng tại chỗ, nhìn Lão Thảm, sợ hãi trong lòng: Mẹ kiếp, đây chính quái vật ngày hôm đó sao, hẳn chính là chồng của Tô Hoa? Mẹ nó, thật là quái vật xứng quái vật, tuyệt!

Người thâm nhất chính là Hàn Tâm, cô đứng một mình, tiếng nói cũng không có trọng lượng, cuối cùng cô lấy dũng khí nhìn Lão Thảm, còn chưa kịp mở miệng, chỉ nghe Lão Thảm nói: "Mạc Tiểu Lam đứng không? Nghe nói cậu học về sân khấu, gần đây đang tìm việc, nói Hàn Tâm tạo điều kiện cho cậu đi, cô ấy quen không ít đạo diễn, nhà sản xuất. Như vậy đi, cũng không còn sớm, cậu đưa Hàn Tâm về khách sạn, thuận tiện trên đường về hỏi thăm cô ấy luôn." Nói xong hắn xoay đầu lại, hạ thấp giọng, "Đi đường cẩn thận. Đứng rồi, chuyện tiền bạc của Tô Hoa ngày mai anh cho người đến đó lấy. Bà xã anh dành dụm chút tiền này cũng không dễ dàng, nếu như em muốn tiền, trực tiếp hỏi anh là được rồi. Danh chính ngôn thuận, anh sẽ tính toán một con số hợp lý cho em."

Nói xong, nhờ Mạc Tiểu Lam tiễn khách.

Hàn Tâm là một người phụ nữ thông minh, có điều sử dụng thông minh sai chỗ thành ra ngu xuẩn, năm đó cô sắp xếp mọi chuyện, cho rằng khi Lão Thảm chiếm hữu cô thì sẽ có trách nhiệm với cô, Lão Thảm không muốn truy cứu, bình tĩnh chia tay đối với bọn họ mà nói là kết quả tốt nhất. Hy vọng có một ngày cô sẽ hiểu, cuối cùng tìm được hạnh phúc của mình.

Mạc Tiểu Lam tất nhiên sẽ nắm chặt cơ hội này, thứ nhất là vì không muốn nhìn đến con quái vật kia, thứ hai nếu như có thể thông qua Hàn Tâm tìm được công việc, thì hẳn có năng lực nuôi sống Mạc Tiểu Bạch ngu ngốc kia rồi.

Hàn Tâm tới đột ngột, khi rời đi mang theo nỗi cô đơn, thái độ lão bà bà làm cho cô mất đi lợi thế cuối cùng, còn thái độ Tiểu Ngu càng thêm rõ rệt muốn dứt khoát một cách hoàn toàn với cô.

Giờ khắc này cô bắt đầu suy nghĩ: Nếu như không phải bởi vì thời gian trước cô té từ trên sân khấu xuống, bị thương đầu gối, nếu như không phải vì trong lúc bị thương lại điên cuồng nhớ nhung một người, mình có thể không từ thủ đoạn dứt khoát biến hắn thành người của mình.

Đáp án dĩ nhiên là khó giải.

**

Lão bà bà sau khi được Tiểu Lương khuyên can thì đi ngủ trước, việc lớn đã hoàn thành xong, liền trở lại phòng khách nhìn mọi người làm một tư thế chiến thắng, cười đến vô cùng rực rỡ: "Mấy ngày trước tôi chợt nghĩ nếu như thật sự có Ngày Tân Thế, chúng ta phải làm gì đó, lẽ như sáng mai mặt trời không mọc, vậy sao chúng ta không cùng nhau thức sáng đêm nay? Vì thế, tôi muốn. . . . ." Cô dừng lại một chút, chừa thời gian cho mọi người hỏi.

Kết quả không có người nào hưởng ứng, Lão Thảm cùng Chu Công đang nói về chuyện cổ phiếu, Tô Hoa cùng Tiểu Bạch đang nói chuyện xảy ra hai ngày nay, Mạc Tiểu Lam vừa trở về không hiểu chuyện gì, cho nên chỉ còn sót lại một mình cô là rảnh rỗi nhất. Cô hai mắt trừng trừng, hai chân dậm một cái gọi: "Chu Công ——"

Vốn Chu Công vẫn còn say mê nói chuyện cổ phiếu, nhưng do thói quen lâu này nên ngay lập tức phản xạ có điều kiện: "Có mặt!"

Tiểu Lương vô cùng hả hê nhìn hắn một cái: "Anh đi ra xe lấy đồ chúng ta mang theo đi."

Chu Công do dự: "Bà xã đại nhân, thật muốn anh đi lấy sao?"

Tiểu Lương trừng mắt: "Vớ vẩn, coi chừng về nhà cho anh quỳ bàn chông!"

Cả đám người, cười đến sái quai hàm. Tô Hoa dựa vào người Lão Thảm, nhỏ giọng hỏi thăm: "Lão Thảm, người cháu họ này tới nhà chúng ta đến cuối cùng là muốn làm cái gì?"

Lão Thảm chỉ chỉ vào gò má của mình: "Hôn anh một cái thì anh nói cho em biết."

Nét mặt Tô Hoa tươi như hoa: "Ừ." Nói xong, liền cầm dép ném vào mặt Lão Thảm. . . . . Lão Thảm nhanh tay lẹ mắt, né sang một bên, vì vậy —— păng một tiếng, dép bay thẳng vào mặt Mạc Tiểu Lam, lưu lại một dấu vết đỏ tươi.

Mạc Tiểu Lam phát điên: "Tô đại gia, tại sao lần nào cô cũng gây sự với tôi?"

Tô Hoa lắc đầu, thờ dãi: "Àh, là do phản ứng của anh quá chậm đi, tuổi còn trẻ mà sao tay chân cứng đờ thế kia?"

Tiểu Bạch không nói lời nào, gật đầu cảm thấy rất có lý: Mạc Tiểu Lam có lúc đúng là như vậy.

Mạc Tiểu Lam hét ý kiến: "Cô cho rằng ai cũng giống như Lão Quái Vật nhà cô à!"

Lời vừa nói ra, nhất thời hai nam hai nữ bốn giọng nói vang lên: "Nói người nào là quái vật?"

Bốn người này chính là Lão Thảm, Tô Hoa, Đường Tiểu Lương, còn có Chu Công từ bên ngoài đi vào —— Thật đúng với câu phụ xướng phụ tùy!

Tô Hoa mắt tinh, thấy vật Chu Công đang cầm trong tay, nhất thời vui mừng kêu lên: "Mặt chược!"

Tiểu Lương cũng la hoảng lên, khó có được người nào có hứng thú với "Tinh Hoa" của dân tộc như vậy, điều này làm cho cô rất thỏa mãn, vì vậy cô nói:

"Thần tượng Trương Quốc Vinh của tôi cũng rất thích chơi mạt chược, hơn nữa vào năm 1998 lúc ký giả phỏng vấn hẳn hỏi nếu như Ngày Tận Thế sắp tới hẳn muốn làm cái gì nhất, mọi người đoán xem hẳn trả lời thế nào?"

Cô quét mắt một vòng, thời điểm cho rằng tất cả mọi người đều không biết câu trả lời, chợt có một âm thanh vang lên: "Anh ấy chấp tay trước ngực cầu nguyện, sau đó hướng về phía ông kính chậm rãi nói, nếu quả thật có ngày đó, tôi cầu xin Thượng Đế, ông nhất định phải báo trước cho tôi biết, để tôi có thời gian mời Gia Linh và Vương Phi đến nhà tôi, sau đó mời thêm ông Đường, bốn người chúng tôi cùng mở một bàn mạt chược, chia bài kéo bài, quan trọng nhất là có thể thắng Đại Tam Nguyên, có như vậy cuộc sống tương đối có ý nghĩa. . . . ."

☐ Gia Linh là một diễn viên của Hồng Kông.

☐ Vương Phi là một ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên, người mẫu của Hồng Kông.

Tiểu Lương nhìn Tô Hoa đang nói chuyện, lập tức vứt tới, giống như một con gấu Koala ôm lấy Tô Hoa, hô to: "Tri âm là đây, chính xác hoàn toàn! Number one nhé! Cái tên Chu Công ngọc kia, tôi nói với hẳn bao nhiêu lần, nhưng lần nào hẳn cũng không nhớ, nhưng mợ lại biết rành mạch! Chẳng lẽ mợ cũng là fan của anh Vinh?"

Tô Hoa gật đầu: "Mới gia nhập gần đây, nhưng là tuyệt đối là fan trung thành."

Nhìn hai cô gái kích động này, Lão Thẩm cùng Chu Công liếc mắt nhìn nhau, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được.

Vì vậy kêu gọi hai fan cuồng của anh Vinh, một bàn mạt chược bốn người bắt đầu ra trận. Đông Nam Tây Bắc bốn phương theo thứ tự là: Lão Thẩm, Tiểu Lương, Tô Hoa, Tiểu Bạch. Mà đáng thương cho Chu Công cùng Mạc Tiểu Lam lại chỉ có thể ở bên ngoài làm một vài việc vặt như bung nước pha trà, bởi vì hai người bọn họ —— không thể bày thêm một bàn mạt chược khác, thật là khổ đi!

Tiểu Lương biết chơi mạt chược là do Lão Thẩm chỉ dạy, vì vậy cô rất kỵ khi ngồi trên hoặc dưới Lão Thẩm, chỉ có thể chọn ngồi đối diện, cầm bài áp chế nhà dưới, cả bàn Đông Nam Tây Bắc đều một màu, Tô Hoa muốn ăn cũng không ăn được, chỉ có thể chạm một cái. Tiểu Bạch bài tốt cũng không muốn ăn thêm, nhưng bởi vì không có áp lực cạnh tranh, cho nên đánh một cách lung tung, thế nhưng cũng không đến nỗi phá bài.

Trong lúc chiến trường đang say sưa, chợt Tô Hoa cảm thấy có người đá vào chân mình, cô theo hướng nhìn sang, thấy con bài trong tay Lão Thẩm cầm, đang hướng về phía mình mỉm cười, mà con bài tẩy đó đúng lúc là con mình muốn - hai vạn! Nhất thời trong lòng mừng rỡ, vội vàng gật đầu như giả tôi, trong đầu thầm nghĩ:

Lão Thẩm nhà ta là Đại Thần, Lão Thẩm nhà ta thật tốt, Lão Thẩm nhà ta thật giỏi kiếm tiền. . . . .

Lão Thẩm khẽ mỉm cười: "Chú ra ba đường, Tiểu Lương, cho cháu ăn."

Tô Hoa nhất thời như thủy tinh vỡ đầy đất tan nát cõi lòng. . . . .

Cùng lúc đó, Tiểu Lương lấy làm kinh hãi, do dự nửa ngày, suy nghĩ không biết bên trong có bẫy rập hay không, nhìn con bài trên mặt bàn, rốt cuộc quyết định ăn ba đường, đánh ra một con bài rất quen thuộc—— hai vạn.

Tô Hoa vừa nghe, trước mắt nở đầy hoa: "Ăn. . . ." Cô đỏ mặt hỏi lạnh: Nếu như mình không phải là vợ hẳn, tối nay thua không phải sẽ bị cời quần sao?

Dĩ nhiên, cô có khả năng sẽ thắng bàn này, vì vậy hỏi một câu vô cùng cần thiết: "Chúng ta vẫn chưa thỏa thuận đánh cuộc như thế nào, chơi bằng tiền hay bằng những thứ khác?"

Chu Công mở miệng trước tiên: "Chơi những thứ khác thôi." Hẳn rất đau lòng cho túi tiền của bà xã hẳn.

Mạc Tiểu Lam cũng gật đầu phụ họa, Tiểu Bạch đầu heo này, cô không thua thì còn ai có thể thua?

Trong lúc rối rắm, Lão Thẩm lên tiếng: "Như vậy đi, trong hầm rượu của tôi có mấy chai rượu ngon, người nào thua thì uống một chén, uống say thì đi ngủ, phòng tôi đã kêu Quân gia chuẩn bị xong. Dĩ nhiên nếu nữ sĩ không uống được rượu, nam sĩ bên cạnh có thể phát huy tinh thần của người đứng sau, thế nào?"

Đề nghị này được mọi người nhất trí hưởng ứng.

Quân gia từ trong hầm rượu lấy rượu ra ngoài, mọi người vừa thấy rượu liền giật mình cảm thấy thật là mãn nhãn, trong lúc này, Lão Thẩm khẽ cười hỏi Tô Hoa: "Bà xã ngọc, tối nay kẻ nào em thấy không vừa mắt nhất?"

Tô Hoa liếc hẳn một cái: "Là anh, là anh, chính là anh."

Lão Thẩm vừa nghe, cặp mắt híp lại, giống như một con báo nhỏ vận sức chờ phát động, hẳn muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Trâu Già Gặm Cỏ Non (4)

Tiểu Lương cố gắng mò tới phòng khám bệnh của Chu Công, nằm ở trên bàn, nhỏ giọng kêu rên: "Cho em thuốc giải rượu đi, nếu không dứt khoát đánh thuốc mê em cũng được, đầu của em thật sự là khó chịu."

"Này. . . . . Này. . . . . Này. . . . ." Là giọng của phụ nữ? Tiểu Lương giống như gửi được mùi hôi của chó, nhanh chóng ngẩng đầu lên tìm kiếm mục tiêu: Chẳng lẽ là Kim Ốc Tàng Kiều* của Chu Công?

• Tương tự như người tình bí mật.

Chỉ thấy đó là một người mặc áo trắng . . . . . Y tá?

Cô y tá nhỏ thấy ánh mắt bà chủ như muốn ăn thịt người, tự rùng mình N cái, tranh thủ thời gian giải thích: "Bác sĩ Chu bị choáng váng, đang nghỉ ngơi ở phòng tiếp tân."

Ánh mắt Tiểu Lương dịu xuống một chút, thái độ chuyển sang 180°, khẽ mỉm cười hỏi: "Cô là người mới tới à? Trước giờ chưa từng thấy cô."

Cô y tá nhỏ vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, bởi vì mấy ngày nay thân thể bác sĩ Chu vẫn không thoải mái, cho nên phòng khám bệnh. . . . . thiếu người, cho nên tuyển thêm tôi vào, cho nên. . . . ."

Liên tiếp cho nên khiến đầu Tiểu Lương càng đau đớn, cô vội thốt lên một câu "Tôi cũng đi nghỉ một chút đây, cô cứ tiếp tục. . . . ." Sau đó đi ra cửa.

Vừa mở cửa phòng tiếp tân ra, Tiểu Lương thất kinh, chỉ thấy hai anh em nhà họ Mạc đang ngủ vùi trên ghế salon, sau cái ngày đánh mặt chược ở nhà chú về, anh em nhà họ Mạc cùng bọn người của Chu công liên thân quen, quan trọng hơn là, bọn họ có cùng chung kẻ địch, càng ngày bọn họ càng xích lại gần nhau.

Tiểu Lương thờ dài một cái, tên kẻ địch kia. . . . . Tiểu danh là chú, đại danh gọi là Thảm Tiểu Ngu!

Nói ra thật sự là khóc đến hết nước mắt nước mũi, ngày đó mấy người bọn họ đang đánh mặt chược, chắc là gặp quỷ, cô và Tiểu Bạch thay phiên nhau thua liên tục, quá đáng nhất là, chú còn công khai khiêu khích, trực tiếp hỏi mợ: "Người nào, người nào mợ không thích?" Mợ cũng không phải là một con chim ngoan ngoãn, thế nhưng khi bốc lên con bài mặt chược, tay phải rút được hai vạn, tay trái cũng rút được hai vạn. . . . . Tiểu Lương thật không tin, bàn mặt chược đầu phải là nơi để hai vợ chồng bọn họ hát song ca, bọn họ. . . . . Cũng thật quá đáng ghét rồi!

Đáng tiếc, cuộc đời thật không công bằng, người xấu luôn luôn đắc ý. Vì vậy khi Tiểu Lương uống khoảng nửa bình rượu 56 độ, Tiểu Bạch uống cũng gần nửa bình, hai người bọn họ coi như xong. Chu công cùng Mạc Tiểu Lam cũng uống. . . . . Được rồi, Tiểu Lương cảm giác mình cùng Tiểu Bạch rất xin lỗi hai người đàn ông của mình. Chỉ là, hai người đàn ông này cũng coi như là "Vì nước hi sinh" —— Rất giỏi!

**

Lão bà bà mặc dù lớn tuổi, nhưng nghe nói hành động vĩ đại của những người trẻ tuổi buổi tối đó, chóng long đầu quả trọng, thất thanh nở nụ cười: "Con bé Tiểu Lương này nhất định là thua thiệt, khả năng đánh mặt chược của Tiểu Ngu là do một tay lão bà bà này dạy, phải nói là thiên hạ vô địch thủ, đối phó với mấy đứa kia thật giống như ăn một đĩa đồ ăn."

Quả nhiên cũng không lâu lắm, Tiểu Lương gọi điện thoại tới vừa mếu vừa khóc, nói mình nơi này cũng đau nơi đó cũng đau, mong bà nội vì mình làm chủ, nhất định phải dạy dỗ chú thật tốt. Lão bà bà trừng mắt, gặm dừ mắng mớ: "Cái con bé này, đánh cuộc thì phải có thắng thua, thua là thua mà thắng là thắng!" Sau đó giáo dục một phen về chuyện thắng thua. . . . .

Kéo dài hơn hai giờ, Tiểu Lương muốn khóc: Bà nội, bà thật sự là hiểu rõ cháu gái của bà sao?

Sau khi cúp điện thoại, lão bà bà cười cười, kêu Quân gia cho hai người lanh lẹ theo bà vào bếp. Dấm chua, đường trắng, lá trà mỗi thứ 100gram, sau đó pha thành mười mấy bình nhỏ, làm xong sai Quân gia cho người mang đến phòng khám bệnh của Chu Công phòng.

Quân gia hỏi: "Lão bà bà, đây là cái gì?"

Lão bà bà kéo kéo phần eo: "Cách giải rượu đơn giản, uống xong một chai bảo đảm bọn họ sinh khí dồi dào. Đứng rồi, bảo Tiểu Lương uống nhiều một chút, cái này tốt hơn nhiều so với thuốc của Chu Công, đặc biệt không có tác dụng phụ."

**

Hai vợ chồng tinh thần sáng khoái lái xe đi đến nhà họ Tô, kể từ sau sự kiện ‘Mất tích’ kia, tài xế tiểu Phương thì bận làm tài xế cho lão bà bà, Lão Thảm thì tự lái xe của mình. Vì vậy việc đưa đón Tô Hoa đi học, ăn cơm, hay cô đi gặp người nào . . . . . Không rõ chi tiết, hẳn cũng tự mình xử lý.

Tô Hoa nhàm chán đùa giỡn với móng ngón tay, chợt xoay đầu lại nhìn Lão Thảm một cái, thuận miệng nhắc tới một câu: "Lão Thảm, có phải anh không tự tin vào bản thân?"

Lão Thẩm cau mày: "Hả, chuyện gì?"

Tô Hoa tiếp tục nói: "Nếu không phải, tại sao mỗi ngày hận không thể dính cùng em suốt 48 giờ?"

Lão Thẩm cười: "Nha đầu, đếm lại thời gian đi chứ? Cái người này, khả năng toán học của em làm cho tội phạm thật buồn."

Trong lòng Tô Hoa chỉ có một chữ —— nhin! Trên mặt cũng chỉ có một chữ —— cười! Trong miệng càng thêm chỉ có một chữ, phụt.... Cô cảm giác có cái gì đó không đúng, cô nói: "Mẹ nó! Anh dám xem bảng kết quả học tập của em? Em rõ ràng....." Trường học định kỳ sẽ gửi thành tích của sinh viên về nhà, còn có báo cáo phân tích thành tích, còn có nhắc nhở nợ môn, để gia đình có thể nắm bắt tình hình học tập của sinh viên. Chuyện này rất tốt, đáng tiếc đối với những người khác mà nói cũng rất nhức đầu. Dĩ nhiên Tô Hoa không phải thứ người như thế, bởi vì cô rất thông minh viết đại một địa chỉ của gia đình nào đó, kết quả học tập gửi đi nơi nào cô thật đúng là không biết.

Nhưng là, gần đây cô thi lại môn số học, đáng tiếc điểm số rất thảm, chỉ có 58 điểm, lần trước đầu gì cũng được 59..... Thật đau lòng, lần sau có phải hay không là 57, biết chờ đến lúc nào mới có thể lên con số 60 đây?

Chỉ là lúc này không phải lúc cô nhớ lại điểm số đạt hay không đạt, cô có một nghi ngờ, Lão Thẩm vì sao dùng từ "Lại"? Chẳng lẽ hần..... Con mắt sắc bén nhìn về hần, chỉ thấy Lão Thẩm nhướng mày: "Rất tiếc phải nói cho em biết, kết quả thành tích của em đang ở trong tay anh. Còn nữa rất tiếc thông báo với em, bắt đầu từ ngày mai, buổi tối mỗi ngày anh sẽ bỏ tức số học cho em, nếu em dám lười biếng hoặc là thừa cơ chạy trốn....."

Tô Hoa vươn tay, tiện tay cầm lên một khối đường nhét vào trong miệng hần, ứng phó nói: "Được rồi, được rồi, đã biết." Cô làm sao còn dám trốn? Không lẽ còn muốn thể nghiệm cảm giác người đầu tiên có thành tích vinh quang sao? Nói giỡn!

Chỉ là Lão Thẩm..... Hần dạy được số học sao? Tô Hoa liếc hần một cái, cảm thấy chuyện này thật đúng là khó mà nói.

Dọc đường đi hai người rất vui vẻ, vừa xuống xe, hai vợ chồng lập tức thu hồi nụ cười. Hai người rất thống nhất bày ra vẻ mặt vừa nghiêm vừa lạnh, sau đó nhất trí đi vào nhà họ Tô. Hôm nay tới đây là có chuyện nghiêm túc, chuyện là.....Hoi tế nhị một chút.

Không phải là không muốn nói, chỉ là khó mà nói ra.

Vừa mở cửa ra, mẹ Tô ngồi ở phòng khách, vẻ mặt có chút căng thẳng, mà người đàn ông tên Tô Quốc Quân trên mặt giống như thoa "Bột mì" cùng với Tiểu Tam ngồi ở đối diện.

Thấy con gái cùng con rể tới, mẹ Tô không ngẩng đầu, sắc mặt rất lạnh: "Tiểu Hoa, Tiểu Ngu, tới đây ngồi."

Tô Quốc Quân thấy con rể, biểu lộ có chút dờ khóc dờ cười: "Tiểu Ngu này vì sao không đầu tư vào công ty của ba, con muốn ép chết ba phải không?"

Nghe được lời nói chẳng biết xấu hổ của ông, Tô Hoa rất thuận miệng nói: "Vậy thì ông chết đi là được rồi."

Tô Quốc Quân tức đến muốn sùi bọt mép: "Tô Tô, chuyện như vậy mà con cũng nói được? Ba chết con có ích lợi gì....."

Tiểu Tam bên cạnh ông cũng lên tiếng, tiếng khóc rất thê lương, giống như là chết cha chết mẹ vậy: "Tô Tô, dĩ nhiên lúc này dĩ nhiên không có tư cách nói chuyện, nhưng dĩ nhiên thay ba con nói một câu, không có ông chủ Thẩm đầu tư, ông ấy thật rất khó khăn. Ngân hàng không cho vay, chủ nợ tới đòi, dĩ nhiên bị bệnh, cần rất nhiều tiền, em trai con xuất ngoại, phí không thể không có, còn có chị gái con vài năm nữa phải lập gia đình, đồ cưới....."

Rầm——bể, bể..... khay trà rồi, khay trà bị một cái ly thủy tinh làm vỡ nát, mà người cầm ly thủy tinh làm vỡ khay trà là..... Tô Hoa theo cái khe nhìn sang, không khỏi cả kinh: "Mẹ?"

Chỉ thấy sắc mặt mẹ Tô có hơi tái nhợt, tay hơi run, có lẽ chính bà cũng không ý thức được mình sẽ làm ra chuyện như vậy. Nhưng bà cũng không né tránh, nhìn Tô Quốc Quân, cười lạnh: "Bây giờ thì tốt rồi, món đồ tốt duy nhất ông mua cũng bể, cho nên ông có thể đi rồi đó."

Lúc ban đầu, mọi việc sắp xếp trong nhà đều do một tay mẹ Tô lo, lúc ấy Tô Quốc Quân nói ông bận việc công ty, còn mẹ Tô lại đang có mang Tô Hoa bụng to vượt mặt bốn ba khắp nơi, chọn lựa dụng cụ, liên lạc công ty, thuê nhân công khuôn vác..... Sau mấy lần bị Mẹ Tô trách móc, Tô Quốc Quân cũng mua được một khay trà, ý nghĩa ý nghĩa.

Ông thật sự là rất có ý tứ!

Tô Hoa cũng không nhịn được nghĩ: Có phải mẹ đang trong thời kỳ mãn kinh? Theo tính tình thường ngày của bà, bà tuyệt đối không thể nào nói ra lời nói kinh người như vậy.

Lão Thẩm chỉ nhìn, lúc cần thiết cũng không ngại dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.

Tô Quốc Quân khó có thể tin nhìn mẹ Tô: "Tiểu Vân, có phải bà điên rồi không? Nơi này là nhà tôi, tôi còn đi đâu?"

Nghe được Tô Quốc Quân kêu tên của mình, mẹ Tô hơi choáng váng: Đã bao lâu không nghe thấy rồi..... Lần này nghe được là bởi vì bà muốn đuổi hần ra ngoài, thật sự là trên cơn thịnh nộ. Mẹ Tô nở nụ cười lạnh: "Phải tôi điên rồi, mới có thể chịu đựng nhiều năm như vậy, còn tạo cơ hội cho ông bán con gái để mưu cầu tiền bạc, ha ha, nếu không xảy ra chuyện Tiểu Hoa mất tích, tôi cũng chẳng hay biết gì." Bà bỗng đứng ngẩng đầu lên, "Tô Quốc Quân, ông là một kẻ khốn nạn! Lập tức biến, lập tức cút ra khỏi nhà tôi, đơn xin ly hôn tôi đã mời luật sư viết rồi, nếu như ông không muốn ký, vậy

chúng ta gặp nhau ở trên tòa, đến lúc đó ông nhớ mang theo cô ấy con gái lớn cùng con trai của ông!"

Tô Quốc Quân bị dọa rồi, ông chưa bao giờ nghĩ đến người phụ nữ mềm yếu hơn nữa đòi người chỉ vì chuyện con gái mất tích mà đột nhiên thay đổi thành thế này, bà không còn là một Tiểu Vân dịu dàng thực nữ nữa sao?

Tiểu Tam cũng luống cuống, hôm nay tới nhà chính là muốn nhờ chị lớn cùng khuyên bảo con rể đầu tư vào công ty, để bà có thể an nhàn về sau không lo lắng chuyện tiền bạc, không nghĩ tới. . . . . Bà lập tức quỳ trên mặt đất khóc: "Chị, thật xin lỗi, đều là lỗi của em, em. . . . ."

Bà còn chưa nói hết, mẹ Tô cất cao thanh âm "Thế nào không phải lỗi của cô? Năm đó ai từng nói với tôi, sẽ không quấy rầy cuộc sống của ba người chúng tôi? Vậy bây giờ cô ở chỗ này làm gì? Cô có tư cách gì vào nhà tôi!"

Tô Hoa ôm lấy mẹ Tô, cô ra hiệu bằng mắt muốn Lão Thảm đem đôi cầu nam nữ kia đuổi ra ngoài, xử lý như thế nào tùy hấn, hiện tại tâm tình mẹ Tô quá kích động, bà bị cao huyết áp, sức khỏe không được tốt, cô lo lắng nếu còn phải nói thêm gì nữa mẹ Tô sẽ xỉu mất.

Lão Thảm kéo Tô Quốc Quân cùng Tiểu Tam ra ngoài, Tô Hoa ôm lấy mẹ Tô, rút khăn giấy ra giúp bà lau nước mắt. Nhưng không ngờ mẹ Tô tát một cái vào má phải của cô, Tô Hoa ngậy ngẩn cả người.

Mẹ Tô giận đến nổi đẩy tay của Tô Hoa ra, trừng mắt: "Tại sao con lại đồng ý điều kiện của Tô Quốc Quân! Ông ấy là một kẻ khôn kiếp, con cũng khôn kiếp theo ông ấy sao? Tính sẽ lừa gạt mẹ cả đời sao? Con đúng là không có tiền đồ. . . . . Con gái ngốc à!"

Mẹ Tô khóc, những năm này bà cố gắng nhẫn nhịn Tô Quốc Quân, nguyên nhân chính là vì cô, bà muốn cô lớn lên trong một gia đình bình thường, bà hiểu rõ con cái lớn lên trong một gia đình đổ vỡ sẽ chịu rất nhiều tổn thương, đáng tiếc không nghĩ tới, bà đã sai lầm.

Bà có khối u ác tính, nếu như không bỏ đi, nó sẽ ngày càng lan rộng hơn, đến lúc đó nếu bà thực sự ra đi, thật lòng bà cũng muốn nhìn thấy Tô Hoa thật hạnh phúc.

Bà đang lo lắng: Nếu bây giờ làm phẫu thuật, có còn kịp không?

Nghe nói như thế, Tô Hoa đưa tay ôm lấy mẹ: "Mẹ, hôm nay con thật sự rất vui. Thực sự là muốn bay lên trời, có một người mẹ thương yêu con, còn có người đàn ông quý trọng con, mẹ nói xem vì sao con lại may mắn như vậy? Xem ra Tô Quốc Quân cũng làm một chuyện tốt, ít nhất ông ấy sinh ra con là một cô gái tốt làm người ta yêu thích vận may tốt làm người ta ghen tỵ. . . . ."

Lão Thảm vừa lúc đi vào, nhìn vào ánh mắt của mẹ vợ, ánh mắt của bà có chút lạnh, bà động đậy môi dưới, hỏi: "Con gái của tôi vẫn chưa hiểu chuyện, cậu thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Trâu Già Gặm Cỏ Non (5)

Tô Hoa bị mẹ đuổi vào phòng, nhưng cô vẫn cố nghĩ biện pháp, hoặc đưa mắt nhìn qua khe cửa quan sát bên ngoài, hoặc dính lỗ tai lên cánh cửa để lắng nghe cho rõ ràng hơn.

Cứ như vậy, qua một khe hở nhỏ, cô nhìn thấy tay Lão Thảm khuya khoảng không ngừng nghỉ, một năm một mười, ra dấu rất phong phú, đáng tiếc thanh âm của anh bị ngăn bởi cánh cửa, căn bản nghe không rõ. Cô tự an ủi mình: chỉ mở một chút xíu, cũng không tính là nghe lén.

Vì vậy cô vận nắm nắm cửa. . . . .

Lão Thảm thính tai, nghe được tiếng vang rất nhỏ, anh khẽ mỉm cười, sau đó đứng dậy rót cho mẹ vợ một chén trà sâm, lúc bước ngang qua phòng, gõ một cái lên đầu Tô Hoa: "Đi ra đi, nói xong rồi."

PS: Chương sau dài lắm, hơn 10 trang word lận, ta rất muốn chặt đôi nó ra, nhưng mà lại sợ bị ném dép quá, hu hu.

Tô Hoa bị người ta "nắm" ra, cô vận vẹo thân thể, nhỏ giọng hỏi: "Anh đã nói gì với mẹ em vậy hả?"

Lão Thảm cười cười, không trả lời.

Nhìn mẹ uống xong ly trà sâm, vợ chồng Lão Thảm ở lại chơi với mẹ Tô một ngày, đưa bà đi khám bác sĩ, sau đó cùng nhau ăn cơm tối, trên mặt mẹ Tô cũng đã có thêm chút huyết khí. Buổi tối, trước khi về nhà, mẹ Tô kéo con gái qua, lôi cô quay một vòng, nhìn từ trên xuống dưới một lượt. . . . .

Tô Hoa bất đắc dĩ gãi gãi: "Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?"

Mẹ Tô cau mày, thốt ra một câu cảm thán khó hiểu: "Không có ba đầu sáu tay gì mà, sao tuổi còn nhỏ đã khiến người ta yêu thương rồi!" Nói xong,

nhón chân lên, bẹo hai má Tô Hoa một cái, bật cười.

Tô Hoa bị kéo tới chóng cả mặt, cô trừng mắt liếc Lão Thắm cách đó không xa: rốt cuộc anh đã nói gì với mẹ em vậy hả?

Lão Thắm nghênh đón ánh nhìn của cô, mắt híp lại: là mẹ chúng ta. . . . .

Trên đường trở về, Tô Hoa vẫn cứ suy nghĩ về vấn đề này, càng nghĩ càng thấy khó hiểu, bởi vì theo giọng điệu trước đó của mẹ, ắt hẳn Lão Thắm sẽ không dễ dàng tránh được kiếp nạn này, nói không chừng còn có thể quyết định hai mẹ con cùng nhau ly hôn, nhưng sao chỉ sau mấy câu nói của Lão Thắm thái độ của bà liền xoay chuyển 180° vậy chứ? Tại sao, vì nguyên nhân gì đây?

Nhìn bộ dạng rối rắm của cô, Lão Thắm bật cười.

Đối phó với phụ nữ, nhất là người phụ nữ được gọi là mẹ vợ kia, biện pháp của Lão Thắm chính là —— lấy câu chuyện tình yêu đẹp để đã động lòng bà: nói về mười năm trước, một thanh niên không xu dính túi, ở thời điểm khốn cùng nhất đã gặp được một cô gái thiện lương như thiên sứ, cô dùng hai đồng rưỡi còn sót lại sau khi mua xì dầu của chính mình mua cho hắn năm cái bánh bao, từ đó thanh niên kia quyết chí vươn lên, kiến tạo sự nghiệp. Nhiều năm sau, hắn gặp lại được cô gái nọ, ắt hẳn đây là cơ hội trời cao ban cho, vì vậy vượt qua chướng ngại về tuổi tác khác biệt, hắn lấy hết dũng khí phát động thế công, cũng phát thế ngày sau sẽ dùng tất cả những gì tốt đẹp nhất để hồi báo cô gái kia. Sau khi kết hôn lại phát hiện cô còn đáng yêu hơn so với những gì bản thân tưởng tượng, vì vậy tâm của người đàn ông đó dần dần luân hãm.

Lão Thắm chỉ là "tiến hành gia công" trên cơ sở sự thật, hơn nữa sử dụng thanh âm giàu từ tính của anh diễn dịch để đạt được hiệu quả ở mức cao nhất mà thôi.

Quá dễ dàng!

Nhìn bộ dáng tự tin đến đáng đánh kia của Lão Thắm, Tô Hoa quay đầu sang chỗ khác, lại nhìn thấy bản thân đáng nhẽch miệng cười trộm trong kính chiếu hậu, nụ cười bất ngờ xõng vào trong đôi mắt, còn chưa kịp thu về.

Chỉ tiếc, nụ cười vẫn không che giấu được cảm giác nóng bừng ở hai gò má, cô khẽ thở dài một hơi. Thật đáng thương mà, giải quyết xong một vị lão mẹ, còn có một lão bà bà – thượng cấp quan trọng.

**

Lão bà bà xác thực đang ngồi chờ bọn họ ở trong phòng khách, cây quai trượng đầu rồng bởi vì cả một ngày không sử dụng, nên tích mịch nằm trong tay chủ nhân, giương mắt nhìn cửa, chờ người có thể khiến nó vận động xuất hiện.

Quản gia giờ lên một xấp thư mời, về mặt tương đối bất đắc dĩ: "Thưa bà, đồ bà cần đã đưa tới rồi, đáng tiếc cái này. . . . ." Đây là những thiệp mời bị từ chối, có không ít người gửi thiệp đến cho ông chủ, mời anh tham gia các loại hoạt động, nhưng gần đây, chuyện bởi cô chủ là việc trọng yếu đầu tiên, vì vậy đều đẩy đi hết. Không nghĩ tới, lão bà bà lại bắt quản gia ông mang những thứ gần ném vào sọt rác này ra, lại không nói dùng để làm gì.

Lão bà bà bảo quản gia đọc mấy tấm.

Trương Tam mở tiệc mừng khánh công —— không tốt! Lý Tứ mời sinh nhật —— nhảm chán!

. . . . . Bị bác bỏ vô số lần, quản gia thiếu chút nữa cho là lão bà bà cố ý muốn hành hạ ông, nhưng vẫn rất có đạo đức nghề nghiệp thuận miệng nói: "Con dâu ông chủ Phươg mới sinh cháu gái, mời ông chủ qua dự tiệc đầy tháng."

Không thấy bị bác bỏ như mấy lần trước, ngược lại lão bà bà còn đưa tay lấy tấm thiệp, nhìn qua, rồi bật cười: "Ha ha, cái này hay, phải đến nhà lão Phươg xem thử mới được."

Tô Hoa vừa bước vào cửa, liền nghe thấy thanh âm của lão bà bà, chẳng biết tại sao, mí mắt bất chợt giật giật —— trong lòng xuất hiện dự cảm không tốt?

Hơn nữa thời điểm thấy lão bà bà mặt mũi hiền lành nhìn về phía mình nở nụ cười, cô càng có cảm giác xấu: không có biện pháp, ấn tượng đầu tiên quá mạnh mẽ, lão bà bà vẫn thích hợp với việc giờ quai trượng đầu rồng, uy phong dạy bảo hơn.

Lão bà bà ngoắc ngoắc tay, bảo Lão Thắm cùng Tô Hoa bước, trọng điểm tới rồi —— bà nói: "Tiểu Ngu à, sáng mai cháu mang theo vợ qua nhà lão Phươg đi, tháng trước con dâu ông ta vừa sinh cháu gái đấy. Đúng rồi, trước khi đi nhớ mua vài món đồ cho trẻ con để làm quà."

Lão bà bà đã hạ ý chí, có thể không phục mệnh sao?

Bận rộn suốt một ngày, tắm xong, Tô Hoa thoải mái nằm ở trên giường, tự nhiên duỗi tay vào trong áo ngủ của Lão Thắm, dán vào lồng ngực anh, cảm thụ nhiệt độ từ người anh.

Bên ngoài rất an tĩnh, an tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng chạy của chiếc kim đồng hồ treo tường.

Chính lúc này, Lão Thắm khẽ mỉm cười: "Tô Tô ——" tiếng gọi đầy mê hoặc cùng nụ cười dâm dăng này, còn có hai cái tay không an phận đang khoác lên eo cô, đều đang phát ra một tần số: phải nhanh đến đánh chén thôi.

Tô Hoa xoay đầu anh về hướng cửa, nói nhỏ như kẻ trộm: "Chẳng lẽ anh không nghe quản gia nói sao, lão bà bà có sở thích nghe lén, nói không chừng bây giờ bà đang đứng ngoài cửa đấy!" Nói xong, xoay đầu Lão Thẩm lại "Cho nên á, nhìn một chút đi."

Cho là chuyện sẽ kết thúc thế này sao? Vậy thì mười phần sai rồi. Tô Hoa thiếu chút nữa kêu lên, cô nhìn qua, oán hận nói: "Lão Thẩm chết tiệt, tay anh đang để chỗ nào đó?"

Chỉ thấy hai chiếc móng rất tròn, bị lão bà bà che không lớn của cô, giờ khắc này có hai cái tay đang làm động tác xoa nắn.

Lão Thẩm cười đến mi cũng cong cong: "Tuy nhỏ một chút, nhưng rất có sức đàn hồi."

Anh —— khôn kiếp! Xem cái móng của lão nương là đường dây QQ đấy à, còn có sức đàn hồi, đàn hồi cái đầu anh! Tô Hoa đưa tay ra sau móng vô xuống, đáng tiếc cô lại quên người đang đối mặt với mình kia là quái vật.

Tay hạ xuống, một phát vỗ vào chính chiếc móng đáng thương của mình, thật đau! Cô quết mắt qua: "Lão Thẩm thôi, là đàn ông thì đừng nên tránh, anh không phải là đàn ông!"

Hai chữ đàn ông vừa ra khỏi miệng, cả người cô liền bị một tòa "Ngũ Chi sơn" đè ép, còn Lão Thẩm thì nhìn cô từ trên cao: "Thì ra em vẫn còn hoài nghi anh có phải là đàn ông không cơ đấy."

Tô Hoa liếc anh một cái: "Đừng kiêu có, từ lúc bắt đầu anh đã muốn làm vậy rồi, cho nên mới tìm mọi cách trêu đùa em, quả nhiên trong não đều là đại âm mưu."

Lão Thẩm đồng ý gật đầu: "Cảm ơn đã khích lệ. Nhưng là, chúng ta có thể đổi lại từ ngữ thành —— cuộc sống tính phúc."

Kéo chăn qua đỉnh đầu, thời điểm hai người chuẩn bị làm chuyện lớn, chợt Tô Hoa vén chăn chui ra, cau mày nói: "Khôn kiếp, anh còn chưa có mang vật kia mà."

Vì vậy hai người kéo ngăn tủ trên đầu giường ra, lúc này mới phát hiện, không thấy vật vị dâu tây vốn được đặt ở bên trong đâu cả.

Lão Thẩm liếc mắt nhìn ra cửa, thầm than thở trong lòng: sợ là do bà bác kia của mình giờ trò quỷ rồi.

Nhưng anh vẫn làm bộ như không biết chút gì, cười nói: "Anh nhớ hôm nay là kỳ an toàn của em, không dễ trúng thưởng như vậy đâu, đến đây, "nằm vào chén" đi."

Nhìn bộ dạng đang muốn ra sức kia của anh, Tô Hoa cười theo, cười ba tiếng, đưa chân đạp anh một cước: "Anh tự "nằm vào chén" đi! Em cảm thấy rất kỳ quái, sao hôm nay lão bà bà lại có bộ dạng hiền lành như vậy, thì ra là giờ trò quỷ ở đây! Thành thật khai báo mau, anh và lão bà bà đang mưu tính chuyện gì?"

Bị buộc đến cạnh giường, Lão Thẩm nhìn Tô Hoa, mặt tràn đầy thành khẩn: "Thật không có mà, Tô Tô, em xem, trời đã đã trễ thế này rồi, chúng ta nên đi ngủ thôi."

Tô Hoa trườn tám chân lên người Lão Thẩm, sau đó ngồi lên, đưa tay nắm cổ anh, bộ dạng như đang định siết mạnh: "Còn không thành thật khai báo? Hừ, không nói em cũng biết, không phải hai người định nhét em bé vào bụng em sao?" Nói đến câu sau, cô trẻ môi, bày ra biểu tình "Nhìn thấu các người rồi".

Hai vợ chồng vẫn luôn có một việc rất ăn ý, chính là chuyện sinh con. Lão Thẩm biết Tô Tô vẫn còn đi học, không muốn sinh con làm chậm trễ việc học, vì vậy mỗi lần làm việc đều phối hợp mang "đồ bảo hộ", nhưng hôm nay, thời điểm phát hiện không thấy "mũ" đâu, anh chợt có một cổ kích động: có lẽ, cứ như vậy có em bé cũng tốt. Ước chừng là do lớn tuổi, nên cực kỳ mong muốn có con, một đứa trẻ giống Tô Tô. Anh cười cười, vẫn là mình quá nóng vội, vấn đề đứa nhỏ, vẫn nên chờ Tô Tô tốt nghiệp rồi hẵng tính.

Khỏe miệng anh nở ra một nụ cười, nhẹ nhàng đưa tay, đặt Tô Hoa nằm lại trên giường, cố định tại trong tay chính mình, sau đó khẽ trừng mắt: "Ngủ thôi. Ngày mai còn phải đi học đấy."

Núp ở trong ngực Lão Thẩm tựa như con thỏ nhỏ chừng mấy phút, Tô Hoa mới mở mắt nhìn ông xã nhà mình, lên tiếng hỏi: "Anh có khỏe không?"

Lão Thẩm nhắm mắt "ừ" một tiếng.

Tô Hoa tự đánh giá một phen, vẫn là quyết định lên tiếng: "Lão Thẩm, không phải em không muốn sinh, nhưng xin anh hãy đợi em một năm rưỡi, sau khi tốt nghiệp đại học, em cho phép anh mỗi ngày không cần mang "đồ bảo hộ" nữa, chỉ cần thể lực của em chịu nổi em nhất định sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ "tạo người" này, sinh ra đời sau cho nhà Lão Thẩm anh. . . . . Nhưng mà em nói trước, nhiều nhất chỉ sinh hai đứa thôi, hơn nữa là không thể. Dĩ nhiên tốt nhất là lần đầu liền sinh hai, Long Phượng Thai thì càng tốt, con trai ra trước. . . . ."

Lão Thẩm mở mắt hỏi một câu: "Tại sao lại là con trai ra trước?"

Tô Hoa liếc anh một cái: "Anh ngốc à, như vậy con gái của chúng ta sẽ có anh trai rồi, có anh trai rất tốt đó nha, về sau không muốn đi bộ thì trèo lên lưng anh trai, thất tình thì ôm anh trai khóc, bị đau có anh trai thương. . . . ." Cô đưa tay khoác lên cổ Lão Thẩm, mơ mộng nói: "Những chuyện mà mẹ của em bé không vượt qua được, em không muốn con gái cũng phải trải qua!"

Lão Thẩm âm thầm cảm thấy may mắn: Thật may là Tô Quốc Quân chưa đưa cho em một người anh trai, nếu không không chắc anh sẽ làm ra những chuyện gì với anh ta. Công dụng của "Anh trai" lớn như vậy, tỉ lệ thất nghiệp của ông xã sẽ cao hơn!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trâu Già Gặm Cỏ Non (6)

Hôm nay, ở sân nhà trình diễn một vở kịch nhỏ.

Địa điểm: khu buôn bán, quán nước thứ sáu tại quảng trường.

Cảnh tượng: tại một chỗ ngồi cạnh cửa sổ, phía ngoài là một khoảng sông mênh mông, trên mặt nước thình thoảng có thuyền bè qua lại, bọt tung trắng xóa. Trong khung cửa là những gia cụ truyền thống kiểu Trung Quốc, một chiếc bàn bốn chân được chế tạo từ gỗ tử đàn cùng một chiếc ghế bành chạm trổ hoa văn, thêm một tấm vải thêu uyên ương, vừa bước vào, liền giống như xuyên qua đến Trung Quốc cổ đại hàng ngàn năm trước. . . . .

Nhân vật: một vị lão bà bà cùng một vị lão gia gia, bọn họ là vợ chồng? Mươi phần sai rồi, bọn họ chỉ là bạn bè mà thôi. Ấc, quan hệ. . . . . không hoàn toàn đơn thuần!

Người bước vào cửa trước là lão gia gia, tuổi chừng 80, chống một cây trượng Phụng Hoàng màu vàng kim khảm Phi Thúy, vàng làm cánh, Phi Thúy làm mắt, Phụng Hoàng trông rất sống động, quý khí bức người. Sau ông là lão bà bà, tuổi cũng xấp xỉ, chống một cây gậy đầu rồng, so ra, đầu rồng kia lại có vẻ mộc mạc hơn rất nhiều — chẳng điểm trang bằng gì cả.

Sau khi vào cửa, chuyện đầu tiên lão gia gia làm chính là tiến lên một bước, buông cây gậy tám trăm năm chưa từng rời khỏi người ra, sau đó kéo chiếc ghế đối diện, khom lưng, cười nói: "Mời bà ngồi."

Bộ dáng kia cực kỳ giống tác phong nhanh nhẹn của Phan An . . . . . phiên bản Xuyên qua + tuổi cao.

Khỏe miệng Lão bà bà tràn ra một nụ cười lạnh: "Lúc nào thì ông cũng biết bắt chước người ta thương hương tiếc ngọc vậy hả? Quen ông sáu mươi bảy mươi năm. . . . ."

Lão gia gia theo bản năng tiếp lời: "65 năm tám tháng lẻ. . . . ." Ông tính toán, ngẩng đầu mỉm cười: "Lẽ bảy ngày!"

Bốn năm nếp nhăn trên mặt lão bà bà gần như tập hợp thành một đường, nhưng nụ cười vẫn mang dáng vẻ "vân đạm phong khinh": "Còn chưa có mắc chứng ngốc nghếch của người già, không tệ."

Khỏe miệng lão gia gia co quắp: "Bà con chưa có gốc mà, tôi nào dám vượt quyền chứ."

Một câu nói, đánh tan toàn bộ lịch sự trước đó của ông.

Ngược lại, Lão bà bà bật cười: lão già này, thì ra vẫn là đáng vẻ — nam nhân nhà nhận bại hoại độc mồm kia!

Hương trà mờ nhạt, là loại hai vị lão nhân thích nhất - Phổ Nhị. Uống một hớp, lão bà bà đặt ly trà xuống trước, lên tiếng: "Lão già kia, trước xin chúc mừng ông, chúc cháu gái ông khỏe mạnh trưởng thành, càng lớn càng xinh đẹp."

Lão gia gia nhìn những chiếc thuyền ngoài cửa sổ, cười đến chòm râu cũng bắt đầu rung lên: "Bọn họ đang ở trên đó, cũng muốn chúc mừng bà, nghe nói cháu trai làm cho người ta nhưc đầu kia rồi cuộc cũng đón dâu rồi."

Lão bà bà trừng mắt, tức giận: "Nói cái gì đó, Tiểu Ngu nhà ta khiến người khác nhưc đầu lúc nào?"

Lão gia gia than thở: lão thái bà này vẫn cứ như thế — bao che khuyến điểm!

Lão gia gia cười lạnh: "Vâng vâng, là tôi nói sai, nghe nói cháu dâu bà trẻ tuổi xinh đẹp, quan trọng hơn. . . . . còn là học sinh?"

Lão bà bà hừ một tiếng: "Thế nào? Ông có ý kiến? Năm đó lúc tôi yêu đương với ông không phải còn là học sinh sao, thời điểm thiếu chút nữa bỏ trốn với ông không phải vẫn còn là học sinh sao?"

Nghe bà nói như thế, lão gia gia trầm mặc, nhớ lại quá khứ đã lâu trước kia của bọn họ, cuối cùng chỉ có còn lại một tiếng thở dài, tự nhủ: "Cuối cùng vẫn không thể thành ma." Lúc ấy ông là thiếu gia con nhà quyền quý, còn bà chỉ là một học sinh bình thường, rồi cuộc vẫn không thể ở cùng nhau, chỉ có thể trách do ban đầu là gan quá nhỏ, tính tình quá yếu, máu gà không chuẩn bị đủ!

Lão bà bà giống như không nghe thấy, bà liếc mắt nhìn chiếc thuyền màu trắng phía xa xa, trên đó rất náo nhiệt, bởi vì tiệc đầy tháng của cháu gái lão già này đang được tổ chức trên đó, cháu trai cùng cháu dâu bà cũng có mặt.

Lão bà bà ngẫm nghĩ một lát, mặc dù khó khăn, nhưng vẫn mở miệng: "Hôm nay cố ý đến gặp ông, chính là muốn nhờ ông một chuyện."

Đối với lão thái bà này, từ trước đến giờ lão già gia vẫn mang tâm tình "có cầu tất có ứng"—— đáng tiếc trước đó bà vẫn chưa cho cơ hội.

Lão bà bà nói: "Bảo con dâu ông dẫn cháu dâu tôi đi xung quanh một chút, bọn họ đều là những người trẻ tuổi sẽ dễ nói chuyện hơn, về sau nếu có tham gia vào tiệc tùng gì đó cũng có thể làm bạn, còn chuyện sinh con, chuyện đũa nhỏ, hai người cũng có thể chỉ bảo cho nhau."

"Chi chuyện này thôi, không còn gì khác?" Không thể không nói, lão già gia có chút thất vọng.

Lão bà bà liếc mắt qua một cái: "Ông không đồng ý cũng được, tôi tuyệt không miễn cưỡng."

Lão già gia vợ nói: "Đồng ý đồng ý, tôi sao có thể không đồng ý chứ, đến đây, uống trà đi, trà này không tệ."

"Còn có một chuyện. . . . ." Lão bà bà lên tiếng.

Lão già gia chợt ngừng đầu lên, hai con mắt phát sáng, lại nghe lão bà bà nói, "Trà nhà ông thật khó uống. Mùi vị không tinh khiết, là do trồng trên diện rộng chứ gì? Kém hơn trà được hái xuống năm đó nhiều quá."

Lão già gia muốn hôn mê: lão thái bà này, mấy năm không gặp, miệng lưỡi vẫn điêu ngoa như thế.

Hai lão nhân gia vẫn ngồi đến khi chiều dần buông xuống, trong khoảng thời gian đó lão bà bà vẫn nhắc nhở lão già gia mấy lần: "Tiệc đầy tháng cháu gái ông, không phải ông cũng nên xuất hiện một chút sao?"

Lão già gia trả lời: "Tối hôm qua đã chúc mừng đứa bé rồi, hôm nay, là thiên hạ của mấy người trẻ tuổi bọn chúng."

**

Trên một chiếc du thuyền màu trắng, Tô Hoa dựa vào boong tàu, nhìn những gợn sóng đung đưa trên mặt nước, càng lúc càng thấy chóng mặt. Thật là, ai ngờ sẽ gặp phải tình trạng này, tiệc đầy tháng của em bé lại được tổ chức trên nước, mặc dù chiếc thuyền vẫn đang ở trạng thái bất động, nhưng người bị say tàu vẫn sẽ say đấy, biết không!

Rượu còn chưa uống được một hớp, thức ăn còn chưa nếm được hai miếng, lời nói còn chưa thốt ra được ba câu, cả người cô đã nhũn thành đồng bùn nhão thế này rồi. Nhờ sự phản chiếu của mặt nước, cô có thể thấy rõ bộ dạng bây giờ của mình: sắc mặt tái nhợt—— chẳng khác nào một tờ giấy; đầu tóc xơ xéch—— chiếc cài bằng thạch anh không biết đã đi đâu; chiếc áo choàng màu trắng hơi lệch—— lộ ra bờ vai; quan trọng hơn là, cô còn mang giày cao gót, lúc này đi còn bị trật chân mấy lần!

Aizzz, năm hạn bất lợi, xung khắc với nước mà!

Trong lúc đang buồn bã, một bóng đen chợt phủ lên người cô, kèm theo đó là giọng nói dịu dàng của phái nữ vang lên: "Là Thẩm phu nhân phải không, vừa rồi còn chưa kịp chào hỏi, bây giờ có thể nói chuyện với cô được chứ?"

Tô Hoa suy yếu đưa tay sửa sang dáng vẻ của mình, sau đó ngừng đầu lên, cố gắng nở nụ cười: "Xin chào, không biết cô là?"

Vừa ngừng đầu, còn chưa kịp nhìn rõ người phụ nữ trước mắt trông như thế nào, liền thấy một tia sáng lóe qua, bên tai vang lên hai tiếng "tách tách".

Mẹ nó, còn mang theo máy chụp ảnh à?

Tô Hoa theo bản năng đưa tay che mặt. lúc mở mắt ra, thấy trước mặt là một người phụ nữ mặc quần áo công sở, tóc dài uốn thành những lọn to, sắc mặt hồng nhuận, diện mạo nhìn rất thuận mắt, điểm duy nhất khiến người ta cảm thấy khó chịu là chiếc máy chụp ảnh treo trên cổ cô ta.

Tô Hoa đen mặt, cô nhìn chằm chằm người phụ nữ này, ánh mắt rất lạnh: "Vị tiểu thư này, giải thích cho tôi biết vừa rồi cô chụp ảnh tôi là có ý gì."

Người phụ nữ cười đến ôn hòa, vẻ mặt bình tĩnh: "Thẩm phu nhân bỏ qua cho, đây là bệnh nghề nghiệp của tôi. A, quên mất, xin tự giới thiệu, tôi là ký giả do đài truyền hình cử tới, Tạ Hiểu Kỳ, cũng là người phụ trách viết bài lần này." Cô ta cầm chiếc máy chụp ảnh trên ngực lên lắc lắc, "Những ảnh chụp trong này căn bản sẽ không công khai, trừ phi những tin tức trong đó không đủ bắt mắt."

Tin tưởng lời của cô ta tựa như tin đồn ông nói "Tôi chỉ ôm cô thôi, không làm gì đâu", đều thuộc dạng ngu ngốc.

Tô Hoa không muốn nói nhiều với cô ta: "Nếu đã không công khai, vậy xin phiền Tạ Hiểu Kỳ tiểu thư xóa mấy tấm ảnh này đi cho."

Tạ Hiểu Kỳ cười cười: "Thẩm phu nhân, trước tiên chúng ta hãy nói chuyện một lát đi, nói xong rồi tôi sẽ xóa ngay."

Tin những lời này của cô ta cũng ngu ngốc giống như tin đồn ông nói "Ta chỉ đi vào chút xíu thôi, tuyệt đối sẽ không lộn xộn".

Vì vậy, Tô Hoa nổi giận, cô đứng thẳng người trên giày cao gót, phát huy ưu thế về chiều cao, còn cao hơn cô ta nửa cái đầu. Cô đi về phía trước hai

bước, bực cô ta đến sát lan can bên cạnh, sau đó đôi tay vững vàng đặt ở hai bên người cô ta. Khóe mắt nhướn lên, từ trong miệng thờ ra hai hơi mang theo —— mùi rượu, phun lên mặt Tạ Hiểu Kỳ.

Thật buồn nôn, Tạ Hiểu Kỳ hốt hoảng, lớp da mặt dày được rèn luyện sau nhiều năm làm ký giả vào giờ khắc này chợt nứt toác, cô ta xoay mặt đi, muốn đẩy lại đẩy không ra, đành phải nhỏ giọng kêu: "Thảm phu nhân, xin tự trọng!"

Tô Hoa âm thầm cười đến sắp rút gân: không nghĩ tới mình diễn sắc lang lại thành công thế này, nhất định là vô tri vô giác bị lây từ đại sắc lang Lão Thảm kia rồi!

Cô tiếp tục lại gần, vuốt mặt Tạ Hiểu Kỳ, tỉ mỉ cọ xát hai cái, nhẹ giọng nói: "Cô có thể thử kêu to lên, tôi sẽ kiện cô tội lợi dụng chức vụ, tiếp cận tôi, muốn trộm trang sức quý giá trên người tôi!" Sau khi nói xong, cô chợt nhớ tới —— buổi sáng lúc thử y phục, cô ngại châu báu đeo trên người sẽ kêu "đing đing đang đang" không thoải mái, cho nên chỉ mang một cái cài thạch anh, hơn nữa bây giờ còn không biết tung tích! Cho nên nói, thật ra bây giờ trên người cô cũng chẳng có thứ trang sức nào đáng tiền, chỉ có bộ lễ phục và chiếc áo khoác này là cũng không tệ lắm.

Nhưng lúc này Tạ Hiểu Kỳ lại đang nhắm chặt mắt, dĩ nhiên sẽ không chú ý tới. Trong lòng Tạ ký giả vừa vợ vừa sợ, cô sắp không giữ nổi bình tĩnh rồi, cô vẫn chỉ là một ký giả mới mà thôi, vất vả bày quan hệ để có thể tới đây phỏng vấn yến hội này là vì muốn tạo ra được thành tích phi thường, vậy nên mới định xuống tay với bà xã của Thảm Tiểu Ngu. Vừa hay, mấy hôm trước thấy thông báo tìm người, vậy nên mới biết cô bé này là vợ của Thảm Tiểu Ngu.

Lúc ấy đám ký giả bọn họ ai cũng đều rục rịch muốn hành động, muốn làm một bài viết về hôn nhân của Cố Thần Trung Quốc Thảm Tiểu Ngu, một đại thúc sánh đôi cùng lolita nhất định sẽ đẩy lên một làn sóng dư luận vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ tiếc mộng thì rất đẹp, nhưng thực tế lại tàn khốc. Tạ Hiểu Kỳ không ngờ tới, Thảm phu nhân thuộc thế hệ 9x này lại là một cô gái có khẩu vị nặng! Mẹ nó, không phải cô ta để ý mình rồi đấy chứ?

Trong lúc lòng Tạ Hiểu Kỳ đang ngổn ngang trăm mối, máy ảnh trên người bị người ta kéo ra. Lúc cô phát hiện được, Thảm phu nhân đã ở một chỗ cách cô ba bước. Chỉ thấy Thảm phu nhân cầm máy chụp hình thuần thực nhấn máy nút, sau đó nhìn chằm chằm Tạ Hiểu Kỳ, khẽ mỉm cười: "Làm thế nào bây giờ? Hình như toàn bộ đều bị xóa hết rồi."

Tạ Hiểu Kỳ thất kinh hô to: "Cái gì?" Cô ta nhanh chóng nhào tới, muốn khóc mà chẳng có nước mắt: trong đó đều là bảo bối của cô đấy, hình hơn mấy tháng trời của cô, mỗi một tấm bán đi cũng trị giá bốn con số đó!

Tô Hoa trả máy ảnh lại cho cô ta, nhìn vẻ mặt đau thương muốn chết kia của Tạ ký giả, khẽ lắc đầu: "Yên tâm đi, lần này tôi chỉ xóa mấy tấm ảnh của mình thôi, nhưng mà, nếu lần sau còn xuất hiện chuyện như vậy nữa, tôi sẽ đập luôn máy ảnh của cô!"

Nói xong Tô Hoa xoay người đi vào khoang thuyền, bên trong đang tiệc tùng vui vẻ, cô tìm một vòng xung quanh cũng không thấy Lão Thảm, lại thấy nữ chủ nhân ôm đứa bé đi tới, nhìn cô khẽ mỉm cười, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi thấy Tiểu Ngu đi tìm em, sao lại đứng ở đây một mình vậy?"

Lão Thảm tìm mình? Nghe cô ta nói như thế, Tô Hoa càng cảm thấy mơ hồ: đó là chuyện lúc nào, vậy giờ Lão Thảm đang ở đâu đây?

Chợt bên ngoài thuyền đến hai tiếng "bùm bùm", giống như có vật gì đó rơi xuống nước, hình như là thuyền tới từ boong thuyền bên kia. Tim Tô Hoa đập mạnh hai nhịp: không phải là. . . . .

Sau đó lại có người kêu lên: "Không xong, có người rơi xuống nước. . . . ."

Tô Hoa nắc cục: Lão Thảm, anh, anh. . . . . anh đang làm gì vậy hả ?

Đang suy nghĩ, chợt có một người đi vào khoang thuyền, anh đưa lưng về phía ánh mặt trời, mặc dù không thấy rõ diện mạo, nhưng thân hình kia rõ ràng chính là Lão Thảm. Chỉ thấy trên tay anh đang cầm một chai nước suối, đi tới bên cạnh Tô Hoa, đưa tay, khẽ nhướn mi nói: "Uống đi."

Trong lòng bàn tay của anh là hai viên thuốc màu trắng, chắc là đã ở đó một lúc lâu, nên có chút ẩm áp.

Tô Hoa nhìn nhìn, không hiểu: "Đây là cái gì?"

Thấy vẻ mặt nghi ngờ của cô, Lão Thảm chợt nổi lên ý muốn trêu chọc, ghé vào vào bên tai cô nhỏ giọng nói: "Thuốc dưỡng thai."

Tô Hoa cả kinh, chợt đề cao âm lượng: "Đùa gì thế!"

Tiếng hét to đột ngột vang lên thu hút ánh nhìn của mọi người, vô số cặp mắt "xoạt xoạt" liếc qua như đang muốn hỏi thăm: đã xảy ra chuyện gì?

Tô Hoa không thể làm gì khác hơn là khẽ mỉm cười, quét mắt qua, trấn an mọi người. Rồi sau đó cô kéo Lão Thảm sang một bên, đưa tay sờ lên eo anh, hung hăng bấm một cái, không chút lưu tình!

Khóe miệng Lão Thảm co rút hai cái, mày xoắn chặt: "Nha đầu ngốc, là thuốc say tàu."

Lời vừa nói ra, Tô Hoa nường tay, trợn mắt nhìn một cái, khẽ cắn răng, nhỏ giọng nói: "Anh cứ đùa giỡn em nữa đi, khuya về nhà xem em xử lý anh thế nào!"

Nghe lời nói tràn đầy khí phách kia của cô vợ nhỏ, Lão Thẩm nở nụ cười nhân nhậ: xử lý gì đi đó, chúng ta sẽ chậm rãi nói với nhau ở trên giường.

Uống thuốc say tàu xong, quả nhiên tốt hơn nhiều. Tô Hoa chợt nhớ tới một chuyện, cô kéo Lão Thẩm lại hỏi: "Vừa rồi, bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?"

Lão Thẩm khẽ nhướn mày: "Hình như là có một người phụ nữ rơi xuống nước đúng lúc anh đi ngang qua."

Tô Hoa nhìn từ trên xuống dưới một lượt, muốn từ trên mặt anh tìm ra chút dấu vết: thí dụ như Lão Thẩm cố ý đẩy người ta xuống nước, sau đó phủi mông một cái bước vào đây. Đáng tiếc mặt mũi của Thẩm đặc công giờ này tràn đầy nghiêm túc—— vô tội giống như người đi đường gặp vậy.

**

Trên boong thuyền, chủ nhà Phương Thiên Hoành cùng vợ anh ta Từ Tiểu Khả đang xử lý sự kiện có người rơi xuống nước, lúc đang bảo người ném phao cứu hộ xuống. Từ Tiểu Khả chợt nhớ tới một chuyện: "Ông xã, vừa rồi em thấy vợ của Thẩm Tiểu Ngu đứng ở đây."

Phương Thiên Hoành ghé vào tai cô bổ sung: "Lúc này anh cũng thấy Thẩm Tiểu Ngu đi ngang qua đây."

Từ Tiểu Khả hiểu ý nở nụ cười: "Cho nên. . . . . Ha ha, hai người bọn họ thật xấu. . . . . Nhưng là, em thích!"

Phương Thiên Hoành đưa tay ôm hông của cô: "Hửm? Không cho phép thích!"

Tiểu Khả nhún mày: "Vì sao?"

Phương Thiên Hoành không nhận được hôn trộm một cái: "Anh sẽ ghen ."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Trâu Già Gặm Cỏ Non (7)

Hàn Tâm đã đi rồi, tin tức này là từ em trai của cô ấy Hàn Tĩnh thông báo cho cô biết. Tô Hoa nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười tế nhị: "Vậy sao? Cậu cho tôi xin số điện thoại của cô ấy đi."

Tĩnh Ca Ca nghi ngờ đề phòng: Chẳng lẽ cô còn muốn toan tính gì nữa? Vì vậy, hần hỏi một câu: "Để làm gì?"

Tô Hoa quét mắt nhìn hần một cái, khinh bỉ: "Chị của cậu lấy hết tiền của tôi rồi bỏ chạy, tôi phải gọi điện hàng ngày cho cô ấy, thúc giục cô ấy trả tiền lại cho tôi!"

Tĩnh Ca Ca cười đến bất đắc dĩ: Cô gái này, còn tưởng rằng cô sẽ ghi hận những chuyện chị hần làm, thì ra là bởi vì chuyện này. Ha ha, cô vì 43 vạn mấy hào đó mà làm um sùm thật là cực phẩm. Hần kêu cô chờ một chút, sau đó đi ra ngoài, ước chừng hơn 10 phút sau trở lại, trong tay cầm thêm một cái túi xách to.

Hành động của hần làm cho Tô Hoa hiểu lầm, cô tưởng hần muốn đến một nơi khác ít người để nói chuyện, hoặc là hần có ý đồ gì đó với mình.

Tô hoa lùi lại một bước: "Tại sao phải đi đến chỗ ít người nói chuyện? Chúng ta quang minh chính đại không có chuyện gì phải dấu diếm."

Tĩnh Ca Ca liếc cô một cái, im lặng: "Xin lỗi, tôi đối với phụ nữ đã lập gia đình không có hứng thú."

Tô Hoa thờ dãi một cái: Àh, phụ nữ đã lập gia đình thì bị rút giá thê thảm. . . . . Nhất định phải nhắc nhở Tiểu Lương cùng Tiểu Bạch, kết hôn trễ một chút!

Phòng thứ hai của khoa hôm nay trống, Tĩnh Ca Ca đem túi xách mở ra, bên trong từng chồng từng chồng Mao Chủ Tịch được chất đầy, bao gồm mười cọc, năm cọc tiền lớn cùng mấy cọc tiền nhỏ, còn có mấy hào kêu leng keng bên trong. Tô Hoa muốn khóc: Đây chính là những đồng tiền của mình mà!

Tĩnh Ca Ca cong cong khóe miệng: "Cô có biết chị tôi tốn bao nhiêu thời gian cùng sức lực mới sắp xếp xong đồng tiền này không, tất cả đều ở đây, nếu sợ thiếu. . . . . Cô kiểm tra lại đi, có lẽ còn sót ở góc nào đó."

Tô Hoa ngẩng đầu lên, nhìn hần một cái, chợt nhón chân lên, vươn tay vỗ vào bả vai của hần hai cái: "Huynh đệ tốt, ân oán của chúng ta sau này xóa bỏ, có điều cậu vẫn chưa cho tôi biết số điện thoại của chị cậu."

Hàn Tĩnh cảm giác có gì đó không giải thích được: Không thể không nói, một vài thời điểm cô gái này rất nam tính. Nhưng mà hần nghi ngờ cộng thêm khả trương: "Cô muốn làm gì?"

"Chuyện tốt mà, tôi giúp chị cậu giới thiệu mấy đối tượng, cách nhìn người của tôi cùng chị cậu không kém bao nhiêu đâu." Tô Hoa vô cùng nghiêm túc nói, "Đúng rồi, cậu có cần không? Tôi có thể giúp cậu, cậu cũng biết, những chuyện mai mối này phụ nữ lập gia đình rất thích làm."

Ở nước Mỹ xa xôi, sau khi nghe Hàn Tĩnh tường thuật lại những lời này, Hàn Tâm cũng cười, lạnh nhạt nói: "Không, ánh mắt con bé đó quá độc, chị không dám tiếp nhận." Nói xong ngừng lại một chút, "Có điều, ngược lại em phải chú ý."

Hàn Tĩnh không hiểu: "Em thế nào?"

"Tuổi em cũng không còn nhỏ, nên tìm bạn gái đi." Hàn Tâm nói nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại có chút lo lắng: Gần đây nội dung câu chuyện của Hàn Tĩnh thường xuyên xuất hiện tên con bé kia.

Hàn Tĩnh cười lớn: "Chị, sao giọng điệu của chị cùng Tô đại gia giống nhau quá vậy."

**

Mẹ Tô tìm luật sư ủy thác công việc ly hôn, việc Tô Quốc Quân ăn vụng ở bên ngoài có chứng cứ cụ thể, cho nên ông muốn làm âm ĩ ở trên tòa án cũng không dễ dàng. Mọi chuyện tiến triển không hề gặp bất cứ khó khăn nào, nhưng vào phút cuối cùng, buổi tối trước khi ký tên vào đơn ly hôn, Tô Quốc Quân chợt trở què. Hắn nói muốn một khoản "Tiền bồi thường", con số cũng không lớn lắm, một trăm vạn!

Ngay lúc đó huyết áp của mẹ Tô tăng vọt. . . . .

Lão Thẩm chạy tới bệnh viện, mẹ Tô đã nằm trên giường bệnh, đưa bà tới bệnh viện là cô hàng xóm, bà vốn có hẹn với mẹ Tô đi siêu thị mua hàng giảm giá, chờ cả ngày cũng không thấy mẹ Tô, vì vậy ghé qua nhà để kêu bà, thì thấy một người đàn ông chạy đi, còn mẹ Tô đang nằm trên mặt đất, hôn mê. Bà liền gọi 120 đưa mẹ Tô đi bệnh viện, bà gọi điện thoại cho Tô Hoa, kết quả đứa nhỏ này tắt máy, cuối cùng tìm trong điện thoại một hồi phát hiện số của con rể, cho nên Lão Thẩm tới.

Lão Thẩm nhìn cô hàng xóm nói cảm ơn, sau đó kêu tài xế đưa cô hàng xóm về nhà trước. Nhìn mẹ Tô đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt Lão Thẩm càng lạnh lùng, chợt hắn cười một cái: Chưa tới phút cuối cùng chưa buông tay, vậy sẽ để cho ông chết một cách triệt để nhất.

Thụy An là một luật sư và là đối tác của Phương Thiên Hoàn, sau khi bàn xong công việc Phương Thiên Hoàn đang tính toán sẽ tan ca sớm, trở về nhà với Tiểu Khả và con gái yêu của hắn, đáng tiếc cặp công văn vừa mới xách lên, điện thoại của hắn bỗng đổ chuông. Vừa nhìn mã số, chợt cảm thấy nhức đầu: Hắn tìm tới mình nhất định không có chuyện tốt.

Quả nhiên, trong điện thoại người nọ đem một chuyện không phải vụ án giao cho hắn, còn nói quy định ba ngày phải xong! Mô Phật, ba ngày? Hắn tưởng ông đây là luật sư riêng của hắn sao! Phương Thiên Hoàn cau kinh, đáng tiếc trước khi hắn nổi giận, người khác đã vô cùng sáng suốt mà cúp điện thoại.

Phương Thiên Hoàn khóc không ra nước mắt: Tiểu Khả, Con yêu, thật xin lỗi hai người.

Nói đến quan hệ của Phương Thiên Hoàn nhà ta cùng với bọn người nhà Lão Thẩm, chỉ có thể dùng hai chữ "Té nhệ" để hình dung, Phương lão gia là một lão Ngoan Đồng rất sáng suốt ngày ngày gieo vào đầu Thiên Hoàn những thứ như, "Thiên Hoàn à, con phải tạo mối quan hệ tốt với Tiểu Ngu, hắn cần gì con phải cố gắng giúp hắn" "Thiên Hoàn à, nghe nói Tiểu Ngu XXX rồi, con nhanh giúp hắn đi" "Thiên Hoàn à. . . . ."

Có lúc Phương Thiên Hoàn muốn hỏi lão gia một câu: Cha đến tốt cùng là cha con hay là cha của Tiểu Ngu?

Nhưng Phương Thiên Hoàn sờ sờ đầu óc của mình, hắn không dám, hắn sợ cây gậy Phương Hoàng trong tay lão gia. Từ nhỏ đến lớn, có ông trời làm chứng, số lần anh em của hắn bị đánh còn nhiều hơn số lần hắn ăn cơm, thật lòng đó là một ám ảnh khó quên!

Dĩ nhiên, không những Phương Thiên Hoàn, còn có cục trưởng Trần cũng nhận được điện thoại.

Lão Thẩm vẫn ở trước giường bệnh canh chừng mẹ Tô, một lúc sau, mẹ Tô tỉnh lại, bà nhìn hắn một cái, vẻ mặt có chút xấu hổ: "Tiểu Ngu, sao con lại ở chỗ này?"

Lão Thẩm đứng dậy rót cho bà một ly nước ấm: "Tô Tô bận đi học, con không có báo cho cô ấy biết chuyện này, một lát cô ấy tan lớp, con sẽ đón cô ấy tới đây. Mẹ, Hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Vì sao mẹ lại ngất xỉu ở trong nhà? Bác sĩ nói do mẹ bị kích động, Dẫn đến huyết áp tăng cao đột ngột."

Mẹ Tô cúi đầu uống nước, cười hai tiếng nói: "Đừng nghe bác sĩ nói vậy, do mấy ngày nay quá mệt mỏi. Phải lo sửa sang lại nhà cửa, ném hết tất cả đồ đạc của ông ấy ra đường. . . . ."

Lão Thẩm cũng không muốn làm mẹ Tô khó chịu, chỉ ngồi nói chuyện phiếm với bà.

Tô Quốc Quân về đến nhà, thở hổn hển, giống như lạc mất ba hồn bảy vía. Tô Mạn thấy không khỏi giật mình: "Cha, đã xảy ra chuyện gì?"

Tô Quốc Quân ngẩng đầu lên, nói lắp bắp: "Mẹ cả con té xỉu bất tỉnh, bà ấy sẽ không chết chứ?" Hắn kể chuyện đi tìm mẹ Tô, chuyện đòi bà phải "Bồi thường" cho hắn một trăm vạn, nói hết cho Tô Mạn nghe.

Tô Mạn im lặng một hồi, sắc mặt rất lạnh: "Cha nói ngay khi thấy mẹ cả té xỉu cha liền chạy đi?"

Tô Quốc Quân gật đầu: "Khi cha đi cũng không có ai thấy, Tiểu Mạn, con nói xem mẹ cả của con có xảy ra chuyện gì không? Lỡ như đến giờ bà ấy vẫn chưa tỉnh lại thì biết làm thế nào?"

Từ đáy lòng Tô Mạn khinh bỉ người đàn ông này: Ông cho rằng không ai nhìn thấy thì không người nào đoán được là do ông làm sao? Nhưng thực tế cô lại an ủi Tô Quốc Quân nói không có chuyện gì, mẹ cả bị cao huyết áp cũng không phải là chuyện lạ.

Tô Quốc Quân thở dài một hơi: "Nếu không phải là do Thẩm Tiểu Ngu rút vốn không chịu đầu tư, làm hại cha nợ nần chồng chất, không dám đến công ty, còn phải lẩn trốn chủ nợ, thậm chí em trai con cũng lỡ chuyện du học, nếu không vì những chuyện đó cha lại đi làm khó dễ mẹ cả của con sao?"

Là do ông không có bản lĩnh, Tô Mạn quét mắt nhìn ông một cái, giọng nói tỉnh táo: "Cha, việc đã đến nước này, cha phải cố gắng tinh táo, chắc chắn em gái sẽ đến đây hỏi tội cha, cha phải kiên định lập trường của mình. Chuyện mẹ cả ngắt xiu không phải là do cha cố ý, sau đó nói xin lỗi bọn họ, nếu như bọn họ không chấp nhận cũng không sao. Quan trọng nhất là. . . ." Cô nhìn Tô Quốc Quân một cái, "Dùng một trăm vạn đổi tự do và sức khỏe cho mẹ cả. Nếu như cha vẫn tiếp tục dây dưa, thỉnh thoảng sẽ làm bà kích động mà ngắt xiu, sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe, cha nói có đúng không? Kiên định một điểm này, bọn người đó chắc chắn sẽ lùi tiền ra ngay!"

Nhìn thấy Tô Quốc Quân chần chờ, Tô Mạn cười cười: "Dĩ nhiên, nếu như cha không muốn làm người tuyệt tình thì cũng được, không quan trọng, một nhà bốn người chúng ta có thể đi mướn phòng trọ giá rẻ, em trai không đi du học cũng được, mặc dù mai một tài năng âm nhạc của nó cũng có chút đáng tiếc, mẹ bệnh. . . . . Thôi, dù sao thì có trị hay không cũng như nhau. Quan trọng là từ giờ phút này một nhà bốn người chúng ta có thể quang minh chính đại sống cùng nhau."

Sau khi nghe xong, Tô Quốc Quân vừa cảm động vừa đau lòng, càng thêm quyết tâm chăm sóc Tô Mạn, chăm sóc gia đình này thật tốt.

Tô Mạn đi đến phòng của em trai, hần đang đánh đàn, ngón tay hần thon dài lướt trên phím đàn trắng đen thật linh hoạt, tiếng nhạc giống như nước chảy mây trôi chui vào trong tai. Tô Mạn cười dịu dàng: "Rất hay."

Tô Hàng ngừng lại, nhìn chị gái một cái, ánh mắt trống rỗng: "Chị, chị làm sao vậy? Ai ăn hiếp chị?" Đồng thời vươn tay vuốt lưng tung.

Đúng vậy, hần không nhận ra, Tô Hàng không nhận ra. Hần là một thiên tài âm nhạc, sao có thể để hần học ở học việc Lung Á trong nước? Vì sao em cô phải chịu thiệt thòi như vậy? Cô họng Tô Mạn căng thẳng, sau đó rất nhanh hít sâu, điều chỉnh tốt tâm tình, đi tới bên cạnh Tô Hàng, kéo tay của hần nói: "Không có việc gì, chị chính là muốn nghe Hàng Hàng đánh đàn thôi, Hàng Hàng nhà ta thật là giỏi!" Nói xong cô nhẹ nhàng véo vào khuôn mặt của em trai.

Tô Hàng đỏ mặt, hần vươn tay lên mặt của Tô Mạn, nhỏ giọng nói: "Chị, có em ở đây, không ai có thể ăn hiếp chị. Cha mẹ cũng không được!"

**

Tiểu Phuong dẫn Tô Hoa đi bệnh viện, nghe nói mẹ vào bệnh viện, Tô Hoa cũng muốn phát điên lên rồi, vừa đến bệnh viện liền hung hăng đánh Lão Thẩm ba quyền, giận giữ nói: "Anh là tên khốn kiếp, tại sao không báo cho em biết sớm!"

Mẹ Tô khuyên can: "Tiểu Hoa, đừng trách Tiểu Ngu, nó cũng là vì muốn tốt cho con, đi học quan trọng hơn."

Lửa giận của Tô Hoa khó khăn dập xuống: "Nghĩ học một buổi thì có sao? Bây giờ là mẹ có chuyện, ngộ nhờ. . . . ." Cô còn chưa nói hết đã nói không nổi nữa. Mẹ tuổi đã cao, lại có bệnh cao huyết áp, làm sao có thể không lo lắng đây?

Lão Thẩm chỉ nhàn nhạt mà cười, bị đánh không thể phản đòn, bị mắng không dám cãi lại. Hần đứng ở bên ngoài chờ Tô Hoa cùng mẹ vợ nói chuyện, chờ mẹ vợ buồn ngủ, mới kêu Tô Hoa đi ra ngoài.

Tô Hoa trừng mắt liếc hần một cái, hỏi: "Có phải Tô Quốc Quân làm hay không?"

Lão Thẩm nắm lấy tay cô bọc vào trong túi của mình, ấm áp dễ chịu, thanh âm trầm ổn: "Bây giờ còn không biết, anh đang điều tra."

Cảm nhận nhiệt độ trong túi Lão Thẩm, trong lòng Tô Hoa cũng ấm áp trở lại, cô tựa vào trong ngực Lão Thẩm, cọt xát: "Lão Thẩm, có cách gì có thể triệt để tiêu diệt Tô Quốc Quân không?" Cô cắn răng nghiêng lợi nói, "Em bây giờ rất rất rất muốn giết chết ông ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Trâu Già Gặm Cỏ Non (25)

Buổi tối, Lão Thẩm bị đuổi ra ngoài, đồng thời bị ném theo còn có một tấm ván giặt. Ý tứ của Tô Tô rất rõ ràng: ngoan ngoãn tìm một chỗ quỳ đi.

Tiểu Lương thật sự thương tiếc chú họ, vì vậy vào phòng, định bàn bạc một chút với thím họ về chuyện giảm hình phạt. Cô vừa mở cửa đi vào liền bị dọa cho giật mình, chỉ thấy thím họ đang nằm trên mặt đất, ngón tay điện cường nhân iPad, ngay cả khi cô mở cửa đi vào cũng không phát giác ra. Bộ dáng kia giống như đang luyện một môn móng vuốt công tuyệt thế vậy —— rất khí phách!

Tiểu Lương xáp lại gần đưa mắt nhìn —— Trên màn hình là chữ viết chẳng chặt, có thể loáng thoáng thấy vài từ điều luật gì đó. Cùng lúc, Tô Tô lấy ngón tay ra, cô nằm sấp xuống, mặt cũng sấp dán luôn vào iPad. . . . .

Xuyên thấu qua khe hở, Tiểu Lương thấy mấy chữ tiêu đề phía trên là: 《 Luật thừa kế 》 Khoản 2, Điều 25 quy định: người được nhận thừa kế sau khi biết mình được nhận thừa kế thì trong vòng hai tháng, phải đưa ra quyết định hoặc đồng ý hoặc là từ chối nhận thừa kế. Đến kỳ hạn mà không đưa ra quyết định thì bị xem là từ chối nhận thừa kế.

Nhất thời trong lòng cô hoảng hốt, còn chưa kịp bày tỏ điều gì, Tô Tô đã nhanh chóng đứng lên, xoay người một cái đẩy Tiểu Lương ngã luôn ra đất. Tô Tô nhìn Tiểu Lương đang ôm mũi kêu la, lui về phía sau một bước dài: "Cháu vào đây lúc nào?"

Tiểu Lương thật muốn khóc mà: "Thím họ, cháu tới đây một lúc lâu rồi, gọi thím cũng không thấy trả lời, còn tưởng rằng thím đang ở trong này làm chuyện gì đó không muốn người khác biết chứ."

Bốp —— đầu Tiểu Lương bị gõ một cái, Tô Tô liếc mắt: "Vớ vẩn, dám nói chuyện với trưởng bối như vậy, không muốn sống nữa có phải không?"

Tiểu Lương bấu môi, oán thầm ra vẻ trưởng bối cái gì chứ, tuổi cô còn nhỏ hơn tôi đó. Nhưng cô cũng chẳng dám nói ra khỏi miệng, dù sao người ta có chú họ bảo bọc, hậu thuẫn bền chắc. Tiểu Lương hơi ngừng một chút, hỏi: "Thím họ, vừa rồi thím đang nghiên cứu thứ gì vậy? Nhìn rất chuyên nghiệp."

Cái gì gọi là "ngân xuyên vạn xuyên vuốt đuôi không xuyên" thì Tiểu Lương vẫn hiểu.

Đáng tiếc cô mới vừa nói xong, Tô Tô liền chột vỗ bả vai của cô một cái, đột nhiên bắt đầu kích động: "Vừa rồi thím mới lên mạng tìm hiểu, những quy định về việc thừa kế tài sản. . . . Hai tháng đó, hai tháng, cha chồng đi cũng đã bao nhiêu năm rồi, tương đương với việc vài chục năm Lão Thẩm không biết gì về việc thừa kế này. . . . xem như là từ bỏ. . . . ."

Tiểu Lương bị dọa một cái: "Khủng bố như vậy sao?" Sau đó cô chột nở nụ cười.

Đây cũng là điều khiến Tô Tô nghi ngờ, cháu gái nhỏ cười gì. Kết quả vừa hỏi liền ra. . . . . Vấn đề lớn!

Ở một nơi bên ngoài căn phòng Lão Thẩm nghe được một tiếng gầm giận giữ: "Lão Thẩm thôi, anh nhất định phải chết! Bà đây dành ra mấy buổi tối để xem luật như xem "thiên thư", con mẹ nó, anh thế mà lại. . . . ."

Người đứng bên cạnh dùng ánh mắt quét ngang anh một cái, dùng cánh tay chột chột bả vai Lão Thẩm, cười đến cơ ngực cũng run run: "Quý đi, nếu không, đợi lúc tôi đi vào liền phải giúp vợ cậu làm thỏa thuận li hôn rồi."

Lão Thẩm ồ một tiếng, vẫn là thành thật quý hai gối xuống đất.

Hành động này đúng là dọa chết Phương Thiên Hoành, anh ta đứng ở một bên nhìn, kinh hồn bạt vía: "Thẩm Tiểu Ngu, có phải là cậu không? Dưới gối nam nhi là vàng đấy, nắm đó chút nữa là bị cha đánh chết cũng chẳng thấy cậu quý trước ông ấy, cậu. . . . ."

Lão Thẩm cười khò một tiếng: "Không có biện pháp, ai bảo vợ tôi tức giận chứ."

Để tránh gặp họa, Tiểu Lương liền chạy vội ra, kết quả thấy chú họ đang quý gối trên tấm ván giặt, cô nhất thời hóa đá, kéo Phương Thiên Hoành đến hỏi: "Người này thật là chú họ của cháu sao?"

Phương Thiên Hoành gật đầu: "Từ phương diện Sinh Vật Học mà nói thì đúng vậy."

Tiểu Lương nâng trán: "Còn tâm lý học?"

Phương Thiên Hoành trầm ngâm một lúc lâu: "Cũng vậy! Chỉ là. . . . . Cậu ta sẽ phải chịu sự khiển trách của Phu hội, vị trí chủ tịch của Phu hội phải thay đổi người rồi."

Tiểu Lương đã từng nghe người ta nói một chút về Phu hội, đó là nơi do một đám oán phu cấu kết thành lập, toàn bày ra mưu ma chước quỷ, cũng may, Chu Công nhà cô không ở trong đó, nếu như để cô phát hiện Chu Công cũng gia nhập Phu hội, cô. . . . . sẽ chia tay, dứt khoát! Không giải thích!

Lúc này ở chỗ Đỗ gia đang lâm vào hỗn loạn, bởi vì tòa án phát lệnh tới, nói là Đỗ lão gia làm trở ngại việc thừa kế tài sản, cố ý che dấu di chúc của Thẩm lão gia hơn mười năm không chịu công bố. Đỗ lão gia thật rồi rắm, lúc ông ta muốn tìm luật sư bàn bạc, định lấy ra giấy cam kết mười mấy năm trước Thẩm lão gia viết về việc nhờ ông ta giúp quản lý di chúc. Kết quả phát hiện, người luật sư làm chứng lúc đó lại không liên lạc được. . . . . Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy chứ. . . . . Vì vậy, tóc Đỗ lão gia lại thêm vài nhúm.

Nhưng dù sao cũng là một lão nhân có kinh nghiệm phong phú, Đỗ lão gia hiểu trong chuyện này sợ đều là do Thẩm Tiểu Ngu giở trò quỷ, hiện tại di chúc ông ta đáng nắm giữ chính là một củ khoai lang phòng tay, muốn vứt bỏ cũng không được mà cầm cũng chẳng xong. Tuy nói nếu thật để cho pháp luật chứng minh, lão già như ông cũng không nhất định sẽ thất bại, chuyện năm đó mặc dù thiếu hụt vật chứng, nhưng nhân chứng cũng không khó tìm. Chỉ là, đến lúc đó phải ra tòa, sẽ bất lợi cho danh tiếng của Đỗ gia bọn họ. Công ty gia đình có tiếng ở Thành phố Thượng Hải lại liên quan đến tòa án,

chuyện này nói ra thật mất mặt, sau này sao ông ta còn có thể lẫn lộn ở Thượng Hải nữa đây.

Đã đến tuổi này, không thể để mất đi tất cả vào phút cuối được.

Vì vậy Đỗ lão gia gửi một tấm thiệp tới, mời vợ chồng Thẩm Tiểu Ngu cùng đến tham gia tiệc sinh nhật của Đỗ tiểu thư, trước đó còn đưa tới cho Tô Tô không ít lễ vật tốt.

Đối với việc này, Đỗ Tử Lan nghi ngờ: "Ba, thật không có biện pháp nào ư, cứ như vậy chẳng phải là chúng ta ở thế yếu sao?"

Đỗ lão gia liếc xéo cô ta một cái: "Con còn nói, nếu không phải do con cứ khăng khăng gây sự với Thẩm Tiểu Ngu, cha con đây còn cần phải dùng di chúc để đắc tội cậu ta à? Thăng nhóc kia, mười mấy năm trước đã dám đánh người phóng hỏa rồi, con cảm thấy có chuyện gì mà nó không làm được không!"

**

Đối với Lão Thẩm mà nói, Đỗ lão gia không khó trị, người chân chính khó giải quyết chính là cô vợ nhỏ nhà mình. Sau khi lưu lạc ở ngoài chừng mấy ngày, anh rốt cuộc không nhịn được, nghe theo đề nghị của một đám bạn xấu, len lén chạy vào phòng, vạch chăn chui vào. . . . . Không nghĩ tới vừa đi vào liền giật mình.

Trong chăn lại là một con heo hồng phấn! Mà Tô Tô từ gian phòng cách vách đi tới, khẽ mỉm cười: "Ngủ chung với người anh em của anh đi, hoặc là tiếp tục ra bên ngoài quỳ vãn giặt, em rất hào phóng, cho anh quyền lựa chọn đó."

Con heo hồng phấn kia nhún nhún cổ gồng chui vào người Lão Thẩm, anh cũng không dám tránh một cách quá rõ ràng, thàn than trong lòng: Tiểu Lương, Phương Thiên Hoàn, Chu Công. . . . . Các người hại tôi không ít.

Ngủ chung với heo, một chiều này. . . . . đủ độc!

Bất đắc dĩ, Lão Thẩm chỉ đành phải lấy đòn sát thủ ra.

Ngày hôm sau anh biến mất, bảo bọn Tiểu Lương mang tin đến cho Tô Tô, nói là anh chờ cô ở Quảng trường Kim Nhật.

Tô Tô nằm lỳ ở trên giường, ngủ một giấc đến xế chiều, không cần suy nghĩ làm sao để chinh Lão Thẩm, cũng hơi có chút tịch mịch, cô ra cửa nhìn một chút, làm bộ như vô ý dạo một vòng trong khách sạn, Lão Thẩm thật đúng là không có ở đây.

Ngày thứ hai, Tiểu Lương lại xuất hiện. Mới sáng tinh mơ đã vọt vào phòng, hô to: "Thím họ, không xong không xong, cháu thay mặt thím đi quảng trường xem thử, thì phát hiện chú họ đã xảy ra chuyện."

Tô Tô thò đầu ra khỏi chăn, yếu ớt hỏi: "Anh ấy có thể xảy ra chuyện gì?"

Nhìn Tiểu Lương như sắp khóc: "Chú ấy đánh nhau với người ta, lại nói không phải chờ thím ở quảng trường ư, đợi rất lâu, kết quả có một mỹ nữ cho là chú ấy làm loại chuyện đó, quăng ra một khoản tiền muốn dẫn chú ấy đi khách sạn. . . . ."

Nghe nói như thế, trong mắt Tô Tô bốc lửa, nhưng cô vẫn cố nhịn xuống, bình tĩnh hỏi: "Sau đó thì sao?"

Thanh âm của Tiểu Lương cao lên: "Sau đó dĩ nhiên là chú họ không đồng ý rồi, người phụ nữ kia liền mắng chú ấy, nói nếu như không phải chú ấy làm cái kia, cả ngày lẫn đêm thân thể trần truồng làm gì? Mỹ nữ nghĩ là chú họ ghét bỏ cô ta, cho nên tức giận tìm người đến đánh chú họ. . . . ."

"Đợi chút. . . . ." Tô Tô nghe được một chỗ không tầm thường, vì vậy cắt đứt lời tự thuật của Tiểu Lương, nghi vấn: "Thân thể trần truồng? Tiểu Lương, không phải là cháu đang nói đùa đấy chứ, bây giờ là giữa mùa đông, sao anh ấy có thể không mặc thứ gì?"

Tiểu Lương thở dài một cái: "Thím họ, nếu thím không tin có thể lên web nhìn thử, không phải là thím luôn chú ý đến mấy chuyện như thế này ở Thượng Hải ư, cháu đoán lúc này trên đó đã có tin tức rồi. Chú họ đáng thương, vì thím mà bị đòn, thật đúng là chẳng thèm quan tâm đến cái gì nữa rồi. Một ngày một đêm, ở trần đứng trong gió rét, cứ tiếp tục như vậy nữa, dù là người sắt cũng không chịu nổi. . . . . Ai. . . . . Thím nói xem, chú ấy cũng không có làm ra chuyện gì thiên lý khó dung, sao lại rơi vào kết quả thê lương như vậy chứ?" Cô liếc Tô Tô một cái, "Thím họ, thím nói xem có phải chú ấy quá thảm rồi không."

Tô Tô không để ý đến cô nữa, mở web, bắt đầu lật tin tức, kết quả. . . . . tin thứ ba vừa được cập nhật gần đây chính là: hôm nay, tại quảng trường phát hiện một người đàn ông lỏa thể, chọc giận mỹ nữ dẫn đến việc xung đột đánh nhau. . . . .

Tiểu Lương còn chưa kịp nói gì liền thấy thím họ vén chăn lên nhảy ra, quần áo của cô cũng chưa thay, ăn mặc rất chỉnh tề —— bộ đáng kia, giống như tùy thời chuẩn bị đi ra ngoài. Tiểu Lương mỉm cười hắc hắc, có trò hay để xem rồi. Cô cầm trang web thím họ vừa xem lên, kéo xuống dưới, trên đó còn có một hàng chữ —— bị người nhờ vả, đăng lên một mẩu tin giả dối, các vị khán giả chớ trách. Trên trang web, còn có một tấm hình bán thân kèm theo thật đúng là khiến cho người ta dở khóc dở cười.

Ôm chiếc áo khoác Lão Thẩm hay mặc trong ngực, Tô Tô lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới quảng trường, giờ phút này, ở quảng trường có không ít người xúm lại xem náo nhiệt. Cô căn bản không chen vào được, càng lúc càng sốt ruột, cô rống lớn ra tiếng: "Xin lỗi, người đàn ông của tôi ở trong đó, phiền mọi người cho qua." Cô liên tục kêu ba tiếng, đám đông đang xem náo nhiệt rốt cuộc né ra thành một con đường, tất cả mọi người giật mình nhìn cô, còn có người nhỏ giọng nói: "Cô chính là người tên Tô Tô kia?"

Nhìn con đường được mở ra từ đám đông, Tô Tô cảm thấy ở đó có vấn đề, cô vừa từng bước từng bước đi qua, vừa nghĩ nếu là Lão Thẩm lại lừa mình thì sẽ phạt anh thế nào.

Lúc này, quảng trường chợt vang lên hành khúc hôn lễ, có những cánh hoa hồng được rắc xuống, rơi vào trên thân người, trên đất, không lâu sau, toàn quảng trường đều là hương hoa thơm dịu. Tô Tô bị dọa, cô ngẩng đầu lên nhìn, cánh hoa hồng hình như là bay ra từ một tầng nào đó trên tòa lầu kia .

Cũng trong nháy mắt, đám người vốn còn đang đứng ở bên cạnh cũng nghiêm chỉnh tránh ra như đã được huấn luyện, lưu lại mình Tô Tô ở trung tâm, mà sau lưng cô, trên một tòa lầu để ngắm cảnh, thang máy chậm rãi đi xuống. Cô không thấy, có một người đàn ông ở giữa không trung nhìn về phía cô khẽ cười.

Có người hoan hô: "Bắt đầu rồi."

Hình như là một tín hiệu, bên tai truyền tới tiếng nói như tiếng sấm: "Tô Tô, lấy anh nhé!" Không biết được lặp lại bao nhiêu lần. . . . .

Tô Tô ngây người tại chỗ, bị dọa đến không phân biệt nổi Đông Nam Tây Bắc. Cô nhìn theo tầm mắt của mọi người, phát hiện có một người đàn ông đi ra từ trên thang máy —— mẹ nó, anh thật đang ở trần!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Trâu Già Gặm Cỏ Non (8)

Buổi tối Tô Hoa cùng Lão Thẩm đều ở lại trong bệnh viện, vừa mới sáng sớm đang mơ mơ màng màng bỗng nhiên nghe được giọng nói liên tục lại, mở mắt ra nhìn thì thấy lão bà bà đang ung dung đi tới!

Lão bà bà nhìn hai người bọn họ, ánh mắt lạnh lùng: "Nhanh đi rửa mặt, lát nữa tính sổ với hai người sau." Nói xong, ánh mắt bà dần ôn hòa, quay đầu nhìn mẹ Tô, đặt bình giữ nhiệt lên bàn: "Tôi có mang cháo trắng trứng muối thịt nạc, chị ăn chút đi. Chị bây giờ phải lo cho sức khỏe của mình trước, những chuyện tạp nham khác giao cho hai đứa nhỏ đi làm"

Mẹ Tô rất cảm động, sáng sớm lão bà bà đến thăm không nói, còn chuẩn bị cháo trắng cho mình, thật làm cho bà vô cùng áy náy. Bà húp được hai ngụm cháo, đột nhiên cảm thấy con gái mình không gả làm người: Ông bà trong nhà quan tâm lại hiểu chuyện như vậy, con cháu có thể không nghe lời sao?

Cây gậy của lão bà bà gõ trên mặt đất hai cái, thừa dịp hai người kia còn chưa trở lại, bà nhỏ giọng nói: "Chị thông gia, thật ngại quá, trước khi đến, tôi cũng đã tìm hiểu một chút. Mặc dù có chút không phải phép, nhưng vẫn muốn nói một câu, vì hạng đàn ông đó mà làm tổn thương đến thân thể thật sự là không đáng giá! Như vậy đi, trong khoảng thời gian này chị dọn đến nhà Tiểu Ngu đi, ở với tôi cùng hai đứa nhỏ. Nếu người đàn ông kia muốn làm âm ỉ, hấn phải tới nhà chúng ta. Trong nhà không có gì, nhưng nhiều người cũng giúp được một tay, nếu hấn muốn ngang ngược, tôi để cho hấn ngang ngược!"

Nghe lời nói khí phách này, mẹ Tô sừng sốt vài giây, kịp phản ứng, mỉm cười, nắm thật chặt tay lão bà bà: "Ý tốt của chị tôi nhận, nhưng thật là không muốn làm phiền."

Tô Hoa vừa đứng lúc đi đến cửa, nghe đề nghị này của lão bà bà thật sự là rất đúng ý mình, cô cũng muốn như vậy. Thế nhưng cô lại không thể mở miệng khuyên mẹ đồng ý, lão bà bà chủ động đến đây đã hiếm thấy, cô là vợ nếu nói chuyện này thì có vẻ vượt quá quyền hạn rồi. Tô Hoa nhìn, đang muốn xoay người đi rửa tay. Kết quả thấy Lão Thẩm đang đứng ở sau lưng, nhìn thấy hấn đang ung dung đi đến, nắm lấy bàn tay của cô giữ chặt trong lòng bàn tay của mình.

Cũng không biết vì sao, mẹ Tô đặc biệt thích nghe lời Lão Thẩm, hấn khuyên mấy câu là đã thuyết phục được mẹ Tô, cuối cùng bà đồng ý đến ở chung với con gái và con rể.

Nghe được bà đồng ý, Tô Hoa chính là người vui mừng nhất.

Lão Thẩm phụ trách công tác vận chuyển, đưa hai vị trưởng bối về nhà, còn Tiểu Phuong lái xe đưa Tô Hoa về nhà lấy quần áo cho mẹ Tô.

Tô Hoa không nghĩ tới sẽ gặp Tô Quốc Quân ở cửa, cô kiểm chế không được, bước một bước dài, nện một quyền vào bụng của ông.

Tô Quốc Quân không ngờ tới cô dám ra tay đánh mình, đau đến cong eo lên, nén đau nói ra mấy chữ: "Tô Tô, mẹ con thế nào, có khỏe không?"

Tô Hoa lấy cây chổi từ trong nhà, cầm quyết Tô Quốc Quân ra ngoài: "Cút đi, thừa dịp tôi còn chưa lấy dao phay từ trong nhà ra."

Thân thể Tô Quốc Quân run lên, nhưng vẫn cố gắng nhắm mắt nói: "Tô Tô, cha tôi là muốn nói cho con biết, cha không cần một trăm vạn nữa, 30 vạn là được rồi, đủ để cho em con đi du học là được."

Một trăm vạn? Ha ha, Tô Hoa cuối cùng cũng hiểu ra lý do mẹ Tô ngắt xiur. Người đàn ông này không hề nghĩ tới níu kéo, mà chỉ nghĩ đến bòn rút được bao nhiêu tiền? Tô Hoa nở nụ cười lạnh: "Em trai? Cái đứa bị mù đó hả? Nói cho nó biết đừng có mơ."

Sắp xếp xong đồ đạc, Tô Hoa chưa vội về nhà, mà đi đến một ngôi trường, ngôi trường này chủ yếu dành cho trẻ em khuyết tật, nhưng đứa trẻ trong đây đứa nào cũng có khiếm khuyết, cũng là nơi Tô Hằng học. Kể từ sau cái năm Tô Hoa gạt chân làm nó bị thương, Tô Hoa không có đi đến trường học của Tô Hằng, cũng không muốn làm phiền nó. Năm đó cô cũng cảm giác mình rất quá đáng, bởi vì Tô Hằng không có lỗi trong chuyện này, đáng tiếc ai bảo nó là con trai của Tô Quốc Quân, ai bảo nó là đứa bé do Tiểu Tam sinh ra, ai bảo nó là em trai của Tô Mạn? Tổng hợp những yếu tố này, đủ để Tô Hoa đối với hắn không có ấn tượng tốt. Nhưng nếu không phải vì chuyện mẹ nằm viện, cô cũng sẽ không bao giờ tới tìm Tô Hằng.

Nhưng đáng tiếc . . . . .

Tô Mạn muốn điên rồi, cô đến trường học đón em trai, mới biết em trai không có ở đây, hỏi thầy giáo mới biết là một người chị khác đón nó đi. Một người chị khác. . . . . Trong mắt cô toát lên vẻ lạnh lẽo: Tô Hoa!

Cô không liên lạc với ai hết, chỉ một thân một mình đi đến trường học tìm Tô Hoa.

Tài xế Tiểu Phuong lên gọi điện thoại cho Lão Thẩm, lúc đó Lão Thẩm đã sắp xếp xong xuôi hai vị trưởng bối, đang cùng luật sư Thụy An và Phuong Thiên Hoành thảo luận vụ án của Tô Quốc Quân. Nghe xong cuộc gọi của Tiểu Phuong, hắn đứng dậy: "Anh em, sắp xếp nhanh lên, hôm nay phải xong mọi thứ, trực tiếp giao cho cục trưởng Trần, hắn biết phải làm thế nào."

Nói xong, hắn vừa mặc áo khoác vừa đi ra ngoài. Nói thật, hắn cũng có chút lo lắng, hắn sợ bà xã hắn sẽ kích động làm ra những chuyện . . . . .!

Ở cửa hàng bánh ngọt, Tô Hoa đưa bánh ngọt cho Tô Hằng, tức giận nói: "Ăn đi." Thấy nam sinh đối diện vẫn không nhúc nhích, cô cười nhạt, "Thế nào, sợ tôi hạ độc à?"

Nam sinh nhàn nhạt lắc đầu: "Chị ăn trước đi, mới vừa rồi. . . ." Hắn thu miệng không nói thêm gì nữa, thật ra thì hắn muốn nói là "Mới vừa rồi tôi nghe bụng chị kêu".

Tô Hoa dùng cái muỗng múc một muỗng lớn, bỏ vào trong miệng, nhấp nháp ăn, giọng nói lạnh nhạt: "Cậu không thích ăn."

Nghe lời này, Tô Hằng mỉm cười, cảm thấy cô ăn cũng được một ít rồi mới hỏi: "Chị tìm tôi có chuyện gì."

Tô Hoa nhìn ra ngoài ánh mắt trống rỗng, thật lâu mới đắm xuống bàn một cái, giọng nói vẫn bén nhọn như cũ: "Tiểu tử, tôi muốn bán cậu cho bọn buôn người, khiến Tô Quốc Quân, mẹ cậu, chị cậu đau khổ."

Tô Hằng thờ phào nhẹ nhõm: "Trước đây tôi cứ nghĩ chị sẽ khi dễ Chị Tô Mạn, bây giờ nhìn lại bọn họ cũng khi dễ chị rồi." Hắn mỉm cười nói, "Bán tôi có thể có bao nhiêu tiền?"

Đứa nhỏ này. . . . . Thật sự làm cho người ta không hận được. Nhưng điều này càng làm Tô Hoa thêm phiền não: "Cậu cũng không biết mình bao nhiêu cân lượng ư, bán cậu cũng không có mấy đồng!"

"Hình như không tới 100kg." Tô Hằng trả lời rất nghiêm túc.

Khi Lão Thẩm chạy tới, chỉ thấy cảnh tượng hai chị em cùng nhau ăn bánh ngọt, trên mặt Tô Hoa vẫn còn nét tức giận, nhưng động tác trên tay lại rất dịu dàng, chăm sóc người nam sinh không thấy ánh sáng. Lão Thẩm thờ phào nhẹ nhõm, hắn đứng bên ngoài cửa nhìn thật lâu vào gương mặt của vợ mình.

Tiểu nha đầu này mặc dù bộ dạng luôn tỏ ra hung dữ, đáng tiếc lòng dạ lại rất mềm, sự tức giận làm cô muốn triệt để tiêu diệt Tô Quốc Quân, nhưng đối với những người khác, cô không cứng nổi.

Lão Thẩm nhíu mày, thầm nghĩ: Nhưng có người, chỉ nhìn thấy được bề ngoài của cô, cho rằng cô là một đứa con gái hung dữ khó trị, cho nên không chút lưu tình tổn thương cô, thí dụ như. . . . . Tô Quốc Quân!

Nghĩ tới đây, hắn liền đi về phía cửa hàng bánh ngọt.

Tô Hoa nhìn nam sinh sau khi đã ăn bánh ngọt xong rồi, bên miệng lại dính chút bơ, vì vậy lên tiếng: "Này, tiểu tử, ăn rồi, lau miệng của cậu đi."

Tô Hằng lấy tay sờ lưng tung, ngược lại đem bơ bôi đầy trên miệng.

Tô Hoa không nhịn nổi, vì vậy đứng dậy, lấy khăn giấy, lau hết vết bơ dính trên mặt hắn, ý thức được hành động của mình quá mức thân cận, cô vội vứt khăn giấy, nói: "Người mù chính là người mù, làm chuyện gì cũng không xong"

Tô Hằng sùng sốt một chút, ngay lập tức bắt lấy tay Tô Hoa: "Thật ra thì em vẫn luôn muốn gọi một tiếng chị Tô Hoa, đáng tiếc vẫn không dám. Rất xin lỗi, năm đó chuyện em té từ trên cầu thang không liên quan đến chị, nhưng mọi người lại hiểu lầm. Em có giải thích với mọi người, đáng tiếc vô dụng. Em nghĩ, em chính là ngọn nguồn làm hai bên gia đình càng ngày càng nặng thành kiến."

Lão Thẩm dừng chân lại, muốn tiến không được, muốn lùi không xong. Hắn đứng cách Tô Hoa chỉ có mười mấy bước chân, nhìn trên mặt Tô Hoa xẹt qua vô số biểu cảm, buồn cười nhưng cười không được, muốn khóc nhưng lại cố nén. Hắn biết lúc này tiểu nha đầu cần không gian, để cô sửa sang lại biểu tình không kịp che giấu của mình.

Không biết qua bao lâu, cô kéo tay ra khỏi tay của Tô Hàng, sắc mặt rất lạnh: "Tiểu tử, ở nghĩa trang bên kia cũng không ít Thánh Phụ rồi, cậu đừng quan trọng hóa mọi chuyện như vậy."

Đáng tiếc lực nắm của Tô Hàng rất nhẹ nhưng cũng không thể hất ra, Tô Hàng chỉ nắm một chút, nhưng hình như là đã dùng hết toàn thân hơi sức của hắn. Trên mặt hắn mang theo chút câu侃: "Chị, chị cũng là chị của em, mặc dù em không có năng lực bảo vệ chị, để người khác không ăn hiếp chị, nhưng là. . . . . Xin chị. . . . ."

Nói xong Tô Hàng lắc đầu, chậm rãi buông lỏng tay ra, về mặt lại khác thường kiên định: "Đưa em trở về đi, đừng để chị Tô Mạn biết, nếu không, chị ấy nhất định sẽ nổi điên. ."

Lúc này Lão Thẩm đi tới, cười nói: "Cô ấy đã điên rồi."

Tô Hoa đột nhiên ngừng đầu, hoảng hốt: "Sao anh lại tới đây?" Rất nhanh, cô đã nghĩ thông suốt, hung hăng nhìn chằm chằm Tiểu Phương ở bên ngoài, "Tên phản bội này!"

Lão Thẩm đỡ Tô Hàng đứng dậy, lại nghe Tô Hàng khẽ mỉm cười, nói: "Là anh rẽ sao?"

Có vài người mắt không nhìn thấy, nhưng lại rất sáng suốt, đó là Tô Hàng. Có người mắt rất tốt rất sáng, nhưng lại dùng cái đầu heo ngu muội suy nghĩ, đó là Tô Quốc Quân. Nhiều ghen tương đồng như vậy, tại sao có thể tạo nên hai loại người khác biệt rõ ràng như thế?

Điện thoại Tô Hoa sắp bị Tiểu Bạch gọi đến cháy máy luôn rồi, sau khi Tô Hoa đưa Tô Hàng trở về trường học, cô mới mở điện thoại di động lên. Tiểu Bạch xỏ một trận, Tô Mạn đang ở trường học chờ cô, Tô Mạn vừa khóc vừa kể lể, nói cô bắt cóc em trai cô ấy, bộ dạng điềm đạm đáng làm không ít người đồng tình. Hiện tại toàn trường trên dưới cũng biết hết rồi, không ít người lên tiếng ủng hộ Tô Mạn, hưởng ứng đầu tiên chính là Tiểu Giai —— Cô cùng Tiểu Giai hôm nghỉ lễ trước đó đã biết nhau rồi.

Theo thống kê không chính xác lắm, toàn trường nói muốn tìm Tô Hoa hỏi tội có hơn năm mươi người, khiển trách có hơn hai trăm người, ở trong lòng nắng chườm đoán chừng phải hơn một ngàn người. . . . . Còn có người đi đường đi ngang qua, số liệu này không đoán được.

Tô Hoa nhìn về phía Lão Thẩm bên cạnh cười: "Xem ra vận khí của em thật đúng là không tốt." Nụ cười từ từ ít đi, "Là Tô Mạn ban cho, dùng đáng về nhu nhược lấy được sự ủng hộ của quần chúng, mẹ nó, chiều này thật quá tốt đi!"

Lão Thẩm đưa tay sờ lên đỉnh đầu của cô xoa xoa hai cái, trong thanh âm mang theo nụ cười: "Nha đầu ngốc, đối phó thứ người như thế không thể dùng cứng rắn. Cô ta có thể lợi dụng dư luận, em tại sao không thể?"

Tô Hoa cau mày: "Có ý gì?" Cô dùng đầu nhỏ suy nghĩ một chút, không nghĩ ra, càng cảm thấy đau đầu.

Nụ cười Lão Thẩm sâu hơn, ôm Tô Hoa vào trong lòng ngực mình, chống cằm lên trán của cô: "Ngoan, cái gì cũng đừng nghĩ, ngủ một giấc, đợi để xem kịch vui."

Nằm ở trong ngực Lão Thẩm, Tô Hoa cảm thấy thật là ấm áp, chỉ là. . . . . Cái gì đi ngủ? Đây, giữa ban ngày ban mặt làm sao cô có thể ngủ đây! Hơn nữa mấu chốt chính là, Lão Thẩm rốt cuộc đang muốn khoe khoang chuyện hấp dẫn gì đây!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trâu Già Gặm Cỏ Non (9)

Khuôn viên trường đại học A đang rất náo nhiệt, lời đồn như một thứ virus phát tán với tốc độ ánh sáng, nghe nói có một chị xinh đẹp khóc tìm Tô đại gia, nói là Tô đại gia bắt cóc em trai của cô ta, không biết bây giờ đang giấu người ở chỗ nào, cô ta nói sức khỏe của em trai mình không được tốt, nếu không uống thuốc đúng giờ, thân thể sẽ không chịu nổi, nên cầu xin mọi người giúp tìm Tô đại gia, cô ta nói chỉ cần tìm được em trai thôi, sẽ không trách cứ gì Tô đại gia cả.

Lời nói mang theo ý "tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục" như thế làm dấy lên ngọn lửa nhân nghĩa cao đến vạn trượng trong lòng người nghe: Tô đại gia bị thiếu ả à, bắt cóc em trai của người ta làm gì? Chị xinh đẹp thật đáng thương, thật thiện lương. . . . .

Vì thế Tô đại gia có nhiều thêm không ít tước hiệu: căn bã, yêu nữ, nhà máy phân hóa học! Nhất thời, trong lòng không ít người thúc giục cô nhanh đi đầu

thai, đời sau có lẽ còn có thể làm một con heo.

Tiểu Bạch giống như một chiếc phi cơ chiến đấu khải chiến quần hùng, nói đến miệng đắng lưỡi khô, nhưng chẳng có chút tác dụng nào, bắt đắc dĩ, cô nằm ở trong ngực Mạc Tiểu Lam khóc: "Chẳng lẽ để mặc cho Tô Mạn bôi nhọ Tô Hoa như vậy sao? Thật là tức chết mà! Tô Mạn không đi diễn kịch thật quá lãng phí, bộ dạng như cô dâu nhỏ chịu uất ức kia, thì mấy Giải Kim Mã, Bách Hoa đều chẳng lọt qua nổi tay cô ta."

Mạc Tiểu Lam sờ sờ đầu của cô: "Được rồi, không phải em đã thông báo cho Tô đại gia rồi sao, đợi cô ấy tới mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều. Em nghĩ Tô đại gia sẽ để Tô Mạn ăn nói tùy tiện như vậy à?"

"Cũng đúng, Tô Hoa nhà em chuyện khác không ra gì, nhưng bản lĩnh đối phó với tiện nhân thì vẫn còn dùng được." Tiểu Bạch nở nụ cười.

Mạc Tiểu Lam sùng sốt một chút: Ấy, được rồi, vậy cũng có thể coi là một ưu điểm.

Tiểu Giai tìm tới Tô Mạn, nói mình ghét nhất là loại hành vi khôn khéo như vậy, nhất định sẽ giúp Tô Mạn đòi lại công đạo, vì vậy mấy người hầu dưới tay cô ta đều mai phục ở các nơi trọng điểm trong trường học, một khi Tô Hoa xuất hiện liền nhanh chóng tóm gọn, sau đó sẽ hành pháp ngay tại chỗ — trước đánh một trận, sau đó sẽ tra hỏi rốt cuộc cô ta đã giấu người đi đâu rồi.

Tô Mạn yếu ớt hỏi một câu: "Bạn học, như vậy có được không?"

"Đối phó với loại người như vậy phải dùng biện pháp này." Cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua chứ.

Tô Mạn nhìn như bắt đắc dĩ phải đồng ý, nhưng khóe miệng lại hiện lên một nụ cười ý vị sâu xa: đây chính là kết quả cô dám động đến Tô Hằng!

Đáng tiếc một kế hoạch "Tốt đẹp" như vậy nhưng lại xuất hiện tạp âm, vâng—— thật sự là tạp âm!

Một chiếc xe cứu thương cỡ nhỏ chạy vào khuôn viên trường đại học A, khi xe cứu thương chạy qua cạnh đám người Tiểu Bạch, người ngồi kế bên tài xế còn vươn tay chào bọn họ, mắt chớp chớp, trông vô cùng nghịch ngợm.

Cầm Tiểu Bạch như sắp rớt: "Mạc Tiểu Lam, đây là tình huống gì?"

Mạc Tiểu Lam cau mày: "Làm sao anh biết."

Vì vậy khi hai người này kịp phản ứng, cửa sau của xe cứu thương đã mở, vội vàng nâng chân chạy về phía đó.

Mấy người Tiểu Giai còn đang thảo luận rốt cuộc lúc nào Tô Hoa mới trở lại, thì thấy một chiếc xe cứu thương xông thẳng về phía này, căn bản không hề có ý giảm tốc độ, đám đông sợ hãi, vội vàng tìm chỗ trốn. Ngộ nhớ trên xe là "con trai của Lý Cường", thì có bị đụng chết cũng chẳng tìm được nơi để kêu oan rồi.

Tô Mạn cũng cả kinh, vừa nhìn —— á, xe đang chạy về phía mình. Cô ta vội vàng né hai lần, cuối cùng vẫn chẳng trốn được. Xe chặn đường lui của cô ta, sau đó dừng lại.

Đang lúc cô ta định thoát ra, cửa xe mở, một người đàn ông mặc áo trắng bước xuống, nhìn Tô Mạn, cười đến vô cùng rục rờ. Đi theo phía sau anh còn có hai vị y tá, trong tay là dây và băng dán.

Tô Mạn luống cuống: "Các người là ai, muốn làm gì?"

Áo khoác trắng thờ phào nhẹ nhõm, lớn tiếng nói: "Giường 0379, Tô Mạn, rốt cuộc cũng tìm được cô, cô chạy trốn cũng xa quá nhỉ, khiến chúng tôi đuổi theo thật khó cực mà."

Tô Mạn nghe mà như rơi vào sương mù: "Cái gì 0379? Tôi không hiểu!"

Người xung quanh lại càng thêm không hiểu, chị xinh đẹp có liên quan gì đến bệnh viện đây?

Áo khoác trắng không để ý đến, giọng tay kêu y tá tiến lên, thanh âm vừa hạ xuống, thân hình nhỏ nhắn của hai vị y tá liền nhanh chóng thực hiện "Vụ án bắt cóc", một người cầm sợi dây cột hai tay Tô Mạn ra sau lưng, một người cầm băng dán dán vào miệng cô ta, động tác nhanh chóng mãnh mẽ thật khiến người ta phải than thầm.

Sau đó áo khoác trắng cúi người tạ lỗi với đám đông, mặt mũi đầy sâu khổ: "Thực xin lỗi, là do chúng tôi trông coi bất lực, nên mới để cho cô ta trốn ra được."

Có người quá tò mò, lên tiếng hỏi một câu: "Bác sĩ, rốt cuộc cô ta bị sao vậy?"

Áo khoác trắng đang muốn lên xe, nghe được thanh âm này quay đầu lại: "Các người không biết sao? Cô ta bị bệnh tâm thần, đang tiếp nhận điều trị, mấy ngày trước thấy trên TV đăng thông báo tìm một người tên Tô Hoa, cô ta liền la lối đòi tìm Tô Hoa. Ai, không nghĩ tới lại chạy đến đây thật. . . . ." Nói xong áo khoác trắng lại khom người chào, "Thực xin lỗi, mang phiền toái cho mọi người rồi."

Mạc Tiểu Lam đỡ Tiểu Bạch, để cho cô nhìn cho rõ, nhưng vừa nghe đến giọng nói này anh thiếu chút nữa phá lên cười, thiếu chút nữa ném luôn cả Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch cũng chẳng tốt hơn gì mấy, cô trợn mắt há mồm nhìn áo khoác trắng, cảm không khép lại được: này, này. . . . . Điều này cũng có thể sao?

Mặt của Tiểu Giai không nén được giận, người cô giúp lại là bệnh nhân thần kinh? Vậy chẳng phải mình cũng là bệnh nhân thần kinh sao? Mà càng thú vị chính là, lúc này, người hầu của bệnh nhân thần kinh – Tiểu Giai mang theo Tô Hoa cùng một người đàn ông đi về phía này, định thực hiện theo kế hoạch "xử tử ngay tại chỗ". Thanh âm của người hầu vang lên trong bầu không khí trầm mặc mang theo vẻ hoạt bát đáng yêu: "Chị Giai, em mang người tới!"

Ánh mắt mọi người ném qua, có cùng một ý nghĩ: Tô Hoa tới.

Tô Mạn bị trói chặt tay chân, miệng bị bịt kín, người cũng sắp phát điên rồi, đây rốt cuộc là tình huống gì thế này, bệnh thần kinh cái gì, bệnh viện cái gì, bác sĩ cái gì, những thứ này chẳng lẽ đều là mưu ma chước quỷ của Tô Hoa? Cô ta có năng lực thế sao?

Tô Mạn oán hận nhìn chằm chằm Tô Hoa đang tiến lại gần, giùng giàng muốn thoát khỏi trói buộc, nhưng hai vị nữ y tá lại giống như hai tòa Ngũ Hành Sơn, một trái một phải kẹp lấy cô ta, khiến cô ta chẳng thể nhúc nhích được nửa phần.

Những người vừa rồi trách mắng Tô Hoa, bây giờ cũng rối rít chạy tới: "Tô Hoa, cậu đúng là xui xẻo mà, đụng phải một bệnh nhân thần kinh."

Tô Hoa nhìn áo khoác trắng một cái, lại liếc qua Lão Thẩm, tiếp đó đến người tay đang bị trói chặt, miệng bị bịt kín – Tô Mạn, thì ra đây chính là biện pháp mà Lão Thẩm nói.

Áo khoác trắng xin lỗi Tô Hoa, cô khoát khoát tay, đại lượng nói: "Thôi, không có việc gì, các người mang cô ta về đi, nhất định phải trông chừng thật kỹ, lần sau nếu làm người khác bị thương thì không tốt." Nói xong, xe cứu thương mang bệnh nhân tâm thần – Tô Mạn chạy đi.

Sau khi đám đông giải tán, Tiểu Bạch đi tới, hung hăng vỗ một cái lên bả vai Tô Hoa: "Cậu nha, càng ngày càng lợi hại mà." Nói xong lại bổ sung thêm một câu: "Lát nữa chúng ta có nên đến bệnh viện "thăm" "chị" Tô Mạn không?"

Tô Hoa lắc đầu: "Công lao này không phải của mình, cậu có thần phục thì thần phục anh ấy đi." Cô dùng miệng chỉ chỉ về phía Lão Thẩm.

Chỉ thấy Lão Thẩm khẽ mỉm cười: "Anh cũng không dám giành công, vẫn là Chu Công phục vụ chu đáo, hai cô y tá do nó mời đến từ bệnh viện tâm thần kia mới chính là nhân vật lợi hại"

Tô Hoa nghe thế, thân thể mềm mại run rẩy một trận, lại lần nữa nhận thức rõ một điều: ngàn vạn lần không thể đắc tội Lão Thẩm!

Lão Thẩm lái xe đưa Tô Hoa đến chỗ xe Chu Công dừng, hai vị y tá đã đi rồi, chỉ còn lại mình Tô Mạn nằm trong buồng xe giấy giữa.

Lão Thẩm hỏi Tô Hoa có muốn anh vào cùng không, Tô Hoa trừng mắt liếc anh một cái: "Lấy nhiều hiếp ít rất không phúc hậu đó? Anh cứ đứng ở ngoài đi."

Tô Mạn lấy ánh mắt cá chết nhìn chằm chằm Tô Hoa, nhìn Tô Hoa dùng sức kéo băng keo dán miệng mình ra ngoài, bị đau kêu lên: "A. . . . . Tô Hoa, cô điên rồi, cô mang Tô Hàng đi đâu?"

Tô Hoa khẽ mỉm cười: "Hôm nay chỉ là cho các người một bài học nho nhỏ, nếu như cô còn muốn chơi, tôi nhất định theo cùng đến cùng. Cô cũng biết, từ nhỏ đến lớn, trừ giả bộ uất ức, chẳng có chỗ nào cô thắng nổi tôi, nhưng bây giờ đến cả chiều này cũng vô dụng rồi." Cô giơ giơ băng dán trong tay lên, "Cô có thể tiếp tục giả vờ, không sao, bệnh viện thần kinh tốt nhất chắc chắn sẽ để dành cho cô một giường. Thật, bao ăn bao ở, còn bao luôn cả tiền nằm viện!"

Tô Mạn giận đến phổi cũng sắp nổ tung: "Cô không phải cũng chỉ là được gả cho một tên đàn ông có tiền thôi sao, đặc ý cái gì!"

Lời này khiến Tô Hoa sững sờ một chút, sau đó nở nụ cười: "Có bản lĩnh cô cũng tìm lấy một người đi, như vậy cũng chẳng cần phải thương nhớ đến số tiền mồ hôi nước mắt kia của mẹ tôi."

Nói xong cô lấy ra một tờ giấy, mở nắp hộp mực, nắm tay Tô Mạn in lên đó một dấu đỏ.

Tô Mạn vừa giãy giụa, vừa điên cuồng hét lên: "Cô muốn làm gì?"

Chờ cất xong tờ giấy, xoay người xuống xe trước, Tô Hoa ngoái đầu nhìn lại, thờ dài một cái: "Tô Mạn, giúp tôi chuyển lời cho mẹ cô, bà ta có từng nghĩ qua tại sao con trai mình sinh ra là một người mù chưa? Có từng nghĩ tới tại sao thân thể mình mãi vẫn không khỏe lên được không? Ha ha, nếu như không nghĩ ra, thì bảo bà ta tra từ điển thử xem hai chữ "báo ứng" có ý nghĩa gì."

Nói xong đầu cô cũng không quay lại cất bước đi thẳng.

Sau khi ra ngoài, Lão Thẩm hỏi cô định xử lý Tô Mạn thế nào, Tô Hoa mặt không chút thay đổi nói: "Ồ lại chỗ này, chờ Tô Quốc Quân ký xong thỏa thuận li hôn mới thả cô ta, xem thử Tô Quốc Quân yêu thương con gái bảo bối của ông ta đến mức nào." Nói xong, đưa tờ giấy có dấu tay Tô Mạn cho anh xem.

Lão Thẩm nhìn, trên đó đề hai chữ "Di thư".

Chỉ nghe Tô Hoa nở nụ cười: "Đưa cái này cho Tô Quốc Quân, nói với ông ta, nếu ông ta và cái gia đình kia của ông ta còn xuất hiện trước mặt mẹ em

nữa, em sẽ khiến di thư này biến thành thật!"

Nói xong, cô vô cùng nghiêm túc nhìn Lão Thắm, nhỏ giọng nói: "Chuyện này không có vấn đề gì chứ?"

Lão Thắm vô cùng phối hợp đưa ngón tay cái lên: "Rất tốt, nếu anh là Tô Quốc Quân, cũng chắc chắn sẽ bị dọa cho vỡ mật."

Tô Hoa bị chọc cười, Lão Thắm đây là dùng tính mạng để gây cười à, anh có bản lĩnh gì, người bình thường có thể gây khó dễ được anh sao?

Đúng lúc này, điện thoại của Tô Hoa vang lên, là ở nhà điện tới, Quân gia nói: "Cô chủ, có một người đàn ông tên là Tô Quốc Quân tới nhà, lão phu nhân muốn tôi hỏi cô, là cho ba người, bảy người hay là toàn bộ lên một lượt?"

Tô Hoa nghi ngờ: "Chủ quán gia, chủ đang nói cái gì vậy?"

Quân gia còn chưa kịp giải thích, lão bà bà đã đoạt lấy điện thoại, khí thế muii phần: "Ba người lên, chặt một chân của hắn; bảy người lên, chặt tứ chi cùng xương sườn; toàn bộ lên một lượt, nếu may mắn còn có thể sống được."

Tô Hoa bị hù dọa: "Cô. . . . . Bác, có thể có chừng mực chút được không?"

Lão bà bà trả lời thông khoái: "Tốt, vậy thì toàn bộ lên một lượt thôi."

Tô Hoa còn muốn nói điều gì, điện thoại liền bị cúp một cái vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Trâu Già Gặm Cỏ Non (10)

Tô Quốc Quân đã ký xong thỏa thuận li hôn, thấy mảnh giấy đề hai chữ "Di thư" có dấu ấn tay của Tô Mạn, cả người ông ta liền tê liệt ngã xuống đất, miệng há thật to, một câu đầy đủ cũng nói không nên lời.

Một lát sau, ông ta mới ngẩng đầu lên nhìn Tô Hoa, trong ánh mắt đong đầy sợ hãi: "Tô Tô, ta vẫn cứ nghĩ con chỉ là tương đối bướng bỉnh một chút, không nghĩ tới con có thể ác như vậy."

Tô Hoa cười đến rức rồ: "Cảm tạ đã khích lệ, cảm tạ ông hơn hai mươi năm mới thấy rõ bản tính của con gái ông. Nhưng còn có một chuyện ông còn chưa rõ, thật ra thì tôi còn hung ác hơn tưởng tượng của ông nhiều." Nói xong, cô cất giọng: "Chủ quán gia, mau kêu người đến đây, nhà chúng ta có ăn trộm đột nhập. . . . ."

Tiếng nói vừa vang, những người đã đứng chờ từ sáng sớm ở bên cạnh đồng loạt xông lên, cầm gậy gộc, nhắm về phía Tô Quốc Quân đập loạn xạ.

Mẹ Tô nghe được động tĩnh muốn ra ngoài, nhưng bị lão bà bà ngăn lại. Mẹ Tô lo lắng: "Thân gia, làm như vậy có thể xảy ra vấn đề gì hay không, nếu như Tô Quốc Quân kiện chúng ta tội cô ý đã thương người, vậy thì thật không tốt."

Lão bà bà lườm bà một cái: "Tội cô ý đã thương người gì chứ, trong nhà có trộm đột nhập, chúng ta chỉ đuổi hắn đi, đây gọi là tự vệ!"

Mẹ Tô thở dài một hơi.

Tô Hoa đứng ở phòng khách, cầm trong tay tờ giấy thỏa thuận li hôn, cô rất muốn cười, nhưng mở miệng lại khóc lên. Lão Thắm bước đến, ôm cô vào ngực: "Tại sao khóc?"

"Người khác có thể nói em hung ác, nhưng tại sao Tô Quốc Quân cũng vậy? Khi còn bé em luôn cảm thấy rất kỳ quái, tại sao cả ngày ba không ở nhà, mẹ gạt em nói ông ta bận đi làm. Sau này thấy Tiểu tam mang theo đứa bé tới cửa, em mới biết, ông ta đúng là rất bận, bận sinh con với tiểu tam, sinh hết đứa này đến đứa khác. Mẹ có thể nhìn, nhưng em nhìn không được, từ nhỏ đến lớn, em gặp bọn họ một lần thì đánh một lần. Nhưng gây sự như vậy nào có ích gì, càng làm bọn họ tương thân tương ái." Nói đến đây, cô gái nhỏ ngẩng đầu lên, nhìn Lão Thắm, "Ông xã, cảm ơn anh, nếu không phải có anh làm hậu thuẫn, hôm nay em căn bản không giải quyết mọi chuyện được dễ dàng như thế."

Lão Thắm ôm cô nằm lên ghế sa lon, đặt đầu cô lên đùi của mình, đưa tay vuốt mái tóc của cô, nụ cười rất nhạt: "Em gọi anh là gì? Vừa rồi anh không nghe rõ, em gọi lại lần nữa cho anh nghe đi."

Tô Hoa nhắm mắt lại, quay đầu đi: "Lão Thắm thôi, bản cô nương "lời tốt không nói lần thứ hai", anh muốn nghe lại lần nữa á, không có cửa đâu." Một

lúc lâu cũng không thấy lão Thẩm có động tĩnh gì, cô len lén mở mắt ra kiểm tra, lại phát hiện mặt Lão Thẩm đang ở trước mặt mình. Sau đó, trên trán âm ỉ, lưu lại một nụ hôn.

Tiểu Lương đang bước vào cửa vội che mắt, cười lớn: "Cháu nói này chú thím, xin hai người chú ý hình tượng một chút được không, muốn thân thiết thì đi vào phòng ngủ, nơi này còn có người già và trẻ em đó!"

Tô Hoa mở mắt, quét qua Tiểu Lương một cái: "Thôi đi, cháu ghen tỵ đấy à, Chu Công đang ở ngay bên cạnh, trực tiếp trình diễn một màn hôn lười đúng chuẩn cũng không có ai phản nản gì cháu."

Chu Công ném cho Tô Hoa một ánh mắt "Cô thật hiểu tôi", sau đó tiêu sái giang hai cánh tay ra, cong miệng nói: "Đến đây đi, anh không ngại."

Kết quả, đúng là hôn, nhưng không phải là một nụ hôn lười tiêu chuẩn, mà là bàn tay của Tiểu Lương thân thiết chào hỏi miệng Chu Công. Chu Công đáng thương, đã cống hiến sức lực mà còn bị khi dễ, đúng thật là không công bằng!

Tô Quốc Quân bị đánh một trận, lại còn bị Lão Thẩm giải đến bót cảnh sát, trừ việc kiện ông ta tội ăn trộm ra còn tội danh lừa gạt, tội trước còn nhẹ, dù sao cũng không có chứng cứ thật, nhưng tội sau thì nghiêm trọng hơn nhiều. Mấy ngày nay Phương Thiên Hoàn làm việc cũng không phải chỉ cho có, chứng cứ về tình hình kinh doanh của Tô Quốc Quân mà anh ta thu thập được đủ để Tô Quốc Quân phải đi tù mấy năm rồi.

Không có Tô Quốc Quân gây chuyện, bọn người Tô Mạn cũng không dám làm loạn, hơn nữa trải qua việc Tô Hàng bị bắt cóc, Tô Mạn xem chút nữa bị đưa vào bệnh viện tâm thần còn có chuyện "Di thư", dù Tô Mạn có muốn làm gì, cũng phải cân nhắc xem có gánh được hậu quả không.

Vì vậy, một nhà Tô Mạn liên biến mất, không ai biết bọn họ đi đâu.

**

Thật đúng là Xuân khôn, Thu thiếu, Hạ ngu, Đông bất tỉnh, Tô Hoa nằm trong chăn, chuẩn bị trải qua một ngày ước hẹn tốt đẹp với Chu Công, Chu Công này đương nhiên không phải là Chu Công kia.

Chẳng biết sao trời không chiều lòng người, chần chột nhiên bị vén lên, còn chưa kịp mở mắt, lòng bàn chân đã bị người ta xoa vài cái. Tô Hoa sắp phát điên rồi, cô bất đắc dĩ rống lên: "Bác, người lại đánh con!" Kết quả vừa mở mắt, lại phát hiện người trước mặt là . . . . . Mẹ?

Mà bác đang bước vào từ cửa, trung khí mườì phần: "Kêu la cái gì." Bà đi tới cạnh mẹ Tô, kéo tay, mỉm cười: "Thân gia, làm rất tốt."

Mẹ Tô được khích lệ, vì vậy về mặt từ từ trấn định nhìn qua con gái trước mặt, trên người thể nhưng cũng phát ra luồng sáng khí phách gần giống như của lão bà bà: "Xú Nha Đầu, ban ngày ban mặt còn định ngủ nướng à, muốn ăn đòn phải không?" Ánh sáng chói lóa chiếu sáng đôi mắt chó còn đang mù mờ của Tô Hoa, phốc, không đúng, là mắt người.

Tô Hoa khẽ giật mình nhìn một lúc lâu, vô tội lại mờ mịt nhìn mẹ Tô: "Mẹ, mẹ bị người khác dạy hư rồi à?"

Lời vừa nói ra, hai thanh âm phụ nữ cùng cất lên vang dội: "Nói cái gì đó!"

Vì vậy, Tô Hoa lại bị đánh vài hèo, bị đánh đến mức cô chẳng ngủ nổi nữa, không thể làm gì khác hơn là nhảy xuống giường, đi đánh răng rửa mặt, rồi dưới sự giám sát của hai vị Nữ Hoàng Đế, uống xong một chén chè táo đỏ hạt sen cùng một cái bánh rán lớn. Sau khi ăn no, cô càng cảm thấy mệt hơn, chân vừa hướng phòng ngủ cất được hai bước, đã bị người ta đánh cho phải quay trở lại. Trong tay lão bà bà là cây quả trượng đầu rồng còn trong tay mẹ Tô là. . . . . Đũa Cầu Bông, uy lực vô địch đó nha.

Tô Hoa bất đắc dĩ, cầu xin tha thứ: "Đừng đánh mà, con không đến phòng ngủ ngủ nữa, được chưa." Cô rất vô sỉ mà nghĩ: không đến phòng ngủ ngủ, thì có thể đi phòng khách, nằm trên ghế sofa ôm theo một chiếc chăn dày là được, mình không có nuốt lời nha .

Đáng tiếc "đạo cao một thước, ma cao một trượng", mẹ Tô và lão bà bà đã bày sẵn kế sách, lấy ra một tờ lịch trình chi chi hoạt động, buổi sáng tám giờ rời giường, tám giờ rưỡi ăn điểm tâm, chín giờ đến phòng trang điểm hóa trang, ăn cơm trưa xong lại đi trang điểm lần nữa, sau đó đi tham dự một buổi đấu giá từ thiện, còn phải lấy ra một món đồ gì đó của mình làm vật đấu giá.

Tô Hoa nhìn lướt qua, cảm thấy không có gì, nhìn lại lần nữa, nhất thời cảm thấy áp lực rất lớn, ngẩng đầu nhìn người hạ độc thủ ở phía sau: "Bác, loại hoạt động dành cho quý phu nhân này, con vẫn không nên đi thì hơn."

Trên tờ lịch trình còn có một đồng yển hội của các quý phu nhân, vì sao lại nói là quý phu nhân, đến đây, tôi giới thiệu một chút cho biết, ví dụ như Phu Nhân Thị Trường, phu nhân Cục trưởng, phu nhân Đồng Sự Trường, còn có một đồng bạn gái của các nhà doanh nhân.

Tô Hoa nghĩ, mình vẫn chỉ là một cô gái nhỏ mới lớn, đứng ở trước mặt một đồng lão thực nữ, họ sẽ có bao nhiêu hăm dọa ghen ghét đây chứ, nghĩ cho trái tim khỏe mạnh của bọn họ, mình vẫn nên ở nhà ngủ thì hơn, cố gắng biến thành một lão thực nữ trong giấc ngủ. Ai yêu, những lời này có chút kì quái nào đâu chứ?

Cô tốt bụng cố gắng tìm từ một phen, định thương lượng với hai vị đại nhân, đáng tiếc lời còn chưa nói hết, lão bà bà đã kêu tài xế Tiểu Phương tới đây, nhận lấy Tô Hoa mang đi. Tô Hoa chỉ biết vô lực nhìn trời, đành phải đồng ý, chỉ là trước khi ra cửa, cô còn quay đầu lại nhìn lão bà bà cùng mẹ già nhà mình một cái, về mặt uất ức: "Bác, mẹ, ngộ nhớ con có làm sai cái gì, hai người cũng không được đánh con."

Lão bà bà cười: "Con yên tâm, chúng ta đã an bài trợ thủ, bảo đảm con có thể toàn mạng trở về."

Toàn mạng trở về, toàn mạng trở về. . . . . Lão bà bà đang hù dọa ai đó? Nhưng tại sao, trái tim nhỏ của Tô Hoa càng đập lại càng nhanh đây?

Sau khi Tô Hoa đi, mẹ Tô có chút lo lắng nhìn lão bà bà một cái, hỏi: "Thân gia, cứ để Tiểu Hoa đi như vậy không có vấn đề gì chứ?"

Lão bà bà kéo tay mẹ Tô ngồi xuống, bảo Quân gia rót một chén trà hoa cúc ấm cho mẹ Tô, nhìn bà uống vài ngụm rồi, lúc này mới yên tâm nói: "Nha đầu Tiểu Hoa này mặc dù có chút thông minh, nhưng không có kinh nghiệm xã hội. Sau khi gả cho Tiểu Ngu ắt hẳn không thể tránh khỏi việc giao thiệp với những người thế này, nếu như không sớm quen thuộc với cuộc sống của bọn họ, về sau khẳng định sẽ xảy ra vấn đề. Thân gia, cô đã quên cuộc sống thế thảm mà mình đã trải qua rồi sao? Cô nha, chính là cả ngày ở nhà, để mặc cho người đàn ông của mình ở bên ngoài, không dung nhập vào cuộc sống của ông ta, khó trách sẽ xảy ra vấn đề."

Mẹ Tô lắc đầu: "Nhưng đứa bé Tiểu Ngu này khẳng định sẽ không giống như Tô Quốc Quân. . . . ."

Lão bà bà vỗ tay của mẹ Tô, cười bà ngốc: "Đứa bé Tiểu Ngu này là do một tay ta nuôi lớn, ta dĩ nhiên hiểu tính bướng bỉnh của nó. Đáng tiếc, nó có thể giấu vợ của mình ở nhà cả đời sao? Dù nó có bản lĩnh thông thiên, cũng không nhất định có thể mỗi thời mỗi khắc bảo hộ cho Tiểu Hoa. Dĩ nhiên, mấu chốt vẫn là do đứa bé Tiểu Ngu này quá ưu tú, tôi lo lắng người tơ tưởng đến nó quá nhiều, Tiểu Hoa không ứng phó nổi thôi."

Nghe những lời này, khoe miệng mẹ Tô khẽ run rẩy, mặc dù rất đồng ý, nhưng vẫn yếu ớt bổ sung thêm một câu: "Tiểu Hoa nhà tôi cũng không tồi, tôi còn lo lắng Tiểu Ngu sẽ ghen đây."

Lão bà bà nhìn chăm chăm mẹ Tô, cười đến có chút quỷ dị: "Đừng nói đến hai đứa bé này nữa, cô thì thế nào, còn chưa đến năm mươi tuổi, dáng vẻ cũng không đến mức kém cỏi, không định tìm cho mình một người sao? Tôi biết không ít người, có thể giúp cô chọn ra mấy người đáng tin. . . . ."

Mẹ Tô nhanh chóng đứng lên, vội vội vàng vàng chạy về hướng nhà bếp, nói: "Tôi đi nấu cơm."

Lão bà bà vuốt ngực nở nụ cười, chợt lông mày nhíu lại, lôi ra một hộp thuốc từ tông tủ, rót một ly nước ấm uống vào.

Ở phòng trang điểm, Tô Hoa gặp được Từ Tiểu Khả, chính là vợ của Phương Thiên Hoàn. Bởi vì lúc trước Phương Thiên Hoàn trợ giúp bọn họ xử lý Tô Quốc Quân, Tô Hoa vẫn luôn muốn cảm ơn hai vợ chồng bọn họ, đúng lúc hôm nay gặp được.

Vì vậy cô đứng dậy chào: "Tiểu Khả, cô cũng tới rồi à."

Tiểu Khả giao đứa bé cho di bảo mẫu bên cạnh, lộ ra khuôn mặt khổ sở, thờ dãi một cái, sau đó nhanh chóng bắt lấy tay Tô Hoa: "Thật đáng thương, cô cũng đến đây sao."

Lời này khiến Tô Hoa lấy làm kinh hãi: chẳng lẽ mình không nên tới sao? Cô há miệng, muốn hỏi nguyên nhân.

Đúng lúc này, cửa phòng trang điểm bị mở ra một cách vang dội, một mùi thơm nồng nặc khiến cho người ta nhảy mũi đập vào mặt, cả người lớn cũng không chịu nổi chứ đừng nói đến trẻ con. Con gái Tiểu Khả khóc rống lên tại chỗ, tiếng khóc kia giống như đang nói: đáng ghét, người phụ nữ nào hỏi như vậy chứ, mau đuổi cô ta ra ngoài đi!

Tiểu Khả kéo Tô Hoa qua một bên, nhỏ giọng nói: "Quả nhiên gặp phải cô ta, Tiểu Hoa, lát nữa chúng ta tìm cơ hội ra ngoài thôi."

Tô Hoa nhìn phòng trang điểm lúc này vẫn còn không ít người giờ đã rời đi gần hết, đến cả thợ trang điểm cùng trợ lý cũng không ở lại, cô sâu sắc cảm thấy: "Nếu không, bây giờ chúng ta đi thôi."

Tiểu Khả nở nụ cười bất đắc dĩ: "Hình như. . . . . Không còn kịp rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Trâu Già Gặm Cỏ Non (11)

Người trước mặt là ai, Tô Hoa thật đúng là không biết: Thật xin lỗi, tiểu nhân mất vụng về. Nhưng người hầu đứng phía sau đó. . . . . Tô Hoa thờ dãi, quả thật là Oan Gia Ngộ Hạp.

Người hầu này chính là Tiểu Không Tước kiều ngạo, Tiểu Giai - Tiểu đại tiểu thư của Dã Thị. Nhưng mà hôm nay Tiểu Không Tước không kiều ngạo, ngược lại có mấy phần đáng thương, nghịch lý nha, mấy lần gặp nhau cô đều là bộ dạng cao quý lạnh lùng, kiều ngạo đến cái đuôi cũng chạm không tới, hôm nay sao lại có thể biến thành một người khác, điều này hiển nhiên không khoa học.

Vì vậy, ôm lòng hiếu kỳ, Tô Hoa liếc mắt nhìn người phụ nữ như một nữ minh tinh kia. Cô gái này khoảng 20 đến 30 tuổi, xin lỗi, dĩ nhiên không không ngoại trừ khả năng 40, 50 tuổi hoặc là mười mấy tuổi, bởi vì suy luận theo khoa học kỹ thuật hiện đại, hình dáng bên ngoài có ảnh hưởng không ích đến thể chất bên trong. Có thể nói hình dáng bên ngoài của người phụ nữ đó, một từ đẹp thì không đủ để hình dung, phải nói là rất xuất sắc rất phi thường. Chưa từng gặp qua, chưa từng chạm mặt quả thật rất may mắn. Nhìn lướt qua, cô có khuôn mặt của Kim Hee Sun, lỗ mũi của Chương Tử Di, đôi môi của Thang Duy, cằm của Phạm Băng Băng . . . . . Dĩ nhiên, những điều này là do Tô Hoa nghĩ ra, thật lòng không có ý chê bai minh tinh, chỉ là muốn nói rõ cô gái này “đạo sắc” lợi hại như thế nào!

Tô Hoa lại một lần nữa bị sợ hãi, cô xoay mặt lại, hỏi thăm Tiểu Khả cô gái này là thần thánh phương nào.

Tiểu Khả hạ thấp giọng nói: "Tiểu Văn Nhã, 38 tuổi, độc thân, người ta gọi là hồ ly tinh, thực tế là bị chồng ruồng bỏ, lại theo đuổi người đàn ông không yêu mình, cho nên qua Hàn Quốc sửa sắc đẹp, sửa thành bộ dáng như thế kia. Bây giờ cô ta không còn hứng thú với đàn ông nữa, có điều chuyện này thực hư thế nào thật không rõ, cuộc sống riêng rất đặc sắc. Không thể phủ nhận cô ta rất nổi tiếng, bản tính trời sinh rất thích chinh phục, nhất là những cô gái xinh đẹp giống như cô vậy."

Thân thể mềm mại của Tô Hoa chợt run lên, vô thức đưa hai tay lên bảo vệ bộ ngực của mình: "Chinh phục? Không, không phải đâu, cô ta cảm thấy hứng thú với phụ nữ?"

Phụt —— Tiểu Khả thiếu chút nữa kìm chế không được phun ra ngoài, sau đó cô chỉ có thể bất đắc dĩ cong cong khóe miệng: "Làm gì mà cô lại sợ như vậy, cô ta chỉ có hứng thú với đàn ông thôi, cô ta không thể so được với sự trẻ trung của cô, xem ra cô ta còn tức nhiều hơn cô, không gặp được cô sớm . . . . . Dù sao thì tôi càng nhìn càng thấy. . . . ."

Tiểu Khả vẫn chưa nói xong, ánh mắt của người phụ nữ kia quét một vòng, rơi vào trên người Tô Hoa, khuôn mặt này đối với Tiểu Văn Nhã mà nói là rất được không cần phải trang điểm làm gì. Cô cong cong khóe môi đỏ mọng, giống như “Sát thủ máu lạnh dưới ánh trăng”. Mà Tiểu Giai đang đứng một bên cũng phát ra một tiếng vang nhỏ, âm thanh này dẫn tới sự chú ý của Tiểu Văn Nhã, cô quét ánh mắt nhìn sang, đôi mày thanh tú nhíu lại: "Con biết cô ta?"

Trái tim nhỏ của Tô Hoa căng thẳng, bây giờ mình và Tiểu Giai đang là kẻ thù của nhau, lỡ như Tiểu Giai thuật lại chuyện của mình với bà cô già trước mặt đây, Tô Hoa sẽ phải nhục đầu. Bà cô già này có thể làm mất mặt mình này nọ, thì còn chuyện gì có thể không dám đây?

Tiểu Giai tỉ mỉ nhìn chằm chằm Tô Hoa nhìn đi nhìn lại, sau đó rất khinh bỉ nói: "Cô cô, con làm sao lại quen biết hạng người này, chẳng qua cảm thấy chút kỳ quái, phòng trang điểm sang trọng thế này, làm sao mà người buôn bán thức ăn ngoài chợ cũng có thể tùy tiện đi vào thế không biết?"

Lời này làm cho Tiểu Văn Nhã kiêu mỹ cười một tiếng, ngón tay của cô xia nhẹ vào đầu Tiểu Giai một cái, quở trách: "Cái con bé này, miệng càng ngày càng xảo quyệt rồi."

Tô Hoa rất giật mình: Tiểu Giai mất trí nhớ? Xuyên không? Hay là. . . . . Bị cả hai?

Nhưng mà chuyện khiến cô giật mình vẫn còn ở phía sau, khi Tiểu Văn Nhã đi ngang qua người cô, dừng lại một chút, đem túi xách trên tay giắt vào bả vai Tô Hoa, ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng: "Thật đúng lúc." Nói xong, trực tiếp ngồi xuống vị trí quen thuộc của mình, phân phó thợ trang điểm hóa trang. Cô xem Tô Hoa tới trở thành cái móc để treo đồ hải?

Tiểu Khả vỗ vỗ bả vai Tô Hoa: "Cô gái tốt, mặc dù tôi không muốn đắc tội cô ta, nhưng lại không thể để mặc cho cô ta coi thường cô." Cô khí phách mạnh mẽ tiếp tục nói, "Đợi tôi đem trả túi xách cho trợ lý của cô ta, sau đó chúng ta thoải mái đi."

Tô Hoa cười nói: "Chị em tốt, cô mang theo Bảo Bảo đi trước, tôi yểm trợ!"

Một câu nói khiến Tiểu Khả cười đến nghẹn, lườm cô một cái: "Được a, cô còn có tinh thần nói giỡn."

Tô Hoa xụ mặt, bất đắc dĩ: "Chị Tiểu Khả, lời tôi nói so với trần châu còn quý hơn đấy. Trên người của trợ lý cô ta xức nước hoa thật sự là khó ngửi bỏ mợ, chị đưa Bảo Bảo đi trước, tôi sẽ đi sau, buổi chiều mới mở phiên đấu giá, khi đó gặp lại."

Lời này thực rất chính xác, quả thật Bảo Bảo chịu không nổi mùi hương này, vì vậy Tiểu Khả bế đứa bé đi ra ngoài trước. Trước khi đi, cô cố ý dặn dò: "Tiểu Văn Nhã sợ nhất là dơ bẩn, thật sự có vấn đề, cô cứ thoải mái làm lộn xộn chỗ này đi."

Tô Hoa nhìn cô làm một biểu tượng OK, đưa mắt nhìn Tiểu Khả rời đi, sau đó lấy túi xách ở trên vai xuống liếc mắt nhìn, lại nhìn đến người phụ nữ đang ngồi cách đó không xa, nghĩ đến việc kế tiếp mình có thể làm, cô len lén gửi một tin nhắn —— Lão Thẩm, Tiểu Văn Nhã nói cô ta xem trọng anh, muốn em thoái vị làm sao đây?

Một lúc sau, Lão Thẩm trả lời —— Bà xã, không cần do dự, cứ lấy dao phay của em ra!

Tô Hoa cẩn thận xác minh lại —— Em thật sự có thể làm thật? Anh gánh vác được không?

Một giây sau Lão Thẩm trả lời —— OK, anh gánh vác được.

Thật ra thì lúc này Lão Thẩm đang họp, người phía dưới đang báo cáo thành tích của năm nay. Dĩ nhiên thành tích tăng cao so với năm rồi, nhưng mà ông chủ của bọn hắn lại cúi đầu nhìn đáy quần của mình, sau đó cong khóe miệng cười cười —— tư thế của người này có cái gì đó không đúng?

Gửi xong tin nhắn Lão Thắm rất nhanh ngẩng đầu lên, tiếp tục vô cùng chuyên nghiệp lắng nghe người phụ trách của các bộ phận báo cáo, còn là thỉnh thoảng gật đầu.

Có điều, trong lòng của những người phía dưới điều hiểu: Ông chủ, chó già bộ, người nào ở đây không biết ông cùng chị dâu nhắn tin đưa tình, không muốn vạch trần ông mà thôi, nhìn ông làm ra vẻ giống như có thể lừa được cả đám người chúng tôi, thật giả dối!

Trợ lý Tiểu Trần ở bên cạnh nhìn thấy rõ ràng nhất, nhưng mà hắn không nhịn được nhỏ giọng nhắc nhở một câu: "Giám đốc, người phụ trách của Tiểu gia lần trước có nói qua chuyện hợp tác, anh nói cuối năm sẽ có câu trả lời chắc chắn, hình như cuối năm đã đến."

Lão Thắm khẽ mỉm cười: "Ừ, tôi hiểu rồi."

Có Lão Thắm hậu thuẫn, Tô Hoa không còn kiên dè. Bà cô già 38 tuổi này thật đúng là xem ai cũng làm thành người giúp việc của cô ta sao, thật là bệnh công chúa thời kì cuối không thể cứu được. Vì vậy, Sau khi Tô Hoa đứng được mười phút, bước chân ung dung mà hướng tới cửa, từng bước từng bước, càng chạy càng nhanh, mắt thấy gần tới cửa rồi. Cô nắm tay cầm mở cửa quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Giai đang nhìn mình cười lạnh, sau đó nghe thanh âm của Tiểu Giai: "Cô cô, cô ta trộm túi xách của cô trốn đi."

Tô Hoa bình tĩnh mở cửa, cười một tiếng: "Cám ơn nha, tôi thay mặt đại biểu tổ chức cảm tạ chị Tiểu đây, cô quyên góp cả túi xách, bên trong còn có gì đó, chúng ta gấp lại sau!" Nói xong nhanh chóng đi ra cửa, đóng cửa, động tác rất nhanh rất có phong cách của Lão Thắm!

Trong nháy mắt sau khi đóng cửa, cô nghe có người ở la hét, nghe tiếng bước chân hỗn loạn. Mà cô xách cái túi kia, lên xe Tiểu Phương, kêu hắn trực tiếp lái đi, tìm Lão Thắm ăn cơm trưa.

Ở phía dưới của công ty Lão Thắm đợi một lát, Tô Hoa không dần được tò mò, mở túi xách của Tiểu Văn Nhã ra nhìn một chút, Hắc —— trừ mỹ phẩm, ví tiền, còn có mấy BCS với đủ hương vị, bà cô già này thật đúng là .... Chuẩn bị mọi lúc mọi nơi. Hắc hắc, đến lúc đó ở phiên đấu giá từ thiện, đến lượt đấu giá những vật quyên góp này, Tiểu Văn Nhã nhất định sẽ trở thành điểm sáng của toàn hội trường. Tô Hoa ác ý nghĩ: Không biết ở hội trường có ký giả hay không nhỉ?

Lục lại ở bên trong túi xách, cô lấy ra một trang giấy, hình như là danh sách, được gạch chéo từ trên xuống dưới bằng bút màu đỏ, dấu đỏ gạch chéo hoạch định đến tên của một người thì dừng lại. Người này là. ....

Bỗng nhiên bên tai truyền tới thanh âm gõ vào cửa kính xe, Tô Hoa ngược nhìn lên: Là Lão Thắm! Cô yên lặng nhìn một lát, sau đó len lén nhét danh sách vào túi đựng tiền bên trong trang phục của mình.

Khó được Tô Hoa mời ăn cơm trưa, nhưng hôm nay hơi sớm nên Lão Thắm không thể tùy tiện chờ cô đi xa, cho nên bọn họ đi tới căn teen của nhân viên! Lão Thắm nắm tay Tô Hoa, dọc đường đi gặp rất nhiều nhân viên chào hỏi. Có điều, trong này lại xuất hiện một giọng nói không hài hòa, không có thị lực phân biệt rõ ràng, Nhị Bạch Huynh vô thức thốt ra: "Này, giám đốc, đưa con gái đến dùng cơm trưa há?"

Một câu nói khiến toàn bộ người chung quanh ngừng lại công việc trong tay, người múc com làm đổ chén com, người múc canh làm nước canh thịt canh rơi đầy đất, com trong miệng cũng muốn phun ra ngoài. Bạn gái ngồi ăn bên cạnh tức giận tới mức đưa giày cao gót hung hăng giẫm ở phía trên giày của hắn, cắn răng nói: "Cái tên Nhị Bạch Huynh này, sao trước đây tôi lại coi trọng anh!"

Gặp phải người thế này có thể đùa một tí, Tô Hoa cười, nhất thời tính trẻ con nổi lên, đi đến chỗ hai người đang ngồi chấp tay, nghiêng đầu, thấp giọng nói: "Này, xin chào chú, con tên là Tô Tiểu Hoa, năm nay mười hai tuổi, là con gái riêng Lão Thắm nhà chúng ta."

Vừa nói xong, cô bị Lão Thắm mạnh mẽ gõ đầu một cái, nhìn lại ánh mắt uy hiếp của Lão Thắm, cô le lưỡi một cái: "Nói chơi, nói chơi thôi, ông xã đừng nên tức giận."

Hai chữ ông xã vừa nói ra, miệng Lão Thắm giống như được ăn kẹo ngọt, không nhịn được cong lên: Ngoan, cũng không khác biệt lắm

Hai chữ ông xã vừa thốt ra, Nhị Bạch Huynh trực tiếp hóa đá, hắn ngổn ngang trong gió thật lâu, sau đó run run rẩy rẩy đưa bàn tay, khom lưng: "Thì ra là chị dâu a, tôi. .... Tôi đã nói rồi, chị dâu cùng giám đốc thực có tướng vợ chồng, tôi còn thấy lạ không lẽ giám đốc lại có đứa con gái lớn như vậy, chẳng lẽ là gieo giống quá sớm, ối ——"

Chân của Nhị Bạch Huynh lại một lần nữa bị giày cao gót của bạn gái giẫm lên, tan lòng nát dạ thật là đau quá, hắn nước mắt rùng rùng nhìn bạn gái đang ngồi trước mặt, chỉ thấy đôi phương cắn răng nghiêng lợi nhìn mình lom lom: "Nhị Bạch Huynh, nếu anh không câm miệng, chúng ta chia tay!"

Nhị Bạch Huynh lập tức im lặng.

Vì thế Lão Thắm lập tức ra sân, hắn dùng ánh mắt mê đảo chúng sinh khẽ cười một tiếng: "Ăn cơm thôi, Măng xào thịt? Rất ngon, tôi nhớ hình như Tiểu Văn rất thích măng xào thịt, cho cô ấy nhiều một chút."

Tiểu Văn chính là bạn gái Nhị Bạch Huynh, mà măng xào thịt chính là ....

Tô Hoa nhớ lại khi mình học tiểu học, thầy giáo cầm nhánh trúc đánh vào bắp đùi của học sinh tình cảnh đó, cái đó. .... Dường như kêu măng xào thịt! Lão Thắm nhà chúng ta sẽ không ác như vậy chứ. Nhị Bạch Huynh, chịu đựng!

Dọc đường đi thị sát, vệ sinh của căn teen không tệ, hương vị của thức ăn không tồi, dĩ nhiên người cũng rất thú vị, giống như Nhị Bạch Huynh cùng bạn gái hắn không phải số ít. Như vậy có thể cho ra kết luận là: Lão Thắm là một ông chủ tốt —— ah, có chỗ nào kỳ quái?

Vì có ông chồng tốt như thế này, Tô Hoa quyết định triển khai bảo vệ lãnh thổ. Bởi vì danh sách trong túi của cô, theo bước đầu phán đoán là mục tiêu chuẩn bị tấn công của bà cô già, nút chéo đỏ chính là đã ăn sạch sành sanh, không có nút chéo đỏ chính là đang tiến hành. Mà thật bất hạnh chính là. . . . Tô Hoa ngẩng đầu, thâm tình nhìn Lão Thẩm.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Trâu Già Gặm Cỏ Non (12)

Sau khi Tiểu Khả giới thiệu xong, Tô Hoa ở phòng trang điểm cũng chuẩn bị xong, thay lễ phục màu đen ưu nhã, cảm giác cô mới chính là nhân vật chính của buổi tiệc này. Nghe Tiểu Khả nói, hồ ly tinh đã náo loạn âm ỉ ở phòng trang điểm, còn tuyên bố là nếu gặp lại Tô Hoa nhất định sẽ dạy dỗ cô một trận, trong cái giới này không có chuyện nào là bí mật, vì vậy tin tức lan rất nhanh, ai cũng nghĩ rằng đợi đến khi Tô Hoa xuất hiện trong buổi đấu giá, nhất định sẽ nhận được không ít chú ý —— đương nhiên là đồng tình có, khinh bỉ cũng có, thật là .... Bắt đầu to chuyện rồi!

Không nghĩ tới sau khi nghe xong tin đó, Tô Hoa lại cười, cô lấy danh sách trong túi ra đưa cho Tiểu Khả: "Phương Thiên Hoành nhà cô cũng có tên trong danh sách nha."

Tiểu Khả ngờ ngác liếc mắt nhìn nhưng không hiểu: "Đây là cái gì? Tại sao tên bị đánh chéo bằng mực đỏ, cái có cái không." Cô lại nhìn kỹ tên trong danh sách một lần nữa, chợt sợ hãi than, "Này không thể nào, những tên bị gạch chéo sao nhìn thấy quen mắt, giống như đều là. . . . ." Giống như là kịp phát hiện ra gì đó, cô liếc mắt nhìn chằm chằm Tô Hoa.

Tô Hoa gật đầu: "Đây là thứ tôi tìm được trong túi của hồ ly tinh, những cái tên bị gạch chéo bằng mực đỏ chắc chắn đã phát sinh quan hệ với cô ta, những tên chưa gạch chéo, ví dụ Phương Thiên Hoành nhà cô cùng Lão Thẩm nhà tôi, đoán chừng là cô ta chưa động thủ, thuộc về nhóm đối tượng đầy triển vọng của cô ta."

Đôi mày thanh tú của Tiểu Khả trùng trùng, con ngươi bộc phát ra ánh sáng căm phẫn: "Hồ ly tinh này, tưởng lão nương là người chết à! Lại dám có ý đồ với chồng tôi. Chủ có thể nhìn, nhưng thăm thì không thể." Cô nắm thật chặt tay Tô Hoa, muốn tìm kiếm chiến hữu chung vai sát cánh với mình, "Bạn thân ái, chúng ta tuyệt đối không thể nhìn được nữa."

Vì vậy hai người phụ nữ bắt đầu kế hoạch, một lát nữa sẽ khai mạc buổi đấu giá từ thiện làm thế nào đối phó với con "Cáo già" này.

Vào lúc tâm tình Tiểu Khả phấn khởi nhất, Tô Hoa lại len lén đem danh sách cất đi, sau đó nở nụ cười: Thật xin lỗi Tiểu Khả, tên của Phương Thiên Hoành nhà cô là tôi mới thêm vào, chỉ là, nhìn cô bây giờ rất tốt, quả thực là hóa thân của nữ thần chính nghĩa!

Chuyện này đối với Tô Hoa quả thật rất mới mẻ, nếu một mình cô đối phó hồ ly tinh, chắc chắn sẽ thua thiệt. Ha ha, kéo theo Tiểu Khả xuống nước là chuyện không thể không làm, mình thật quá thông minh đi.

Ruột cuộc thi buổi đấu giá cũng sắp bắt đầu, quả nhiên là người đẹp vì lụa, những quý bà sang trọng xinh đẹp thì nhiều vô số, mà nam sĩ thì chỉ le que mấy người, nghe Tiểu Khả nói bình thường chỉ có những người đàn ông được quý bà bao nuôi thì mới đến những buổi tiệc như thế này. Lần này, Tô Hoa được mở rộng tầm mắt.

Vị trí ngồi của mỗi khách mời đều được ban tổ chức sắp xếp trước đó, thật may mắn, Tô Hoa cùng Tiểu Khả ngồi chung một hàng, cách Tiểu Văn Nhã năm sáu hàng ghế, trong lúc nhất thời hồ ly tinh không dễ dàng phát hiện họ.

Núp trong bóng tối quan sát, Tiểu Văn Nhã đang cùng một quý bà chính khách thân thiết nói chuyện với nhau, Tô Hoa len lén nở nụ cười, liếc mắt với Tiểu Khả một cái.

Tiểu Văn Nhã cảm giác chung quanh có người ở nhìn mình, cô quét mắt một vòng nhưng không phát hiện được mục tiêu. Buổi sáng gặp phải người phụ nữ điên đã làm cô nhức đầu không ít, cô còn cố ý đến gặp ban tổ chức để hỏi thăm, nhưng không nghe nói có người lấy danh nghĩa của mình quyên góp túi xách, giờ mới hiểu được là bị cô ta lừa bịp: Hừ, tiểu nha đầu kia thật không biết từ đâu xuất hiện, lại dám đùa giỡn ở trước mặt mình. Dĩ nhiên cô đã cho người đi thăm dò, một khi tra được, cô tuyệt không nương tay. Cô còn ngại gần đây không khí quá trầm lắng, vừa đứng xuất hiện một tiểu nha đầu để cho cô luyện tập gân cốt.

Vật phẩm đấu giá từng món được đem ra đấu giá, cũng không khác với mấy kỳ đấu giá trước, các quý bà chủ yếu quyên góp châu báu, đồ trang sức, những bức họa của các danh sĩ... Cuối cùng Tiểu Văn Nhã vỗ vai quý bà chính khách bên cạnh, khuyên quý bà đó quyên góp dây chuyền ngọc trai, sau đó lại một phen tán dương quý bà chính khách nào là cao thượng, hảo tâm... Nịnh bợ lung tung, đem chuyện đẩy lên tới chín tầng mây.

Cô dương dương tự đắc đứng một chỗ làm dáng ông ẹo, trong một giây cô hưởng thụ ánh flash của camera cùng đèn huỳnh quang hướng về phía mình.

Đáng tiếc lúc này có nhân viên làm việc tới thân thiết hướng dẫn, nhắc nhở nói: "Tiểu tiểu thư, kế tiếp còn có một vật phẩm rất "đặc biệt" được đem ra

đấu giá, kính xin cô tiếp tục chú ý."

Quả nhiên hai chữ "Đặc biệt" dẫn tới sự hứng thú của mọi người, nhóm quý bà tổ chức đấu giá từ thiện nhiều lần, cái gì cũng đã gặp qua, một chút chú ý cũng không có. Lần này người chủ trì lại có lòng, thật là một sự sắp xếp rất tốt.

Nghe nói đây là quý bà hảo tâm quyên góp vật phẩm nhưng muốn giấu tên, hơn nữa quý bà ấy còn dặn dò trước khi phiên đấu giá kết thúc không thể cho mọi người biết đó là vật gì. Cảm giác tò mò của mọi người càng được đẩy lên cao, vì vậy giá khởi đầu năm vạn rất nhanh bị đẩy lên cao, tiếng ra giá liên tiếp vang lên. Các quý bà tốn nhiều tiền chính là muốn thử nghiệm cảm giác thích thú khi sở hữu được vật phẩm thần bí này.

"50 vạn." Tô Hoa giờ một cái báng, mà thanh âm của cô vừa phát ra, ánh mắt Tiểu Văn Nhã nhất thời sắc bén. Cô nhìn về phía Tô Hoa, trong đáy mắt là lửa giận thiêu đốt hừng hực. Lại nhớ đến lời Tô Hoa từng nói, cô có thể kết luận vật phẩm "Đặc biệt" đó chính là túi xách của mình, chắc chắn là nó rồi, nhưng bên trong có gì đó. . . . . Nghĩ tới đây, cô quả quyết giờ báng: "60 vạn!"

Tiểu Khả nháy mắt cùng Tô Hoa, đã giờ báng rồi.

Tiểu Văn Nhã đã thích thì ai có thể vào đây tranh với cô, vì vậy không ngừng lấy một đánh hai.

70 vạn, 80 vạn. . . . . Một trăm vạn. . . . . Năm trăm vạn. . . . .

Con số không ngừng lên cao, tính hấp dẫn từ từ nhiều hơn. Có không ít người cảm thấy kỳ quái, người dám cùng Tiểu Văn Nhã giành danh tiếng rồi cuộc là ai, nghe nói trong đó một vị là con dâu của Lão Phương, còn một người nữa là ai? Thoạt nhìn rất trẻ tuổi, tầm khoảng chừng hơn hai mươi một chút, rồi cuộc có lai lịch thế nào?

Còn có người chỉ đơn giản là xem kịch vui, chính là muốn nhìn cuộc chiến tranh này có thể lập kỷ lục về giá của buổi đấu giá hôm nay, nếu kỷ lục củ bị phá, thì năm nay nhóm quý bà này sẽ lại có chủ đề đặc sắc để hàn huyên rồi.

Giá tiền hơn ngàn vạn, Tiểu Văn Nhã vẫn còn tiếp tục theo, cô cũng không tin, có người có thể đấu thắng mình! Vì muốn tốc chiến tốc thắng, cô đã ra cái giá "Tám trăm ngàn".

Theo cô nghĩ cái giá này rất khó có thể tương đương, hai người phụ nữ kia chắc là hồn phách bay tán loạn rồi, vì vậy cười lạnh quét ánh mắt đến hai người bọn họ.

Tiểu Khả do dự: "Tiểu Hoa, chúng ta tiếp tục nữa không? Lỡ như cô ta không theo thì sao, vậy chẳng phải chúng ta quá thiệt thòi sao."

Tô Hoa mặc dù rất kích động muốn đem giá tiền kéo lên cao nữa, nhưng là, lần đầu tiên ra tay thôi thì coi như cho giá ưu đãi đi, vì vậy cô le lưỡi một cái nói: "Được rồi, đem đồ vật tặng cho cô ấy đi."

Tiểu Văn Nhã thấy hai người bên kia bàn luận xôn xao nhưng bộ dáng lại không dám giờ báng, trong lòng phải nói là có bao nhiêu sáng khoái: Hai người phụ nữ, ngay cả lông còn chưa mọc hết, lại dám đấu cùng mình, thật là không biết lượng sức.

Vì vậy cuối cùng Tiểu Văn Nhã bỏ ra tám trăm ngàn mua được vật phẩm "Đặc biệt" của buổi đấu giá lần này. Người dẫn chương trình cố ý muốn mời người quyên tặng vật phẩm cùng người đấu giá vật phẩm bước lên đài, chỉ thấy người điều khiển chương trình mỉm cười nói: "Xin mời bà Thẩm lên đài, đem vật phẩm tặng cho Tiểu Văn Nhã tiểu thư."

Tiểu Văn Nhã ưu nhã đứng dậy, giày cao gót đã giẫm ở trên bậc thang rồi, nhưng khi cô thấy tiểu nha đầu buổi sáng nay, cũng đứng lên theo, thần sắc kinh ngạc xuất hiện trong mắt cô: Cô ta, cô ta. . . . . Lại là bà Thẩm? Vợ của Thẩm Tiểu Ngu trong truyền thuyết thì ra là cô ta, lại là cô ta!

Chân cô đột nhiên lão đảo, thiếu chút nữa té xuống. Nhưng dù sao cô cũng là người từng trải, vì vậy qua mấy giây liên bình tĩnh lại, đồng thời nụ cười càng phát ra yêu mị, cô thình thoảng lại ngoái đầu nhìn về phía ống kính mỉm cười, ý đồ muốn mình xinh đẹp nhất đêm nay ngày mai sẽ được xuất hiện trên trang bìa tạp chí.

Sau khi cả hai cùng nhau lên đài, cô hướng về phía Tô Hoa lạnh lùng cười một tiếng, nhỏ giọng nói: "Tiểu nha đầu, cô thật may mắn, người như thế nhưng lại là bà Thẩm."

Tô Hoa không đáp lại.

Lúc này có một quý bà tò mò lên tiếng: "Bà Thẩm rồi cuộc đã quyên góp thứ gì, bây giờ có thể để cho chúng tôi mở rộng tầm mắt được không."

Người dẫn chương trình hỏi thăm ý kiến của Tô Hoa, cô khẽ gật đầu.

Vì vậy nhân viên làm việc cẩn thận từng chút từng chút mở hộp ra giống như đang mở một cái hộp tình xảo, từng lớp từng lớp từ từ mở ra. Hình như là hơi lâu, thời điểm cái hộp hoàn toàn mở ra, nhân viên làm việc lộ ra vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc, người điều khiển chương trình bối rối khác thường nhìn Tô Hoa, cũng không biết nên nói như thế nào về vật phẩm này. Vị điều khiển chương trình chuyên nghiệp này lần đầu tiên xuất hiện tình huống cả lâm đầu tiên trong sự nghiệp của mình: "Tôi. . . . . Chúng ta có thể thấy, vật phẩm bà Thẩm quyên góp chính là. . . . . Một. . . . . Một cái vô cùng. . . . ."

Tô Hoa cười đến rức rồ, cô lấy vật gì đó từ trong hộp ra. Đó là một cái áo bông rách nát từ những năm 70, hình như là được vớt ra từ trong cống nước thối, cực kỳ dơ dáy bẩn thỉu không thể hình dung được.

Tiếng ồn ào phía dưới vang lên: "Bà Thắm cao quý như thế nhưng lại quỳen góp một món đồ như vậy?" "Giá trị lại vượt kỷ lục tám trăm ngàn? Tiểu Văn Nhã chẳng phải là điên rồi sao?" "Bản như vậy, rốt cuộc là nhặt ở đâu a, những thứ trong đồng rác so ra còn tốt hơn cái này!"

.....

Thời điểm Tô Hoa lấy vật phẩm ra, Tiểu Văn Nhã thật muốn điên rồi, cô sợ nhất là dơ bẩn, tởn chút tiền bạc không thành vấn đề, nhưng lại đem những thứ ô uế làm bẩn mắt cô là chuyện không thể tha thứ được, còn làm bẩn tay của cô. . . . . OH MY GOOD! Tuyệt đối không thể tha thứ! Vì vậy cô cũng không để ý duy trì hình tượng, dùng tay đẩy Tô Hoa ra xa, lạnh lùng quát: "Cô làm cái gì vậy, lấy ra thứ dơ dáy bẩn thỉu đó? Chẳng lẽ Thắm gia nghèo đến nước này rồi sao?"

Tô Hoa khẽ mỉm cười, đem áo bông nhặt lên, lại một lần nữa cầm trong tay, ánh mắt của cô nhẹ nhàng quét qua toàn hội trường: "Chính là bởi vì biết hôm nay là sự kiện gì, tôi mới chuẩn bị một món vật phẩm “Đặc biệt” như vậy. Khi chúng ta ngồi ở chỗ này, hưởng thụ âm áp thoải mái sinh hoạt, có không ít người ngay cả cái áo bông rách nát cũng không có mà mặc, bảo tuyết đông cứng tay bọn họ, đau nhói thân thể của bọn họ, lạnh lẽo lòng của bọn họ. Bọn họ khóc ở trong gió tuyết, bởi vì không ai đưa bàn tay giúp đỡ bọn họ. Nhưng ý tôi muốn mọi người ở đây hãy nghĩ tới bọn họ, ít nhất là hôm nay. . . . . Mấy vị đang ngồi ở đây đều hiểu, cho nên mới phải tham dự hoạt động từ thiện như thế này, những người đó đang cần mọi người bỏ ra một phần sức lực của mình!"

Sau khi cô đường hoàng nói xong những lời này, khiến mọi người không cách nào phản bác, chỉ có thể vỗ tay, bởi vì cô thực hiện đúng mục đích của buổi từ thiện tối đêm nay.

Tô Hoa quay đầu, đem áo bông bẩn trực tiếp nhét vào trong tay Tiểu Văn Nhã, vẻ mặt thương xót: "Tôi tin tưởng Tiểu tiểu thư là người như vậy, cảm tạ cô nguyện ý quỳen góp tám trăm ngàn giúp cho những người nghèo khổ có điều kiện mua áo mùa đông cho năm nay, trước đây tôi đã cùng ông chủ sản xuất áo lạnh mùa đông liên lạc qua rồi, hy vọng ban tổ chức sớm đem tám trăm ngàn chuyển vào tài khoản của chủ nhà máy, hy vọng những người đó sẽ cảm nhận được áp áp trong năm nay."

Quý bà chính khách ngồi bên cạnh Tiểu Văn Nhã lúc này lên tiếng, bảo là muốn quỳen tiền mua áo bông, có bà khôi xướng, âm thanh quỳen tiền liên tục vang lên, tất cả mọi người không ai chịu thua ai khẳng khái giúp tiền. Lúc này không thể để cho một tiểu cô nương nho nhỏ chiếm hết danh tiếng, không thì có vẻ mấy quý bà này quá máu lạnh rồi, ngày mai tạp chí đăng tin khó tránh khỏi miệng lưỡi dân chúng.

Vì vậy cuối cùng một vật phẩm được mang ra đấu giá —— áo bông rách có thu hoạch cao nhất năm nay, lấy thái độ tôn kính trao huy chương cho người ra giá cao nhất lúc đầu, Tiểu Văn Nhã.

Ngay cả quý bà chính khách và các quý bà khác cũng bắt đầu đứng về phía Tô Hoa, Tiểu Văn Nhã làm sao có thể lỗ mắg, không thể làm gì khác hơn là nín thở đón lấy vật bẩn này, trong lòng lại giận đến muốn bốc khói: Được đấy bà Thắm! Thắm Tiểu Ngu, anh cưới được một người vợ thật tốt a!

Nhìn sắc thái khác nhau trên mặt của từng người, Tô Hoa rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, đáng hận lão bà bà kia lại chuẩn bị cho mình một cái áo bông rách, may mắn Tô Hoa thông minh nghĩ ra biện pháp này, nếu không đừng nói là Tiểu Văn Nhã, ngay cả cô cũng mất sạch thể diện ở trận chiến này mất rồi.

Tô Hoa âm thầm khẽ cắn răng: Bác, xem như bác lợi hại!

=====

Xì poi: Trận chiến này Tô Hoa thành công, nhưng trận kế tiếp mới là khốc liệt, đó là cuộc chiến bảo vệ ..... Trình tiết Lão Thắm ^_^ Các bạn đón đọc nhé

Happy halloween day

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Trâu Già Gặm Cỏ Non (13)

Hào hứng đọc hết mục tin tức miêu tả về bà xã mình, Lão Thắm cười đến khóe mắt cũng xuất hiện mấy nếp nhăn. Hơn nửa ngày, trợ lý Tiểu Trần thật sự nhìn không nổi nữa, bắt đầu dĩ nhắc nhở: "Ông chủ à, anh đã cười ba giờ rồi đó, tờ báo cũng sắp bị anh vò nát rồi, chúng ta có thể làm chuyện nghiêm túc được chưa?"

Chuyện gọi là "nghiêm túc" này thật ra chính là việc đối phó với đám ký giả, những ký giả phục kích tại công ty vốn cũng không ít, nhưng bởi vì hệ thống an ninh hùng mạnh, Lão Thắm lại không chấp nhận phỏng vấn những nội dung đã định trước, vì vậy các ký giả cũng chỉ có thể tay không mà lui. Nhưng gần đây lại liên tiếp truyền ra tin tức về Thắm phu nhân, khiến lửa dư luận vốn đã tắt lại lần nữa cháy lên. Các tòa soạn báo lớn cũng thay nhau liên lạc tới công ty mong muốn có thể phỏng vấn Lão Thắm, còn có ký giả trực tiếp "chém giết" đến công ty, định "ôm cây đợi thỏ". Còn có chiêu kinh người hơn là

"đe dọa dụ dỗ" nhân viên công ty để đạt được mục đích.

Vì vậy các đồng nghiệp khổ không thể tả.

Tiếp tân Tiểu A: ký giả đẹp trai của tuần san XX luôn hẹn tôi đi ăn cơm, ông chủ, ngộ nhờ tôi bị "luân hãm", xin ngài hãy tha thứ cho tôi.

Kỹ thuật viên Tiểu B: ký giả xinh đẹp của tòa soạn báo dùng mỹ nhân kế với tôi đó, ông chủ, tôi sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Tiểu C, Tiểu D. . . . .

Những việc như thế nhiều không kể xiết.

Lão Thẩm nghe xong cười cười: "Không tệ, bọn họ cũng rất có mắt nhìn, chuyên chọn những nhân viên còn chưa có đối tượng trong công ty chúng ta để ra tay, nói với bọn họ phải triển khai tinh thần "tám năm kháng chiến", kiên trì chống đỡ, cuối năm sẽ có thưởng lớn!"

Vậy mà, không riêng gì công ty bị bao vây, trường học của Tô Hoa cũng là một khu vực "gặp nạn" nghiêm trọng. Vô số ký giả hóa trang thành sinh viên vào làm quen với các bạn học, hỏi thăm những thứ Thẩm phu nhân yêu thích cùng những nơi cô thường lui tới.

Hôm nay, Tô Hoa tập luyện trong phòng học như thường lệ, Tiểu Bạch đột nhiên chạy vào, thở hồng hộc nói: "Chị hai à, cậu mau trốn đi, nơi này không ở nổi nữa rồi."

Tô Hoa gõ một cái lên đầu của cô ấy: "Đùa gì thế, nếu lát nữa Diệt Tuyệt tới đây kiểm tra hiệu quả tập luyện mấy ngày nay của chúng ta mà thấy mình vắng mặt, ắt hẳn lại bị chính một trận thê thảm rồi."

Tiểu Bạch gấp đến mức dậm chân: "Nếu cậu không đi, đám ký giả sẽ "giết" cậu chết trước! Mấy ngày nay cậu đều ở đây luyện tập cho nên không biết, các tòa soạn báo lớn nhỏ trong thành phố gần đây đang đưa tin về cậu và Lão Thẩm, bây giờ có một đám ký giả đang chờ phỏng vấn cậu, tựa đề chính là: Câu chuyện về Lolita biến thành Phượng Hoàng!"

Tô Hoa bày ra biểu tình bất đắc dĩ, cô hỏi rõ phương hướng đám ký giả đang đứng, sau đó nhấc chân chạy theo một hướng khác, vừa chạy vừa dặn dò Tiểu Bạch: "Xin nghỉ với Diệt Tuyệt giúp mình, nói "bà đi cả" của mình đến."

Tiểu Bạch đứng tại chỗ dờ khóc dờ cười: thật khổ thân cho "bà đi cả" nhà cậu mà.

Tô Hoa và Lão Thẩm đứng nhau ở phòng khám của Chu Công, sau khi xác nhận phía sau không có kẻ bám đuôi mới yên tâm thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Hoa hồng ửng, Lão Thẩm cười, ngoắc ngoắc tay với cô: "Tới đây."

Tô Hoa nghe lời bước qua, trong đôi mắt nổi lên một tia nghi ngờ sâu xa: "Em thấy có chút lạ, Lão Thẩm, anh có phát hiện không?"

Lão Thẩm nắm mặt của Tô Hoa xoa xoa một lúc, lòng bàn tay của anh thật ấm áp, chỉ một lát khí lạnh trên đó đều bị xua đi hết. Lão Thẩm nở nụ cười nhạt: "Lạ cái gì, nói thử một chút xem?"

Một phát bắt được hai tay của Lão Thẩm, Tô Hoa yên lặng nhìn vào mắt anh: "Em cảm thấy mình bị người ta tính kế rồi. Ngày đó bác bảo em tham gia hoạt động từ thiện, còn giúp em chuẩn bị một phòng trang điểm, không ngờ đụng phải. . . . ." Cô hăng hái thuật lại cảnh ngộ mấy ngày nay, càng nói càng xác định trong đó có âm mưu.

Cuối cùng cô kết luận: "Cho nên đây nhất định là do bác thiết kế, anh nói xem rốt cuộc bà ấy có ý gì?"

Lão Thẩm đưa tay vò rối mái tóc dài của cô: "Tiểu nha đầu, em đoán ra được từ lúc nào."

Nhìn bộ dạng "anh đã biết từ lâu" của Lão Thẩm, Tô Hoa liền hoài nghi luôn cả anh: "Chẳng lẽ. . . . . đừng nói với em. . . . . anh và bác là cùng một giuộc đấy nha?" Cô xoay người ngồi lên đùi Lão Thẩm, sau đó đưa tay đặt lên cổ anh, lấy tư thái của Thẩm Phán tra hỏi: "Khó trách ngày đó em gọi tin nhắn cho anh, anh lại hào phóng bảo em dùng "dao lớn", thì ra là. . . . . Lão Thẩm xấu xa, thật bị các người hại thảm rồi. Uống phí em đây tin tưởng anh, kết quả anh lại cấu kết với bác lừa gạt em, làm hại em bây giờ có trường học mà không thể về, có nhà lại không thể ở, trốn trốn tránh tránh, thật đáng thương. . . . ." Nói xong cô cúi đầu, ô ô khóc lên.

Lão Thẩm gõ một cái lên đầu cô, nở nụ cười bất đắc dĩ nói: "Tiểu nha đầu, đừng làm rộn!"

Tô Hoa ngẩng đầu lên, nhếch miệng nhìn anh cười cười: "Chuyện này cũng bị anh phát hiện."

Nha đầu ngốc này, có người nào lúc khóc lại phát ra âm thanh "ô ô" sao? Không cần sụt sịt mũi sao? Không cần nghẹn ngào gì sao? Cô cho rằng mình là xe lửa đấy à?

Nhưng Lão Thẩm vẫn là giọng cờ thẳng thắn đầu hàng: "Đúng là bác đã đào một cái hố cho em, nhưng chỉ cần quen được là tốt rồi, sau này vẫn còn có vô số hố chờ em đấy, nếu như bây giờ chỉ mới có vậy mà em đã ngã quỵ rồi, vậy thì em chờ bị chôn sống đi."

Nghe những lời đầy ẩn ý sâu xa của Lão Thẩm, Tô Hoa lại có tinh thần, cô vỗ lên vai của anh một cái: "Em nói này, Lão Thẩm, năm đó bác dùng chính cách này để đối phó anh sao? Em rất hiểu kỳ, sao anh có thể bình an sống đến bây giờ vậy?"

Lúc này Chu Công mở cửa đi vào, cực kỳ đồng tình nhìn hai người bọn họ một cái: "Nhìn hai người vẫn đang rất tốt nhì, còn có tâm tình nói chuyện yêu đương cơ đấy, báo cho các người một tin xấu, hôm nay Tiểu Văn Nhã đã tiếp nhận phỏng vấn, nói là mấy ngày trước, cô ta có gặp Thẩm phu nhân, còn đưa cho Thẩm phu nhân túi xách mình thích nhất nữa."

Tô Hoa ho một tiếng: "Ừ, lời này cũng miễn cưỡng coi như là sự thật. Nhưng Chu Công này, đây mà gọi là tin dữ sao?"

Chu Công liếc Lão Thẩm một cái: "Tự cô đi hỏi Tiểu Ngu đi, anh ta còn biết rõ hơn tôi."

Chỉ thấy Lão Thẩm cười đến ung dung, nhưng vẫn không mở miệng. Tô Hoa âm thầm cảm thấy bên trong có quỷ kế, liền tưởng đến danh sách kia của Tiểu Văn Nhã, vì vậy lại một lần nữa dùng đôi tay kẹp cổ anh, lúc này giọng nói nghiêm túc hơn rất nhiều: "Thành thật khai báo mau, có phải anh từng có quan hệ gì với cô ta hay không? Chẳng lẽ, túi xách kia chính là do anh tặng cho cô ta?"

Lần này cô xuống tay mạnh hơn, Lão Thẩm ho hai tiếng, cầu xin tha thứ: "Nha đầu, nhẹ một chút nhẹ một chút."

Dưới sự áp bức của bà xã, Lão Thẩm đành tường thuật lại chuyện xưa, nghe nói, nhiều năm về trước, Lão Thẩm có hợp tác kinh doanh với Tiểu gia, cho nên cũng từng tham dự mấy bữa tiệc do Tiểu gia tổ chức, với Tiểu Văn Nhã cũng có thể coi là quen biết. Lúc ấy Tiểu Văn Nhã từng tấn công Lão Thẩm, nhưng Lão Thẩm thà chết không theo. Tiểu tiểu thư cũng không phải là người dễ dãi phò, cô ta tìm người tung tin mình và Lão Thẩm có quan hệ ở khắp nơi, muốn dùng dư luận bức Lão Thẩm đi vào khuôn khổ, đáng tiếc Lão Thẩm đâu phải là kẻ cam tâm bị bức bách, cho nên anh tìm người âm thầm điều tra Tiểu Văn Nhã, phơi bày cuộc sống riêng của cô ta trước con mắt công chúng, khiến thể diện của Tiểu Văn Nhã mất sạch, cũng gây khó khăn cho việc xuống tay với Lão Thẩm lần nữa.

Sau này Tiểu Văn Nhã rời đi mấy năm, chỉnh sửa dung nhan, tiếp tục quyến rũ những người trẻ tuổi khác.

Đầu óc Tô Hoa như đình trệ, vẫn chẳng hiểu nổi rốt cuộc trong này có huyền cơ gì.

Chu Công không nhịn được, trực tiếp mở miệng: "Tiểu Văn Nhã gọi con mồi của cô ta là 'bảo bảo', cho nên nói cô ta đưa *túi xách của mình cho cô ý là. . . . . Lão Thẩm là con mồi của cô ta! Hơn nữa còn là con mồi lần đầu tiên cô ta công khai trước mọi người, cô ta nhất định sẽ không từ thủ đoạn hót vào tay! Bị hồ ly tinh kia dễ mất tới, thật đáng thương cho các người. . . . ."

*Trong tiếng Trung, từ "bao" (túi xách) và "bảo bảo"(cục cưng) có cách phát âm gần giống nhau.

Nhất thời Tô Hoa hóa đá, vì vậy cô ta nói là bảo bảo chứ không phải Bao Bao sao? Vì vậy. . . . . Phốc, người phụ nữ này thật đáng buồn nôn mà! Khinh bỉ xong, rốt cuộc Tô Hoa cũng có phản ứng, cô trầm tư một chút, đứng dậy khỏi ghế sa lon: "Lão Thẩm, lần này chúng ta phải chiến đấu để bảo vệ trinh tiết cho anh! Chúng ta không thể đứng ở đây đợi chờ vô ích, phải chủ động xuất kích. Tiểu Văn Nhã nổi điên, chúng ta càng phải điên hơn cô ta." Khóe miệng cô cong lên, khẽ mỉm cười ghé sát vào mặt Lão Thẩm: "Chúng ta cùng đến Tiểu gia dùng cơm tối đi, rồi ở lại Tiểu gia một đêm, sau đó sẽ tạo cơ hội cho cô ta leo lên giường của anh, sau đó em đi bắt gian, sau đó tiết lộ mọi chuyện cho tòa soạn báo, sau đó. . . . ."

Tô Hoa còn chưa nói hết, cả người đã bị kéo vào ngực Lão Thẩm, sau đó một nụ hôn hạ xuống, ngăn lại kế hoạch đang được phát triển theo hướng điên cuồng của cô. Nụ hôn của Lão Thẩm mang theo mùi vị trừng phạt, anh tức giận, tức giận đến mức cắn lên môi Tô Hoa chẳng màng đến việc có chảy máu hay không. Tô Hoa vùng vẫy, ra hiệu nhờ Chu Công giúp đỡ, đáng tiếc Chu Công đã chuẩn mất từ lâu: tên nhóc kia chạy trốn còn nhanh hơn thỏ!

Không thể không nói chủ ý của Tô Hoa nói quả thực là quá "cùi bắp", cô không sợ Lão Thẩm sẽ bị hồ ly tinh ăn sạch sành sanh luôn sao?

Một cái hôn, hôn đến mức Tô Hoa đầu choáng mắt hoa, không biết đâu là đông nam tây bắc nữa. Cô chỉ có thể xụi lơ ở dưới tay Lão Thẩm, cũng chẳng biết từ khi nào, tay Lão Thẩm tay đã dờ vào trong nội y của cô, "tách" một tiếng, cô có thể nghe thấy âm thanh nút áo bị mở ra, nhất thời tỉnh táo lại, cô nắm tay đập vào lưng Lão Thẩm, cố gắng tránh thoát đôi môi như giác hút kia, thờ hồn hên nói: "Lão Thẩm thôi tha, đây là nơi công cộng, bọn Chu Công có thể đi vào bất cứ lúc nào, ngộ nhờ bị người khác phát hiện. . . . . cái mặt mo của anh chẳng biết phải vứt đi đâu cho được đấy."

Lão Thẩm không phản bác, nhưng tay lại đưa đến phần ngực có bốn lạng thịt của Tô Hoa, anh trừng phạt nắm chặt lại, lập tức dẫn đến tiếng kinh hô của cô: "A —— khốn kiếp, sắc lang, quý đáng chết, anh đúng là "già mà không kính!"

Hai mắt Lão Thẩm híp lại, mang theo hàm ý nguy hiểm nào đó: "Cửa không khóa, người khác có thể vào bất cứ lúc nào, những điều này anh đều biết. Đáng tiếc, em có tin hay không, bây giờ anh rất muốn làm em ngay tại chỗ này!"

Giọng điệu này, cùng với dáng vẻ của anh thật không giống như đang nói giỡn, Tô Hoa chỉ có thể cầu xin tha thứ: "Lão Thẩm tốt, em sai rồi, em thật sự biết lỗi rồi, em không nên có ý tưởng đưa anh vào miệng hồ ly, đáng đánh, nhưng mà có thể để đến tối về nhà rồi đóng cửa xử phạt em sau được không?"

Tay Lão Thẩm còn đang đặt trước ngực cô, khóe miệng khẽ nhếch: "Đây chính là do em nói đó."

Tiểu nha đầu, tối nay cần phải lột hết quần em ra —— đánh đòn một trận!

**

Đại trạch Tiểu gia, bỗng nhiên có hai vị khách đến, càng đáng kinh ngạc hơn, hai vị khách này lại chính là người đang được dư luận gần đây chú ý: vợ chồng Thẩm thị!

Chuyện này đúng là một bất ngờ lớn, hơn nữa hai vị này còn chỉ đích danh muốn gặp tiểu thư Tiểu Văn Nhã. Quân gia âm thầm bảo người hầu gọi điện cho Tiểu tiểu thư, còn sai người đi báo với lão gia, cũng chính là anh trai của Tiểu tiểu thư.

Lúc Tiểu Văn Nhã nhận được điện thoại cũng thất kinh, giờ phút này cô ta đang uống trà với một ký giả, hỏi thăm động thái của vợ chồng Thẩm thị, không nghĩ tới bọn họ lại đến nhà mình, thật đúng là ăn gan hùm mật gấu rồi, bọn họ không sợ đã bước chân Tiểu gia thì không có ngày trở về sao?

Chỉ là Tiểu Văn Nhã vẫn có chút lo lắng, bởi vì anh trai của cô ta là một lão già cổ hủ, bình thường luôn dạy dỗ đứa em gái này.

Đáng tiếc lúc này, Tiểu lão gia Tiểu Đại Sơn đang tiếp khách, bàn bạc chuyện quan trọng. Người khách kia chính là luật sư của Sở Sự Vụ, Phương Thiên Hoành. Thời gian trước, Tiểu lão gia xin Phương luật sư giúp xử lý vụ án kinh tế của công ty, bởi vì lúc trước, những vụ án như vậy đều giao cho Phương luật sư xử lý, hơn nữa anh cũng xử lý rất thỏa đáng. Nhưng lần này, Phương luật sư lại nói xuất hiện một vấn đề nhỏ. Nói là vấn đề nhỏ, nhưng mức độ phiền lụy lại chẳng nhỏ chút nào. Vì thế Tiểu lão gia rất nhức đầu, càng nhức đầu hơn là giá cổ phiếu của công ty lại đang hạ xuống, có tin tức nói là do có người âm thầm thao túng, còn có tin tức nói là bởi vì danh dự của công ty bị tổn hại, còn có tin tức nói là. . . . .

Dù sao các loại tin tức cũng chỉ hướng đến một người, mà người đó bây giờ đang ngồi uống trà trong nhà Tiểu lão gia! Mụ nội nó.

Trong lúc chờ đợi, Tô Hoa ghé vào tai Lão Thẩm nói một câu: "Cũng được, đợi khi anh tự tay trả đồ cho cô ta, em sẽ nhân cơ hội làm việc, chúng ta hợp tác vui vẻ!"

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Trâu Già Gặm Cỏ Non (14)

Khi Tiểu Văn Nhã bước vào cửa thì nhìn thấy có hai người đang ngồi trên ghế sofa. Nam thì thờ mạnh nhưng trầm ổn, như đang tỏa ra một thứ sát khí của kim loại sắt sắt phạt mọi thứ xung quanh, tạo cho người ta có cảm giác không dám nhìn anh ta lâu hơn nữa. Còn người phụ nữ bên cạnh anh ta mặt mũi như hoa đào, cười đến mức sáng chói như sao Ngân Hà, viên trân châu đen trong mắt cũng tỏa ra linh khí bức người. Bước chân của Tiểu Văn Nhã hơi khựng lại, âm thầm bĩu môi: Trầm ổn hay linh khí thì sao chứ, để xem tôi xử lý các người như thế nào!

Vừa ngồi vào chỗ của mình, Thẩm Tiểu Ngu đã cực kỳ bình tĩnh chuyển một cái hộp vuông vức đến trước mặt, trên mặt hộp còn có dòng chữ LV. Tiểu Văn Nhã ngẫm nghĩ: Hóa ra là đến để đưa quà xin lỗi ư, hừ, bà cô này đâu có dễ dàng mà bỏ qua như vậy được!

Nhưng nếu người ta đã dâng lễ tới tận cửa, Tiểu Văn Nhã này vẫn nên lịch sự nhận lấy vậy, nhưng mày liếc ngang nói: Tiểu Ngu, thế này là sao?"

Tô Hoa ngấm nghĩa chiếc điện thoại di động đang cầm trong tay mình, nhếch môi cười nói: "Chồng tôi muốn tặng cho cô đấy, cũng không biết là thứ gì mà ngay cả tôi cũng không cho xem."

Lão Thẩm tỏ ra quờ trách nhìn sang Tô Hoa: "Sao em lại nói thế?"

Vợ chồng bọn họ kẻ xướng người họa, nhưng điều làm Tiểu Văn Nhã cảm thấy rất có hứng thú với món quà đó là bởi vì nó được Thẩm Tiểu Ngu chuẩn bị, là một cái túi xách mới ra rất đắt của LV sao? Số lượng bán ra ngoài thị trường có hạn? Nghĩ như vậy, cô liền kéo xuống sợi nơ màu tím viền vàng rồi tao nhã bóc lớp giấy bọc ở bên ngoài, vừa nhìn hai vợ chồng họ Thẩm mỉm cười vừa mở cái hộp ra. . . . .

Cảnh tượng khiến người ta hoảng sợ xuất hiện, một con rắn độc đang lè ra chiếc lưỡi màu đỏ nhẩy khỏi cái hộp bay thẳng vào mặt Tiểu Văn Nhã. "Á —— Cứu. . . . ." Tiểu Văn Nhã quăng đi cái hộp ngay lập tức nhảy lên ghế sofa gào thét, thậm chí cô ta còn chưa kịp thốt ra một câu "cứu mạng" hoàn chỉnh, thì cùng lúc đó ánh sáng chợt lóe lên, dáng vẻ kinh hoàng hoảng hốt đứng trên ghế sofa kêu la thảm thiết của cô ta đã bị ghi lại mãi mãi bằng cái điện thoại trong tay của Tô Hoa.

Tô Hoa nhướng mày cười rục rịch, cô đi đến nhặt cái hộp kia lên, sau đó khoái chỉ quơ quơ trước mặt Tiểu Văn Nhã hai cái, đầu con rắn bắn ra ấy lắc qua lắc lại như một cái lò xo, không đúng, phải nói đó chính là một cái lò xo, mà còn là mấy con rắn lò xo mà trẻ con thường hay chơi! (pó tay)

Tiểu Văn Nhã sau khi nhìn thấy rõ được rồi, cô ta vung tay một phát tóm lấy con 'rắn độc' kia, đôi mắt tuyệt đẹp kia bị chinh đến vằn lên tia máu đỏ tít tít: "Thẩm Tiểu ngu! Tô Hoa! Hai người dám trêu tôi!"

Tô Hoa tựa vào người Lão Thẩm, vô tội giống hệt như một con thỏ trắng đáng thương bĩu môi nói: "Bà chị Tiểu à, tôi chỉ đùa với chị một chút chị làm gì lại tức giận như thế chứ, hơn nữa đó cũng chỉ là một món đồ chơi nho nhỏ mà thôi. Người ta mà sợ một cái thì run tay, mà run tay thì càng thích chụp ảnh, mà chụp ảnh thì. . . . ."

Nhìn dáng vẻ giả vờ vô tội đó của Tô Hoa, Tiểu Văn Nhã tức phát điên, trước ngực càng phập phồng dữ dội, như sóng lớn mãnh liệt, lớn tiếng dọa người nói: "Ai là bà chị! Chỉ là một cái lò xo mà thôi, nghĩ dọa được ai chứ. Đồ mất dạy, mẹ cô không dạy cho cô phép tắc là cái gì có đúng không?" Tiểu Văn Nhã đứng lên, ra vẻ muốn dạy dỗ người khác.

Tô Hoa vui mặt trong ngực của Lão Thẩm, giọng điện thoại du động về phía mặt của bà chị Tiểu, vì vậy tấm ảnh bà chị Tiểu hoa dung thất sắc, miệng méo, trợn mắt, đầu lưỡi run rẩy, hai tay ôm đầu, đứng trên sofa hiện lên trạng thái hoảng sợ trong nháy mắt lập tức bị phát tán, càng khiến cho Tiểu Văn Nhã phát điên đó chính là, tấm ảnh này vừa bị truyền lên mạng, hơn nữa còn là các trang báo mạng mà mấy bà mấy cô thích lên đọc, mới vừa lên tải lên trong nháy mắt đã có khoảng vài lượt ngàn lượt view, còn có người không ngừng bình luận ở phía dưới: Tiểu Văn Nhã phẫu thuật bị hỏng rồi à? Tiểu Văn Nhã bị điên rồi? Tiểu Văn Nhã đã đến thời mãn kinh à? Tiểu Văn Nhã. . . . .

Bà chị Tiểu chưa bao giờ cảm thấy ghét ba chứ Tiểu Văn Nhã như ngày hôm nay: Con bà nó, tại sao lão nương lại tên là Tiểu Văn Nhã! Mẹ kiếp, Tô Hoa, lão nương không đội trời chung với cô!

Ánh mắt của cô ta lạnh lẽo càn quét Tô Hoa, Cửu Âm Bạch Cốt Trảo hung hăng lao đến, không thể tưởng được, Lão Thẩm thật bản lĩnh đã nhanh nhẹn ôm Tô Hoa nhẹ nhàng di chuyển sang phía ghế sofa ở đối diện, mà cô ta thì không kịp thu tay lại nữa, ngay lập tức bị cắm vào ghế sofa, tóc tai toát loạn, thậm chí hơn chính là đầu ngón tay dường như đều bị gãy hết —— Mới vừa rồi, mới vừa rồi, rốt cuộc là Lão Thẩm đã làm cái gì?

Lão Thẩm ôm vợ trong lòng chỉ hơi nhíu mày lên tiếng nói: "Cô Tiểu, vợ tôi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, với số tuổi của cô sao lại còn chấp nhặt với cô ấy vậy chứ?"

Cảm giác đau đớn trên đầu ngón tay khiến Tiểu Văn Nhã chảy nước mắt, lớp trang điểm của cô ta cũng trôi mất luôn, cô ta gào không thành tiếng, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào đôi vợ chồng họ mà không thể động đậy. . . Tuổi của mình. . . Tuổi của mình. . . . Tôi thì là tôi cùng họ Thẩm và Họ Tô các người không đội trời chung!

Đáng tiếc bà chị Tiểu vẫn chưa thể nói ra một câu hoàn chỉnh thì Lão Thẩm đã ôm vợ đứng dậy: "Nếu cô Tiểu đây ngay cả một câu xin tha thứ cũng không chịu nói, vậy vợ chồng chúng tôi chỉ có thể xin phép tạm biệt, nhưng thưa cô Tiểu, cô hãy nhìn cho kỹ cái hộp kia đi, bên trong thật sự có món quà mà tôi chuẩn bị, là đồ tốt, bảo đảm cô sẽ thích."

Tô Hoa nhích ra khỏi người Lão Thẩm, cô ngây thơ như một cô gái nhỏ đưa cái hộp bằng hai tay đến tận tay Tiểu Văn Nhã, thấy Tiểu Văn Nhã thần sắc hoảng hốt mà né tránh nó, Tô Hoa quyết định lấy đồ vật bên trong ra. Khóe miệng cong lên, có vẻ bất đắc dĩ lấy vài bức ảnh xòe ra ở trước mặt Tiểu Văn Nhã: "Cô không muốn tôi gọi là bà chị, vậy không thể làm gì khác hơn là gọi cô là em gái rồi, cô xem đi, nghe nói gần đây cô đang trong thời kỳ cô đơn, tâm hồn cô quạnh, cho nên Lão Thẩm cố ý giúp cô chọn mấy người bạn trai. Tất cả đều rất đẹp trai, đằng sau ảnh của bọn họ còn có cả . . . . .Giá cả, Lão Thẩm cũng thanh toán xong cho cô rồi, cô chỉ cần gọi điện đến mà thôi, phục vụ rất tốt, so với trước kia cô tìm thì còn tốt hơn nhiều á."

Nói xong, cô đi trở về bên cạnh Lão Thẩm, sau đó vẫy vẫy tay với Lão Thẩm ý bảo mình cùng về nào.

Cả người Tiểu Văn Nhã cứng đờ không thể nói lên lời, cô ta bị sợ hãi, những bức ảnh kia đều là những người đàn ông từng ngủ với cô, mỗi một cái giá. . . .Giống y hệt cô đã trả, ngất, đôi vợ chồng này chắc chắn là đến để gây chuyện, quá, quá, thật là quá đáng!

Trước khi đi khỏi nhà họ Tiểu, Lão Thẩm và Tô Hoa lại sang căn phòng cách vách của cách vách của cách vách của quán gia và mấy người giúp việc ăn khuya chào tạm biệt, đồ ăn khuya này là ở quán ăn nổi tiếng nhất xung quanh đây, bình thường xếp hàng cũng không mua được, nhờ phúc của hai vị khách này, Quán gia và mấy người giúp việc mới có phúc được ăn, vì vậy một đám người gương mặt nhìn bọn họ đi mất, cảm tạ ân đức, không biết chủ của mình bây giờ đang ở trong phòng khách lệ rơi đầy mặt.

Trong lúc đó, dùng biệt danh là quý bà số một và quý bà số hai . . . .Chính là anh em nhà họ Mạc còn có cả vợ chồng Chu Công, rốt cuộc cũng nhận được điện thoại của vợ chồng nhà họ Thẩm: "Được rồi, không cần trả lời trên diễn đàn nữa, các đồng chí đã cực khổ rồi, ngày mai mời mọi người đi uống trà sữa."

Cực khổ cả đêm, thế mà chỉ uống một cốc trà sữa thôi à? Vợ chồng hai người là cái đồ keo kiệt xấu xa!

Buổi tối hôm đó, Tô Hoa và Lão Thẩm về nhà mình, lão bà bà cùng bà Tô đã ngủ —— Hoặc là nói giả vờ ngủ, để tránh bị hai đứa nhỏ ép hỏi. Vợ chồng nhà họ Thẩm thì nghĩ, dù sao thời gian cũng còn dài, sau này sẽ tính sổ hai bà cũng không muộn. Vì vậy Tô Hoa đi tắm, cho thêm vài giọt tinh dầu Lavender để giúp an thần ổn định giấc ngủ, tăng tuần hoàn máu. Không nghĩ tới Lão Thẩm lại cầm chìa khóa mở cửa phòng tắm đi vào, anh tựa người lên khung cửa nhìn một lát, khát vọng trong mắt càng lúc càng đậm: "Cô bé, em có lạnh không?"

Tô Hoa nghiêng mặt nói: "Không lạnh."

Ngay sau đó nghe thấy Lão Thẩm di chuyển đến bên cạnh bồn tắm, còi ra quần áo ướt ba giây sau đó nhảy vào trong bồn tắm, nụ cười diễm tình ổn định: "Vậy tốt quá, anh thấy lạnh, cho anh làm ấm người kè một chút với."

Mẹ nó, vậy cũng được sao? Tô Hoa đưa tay chặn ngang ở trước mặt giữa mình và Lão Thẩm, rít răng nói: "Thật ra là em lạnh sắp chết rét rồi, anh mau đi ra ngoài đi."

Không ngờ đến Lão Thẩm lại lao đến, ngược lại ôm cả người cô vào trong ngực, anh nhìn chăm chăm ánh mắt của Tô Hoa, nụ cười càng ngày càng thâm sâu: "Vậy thì để anh đến sưởi ấm cho em nhé."

Vẫn bị vây trong phạm vi thế lực của Lão Thẩm, Tô Hoa căn bản là không thể chạy trốn, ánh mắt cô liếc xuống phía dưới, nhìn chăm chăm cái bộ phận ở phía dưới đang từ từ ngóc đầu dậy của Lão Thẩm, cơ thể mềm mại lại run lên: "Lão Thẩm, có thể để ‘cậu em nhỏ’ của anh nghỉ ngơi một lát được không, mỗi lần em nhìn thấy nó ‘nổi dậy’ khổ cực như thế đều muốn dùng bàn ủi hai phát cho nó thẳng ra!" (hahaha, pó tai bà này)

‘Cậu em nhỏ’ của Lão Thẩm hung tợn rung lên hai cái, dường như cũng cảm thấy ý niệm độc ác của nữ chủ nhân bên cạnh, muốn dẹp bỏ cái loại cảm

giác sợ hãi trong lòng này, nó càng muốn đi tìm cái huyết động ấm áp cho mình, nó cần phải để bản thân mình vùi vào trong đó, tuyệt đối không thể để mục ‘hoàng hậu tà ác’ kia tìm được! Tuyệt đối không được.

Oa —— Tô Hoa thốt lên tiếng kêu sợ hãi, gương mặt đau khổ của cô nhìn Lão Thẩm, đôi tay luồn vào mái tóc ngắn của Lão Thẩm lôi kéo: "Lão Thẩm đáng chết, chỉ đùa một chút mà cũng không được. Ồi —— Anh nhẹ một chút, nhẹ một chút!" Kêu gào được một lúc, giọng cô đã bắt đầu lạc đi trôi xa như những gợn sóng phiêu bồng khắp nơi, những làn sóng giống như bởi vì chấn động xung quanh cơ thể mà khuếch tán lan rộng.

Lão Thẩm khẽ nhú mày, thả lỏng sức lực trên eo, bờ môi lướt qua cằm Tô Hoa, tiếng nói mơ hồ thoát ra trên môi: "Nói, lần sau còn dám lấy ‘em trai’ của anh ra đùa nữa không?"

Lần nào làm cũng bị Lão Thẩm khống chế từ chết cho tới chết mới thôi, lúc này Tô Hoa phản kháng trước, bị áp bức như một cô nô lệ nhỏ cuối cùng cũng đứng cảm đứng lên! Ánh mắt cô kiên định nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Lão Thẩm, quật cường nói: "Ừm, không dám, Lão Thẩm tha mạng. . . . ."

Hay cho một cô gái có tiền đồ!

Cười đến mức ruột sắp lẩn với dạ dày, anh buông lỏng động tác trên tay, thả mềm động tác dưới thân, đồng thời nhẹ nhàng hôn lên xương bờ vai của Tô Hoa, đòn xương thon gầy này lại có một lực hấp dẫn thật thần bí, khiến anh càng hôn thì lại càng lưu luyến không rời đi, lúc anh đang muốn xâm nhập tiếp thì trên tay đột nhiên trống không —— Trước mắt trông thấy Tô Hoa nhân muốn cơ hội anh lơ là thoát khỏi tay anh, còn đang muốn leo ra khỏi bồn tắm!

Giỏi lắm cô bé, hóa ra là chơi trò lừa bịp à! Đúng là rất có chiến thuật đấy.

Lão Thẩm mặc cho cô bò một lát, trong lòng thầm đếm 1, 2, 3. . . . .

Cái bồn tắm này không lớn, nhưng sao lại không thể bò ra được, thế là thế nào? Tô Hoa leo lên lần nào thì bị tuột xuống lần đó, dường như đằng sau có một sức lực nào đó kéo cô lại, cô bắt đầu đi đánh quay đầu lại liếc nhìn, thì thấy bắp chân mình bị Lão Thẩm tóm trong lòng bàn tay, nhìn về mặt đầy ung dung của Lão Thẩm, cô ngửa mặt lên trời thét dài: Trời ạ, mình bị bại não rồi ư, bị người ta kéo lấy chân ở phía sau thì sao có thể bò ra được! Bò đến sang năm cũng không ra nổi!

Cuối cùng không còn cách nào khác, cô chỉ đành ngoan ngoãn quay lại bên cạnh Lão Thẩm, cúi đầu nói: "Chồng yêu, em biết sai rồi."

Lão Thẩm nâng cằm cô lên, để cho mắt của cô nhìn thẳng vào mắt anh, cười nói: "Không để em thấy lợi hại như thế nào, cô nhóc em sẽ không biết ngoan ngoãn." Nói xong, bàn tay to của anh phát một cái lên bờ móng trắng muốt của bạn nào đó một cái, tạo ra vô số bọt nước bắn lên cao.

Huhu, thật là đau. Tô Hoa cắn cắn môi, thầm lặng vẽ vòng tròn trong lòng: Lão Thẩm thôi, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, mình sẽ trừng trị lão cho ra trò mới được! Lột quần của lão ra, quật vào ‘cậu em nhỏ’ của lão!

Đáng tiếc lúc này, ‘cậu em nhỏ’ đang bị nguyên rủa đã tìm đúng chính xác huyết động ấm áp, ngay tức khắc liền chui vào, hơn nữa càng chui vào càng cảm thấy cả người cực kỳ thoải mái dễ chịu, đây chính là điều mà người thường nói ‘chết dưới hoa mẫu đơn dù có thành quỷ cũng phong lưu’, vừa này bị bạn nữ chủ nhân nào đó ngược đãi nên giờ đây nó muốn ra sức hưởng thụ một lần, không đúng, phải là vô số lần, cho đến kiệt lực mới thôi!

Đối với kết cấu cơ thể của nữ chủ nhân, ‘cậu em nhỏ’ đã quen đến mức không thể quen hơn được nữa, trong huyết động đó có một cơ quan nhỏ nhỏ, vừa chạm đến sẽ tiết ra chất ngọt ngào của tình yêu, đầu đầu cũng mang theo nguồn điện tăng cường, vừa chạm vào sẽ khiến cho cơ thể người đó như vừa bị điện giật bị kích thích mãnh liệt và hưng phấn. . . .Quả thực ‘cậu em nhỏ’ thuộc như lòng bàn tay!

Cơ thể tinh tế cường tráng của Lão Thẩm nằm sấp trên người Tô Hoa, anh lần lượt ra vào nhiều lần, ‘bach, bach, bach’ lớp nước đánh vỗ giữa hai người, tiếng sóng nước vỗ càng lúc càng nhanh, bọt nước lúc này lại có thêm tác dụng bôi trơn, Tô Hoa không còn cảm thấy đau nữa, mà là một loại cảm giác từ từ được lấp đầy, giống như một chỗ vừa bị thiếu hụt ngay lập tức được lấp kín, nhịp điệu càng nhanh càng khiến cho nhịp tim của cô cũng tăng theo, cảm giác vừa nóng rực lại vừa kích thích đẩy cô lên thật cao, người này dường như cũng bay lên thật cao. Lão Thẩm đưa cô đến một đỉnh núi khác, thứ đỉnh cao của sự kích thích tốt cùng mà cô chưa bao giờ nếm thử. Ngón tay của cô cũng run rẩy theo, quay lại ôm lấy bờ hông săn chắc của Lão Thẩm, cô ngửa đầu lên trong miệng bật ra những âm thanh không thể kiềm chế. Âm thanh đó nghe dường như thật khổ sở, rồi lại vô hạn sung sướng, thứ âm thanh đó dường như vẫn đang nói: Nhanh lên, nhanh lên nữa. . . . .

Đến khi âm thanh trở nên tăng cao vút, cơ thể cũng đột nhiên mệt là người, Lão Thẩm đột nhiên rút ra ngoài. Tô Hoa có thể mơ hồ cảm nhận được cạnh đùi mình vừa được tiếp xúc với chất lỏng ấm áp nào đó, nhưng vừa chạm đến liền hòa lẫn vào chung với nước nhanh chóng tan đi, cuối cùng cũng không thể phân biệt rõ đâu là nước đâu là tinh dịch.

Cô hơi hơi hí hất, thì thấy Lão Thẩm đang chăm chú nhìn mình, chẳng biết tại sao mặt tự nhiên đỏ mặt. Sau đó mới nghĩ lại: Đã là vợ chồng rồi, còn ngượng ngùng cái quái gì! Khi không làm yếu đi khí thế của mình!

Lão Thẩm đều nhìn thấy hết những vẻ mặt nhỏ nhỏ đó của cô, nhưng chỉ cười khê: "Cô bé ngốc này, nhiều lúc chỉ muốn xé nhỏ em ra nhét vào trong tim, muốn dốc hết sức mà giãy vò em một phen."

Tô Hoa bĩu môi, bày tỏ sự không phục. Thế nhưng khi nghe lời tiếp theo thì khóe miệng giống như kem bị tan chảy, yếu ớt cười lên. Lão Thẩm nói: "Nhưng mà thật là không đành lòng à."

Cô không nên nổi cười rộ lên: "Thế này thì còn tạm được."

Tiếng nói vừa dứt chưa được bao lâu, khỏe môi Lão Thẩm lại cong lên: "Bởi vì, nếu xé nhỏ em ra rồi thì lần sau không được ăn nữa, cho nên anh đâu thể đành lòng làm thế!"

"Lão Thẩm thối tha, đồ dân tộc đáng chết. . ." Trong phòng tắm vang lên những tiếng kêu đề nén hừng hực lửa giận.

Vì vậy lại là một lần thực lực cách xa, hồi kèn lệnh cho kết cục đã được định sẵn của chiến dịch vang lên.

**

Đối lập rõ rệt với bầu không khí kích thích cuồng nhiệt của hai người này chính là nhà họ Tiểu, Tiểu Văn Nhã được đưa vào bệnh viện, trong bệnh viện ngoại trừ Tiểu Đại Sơn và Tiểu Giai đến thăm bệnh còn có một thiếu niên mặc bộ quần áo màu đen. Thiếu niên mặt mày trầm lặng không nói gì chỉ liếc nhìn Tiểu Văn Nhã rồi lấy ra một tập tài liệu đưa cho cô ta ký tên.

Khỏe miệng Tiểu Văn Nhã cười lạnh, may mắn là cô ta bị thương tay trái, dùng tay phải ký tên cũng không có vấn đề gì. Cô ta soàn soạt ký vài nét xong, sau đó ném cho thiếu niên mặc áo đen, lạnh lùng nói: "Chuyện này nhất định phải xử lý thật tốt cho tôi, tôi muốn cái tên họ Thẩm kia thân bại danh liệt!" Tiếng cười của cô trong căn phòng bệnh duy chỉ có tràn ngập mùi thuốc quanh quần thật lâu.

Thiếu niên mặc áo đen xách theo cặp tài liệu đi ra ngoài, đóng cửa lại thật kỹ, sau khi đi ra khỏi bệnh viện hần chột nhảy cẫng lên làm một động tác "YES", cười giống hệt như một kẻ điên.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Trâu Già Gặm Cỏ Non (15)

Phòng khám bệnh của Chu Công quả thật trở thành căn cứ địa cách mạng, ngoại trừ bên ngoài vẫn mở cửa khám cho bệnh nhân, bên trong phòng nghỉ ngơi. . . . . Thật là giống như một cục tình báo. Mỗi người một máy Laptop, một cái headphone đeo vào tai, một cái hộp điều khiển. Mới sáng sớm đã chăm chỉ lướt sản chứng khoán, một nhóm người còn buồn ngủ nhưng lại cố gắng nhìn chăm chăm vào máy vi tính, người nào nên lướt sản chứng khoán thì lướt sản chứng khoán, người nào làm đạo diễn thì lo làm đạo diễn, thậm chí người bưng trà lo nước cũng không dám lười biếng.

Rốt cuộc, thiếu niên mặc áo đen bụng không có tiền đồ mà phát ra một tiếng kêu, hần ngẩng đầu lên, bắt đầu nhìn phải nhìn trái, kêu la: "Ông chủ, sáng sớm đã bắt cây ruộng không cho ăn cỏ, cho dù bò có khỏe thể nào cũng phải mệt chết a!"

Lời vừa nói ra, tiếng phụ họa tựa như nước lũ vỡ đê không thể ngăn cản!

Chu Công nghỉ việc, hần muốn đi ra ngoài khám cho bệnh nhân; Tiểu Lương không làm, cô muốn đi đắp mặt nạ; Tiểu Bạch dừng tay, cô muốn ngả lưng ngủ một giấc; Tiểu Lam đứng dậy, hần muốn đi kiểm tiền a. . . . .

Bọn họ đưa ánh mắt nhìn trên người Tô Hoa, dùng ánh mắt sắc bén uy hiếp: Cô gọi lắm?

Tô Hoa chậm rãi đứng lên, cười hắc hắc: "Thật ra thì, mới vừa rồi tôi không cẩn thận, gọi một cú điện thoại, kêu đồ ăn từ bên ngoài, cho nên. . . . . Bò Khỏe à, tiếp tục làm việc đi!"

Lão Thẩm của cô cũng nhú mày, đầu ngón tay ở trên bàn phím gõ một cái, sau đó mỉm cười: "Rất nhanh sẽ xong thôi."

Một giờ sau, thời điểm bọn họ đang gặm cơm rang trứng yên lặng rơi lệ, thì bên ngoài lại xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Thứ nhất, cỗ phiếu Tiểu gia giống như đang ngồi thuyền hải tặc, đột nhiên lên cao lại đột nhiên rớt xuống, làm cho người xem vô cùng hoảng hốt. Trong lúc đó cũng có vài người nói lên suy đoán hợp lý: Không lẽ Tiểu gia có nguy cơ phá sản, không lẽ hôm nay chuẩn bị tẩu tán tài sản sao? Vì vậy. . . . .

Thứ hai, tiếp sau sự kiện Tiểu Văn Nhã đầu giá được cái áo bông rách, Tiểu đại tiểu thư lần nữa trở thành tâm điểm được mọi người chú ý. Những người biết cô hay không biết cô cũng vì vậy đối với cô bội phục sát đất. Đầu năm nay "Tổ Chức Hiếu Tử" lập biết bao nhiêu danh hiệu "Trình tiết" nhiều đến đếm không xuể, thật sự làm cho người ta như đầu muốn ói, duy chỉ có cô, có đầy đủ cương trực, sự mạnh mẽ, và minh bạch! Vì sao? Chỉ có những người hiểu biết nông cạn mới không biết, người ta sáng sớm hôm nay liền ra thông cáo "Thư nhận tội" —— Tất cả đều do cô trần thuật lại, dùng máy vi tính ghi chép lại hồi ức dâm - loạn, những dấu ấn đậm chất lịch sử của những năm này, trọng điểm đương nhiên là cô ngủ với bao nhiêu người đàn ông. Những người đàn ông này được đầu tên, chỉ lấy danh hiệu. Do số lượng nhiều, phạm vi hành nghề lại rộng nên không muốn làm ảnh hưởng đến cuộc sống cũng như công việc kinh doanh của họ —— cô gái này thật sự là Mãnh Như Hồ a.

Đĩ nhiên trong diễn đàn vẫn có xuất hiện nhiều sự nghi ngờ, có người cảm thấy Tiểu tiểu thư mặc dù bình thường hơi phô trương, nhưng vẫn thích tôn

sùng, cho nên cái “Thư nhận tội” này nhất định là giả!

Nhưng phía dưới cùng, một người nào đó tiến hành phân tích sâu sắc, mời chuyên gia giám định xác định chữ ký trong thư là thật, lại đưa ra bằng chứng là hình chụp bà chị Tiểu gương mặt thất sắc điên cuồng, điều này chứng minh Tiểu tiểu thư bị kích thích, tinh thần không bình thường, vì vậy. . . . .

“Thần” phân tích vừa nói xong, phía dưới giống như một con sóng lớn.

Nói tóm lại một câu: Tiểu Văn Nhã không phát hỏa mới lạ.

**

Tiểu Văn Nhã quả thật phát hỏa, cô nằm trong bệnh viện phát hỏa đầy bụng đến nỗi bị thiếu cháy rồi, không không không, cô nhất định không phải bị thương ở tay, mà là bị thương ở đầu? Nhất định là phương pháp của cô có gì đó không đúng, tại sao vừa mở tờ báo, tạp chí liền chỉ thấy tin tức của mình, hơn nữa tất cả đều nói đến quá khứ huy hoàng của cô? Nhưng điều làm cô không ngờ tới đó chính là chữ ký trên “Thư nhận tội” khi gió gì đó, cô tức đến mức đem máy tính bảng ném ra ngoài: “Đến tội cùng là người nào dám vu. . . . .” Đáng tiếc hai chữ “Vu oan” còn chưa nói ra, cô sững sờ tự hỏi, là vu oan sao? Dường như không phải! Nhưng mà, đây tuyệt đối không phải là số lượng của mình, đến tội cùng là người nào? Cô chợt nhớ tới hai người khách đêm thăm nhà mình mấy ngày trước, kể từ sau khi hai người bọn họ xuất hiện, cuộc sống của cô liền loạn thành một nùi, hoàn toàn sai rồi, sai rồi!

Cô bước xuống giường bệnh, mở cửa phòng bệnh muốn đi ra ngoài, nhưng đi chưa được vài bước, liền bị một lượng lớn phóng viên lông lộng hùng dũng bao vây, trời ạ. . . . .

Hơn nữa, sự kiện của Tiểu Văn Nhã thật sự là quá chấn động, họ theo trào lưu chạy tới đây tranh thủ lấy tin từ người thật, cho nên không có dư hơi mà dòm ngó cuộc sống của vợ chồng Thẩm Tiểu Ngu. Nói về Thẩm gia thì cuộc sống hôn nhân, gia đình tạm ổn so với Tiểu đại tiểu thư nào đó thật sự là quá không ý tứ rồi!

**

Sau khi gửi tin tức đi khắp nơi, nhóm người trong phòng nghỉ của Chu Công ruốt cuộc được giải phóng. Thiếu niên mặc áo đen chợt gỡ bỏ bộ quần áo cùng mặt nạ màu đen, lộ ra diện mạo của hắn —— Nhị Bạch Huynh! Hắn gất gao mà nhìn chăm chăm vào Lão Thẩm, mặt giật giật co quắp nói: “Ông chủ, ngộp chết tôi rồi.”

Sau khi nghe Nhị Bạch Huynh khóc lóc kể lể, thì ra là hôm đó hắn nói bậy, vì để tránh bị bạn gái chia tay, chỉ có thể xin ông chủ cho đi theo năn nỉ bạn gái, vậy mà ông chủ lại bắt hắn phải làm một việc: Giả trang thành thiếu niên mặc áo đen, đến gần Tiểu Văn Nhã, lấy cho được chữ ký thật của cô ta! Ông chủ trước đó đem nhiệm vụ này nói ra thật nhẹ nhàng giống như là giết chết một con kiến, Nhị Bạch Huynh tin là đơn giản, kết quả. . . . . Khó không thể tả, nếu không phải nhờ tay Tiểu Văn Nhã bị thương, hắn nhất định sẽ bị ăn đậu hũ a. . . . . Hôm nay nhớ lại không cảm được nước mắt nước mũi a!

Tô Hoa nghe xong, đưa khăn giấy cho hắn, cực kỳ đồng tình nói: “Nhị Bạch Huynh, cậu vất vả rồi.”

Nhị Bạch Huynh khác thường hoảng sợ lui một bước: “Đừng tưởng tôi ngu, chị dâu, chị cũng có phần đấy!”

Tô Hoa rất bất đắc dĩ a, cô có làm cái gì đâu? Thật ra thời điểm Lão Thẩm do dự không biết chọn người nào đi thực hiện cái nhiệm vụ gian khổ này cô rất tốt bụng mà thốt ra một cái tên Nhị Bạch Huynh, cô thật không có một chút xiú ác ý nào. Có trời đất làm chứng!

Đang lúc này, nhìn đến Lão Thẩm bên cạnh, Tiểu Lương chợt kinh hô đứng lên: “1, 2, 3. . . . . 8, 9. . . . . Trời ạ, chú, sáng sớm hôm nay đến tội cùng chú kiểm được bao nhiêu a!”

Chu Công từ từ thở dài một hơi: “Nhà đầu cơ vô lương, kiếm tiền không nương tay a.”

Lão Thẩm vừa mới đánh máy xong đang ngủ gật, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn, cười đến ôn hòa, sau đó gọi điện thoại cho trợ lý: “Tiểu Trần, sắp xếp hồ sơ ngày mai đi Tiểu thị nói chuyện hợp tác.”

Bên đầu điện thoại kia Tiểu Trần cực kỳ do dự: “Ông chủ, thật còn muốn hợp tác sao? Cổ phiếu Tiểu thị cũng không biết bị cao thủ nào chơi, sáng sớm hôm nay bị hạ đến hơn mười điểm, lừa bịp a. . . . .”

Tiểu Trần còn chưa nghe được câu trả lời của ông chủ, thì lại nghe được một âm thanh rất quen thuộc xa xa truyền tới: “Tiểu Trần, đừng ngạc nhiên, đều là ông chủ giờ trò quỷ. . . . .”

Nhị Bạch Huynh ới là Nhị Bạch Huynh, họa là từ ở miệng mà ra, tại sao trí nhớ của cậu lại kém như vậy! Trong lòng Tô Hoa lạnh lẽo đốt cho hắn một nén nhang.

**

Trước khi Lão Thẩm cùng Tô Hoa về nhà, đã có người đem tình hình báo cáo nhanh cho Thẩm lão phu nhân. Lão bà bà cười đến hiền lành: “Hai đứa chết bằm, cũng không biết chữa cho người ta một con đường sống, thật là ác.”

Mẹ Tô nghe, cảm thấy vô cùng kỳ quái: Rõ ràng là lời mắng người, nghe thế nào cũng thấy lão thông gia ngược lại vui mừng như thế đây? Bà thật sự tò

mồ, liền hỏi.

Lão bà bà lôi kéo tay của thông gia giải thích: "Là con gái cùng con rể của cô thành công gài bẫy người khác."

Mẹ Tô nghe được càng hồ đồ, nhưng nhìn biểu tình của lão bà bà: Giống như chuyện hai đứa bé làm cũng không phải là chuyện quá xấu?

Đáng tiếc họ không biết, vô quýt dày có móng tay nhọn, đào một cái hố, nhưng cuối cùng lại không biết người nào sẽ bị lọt vào hố.

Lúc này, biệt thự Thẩm gia điện thoại chọt vang lên, Phương Thiên Hoàn gọi tới, giọng nói của hấn vội vàng, nhất định muốn Thẩm lão phu nhân nhận cuộc gọi.

Lão bà bà ngẫm nghĩ sau đó nhấc máy. Không nghĩ tới lại nghe được một tin sấm sét giữa trời quang: Ông cụ Phương nhập viện rồi, rất có thể bị trúng gió, bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, về sau rất có thể sẽ bị bán thân bất toại, ăn uống vệ sinh không thể tự lo liệu!

Nhớ lại tình yêu thời tuổi trẻ của hai người giống như là một trò chơi vừa gian trá, keo kiệt lại là một lão đầu hay thù dai, trong lòng lão bà bà hồi hộp, hình như là thứ gì đó bị vỡ, trực tiếp rơi vào vực sâu, không nghe được tiếng vang. Bà hận hận cầm cây gậy gõ xuống mặt đất: "Lão đầu vô dụng!" Nói xong, dặn dò đôi câu với mẹ Tô, liền vội vã kêu Tiểu Phương lái xe đưa bà đến bệnh viện.

Lão Thẩm cùng Tô Hoa trở lại vừa lúc thấy lão bà bà đi ra ngoài, bình thường lão bà bà rất "Thần cơ diệu toán" nhưng hôm nay bà lại mất hồn mất vía, hai đứa trẻ cách cửa sổ thủy tinh chào hỏi lão bà bà cũng không hay biết. Bộ dáng làm cho hai đứa trẻ rất hiếu kỳ.

Tô Hoa ôm cánh tay Lão Thẩm càng nắm càng chặt, cô hình như là nhớ ra cái gì đó, chọt vỗ mạnh ót của mình một cái: "Em hiểu rồi!"

Lão Thẩm mang theo một chút mong ngóng, đợi cao kiến của cô. Lại thấy cô nhướn mày, khẽ mỉm cười: "Anh thông minh như vậy chắc chắn biết bác muốn làm gì, có đúng hay không?"

Tốt. . . . . Một cô gái thông minh!

Lão Thẩm xoa xoa ót của cô, vô cùng bất đắc dĩ nói: "Ốt ời ợt, đi theo một chủ nhân như vậy, mày cực khổ rồi!"

Hai người vừa đùa giỡn vừa trở lại phòng, nghe mẹ Tô nói chuyện Phương Thiên Hoàn gọi điện thoại đến. Lão Thẩm khẽ cau mày: "Mẹ, mẹ xác định là ông cụ Phương thật bị trúng gió?"

Tô Hoa căng lỗ tai, thâm cảm thấy bên trong này chắc có gì bí ẩn.

"Mẹ không có nghe lầm đâu, hình như là Phương Thiên Hoàn gọi điện thoại tới, nói là cha hấn có thể trúng gió rồi, bây giờ đang ở bệnh viện XX." Mẹ Tô cố gắng nhớ lại.

Trước khi Lão Thẩm mở miệng, Tô Hoa chọt lôi kéo tay của hấn chạy ra ngoài cửa, đồng thời quay đầu lại chào mẹ Tô: "Mẹ, chúng con cũng đi thăm ông cụ Phương, sẽ không ăn cơm tối, mẹ nhớ ăn tối nha."

Mẹ Tô lắc đầu: Nha đầu này, hấp tấp như vậy, chạy đi đâu thai à.

Trên đường Lão Thẩm lái xe tới bệnh viện, trong lòng Tô Hoa âm thầm suy tư, căn cứ tình huống trò chuyện giữa cô và Tiểu Khả mấy ngày nay, Phương gia chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu có, Tiểu Khả cũng sẽ không có tinh thần quan tâm chuyện gấp gờ Tiểu Văn Nhã. Chỉ là người lớn tuổi giống như ông cụ Phương vậy, bởi vì bị cái gì kích thích đột nhiên phát bệnh cũng là chuyện có thể. Nhưng cô vẫn không hiểu, tại sao bác phải gấp gáp chạy tới đó như vậy? Chẳng lẽ giữa hai người có chuyện gì?

Nghĩ tới đây, cô hỏi thăm Lão Thẩm, từ trước đến nay Lão Thẩm biết cái gì sẽ nói cái đó, thế nhưng lần này im lặng. Hấn im lặng, hấn thế mà lại sử dụng chiêu im lặng!

Vì vậy suy nghĩ của Tô Hoa dần dần phát triển, cô giống như vô tình nói ra một câu: "Chẳng lẽ bác cùng ông cụ Phương là anh em thất lạc nhiều năm?" Khóe miệng Lão Thẩm khẽ co quắp.

"Một nam một nữ, không phải anh em, đó chính là người tình!" Tô Hoa quan sát được trong ánh mắt của Lão Thẩm khẽ lộ ra trạng thái "Chớ nói nhảm", vì vậy khẳng định, suy đoán này có tính chính xác rất cao.

Đến bệnh viện, Phương Thiên Hoàn cùng Tiểu Khả ở ngoài phòng bệnh coi chừng, vợ chồng Thẩm thị an ủi bọn họ mấy câu, qua ô vuông cửa kính nhìn vào bên trong thấy lão bà bà đang đỡ ông cụ Phương ngồi dậy.

Tô Hoa kéo tiểu Khả qua một bên: "Ông cụ Phương không sao chứ?"

Tiểu Khả ngực phập phồng, hiển nhiên là bị tức không ít: "Lúc mới vừa đưa tới bệnh viện, bác sĩ đều nói có thể bị trúng gió rồi, kết quả sau khi Thẩm lão phu nhân đến, nói với ông vài câu, lát sau ông liền tỉnh lại. Thật là thần kỳ, mới vừa rồi bác sĩ cũng tới khám, nói là kỳ tích xuất hiện! Kỳ tích gì con mẹ nó, tôi thấy toàn là lang băm, thời điểm đưa ông cụ tới bệnh viện, trong miệng ông còn vẫn kêu muốn gặp Thẩm lão phu nhân, đầu óc thanh tỉnh như vậy, làm sao có thể trúng gió!"

Tô Hoa an ủi vuốt vuốt phía sau lưng của cô: "Ông cụ không có việc gì là tốt, chỉ là, thật là kỳ tích a." Giọng nói của cô rất nhỏ, khóe miệng lại lên lên

cong lên. Thật lâu sau, cô đưa sát vào tai Tiểu Khả, nhẹ nói: "Bạn thân, cô có nghĩ, để giúp cho thân thể cụ Phương khỏe mạnh, mời lão bà bà ở lại nhà cô vài ngày là được rồi?"

Tiểu Khả suy tư một lát, cảm thấy đề nghị này rất tốt. Cô nghĩ, lão bà bà vừa xuất hiện, thì bác sĩ nói ông cụ không có trúng gió. Cho nên chỉ cần lão bà bà có thể ở cùng với ông cụ mấy ngày, ông cụ tuyệt đối là sanh long hoạt hổ a!

Nhưng là, nhưng là, từ từ đã. . . . . Suy luận này hình như có chút quái lạ?

Cách đó không xa hai người đàn ông liếc nhìn nhau, cũng bắt đầu nói chuyện với nhau. Phương Thiên Hoành thở dài: "Không biết vợ cậu nói gì với vợ của tôi? Lần trước sau khi vợ tôi gặp vợ cậu, mỗi ngày đều đích thân lái xe đưa tôi đi làm, một ngày ba bữa không rời, tan tầm còn biết đến sở đón tôi. Nhất định là vợ cậu dạy cô làm như vậy, thật là đề phòng tôi như tặc là sao?"

Lão Thẩm cười đến bình tĩnh, nhưng trong lòng có chút hà hê: "Có lẽ là sợ cậu bị người phụ nữ khác bắt cóc thôi."

Phương Thiên Hoành liếc mắt một cái: "Cậu xác định đây không phải là đang nói chính cậu?"

Lão Thẩm bình tĩnh, cũng không phản bác.

Một lát sau, Phương Thiên Hoành thật sự là không nhìn nổi rồi, lần nữa hỏi: "Tôi cảm thấy được vợ tôi cùng vợ cậu có gì đó là lạ."

Lúc này ánh mắt Lão Thẩm từ từ thâm thúy lên, đây là triệu chứng hẩn lại sắp gánh vác một chuyện gì đó, thời điểm hẩn hê nhất, chỉ nghe hẩn chậm rãi từ từ nói: "Lại buồn bình rồi."

Thân thể Phương Thiên Hoành run lên: "Cậu, cậu. . . . . Cậu nói ai đó?" Hẩn tự động lui về phía sau một bước dài, cho là Lão Thẩm sẽ làm ra chuyện gì đó với mình.

Lão Thẩm quét mắt nhìn hẩn một cái, trong ánh mắt tràn đầy tình cảm, ánh mắt kia giống như đang nói: Đây người anh em, chớ đại đột.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Trâu Già Gặm Cỏ Non (16)

Sau khi lão bà bà về đến nhà liền kêu quần gia sắp xếp chuẩn bị một ít quần áo, quần gia không nói tiếng nào, trực tiếp xách một túi hành lý đi ra ngoài.

Tô Tô cũng đi theo ra ngoài, vẻ mặt có chút đau xót: "Bác, Tiểu Khả mới vừa gọi cho con, bác cứ yên tâm đi đi, con sẽ trông nhà."

Lão bà bà liếc mắt nhìn cô một cái: "Ai nói già này phải đi?"

Cảm giác này có thể hình dung như sau, thời tiết vốn là trời quang mây tạnh, mặt trời ảm áp chiếu sáng cả một vùng, tất cả đều sáng chói rõ ràng, đột nhiên sầm chớp ảm ảm, mây đen kéo tới, thanh âm giống như là sắp đón một cơn mưa lớn? Chạy trời cũng không khỏi, mưa sắp dội lên đầu của Tô Tô rồi, lòng của cô cũng vỡ thành từng mảnh. Còn tưởng rằng có thể thoát khỏi “Ma trảo” của bác được vài ngày, thì ra là. . . . .

Cô trấn định tâm tình, cố gắng không để sự thất vọng lộ ra ngoài mặt, mỉm cười nói: "Vậy bác kêu quần gia chuẩn bị quần áo lại là quần áo dùng để đi du lịch là sao?"

Cô nhìn qua cửa sổ thấy bầu trời mờ tối ở bên ngoài, tiếp tục cố gắng thể hiện biểu tình của mình sao cho thật “văn vẻ”: Oa, ngắm trăng à, thật là lãng mạn a, về sau khi mặc quần áo giống như mang cả một bầu trời sao. . . . . Rất dễ nhận thấy, cô thật cảm thấy ghê tởm chính mình.

Bác cũng không thể kiềm chế mà mở miệng cười, nhưng nụ cười của bà rất nhanh biến mất, bà cảm cây gậy trong tay vung lên, trực tiếp quất vào mông của Tô Tô, pằng một tiếng nghe rất rõ a. Bà nói: "Tôi là kêu Quần gia chuẩn bị quần áo cho cô cùng Tiểu Ngu."

Tô Tô che cái mông, nghe nói như thế thậm chí đã quên kêu đau: "À?"

Lão Thẩm từ trên lầu đi xuống, hẩn mỉm cười nhìn nhìn Tô Hoa: Nha đầu này muốn đấu với lão bà bà, vẫn còn chưa đủ kinh nghiệm đâu.

Thì ra là lão bà bà đã dự tính hết mọi chuyện, từ đây đến lễ mừng năm mới còn một tháng nữa, vừa đúng lúc Tô Hoa thi kết thúc cuối kỳ, cho nên muốn sắp xếp cho hai người đi hưởng tuần trăng mật, nếu ra nước ngoài thì không làm kịp visa, cho nên tốt nhất là tìm một nơi nào đó lãng mạn một chút để hai người đi du lịch —— Thượng Hải là lựa chọn hàng đầu.

Lão bà bà có ý hỏi một câu: "Tiểu Ngu, Thượng Hải con tương đối quen thuộc, đưa Tiểu Hoa đi qua đó du lịch, thuận tiện đi thăm bạn bè luôn."

Tô Tô quay đầu lại, nhìn Lão Thắm một cái, phát hiện hán giống như đang ngẩn người. Vì vậy nhẹ khiêu hán một cái, nhắc nhở: "Nghĩ gì thế, bác đang hỏi anh kia."

Lão Thắm kịp phản ứng, khẽ mỉm cười: "Bác, công ty con có chút việc, đợi xử lý xong rồi hãy nói. Quản gia, mang bác lên lầu nghỉ ngơi đi."

Bác còn muốn nói điều gì, đáng tiếc quản gia đã trung thực dắt díu lấy bà, bà cũng không muốn dây dưa, phối hợp với quản gia lên lầu nghỉ ngơi.

Trong phòng khách nhất thời yên tĩnh trở lại, Tô Tô có chút không giải thích được nhìn Lão Thắm một cái, chỉ thấy bộ dáng ngẩn ngơ của hán. Dù có là người ngu ngốc thế nào cũng có thể cảm thấy, bên trong này nhất định là có ẩn tình, giống như, dường như, đại khái hán có chuyện gì đó liên quan đến địa danh được nhắc tới? Chẳng lẽ quá khứ của Lão Thắm thật sự có quan hệ với nơi đó?

Buổi tối, Lão Thắm ở phòng sách, Tô Tô một mình ở phòng ngủ rất khó chịu. Tay chân của cô đến mùa đông rất là lạnh lẽo, buổi tối càng thêm lạnh hơn, trước kia còn độc thân thì không cảm thấy gì, kể từ khi ngủ chung với Lão Thắm, cô thường xuyên dùng thân nhiệt của hán sưởi ấm đôi tay của mình, điều này dần dần thành thói quen. Hôm nay nằm một mình ở trên giường, khiến Tô Tô cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Nửa đêm lặn qua lộn lại không ngủ được, cô chỉ có thể ôm chăn đi khắp nơi tìm Lão Thắm, lại không dám mở đèn, lo lắng sẽ quấy rầy quản gia cùng người làm nghỉ ngơi vì vậy một người thì ở trong phòng, còn một người thì đi lung tung tìm kiếm.

Phòng sách, không thấy, phòng tắm, trống không, phòng xem phim, hắt ra ánh sáng yếu ớt, bên trong đang chiếu bộ phim trắng đen nói về những năm 70, Tô Tô rót cuộc an tâm: thì ra là Lão Thắm đang nhớ về điện ảnh thừa xưa. Cô giống như một kẻ trộm nhỏ giọng kêu: "Lão Thắm, em không thấy anh, anh lên tiếng đi."

Không có âm thanh trả lời, cô nghĩ: Không lẽ Lão Thắm chơi trò trốn tìm, thật là ngây thơ. Vì vậy cô đưa tay sờ sờ. Thật xấu hổ, ánh mắt của cô buổi tối không được tốt lắm, buổi tối khuya càng thêm không thấy rõ. Chỉ có thể quỳ trên mặt đất, bình thường "Thầy Bói Xem Voi" sờ đến đâu sẽ biết đến đó. Ngắn ngủn mấy phút giống như mấy giờ dài đằng đẳng, cô trúng chiêu nhiều lần, lúc thì đầu va vào vách tường, lúc thì chân phải đá chân trái, hoặc là. . . . . Nói một cách khoa trương quả thực là vết thương chồng chất a! Cô thề, nếu để cho cô tìm được Lão Thắm, nhất định lột da hán găm cốt nhục của hán!

Đáng tiếc điều làm cô hốt hoảng chính là, Lão Thắm không có ở đây, phim đang chiếu, nhưng người thì không có ở đây, hán rốt cuộc ở đâu? Sau lần từ ba lần mò tìm kiếm, Tô Tô chợt hoảng hốt đứng dậy. Giống như có ai đó bên cạnh, nhưng cô lại không thấy được, cảm giác lạnh lạnh ở sau ót. Một ý nghĩ đáng sợ thoáng qua, khiến một người không sợ trời không sợ đất như cô chợt sợ hãi, cô rất muốn ném đồ vật? Bởi vì nơi này rất tối, cô lại phát hiện một chuyện thật sự rất đáng sợ—— cô rất. . . . rất sợ tối!

Mỗi khi giật mình thức dậy vào đêm khuya để đi nhà cầu, cô có cảm giác có vật bám đi theo phía sau lưng, hoặc là mỗi lần đi rửa tay cũng cảm thấy có một đôi tay đột nhiên vươn ra, hay là mỗi lần đi nhà cầu xong đều lấy tốc độ thần tốc chạy như bay ra ngoài sợ cửa đột nhiên bị khóa lại!

Lần này vì ra ngoài tìm Lão Thắm, vô tình lại quên mất điểm này, thật ra thì—— Lão Thắm đang ở trong nhà, hán nghĩ đến lúc đi ngủ tự nhiên sẽ trở về phòng.

Tóc gáy trên người dựng lên, Tô Tô cố gắng bò dậy thật nhanh, hướng phòng ngủ đi đến. Rất sợ phía sau có ai đó đuôi theo, giờ phút này trong óc thỉnh thoảng lại lướt qua một bóng dáng mặc áo trắng, càng lúc càng cảm thấy âm khí phát ra bốn phía rồi. Cánh cửa đang ở trước mắt, cô có một chút kích động, chợt bỏ nhào về phía trước——

Thế giới nổ tung, rầm—— một tiếng động vang động phía sau, tiểu nha đầu đầu bốc lên thấy toàn là sao với sao, thậm chí là sau đó cái đầu nhỏ từ từ tê rần rần.

Hình như là. . . . . Thời điểm mắt đang nhắm chính xác phương hướng thì xảy ra chút vấn đề! Cửa ở một hướng khác.

Cô nhìn về phía cánh cửa, nơi đó hình như có một bóng dáng vừa lướt qua, yên tĩnh nhẹ nhàng, cô chợt nhớ lại bộ phim kinh dị trên tivi hồi xưa hồi xưa nào đó. Cảm giác sống lưng bắt đầu ón lạnh, tiếng kêu giống như mắc kẹt trong cổ họng, không phát ra được thanh âm nào, chỉ có thể vội vàng lại hướng về phía vách tường lần mò bước đi, trong lòng suy nghĩ—— Ngất xỉu thì sẽ không biết gì hết, cũng sẽ không còn run sợ.

Nhanh chóng tiến về cánh cửa, Tô Tô đụng phải một bức tường ngăn cản. Nhìn thấy tiểu nha đầu này cả người run rẩy, mắt thì nhắm chặt không dám mở ra. Nhiệt độ trong phòng không thấp, nhưng cả người cô vô cùng lạnh, mà hình như là toát mồ hôi lạnh.

Trong lòng hán đột nhiên căng thẳng, lên tiếng: "Xảy ra chuyện gì, sao không ở phòng ngủ nghỉ ngơi, lại chạy qua đây quậy cái gì?"

Cô ngỡ rằng mình bị ma bắt được, cho nên hy vọng mình mau ngất đi, giờ phút này đầu óc của cô chậm hết nửa nhịp, nhưng cuối cùng cô phát biệt được rồi, vì vậy chậm chậm mở mắt, thấy bóng dáng cao lớn trước mắt giữ chặt lấy mình, cô cẩn thận phân biệt: Lão Thắm!

Cảm giác đầu tiên là: Thật tốt, không phải ma! Ý nghĩ thứ hai là: Anh được đấy! Động tác thứ ba là: Vung một quyền hướng đến bụng Lão Thắm!

Động tác liên tiếp làm liền một mạch, chỉ trong một cái chớp mắt. Vì vậy, khi Lão Thắm chuẩn bị ôm cô trở về phòng, hán căn bản không ý thức được cô sẽ đánh mình một quyền, chỉ là lấy tốc độ của hán vẫn là có thể tránh thoát, nhưng hán chỉ đứng ở tại chỗ, mạnh mẽ hứng chịu một quyền của cô.

Sức mạnh của quyền đó quả thật không nhỏ, ẩn chứa rất nhiều cảm xúc tức giận, sợ hãi, lo lắng và nhiều tâm tình khác.

Chân mày Lão Thẩm cũng không nhú lại, hỏi: "Còn sức để đánh sao?"

"Lạnh chết em, mau ôm em trở về phòng." Tô Tô nói xong, tự giác vòng tay lên cổ Lão Thẩm, chờ hắn ôm mình, sau đó không khách khí đem bàn tay đóng băng của mình luồn vào trong vòm ngực ấm áp của Lão Thẩm.

Cảm giác ấm áp truyền vào tay, làm cả người cô thả lỏng, tâm tình cũng trở lại bình thường.

Trải qua khoảng thời gian hơn mười phút ở nơi này, Tô Hoa thu hoạch không ít. Đầu tiên là thương tích đầy mình, tiếp theo là luyện tập được sự dẻo dai và kiên cường của trái tim—— Sau này có thể ném thử cảm giác vô nhà ma chơi đùa rồi, còn nữa phát hiện chồng của mình, cái người đàn ông tên Thẩm Tiểu Ngu này, nhất định là có một nỗi đau không muốn người khác biết. Tại sao? Tô Hoa chỉ có thể trả lời: Đó là trực giác của phụ nữ!

Mà nhiệm vụ sau này của cô chính là dùng lửa nhiệt tình để xua tan nỗi đau đó, chỉ là, nhiệm vụ này hình như có chút gian nan. . . . .

Tối nay, Lão Thẩm ôm người phụ nữ của mình, nở nụ cười xuất phát từ nội tâm. Sau khi nữ chủ nhân ngủ say, hắn nhẹ nhàng bước xuống giường, lấy hộp y tế thoa thuốc mỡ vào trán của cô, động tác cẩn thận giống như là bác sĩ đang tiến hành ca phẫu thuật tinh vi, không dám có một chút lơ là. Tối hôm nay, bởi vì nhớ lại một chút chuyện xưa, hắn phiền lòng không ngủ được, sợ ở trên giường lăn qua lăn lại sẽ đánh thức cô, cho nên đến phòng chiếu phim xem một đoạn phim câm. Nhưng mới xem một nửa lại muốn đi ra ngoài hút thuốc, kết quả lúc trở lại phát hiện xa xa có một người đang bò qua bò lại ở trong rạp chiếu phim, sau đó cửa lớn không đi mà lại đâm đầu vào tường.

Hắn dờ khóc dờ cười, lúc ấy liền suy nghĩ: Nha đầu ngốc này không phải là mắc bệnh quáng gà chứ?

Quan sát cô thêm một hồi hắn phát giác vẻ hoảng sợ của cô, còn có lúc cô ngây ngốc khi gặp khó khăn, hắn lại có thêm một ý nghĩ: Nha đầu ngốc này không phải là đang sợ ma chứ?

. . . . .

Thế nhưng nhờ sự khuấy động của Tô Hoa lại làm cho hắn không có hơi sức để nhớ về quá khứ, ngược lại có một loại cảm giác rất thân thiết rất ấm áp. Hắn nghĩ lại, một nha đầu vừa nhát gan lại bị bệnh quáng gà nhảy bén phát hiện mình không ở bên cạnh, lại dám vượt qua sợ hãi trong lòng ra ngoài tìm mình. Không phải là yêu thì là vì cái gì?

Lão Thẩm đưa tay, vén sợi tóc trước trán của cô, nhất thời động tình, hôn xuống.

**

Khiến lão bà bà không ngờ nhất chính là, đứa nhỏ Tiểu Ngu này đồng ý đi Thượng Hải, bà vô cùng thất vọng, không biết tối qua đứa nhỏ Tô Hoa này đến cuối cùng là làm cái gì, làm cho Tiểu Ngu giống như là được ăn mật đường? Chẳng lẽ là tối qua trên giường quá kịch liệt? Chỉ là lão bà bà không có thời gian tìm tòi nghiên cứu chuyện này, bởi vì bà còn phải đi Phương gia thăm ông bạn già. Mặc dù bà không ở lại Phương gia, nhưng mỗi ngày nhìn chút thời gian đi ông là chuyện phải làm.

Tháng giêng năm nay, thời tiết trong xanh, không gió. Thượng Hải cũng không có gì đặc biệt ngoài trừ sự xuất hiện của một đôi nam nữ, người nam mặc quần áo màu đen, cao lớn, trầm ổn. Liếc mắt nhìn hắn một cái không có gì đặc biệt, nhưng quan sát cẩn thận, người hắn tỏa ra toàn là mùi tiền—— Người phụ nữ bên cạnh nói như vậy. Còn người phụ nữ một thân áo đầm lông nhung màu đỏ, bên ngoài được che bằng một cái khẩu trang màu đen, cùng người nam hình như là tình nhân. Vóc người của cô cao gầy, khí phách rất xuất chúng, Quốc Sắc Thiên Hương, Chim Sa Cá Lặn, người gặp người thích—— Người nam bên cạnh đánh giá như vậy.

Nhất thời, người phụ nữ cười rạng rỡ như là một đóa hoa, khoe mắt nhếch lên, giống như đang nói..., "Lão Thẩm, anh quả nhiên rất có nhãn lực, điều này cũng bị anh phát hiện."

Trong lúc hai người nói chuyện, có một đám người đi tới, dẫn đầu là một người nữ, cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi, phía sau của cô đi theo hơn mười người thanh niên một thân mặc tây trang màu đen.

Tình cảnh này có điểm giống 《 Ỗ Thiên Đồ Long ký 》， hậu nhân phái Cổ Mộ cùng với phái Cái Bang, huynh đệ túm tụm ra sân.

Mà làm cho người ta giật mình chính là, cô gái kia rất khí phách quét mắt nhìn Lão Thẩm một cái, cười to: "Thẩm Tiểu Ngu, cuối cùng anh cũng trở lại, hoan nghênh!" Nói xong, cô giang hai cánh tay, hướng về phía Lão Thẩm chạy tới—— Bộ dáng kia có ý nghĩa là muốn ôm?

Tô Tô bước lên một bước, đứng ở trước mặt Lão Thẩm, sau đó mạnh mẽ hứng chịu cái ôm của cô gái. Cô gái này thật là nóng tình quá, sức lực thật là mạnh, Tô Tô bất ngờ đứng không vững, ngã vào trên người Lão Thẩm đang đứng phía sau.

Vì vậy ba người liền bày ra bộ dạng như cái bánh hamburger, mà Tô Tô dường như chính là miếng chân giò hun khói nằm giữa!

Cô gái kia lúc này mới phát hiện Tô Tô, ánh mắt cô không thiện cảm quan sát Tô Tô, nhìn đi nhìn lại, sau đó lại vòng tới vòng lui. Cô so với Tô Tô lùn hơn nửa cái đầu, vì vậy thời điểm cô nhìn Tô Tô là ở góc 45 độ từ dưới nhìn lên.

Làm cho người ta thật lòng muốn hỏi một câu: Em gái, có mệt không? Cô không mệt, nhưng tôi rất mệt a.

Cô gái vòng vo vài vòng cuối cùng dừng lại, đứng lại trước mặt vợ chồng Thẩm thị, cười to: "Thẩm Tiểu Ngu, đây chính là vợ anh? Khó trách ba em nói mất anh bây giờ so với người mù cũng không khác nhau lắm!"

Một cô gái so với mình con nhỏ hơn gọi thẳng tên của Lão Thẩm không nói, còn tùy ý phán xét Lão Thẩm tốt xấu, cô dựa vào cái gì? Tô Tô nhìn Lão Thẩm một cái, phát hiện hẳn là không có ý phản bác. Thật đúng là, thúc có thể nhin, nhưng thím không thể nhin vậy.

Vì vậy Thẩm phu nhân háng giọng : "Khụ khụ, khụ khụ. . . . ."

Cô gái đem tầm mắt rơi vào trên người cô, nhú mày, cong miệng: "Cô muốn nói gì? Nói!"

Thẩm phu nhân đưa tay, nhanh nhẹn nhưng chuẩn xác nắm được gương mặt của cô gái, dùng sức xoa nắn, vẻ mặt lại dịu dàng không như lời: "Cô gái thật đáng yêu, nói cho di nghe, em tên là gì, năm nay mấy tuổi? Ba đâu rồi, sao lại để một mình em mang theo một đám người đi ra ngoài thế kia?"

Cô vừa nói xong, sau lưng có mấy người đàn ông mặc tây trang đen khoe miệng có một góc vô cùng nhỏ hơi cong lên, nhưng là rất nhanh, bọn họ lại khôi phục vẻ mặt nghiêm nghị, còn lấy ánh mắt quét chung quanh một vòng, giống như là thăm dò chung quanh xem có ai phát hiện về mờ ám trên mặt mình không.

Cô gái cảm thấy vô cùng khó chịu, cô vùng vẩy đứng lên: "Buông tay, 01, 02, 03, mau đem người phụ nữ điên này kéo ra!"

Trước khi những người đàn ông mặc tây trang đen ra tay, Thẩm phu nhân đã đi trước một bước buông lỏng tay ra, lông mày khẽ nhúc nhích, cười nói: "Còn nhỏ tuổi mà tính khí lại rất lớn, cô gái, em vẫn chưa trả lời di vấn đề này? Ba em không dạy em, phải trả lời câu hỏi của người lớn à, em gái không muốn trả lời sao? Chắc chắn. . . . ."

Mắt của cô gái cũng muốn trừng ra ngoài rồi, cô rống giận: "Em gái nhà cô! Lão nương mười tám tuổi rồi, di em gái nhà cô, không phải là so với tôi cô chỉ lớn hơn vài tuổi ư, già bộ già cái gì!"

Lão Thẩm cũng cười, đưa tay đem Tô Tô kéo đến bên cạnh mình, thần sắc lạnh nhạt nhìn cô gái, nói: "Được rồi, Nhất Nhất, em trở về trước đi, anh cũng Tô Tô sắp xếp xong sẽ đến nhà chào hỏi."

Cô gái được gọi là Nhất Nhất, quật cường mang một chút mong ngóng: "Không, tôi muốn dẫn các người về nhà ngay lập tức! 01 đến 20, lên cho tôi, đem hai người kia mang về, không hoàn thành nhiệm vụ, tôi đánh chết các người!"

Hiển nhiên đây là sự cứng chiều dẫn đến làm hư cô gái, mặc dù Tô Hoa rất có hứng thú đùa với cô, nhưng thời điểm này hình như không thích hợp. Nhìn hai mươi người đàn ông trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng từng bước một tiến tới gần, Tô Hoa hỏi Lão Thẩm bên cạnh: "Anh nhắm đối phó được mấy người?"

Vào thời khắc khẩn trương này, Lão Thẩm lại đưa tay gõ nhẹ vào trên đỉnh đầu của cô hai cái, giọng nói dịu dàng: "Nha đầu ngốc, em còn muốn đánh nhau à?"

Tô Tô quay đầu lại, không biết vì sao hai mắt đen thui, cái gì nhìn cũng không thấy. . . . .

Ôm thân thể mềm nhũn của Tô Tô, sắc mặt Lão Thẩm từ từ trở nên lạnh, hần tinh táo lên tiếng: "Xem ra các người muốn ra tay ở sân bay sao? Người ở đây nhiều như vậy, không sợ trên chọc tới người không nên trên chọc sao?"

Nhất Nhất cũng thu hồi vẻ đanh đá, thanh âm trầm thấp không ít: "Nếu anh ngoan ngoãn phối hợp, chúng tôi cần động thủ sao? Thẩm Tiểu Ngu, muốn anh trở về nhà thôi mà, anh có cần phải thể hiện thái độ thù địch đó sao?" Thấy trên mặt Thẩm Tiểu Ngu dần ra đôi chút, Nhất Nhất tiếp tục, "Đừng quên bây giờ anh còn mang theo một túi quần áo, dù anh có giỏi thế nào cũng không chống đỡ được lâu, cho nên, đừng lãng phí thời gian lẫn nhau, lên xe thôi." Chỉ thấy một chiếc dừng cách đó không xa, quả nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Tình thế trước mắt không đồng ý không được, thôi được, trước sau gì cũng phải gặp mặt, Lão Thẩm ôm ngang người Tô Hoa, lên xe. Xe chuyên chọn đường nhỏ ít người mà đi, nhìn như rêu rao kì thực rất bí mật. Người lái xe kỹ thuật rất tốt, rẽ đông rẽ tây ngoặt vào trong hẻm nhỏ, xem ra là được đào tạo rất chuyên nghiệp.

Nằm ở trong ngực Lão Thẩm, mặc dù đã nhắm mắt lại nhưng giờ phút này đầu Tô Hoa vẫn như chong chóng xoay tròn: Mới vừa rồi là Lão Thẩm ra tay? Mẹ nó, hẳn xuống tay cũng quá nặng, thiếu chút nữa ngất luôn rồi!

Cũng may không ngất đi, mới nghe được đối thoại giữa bọn họ, nhưng nghe xong cũng không hiểu lắm, chỉ là có một chút có thể hiểu: Cô gái này già bộ! Mẹ kiếp, cô ta rớt cuộc là nhân vật gì, chẳng lẽ là quái vật đánh không chết?

Xe đang chạy lắc lư, không hề gần đến nơi Lão Thẩm ở trước đây?

Tô Tô có chút mong đợi, bởi vì đây rất có thể là nguồn gốc nỗi đau của Lão Thẩm. Cái gọi là chữa bệnh chữa tận gốc, có lẽ, chuyến đi này này có thể giúp Lão Thẩm thoát khỏi bóng ma của quá khứ, sung sướng hoạt bát đứng lên!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Trâu Già Gặm Cỏ Non (17)

Hình như đây là một hang động rộng rãi, bên trong ẩm ướt, ẩm áp, một nơi nào đó cách không xa nước đang tí tách từng giọt rơi xuống, giống như có một tiết tấu nào đó đập vào trong lòng người ta, có chút cảm giác hoảng sợ. "Ha ha, ha ha. . . . ." Dần dần đi hẳn vào trong, có một cảm giác như lọt vào Động Bàn Tơ trong Tây Du Ký, có yêu nữ đang cười, cười đến mức thở không ra hơi, chỉ chốc lát sau, tiếng cười nhỏ đi, nhưng lại có âm thanh khác vang lên tán mắt đi, âm thanh đó. . . . . Tô Hoa cố gắng không chế mình, thật lo lắng bản thân sẽ lao ra khỏi lòng Lão Thâm mà nhảy dựng lên, sau đó hét lớn một tiếng: "Mẹ nó, cái thằng chó chết nào đang xem phim X đây hả !"

Bởi vì, tiếng của cô gái kia chính là: Ngừng lại đi!

Bởi vì cấu tạo đặc biệt rộng rãi của hang động, dẫn đến sự văng âm khác thường, những tiếng động không nên nghe vẫn không ngừng vương vít chui vào lỗ tai, Tô Hoa sắp điên rồi, cô thể nếu như cô phải ở lại chỗ này lâu thêm một ngày nữa, cô tuyệt đối phải vào bệnh viện tâm thần mất.

Không biết đã bị tra tấn như thế qua bao lâu, Tô Hoa bị đặt xuống, hình như được đặt trên một cái giường. Cô đợi một lát, nghe thấy từng người một đi ra ngoài, dường như chỉ có mình Lão Thâm ở lại. Cô có thể cảm thấy bàn tay to lớn của Lão Thâm vuốt ve trên mặt mình, anh nhỏ giọng: "Ngoan, đợi lát nữa cho dù có nghe thấy bất cứ cái gì, cũng không được ra ngoài."

Cho đến khi tiếng bước chân của Lão Thâm càng ngày càng xa, Tô Hoa không khỏi thở dài một hơi: Vẫn cứ tưởng mình giả vờ rất giống, thì ra là Lão Thâm đã phát hiện rồi.

**

Chỗ rộng rãi sâu trong động, trừ tiếng ‘ngừng lại đi’ càng ngày càng rõ, còn có một thứ mùi gay mũi khó có thể chịu được, nhớ lại trước kia cũng lấy thứ này mà sống, từ tận đáy lòng Lão Thâm có một thứ cảm giác ghê tởm. Nếu như lúc này có ánh đèn chiếu vào mặt anh, nhất định có thể nhìn thấy sắc mặt của anh bây giờ không hề tốt, đáng tiếc trong cái thứ ánh sáng mờ mờ này anh nguy trang rất tốt, ngay cả hơi thở cũng không loạn.

Nhất Nhất đi bên cạnh anh, không tự chủ cầm tay của anh, hơi thở của cô dồn dập, cô nhỏ giọng nói: "Mỗi lần sau khi làm xong chuyện, tâm trạng của ba cũng khá hơn. Anh yên tâm, có tôi ở đây, ba sẽ không nổi giận."

Dọc đường đi Lão Thâm không nói gì, ánh mắt của anh tập trung tại nơi đang có ánh sáng ấy.

Không biết đi bao lâu rồi, xuất hiện trước mặt anh là một hang động rộng lớn ở đó mùi nặng và gay mũi hơn. Mới bước vào đã nhìn thấy trên bức tường đá đang treo sừng linh dương, có nơi vẫn còn máu tươi chảy, có chỗ đã khô lại, còn có cả nửa khô nửa ướt, máu đọng thành giọt trên chiếc sừng sắp sửa nhỏ xuống, dường như chỉ một rung động có thể khiến nó nhỏ xuống. Có một lại cảm giác khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình, Lão Thâm nhìn thoáng qua cảm thấy đầu cũng bắt đầu đau.

Anh cúi đầu nhìn vết máu trên đất, lần theo vết máu nhìn đến, tấm thảm da Hổ, mà trên đó đang có một đôi nam nữ da thịt quấn quýt với nhau. Cơ thể của nam cường tráng, đường cong của nữ uyển chuyển, giờ phút này hai người đang tiến hành thứ giao hợp nguyên thủy nhất, mà chung quanh bọn họ là một vòng tròn toàn là đàn ông, bọn họ bị buộc phải mở to mắt mà nhìn cuộc giao hợp dâm loạn này, một khi có ai đó dời ánh mắt đi dù chỉ là một chút, trên người của người đó nhất định sẽ có thêm một vết thương.

Quả nhiên, một thanh niên nhỏ tuổi trong đó thật sự không chịu được, anh ta quay đầu đi, lại không ngoài dự tính lại là kẻ bị đánh đầu tiên, hai roi. . . . .Sợi roi tẩm nước muối, theo máu mà xâm nhập vào cơ thể, có thể khiến cho đau đớn tăng thêm gấp mười lần. Hiện tại Lão Thâm vẫn còn loáng thoáng nhớ được cái thứ cảm giác đó, thật không dễ chịu.

Nhìn cậu thanh niên đó đau đớn cuộn trên mặt đất cầu xin, người đàn ông vung roi đó lại càng không chịu nổi, hắn ta bóp đầu nhũ hoa của cô gái ở dưới, mạnh mẽ siết chặt, đột ngột một tiếng kêu đau đớn thoát ra khỏi miệng của cô gái nọ, ánh mắt dữ dội bất thành linh của cô gái ấy, còn có máu đang chảy đầy dưới đất nhìn thôi đã thấy khiếp đảm.

Sắc mặt Lão Thâm lạnh như băng, giọng nói cũng thế: "Ba." Nhất Nhất giơ tay muốn ngăn anh nhưng đáng tiếc không thể ngăn lại.

Tên đàn ông đang thi bạo kia ngừng lại roi trên tay, đứng dậy từ trên người của cô gái đó, kéo lấy tấm da thú khoác lên người, giống như một con dã thú mà nhìn chăm chăm Lão Thâm, bật tiếng cười khanh khách: "Các con, tất cả đều nhìn thật kỹ cho ta, đây chính là ngoại lệ duy nhất tao thường nói với chúng mày, đứa bé duy nhất chạy trốn khỏi tay tao! Cả đời này tao cũng không quên được, chính là đứa trẻ tên là Thâm Tiểu Ngu này đã nã một phát súng vào chỗ này của tao, lại trốn được sự truy kích của một trăm đứa con của tao chạy thoát ra ngoài!" Hắn ta chỉ vào lồng ngực của mình, vị trí hơi lệch với tim một chút. Nếu như thằng bé đó không phải là nỏ súng trong lúc hoảng hốt, nếu như đứa bé đó chắc tay hơn một chút nữa, có lẽ bây giờ không có người được gọi là cha nữa rồi.

Bầu Không khí có chút kỳ quái, Nhất Nhất bước lên làm hòa, giọng nói của cô ta vui sướng: "Ba, Thâm Tiểu Ngu vừa xuống máy bay thì đến đây gặp ba luôn, ba cũng đừng đùa với anh ấy nữa. Đúng rồi, ba mau đi ăn cơm đi, con đã bảo bác đầu bếp làm món thịt dê mà ba thích đấy, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện."

Cha đưa tay vuốt vuốt tay của cô ta, cười cực kỳ vui vẻ: "Nha đầu, nể mặt con, hôm nay ta không nói nữa, đi, đi ăn."

Nhất Nhất khẽ mỉm cười, khoác tay ông cọ cọ hai cái: "Cám ơn ba." Nói xong, cô ta lại kéo tay của Lão Thảm, kéo anh cùng đi ra ngoài ăn cơm. Cô gái nằm đó trên vũng máu, cả người trần trụi, kiệt sức không thể nhúc nhích. Còn có một cậu bé, trên người toàn là vết máu, nước muối thấm vào xương cốt từ miệng vết thương, trông rất đau đớn.

Nấp ở bên ngoài nhìn trộm một lúc lâu, Tô Hoa bật chặt mồm mình, thế nên lúc này đây mới không phát ra tiếng: Trời ạ, đây rốt cuộc là nơi nào? Chẳng lẽ —— Ánh mắt cô chuyển đến cậu bé đang nằm rên rĩ trên mặt đất —— Đây chính là quá khứ của Lão Thảm sao?

Cô nín chặt ngực mình, từng bước từng bước cẩn thận lui trở về chỗ cũ, ngồi ở trên giường lớn cô bắt đầu tự hỏi rồi.

Trong nồi lớn nấu là củ cải hầm cách thủy thịt dê, món này nặng mùi, nóng rực, là món cha thích nhất, ông ta gắp một miếng thịt dê lớn bỏ vào mồm, vẫn còn sống một nửa, thế nhưng ông ta ăn một cách say sưa ngon lành. Những bắp thịt ngăm đen cường tráng trong hơi nóng lại càng lộ vẻ săn chắc.

Thấy Lão Thảm không ăn, cha ném đôi đũa xuống, đôi lông mày rậm xoắn tít vào với nhau: "Ăn đi, ghét cơm này món này không giống với nhà mày à?"

Nhất Nhất luống cuống, cha ghét nhất là nhìn thấy đáng về chán nản không muốn ăn, nếu như tâm trạng của cha không tốt, không chừng sẽ lôi một người nào đó ra để hả giận. Nhất Nhất gấp vội một miếng thịt dê to đưa đến trước mặt của Lão Thảm muốn đút vào miệng anh, khẽ cười: "A há miệng nào, Thảm Tiểu Ngu đang muốn để con đút cho anh ấy mà."

Lão Thảm tóm lấy cánh tay của Nhất Nhất, một cái hất tay đó nhìn như vô ý, lại làm cho Nhất Nhất khó có thể lại gần thêm một chút nào nữa. Trong lòng cô gấp gáp, mạnh mẽ dùng sức, kết quả miếng thịt dê rơi xuống đất. miếng thịt dê vùi trong bụi đất, giống như bị lẩn qua một lớp bột mì xám.

Đột ngột im lặng, Nhất Nhất nín thở, cô ta vội vàng liếc nhìn cha, phát hiện cha đang trầm mặc. Sau đó, đôi đũa trên tay cha hung hăng chọc vào trong nồi, nước canh nóng sùng sánh trào ra ngoài, rơi xuống mặt bàn dính trên người Nhất Nhất, cô không dám né tránh, trên cánh tay rất nhanh liền hiện lên một dấu đỏ ửng.

Mà Lão Thảm bản lĩnh nhanh nhẹn lùi lại một bước, anh vẫn ngồi trên cái ghế, nụ cười rất nhạt nhưng lại rất có lực đạo: "Thức ăn ở nhà tôi quả thật tốt hơn nhiều, hơn nữa còn rất yên tâm mà ăn."

Cha vỗ lên bàn một cái, cái mồm vẫn còn dính nước canh thịt nhỏ ra một bãi dơ: "Lần đầu gặp đã để ông đây khó chịu rồi, Thảm Tiểu Ngu, ông hối hận, năm đó ông nói chỉ cần mày chạy thoát là ông sẽ để mày tự do, nhưng mà bây giờ mày quay về rồi. . . . ." Cha bỗng nhiên vươn tay ra nhắm vào cổ của Lão Thảm chụp lấy, ra tay mau chuẩn ngoan.

Lão Thảm cũng không phải là kẻ dễ trang trí, hai người liền đánh qua đánh lại ngay tại chỗ. Nhất Nhất tay chân nhanh nhẹn chạy đi tìm từ số 1 đến số 20 đến giúp đỡ khuyên can, đáng tiếc chạy đến nửa đường mới nhớ ra, những người đó đều là người của cha, bọn họ làm sao dám giúp người ngoài? Vậy làm sao mới tốt đây?

Tình tình của cha một khi động thủ thì nhất thiết phải phân được thắng bại, không đem đối thủ hành hạ đến gần chết sẽ không dừng tay, ngộ nhờ Thảm Tiểu Ngu. . . . . Nhất Nhất không dám nghĩ hậu quả sẽ như thế nào. Cô chợt nhớ tới một người, sau đó chạy như bay đến đó.

Tô Hoa ngồi trên giường một lúc lâu, cho đến khi có tiếng bước chân vang lên lần nữa, cô cảnh giác nằm xuống giả vờ ngủ. Mới vừa nằm xuống chưa được bao lâu, có một người đã lật chăn lên, vỗ vào mặt cô, đồng thời vội vàng kêu: "Mau dậy đi, Thảm Tiểu Ngu đã xảy ra chuyện rồi, cần cô đi giúp một tay, tỉnh lại nhanh lên!"

Tô Hoa giả vờ như vừa mới tỉnh lại, mơ hồ mở mắt, nhìn chằm chằm Nhất Nhất nhìn một lát, miệng hỏi một cách hàm hồ: "Đây là đâu?"

Nhất Nhất cực kỳ không bình tĩnh: "Bây giờ không có thời gian mà giải thích cho cô đâu, tôi nói cho cô biết, ba tôi đang đánh nhau với Thảm Tiểu Ngu, tôi sợ Thảm Tiểu Ngu không phải là đối thủ của ba tôi, cho nên cô mau chóng đi giúp một tay."

Nghe thấy hai người đánh nhau, trong lòng Tô Hoa cũng rất căng thẳng, nhưng cô vẫn ép mình giả vờ không hiểu: "Bọn họ đánh nhau cái gì thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Vốn không nên nói mấy lời này, nhưng lúc này vì cứu người, Nhất Nhất cũng không quan tâm nhiều đến thế, cô ta không hề do dự nhiều đã nói ra: "Thảm Tiểu Ngu là người duy nhất mà ba tôi xem là đối thủ, hôm nay là do chính anh ta không muốn sống nữa, dám đối đầu với cha tôi. Bây giờ mà cô mà nói vớ vẩn thêm một câu nào nữa, tôi cho cô biết Thảm Tiểu Ngu có thể sẽ ít đi một cánh tay. Mau, đi theo tôi."

Có nên tin vào những gì mà cô gái này nói hay không, lời của cô ta dường như không giống đang lừa người khác cho lắm, nhưng Lão Thảm đã nói là cho dù nghe thấy bất cứ cái gì cũng không thể ra ngoài, ngộ nhờ đi ra ngoài lại gặp phải cái gì đó, thế có phải là kiếm thêm phiền toái cho Lão Thảm rồi không, Đáng tiếc nếu như lời của cô bé đó nói là sự thật vậy cô có thể làm gì đây?

Cô gái nhỏ thấy cô không đi, gấp đến mức giậm chân bình bịch: "Tôi nói cho cô nghe này, tôi sắp xếp cho cô ở đây, chính là định hiến tặng cô cho ba tôi, ba tôi thích con gái trẻ xinh đẹp, chỉ cần cô phục vụ để ông vui, ông ấy nhất định sẽ bỏ qua cho Thảm Tiểu Ngu, đến lúc đó ân oán giữa hai người sẽ được xóa bỏ."

Cô ta vừa mới nói những lời này xong, ngược lại Tô Hoa lại không vội đi ra ngoài, cô tin tưởng Lão Thảm, Lão Thảm dám mang cô vào theo, anh ấy sẽ mang theo mình đi ra ngoài! Ngược lại cô gái trước mắt này, ấn tượng từ lúc mới gặp —— Một đứa con gái bị dạy hư, càng về sau lúc cô giả vờ càng cảm giác được con bé này không chỉ đơn giản như thế, nhưng lại không thể nói rõ đó là cái gì, đến bây giờ rốt cuộc thì Tô Hoa có thể hiểu rõ được: Đó là một con bé tam quan* cực kỳ nát bét, mà tam quan nát bét của con bé đó hiển nhiên là có liên quan đến cha cô ta, thật đúng là trên không nghiêm dưới đất loạn. (Chỉ ba bộ phận quan trọng trên thân người. Có nhiều cách nói khác nhau: 1) Tai, mắt, miệng. 2) Miệng, chân, tay. Ở đây kg bit TH mùn

ám chỉ 3 bộ phận nào nên tùy bạn đọc hiểu sao cũng đc nhé ^^)

Tô Hoa kéo tay cô ta ngồi xuống, sắc mặt trầm tĩnh: "Vậy bây giờ thế nào? Cô thay đổi ý định rồi sao?"

Cô gái nhỏ vội đến mức sắp khóc: "Đừng nói nhảm nữa, bây giờ tôi muốn cô đi gặp ba tôi với tôi, chỉ cần cô chịu ngăn cản ông lại, thì tôi sẽ có cách đưa Thẩm Tiểu Ngu chạy ra ngoài, đến lúc đó tôi sẽ giúp cô chạy trốn, lần đầu tiên ba tôi thích chơi gái theo kiểu từ từ, cho nên sẽ không nôn nóng ăn hết cô một lần đâu, tôi sẽ có đủ thời gian để đưa cô ra ngoài." Cô ta thở ra một hơi, "Đây là nhượng bộ lớn nhất của tôi rồi, nếu không thì cô hay Thẩm Tiểu Ngu đều đừng hòng có người nào mà ra ngoài được."

Hiện trong lòng Tô Hoa đang có vô số chữ 'Thảo' tạo thành một mảng lớn thảo nguyên, sau đó có một vạt con ngựa chạy qua, hình thành trăm ngàn trạng thái 'DCMXX'. Mình muốn đánh người quá, có được không hả? (giải thích một chút về chỗ này: Kí tự DCMXX là viết tắt cho câu chữ 'đụ mẹ mày' của bên TQ, mà tiếng Trung dịch ra là 'thảo nê nã' (cò, bunn, ngựa), đến đây mọi người đã hiểu ý của ss TH rồi chứ ^^)

Nhưng nghĩ đến Lão Thẩm, cô đành nhìn xuống, tiếp tục an ủi cô bé này: "Cách này rất hay, nhưng mà Lão Thẩm làm thế nào mà ra ngoài được? Nơi này chắc chắn có người của các cô mà, chúng ta phải cẩn thận một chút, ngộ nhờ Lão Thẩm lại bị bắt về lần nữa, không biết chừng còn liên quan đến cả cô á." Trong lòng Tô Hoa đang chờ bói toán.

Cô bé đứng phắt lên, vẻ mặt kiên quyết: "Trước khi tới nơi này, tôi đã cho người ở xung quanh đi rồi, chỉ cần cô chịu ra tay, cho dù có người chạy trốn, trong vòng 45 phút sẽ không có ai phát hiện ra cả, cho nên——" Giọng của cô ta đột ngột dừng lại, bởi vì trên cổ đột nhiên xuất hiện một vật gì đó sắc nhọn, chỉ cần động một cái, cái thứ đó sẽ cắm vào da thịt ngay —— Cô ta đang làm gì thế?

Tô Hoa cầm cái trâm nhọn lấy từ cái kim cài áo kẻ sát cổ của cô bé, đây là lần đầu tiên cô làm chuyện này, nhưng lại làm vô cùng thuần thục, vừa nghĩ đến Lão Thẩm ở đây nhất định sẽ xảy ra chuyện, thì cô sẽ dùng bất cứ giá nào. Cô dán sát vào người cô ta nói: "Đừng động đấy, cẩn thận cây trâm trong tay tôi sẽ đâm thủng động mạch chủ của cô đấy!" Lúc đang nói chuyện, cô sờ soạng trên người cô gái nhỏ một lần, xác định cô ta không mang theo vũ khí nguy hiểm gì sau đó mới uy hiếp bắt cô ta nằm lên giường.

Trong mấy năm qua Nhất Nhất chưa bao giờ phải chịu uy hiếp như thế, ngược lại cô ta đã xem thường bà Thẩm này mất rồi. Bây giờ cô ta chỉ có thể bắt đầu đi làm theo lời bà Thẩm này thôi, nhưng ánh mắt cô lại nhìn chăm chăm vào bà Thẩm, chợt cô ta nghĩ ra điều gì đó, bất chấp tất cả nở nụ cười lạnh: "Vợ chồng vốn là chim cùng rừng, tai vạ đến nơi đường ai nấy bay, quả nhiên là thế. Năm đó ba tôi bị người ta hãm hại phải ngồi tù, vượt ngục về nhà muốn mang tôi và con ả điếm đó đi cùng, kết quả thế nhưng con điếm đó lại gọi điện báo cảnh sát, hại ba tôi chỉ có thể ẩn theo tôi mới đầy tháng Đông trốn Tây nấp, sống những ngày tháng người không ra người quý không ra quý. Hôm nay, cô cũng chỉ giống như thế mà thôi. Ngay từ đầu cô đã định không cứu Thẩm Tiểu Ngu đúng không? Cô kỳ kèo nửa ngày với tôi, thật ra thì chỉ muốn tìm cơ hội không chế tôi sau đó chạy trốn một mình thôi đúng không? Ha ha, con điếm cũng chỉ là con điếm mà thôi." Đuôi mắt Nhất Nhất liếc thấy có bóng dáng đang chấp chôn ở ngoài cửa, nhưng tiếng bước chân rất nhẹ không dễ gì nghe thấy, bằng trực giác cô ta biết là Thẩm Tiểu Ngu. Trong lòng Nhất Nhất rất muốn cười, cô ta không tiếc muốn bắt tay với người ngoài để cứu người nhưng mà người đó lại không cần cô ta giúp, cái thứ đáng cười này khiến cô ta muốn phá hủy tất cả!

Tiếng cười lạnh của cô ta càng thêm lớn, thậm chí còn tóm được tay của Tô Hoa nhấn mạnh vào cổ mình sâu thêm một phần, vẻ mặt cực kỳ khinh miệt: "Có bản lĩnh thì đâm sâu thêm một chút nữa, giết chết tôi rồi là cô có thể chạy trốn đấy, không phải là cô muốn làm như thế hay sao?"

Tô Hoa chợt buông tay ra, giờ hai tay lên làm ra vẻ đầu hàng. Mà Nhất Nhất bởi vì dùng sức quá mạnh cộng thêm sức lực trên tay đột ngột thu lại, cuối cùng tự đâm vào cổ mình một phát, vết cắt không sâu nhưng vẫn chảy ra một chút máu.

Tô Hoa nhún nhún vai: "Cô bé à, sao cô lại không cẩn thận như vậy chứ hả?"

Nói xong cô quay đầu lại hơi mỉm cười, đã sớm nghe thấy tiếng bước chân của Lão Thẩm vì vậy vừa quay đầu vừa gọi: "Lão Thẩm, anh ở bên đó như thế nào?"

Đáng tiếc khi cô quay đầu nhìn lại, đang chờ đợi cô chính là một Lão Thẩm không hoàn chỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Trâu Già Gặm Cỏ Non (18)

Tại một căn nhà nhỏ nơi rừng núi hoang dã, gió lạnh luôn qua các khe hở của tấm gỗ thổi lùa vào, thổi vào người có cảm giác rất lạnh.

Phía trên một khoảnh đồng cỏ khô ở trên đất là một tấm phản trải chăn bông cũ rách, Tô Hoa đặt Lão Thẩm lên trên đó, tay cô đang run rẩy, nhưng vẻ mặt thì như đã đông cứng lại không hề có chút biểu cảm.

Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy trên tay mình dính đầy máu tươi. Cái thứ máu tanh tươi dính dính này vẫn còn có nhiệt độ trên người của Lão Thảm, giờ đây lại nằm ở trên tay cô. Nhìn lại Lão Thảm, trông thấy trên hông anh hiện đang còn cầm một con dao găm, con dao găm sáng loáng nhuộm đầy máu tươi đỏ thẫm, chọc vào mắt đau nhói nhói.

Sắc mặt Lão Thảm tái nhợt, hơi thở dồn dập nhưng vẫn nở nụ cười: "Bé con à, anh không chết được đâu, em khóc gì chứ?" Nói xong, duỗi tay ra đưa lên muốn lau những giọt nước mắt trên mặt Tô Hoa.

Tô Hoa nhanh chóng bắt lấy tay anh, trừng mắt lên nói: "Ai khóc chứ, chỉ là vừa nãy gió thổi bụi bay vào mắt nên mới chảy nước mắt thôi. Anh đừng có động đây, em thấy hơi rối, bây giờ em phải làm thế nào đây? Trước tiên phải nên cầm máu cho anh, đáng tiếc ở đây không có các thứ để cấp cứu, em . . . ." Cô thoáng nhìn lại trên người mình, quần áo trên người hình như cũng không thích hợp để băng bó cho lắm, mình phải làm thế nào đây?

Bỗng nhiên cô nghĩ đến trên người mình hình như còn có một thứ có thể dùng được.

Vì thế, không có một chút do dự nào cô bắt đầu cởi quần áo của mình.

Khi cô cởi đến áo lót giữ ấm ra thì Lão Thảm lên tiếng nói: "Trời lạnh như thế này, em đang định làm cái gì đấy?"

"Đừng lộn xộn." Miệng Tô Hoa quát bảo ngưng lại nhưng động tác trên tay thì không hề ngừng lại, rất nhanh chóng cởi áo lót giữ ấm của mình xuống, trên người chỉ còn mỗi một chiếc áo ngực. Da thịt mềm mại trong gió rét không ngừng run rẩy thế nhưng dường như cô cũng không hề cảm thấy, hai tay vòng ra đằng sau cởi khóa móc áo ngực.

Áo ngực được cởi ra, bầu ngực mềm mại đột ngột không còn chỗ nào để ẩn nấp, theo động tác tay của cô bờ ngực mềm mại run lên khiến trong lòng người xem cũng ngửa ngáy theo. Lão Thảm dựa người vào đồng hồ khô, ánh mắt không thể tránh né mà nhìn thẳng vào khối tròn trịa nào đó. Vào thời khác này, anh thật sự rất muốn mà không thể, khẽ thở dài một hơi nói: "Bé con, em có thể mặc lại quần áo vào trước được không?"

Tô Hoa không để ý đến anh, hết sức chăm chú mà rút cái vòng thép bên trong áo ra. Nhưng vì chất lượng của cái áo cũng khá tốt, cái vòng thép đó rút mãi không ra được, cô mất một khoảng thời gian rất lâu mới hoàn thành xong cái nhiệm vụ gian nan này.

Mà Lão Thảm vô cùng bất đắc dĩ nhìn chăm chú vào bờ ngực mềm mại lác lác theo từng cử động của Tô Hoa, cái tư thế này gần như đang gọi anh đến đó, mê hoặc đến kỳ lạ, trong lòng Lão Thảm cảm khái: Bé con, nhất định là em đang để cho anh được hưởng lợi đúng không, em có lòng tốt cho anh ngắm dáng người của em để anh được đỡ đau hả?

Tô Hoa cũng không chú ý đến điểm này, cô cẩn thận từng li từng tí dùng áo ngực cái cổ định ở vị trí phía trên con dao găm đang cắm trên hông anh, bởi vì bờ lưng của Lão Thảm tương đối dày rộng, cái áo ngực sau khi cài xong gần như đã căng đến hết mức rồi. Làm xong như thế, cô mới nhớ ra mà hỏi Lão Thảm một câu: "Có phải vị trí của cái móc áo nằm gần miệng vết thương đúng không?"

Lão Thảm cười gật đầu, sắc mặt tái nhợt nhưng vẻ mặt lại có chút tiếu rêu: "Bé con à, giờ em mặc quần áo vào được chưa?"

Nghe nói như vậy Tô Hoa mới chợt nhận ra: Ô, hình như hơi lạnh nhỉ?

Gió lạnh mùa Đông vô tình thổi lên nửa người trần của cô, thế nhưng này giờ cô vẫn chẳng cảm nhận được tóc gáy của mình đã dựng đứng hết lên rồi. Vì vậy vội vàng cuống quýt che lại hai tầng thịt ở trước ngực mình, sau đó xoay người sang chỗ khác nhặt quần áo lên vội vã mặc vào.

Lão Thảm ở sau lưng khẽ cười nói: "Cô bé ngốc này, anh đã nhìn biết bao lâu rồi mà giờ em mới có phải ứng ả? Nè. . . Mặc áo ngực rồi kia. . . ."

Nhìn dáng vẻ luống cuống tay chân đỏ của Tô Hoa, trong lòng anh thấy ấm áp vô cùng

Lần trước tới nơi này, cũng đúng là tình huống như thế này, khi đó anh giống hệt một con thú hoang bị thương, một mình liếm láp vết thương, một mình nhẫn nại gian nan 72 giờ, sau đó mới có thể từ từ khôi phục thể lực mà đi khỏi nơi đây. Mấy năm sau quay lại lần nữa, cũng gặp phải tình cảnh y như thế mà điều rất kỳ lạ chính là, tâm trạng của anh giờ đây đã sớm không còn như năm đó nữa. Lúc này bên ngoài mặc dù gió rét gào thét, mặc dù trên người đang bị cầm một con dao găm, mặc dù máu tươi vẫn đang chảy đầm đìa nhưng anh lại thấy rất an tâm. Bởi vì có một cô bé ngốc nghếch đang vì anh mà lo lắng.

Sau khi được chiếc áo ngực quần lên tốc độ máu chảy chỗ bị con dao đâm có chậm lại, hai tay Tô Hoa run rẩy không dám động tới chỗ đó nữa, về mặt cô rồi rầu: "Lão Thảm, nơi này là anh nói chỉ cho em biết nhất định là anh đã từng đến đây rồi phải không, ở đây có cái gì dùng được hay không? Chỗ nào thì có nước sạch, chỗ nào thì có thuốc, chỗ nào có thể gọi điện thoại được, chỗ nào thì. . . . ."

Lão Thảm ngẩng đầu lên, ghim lại cánh tay Tô Hoa, giọng nói hơi nhỏ nhưng vẫn trầm ổn: "Ra cửa rẽ phải thì có một ít thảo dược, em cứ tùy ý chọn mấy thứ rồi quay về, trên khung cửa có tấm vải rách, em cứ bọc thảo dược trong mấy tấm vải đó rồi dùng đá đập dập nó là được."

Tô Hoa cảm thấy kỳ quái: "Cứ tùy ý mà chọn á? Ngộ nhớ chọn phải thứ có độc thì sao hả?"

Lão Thảm cười nói: "Không đâu, trước kia anh từng thử rồi không chết được."

Tô Hoa tròn mắt lờm anh, bây giờ cô không muốn nghe cái từ chết này, hơn nữa cô không thể chịu đựng được cái từ này phát ra từ miệng của Lão Thảm. Cô không dám chậm trễ nữa, cầm lên tấm vải rách lập tức đi tìm thảo dược.

Sau khi cô đi khỏi không lâu, Lão Thảm từ từ ngồi dậy, anh tựa vào tường, tay phải cầm dao găm, nhắm chặt hai mắt lại chuẩn bị xông đầu đầy rồi cắn chặt răng. Sau đó cánh tay phải của anh vùng mạnh ra phía ngoài, ngay lúc con dao được rút ra khỏi cơ thể, máu tươi phun trào ra cực kỳ nhiều, cảnh đó

đường như một cột máu tươi bắn lên giữa trời. Sắc mặt anh đột nhiên cứng lại, tay trái đè chặt lại vết thương. Giữa khe hở những ngón tay vẫn có không ít máu đang chảy xuống. Anh miễn cưỡng ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn, có lẽ bởi vì cái áo ngực của Tô Hoa đã chặn lại một phần nên lần này máu chảy ra không nhiều bằng năm đó.

Anh tạm thời dùng cái vỏ chăn rách lau sạch chỗ máu đi, sau đó nằm xuống thở phào nhẹ nhõm. Cảnh rút dao đầy máu me này, nếu để cho cô bé ngốc kia thấy chắc sẽ khóc thét lên mất. Khóe miệng anh cong lên: Lát nữa còn phải tìm lý do lừa cô bé ngốc kia là tại sao con dao tự đứng lại được rút ra kia?

Mà lúc này, Tô Hoa đang núp ở ngoài cửa phải bịt chặt miệng mình lại, sau đó mới cẩn thận rón rén đi ra, cho đến lúc đi ra rồi, cô mới gào lên một tiếng: Cái Lão Thẩm thối tha này! Vừa mắng nước mắt của cô chẳng có chút ‘tiền đồ’ nào mà tiếp tục rơi xuống, cô dùng mu bàn tay lau sạch, ánh mắt mờ mịt nhìn về hướng của cái hang động khai, cô âm thầm thề: Tôi mặc kệ các người là ai, dám tổn thương đến Lão Thẩm nhà tôi thì tuyệt đối không thể tha thứ được!

Cô đem thuốc về, nhỏ một ít nước xanh của cái loại cỏ gì đó lên vết thương của Lão Thẩm, nghe thấy Lão Thẩm giải thích về việc cái dao găm tự mình ‘rớt’ ra, cô cũng không hỏi lại gì mà chỉ là ồ một tiếng.

Vì trên người Lão Thẩm có thương tích, cho nên không thể di động quá độ được, chỗ này là địa điểm nghỉ ngơi mà Lão Thẩm tìm được, cho nên hai người định chỉnh trang lại mọi thứ rồi mới quay lại thành thị.

Không nghĩ tới buổi tối hôm đó Lão Thẩm lại phát sốt, môi của anh chuyển màu tím cả người run rẩy. Tô Hoa không tìm được cái gì để giữ ấm, không hề suy nghĩ gì liền cởi áo khoác đắp lên người anh, đáng tiếc vẫn không đủ. Ban đêm gió lạnh vô cùng, đừng nói là Lão Thẩm ngay cả Tô Hoa còn không chịu nổi. Cô khẽ cắn răng, cởi hết chỉ giữ lại cái áo lót giữ ấm, sau đó ôm lấy Lão Thẩm, rồi đắp kín cái áo khoác lên cả hai người.

Giờ phút này Lão Thẩm đang nhắm mắt nhưng anh vẫn mở miệng nói: "Ngủ chán rồi, có muốn nghe anh kể chuyện không?"

Tô Hoa dùng sức vòng tay ôm chặt lấy anh, vênh tai lắng nghe.

Đó là câu chuyện cũ của một cậu thiếu niên, bởi vì cha mẹ mất sớm mà cậu thiếu niên ấy trở nên hư hỏng. Lúc đó cậu ta thích đánh nhau, còn nhỏ mà đã tích lũy không ít kinh nghiệm đấm đá, cũng vì thế mà rất nổi tiếng trong đám giang hồ choai choai, có một lần cậu ta không kiềm chế được bị một thằng nhóc khác khiêu khích đi đến một cái hang động, muốn đi thám hiểm, nhưng không nghĩ đến rằng đã rơi vào một cái bẫy. Từ đó về sau, cậu ta bị giam trong cái động đá vôi, mỗi ngày phải nhìn thấy những thứ dơ bẩn nhất trên đời này, mỗi ngày đánh nhau, nếu như đánh thua còn có thể bị trừng phạt. Vì chạy trốn, cậu ta học được cách che dấu tính tình của bản thân, học được cách im lặng, học được cách hại người khác. Cho đến một ngày, cậu ta đột nhiên chống đối, thành công trong việc chế ngự cái tên xấu xa kia. . . . . Sau đó cậu ta rời khỏi quê hương, xông xáo qua rất nhiều địa phương nhưng lại không dám về nhà. Cho dù anh ta đã sớm không còn là một cậu thiếu niên dễ dàng bị lừa mắc mưu như năm đó nữa, nhưng cậu ta vẫn không thể vượt qua được nỗi sợ hãi trong lòng.

Sau đó lại. . . . .

Càng về sau tiếng nói càng nhỏ đi, cuối cùng biến mất trên môi. Tô Hoa nghe thật chăm chú, đây là lần đầu tiên Lão Thẩm nói với cô những việc mà anh đã từng trải qua. Khó trách, bản lĩnh của Lão Thẩm lại tốt đến mức kỳ lạ, khó trách tình tình của anh lại khiến cho người ta khó có thể nắm bắt, khó trách anh lại quen với việc âm thầm bịp bợm, khó trách. . . . Tô Hoa kẻ mặt sát vào người Lão Thẩm.

Năng lực sinh tồn của Lão Thẩm thật kinh người, ngày thứ hai cơn sốt của anh đã hạ, hơn nữa vết thương ở ngang hông đã cầm được máu. Trong túi xách Tô Hoa còn một chút nước, từ sáng sớm cô đã đút cho anh uống để làm thông cổ họng. Sờ lên trán anh sau khi thấy nhiệt độ đã bình thường, rốt cuộc cô đã thở phào được một hơi.

Ngày thứ ba rốt cuộc cũng có người đến, là bạn của Lão Thẩm, trên dưới ba mươi tuổi, còn rất trẻ, nhưng mà con người rất lạnh lùng, nhất là gương mặt đó như kiểu đang bị ai nợ anh ta ba trăm vạn. Trong lúc hai người nói chuyện, cuối cùng Tô Hoa cũng hiểu, tại sao Lão Thẩm muốn dẫn mình tới nơi này, bởi vì trước khi anh đến Hải Thượng anh đã chuẩn bị cho cuộc quyết chiến với người cha lần này, cho nên đã thỏa thuận tốt với anh bạn kia, nếu như quá ba ngày mà không thấy liên lạc thì đến đây tìm người.

Trong lòng Tô Hoa lại thấy không vui: Nếu biết sự việc đã diễn ra như thế, sao không bảo bạn anh đến sớm một chút đi.

Sau đó khi quay về, cô hỏi Lão Thẩm về vấn đề này, chỉ thấy Lão Thẩm cười phá lên hả hê: "Bởi vì anh bạn đó của anh tên là ‘Tam Thiên’ (ba ngày), cậu ta có một quy định bất thành văn, chỉ khi gặp chuyện không may đến ngày thứ ba anh ta mới xuất hiện, tuyệt đối không thể sớm hơn."

Ngày thứ ba. . . . Người này thật là quái thai. Tô Hoa không thể tin được lại hỏi một câu: "Đáng tiếc sau khi gặp phải chuyện không may không phải là ngày thứ nhất hay ngày thứ hai à? Anh ta như thế đúng là thấy chết mà không cứu đấy, ngộ nhờ trễ một chút. . . ."

Lão Thẩm đưa tay theo thói quen vò tóc Tô Hoa, về mặt tùy ý nói: "Đúng vậy đấy, anh ta còn có một biệt hiệu nữa chính là ‘thấy chết không cứu’."

Nhìn người đàn ông đang bận việc ở bên ngoài, Tô Hoa âm thầm lắc đầu, nhỏ giọng thì thầm vào tai Lão Thẩm nói: "Anh ta đang độc thân à? Bao nhiêu tuổi rồi hả?"

Theo tiết lộ Lão Thẩm, người thấy chết mà không cứu này năm nay 31 tuổi, đến nay vẫn độc thân, mặc dù có mấy cô gái đã bày tỏ tình cảm với anh ta nhưng anh vẫn không màng để mắt tới.

Tô Hoa lại chắc chắn thờ dài hai tiếng: "Thật là một người khó trị, em đang nghĩ, trong đầu em bây giờ có cô nào thích hợp với cái loại biến thái như anh

ta không. Ai, mấy cô mà em biết đều rất bình thường, đoán chắc là sẽ không chịu nổi anh ta đâu." Bình thường? Nhớ tới cái từ này, trong đầu cô hiện lên một hình ảnh: "Anh nói xem nếu Tiểu Văn Nhã với anh ta thì sao? Hai con biển thái xúm lại có vẻ chơi rất vui đấy."

Nhìn mình vợ mình đang đắc ý chìm trong ảo tưởng, anh không nhịn được vươn tay gỡ lên đầu cô mấy cái. Lại nổi máu tinh nghịch lên rồi phải không?"

Tô Hoa nhếch môi nở nụ cười: Gần đây sống ở trong bệnh viện có hơi nhàm chán, tìm cái gì đó làm mình vui vẻ một chút để giết thời gian thôi.

Chắc là do nguyên nhân sức khỏe rất tốt, nằm viện một tuần lễ, vết thương của Lão Thẩm cũng đã khép miệng tạm tạm. Khi anh bạn 'thấy chết mà không cứu' đến cắt chỉ cho anh, mặt không thay đổi nhắc tới một chuyện: "Đúng rồi, vợ của cậu mấy ngày có vẻ gấp gáp chạy ra bên ngoài, hôm nay hình như đang bận rộn chuyện gì nữa đấy, cậu nên cân phải tìm hiểu một chút xem thế nào."

Chân mày Lão Thẩm cau lại có vẻ không hiểu cho lắm: "Cậu cũng rất quan tâm đến vợ tôi à?"

Nhìn cái dáng vẻ này bạn thấy chết mà không cứu phải trợn mắt nói: "Tôi không có hứng thú với vợ cậu, nhưng mà . . ." Anh ta còn chưa nói hết câu đó liền dọn dẹp mọi thứ xong xuôi đi ra ngoài, đi rất vội nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Đứng ở cửa phòng bệnh, bạn thấy chết mà không cứu bỗng nhếch môi lắm bảm Lão Thẩm, vợ cậu thật giống cậu.

Trong cục cảnh sát của thành phố Hải Thượng có một cô gái đã đến thăm liên tục bảy ngày, cô gái ấy cũng ngại phiền bám sát lát viên cảnh sát tiếp đãi mà khua môi múa mép.

Viên cảnh sát thốt ra một câu đặc giọng địa phương: "Ày da, cô bé này, không phải là chúng tôi không giải quyết cho cô, đáng tiếc chuyện cô nói đã qua vài chục năm rồi, dù chúng tôi muốn tra cũng không tra được, nhân chứng ở đâu ra vật chứng ở đâu ra đây? Chẳng có cái gì thì chúng tôi làm cái gì điều tra cho cô được đây."

Tô Hoa ngồi trên ghế dựa, hai chân gác chéo lên nhau thành hình đang ngồi thiền, hai tay che mặt khóc hu hu "Công bằng ở đâu đây? An ninh trật tự loạn hết thế này, ngộ nhờ có chuyện không may xảy ra với người khác nữa thì thế nào, mọi người định bỏ trốn hết, thành phố hải Thượng này còn ai muốn ở lại nữa?"

Mấy anh cảnh sát cùng nhau xách loi cô đưa ra ngoài, đưa ra đến bên ngoài, đáng tiếc cô vẫn cứ muốn vào lại bằng mọi cách, một người đeo thẻ hành nghề nhà báo đang định đi vào, người kia làm bộ muốn chụp hình. Mấy anh cảnh sát đành dõ đành đưa người đi ra ngoài đồng thời đem tình tiết mọi chuyện báo cáo lại với cục trưởng.

Việc làm của cô bé đó mấy ngày gần đây xôn xao cả cục cảnh sát từ trên xuống dưới, sắp sửa mừng năm mới, sắp phải báo cáo lại tất cả cho cấp trên, nêu như bây giờ mà xảy ra chút việc mà âm ỉ thành tin tức, thế cả một năm này công sức đổ ra sông ra biển hết. Vì vậy cục trưởng đích thân tiếp đãi, vỗ về cô bé đó nói là nhất định sẽ tra cho ra chuyện này, nhưng mà thời gian đã trôi qua lâu như thế, không nhất định là sẽ tra được ra.

Cô gái đó cầm tay cục trưởng, mặt mày hớn hờ nói: "Êh, tin chắc rằng có một vị cục trưởng anh minh sáng suốt thế này nhất định sẽ mau chóng bắt được tên tù vượt ngục đó trở lại! Cố lên!"

Trước khi đi, cô còn khom người chào với mấy vị cảnh sát nọ: "Mấy ngày nay đã làm phiền mọi người, 'ôi' và bạn của 'ôi' sẽ tiếp tục theo sát công việc của mọi người, nhất định mỗi ngày sẽ viết một bức thư cảm ơn!" Ấc, mấy ngày nay ở cùng với bọn họ, thế mà đã vô tình nhiễm khẩu âm của bọn họ mất rồi.

Cho đến khi đi xa rồi, người đeo cái chứng nhận phóng viên kia mới kéo tay Tô Hoa nói: "Cô gái ơi, hai trăm nghìn có thể đưa cho tôi được chưa."

Chờ đến khi cầm được tiền, anh ta thờ dãi một hơi: "Lần sau sẽ không bao giờ làm chuyện này nữa, mới này lúc bị cảnh sát lôi ra ngoài, tôi bị dọa cho suýt chết, ngộ nhờ bị đoán được tôi không phải là phóng viên, bọn họ còn không thẳng tay tống tôi vào tù à! Tôi bảo này, một mình cô bé con như cô cũng thật là gan quá đi."

Tô Hoa khẽ mỉm cười: "Hi hi, tôi đã nói anh là phóng viên chưa? Chỉ là giống thôi chứ không phải. Không phải là anh cảm thấy đeo thẻ phóng viên nghịch rất thích à, cho nên đeo vào nghịch một tí, vừa đúng lúc anh có một cái máy ảnh, cứ thế mà tiện tay đeo vào cổ thôi? Luật pháp đâu có không cho phép chứ?"

Phóng viên giả ho hai tiếng, gờ ngón tay cái lên: "Cô thật lợi hại!" Nói xong cũng chạy trốn mất bóng.

Tại Bệnh viện, Lão Thẩm nhận được một cú điện thoại. Đầu bên kia chính là giọng nói của viên cảnh sát: "Lão Thẩm, cục trưởng đã đồng ý với vợ anh là sẽ tra lại vụ án vượt ngục mười mấy năm trước, bản lĩnh giày vò người khác của vợ anh quả thật không nhỏ tí nào."

Lão Thẩm suy nghĩ một chút, bổ sung thêm một câu: "Anh chuyển lời với cục trưởng cho tôi, Tô Hoa đã thu âm lại, nếu như ông ta dám không điều tra, cô ấy sẽ công khai chuyện này, năm nay vừa đúng là nhiệm kỳ mới, ngộ nhờ khiến cho lãnh đạo mới có ấn tượng 'bằng mặt mà không bằng lòng', vị trí cục trưởng của ông ta chắc cũng phải rung rinh đấy."

Cảnh viên càng bội phục rạp người xuống đất, "Vợ anh còn có cả chiêu này cơ à?"

Cúp điện thoại, Lão Thẩm khẽ mỉm cười: Đương nhiên là gạt cậu rồi, vợ tôi đi động cũng không mang càng không có máy ghi âm, thu cái gì mà thu chứ.

Không biết sao, khi nghĩ tới Tô Hoa thì lại nghĩ ngay đến dáng vẻ lúc cô cời áo ngực, dáng vẻ 'sóng lớn' phập phồng không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu

Lão Thẩm. Mấy ngày nằm trên giường cũng là mấy ngày bị cấm dục, Lão Thẩm cực kỳ bất đắc dĩ, mấy ngày nay hận không thể ôm lấy vợ yêu mình dốc sức làm một trận.

Vừa đúng hôm nay cắt chỉ rồi. Ừm, trai giới cũng đã lâu như thế rồi, hẳn là cũng nên được ăn mặn rồi nhỉ? Ánh mắt Lão Thẩm bắn ngay ra cửa, cực kỳ giống một con sói hoang đói bụng đã lâu đang chờ con mồi lao đầu tới.

Sau khi Tô Hoa vào bệnh viện, bởi vì đau bụng nên lượn vào toilet một chuyến, ở đó lại nghe thấy mấy cô y tá buôn chuyện.

Cô A nói: "Cậu đoán xem tôi vừa nhìn thấy cái gì?"

Cô B hỏi: "Thấy cái gì?"

Cô A lại nói: "Không ngờ bác sĩ Tường lại cười đấy, lúc anh ta ra khỏi phòng bệnh của người tên Thẩm đó í. Oa, nụ cười đó á hả, rõ là. . . Đẹp trai kinh khủng đó!"

Cô B: "Tại sao tôi lại cảm thấy có chỗ nào kỳ quái ấy, cái tên núi băng đấy lại đứng trước cửa phòng bệnh cười?"

Nghe nói như thế, chuông báo cảnh giác trong lòng Tô Hoa vang lên: Chẳng lẽ. . . Không được! Nghĩ tới đây, cô vội vàng nhanh chân chạy đến phòng bệnh của Lão Thẩm, hình ảnh hiện lên trong tâm trí khiến cô cực kỳ lo lắng đấy.

Cô không kịp thở gấp lấy một hơi, gấp gấp đẩy cửa đi vào, mới vừa vào cửa thì đã bị một người đột ngột ôm chặt lấy sau đó đè lên cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Trâu Già Gặm Cỏ Non (19)

Mặt của cô bị một đôi bàn tay ôm lấy, giữ chặt vào cánh cửa phòng bệnh, lưng của cô dính chặt vào thân thể của một người đàn ông. Tư thế này là cái tư thế gì chứ, Tô Hoa ưỡn eo thân thể, miệng không ngừng kêu ô ô bày tỏ bất mãn.

Trên cổ chợt bị một luồng khí nóng thổi qua, làm cho cô không khỏi giật mình. Cổ chính là nơi mẫn cảm nhất của cô, chỉ cần hơi đụng đến liền thấy ngứa muốn chết, huống chi là cái loại thổi hơi như có như không này! Thân thể của cô không ngừng run lên, đôi tay bắt chéo ra sau lưng cô gắng đẩy Lão Thẩm ra, đáng tiếc tay lại đặt không đúng vị trí, tay phải thế mà lại nắm trúng vật tượng trưng nam tính. Càng khó là ở chỗ, cô vẫn còn chưa hề phát giác ra, cứ ngu ngơ mê mẩn một lúc lâu, trong lòng lại không khỏi nổi lên nghi ngờ: Cái thứ gì thế này, thật thô cứng, đã thế lại còn có thể càng ngày càng lớn lên.

Lớn lên, lớn lên. . . dừng lều? Phốc, cô nhất thời không kịp phản ứng, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ bừng, tay giống như là bị điện giật lập tức vung ra.

Vốn là biểu tình đang rất ngang nhiên đầy thú vị lại đột nhiên dừng lại. Lão Thẩm liền há mồm ngậm lấy vành tai của cô, hàm răng tỉ mỉ cắn dọc theo vành tai của cô, mùi vị quen thuộc không ngừng khuếch tán ra trong khoang miệng, vị ngọt, mùi thơm ngát, mê người vô cùng. Anh một đường hôn dọc theo cần cổ Tô Hoa, lúc mạnh lúc nhẹ khiến cô không kịp chuẩn bị. Bị thương nằm viện mấy ngày này, có trời mới biết anh phải cố nhịn khổ cực biết bao nhiêu, anh thề từ nay về sau sẽ không để cho kẻ nào có cơ hội làm anh bị thương nữa.

Bị buộc cấm dục thật sự là muốn lấy mạng anh mà, hôm nay thật vất vả mới có thể khôi phục, dục vọng của anh hiện tại trào dâng như nước lũ hung mãnh cuốn cuộn chảy tới, anh thật lo lắng mình sẽ khiến cô bị hành hạ tới thế thảm. Cho nên Lão Thẩm cố gắng để cho mình buông thả bớt dục vọng ở trên môi cô, để có thể giữ được chừng mực hơn ở phía dưới. Lão Thẩm không cho phép bất luận kẻ nào có thể làm tổn thương tới người phụ nữ của mình, bất luận kẻ nào, dĩ nhiên cũng bao gồm cả anh!

Lão Thẩm tỉ mỉ hôn, khí nóng càng ngày càng nóng rực, Lão Thẩm quay người cô lại, nhìn thẳng vào đôi mắt cô, mặt mày tươi cười, đôi tay cũng không an phận một tay tiến vào thăm dò phía trong quần áo cô, cách áo ngực xoa nắn mềm mại của cô. Rất nhanh đỉnh đồi mềm mại kia lập tức đứng thẳng dưới tay Lão Thẩm, thật giống như muốn bứt tung áo ngực nhảy ra ngoài. Lão Thẩm nhếch môi, sờ tới sau lưng, mở khuy áo.

Tô Hoa cảm thấy trước ngực chợt lạnh, cô liền tỉnh táo lại trong sự mê muội, cô trừng mắt nhìn quanh, mang oán hận: "Lão Thẩm thôi, nơi này là bệnh viện, người. . . . . A. . . . ." Ngay sau lời nói của cô, Lão Thẩm chợt dùng thêm sức lên hai tay, tay của Lão Thẩm giờ phút này đang siết chặt mềm mại của cô, vô cùng chăm chú xoa nắn. Cảm giác vừa đau lại vừa tê dại khiến Tô Hoa không nhịn được kêu lên, đáng tiếc vừa kêu dứt lời thì cô lập tức hối hận. Hiệu quả cách âm của bệnh viện cho dù có khá hơn nữa thì cũng không nhịn được kích tình như vậy của bọn họ nha!

Cô ngược mắt nhìn lên người đàn ông đang bị lửa dục thiêu đốt kia, bất đắc dĩ, giang hai cánh tay ôm lấy cổ anh, sau đó eo thon nhỏ cũng đẩy lên phía trước, đẩy dần Lão Thẩm một đường ngã thẳng lên trên giường bệnh.

Cảm thấy sự chủ động của cô, Lão Thẩm càng thêm hưng phấn, mặc cho Tô Hoa đẩy ngã anh xuống giường, sau đó nhíu mày cười một tiếng, tựa như đang khích lệ cô tiếp tục cố gắng.

Lão Thắm ở phòng bệnh riêng biệt nên có không ít điểm thuận lợi, nhưng mà đối với anh giờ phút này mà nói, điều tốt nhất khi ở phòng bệnh này chính là cái giường cực lớn!

Tô hoa nhảy lên giường, cười lên người Lão Thắm, mặt mày như tơ, cô lè lưỡi liếm một vòng quanh cái điểm đỏ ở trên ngực anh, cảm thấy trong người anh cũng đang gợn sóng, cái lều phía dưới càng thêm dựng cao. Mà giờ khắc này Lão Thắm cũng không vội tiến công, ngược lại cứ mặc cho cô làm xằng làm bậy.

Lúc này, Tô Hoa chợt kéo chân, sau đó đè ở trên người Lão Thắm, còn mình liền lăn một vòng nhảy đến dưới giường, cô gắt gao nắm chặt hai đầu chân, thờ hồn hèn nói: "Cái lão hạ lưu này, thân thể còn chưa kịp hồi phục thì đã muốn vận động mạnh, ngộ nhờ lại bị thương lại thì làm thế nào? Em không muốn nửa đời sau của mình lại phải phục vụ cho một lão già bán thân bất toại đâu!"

Lão Thắm cau mày, phía dưới cũng đã muốn nổ tung tới nơi rồi, thanh âm trầm thấp giống như là vang lên từ trong sa mạc: "Em cho rằng một cái chân nho nhỏ cùng một cái giường như thế này thì có thể vây được anh sao? Hơn nữa. . . . ." Anh chợt lộ ra cái loại biểu tình điên cuồng nóng nảy trong truyền thuyết, làm cho trái tim nhỏ hung hăng của cô trở nên lưỡng lự: "Anh đã tốt lắm rồi, em sẽ biết rất nhanh thôi."

Lão Thắm nói xong câu này thì Tô Hoa đã tin hơn phân nửa, anh ngày thường thân thể rất khỏe mạnh, tốc độ phục hồi lại vô cùng thần kỳ hiện tại đã gần bằng lúc trước, vậy mà cô còn lo lắng chuyện vận động mạnh sẽ làm anh bị thương không khác nào là cười nhạo anh! Ý nghĩ trong đầu còn chưa kịp hoàn chỉnh thì Tô Hoa đã bị buộc thối lui hai bước, cả người dính vào vách tường.

Lão Thắm không do dự nữa, ngang nhiên đem vật to lớn kia áp sát vào bắp đùi Tô Hoa, không ngừng ma sát. Mặc dù cách hai tầng vải vóc, cô thậm chí vẫn còn có thể cảm nhận được rõ ràng từng nhịp đập của các mạch máu trên vật to lớn ấy, nó từng phát từng phát đụng chạm vào bắp đùi của cô, nóng rực, ướt át còn dâng lên một cảm giác thoải mái khó nói thành lời. Thân thể rất rõ ràng nói cho cô biết: muốn, càng muốn có nhiều thêm sự xâm nhập khác.

Vì vậy cô đưa lên đôi môi của mình, dùng sức mút vào lửa nóng trong miệng của Lão Thắm, giữa lúc răng môi giao hòa, cô yếu ớt nhớ tới: "Lão Thắm, Lão Thắm. . . . ."

Người tình mê đắm chính là liều thuốc trợ tình tốt nhất, làm cho dục vọng dâng trào của Lão Thắm như được thoát ra theo từng hơi thở từng tế bào trên người.

Lão Thắm thả tay loại bỏ chỗ quần áo vướng víu, để cho to lớn của mình ngang nghiêng tiếp xúc với vườn hoa ấm áp của cô. Giờ khắc này anh điên cuồng muốn có được người phụ nữ trước mặt, muốn đi sâu vào trong cơ thể cô, mãnh liệt ra vào, so với bất kỳ lần nào trong quá khứ cũng là mãnh liệt nhất.

Anh ra sức dùng eo éch đưa vật phái nam của mình ngang nghiêng tiến thẳng vào vườn hoa ấm áp, con đường nhỏ hẹp kia cũng đã sớm ướt át bởi vì không chịu nổi sự ra vào không ngừng của anh mà co rút từng trận từng trận, trên mặt Tô Hoa cũng lộ ra thân sắc rồi rầm, hàm răng của cô không còn cắn chặt môi dưới nữa mà thoải mái kêu rên.

Ánh mắt vui thích cùng nét mặt khổ sở cùng hiển hiện trên khuôn mặt cô, trong miệng lại không ngừng thốt ra những tiếng nức nở nghẹn ngào, ý thức của Tô Hoa đã bắt đầu tán loạn rồi, cô chỉ có thể theo bản năng ôm thật chặt thắt lưng Lão Thắm, ngón tay bấm mạnh vào lưng anh.

Cảm thấy phần lưng đột nhiên xuất hiện cảm giác đau, Lão Thắm cuối cùng tỉnh táo lại: sợ là mình đã quá nóng nảy. Cho nên anh cố gắng không chế lại lực ra vào của mình, đồng thời rút ra một chút, khiến vật nam tính kia chỉ dừng lại ở phía ngoài vườn hoa ấm áp.

Theo động tác đột ngột rời đi của Lão Thắm, trong cơ thể cô có một cảm giác trống rỗng khó nói nên lời, giống như nơi thuộc về anh bỗng dưng không còn, Tô Hoa không nhịn được nắm chặt bả vai Lão Thắm, trong miệng lầm bầm: "Không cần ——" đồng thời bụng cũng nâng cao, đem chính mình hướng trong ngực Lão Thắm đòi hỏi. Khi vật nam tính của anh lại tiếp tục ra vào, thì vẻ thỏa mãn lại hiện lên trên khuôn mặt cô.

Thấy ánh mắt cô mê ly giống như ánh mắt lười biếng của một chú mèo, trên mặt vẫn còn một màu hồng rực, tất cả những ám hiệu này là muốn nói cho Lão Thắm biết rằng cô muốn. Mà cô chủ động đem chính mình đưa tới, càng khiến khát vọng đè nén đã lâu của anh được giải phóng. Anh ngang nhiên đem vật nam tính của mình đâm thẳng vào chỗ sâu nhất của cô, va chạm vào từng điểm từng điểm, khiến cả khu vườn đều run rẩy, sau đó dịch mặt ướt át không ngừng chảy ra, thấm ướt hết cả của anh. . . . . Lão Thắm biết nơi đó là điểm mẫn cảm của Tô Hoa, vì vậy càng thêm ra sức không ngừng đâm chạm vào nơi đó, dần dần đưa cô lên đỉnh.

Thỏa mãn đến cực hạn lập tức như muốn đánh mạnh vào đầu cô, lý trí của cô sắp hỏng mất hoàn toàn, có một âm thanh không ngừng gào thét yêu chính là ở cùng một chỗ, là kết hợp thật sâu với nhau! Cái loại hòa hợp hai làm một sung sướng tinh tế vô cùng, ở trong thân thể như dây lên từng đợt cao trào. Thiên đường là cái gì, nhân gian là cái gì, hai người cùng ở một chỗ, và mình có thể đem toàn bộ tâm tư cùng thân thể giao cho anh đó chính là thiên đường của nhân gian!

Lúc động tình, Tô Hoa quên mình thốt lên: "Lão Thắm, em yêu anh!" Thanh âm kia vô câu vô thúc, trong lúc hai người đang rong ruổi với đầy thích thú, thực sự đã thả lỏng hết tình cảm sâu đậm của họ không thể nghi ngờ.

Nghe nói như thế, Lão Thắm tăng nhanh tốc độ phía dưới, vật nam tính kia nhanh chóng lao sâu vào, rút ra lại đâm sâu vào, mỗi một lần đều giống như muốn đâm rách toang cả vách tường hoa bên trong, mà vườn hoa ướt át kia mỗi một lần cũng đều thắt chặt như muốn giữ mãi vật đó của anh ở bên trong, không chịu buông ra.

Vui thích nhanh chóng lan rộng ra khắp không gian, hai người sau khi trải qua giai đoạn kích tình nhộn nhạo đạt được đến đỉnh cao dục vọng thì khắp người đã toàn mồ hôi, giống như những bông pháo hoa sau khi phóng lên tới nơi cao nhất liền nhanh chóng nở rộ khoe ra vẻ đẹp rực rỡ. trong thoáng

chốc kia, là sự kích động khó nói lên lời, cả người giống như là bị tung lên thật cao, so với ngồi trên thuyền hải tặc càng thêm kích thích gấp trăm lần nghìn lần.

Cảm giác kia kéo dài hồi lâu, biết Tô Hoa đã phục hồi lại tinh thần, vật nam tính kia đã ngang nghiêng bắn ra chất lỏng nóng ẩm ở ngay lối ra vào trong cơ thể cô rồi. Cô sững sờ thật lâu, chờ tất cả bình tĩnh lại, lúc này mới phản ứng được, vì vậy nắm tay nện mạnh ở trên bả vai lão Thẩm "Anh đã làm gì!"

Lão Thẩm hôn môi của cô, ngăn cản lời nói kế tiếp. Anh kéo thân thể mềm mại của Tô Hoa, đem cô ôm thẳng lên giường, đồng thời nhỏ giọng nói: "Xuyết —— có người bên ngoài."

Tô Hoa quay đầu, nhìn khe nhỏ phía bên ngoài cửa hiện lên hai ba cái đầu, mấy cái đầu kia còn có điểm rất quen thuộc! Cô muốn học máu được không? bọn họ vì sao lại tới, bọn họ đã nhìn bao lâu, bọn họ đến tốt cùng đã thấy cái gì?

Cô vừa đến bên giường liền lấy chân quần chặt mình và Lão Thẩm vào bên trong, bộ mặt xấu hổ không biết giấu vào đâu: Mặc dù chuyện tính phúc của vợ chồng là chuyện cực kỳ bình thường, nhưng có vợ chồng nào lại làm chuyện này trong bệnh viện? Lại có vợ chồng nào bị người khác bu lại nhòm trộm lúc mình đang làm? Đây thì có khác gì với những người đóng phim sex đâu chứ?

Thật không còn mặt mũi nào ra ngoài gặp người rồi. Tô Hoa ánh mắt xốc xếch quét qua Lão Thẩm, vừa tức vừa ảo não: "Đều tại anh, ở đâu cũng giờ trò hạ lưu được!"

Lão Thẩm cười vang lên: "Hạ lưu còn có thể phân biệt được ở đâu nên ở đâu không nên, vậy thì không phải là hạ lưu." Nói xong còn hôn trộm một cái, mặt thoả mãn.

Tô Hoa dán vào ngực của anh, ngón tay cái cùng ngón trỏ dùng sức kẹp lấy, siết chặt chầm đồ nhỏ của Lão Thẩm kéo ra ngoài, sau đó buông tay! Cô bĩu môi: "Em có thể cho phép anh hạ lưu ở bất cứ nơi đâu, nhưng nếu anh dám hạ lưu không phân biệt đối tượng, vậy em nhất định. . . . ." Cô dùng một chút, mặt lộ vẻ hung quang: "Giết chết anh!"

Bên ngoài chính là đám người Tiểu Bạch còn có Tiểu Lương, chuyển đi này bốn người đều là nhận được điện thoại của Lão Thẩm, sau đó vội vàng bỏ lại tất cả mọi việc ở phía sau nhất loạt lao tới, dù sao tất cả chi phí cùng tổn thất đều đã có Lão Thẩm chi trả.

Bốn người ở tại cửa ra vào, mới vừa còn do dự có muốn nhìn hay không nhìn, Mạc Tiểu Lam đã chặn lại ánh mắt của Tiểu Bạch, Chu Công ngăn cản. . . . Chu Công vừa nghĩ tới muốn ngăn Tiểu Lương, nhưng cuối cùng lại không dám ngăn trở, Tiểu Lương cứ thế một mình nằm ở bên cửa sổ say sưa ngắm nhìn toàn bộ. Căn cứ vào nguyên tắc vui một mình không bằng tất cả cùng vui, cô còn nhiệt tình lôi kéo Chu Công cũng sang đây xem cùng, đã có một đôi đi trước làm gương, Tiểu Bạch cũng đã tiến lại gần rồi, Tiểu Bạch tới chẳng lẽ Mạc Tiểu Lam còn có thể bỏ qua sao? Vì vậy. . . . . Bốn người "tốt" vô cùng ý tứ chen chúc đầu lớn nhỏ ở cửa sổ vừa sợ hãi than thầm hộ Tô Hoa vừa khuyến khích cho Lão Thẩm.

Tiểu Lương nghĩ, nếu là đem một màn này quay lại, sau đó tùy tiện bán cho một tuần san nổi tiếng nào đó, lấy tựa đề là: Kích tình trong bệnh viện! Tuyệt đối bán đắt như tôm tươi nha, rất có đầu óc kinh doanh rồi. Cô phải bội phục mình chết mất, nhưng rất đáng tiếc vừa nghĩ tới vai nam chính là cậu của mình, thì ý nghĩ của cô nàng giống như một quả cầu bị xi hơi vậy. Ngộ nhờ khiến cậu biết được, kết quả của mình đó chính là một chữ: Chết.

Chợt Tiểu Bạch kêu lên, cô chỉ vào cái chắn trên giường không ngừng đội lên gọi: "Chăn đang động, động thật lợi hại mà, bọn họ là lại bắt đầu sao?" Nhất thời ba cái đầu khác lại bu đen lại.

Mà đúng lúc này, đột nhiên cửa phòng mở ra, gương mặt của Tô Hoa đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bốn người bọn họ. Kinh ngạc, bốn người đang định chào hỏi, chợt Tô Hoa vươn tay, ngoài ý muốn nhắm vào bộ ngực Tiểu Bạch đánh tới.

Tiểu Bạch ngã lui về phía sau một bước dài, đã dẫm vào chân của Mạc Tiểu Lam, Mạc Tiểu Lam nhảy lên, đụng vào Chu Công ở bên cạnh, mà Chu Công không có phòng bị đành ôm Tiểu Lương ngã xuống. . . . .

Bốn đứa ngồi giống nhau, toàn lên lút rình mò người khác, giờ lại hợp lực biểu diễn một cuộc đùa giỡn: Lôi Phong thấp ngã xuống, biệt danh Cờ Domino, tên khác: người Pháp Hải không biết yêu.

Rất nhanh, Lão Thẩm xuất viện, mà có bốn người lại bị đưa vào phòng cứu cấp rồi.

Lão Thẩm mang theo Tô Hoa đến ở khách sạn Ôn Tuyền mà anh đã sớm an bài tốt, mấy ngày vừa rồi bận rộn như vậy nên Tô Hoa quả thật chưa được tắm rửa thoải mái lần nào, hơn nữa trong bệnh viện lại mới gì kia, cho nên trên người lại càng thêm nhớp nhúa rồi. Mà Lão Thẩm ở trong phòng mở ra video, trong màn hình hiện ra một người đàn ông tóc vàng đẹp trai, hướng về phía Lão Thẩm đá lông nheo, dùng Trung văn lưu loát nói: "Thân ái, có việc gì mà lại mời lão tử tới đây."

Lão Thẩm về mặt lãnh khốc: "Giúp tôi làm hai chuyện, tiền thù lao do cậu quyết định."

Người đàn ông tóc vàng đẹp trai thu lại nụ cười đùa giỡn, trong lòng hồi hộp: ha ha, vị tài chủ này cuối cùng cũng mở miệng, lão tử đây dựa không ngớt cầu xin được giải quyết sự tình giúp hần mà hần vẫn mãi không đồng ý, hôm nay. . . . . Đột nhiên đầu đã thông suốt?

Ôm hứng thú nòng hậu nghe xong hai chuyện của Lão Thẩm, người đàn ông tóc vàng đẹp trai chợt rướn cổ lên, há to mồm, hô to: "NO——"

Lão Thẩm đóng video, uống ly rượu đỏ trên bàn kia, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn cánh cửa phòng tắm có người phụ nữ của mình đang mãi nghịch nước, chợt, bước chân anh nhanh chóng chuyển động, đôi lông mi khắc sâu —— ở phía xa có một người đàn ông đang cầm máy ảnh núp trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Trâu Già Gặm Cỏ Non (20)

Phù phù một tiếng, người đàn ông núp trong bóng tối đột nhiên bị rơi vào trong suối nước nóng, hắn vẫn không thể thấy rõ rốt cuộc là ai đã ném mình xuống, đột nhiên hắn chỉ thấy một lực đạo rất lớn nắm chặt người mình ném thẳng xuống suối nước nóng, hắn ra sức giãy giụa, đáng tiếc vô luận hắn có giãy giụa như thế nào đều không thể thoát khỏi cái áp lực như ngàn cân đó. Hắn trợn to hai mắt trong nước, tay vuốt loạn xạ, căn bản không biết mình gặp phải cái loại quái vật gì nữa. Trong miệng uống phải mấy ngụm nước suối, hắn bắt đầu hoảng sợ, sợ hãi. . . . . Máu đen chết chóc kinh khủng bao phủ ngay trước mắt hắn, khiến cho hắn tuyệt vọng. Trước khi hắn ngất đi, hắn nghe thấy trong tiếng nước chảy ào ào có một giọng phụ nữ trong trẻo vang lên: "Lão Thẩm, chớ có giết chết hắn."

Vì vậy thoáng chốc hắn đã không còn nghe thấy tiếng nước chảy, nhưng hắn lại bị ném xuống đất, nằm trên mặt đất giống như là cá chết, chỉ có thể không ngừng nôn mửa, trong bụng hắn đã uống đầy nước nóng, cổ họng như bị lửa thiêu đốt, mắt thì toàn là những tia máu đỏ rực. Hắn không nghĩ ngợi chút nào, nếu không có câu nói của người phụ nữ kia thì mình hôm nay tuyệt đối sẽ chết ở nơi này. . . . . Hắn nhìn về phía người đàn ông đang đứng cạnh người phụ nữ kia : Chẳng nhẽ người đàn ông đó chính là cái người trong truyền thuyết Thẩm Tiểu ngu?

Ngay từ lúc Thẩm Tiểu Ngu chuẩn bị về Thượng Hải thì tin tức đã bị truyền ra, giới truyền thông trong cả thành phố đều rục rịch ngóc đầu dậy, người đàn ông này lấy tốc độ thật nhanh nổi lên, tư liệu về anh ta cũng chỉ có cái bài viết liên miên bất tận trên cái trang web kia mà thôi, có bao nhiêu người tò mò về cuộc sống thần bí của anh ta, có bao nhiêu người muốn nắm giữ bí quyết phát gia trí phú (phát tài) của anh ta, đây chính là mấu chốt buôn bán. Thật vất vả dùng hết các mối quan hệ dày đặc mới có thể biết được tới nay Thẩm Tiểu Ngu ngủ lại khách sạn Ôn Tuyền này, vị ký giả này tính toán đến ôm cây đội thỏ, thật vất vả mới phát hiện được chân dung thực sự của vợ Thẩm Tiểu Ngu, thật vất vả mới có thể chụp được hình ảnh hai người thân mật, thật vất vả. . . . . Nhưng hắn lại không biết tất cả những điều tốt đẹp ấy sẽ dễ dàng bị hủy đi hoàn toàn như thế.

Ông trời chơi hắn mà, hắn đi được đến cửa này dễ dàng lắm sao? Hắn đang đem đầu mình treo trên dây lưng quần có phải không hả! Nhất là lại gặp phải loại quái vật có tính khí nóng nảy như thế này, chúa ơi!

Lão Trầm đập một cú thật mạnh vào con chó sắp chết kia, nhỏ giọng nói: "Trò về thông báo cho ông chủ cùng các đồng nghiệp của anh, tôi Thẩm Tiểu Ngu không chấp nhận phỏng vấn, nếu ai có can đảm muốn đào xới chuyện riêng tư của tôi, thì anh chính là một tấm gương cho bọn họ. Lần sau , tôi sẽ không bỏ qua dễ dàng cho mấy người như thế này nữa đâu. Cút ——"

Lời nói vừa dứt, con chó sắp chết kia chỉ có thể dùng chút hơi sức tàn còn sót lại cố gắng bò ra khỏi nơi nguy hiểm này.

Tô Hoa vẫn đang nằm ở trong suối nước nóng, cô dựa hẳn người vào cạnh dòng suối nhìn theo phía cửa rất lâu, cô cứ duy trì tư thế ấy cho tới khi Lão Thẩm thuận thế trượt đến bên cạnh người, cô cũng không kịp phản ứng.

Bàn tay Lão Thẩm đặt trên cái lưng bóng loáng của cô vuốt ve hai cái, sự nóng nảy lúc này hoàn toàn biến mất, hiện tại anh chính là một người dịu dàng trầm tĩnh trong mắt tràn đầy khát vọng của một người đàn ông chân chính! Người đàn ông lên tiếng trấn an cô: "Làm em sợ?"

"Không có. . . . ." Có một lời không thể nói ra, Tô Hoa nắc cục, cô chột dạ liếc Lão Thẩm một cái, trái tim nhỏ đập "bùm bùm".

Lão Thẩm mượn cơ hội đưa tay trượt đến trước ngực của cô, bàn tay vuốt ve lên xuống mấy lần, hơn nữa lúc vuốt ve làn da trắng mịn của cô lực cánh tay anh lại càng thêm dịu dàng, lưu luyến.

Tô Hoa bị sờ soạng khiến trên người cũng ngứa ngáy, cô liền tránh né theo bản năng.

Lão Thẩm, anh với cái người vừa rồi có thể sẽ xảy ra vấn đề gì không? Ngộ nhờ hắn kiện anh tội cố ý gây thương tích thì làm sao đây? Ai, ai, mặc dù xem anh dạy dỗ người khác rất là sáng khoái, nhưng nghĩ tới những chuyện xảy ra sau đó thì cô liền đặc biệt thấy nhức đầu."

Phiền não của cô lại đổi lấy tiếng cười của Lão Thẩm, anh theo thói quen đưa tay xoa xoa đầu cô, khiến mái tóc dài của cô rối tung rối mù : "Cô bé ngốc, lo lắng cái này làm gì. Nếu là hắn dám nói lung tung, làm cho hắn. . . . ." Một chữ chết nhất thời được kim lại, anh dừng một chút, liền đổi lời nói: "Còn nhớ cái người ký giả trong bữa tiệc đầy tháng của con gái Phương Thiên Hoàng không?"

Tô Hoa ngay lập tức nghĩ tới, chính là cái người bị Lão Thẩm đẩy ngã xuống nước, sau đó mãi mới được người ta dùng thuyền cứu hộ cứu lên, nhưng tại sao anh lại nhắc tới cô ta vào lúc này?

Lão Thẩm khẽ mỉm cười: "Nghe nói thời gian qua trong công việc của cô ta không may xuất hiện rất nhiều vấn đề nghiêm trọng, bị xa thải rồi, cũng không thể bám trụ với nghề được, đành đổi nghề rồi."

Nghe Lão Thẩm hỏi hột nói sơ qua kinh nghiệm bi thảm của ký giả kia, Tô Hoa cả kinh: "Lão, lão Thẩm, không phải là anh làm chứ? Như thế có vẻ hơi bị tàn nhẫn rồi!."

Lão Thắm vô tội lắc đầu: "Thật sự không phải là do anh làm. Người đứng ở bên hồ làm sao có thể tránh bị ướt giày đây, những kẻ chuyên đi đào bới chuyện riêng tư của người khác như bọn họ cũng đã trêu chọc vào không ít người không nên chạm tới, đâu cần anh phải ra tay?"

Điều này cũng đúng, đáng tiếc Tô Hoa vẫn nghi ngờ: "Như vậy, ngày đó sao lúc ở trên thuyền cùng với hôm nay anh lại tự mình ra tay?"

Ánh mắt lão Thắm rơi trên người cô, giọng nói chậm chạp, nhả từng chữ từng chữ một, nét mặt giống như mới được lòi ra từ trong hầm băng: "Dám đụng đến người phụ nữ của anh, chính là tìm chết!"

Chưa từng thấy qua một Lão Thắm tràn đầy khí phách cùng sát khí như vậy, nếu không phải chính tai nghe được, Tô Tô sẽ cho rằng đây là ảo giác của mình. Giọng nói kia cứ vang vọng bên tai, mặc dù lời nói có hàm chứa sự chết chóc lạnh lùng nhưng lại như một dòng suối ấm áp chui vào trong lồng ngực cô. Có lẽ anh tàn nhẫn, có lẽ anh thô bạo, có lẽ anh là người bất chấp cả tình thân, nhưng tất cả những việc anh làm đều là để bảo vệ cho người quan trọng trong lòng anh.

Tô Tô thật không biết, cuộc đời mình đã từng làm việc tốt gì cảm động tới trời đất, khiến ông trời lại để cho cô được làm người phụ nữ của Thắm Tiểu Ngu. Cô càng suy nghĩ sâu xa hơn, trong bụng nghĩ thầm: có lẽ mình còn phải cảm tạ cả Tô Quốc Quân?

Trong lúc đang mải mê suy tư, tay Lão Thắm đã trượt vào bên trong áo của cô, nắm chặt đỉnh đồi tuyết trắng. Tô Hoa không có phòng bị liền kêu “A” một tiếng, cô trầm cả người vào trong nước, muốn bảo vệ cơ thể mình khỏi bàn tay anh: "Thắm đại gia, hôm nay hãy bỏ qua cho cô gái bé nhỏ này đi, anh quên ở trong bệnh viện anh đã dày vò em kịch liệt như thế nào rồi sao. . . . ."

Lão Thắm chỉ đưa tay ra đã dễ dàng kéo cả người cô về phía mình, ôm cô vào trong ngực, giọng nói dịu dàng có thể chảy chảy thành nước: “Được, anh chỉ ôm em thôi, sẽ không làm gì khác. Nhưng nếu như em còn lộn xộn, anh sẽ không dám bảo đảm”

Tô Hoa thật sự không còn dám lộn xộn nữa, cô an phận nằm yên trong ngực Lão Thắm ở giữa bồn tắm nước nóng, thời gian không biết trôi qua bao lâu, cảm thấy Lão Thắm ở sau lưng không hề có động tĩnh gì, cô đột nhiên chui vào trong làn nước, giống như Mỹ Nhân Ngư bơi ở dưới đáy hồ. Cô bơi ước chừng trăm mét, thì nổi hẳn lên mặt nước. Quay đầu, muốn hướng về phía Lão Thắm làm mặt quỷ, không nghĩ rằng, ngay khi quay đầu, ngược lại chính mình mới là người bị giật mình.

Chỉ thấy Lão Thắm đang ở ngay sau lưng cô, nhếch miệng cười với cô, nụ cười dịu dàng hiền lành khác thường: "Anh nói rồi. . . . ."

Tiếng nói bị bao phủ bởi nụ hôn như cuồng phong bão táp của anh, nụ hôn của anh mang theo cả hơi thở nóng rực, cùng sự ẩm ướt của cả bầu trời, có sự ẩm áp dịu dàng làm say đắm lòng cô, lại thật giống như chỗ nào cũng có nụ hôn của anh, khiến cho cô không thể nào trốn thoát. Tô Hoa liếc mắt, ở dưới sự kích thích này cam tâm tình nguyện nộp khí giới đầu hàng. Có lẽ đời trước, đời trước đời trước nữa. . . . . cô chính là núi Ngũ Hành Sơn đã áp chế con khi Thắm Tiểu Ngu kia quá lâu rồi, cho nên đời này là anh tìm tới trả thù, nhất định là như vậy!

Lão Thắm cũng khẽ cười: đây là chúng ta đang đi nghỉ tuần trăng mật, đã bị dây dưa mất đi mấy ngày rồi, nay phải bồi thường lại gấp đôi là lẽ đương nhiên!

Vì vậy, ở suối nước nóng dành riêng cho hai người bọn họ, có hai thân thể xích lửa trần truồng quấn quít ở chung một chỗ, có tiếng một lớp sóng xô lên một lớp sóng khác không ngừng vang lên, người đàn ông này chính là cao thủ trong cao thủ, anh luôn dễ dàng tìm được điểm nhạy cảm của cô, lần lượt đưa cô tới sự vui vẻ tột cùng. Mà người phụ nữ của anh cũng không phải là một người yếu ớt, sau mấy lần ở dưới, nắm giữ được quy luật vận động của anh, cô liền lấy phòng thủ làm thế tấn công! Có một nguyên tắc, nếu tránh không khỏi, liền hưởng thụ anh ta. Cô chủ động ngửa lên thân thể, hai chân quấn ở bên hông Lão Thắm, đôi tay ôm chặt lấy cổ của Lão Thắm, từ trên cao nhìn xuống hôn lên trán Lão Thắm. . . . .

Ở Thượng Hải này thật là rất thoải mái, không có công việc không có học tập, mỗi ngày đều được sống phóng túng, cơm nước no nê sau đó lại "Vận động" một phen, cuộc sống phong phú khác thường.

Mà bọn Tiểu Bạch sau khi xuất viện mỗi ngày đều thần thần bí bí, đi sớm về trễ, cả ngày lẫn đêm đều không nhìn thấy được bóng người, Tô Tô thật tò mò: bọn họ vì sao lại cũng cùng lúc tới Thượng Hải này chơi đùa đây?

Một ngày nào đó Lão Thắm bị lão hữu xin chút thời gian ôn lại chuyện quá khứ, Tô Tô thì không thể rời giường được nên nằm ngủ luôn một mạch tới tận chiều tối, cô tùy tiện ăn một chút đồ ăn vặt rồi vùi đầu vào máy tính. Bởi vì bản thân đang ở Thượng Hải cho nên từ mấy ngày trước cô đã có thói quen lên trang mạng “Những chuyện thú vị ở Thượng Hải” ở trên Microblogging, trên web tất cả đều ghi chép về những nơi có thức ăn ngon hay các trò chơi thú vị ở Thượng Hải. Nói thí dụ như mấy ngày trước, cô ở trên web thấy có người giới thiệu một nhà hàng có món bánh bao hấp ngon vô cùng, vì vậy buổi tối hôm đó cô liền lôi kéo Lão Thắm xếp hàng ba giờ mới mua được mấy cái bánh bao nhưng hương vị thì chẳng ra gì. Lại nói thí dụ như, cô lại thấy được một lời giới thiệu về một khu vui chơi vô cùng thú vị, ở nơi đó có trò chơi đập xe trên không trung rất thích hợp với những đôi đang hẹn hò yêu đương đến để thử nghiệm cảm giác tim đập rộn ràng, vì vậy Tô Tô lại liền mơ hồ lừa gạt kéo Lão Thắm đi tới, kết quả. . . . . Đúng là đập xe trên không trung, độ cao —— ba thước. Không trung em gái nhà ông, không phải là một căn nhà cao tầng thôi sao, Lão Thắm nhà tôi tùy tiện nhảy nhót cũng không có vấn đề gì!

Tuy nói có tí chút tin tức lừa bịp này, nhưng trong lúc nhàm chán —— Tô Tô lại ngồi xem không biết mệt mỏi. Chợt trước mắt cô sáng lên, cả người lười biếng bỗng dừng lại có một sự xúc động làm bật dậy như lò xo. Cô bật toàn màn hình trang Microblogging, mở to hai mắt từng chữ từng chữ đọc qua: hôm nay khoảng ba giờ sáng, ở một hang động rộng rãi tại Thành Tây xảy ra vụ án giết người, người chết là một người đàn ông trên dưới năm mươi tuổi, trên người bị đâm ba nhát dao, một nhát ở trên eo, một nhát ở trước ngực, một nhát trí mạng ở cổ. ở trong hang động còn phát hiện được rất nhiều thiếu niên, và thiếu nữ bị mất tích đã lâu, tất cả đều được giải cứu ngay sau đó, bọn họ đều khóc lóc kể về cảnh sát về việc mình đã bị người chết bạo hành, ngược đãi như thế nào. . . . .

Thấy hình hiện trường vụ án, Tô Tô chợt cười to lên: "Tốt! Chết tốt lắm, thứ người như thế chết cho trái đất được sạch sẽ."

Cười to một hồi, cô lại chấn động với ý nghĩ vừa lướt qua trong đầu, vội gọi điện thoại cho Lão Thẩm: "Này, anh bây giờ đang ở đâu, có thể nói chuyện không?"

Dầu bên kia điện thoại vang lên một giọng nói vô cùng quyến rũ mê hoặc: "Xem tình hình hiện tại có vẻ là không rảnh, cô có chuyện gì không, nếu như có chuyện gấp, tôi giúp. . . . ."

Tô Tô quyết định cúp điện thoại thật nhanh. Cúp điện thoại rồi, cô nhất thời nghi ngờ: mình vì sao lại cúp máy? Lúc này không phải mình nên hỏi người phụ nữ kia xem họ đang ở đâu, sau đó ăn mặc thật xinh đẹp tới nhận Lão Thẩm đưa về khách sạn sao? Mình cúp máy như thế có vẻ là quá hẹp hòi rồi, giống như là mình đã bị ăn một hũ giấm vậy! Rõ ràng mình chưa từng ăn giấm bao giờ, nhưng Lão Thẩm mà có gan đi giờ trò lưu manh với những người phụ nữ khác, thì mình sẽ trực tiếp giết chết anh ta, ghen lắm gì?

Vì vậy, Tô Tô háng giọng, lại bấm số điện thoại của Lão Thẩm, lúc này điện thoại vừa thông suốt, cô cũng không đợi người phụ nữ kia mở miệng, lớn tiếng dọa người: "Gi kìa, Trầm Tiểu Ngu còn sống không. Nếu như còn sống, nói với anh ta, lúc trở lại nhớ mua một cuộn dây, một cái roi da, một cái còng tay, còn có một ít nến và muối hột." Cô nói một hồi, dừng lại suy nghĩ thêm một chút lại bổ sung, "Không mua đủ thì đừng mong trở lại."

Nói xong, lúc này mới thở hắt hắt một hơi, điệu bộ rảnh rang chờ đợi đối phương trả lời. Cũng không lâu lắm, nghe được tiếng cười khẽ của người phụ nữ kia: "Cô bé, khẩu vị hơi nặng một chút. Được rồi, tôi sẽ chuyển lời, đúng rồi, mới vừa rồi Tiểu Ngu có nói sẽ về muộn một chút, cô không cần phải đợi anh ấy, cô cứ ngủ tiếp đi."

Lời nói này của cô ta nhẹ nhàng băng quor, nhưng lại có sức công kích cực mạnh, trực tiếp bỏ qua hoàn toàn lời nói của Tô Tô.

Đầu tiên cô ta cười, cười đến nhẹ nhõm —— bày tỏ cô gái này vô cùng tự tin, về mặt tinh thần coi rẻ đối thủ;

Tiếp theo cô ta nói cô có khẩu vị nặng —— bày tỏ cô gái này là người trong nghề, đối với SM tối thiểu là có hiểu biết;

Trở lại cô ta dám nói Lão Thẩm sẽ về muộn một chút —— ám hiệu tối nay sẽ xảy ra chút chuyện gì đó với Lão Thẩm sao? Mẹ nó, quá không biết xấu hổ!

Cuối cùng, nhưng không phải là đòn yếu nhất, cô ta nói "Ngủ tiếp" —— cô ta dùng tiếp tục hai chữ, hiển nhiên là nghe nói mình tham ngủ, mẹ nó chỉ riêng một điểm này, cô ta chính là đang trắng trợn lên tiếng thị uy mà!

Cái gì có thể nhịn, chứ riêng bị làm nhục thì không thể nhịn.

Tô Tô quả quyết hỏi rõ ràng địa chỉ từ cô gái này, sau đó vén chăn lên, nhanh nhẩu rửa mặt, hóa trang. Cô học ngành biểu diễn nên đối với hóa trang đều không xa lạ, nhưng một Tô Tô bình thường lười biếng đã thành tính, luôn luôn là mặt mộc không trang điểm, đúng là trời sinh không có trí tiến thủ. Nhưng hôm nay không giống với bình thường, muốn đi ra ngoài chiến đấu thì phải vũ trang đầy đủ.

Thay bộ váy màu hồng lộ vai thấp ngực, bên ngoài khoác thêm cái áo choàng lông màu trắng, đi một đôi giày cao gót, ngay lập tức trước gương xuất hiện một mỹ nữ tươi tắn như hoa.

Sau khi chuẩn bị vũ trang đầy đủ cho trận chiến, cô nhanh chóng đánh đến nơi.

Trời vẫn chưa tối hẳn, nhưng là cửa Câu Lạc Bộ đã có ánh đèn sáng chói lòa, từ xa cũng đã có thể nhìn thấy kim quang lấp lánh "M1NT" một biển quảng cáo cực lớn.

Vừa tới cửa thì có người phục vụ tới đây hỏi thăm: "Xin hỏi cô có hẹn trước không?"

Tô Tô phi thường bình tĩnh gật đầu: "Có, tôi là người phụ nữ của Thẩm Tiểu Ngu." Cô dùng bốn từ người phụ nữ của Thẩm Tiểu Ngu, ý tứ hàm xúc nhìn người phục vụ đang nghi ngờ cười một tiếng, lời nói tràn đầy tự tin.

Người phục vụ nghe được tên của Thẩm Tiểu Ngu, nhất thời lộ ra khuôn mặt tươi cười: "Xin mời đi lối này."

Cử động này khiến Tô Hoa nhất thời có cảm giác bị trúng vô số phát súng, không phải là bởi vì tên tuổi Lão Thẩm nhà mình dùng tốt bao nhiêu, mà là, khi cô nói "người phụ nữ" của Lão Thẩm thì cô liền rất dễ dàng được mời vào.

Nhìn cái tên phục vụ kia cười thật phát cáu, hấn cho rằng cô là người phụ nữ được Thẩm Tiểu Ngu bao nuôi hay sao?

Giày cao gót nện ở mặt đá cẩm thạch, giống như là bước chân của một vị chiến sĩ khắp người đã được vũ trang đầy đủ, từng tiếng từng tiếng như nhắc nhở quân địch đã gặp phải xui xẻo rồi!

Chương 39: Trâu Già Gặm Cỏ Non 21

Trong câu lạc bộ giờ phút này cũng không náo nhiệt lắm, mấy vị hội viên quen biết nhau ngồi nói chuyện trên trời dưới đất, hôm nay chủ đề nói chuyện phiếm là về nhà đầu tư lớn —— Trầm Tiểu Ngu, chủ đề về anh ta có thể nói là một câu chuyện dài với rất nhiều tình tiết ly kỳ hấp dẫn, anh ta nhiều lần đang ở thiên đường rơi xuống địa ngục rồi lại đột ngột lật ngược được thế cờ như một kỳ tích, bằng vào năng lực siêu phàm của mình đã nhanh chóng gia nhập thế giới của những đại gia, khắp người anh ta có không biết bao nhiêu câu chuyện ly kỳ, thú vị. Dĩ nhiên, loại người trẻ tuổi, có xuất thân trong một gia tộc lớn như anh ta lại tự thân tự lực vươn lên nhất định càng có nhiều chuyện để nói đến hơn.

Nhất là, Lão Thẩm còn là người gốc Thượng Hải! Quả thật anh chính là người đàn ông kiều ngạo ở Thượng Hải, đừng tưởng rằng tất cả người Thượng Hải đều dựa vào cha mẹ mình mà tiến thân, cũng có những trường hợp ngoại lệ tự mình phấn đấu vươn lên đạt được những thành công vang dội!

Mặc dù nhiều năm nay Lão Thẩm một mực phát triển ở nơi khác, nhưng dấu sao cái gốc của Thẩm gia vẫn là ở chỗ này. Thông qua miệng của những cô chú bác trong gia tộc, mọi người được biết lúc còn nhỏ Lão Thẩm đã phải trải qua một biến cố lớn, vì vậy từ tính cách cho tới thể lực đều thay đổi rất nhiều. Nhưng mà chuyện về cái biến cố kia, người biết tới thì nói năng rất thận trọng, người không biết lại càng không làm thế nào để biết được. Thật khiến cho người ta tò mò muốn chết.

Còn có người nói, anh ta chính là một con quái vật đánh không chết, dĩ nhiên việc liên tưởng này khiến cho một vị thiên kim tiểu thư không khỏi che miệng nở nụ cười: "Con giận?" Lời nói cợt nhả của cô ta vạch trần ý tứ trong câu chuyện của người kia.

Người kể chuyện trong lòng rất vui vẻ, nhưng ngoài mặt lại ra vẻ lắc đầu nói: "Sao có thể liên tưởng thành như vậy được."

Đương nhiên vẫn có người không hề bật cười, vị kia chính là thiên kim của Đỗ gia, Đỗ Từ Lan.

Đỗ Từ Lan người cũng như tên, khắp người đều tỏa ra mùi hương hoa lan nhàn nhạt, hơn nữa tính tình dịu dàng, cử chỉ đoan trang, ăn mặc rất đơn giản nhưng cũng không kém phần lịch sự tao nhã, cực kỳ giống một đóa hoa lan nở rộ trong yên tĩnh. Ở nơi đầy màu sắc rực rỡ như câu lạc bộ này, thì không dễ dàng gì có thể phát hiện được khí chất của cô, nhưng ai đã nhìn tới thì chắc chắn sẽ không thể rời mắt khỏi cô. Cô là người luôn biết giữ mình, lời nói lại nhẹ nhàng an tĩnh như nước, khi so sánh cô với các thiên kim tiểu thư có cùng hoàn cảnh xuất thân, thì ưu thế của cô lại càng nổi bật.

Nghe nói Đỗ lão gia cùng Thẩm gia từng có giao tình, cho nên đối với chuyện trong Thẩm gia cũng biết được ít nhiều, vì vậy Đỗ lão gia vừa thấy Lão Thẩm liền hận không thể lôi anh tới trước mặt tất cả mọi người mà nói: “Ta là người đã chứng kiến sự trưởng thành của Tiểu Ngu, năm đó ta vẫn luôn cùng với anh Thẩm nói đùa, nói rằng ta nhất định sẽ nuôi cho con trai bọn họ một cô dâu nhỏ, lại không ngờ được Tiểu Ngu vừa lớn lên thì rời khỏi Thượng Hải, đi thẳng những mấy chục năm. . . .” Dĩ nhiên, trong miệng ông, anh Thẩm chính là cha của Lão Thẩm, nhiều năm trước ông đã qua đời trong một vụ tai nạn xe cộ.

Đỗ lão gia nói đến đây, không tự chủ nhìn sang con gái yêu một cái, trong lòng cũng có chút tiếc nuối, người làm cha như ông chẳng lẽ lại không hiểu được chút tâm tư của con gái mình hay sao. Từ lúc Tiểu Ngu xuất hiện, ánh mắt của con gái đã bán đứng tâm tư của nó rồi, có thể thấy được đứa nhỏ này là thật lòng đối với Tiểu Ngu, đáng tiếc nghe nói Tiểu Ngu đã kết hôn? Ai, chuyện này thật phiền toái.

Đỗ Từ Lan giờ phút này quả thật nhìn Lão Thẩm không rời mắt. Bởi vì quan hệ của Đỗ lão gia cùng Thẩm gia, cô và Lão Thẩm coi như là thanh mai trúc mã. Truwoes khi cha mẹ Lão Thẩm qua đời, anh cũng chưa trải qua biến cố kinh khủng kia, thì bọn họ thường ở chung một chỗ chơi đùa, hơn nữa, cha mẹ anh cũng đã nhận định cô chính là người vợ trong tương lai của anh.

Chỉ là. . . . . cô khẽ thở dài một cái, trong ánh mắt toát ra một tia buồn bã: bây giờ Tiểu Ngu tựa hồ cũng không còn nhớ rõ những điều ấy nữa rồi.

Những năm này, Đỗ Từ Lan cũng tiếp xúc qua với không ít thanh niên tài tuấn(anh tuấn có tài), có không ít người có bối cảnh xuất thân còn lớn hơn cả Lão Thẩm, nhưng phong cách lại có chút gì đó kém hơn hẳn. Hoặc là cô cũng có thể nói ngắn gọn như thế này: đại đa số những công tử, thiếu gia có thể tự mình phấn đấu ở bên ngoài không dựa dẫm vào gia đình là không nhiều, người có thể tự mình phấn đấu đạt được thành công lại càng ít, mà người có thể phấn đấu đạt được thành công như Lão Thẩm lại càng thêm hiếm thấy!

Vì vậy vừa nghe nói Lão Thẩm sẽ xuất hiện, Đỗ Từ Lan bao năm qua không hề động lòng lại bắt đầu nổi sóng.

Đáng tiếc phần sóng này vẫn còn có một số yếu tố không hài hòa, nói thí dụ như người phụ nữ cùng tới đây với Lão Thẩm. Nghe nói Lão Thẩm đã kết hôn, đáng tiếc đối tượng kết hôn là thiên kim tiểu thư của nhà nào thì lại bị giấu kín y như bí mật quốc gia vậy, không thể nào tra ra được.

Mấy ngày liền cô cho người đi điều tra đều cũng không có tin tức gì, sau đó, những người khác lại không ai dám nhận điều tra tiếp cho cô. Từ Lan nhìn qua thấy người đó như đã gặp phải điều gì kinh khủng lắm, trong lòng lại càng thêm nung nấu muốn tìm hiểu cho bằng được.

Cô đối với người phụ nữ kia càng thêm hiếu kỳ: Cô ta rốt cuộc là xinh đẹp tới mức nào, xuất thân lớn đến đâu, tính cách của cô ta như thế nào. . . . .

Tất cả vấn đề cuối cùng cũng chỉ là để tổng kết lại một điểm: cô ta và mình đến cùng là ai có ưu thế hơn ai đây?

Nói trắng ra là: ai thích hợp làm lão bà của Thẩm Tiểu Ngu hơn?

Nghĩ tới đây, cô khẽ mỉm cười: hôm nay có thể tìm được đáp án chứ?

Chỉ chốc lát sau, Từ Lan từ trong phòng rửa tay đi ra ngoài, đưa điện thoại di động trả lại cho Lão Thâm, cười nói: "Cám ơn, quên mang điện thoại di động thật rất phiền toái đấy. Đúng rồi, Tiểu Ngu, anh lần này tới Thượng Hải dự định sẽ ở lại bao lâu? Đã an bài ổn thỏa chưa? Có một số hoạt động lớn sắp diễn ra, nếu như anh có thời gian em mời anh đi tham gia cùng em, nói không chừng lại có được những niềm bất ngờ."

Lão Thâm nhận lấy điện thoại di động, nhìn như lơ đãng thuận tay bật lên phần nhật ký cuộc gọi cùng tin nhắn, trừ một cuộc gọi đi của Đỗ Từ Lan thì có vẻ như không còn điều gì khác thường. Tô Tô là một cô gái lười biếng, trừ khi là có chuyện xảy ra thì cô ấy mới gọi điện thoại tới cho anh. Nghĩ như vậy nên sự nghi ngờ trong lòng anh đã thoáng giảm đi mất một nửa.

Vì vậy cất điện thoại di động đi, anh cười đáp lại: "Tôi mang theo vợ tới đây hưởng tuần trăng mật, sẽ lưu lại thêm mấy ngày thôi. Hôm nay định mang cô ấy tới đây, nhưng thật đáng tiếc, cô ấy thấy trong người không được thoải mái, cho nên tôi đành để cô ấy ngủ tiếp không muốn đánh thức, mấy hôm nữa sẽ tìm cơ hội khác để giới thiệu cô ấy với mọi người. Về phần các hoạt động sắp tới, mấy ngày nữa rồi hãy nói. Hiện tại việc quan trọng nhất là để cho cô ấy có thể phục hồi lại sức khỏe cho tốt đã." Ân, gần đây bắt cô vận động kịch liệt quá thường xuyên rồi, nếu bây giờ lại muốn kéo cô đi tham ra mấy cái hoạt động ngoài trời kia, thì nhất định cô gái nhỏ đó sẽ tiến hành bãi công mất thôi, anh không thể để cho chuyện đó xảy ra được.

Lời này vừa nói ra, Đỗ Từ Lan nhất thời thất sắc —— điều này hiển nhiên không phải là điều cô muốn nghe, nhưng đây là những lời Thâm Tiểu Ngu cố ý nói để cho cô nghe.

Dĩ nhiên người chung quanh cũng tai thính mắt tinh đều chú ý tới lời vừa rồi của anh, mọi người đối với “lão bà” trong miệng Lão Thâm lại càng cảm thấy hiếu kỳ vô cùng, rồi rít hỏi thăm Lão Thâm, ví dụ như “Lão bà là người ở đâu” “Năm nay bao nhiêu tuổi” “Xuất thân ra sao” rất nhiều vấn đề. Lão Thâm chỉ là cười cười, nhưng không có đáp lại. Về những thông tin của lão bà, dĩ nhiên là anh còn muốn về nhà xin chỉ thị của vợ anh rồi. Cô nhóc kia bình thường cũng không thích rình rang lộ diện ra ngoài, nếu thật sự đem thân thể của cô nói ra, thì không biết những người này sẽ có bao nhiêu người không sợ chết mà lao vào đào tin tức đây.

Đỗ lão thấy thế bụng ly rượu đi tới, ôm lấy bà vai con gái yêu, cười nói: "Được, mấy ngày nữa là sinh nhật Từ Lan, Tiểu Ngu, cậu và cháu dâu nhất định phải nể mặt tới đấy."

Lão Thâm muốn từ chối, nhưng lại nghe được Đỗ lão bổ sung một câu: "Từ Lan mong cậu đã rất nhiều năm, cuối cùng thì cậu cũng đã trở lại, vẫn khỏe mạnh như xưa."

Lập tức Lão Thâm đang lưỡng lự đành gật đầu đồng ý, sau đó khẽ cau mày, trong miệng lại cười nói: "Chú Đỗ, chuyện này tôi cũng không thể làm chủ được, phải đợi người cháu dâu kia gặt đầu mới xong, tôi đây cũng lo lắng sợ cô ấy lại ăn phải một bình dấm chua lớn thì lúc về tới nhà sẽ trực tiếp bắt tôi phải quỳ bần giặt đồ rồi."

Phốc —— một vị thiên kim trực tiếp cười phun cả rượu ra, xa gần quét mắt nhìn Lão Thâm một cái, trong mắt mang chút khi dễ: "Thì ra Tiểu Ngu là một người sợ vợ, còn phải quỳ cả bần giặt nữa cơ đấy, vợ của anh thật là vừa truyền thống vừa bá đạo."

Đúng lúc, người phục vụ vừa dẫn Tô Hoa đi đến cửa. Anh ta đang định mở cửa thì Tô Hoa ngăn lại, nhẹ giọng nói: “Anh cứ đi trước đi, tôi tự mình vào được rồi."

Đùa àh! Lúc này đi vào thì thật không đúng lúc, tôi thiếu cũng phải đợi cho bọn họ chuyển chủ đề đi mới được. Cô than thở thật lâu về lời nói ác liệt của Lão Thâm: Lão Thâm thôi, dám đi khắp nơi nói xấu bà cô này! Tôi hôm nay, tôi mà không ngược chết lão, tôi liền. . . . . đem mình bóc sạch sẽ dâng lên cho lão!

Vì vậy tay cô chống vách tường, làm “tai vách mạch rừng” ở cái lỗ khóa nhỏ trên cửa.

Cô gái vừa nói là Trang Phi Phi, cái miệng rất độc địa, từ trước đến giờ luôn ý mình thanh cao, rất hay chỉ trích những người xung quanh. Dĩ nhiên cách thức biểu đạt tình cảm của cô gái này cũng tương đối đặc biệt, nguyên tắc của cô ta là: thích hấn liền mắng giết hấn, ngược chết hấn. Vì vậy, những thanh niên tài tuấn thất thủ ở dưới tay cô ta không biết bao nhiêu cho xuề.

Mà Lão Thâm, đôi lông mày của anh tới hôm nay có chút khổ cực, bởi vì đối diện với mấy người này mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, nó cần thỉnh thoảng phải vừa nhăn vừa nhú, cố gắng thể hiện đủ mọi tâm tình. Nói thí dụ như hiện tại, chuyện này tự nó phải thể hiện ra cái mặt —— mãnh liệt đồng ý!

Chỉ thấy Lão Thâm cau mày vẻ mặt đau khổ, gật đầu liên tục: "Đúng vậy, Trang tiểu thư đối với lão bà của tôi thật là hiểu được thấu đáo, tôi chắc rằng khi tiểu thư nhìn thấy cô ấy, tiểu thư và cô ấy sẽ trở thành những người bạn tri âm."

Đỗ lão thật không vui lòng: thăng nhóc Tiểu Ngu này sao lại thành ra như vậy? Chuyện bị vợ quản nghiêm như thế thật là đáng mất mặt vậy mà nó vẫn còn cười rất vui vẻ? Chẳng lẽ mấy năm rồi đi ra ngoài nó toàn gặp cười ngu đờn nhỏ này ra sao rồi hả? Thế nào thì quản nghiêm loại này chuyện mất mặt còn vui vẻ như vậy? Chẳng lẽ đi ra ngoài mấy năm thì suy nghĩ đã không còn bình thường nữa rồi sao?

Đỗ Từ Lan trong lòng cũng đã cảm thấy vô cùng chua xót: Tiểu Ngu, vợ của anh đến tốt cùng là người phụ nữ như thế nào? Người phụ nữ đó có bản lĩnh gì mà lại khiến cho anh có thể cam tâm tình nguyện vì cô ta mà trở thành trò cười cho mọi người như thế này?

Mà Trang Phi Phi giận đến phởn đều muốn nổ tung: tri âm em gái anh, anh muốn nói là bà đây cũng là người bá đạo sao? Bà đây bá đạo ở chỗ nào hả?

Tô Tô đang quang minh chính đại nghe trộm ở bên ngoài, cô thật sự cảm thấy không thể nhịn được nữa rồi: mẹ nó, Lão Thẩm thôi, cho anh chút màu sắc thì anh liền muốn mở cả phòng nhuộm đừng không?

Vì vậy, cô nở nụ cười tinh xảo (tinh tế khéo léo), đem áo choàng lông vắt nhẹ trên cánh tay, cái váy này cô có ý chọn là một chiếc váy khoe lưng khoe vai tiêu chuẩn, hai tay cô thì dùng sức co kéo co kéo cố gắng đem bộ ngực của mình càng vun cao mê hoặc hơn, sau đó chỉnh cho khuôn mặt mình mặt không đỏ tím không đập. . . . .

Làm xong những thứ này, cô đẩy cửa ra, ưu nhã đứng ngay tại cửa ra vào một lát, nhìn lướt qua những người đang có mặt ở đây một cái, cười đến thông dong: "Tiểu Ngưu, về nhà, quỳ bần giặt là đi!"

Trong nháy mắt, toàn bộ không gian đều rơi vào yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Trâu Già Gặm Cỏ Non (22)

Lão Thẩm ngay lập tức thu lại nụ cười: Nha đầu lười biếng này sao hôm lại tới đây xem náo nhiệt, chẳng lẽ. . . . . Hắn nhìn Đỗ Từ Lan một cái, nhớ tới vừa rồi Đỗ tiểu thư không có lý do chính đáng lại mượn điện thoại của mình, hắn suy ra liền hiểu tại sao. Hắn cũng không giận, từ trên mặt không có vẻ gì là khiếp sợ hoặc hối hận hoặc ngại ngùng, hắn đi ra ngoài cửa, thuận tay cởi áo khoát tây trang của mình, khoát vào trên người Tô Hoa, hận không thể che hết những nơi quá mát mẻ của cô!

Hắn khẽ quay đầu đi, neho mắt ở bên tai cô khẽ nói: "Ai cho phép em mặc ít như vậy đi ra ngoài?"

Tô Hoa hướng về những người đang ngồi ở bên trong ưu nhã mỉm cười, nhưng lại rít qua kẽ răng với Lão Thẩm: "Ai cho phép anh đi “Trêu hoa ghẹo nguyệt” khắp nơi?"

Quả nhiên là ghen, chỉ là đáng điệu ghen của cô lại rất đáng yêu. Nhìn bộ dáng cắn răng nghiêng lợi của cô đối với mình, giờ phút này Lão Thẩm chỉ muốn nuốt cô vào trong bụng. Vì vậy hắn ôm Tô Tô, dự định sẽ cáo từ về trước.

Đúng lúc này có người nở nụ cười, theo tiếng cười nhìn sang, chính là Trang Phi Phi, cô cười nói: "Tiểu Ngưu, đây chính là người vợ trong truyền thuyết của anh đây à. Có chút bá đạo, nhưng truyền thống nha, mà hình như chuyện không đơn giản như vậy, hôm nay vợ của anh ăn mặc cũng đặc biệt hấp dẫn nha."

Tô Tô cũng chú ý tới cô, người phụ nữ này đáng đáp rất hấp dẫn, gương mặt gầy gầy, vóc người nhỏ nhắn, ăn mặc tinh xảo như búp bê. Về phần tính tình thì. . . . . Cũng rất thú vị, nói thẳng không quanh co lòng vòng, loại em gái này rất thích hợp kết giao bạn bè.

Vì vậy Tô Tô bắt đầu tìm cách xóa bỏ ác cảm của cô đối với mình, sau đó kéo cô vào phòng biến cô trở thành bạn bè thứ N của mình.

Chỉ là trước đó, Tô Tô mỉm cười: "Ha ha, hấp dẫn sao?" Cô chợt hướng về phía Lão Thẩm nhướn đôi mày thanh tú, "Em không mặc còn hấp dẫn hơn."

Vừa nghe xong lời này, trong lòng Lão Thẩm liền vang lên hồi chuông báo động, hắn đưa mắt quét một vòng xung quanh, phát hiện có không ít thanh niên tài tuấn chú ý . . . . . Thân thể của Tô Tô. Cảm giác này làm cho hắn đặc biệt khó chịu: Phụ nữ của hắn cũng dám nhìn lâu, đúng là không sợ chết! Vì vậy hắn dùng ánh mắt sắc bén đáp lại những ánh mắt có ý đồ tầm thường đen tối kia, cho đến khi bọn họ nhất nhất quay đầu đi lúc này mới bỏ qua. Nhưng trong bụng vẫn nhớ kỹ khuôn mặt của từng người.

Dĩ nhiên, lời của Tô Hoa vừa nói ra, Trang Phi Phi trong nháy mắt lúng túng: Người phụ nữ này đâu phải là bá đạo, cô chính là không biết xấu hổ! Có thể ở trước mặt các đại gia nói ra những lời. . . . . Con mẹ nó quá lẳng lơ, thật sự là. . . . . Làm cho người ta không tìm được từ ngữ để hình dung rồi.

Trái ngược với vẻ mặt khiếp sợ của Trang Phi Phi, trong lòng Đỗ Từ Lan thầm trấn định. Cô khâm phục sự can đảm của cô gái kia, đến một nơi như thế này mà có thể thốt ra những lời đó. Vì vậy cô bước đến trước mặt Lão Thẩm, nói: "Tiểu Ngưu, anh vẫn chưa giới thiệu, vị này là?"

Lão Thẩm còn chưa kịp mở miệng, tay của Tô Tô bấm một cái vào hông của hắn, đồng thời đoạt lấy lời, nói: "Chào dì xinh đẹp, tôi họ Tô, là vợ của Thẩm Tiểu Ngưu, dì có thể gọi tôi là Tiểu Tô."

"Dì xinh đẹp? Ha ha ha, cái từ này thật là mới mẻ, cô gái, cô bao nhiêu tuổi rồi?" Trang Phi Phi thật sự là nhịn không được rồi, lúc cô nói ra những lời này tất nhiên tâm trạng rất tốt, đối với Tô Hoa ấn tượng cũng càng nhiều. Nguyên nhân là: Em rể, bình thường nhìn Đỗ Từ Lan không vừa mắt, cả ngày giả dạng một vẻ “Hiền lương thực đức” cho ai nhìn? giả dối, chỉ có những người đàn ông mất mủ, tai điếc mới bị cô lừa gạt.

Căn cứ vào nguyên tắc “Kẻ thù của địch là bạn của ta”, Trang Phi Phi cảm thấy vợ của Thẩm Tiểu Ngu quả thật rất có ý tứ.

Sự bình tĩnh mà Đỗ Từ Lan cất công xây dựng giờ phút này có nguy cơ sụp đổ rồi, thử hỏi làm sao cô có thể nhịn, vợ của Thẩm Tiểu Ngu gọi cô là dì, dì là thế nào?..... Minh như thế này mà già sao? Cô ta thật sự không biết mình mất bao nhiêu sức lực mới có thể đề xuống sự không vui trong lòng, sau đó cố gắng mỉm cười hỏi Tô Hoa bao lớn.

Tô Hoa sờ sờ cái cằm: "Mọi người nhìn tôi giống như mười sáu tuổi không?"

Cô gái mười sáu tuổi gọi mình là dì quả thật có thể, nhưng mà cô ta làm sao có thể mười sáu tuổi? Đỗ Từ Lan không nhịn được, vội vàng tiếp lời: "Không thể nào, nếu như cô nói mình mười sáu tuổi, thì vẫn chưa đủ tuổi vị thành niên, làm sao có thể cùng Tiểu Ngu kết hôn?" Lời ấy bại lộ vấn đề cô quan tâm nhất, sau khi nói xong cô có hơi đỏ mặt một chút, nhưng phát giác mọi người cũng không phát hiện vấn đề gì, ngay lập tức ra vẻ thản nhiên.

Tô Hoa bĩu môi, làm ra bộ dáng vô tội: "Tôi có nói tôi mười sáu tuổi sao? Ha ha, dì xinh đẹp à, dì quá khả trương. Tôi chỉ đùa với dì thôi, tôi đã hai mươi tuổi, tất nhiên là có thể kết hôn."

Lão Thẩm ở một bên nhìn, nhưng nhịn cười đến nghẹn: Lúc này mới phát hiện thì ra khả năng đối phó với phụ nữ của Tô Tô nhà ta lại lợi hại như vậy!

Đỗ lão gia vốn là không có ý định nhúng tay, cho rằng con gái của mình có thể ứng phó được, kết quả lại phát hiện ——Tiểu nha đầu chưa dứt sữa này lợi hại như vậy, chỉ vài ba lời liền đem Từ Lan ép đến góc tường.

Vì vậy, ông kìm cười, dùng thái độ trưởng bối thân thiết nhìn Tô Hoa một cái: "Tiểu Tô à, Tiểu Ngu mới vừa nói thân thể cháu không thoải mái, làm sao có thể đi một quãng đường xa như thế tới đây?"

Nhìn ông có vẻ thân thiết, Tô Tô tạm thời không xuống tay với ông, vì vậy cô cũng nhìn về hướng trưởng bối nở nụ cười ngọt ngào, cổ hơi cúi xuống: "Là dì xinh đẹp mời cháu tới, mới vừa rồi dì ấy lấy điện thoại của Tiểu Ngu nhà cháu gọi cho cháu ạ." Cô nháy một cái mắt, vẻ mặt rất vô tội quay đầu nhìn Đỗ Từ Lan, "Đúng không dì?"

Đỗ Từ Lan hoàn toàn không ngờ tới cô sẽ đem chuyện này nói một cách công khai, cô nhất thời cảm thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt vô cùng khác thường, và đang hoài nghi một người “Hiền lương thực đức” như mình sao lại làm ra loại chuyện lén lút như thế này, mọi người nhất định đoán ra bên trong có “Mưu ma chúc quỷ” gì đó rồi. . . . . Trời ạ, Đỗ Từ Lan thật muốn điên rồi: Làm thế nào mới tốt, mình nên nói cái gì? Thừa nhận hay là phủ nhận?

Đây là thời khắc xấu hổ nhất trong cuộc đời của Đỗ tiểu thư, cô chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ mất hết mặt mũi vào tay một con bé “hì mũi chưa sạch” này, hơn nữa còn mất một cách triệt để nhất, thậm chí tay chân cũng muốn run theo.

Đỗ lão gia cũng vô cùng hối tiếc, ông vốn là muốn giúp con gái mình thoát khỏi lúng túng, thế nhưng lại thuận tay đem mọi chuyện đẩy theo chiều hướng lên cao, thật đúng là có lòng tốt nhưng lại vô tình làm hỏng chuyện! Vì vậy, nụ cười hiền lành hòa ái của Đỗ lão gia cũng chầm chậm thu lại, ông hơi nghiêm túc nói: "Ha ha, Tiểu Ngu, Từ Lan cũng là vì tốt cho cậu, buổi tiệc vui như thế này, tại sao lại để cháu dẫu ở nhà, giống như bây giờ có phải tốt không, dẫn cháu dẫu giới thiệu với mọi người."

Ông cụ mới vừa nói xong, liền nghe thấy tiếng cười của Trang Phi Phi vang lên bên cạnh, không biết thế nào, nhưng vừa nghe tiếng cười của Trang Phi Phi, ông cảm thấy rất phiền não.

Trang Phi Phi cười nói: "Đỗ lão gia, lời nói này của chú cũng không đúng rồi, tiểu cô nương này thân thể vốn không khỏe, là Từ Lan của chú gọi người ta từ trên giường tới đây, đây là tốt bụng ư?" Cô có ý kéo dài âm thanh, nhìn sắc mặt của cha con Đỗ gia đen giống như là gan heo, thật là quá sung sướng đi, sau đó Đỗ lão gia nhẹ giọng nói, "Là có lòng tốt nhưng không đúng lúc thôi."

Mục đích của cô đã đạt được, hiển nhiên tất cả mọi người nghe được câu nói trước của cô đều nghĩ trong lòng Đỗ Từ Lan có ý đồ xấu. Ái chà, Trang Phi Phi đã tham gia vô số buổi tiệc, gặp quá nhiều gương mặt giả dối giả nhân giả nghĩa, hôm nay lần đầu tiên cảm thấy sán khoái như vậy, vì vậy càng thêm cảm thấy vợ của Thẩm Tiểu Ngu rất hợp ý với mình. Nghĩ thầm: Một lát sau khi xong tiệc sẽ hẹn cô lúc nào đó đi uống trà, nói chuyện phiếm?

Lúc này Lão Thẩm ra sân, lòng mảy của hắn nhủ lại, nhưng mà lần này biểu hiện đó có nghĩa là ——Ông xã đang tức giận. Thanh âm của hắn rất lạnh, trên mặt không có nhiều vẻ mặt, quét mắt nhìn Đỗ Từ Lan, nói: "Đỗ tiểu thư, thì ra là cô mượn điện thoại là để gọi cho Tô Tô nhà tôi. Dù cô có muốn thấy Tô Tô, cũng phải đợi thân thể cô ấy khỏe lại, cần gì gấp gáp như vậy?"

Chồng một câu vợ một câu, mọi người liền đem chuyện suy ngược từ dưới đất lên tới trên trời. Thì ra chuyện là như vậy: Đỗ Từ Lan mượn điện thoại của Thẩm Tiểu Ngu, sau đó vụng trộm gọi điện thoại cho vợ hắn, ước chừng là trong lời nói kích cô để cô không thể không đến đây. Rõ ràng là, Đỗ Từ Lan muốn tạo sự hiểu lầm giữa hai vợ chồng, sau đó mượn cơ hội “Tu hú chiếm tổ chim khách”, Tiểu Tam lên ngôi?

Nhưng mà đáng tiếc, vợ chồng nhà người ta lại rất tin tưởng đối phương, chỉ mấy câu nói liền đem sự hiểu lầm ném hết ra ngoài, lần này. . . . . Thật là mất thể diện.

Đang lúc này, Tô Tô lại hung hăng nhéo vào khối thịt mềm bên hông của Lão Thẩm, giống như vượn xoắn ốc núm lấy xoay vòng vòng, đồng thời dán vào bên lỗ tai hắn nói: "Anh ở trước mặt em không phải rất khôn khéo ư, thế nào vừa gặp những phụ nữ khác liền vờ ngớ ngẩn? Người phụ nữ kia đối với anh rõ ràng có ý, anh còn cho cô ấy mượn di động, rõ là. . . . . Nếu đổi là người phụ nữ khác, hiện giờ đã ở nhà khóc đến chết đi sống lại rồi! Anh cho rằng anh nói mấy câu liền vô tội? Em cho anh biết hôm nay trở về, có chuyện tốt để xem đấy!"

Lão Thẩm hít một hơi, nhất thời khí thế yếu đi, xin tha thứ: "Vợ yêu, anh có thể đền bù không?"

Tô Tô liếc mắt cười một tiếng, nụ cười kia có ý nghĩa là: Xì, anh nằm mơ đi.

Chỉ là vấn đề nội bộ của hai người thì nên để nội bộ giải quyết, Lão Thẩm cáo từ mọi người nói rằng muốn dẫn Tô Tô về nghỉ ngơi, Tô Tô lập tức chân mềm nhũn té vào trong ngực Lão Thẩm, ra vẻ bộ dạng rất yếu đuối, đồng thời cùng mọi người phát tay tạm biệt, nói có cơ hội hẹn gặp lại. Trong lòng cũng đang tự khinh: Đời này tốt nhất là không nên gặp lại, nếu không thì coi như mình tự ngược chính mình đi.

Sau khi hai người bọn họ rời khỏi không lâu, Trang Phi Phi cũng mượn cớ rời đi, ở tại cửa ra vào vừa vặn thấy được một màn như thế này: Tô Tô vốn là còn xui xẻo ở trong ngực Thẩm Tiểu Ngu tự nhiên giống như lò xo tự động đứng thẳng, sau đó hung hăng nhéo vào eo của hắn, cắn răng nói: "Anh yêu, anh nói giống như em rất bá đạo vậy? Tối hôm nay chúng ta đừng quý ván giặt*, chúng ta chơi trò mới kích thích hơn đi! Có nghe nói qua S M* chưa. . . . ." Mà Thẩm Tiểu Ngu giống như một đứa trẻ bị mắc lỗi, ngoan ngoãn lắng nghe lời dạy của cô, còn đầu dúi về của một người đàn ông thành công trong sự nghiệp a!

*SM: Sadist - masochist. Những người tìm khoái cảm trong trò chơi hành hạ thân xác người khác hay có khoái cảm khi được hành hạ. Dĩ nhiên có cảnh 18+, thậm chí là dày đặc. SM nhẹ thì tìm được khoái cảm thân xác, nặng thì (thường là em thụ) bị vui hoa dập liễu, tan nát.

* Ván giặt: Nguyên tác là wash-board (hình ảnh xem bên dưới)

Trang Phi Phi đứng ở xa xa chú ý một phen, sau đó cho ra kết luận: Sau lưng một người đàn ông thành công sẽ có một người phụ nữ hung dữ, thay hắn chặn lại số đào hoa. Dĩ nhiên, Trang Phi Phi vẫn muốn trở thành người phụ nữ như thế này, chỉ tiếc phương pháp không khoa học, ngược lại bị người đời gọi là phụ nữ độc miệng. Cô nhất thời giống như là đứa bé lạc đường không tìm được phương hướng, thầm nghĩ: Xem ra, sau này phải tìm Tiểu Tô này học hỏi kinh nghiệm mới được.

Chỉ là giờ phút này Trang Phi Phi không thể đi quấy rầy bọn họ, bởi vì rõ ràng lúc này là thời cơ tốt của Tiểu Tô cùng với chồng, muốn hắn ghi nhớ lần sau cho dù Tiểu Tô không có mặt cũng có thể biết cách để đối phó với những dạng phụ nữ như Đỗ Từ Lan vậy! Chỉ là Phi Phi thật tò mò: S M? Tiểu Tô thật chẳng lẽ tính toán ừ a a quật Thẩm Tiểu Ngu, sau đó đốt nến, cùng tay cùng ra trận?

Không thể nào. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Trâu Già Gặm Cỏ Non (23)

Lão Thẩm ôm một thùng lớn vào phòng, sau khi đặt thùng xuống, hắn xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng trên giường lại truyền đến một âm thanh vô cùng nhẹ nhàng: "Muốn đi đâu à?"

Hắn thuận tay từ bên cửa đưa ra một cái ván giặt, Lão Thẩm cười đến thông dong: "Mặc dù em không cho anh mua vật này, nhưng anh lại muốn chuẩn bị sẵn, ngộ nhớ. . . . ." Ngộ nhớ em hằng hái muốn thực hiện kế hoạch thứ nhất, thì cũng có cái để hai chúng ta cùng nhau quý chơi ấy mà?

Tô Tô nhìn hắn khẽ cười, đưa ngón trỏ ra ngoắc ngoắc bộ dạng cực kỳ quyến rũ: "Tối đây, tối đây ~" Ánh mắt của cô cũng nhanh chóng hí thành một đường ngang rồi, hai hàng lông mi thì . . . E hèm, rất dịu dàng. Đáng tiếc dịu dàng một cách bất thường rồi, đó chính điểm bảo sắp có bão táp phong ba a!

Trong lòng Lão Thẩm thầm toan tính, hay là trực tiếp đè cô xuống giường —— Cách thì cũng hay đó, nhưng hậu di chứng chừng rất nghiêm trọng, hay là thôi nằm đợi trên giường mặc cho Tô Tô giáo dục —— Cô chắc sẽ không ra tay quá độc ác.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ thông suốt, Lão Thẩm nghe lời lên giường, nằm ở bên cạnh Tô Tô, có thể nhìn ra từ trên nét mặt của hắn, có một chút thiện lương, nhưng quên đi.

Chờ hắn sau khi nằm xuống, Tô Tô lật người lên, cái còng nằm trong tay thấy thấy hai cái, trên mặt hiện đầy vẻ đồng tình, giọng nói nhẹ như hơi thở, hỏi thăm: "Em muốn xuống tay khảo nghiệm, nếu như anh có lời nào muốn phản đối, tốt nhất tranh thủ cơ hội, bằng không thì. . . . ."

Lão Thẩm kiên quyết lắc đầu: Lúc này tất nhiên là thời khắc khảo nghiệm nhân phẩm của mình, tại sao có thể phản kháng đây? Không phải thành ngữ có câu "Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết" đó sao?

Không nghĩ tới, trên tay hắn chợt lạnh, thật đúng là bị cô còng một tay vào đầu giường rồi. Lão Thẩm hơi kinh hãi: "Nha đầu, em làm thật?."

Cô vỗ vỗ đôi tay, sau đó nhảy xuống giường, Tô Tô đứng ở bên cạnh Lão Thẩm, phui phui quần áo của hắn, dùng ngón tay gõ gõ bắp thịt của hắn, lắc đầu buông tay: "Ồ kia, mới vừa rồi em có nhắc nhở anh, bảo anh nắm chặt cơ hội, đáng tiếc, anh cố tình. . . . . Được lắm, em liền cố gắng quật anh một trận!" Lời nói càng về sau, nét mặt của cô càng dữ tợn.

Kim nén một buổi trưa thêm một buổi tối cuối cùng thì con giận cũng bộc phát, từ trên mặt đất hung hăng quất một roi, gió vút qua bên tai Lão Thắm, âm thanh của roi tiếp xúc với mặt đất nghe rất dọa người. Cô trừng mắt với Lão Thắm, từ trên cao nhìn xuống nói: “Roi thứ nhất này, em quất anh là do anh không tuân thủ đạo vợ chồng, có câu ‘Rùi bọ không bu trứng không thú’, bất kỳ người phụ nữ nào dám mơ ước đến cọng lông của anh, cũng là do anh vô tình hay cố ý cho người ta cơ hội đến gần!”

Roi thứ hai lại tới, xém đụng, cái chân bên cạnh Lão Thắm gặp tai họa, giường cũng rung rinh, có thể thấy được Tô Tô xuống tay rất nặng, nếu roi này rơi vào trên người Lão Thắm, vậy nhất định mặt mày của hắn sẽ vô cùng khó coi. Lão Thắm khê ho một tiếng, sau đó giống như là một học sinh ngoan gật đầu, ý bảo Tô Tô tiếp tục.

"Roi thứ hai này, là quất anh đặc biệt không biết để tâm. Chuyện của cha, anh làm có đúng hay không?" Tô Tô nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Lão Thắm, không bỏ sót một tia dao động nào trong mắt của hắn.

Lão Thắm trầm mặc mấy giây, sau đó khoé miệng nâng lên một đường cong: "Tin tức của em cũng rất nhanh đó." Cái tổ chức kia vốn là hắn không muốn đụng đến, nhưng mà nhiều năm trôi qua như vậy tính cha chết vẫn không thay đổi, hắn thì không thể không động thủ rồi. Điều hắn lo lắng nhất chính là, nếu hắn không nhanh chóng ra tay, cha sẽ xuống tay với Tô Tô. Hơn nữa mua người giết người là sở trường của tổ chức, bảo đảm mọi chuyện ngon lành sạch sẽ một cọng lông cũng không tìm được, cho nên suy nghĩ liên tục, cái này gọi là Lão Thắm bí quá làm liều.

Có câu người không phạm ta, ta không phạm người; nhưng nếu người phạm ta, ta nhất định giết người.

Thấy Lão Thắm chấp nhận, Tô Tô cầm cây roi trên tay quất vào người Lão Thắm, đòn này căn bản không lưu tình, gió quét qua vù vù, trên đùi Lão Thắm ngay lập tức xuất hiện một vệt hồng.

Lão Thắm rên lên một tiếng, lại nghe Tô Tô hàm hồ: "Con mẹ nó, anh làm rất khá!"

Lão Thắm cau mày, trong lòng không nhịn được châm chọc: Nha đầu, là em có ý? Làm hại trái tim mình lúc lên lúc xuống, không an phận nhảy mấy phút đồng hồ, em mới nói làm rất khá? Nếu như làm giỏi, em quất anh làm gì? Ông trời ơi, loại phụ nữ ‘Ngôn hành bất nhất’ này làm người ta dễ bị bệnh tim nha. (Lời nói không đúng với hành động)

Tô Tô đem roi nắm trong lòng bàn tay, ngồi xuống bên cạnh Lão Thắm, lấy tay vuốt ve vết thương của hắn, nhỏ giọng nói: "Này, thật ra thì em không muốn quất anh, đáng tiếc, nếu không quất, tay cảm giác ngứa ngáy, trong lòng giống như có một con sâu vậy, anh nói xem buổi chiều em thấy tin tức về cái chết của cha, trong lòng không biết tự nói bao nhiêu lần về sau anh được ngủ ngon giấc rồi, suy nghĩ xong liền muốn làm một người vợ hiền tới an ủi trái tim bị thương của anh." Cô chột tron mắt nhìn Lão Thắm một cái, "Không được cười! Em nói nghiêm chỉnh đây."

Lão Thắm lập tức thu hồi nụ cười, làm ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nghe giảng.

Nhìn dáng vẻ muốn cười lại không dám cười của hắn, Tô Tô hoàn toàn nhụt chí: "Thôi, không nói, dù sao cái người không có lương tâm này nghe cũng không hiểu."

Cô cất roi, bò lên giường, đưa lưng về phía Lão Thắm ngủ.

Còn chưa kịp nhắm mắt lại, chợt trước mặt bỗng tối sầm, trên người bị đè xuống, tất nhiên. . . . . Là Lão Thắm đè ở trên người Tô Tô, mà tay Lão Trầm lại để ở bên cạnh gương mặt của cô. Cô không nhịn được kinh hô: "Mẹ nó, Lão Thắm, anh còn có bản lĩnh mở khóa kia à?"

Lão Thắm cười không ngừng, hắn cúi đầu hôn lên trán Tô Tô một cái: "Nha đầu ngốc, đừng nói giỡn, không phải em cố tình quên rút chìa khóa à?"

Tô Tô liếc mắt quay mặt đi không nói chuyện: Nói gì, nói mình cẩn thận như vậy mà vẫn bị hắn phát hiện? Hừ, bà đây mới không ngốc!

Nhìn bộ dáng đáng yêu của bà xã, Lão Thắm làm sao mà không yêu cho được, phải làm thế nào đây, hiện tại đây trong đầu điều là bóng dáng của cô, bộ dạng của cô khi tức giận, thời điểm cô giả vờ ngốc nghếch, hoặc là lúc cô ngượng ngùng. . . . . Về mặt nào của cô cũng tràn đầy sức sống, cô như vậy làm cho người ta không nhịn được muốn đem lấy cô nuốt vào trong bụng.

Lão Thắm nâng cằm của cô, xoay mặt của cô chuyển qua đối diện mình, chợt thâm tình nói: "Tô Tô, anh yêu em"

Giờ khắc này thế giới như dừng lại, hình ảnh ở trước mặt Tô Hoa, trí nhớ trong đầu giống như bị đông cứng, ánh mắt cô yên lặng nhìn người đàn ông trước mặt —— Từ lúc bắt đầu kết hôn, sau đó từ từ biết hắn, tiếp nhận hắn, yêu hắn. Mặc dù trong lòng rất rõ ràng cảm giác của hắn cũng giống như của mình, nhưng Tô Tô chưa bao giờ chính tai nghe hắn nói yêu. Bởi vì không nghe, cho nên cho dù cô có đầy sự tin tin, da mặt có dày thế nào đi nữa, cũng sẽ không khỏi lo lắng bất an. Hơn nữa bởi vì đây là lần đầu tiên cô học cách để yêu một người, kỹ thuật cùng lý thuyết đều có thiếu sót, thỉnh thoảng cô cũng có chút hoảng hốt? Giống như xế chiều hôm nay, cô rất khẩn trương, luống cuống tay chân cúp điện thoại, sợ rằng một giây kế tiếp sẽ nghe âm thanh của Lão Thắm phát ra từ trong điện thoại, tương tự như "Em yêu, mau tới đây" thật là dâm loạn a. . . . . Khụ khụ, hình như đề tài có chút sai lệch. Tô Tô chỉ là muốn biểu đạt: Lão Thắm thú vị, sao anh không nói sớm một chút!

Vì vậy, đáp lại lời tỏ tình chân thật của Lão Thắm chính là một quả đấm, “Tô gia hữu quyền”.

Vuốt mặt của mình, Lão Thắm ngu dần cười đến bất đắc dĩ, đáng vẻ chính là vừa cười khúc khích vừa muốn khóc. Dĩ nhiên, bị quất một roi sau đó còn bị đánh một quyền, thú tính Lão Thắm bộc phát ra, hắn chợt đem Tô Tô giam cầm tại phía dưới của mình, trực tiếp lướt bỏ phần dạo đầu. Bằng động tác nhanh nhất, cởi bỏ quần áo, sau đó tách bắp đùi của Tô Tô ra, gác ở trên vai của mình, đồng thời eo ếch dùng sức, ngang nhiên nhất, trực tiếp nhét đi vào.

Tô Tô la hét, dùng sức níu lấy tóc của hắn, trong đầu lại nhớ một chuyện khác, vừa hồi tiếc vừa thống hận. Còn muốn nói điều gì, nhưng Lão Thẩm tấn công thật sự là quá đột ngột lại quá nhanh. Cô nhất thời kinh thường, có thể gây thành bị kịch của “Đại di mệnh”.

Lão Thẩm thú, lần sau em nhất định khảo nghiệm anh đến chết đi sống lại, còn chìa khóa sẽ ném vào trong suối nước nóng, xem anh còn dám không dâng hoàng!

Trước khi mất đi lý trí, Tô Tô âm thầm thề trong lòng.

**

Hai vợ chồng ở trong phòng đại chiến vài vòng, trải qua ngày đêm điên đảo, sống cuộc sống mơ mơ màng màng, đôi thì ăn, ăn no tái chiến. Về phần chiến cái gì, vậy thì nhìn hai người hăng hái rồi nói, lúc vui đùa thì chơi trò giam cầm, dĩ nhiên bị trời phái là Lão Thẩm—— Mặc dù hắn thường xuyên có thể tự cởi trói, nhưng hắn vẫn là cực kỳ phối hợp, mỗi lần cũng không có chủ động cởi ra. Uhm, về điểm này có thể coi là người chồng mẫu mực, đánh giá cao năng lực của hắn.

Hôm nay, thời điểm hai người đang ngâm ở suối nước nóng bàn bạc xem sẽ chơi trò gì, thì phục vụ khách sạn đi tới nói có khách đến thăm. Không nghĩ tới khách đến thăm chính là Đỗ lão gia cùng Đỗ Từ Lan.

Tô Tô từ trong nước chui đi ra, phun nước nóng vào mặt Lão Thẩm, cô thờ dài nói: "Mỗi lần em nghe đến tên người phụ nữ đó đều nghĩ ngay đến bao tử thú, anh nói xem Đỗ lão gia rốt cuộc là có bị mù chữ hay không, còn nữa người phụ nữ kia bao tử thú nhiều hay thú ít? Rõ là. . . . . Quá đáng thương, thật muốn khóc a?"

Lão Thẩm bị khi dễ đã thành thói quen, hắn bình tĩnh mà lấy khăn lông lau sạch chất lỏng trên mặt, sau đó nâng cái mông Tô Tô giúp cô leo lên.

Tô Tô nổi giận: "Lão Thẩm thú, con mẹ nó anh lại ăn đậu hủ của em! Chỉ cách có ba bậc thang, giúp cái gì mà giúp! Chân em đứng cũng không yên rồi đây này. . . . ."

Cha con Đỗ thị đang ngồi chờ ở đại sảnh vô cùng rõ ràng mà nghe hết lời nói này, hai người giống như bị điện giật, cố gắng bình tĩnh cũng vô ích. Đỗ lão gia dĩ nhiên là lắc đầu không ngừng, Đỗ Từ Lan buồn bã thở dài: Tại sao trên thế giới này lại có thứ con gái ngoại tộc như cô ta vậy?

Hai vợ chồng mặc quần áo mặc thật lâu, lại đang trong phòng thay đồ đùa dỡn một lát, chờ lúc đi ra, nhìn thấy cha con Đỗ thị, Lão Thẩm vô cùng giật mình nói một câu: "Các người vẫn còn ở đây à? Tôi cùng Tô Tô muốn đi ăn cơm tối. . . . . Đỗ lão gia, thật ngại quá, tối nay xin mời trở về đi".

Thật là quá đáng, chờ đợi nhiều giờ thế nhưng đối lấy là một câu không khách khí của hắn. Đỗ lão gia ở thành phố Thượng Hải này dầu gì cũng có chút mặt mũi, nếu mà hôm nay chấp nhận ảo não đi về, về sau người khác sẽ nói thế nào? Đỗ lão gia, lập tức nổi giận: "Thẩm Tiểu Ngu, hôm nay tôi cố ý đưa Từ Lan tới đây xin lỗi hai người, thái độ của cậu như vậy là sao? Ngày xưa khi cha cậu còn sống, ông ấy cũng không dám đối với tôi như vậy! Cậu trẻ tuổi, làm việc đừng quá tuyệt tình, nể mặt cậu mà cậu lại không muốn tôi khuyên cậu nên biết điều một chút thì tốt hơn."

Tô Tô liếc mắt ra hiệu cho Lão Thẩm: Lên mặt cái gì, người lớn nói, anh còn không mau trả lời, phải lễ phép một chút!

Lệnh của bà xã không thể cãi, Lão Thẩm không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại, nhìn Đỗ lão gia một cái: "Đỗ lão gia, tuổi của chú cũng gấp hai lần chúng cháu, nên càng thêm hiểu đạo lý hơn, thế nào cũng không biết, nói xin lỗi nên dùng thái độ như thế nào sao?"

Một lão già lại bị một thanh niên dạy dỗ, trong nhất thời Đỗ lão gia chết đứng tại chỗ, ông cười lạnh kêu Đỗ Từ Lan đem đồ vật lấy ra: "Thẩm Tiểu Ngu, đừng nói với tôi anh tới Thượng Hải chỉ đi du lịch, cha anh nhờ tôi giữ di chúc cho ông cũng vài chục năm rồi, cuối cùng cũng đã tới lúc công bố, anh cũng là dụng tâm thôi? Muốn chứ? Vậy thì tôi yêu cầu anh thu hồi về khiếu căng ngạo mạn đó lại đi!"

Lão Thẩm chậm rãi xoay người, vẻ mặt không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Trâu Già Gặm Cỏ Non (24)

Khách sạn Ôn Tuyền nơi Lão Thẩm ở này, cung cấp không ít phục vụ thân thiết cho vợ chồng mới cưới, ví dụ như về phương diện nấu ăn chẳng hạn.

Cặp vợ chồng nào thích tự tay nấu nướng có thể đến phòng bếp nhỏ do khách sạn cung cấp, những nguyên liệu trong đó đều là tươi mới nhất, gia vị đầy đủ hết, có thể nói vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu một người rửa tay nấu canh nữa thôi.

Mà giờ khắc này, trong phòng bếp nhỏ, quả nhiên có một người đang bận rộn, còn có một người ở bên cạnh nhàn rỗi ngắm trai đẹp. Không sai, người

nấu com kia chính là Lão Thảm của cô gái họ Tô nào đó!

Tài nấu nướng của Lão Thảm "tiếng lành đồn xa" —— mỗi Tô có thể chứng minh, đáng vẻ khi nấu com của Lão Thảm cực kỳ đẹp trai —— nước miếng của mỗi Tô có thể chứng minh!

Chỉ là, vào lúc này, mỗi Tô lại không chảy nước miếng, cô yên lặng nhìn một lúc lâu, rốt cuộc không nhận được nói: "Lão Thảm, đừng làm rộn, mau đi xem một chút đi."

Nghe nói, Đồ lão đầu mời các chú các bác của Thảm gia đến đây, một nhóm người đang mở đại hội trong khách sạn. Ông ta có tính toán gì, đến người mù cũng có thể nhìn ra, nhưng Lão Thảm vẫn bình tĩnh rửa rau, nấu com ở đây, rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì vậy chứ.

Thấy Lão Thảm vẫn không lên tiếng, Tô Tô vươn hai móng vuốt ra, ôm lấy anh từ phía sau, móng vuốt nhắm ngay hai điểm nhỏ trước ngực Lão Thảm.

Lão Thảm nhìn ngực, thân thể run lên hai cái, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ: thì ra loại chuyện bắt "meo meo" này còn có thể dùng để công kích phái nam? Anh chỉ đành thả cái nôi xuống, dùng bàn tay dính mỡ thân thiết xoa xoa đầu Tô Tô, dịu dàng cười một tiếng: "Lại cần quấy nữa à?"

Tô Tô hơi dừng lại, đầu vẽ thành một đường cong duyên dáng, trốn ra khỏi móng vuốt của Lão Thảm, sau đó há to mồm, thật lâu mới thốt ra được: "Lão Thảm thôi! Anh lại giờ trò treu chọc người khác hả! Xoa cái em gái anh á, móng vuốt đầy dầu mỡ đó đặt chỗ nào đây hả! Bà đây mới vừa gọi đầu đó!" Cô sắp điên rồi, bình thường bị anh vò vò đầu cũng thôi đi, thế mà lúc này anh lại. . . . . Hừ, nhất định là lợi dụng việc công báo thù riêng, không phải là ghi thù việc mấy ngày trước cô trôi người rồi dùng roi chăm sóc đấy chứ?

Vì vậy Tô Tô chạy như bay đi gọi đầu, trốn còn nhanh hơn trộm.

Lão Thảm tắt lửa, lấy nồi thức ăn ra bỏ vào trong lò vi ba, dặn phục vụ đến giờ thì mang đến phòng, nhìn Tô Tô ăn xong, thì sẽ có thưởng lớn. Dưới sự kích thích của phần thưởng, phục vụ tăng 12 vạn lần nhiệt tình cho công tác lần này.

Sắp xếp mọi thứ xong, Lão Thảm thay một bộ quần áo khác, nhanh chóng đi đến gõ cửa một căn phòng lớn dành cho khách quý. Trong căn phòng này đang thảo luận về vấn đề di sản của Thảm tiên sinh.

Sau khi Lão Thảm rời đi, Tô Tô cũng chạy ra từ một góc, cô đưa mắt nhìn Lão Thảm đi vào, lúc này mới nắm quyền, âm thầm nói: Lão Thảm, cố gắng lên! Cô đợi ở ngoài cửa một lát, phục vụ nhắc nhở nên ăn com mấy lần, cô cự tuyệt mãi không được, cuối cùng quẳng xuống một câu tàn nhẫn: "Anh mà còn thúc giục nữa, tôi sẽ cắt luôn tiền thưởng, rồi đi tố cáo anh quấy rầy khách hàng!"

Những lời này vừa thốt ra chưa tới một giây, người phục vụ liền chẳng thấy bóng dáng đâu nữa —— hiệu quả không phải là tốt bình thường.

Tô Tô lại đợi một lúc lâu, mấy lần hận không thể vọt vào xem thử rốt cuộc tình huống gì, nhưng cuối cùng vẫn nhận được. Rốt cuộc đợi đến khi cửa mở ra, cô trốn qua một bên, lại phát hiện người ra ngoài là. . . . . Tiểu Lương?

Tiểu Lương vừa ra khỏi cửa liền bị một bàn tay kéo sang một góc, bị dọa đến mức nhảy lên, đến khi thấy rõ là Tô Tô, cô vỗ ngực, buồn bã nói: "Thím họ à, thím làm cháu sợ muốn chết!"

Tô Tô liếc xéo cô một cái: "Nói, tình huống trong đó thế nào rồi?"

Tiểu Lương cúi đầu, ánh mắt né tránh, rõ ràng là có ẩn tình. Dưới sự nghiêm hình bức cung của Tô Tô, Tiểu Lương không thể làm gì khác hơn là thành thực khai báo ——

Đồ lão liên hiệp các vị chú bác của Thảm gia "bức vua thoái vị", nói là những năm này chú họ luôn ở bên ngoài, căn bản không có ý thức mình là người Thượng Hải, là người của Thảm gia, hơn nữa, anh còn không tôn trọng trưởng bối, lòng hiếu thảo thật khiến người ta phải hoài nghi. . . . . Bọn họ quả thực là bất được cái gì liền ném lên người chú họ, nói anh bất trung, bất hiếu, bất nghĩa, nói anh căn bản không có tư cách thừa kế nửa phần tài sản kia.

Tô Tô suy tư một lúc lâu, chợt ngừng đầu lên hỏi Tiểu Lương: "Bác bảo chúng tôi đến Thượng Hải, là muốn cho Lão Thảm thừa kế tài sản hả? Bà ấy có giao cho cháu cái gì không?"

Nếu đã nói ra, Tiểu Lương cũng không định giấu diếm nữa, cô nói hết ra: "Lúc cháu tới đây, bà nội chỉ nói một câu: nhất định phải lấy được! Thím họ, có thể thím không biết, trong số ba phần tài sản của chú họ có một mảnh đất, nghe nói ở đó có mỏ vàng, cho nên chú bác của chú ấy luôn muốn chiếm được mảnh đất đó, đào mỏ vàng ra để vơ vét một khoản lớn. Thím nghĩ thử xem, là mỏ vàng đó, có bao nhiêu tài phú, tại sao lại phải cho không bọn họ?"

Mỏ vàng. . . . . Nếu là thật, phần tài sản này quả là vô cùng có giá trị, cho dù là giả, với giá đất đắt đỏ như hiện nay, một mảnh đó cũng có thể mang về cả đồng tiền. Tuy nói tiền nhiều chưa chắc đã là chuyện tốt, nhưng tiền vốn nên thuộc về mình thì phải đoạt được về.

Trong phòng, các chú bác của Thảm gia còn có Đồ lão đã nói rất nhiều, nhưng Lão Thảm vẫn ngồi im lặng một chỗ, vẻ mặt của anh quá mức bình tĩnh, lấy kinh nghiệm của bọn họ mà suy đoán —— Thảm Tiểu Ngu nhất định nắm chắc việc có thể thừa kế tài sản.

Vì vậy một nhóm người càng thêm mãnh liệt công kích anh, cũng đưa ra những yêu cầu hà khắc với việc anh thừa kế tài sản, thứ nhất, bỏ hết mọi việc ở nơi khác, trở về Thượng Hải bắt đầu lại lần nữa, dĩ nhiên cũng bao gồm hôn nhân; thứ hai, nghe theo ý kiến của trưởng bối, mọi việc phải thương lượng cùng các trưởng bối, không được chuyên quyền, độc đoán.

Đây quả thực là một điều khoản "mất chủ quyền" nhục nhã, nếu đồng ý, thì Lão Thảm chính là một Hoàng đế bù nhìn, ngồi trên Núi Vàng Núi Bạc nhưng đến cả việc mua giấy nháp cũng phải xin phép Thái Thượng Hoàng, đến cả việc xuất tinh cũng bị buộc phải đưa vào thân thể một người phụ nữ đã được sắp xếp sẵn, làm sao mà chịu nổi chứ!

Hiển nhiên, người đưa ra những điều khoản ngang ngược này đang mong đợi Lão Thảm nổi đóa, chờ đợi anh "hào hùng vạn trượng" lật bàn lên, nói: "Mẹ nó, lão tử không đồng ý!"

Chỉ tiếc, thời gian bọn họ phải đợi quá dài, Lão Thảm vẫn ngồi một chỗ như đang nhập thiền, không lên tiếng, đến cả con người cũng không chuyển động, chẳng lẽ anh đã ngủ thiếp đi?

Năm đó, cha Lão Thảm giao di chúc cho Đỗ lão là vì lo lắng Lão Thảm còn chưa đủ năng lực, không thể đối phó với những thủ đoạn hắc ám kia của đám chủ bác, cho nên mới giao cho Đỗ lão, người ông tin nhiệm nhất, trông coi di chúc giúp con trai, cũng định ra việc mười năm sau mới được công bố bản di chúc. Chủ ý vốn là tốt, nhưng quá trình có nguy hiểm.

Đỗ lão đầu này không phải là cha vợ của Lão Thảm, lại chẳng có liên hệ máu mủ gì với anh, bằng vào đâu mà cả chục năm qua rồi vẫn còn một lòng ủng hộ Lão Thảm? Nhất là sau khi phát hiện Lão Thảm đã rất khó khăn chể, ông ta lại càng sẽ không để Lão Thảm thừa kế tài sản một cách dễ dàng. Nếu anh không đồng ý những điều khoản kia, vậy thì anh sẽ phải ném mùi đau khổ, còn nếu anh đồng ý, vậy cũng tốt, để cho anh cưới Từ Lan, sau đó Đỗ lão đầu chính là cha vợ của Lão Thảm, là trưởng bối danh chính ngôn thuận, ông ta có đủ quyền lực tham dự vào tất cả các quyết định của Lão Thảm.

Dù sao cũng là thương nhân, nên đã tính toán đầu ra đấy.

Rốt cuộc con người của Lão Thảm cũng nhúc nhích, anh ngáp một cái: "Vừa rồi các người đã thảo luận ra kết quả gì rồi, nói cho tôi nghe thử xem."

Định giả bộ ngu sao? Đỗ lão âm thầm cười lạnh một tiếng, trao đổi ánh mắt với mấy vị chủ bác của Lão Thảm, sau đó không sợ ngại phiền mà giải thích mấy điều khoản vừa rồi lại một lần nữa, còn nhấn mạnh: "Thảm Tiểu Ngu, cậu nên biết người Thượng Hải chúng tôi từ trước đến giờ luôn có phương pháp xử sự của riêng mình, người bất trung bất hiếu bất nghĩa sẽ bị đuổi ra ngoài, từ đây không thể bước chân vào Thượng Hải nữa, còn chưa nói đến chuyện lấy đi tài vật thuộc về Thượng Hải. Cậu tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ!"

Tô Tô thay Tiểu Lương đi vào, vừa lúc nghe được những lời này. Cô nhìn về phía Lão Thảm, trong lòng có chút khản trương: đề ở trên đầu Lão Thảm, trừ tài sản, còn có trung, hiếu, nghĩa. . . . . Những thứ đạo đức này tựa như núi lớn, vô luận anh có đồng ý hay không cũng sẽ không có được lòng người.

Ngoại trừ điểm này, trong lòng Tô Tô còn lẩn quẩn một vấn đề mấy ngàn năm chưa được giải quyết: Núi vàng quan trọng hay là mình quan trọng? Giang sơn quan trọng hay là phụ nữ quan trọng?

Giờ phút này, đứng ở nơi cửa, cô cố gắng cúi đầu thấp xuống, tiến không được mà lùi cũng không xong.

"Nha đầu, đã ăn cơm chưa?" Lúc này, tại đại hội nghiêm túc, Lão Thảm đột nhiên thốt ra một câu khiến người khác chẳng hiểu gì.

Đỗ lão quay đầu nhìn lại, phát hiện thì ra là vợ của Thảm Tiểu Ngu đang bung trà vào. Tiểu nha đầu này rất tinh quái, không biết cô sẽ làm ra chuyện gì, vì vậy Đỗ lão lập tức đứng lên, trừng mắt giận dữ mắng: "Sao cô dám vào đây? Nơi này là hội nghị nội bộ trọng yếu của Thảm gia, một người ngoài như cô có tư cách gì mà vào đây! Còn không mau ra ngoài?"

Tô Tô thật muốn cười, Đỗ lão đầu đây không phải là tự và miệng mình sao? Hình như ông ta quên mất mình họ Đỗ chứ không phải họ Thảm. Vì vậy, cô vô cùng tốt bụng định mở miệng nhắc nhở.

Đáng tiếc có một người lại nhanh hơn cô, giọng trầm thấp, chính là thanh âm vang lên bên tai Tô Tô mỗi đêm. Chỉ là, anh nói: "Đỗ lão nói rất đúng, đi ra ngoài!"

Tô Tô ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lão Thảm. . . . . Ngực khí của anh, giống như đối tượng đang được nhắc đến là một người xa lạ nào đó. Trong lòng ngực có một ngọn lửa vô danh bùng cháy, không chờ cô kịp suy nghĩ xem đây là đang ở đâu, liền nóng nảy lên tiếng: "Đi ra ngoài cái em gái anh, bà đây là vợ anh!"

Tiếng chỉ trích nổi lên bốn phía: ở đâu lại "nhô" ra một đả nha đầu như vậy, Thảm Tiểu Ngu bị điên rồi mới có thể cưới cô ta. . . . .

Đỗ lão thấy tình thế rất tốt, vì vậy tiếc nuối thờ dãi một cái, vỗ vỗ bả vai Lão Thảm, nói: "Tiểu Ngu, loại phụ nữ này còn cần làm gì? Trở lại Thượng Hải, cậu chính là tiêu bối chúng tôi thương yêu nhất, cũng sẽ là nhà doanh nghiệp xuất sắc nhất Thượng Hải, tài phú, danh dự, địa vị. . . . . Còn có phụ nữ, muốn gì được đó."

Đối mặt với trường hợp trứng thối thế này, Tô Tô thật muốn nói một câu: con mẹ nó muốn chơi cũng đừng kéo tôi vào, trái tim bà đây không có mạnh mẽ như vậy đâu, bà đây cũng muốn thể diện, bà đây cũng sẽ khóc đó. . . . .

Mà ở trong một trận mưa nắng chửi, Lão Thảm nhanh chóng đứng lên, ba bước nhập thành một đến trước mặt Tô Tô, vỗ vỗ đầu của cô, chọt nờ nụ cười: "Đỗ lão nói rất đúng, đi ra ngoài, chỉ là không phải em, mà là em đi theo anh!"

Nói xong, anh tiện tay ném khay trà trong tay Tô Tô đi, ôm cô ra cửa.

Tình huống này khiến Đỗ lão bất ngờ, ông gọi với theo: "Tiểu Ngu, rốt cuộc là cậu có ý gì?"

Bước chân Lão Thắm hơi ngừng lại một chút, bởi vì Tô Tô bỏ tay anh ra, nhắc nhở anh: "Sau lưng có người đang gọi". Anh quay đầu lại, nhìn Đỗ lão một cái, than nhẹ: "Từ nay về sau, tôi, Thắm Tiểu Ngu không có nửa điểm quan hệ gì với người của Thắm gia ở Thượng Hải nữa, cho nên, các người muốn thảo luận cái gì thì cứ làm cái đó đi, bà xã tôi đối bụng rồi, tôi mang cô ấy đi ra ngoài ăn cơm."

"Tài sản thừa kế cậu cũng không cần?" Không biết là người nào vội vàng hỏi tới, không thể tin.

Lão Thắm ngáp một cái: "Bà xã tôi quá ngốc, tiền tôi kiếm được cô ấy còn đếm không hết, có nhiều thêm nữa, không phải cô ấy sẽ ngắt xiù luôn sao?"

Tô Tô cắn răng, hai ngón tay sờ lên eo của Lão Thắm, ở vị trí vết sẹo lần trước hung hăng bấm một cái: "Nói người nào đàn !"

Lão Thắm giống như một quái vật không biết đau, ánh mắt tươi cười xoa xoa đỉnh đầu của cô, ngữ điệu thoải mái nhìn qua những người ở nơi này một cái, trong ánh mắt có nét thương xót đồng cảm: "Các vị chú bác, làm ơn hãy dùng đầu óc một chút, mò vàng mò bạc gì chứ, đều là do người khác nói bừa mà thôi, lừa đứa trẻ ba tuổi còn được sao đến cả các người cũng cùng nhau nhảy hố thế? Nhanh đi tắm một cái rồi ngủ sớm đi, nói không chừng trong mộng vàng sẽ rút xuống."

Nói xong, lưu lại một phòng người mang về mặt đầy kinh ngạc, còn anh thì ôm lấy người phụ nữ của mình ung dung bước đi.

Tiểu Lương ở bên ngoài nghe được, trong lòng chấn động, cô hô to: "Chú họ, đừng chơi đùa người như vậy chứ, cháu nghĩ là vừa rồi thím họ cũng bị dọa đến muốn khóc đấy."

Lão Thắm cười ha ha, ôm Tô Tô, theo thói quen xoa xoa tóc của cô: "Bị dọa sao?"

Trên mặt Tô Tô đã bình tĩnh hơn rất nhiều, tầm mắt của cô rơi vào mặt đất cách đó không xa, đôi tay nắm chặt lại.

Nghe nói như thế, khóe miệng cô chợt cong thành một vòng cung nhọt nhọt: "Trước kia, em vẫn luôn cười nhạo mẹ, vì một người đàn ông mà nhún nhường hết lần này đến lần khác, đáng giá không? Em đã sớm thề, không cần cái thứ gọi là tình yêu đó, không nên tin đàn ông. . . . . Lớn như vậy, chưa từng thiếu người theo đuổi qua, trái tim nhỏ này cũng từng này mồm rồi, nhưng cuối cùng vẫn bị lý trí dập tắt. Kết quả, lời thề em giữ vững suốt 21 năm, bị anh hai lần ba lượt phá vỡ. Em thật sự rất sợ, sợ mình sẽ đi vào vết xe đổ của mẹ, cho nên. . . . ."

Cô chuyển tầm mắt lên người Lão Thắm, đột nhiên phát ra ánh sáng chói lọi khác thường, khí phách rống to một tiếng: "Thắm Tiểu Ngu, con mẹ nó anh nên theo đuổi bà đây cho thật tốt! Bà đây đã quyết định vẫn nên không ở chung một chỗ với anh!"

Tiểu Lương kinh hãi, ngẩn ngơ: hình như. . . . . Chú họ đùa giỡn hơi quá rồi thì phải? Thím họ rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. . . . .

Ngộ nhờ theo đuổi không hợp cách thì phải làm sao? Hai người có thể ly hôn không?

Ngộ nhờ ly hôn, kế hoạch đầy kinh hỷ mà chúng ta đã chuẩn bị nhiều ngày không phải sẽ phá sản sao? Không đến nỗi bị kịch như vậy đấy chứ!

Tiểu Lương ngửa mặt lên trời thở dài chú họ. . . . . lúc sinh thời, cháu có thể nhìn thấy đáng về khi chú quỳ một gối xuống sao?

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Trâu Già Gặm Cỏ Non (25)

Buổi tối, Lão Thắm bị đuổi ra ngoài, đồng thời bị ném theo còn có một tấm ván giặt. Ý tứ của Tô Tô rất rõ ràng: ngoan ngoãn tìm một chỗ quỳ đi.

Tiểu Lương thật sự thương tiếc chú họ, vì vậy vào phòng, định bàn bạc một chút với thím họ về chuyện giảm hình phạt. Cô vừa mở cửa đi vào liền bị dọa cho giật mình, chỉ thấy thím họ đang nằm trên mặt đất, ngón tay điên cuồng nhấn I Pad, ngay cả khi cô mở cửa đi vào cũng không phát giác ra. Bộ dáng kia giống như đang luyện một môn móng vuốt công tuyệt thế vậy —— rất khí phách!

Tiểu Lương xáp lại gần đưa mắt nhìn —— Trên màn hình là chữ viết chằng chịt, có thể loáng thoáng thấy vài từ điều luật gì đó. Cùng lúc, Tô Tô lấy ngón tay ra, cô nằm sấp xuống, mặt cũng sấp dán luôn vào IPad. . . . .

Xuyên thấu qua khe hở, Tiểu Lương thấy mấy chữ tiêu đề phía trên là: 《Luật thừa kế》Khoản 2, Điều 25 quy định: người được nhận thừa kế sau khi biết mình được nhận thừa kế thì trong vòng hai tháng, phải đưa ra quyết định hoặc đồng ý hoặc là từ chối nhận thừa kế. Đến kỳ hạn mà không đưa ra quyết định thì bị xem là từ chối nhận thừa kế.

Nhất thời trong lòng cô hoảng hốt, còn chưa kịp bày tỏ điều gì, Tô Tô đã nhanh chóng đứng lên, xoay người một cái đẩy Tiểu Lương ngã luôn ra đất. Tô Tô nhìn Tiểu Lương đang ôm mũi kêu la, lui về phía sau một bước dài: "Cháu vào đây lúc nào?"

Tiểu Lương thật muốn khóc mà: "Thím họ, cháu tới đây một lúc lâu rồi, gọi thím cũng không thấy trả lời, còn tưởng rằng thím đang ở trong này làm chuyện gì đó không muốn người khác biết chứ."

Bốp —— đầu Tiểu Lương bị gõ một cái, Tô Tô liếc mắt: "Vớ vẩn, dám nói chuyện với trưởng bối như vậy, không muốn sống nữa có phải không?"

Tiểu Lương bủi môi, oán thăm ra về trưởng bối cái gì chứ, tuổi cô còn nhỏ hơn tôi đó. Nhưng cô cũng chẳng dám nói ra khỏi miệng, dù sao người ta có chú họ bảo bọc, hậu thuẫn bền chắc. Tiểu Lương hơi ngừng một chút, hỏi: "Thím họ, vừa rồi thím đang nghiên cứu thứ gì vậy? Nhìn rất chuyên nghiệp."

Cái gì gọi là "ngần xuyên vạn xuyên vuốt đuôi không xuyên" thì Tiểu Lương vẫn hiểu.

Đáng tiếc cô mới vừa nói xong, Tô Tô liền chọt vỗ bả vai của cô một cái, đột nhiên bắt đầu kích động: "Vừa rồi thím mới lên mạng tìm hiểu, những quy định về việc thừa kế tài sản. . . . . Hai tháng đó, hai tháng, cha chồng đi cũng đã bao nhiêu năm rồi, tương đương với việc vài chục năm Lão Thảm không biết gì về việc thừa kế này. . . . . xem như là từ bỏ. . . . ."

Tiểu Lương bị dọa một cái: "Khùng bố như vậy sao?" Sau đó cô chọt nờ nụ cười.

Đây cũng là điều khiến Tô Tô nghi ngờ, cháu gái nhỏ cười gì. Kết quả vừa hỏi liền ra. . . . . Vấn đề lớn!

Ở một nơi bên ngoài căn phòng Lão Thảm nghe được một tiếng gầm giận dữ: "Lão Thảm thôi, anh nhất định phải chết! Bà đây dành ra mấy buổi tối để xem luật như xem "thiên thư", con mẹ nó, anh thế mà lại. . . . ."

Người đứng bên cạnh dùng ánh mắt quét ngang anh một cái, dùng cánh tay chọt chọt bả vai Lão Thảm, cười đến cơ ngực cũng run run: "Quý đi, nếu không, đợi lúc tôi đi vào liền phải giúp vợ cậu làm thỏa thuận li hôn rồi."

Lão Thảm ồ một tiếng, vẫn là thành thật quý hai gói xuống đất.

Hành động này đúng là dọa chết Phương Thiên Hoành, anh ta đứng ở một bên nhìn, kinh hồn bạt vía: "Thảm Tiểu Ngu, có phải là cậu không? Dưới gói nam nhi là vàng đấy, nắm đó chút nữa là bị cha đánh chết cũng chẳng thấy cậu quý trước ông ấy, cậu. . . . ."

Lão Thảm cười khò một tiếng: "Không có biện pháp, ai bảo vợ tôi tức giận chứ."

Để tránh gặp họa, Tiểu Lương liền chạy vội ra, kết quả thấy chú họ đang quý gói trên tấm ván giặt, cô nhất thời hóa đá, kéo Phương Thiên Hoành đến hỏi: "Người này thật là chú họ của cháu sao?"

Phương Thiên Hoành gật đầu: "Từ phương diện Sinh Vật Học mà nói thì đúng vậy."

Tiểu Lương nâng trán: "Còn tâm lý học?"

Phương Thiên Hoành trầm ngâm một lúc lâu: "Cũng vậy! Chỉ là. . . . . Cậu ta sẽ phải chịu sự khiển trách của Phu hội, vị trí chủ tịch của Phu hội phải thay đổi người rồi."

Tiểu Lương đã từng nghe người ta nói một chút về Phu hội, đó là nơi do một đám oán phu cấu kết thành lập, toàn bày ra mưu ma chước quỷ, cũng may, Chu Công nhà cô không ở trong đó, nếu như để cô phát hiện Chu Công cũng gia nhập Phu hội, cô. . . . . sẽ chia tay, dứt khoát! Không giải thích!

Lúc này ở chỗ Đỗ gia đang lâm vào hỗn loạn, bởi vì tòa án phát lệnh tới, nói là Đỗ lão gia làm trở ngại việc thừa kế tài sản, cố ý che dấu di chúc của Thảm lão gia hơn mười năm không chịu công bố. Đỗ lão gia thật rồi rắm, lúc ông ta muốn tìm luật sư bàn bạc, định lấy ra giấy cam kết mười mấy năm trước Thảm lão gia viết về việc nhờ ông ta giúp quản lý di chúc. Kết quả phát hiện, người luật sư làm chứng lúc đó lại không liên lạc được. . . . . Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy chứ. . . . . Vì vậy, tóc Đỗ lão gia lại thêm vài nhúm.

Nhưng dù sao cũng là một lão nhân có kinh nghiệm phong phú, Đỗ lão gia hiểu trong chuyện này sợ đều là do Thảm Tiểu Ngu giữ trò quỷ, hiện tại di chúc ông ta đáng nắm giữ chính là một củ khoai lang phòng tay, muốn vứt bỏ cũng không được mà cầm cũng chẳng xong. Tuy nói nếu thật để cho pháp luật chứng minh, lão già như ông cũng không nhất định sẽ thất bại, chuyện năm đó mặc dù thiếu hụt vật chứng, nhưng nhân chứng cũng không khó tìm. Chỉ là, đến lúc đó phải ra tòa, sẽ bất lợi cho danh tiếng của Đỗ gia bọn họ. Công ty gia đình có tiếng ở Thành phố Thượng Hải lại liên quan đến tòa án, chuyện này nói ra thật mất mặt, sau này sao ông ta còn có thể lẫn lộn ở Thượng Hải nữa đây.

Đã đến tuổi này, không thể để mất đi tất cả phút cuối được.

Vì vậy Đỗ lão gia gửi một tấm thiệp tới, mời vợ chồng Thảm Tiểu Ngu cùng đến tham gia tiệc sinh nhật của Đỗ tiểu thư, trước đó còn đưa tới cho Tô Tô không ít lễ vật tốt.

Đối với việc này, Đỗ Tử Lan nghi ngờ: "Ba, thật không có biện pháp nào ư, cứ như vậy chẳng phải là chúng ta ở thế yếu sao?"

Đỗ lão gia liếc xéo cô ta một cái: "Con còn nói, nếu không phải do con cứ kháng kháng gây sự với Thảm Tiểu Ngu, cha con đây còn cần phải dùng di chúc đến đắc tội cậu ta à? Thăng nhóc kia, mười mấy năm trước đã dám đánh người phóng hỏa rồi, con cảm thấy có chuyện gì mà nó không làm được không!"

**

Đối với Lão Thắm mà nói, Đố lão gia không khó trị, người chân chính khó giải quyết chính là cô vợ nhỏ nhà mình. Sau khi lưu lạc ở ngoài chừng mấy ngày, anh rốt cuộc không nhịn được, nghe theo đề nghị của một đám bạn xấu, len lén chạy vào phòng, vạch chăn chui vào. . . . . Không nghĩ tới vừa đi vào liền giật mình.

Trong chăn lại là một con heo hồng phấn! Mà Tô Tô từ gian phòng cách vách đi tới, khẽ mỉm cười: "Ngủ chung với người anh em của anh đi, hoặc là tiếp tục ra bên ngoài quỳ vãn giặt, em rất hào phóng, cho anh quyền lựa chọn đó."

Con heo hồng phấn kia nhún nhún cổ gồng chui vào người Lão Thắm, anh cũng không dám tránh một cách quá rõ ràng, thầm than trong lòng: Tiểu Lương, Phương Thiên Hoành, Chu Công. . . . . Các người hại tôi không ít.

Ngủ chung với heo, một chiều này. . . . . đủ độc!

Bất đắc dĩ, Lão Thắm chỉ đành phải lấy đòn sát thủ ra.

Ngày hôm sau anh biến mất, bảo bọn Tiểu Lương mang tin đến cho Tô Tô, nói là anh chờ cô ở Quảng trường Kim Nhật.

Tô Tô nằm lỳ ở trên giường, ngủ một giấc đến xế chiều, không cần suy nghĩ làm sao để chinh Lão Thắm, cũng hơi có chút tịch mịch, cô ra cửa nhìn một chút, làm bộ như vô ý đi dạo một vòng trong khách sạn, Lão Thắm thật đúng là không có ở đây.

Ngày thứ hai, Tiểu Lương lại xuất hiện. Mới sáng tinh mơ đã vọt vào phòng, hô to: "Thím họ, không xong không xong, cháu thay mặt thím đi quảng trường xem thử, thì phát hiện chú họ đã xảy ra chuyện."

Tô Tô thò đầu ra khỏi chăn, yếu ớt hỏi: "Anh ấy có thể xảy ra chuyện gì?"

Nhìn Tiểu Lương như sắp khóc: "Chú ấy đánh nhau với người ta, lại nói không phải chờ thím ở quảng trường ư, đợi rất lâu, kết quả có một mỹ nữ cho là chú ấy làm loại chuyện đó, quăng ra một khoản tiền muốn dẫn chú ấy đi khách sạn. . . . ."

Nghe nói như thế, trong mắt Tô Tô bốc lửa, nhưng cô vẫn cố nhịn xuống, bình tĩnh hỏi: "Sau đó thì sao?"

Thanh âm của Tiểu Lương cao lên: "Sau đó dĩ nhiên là chú họ không đồng ý rồi, người phụ nữ kia liền mắng chú ấy, nói nếu như không phải chú ấy làm cái kia, cả ngày lẫn đêm thân thể trần truồng làm gì? Mỹ nữ nghĩ là chú họ ghét bỏ cô ta, cho nên tức giận tìm người đến đánh chú họ. . . . ."

"Đợi chút. . . . ." Tô Tô nghe được một chỗ không tầm thường, vì vậy cắt đứt lời tự thuật của Tiểu Lương, nghi vấn: "Thân thể trần truồng? Tiểu Lương, không phải là cháu đang nói đùa đấy chứ, bây giờ là giữa mùa đông, sao anh ấy có thể không mặc thứ gì?"

Tiểu Lương thở dài một cái: "Thím họ, nếu thím không tin có thể lên web nhìn thử, không phải là thím luôn chú ý đến mấy chuyện như thế này ở Thượng Hải ư, cháu đoán lúc này trên đó đã có tin tức rồi. Chú họ đáng thương, vì thím mà bị đòn, thật đúng là chẳng thêm quan tâm đến cái gì nữa rồi. Một ngày một đêm, ở trần đứng trong gió rét, cứ tiếp tục như vậy nữa, dù là người sắt cũng không chịu nổi. . . . . Ai. . . . . Thím nói xem, chú ấy cũng không có làm ra chuyện gì thiên lý khó dung, sao lại rơi vào kết quả thê lương như vậy chứ?" Cô liếc Tô Tô một cái, "Thím họ, thím nói xem có phải chú ấy quá thảm rồi không."

Tô Tô không để ý đến cô nữa, mở web, bắt đầu lật tin tức, kết quả. . . . . tin thứ ba vừa được cập nhật gần đây chính là: hôm nay, tại quảng trường phát hiện một người đàn ông lóa thể, chọc giận mỹ nữ dẫn đến việc xung đột đánh nhau. . . . .

Tiểu Lương còn chưa kịp nói gì liền thấy thím họ vén chăn lên nhảy ra, quần áo của cô cũng chưa thay, ăn mặc rất chỉnh tề —— bộ dáng kia, giống như tùy thời chuẩn bị đi ra ngoài. Tiểu Lương mỉm cười hắc hắc, có trò hay để xem rồi. Cô cầm trang web thím họ vừa xem lên, kéo xuống dưới, trên đó còn có một hàng chữ —— bị người nhờ vả, đăng lên một mẩu tin giả dối, các vị khán giả chớ trách. Trên trang web, còn có một tấm hình bán thân kèm theo thật đúng là khiến cho người ta dờ khóc dờ cười.

Ôm chiếc áo khoác Lão Thắm hay mặc trong ngực, Tô Tô lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới quảng trường, giờ phút này, ở quảng trường có không ít người xúm lại xem náo nhiệt. Cô căn bản không chen vào được, càng lúc càng sốt ruột, cô rống lớn ra tiếng: "Xin lỗi, người đàn ông của tôi ở trong đó, phiền mọi người cho qua." Cô liên tục kêu ba tiếng, đám đông đang xem náo nhiệt rốt cuộc né ra thành một con đường, tất cả mọi người giật mình nhìn cô, còn có người nhỏ giọng nói: "Cô chính là người tên Tô Tô kia?"

Nhìn con đường được mở ra từ đám đông, Tô Tô cảm thấy ở đó có vấn đề, cô vừa từng bước từng bước đi qua, vừa nghĩ nếu là Lão Thắm lại lừa mình thì sẽ phạt anh thế nào.

Lúc này, quảng trường chợt vang lên hành khúc hôn lễ, có những cánh hoa hồng được rắc xuống, rơi vào trên thân người, trên đất, không lâu sau, toàn quảng trường đều là hương hoa thơm dịu. Tô Tô bị dọa, cô ngẩng đầu lên nhìn, cánh hoa hồng hình như là bay ra từ một tầng nào đó trên tòa lầu kia .

Cũng trong nháy mắt, đám người vốn còn đang đứng ở bên cạnh cũng nghiêm chỉnh tránh ra như đã được huấn luyện, lưu lại mình Tô Tô ở trung tâm, mà sau lưng cô, trên một tòa lầu để ngắm cảnh, thang máy chậm rãi đi xuống. Cô không thấy, có một người đàn ông ở giữa không trung nhìn về phía cô khẽ cười.

Có người hoan hô: "Bắt đầu rồi."

Hình như là một tín hiệu, bên tai truyền tới tiếng nói như tiếng sấm: "Tô Tô, lấy anh nhé!" Không biết được lặp lại bao nhiêu lần. . . . .

Tô Tô ngây người tại chỗ, bị dọa đến không phân biệt nổi Đông Nam Tây Bắc. Cô nhìn theo tầm mắt của mọi người, phát hiện có một người đàn ông đi ra từ trên thang máy —— mẹ nó, anh thật đang ở trần!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Trâu Già Gặm Cỏ Non 26

Những người bên cạnh —— tất nhiên là được gọi tới để làm trò, một bó hoa được đưa đến tay Lão Thẩm. Lão Thẩm thần nhiên nhận lấy, chậm rãi đi tới như một ngôi sao lớn, dừng bước ở trước mặt Tô Tô đứng hai bước chân, hân cười rất tự nhiên: “Lão bà, rốt cuộc em cũng đã tới rồi.”

Áo khoác ngoài đang cầm ở trên tay, Tô Tô lại quên không đưa tới, trên mặt của cô giống như vừa có một trận bão quét qua tàn phá tan hoang, không thể bình tĩnh nổi, cô cố gắng giữ thể diện cho người đàn ông này của mình nên mới không néo lố tai hân ngay lúc này, mà nhỏ giọng hỏi: “Anh định làm cái gì ở ngay chốn đông người như thế này hả?”

Cơ bắp rắn chắc của Lão Thẩm ở trong gió rét không ngừng phát ra uy vũ bất khuất, hân lấy ra một cái hộp màu đỏ được giấu tại chính giữa bó hoa, mở ra, nhất thời, một chiếc nhẫn sáng lấp lánh hiện ra ở trước mặt Tô Tô. Trên mặt chiếc nhẫn này có tới mấy chục viên kim cương nhỏ được gắn thành hình trái tim, nó không ngừng phát ra tia sáng rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời.

Tô Tô còn chưa kịp hồi hồn lại từ trong kinh hãi, thì bên cạnh đã có người lên tiếng: "Tô đại gia, chiếc nhẫn này là do chính tay anh ấy thiết kế, lại bắt bọn tôi phải đi chọn lựa nguyên liệu ở nơi xa xôi mang về, anh ta còn không ngừng thúc giục chúng tôi hoàn thành tác phẩm đặc biệt này, làm chúng tôi mệt chết đi được. Cô hãy nhìn cho kỹ, kim cương phía trên là có 21 viên, đại diện cho cái gì thì chắc chắn cô tự biết rồi đi, anh ta còn căn dặn mỗi năm sẽ đính thêm một viên lên trên đó. . . . Còn nữa, cô hãy xem một chút những chữ được khắc bên trong chiếc nhẫn đó đi. . . . ."

Lúc này Tô Tô đang mãi đếm số viên kim cương, mới vừa đếm tới mười, nghe nói như thế, lại không thể không nghiêng đầu qua xem một chút phía bên trong chiếc nhẫn: SH&SXY. Đường như đây là hai tên người, Lại hình như là Tô Hoa cùng Thẩm Tiểu Ngu?

Trong đám người bắt đầu truyền đến tiếng nói ồn ào : “ gả cho hân, gả cho hân. . . . .”

Lúc này trên mặt Tô Hoa cũng đã xuất hiện tia nóng này, cô thật không có biện pháp nói rõ cùng với những người không ngừng cổ vũ kia: Gả cái em gái hân ấy, bà đây đã sớm gả cho hân từ tám trăm năm trước rồi kia! Lúc này phải làm sao bây giờ, Lão Thẩm này, rốt cuộc là hân muốn làm gì, bà đây không hề có kinh nghiệm, lúc này nên đỡ hân đứng lên hay sao? Sau đó để cho hân đeo nhẫn vào tay mình sao? Thấy như thế sao lại giống như đang quay kịch trên TV hơn nhì? Nhìn trời, có nhiều người đứng nhìn như thế này. . . . .

Thấy tâm trạng ngổn ngang của cô, Lão Thẩm mỉm cười, cúi đầu liếc cái công văn trong túi quần, sau đó trấn định lên tiếng: "Thân ái, anh, Thẩm Tiểu Ngu, là người đàn ông đã 36 tuổi, từ mười năm trước khi vừa nhìn thấy em đã bị trúng tiếng sét ái tình, khi đó em buộc hai cái đuôi sam, giờ lên một cái chai xi-dầu, tay nắm chặt năm đồng tiền, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, dùng thiện lương, đôi mắt nhỏ thâm tình nhìn anh thương hại, sau đó chạy đi mua cho anh năm cái bánh bao nhỏ, khi đó bàn tay nhỏ bé của em thật là ấm áp, anh chỉ khẽ chạm vào thì trái tim này đã bị em lấy mất rồi, giọng nói của em lúc ấy thật là dịu dàng, anh chỉ vừa nghe thấy đã cảm thấy hít thở không thông, cái đuôi sam của em khẽ lướt qua mặt anh, cũng giống như đã mang theo lòng anh đi mất. . . . . Khi đó anh tự thề với chính mình: Em chính là người phụ nữ duy nhất trong cuộc đời anh !"

Tô Tô không thể đứng vững, lão đảo lui về phía sau một bước nhỏ, cặp mắt 囧囧 có hồn: mười năm trước, mười năm trước! Mẹ nó, khi đó ta mới mười một tuổi, là một cô bé cái rắm cũng không hiểu, Lão Thẩm, anh còn có thể khoa trương hơn nữa không hả. Cô nhìn lướt qua xung quanh, chỉ thấy nét mặt của mọi người đều là đang không ngừng thôn thức, còn có mấy cô gái nhỏ đang thút thít, thậm chí còn có một người đàn ông khóc lóc nức nở nói: "Người này rất tốt, gả cho hân đi! Nhanh đáp ứng. . . . . Nếu cô không đồng ý, hãy đi cùng tôi." Nhất thời, người đàn ông vừa nói xong thì bị đám người xung quanh đánh hội đồng.

Tô Tô dờ khóc dờ cười, tầm mắt của cô lần nữa di chuyển khắp đám người, thấy Tiểu Bạch trong đám đông, đang hua múa khẩu hiệu, trên đó viết: trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử. Tô Tô thật muốn đứng tại chỗ ném giày quóa: hợp em gái cô, từ em gái cô, mò mẫm đến làm ồn ào lên cái gì, tôi cùng Lão Thẩm đều đã là vợ chồng già rồi!

Thế nhưng Mạc Tiểu Lam lại để cho cô ấy ngồi ở trên vai của mình, trở thành một cảnh vô cùng xinh đẹp nha.

Lại nói Tiểu Lương, không biết mượn ở đâu được cái giá ba chân dựng camera, cũng đang chạy tới góp vui, mẹ nó. . . . . Bọn họ đây là dự mưu đã lâu à? Chu Công đầu. . . . . Hân đang chia tiền! Cho quần chúng diễn viên?

Tô Tô nâng trán: Lão Thắm, anh điên rồi.

Cô dò ánh mắt đến trên người Lão Thắm, nhìn hấn vẫn đang không một môi biên soạn lại một đoạn tình si xa lơ xa lắc theo tích cũ, càng thêm quá đáng chính là —— mẹ nó, hấn còn cúi đầu nhìn bản thảo! Em gái nhà anh, muốn tỏ tình hay là muốn nói cho xong hả, anh dám làm như vậy thì làm sao có thể khiến cho bà đây cảm động rơi nước mắt chứ. . . . .

Được rồi, Tô Tô muốn khóc, không phải là vì tình linh xảy ra trên cầu hôn này, mà là bị bọn hỗn đản khốn kiếp này bức đến phát khóc. . . . . Nghĩ muốn ép mình tưởng tượng đây là cảnh tượng duy mỹ tới cỡ nào nhưng cũng không thể được, một ngày nào đó nếu bị bọn họ cười nhạo thì mình chết mất. Lão Thắm nhà mình lúc nào thì theo chân bọn họ dạng thành hai hàng như vậy, thật không thể được. . . . .

Khi Lão Thắm đã rét cóng đến nổi gương mặt đỏ bừng, hấn dùng ngón tay run run rẩy rẩy đem chiếc khăn đưa tới trước mặt Tô Tô, trong mắt cô đã lệ quang lờ lờ rồi, cô rút ra cái lỗ mũi cũng cóng đến đỏ bừng, cúi người xuống, đem áo khoác ngoài khoác lên trên người hấn, đến gần. . . . . Ngậm lỗ tai của hấn, giống như đang hôn.

Tiểu Lương nhìn qua Camera thấy được một màn này nhận thấy thật có biết bao nhiêu là duy mỹ, trên tầng còn có người không ngừng tung bột biển, thật tình giống hệt như cảnh tượng kinh điển trong Bản Tình Ca Mùa Đông, chắc chắn ngày mai đây sẽ trở thành một tiêu đề được giật tít ở ngay trang đầu, đồng thời sẽ đưa một tục lệ cầu hôn lửa lò mới nha. Những người đàn ông, nếu yêu một cô gái hãy ở trần giữa mùa đông mà cầu hôn cô ta đi.

Đáng tiếc chỉ có Lão Thắm biết —— khụ khụ, lỗ tai kia thật đáng thương, hăm rằng Tô Tô tương đối sắc bén, cắn xuống khá nặng. Chỉ một câu thôi: Tô Tô, em thật nhẫn tâm.

Sau khi hăm rằng nhả hấn ra, Tô Tô cười đến rục rờ, dính vào bên lỗ tai hấn nói: "Làm được ‘ tốt ’!" Sau đó ngẩng đầu lên, "Thất thân cái gì, mau đeo lên cho em."

Trên đỉnh đầu hoa hồng cùng bông tuyết tiếp tục tung bay, mọi người mang hết mùi phấn nhiệt tình mãnh liệt vỗ tay, vỗ tay xong, thuận tiện đi tới nơi Chu Công đang đứng để lĩnh tiền thưởng, Tiểu Lương cũng đã sắp ngừng lại việc quay camera, Tiểu Bạch vỗ vỗ bả vai Mạc Tiểu Lam: "Thân ái, kiên trì thêm một lát nữa thôi, xong ngay đây."

Tay Lão Thắm chợt vòng lấy eo Tô Tô ôm cả người cô lên, quay một vòng 360 độ ở giữa đám người, lần cầu hôn này vô cùng thành công, đến lúc chuẩn bị kết thúc sự kiện này, Tô Tô lại lôi kéo Lão Thắm phát biểu cảm nghĩ hơn nửa giờ giống như đang lên bục nhận giải thưởng vậy: đầu tiên, cảm tạ mọi người tới vây xem nghi thức cầu hôn của người đàn ông này với tôi, ở giữa trời lạnh như vậy, mọi người phải chịu đựng rét buốt mà đứng ở nơi này thật sự không dễ dàng gì, tiếp theo, cảm tạ những nhân viên ở phía sau hậu trường đã vô cùng tỉ mỉ chuẩn bị một màn đây kính hi này, bọn họ. . . . .

Nói một đôi lời còn tạm được, nói nhiều những diễn viên quần chúng liền không chịu đựng được nữa rồi, từ từ có người chuẩn em đi ra ngoài, có một thì có mười, một trăm. . . . . Vì vậy, rất nhanh, Tô Tô vẫn còn đang thao thao phát biểu, thì người đã đi hết mất rồi. Mà bọn Chu Công thấy có điểm không bình thường, cũng nhanh chóng ôm đạo cụ trốn mất dạng.

Một quảng trường to như vậy chỉ còn trơ lại một mình Lão Thắm cùng Tô Tô, Lão Thắm khuôn mặt tươi cười, thổi thổi hơi nóng lên tay mình, một làn sương màu trắng vừa mới ra khỏi miệng liền ngay lập tức bị gió thổi tan, phun đến trên tay hấn cũng chỉ còn lại có hơi lạnh không có chút nhiệt độ nào: "Lão bà, nơi này thật lạnh, em mà bị đông cứng sẽ không tốt, hay là, chúng ta về nhà trước đi?"

Tô Tô nhón gót chân, nhéo lấy lỗ tai của hấn, kéo sang hai bên, thuận tay liền vẫy một chiếc taxi đang chạy tới, liền xách tay Lão Thắm ném vào trong xe taxi.

Cảm nhận được hơi ấm trong xe, Lão Thắm lúc này mới sống lại, hấn một tiếng lão bà còn chưa có ra khỏi miệng, chỉ thấy Tô Tô từ trong túi quần hấn lôi ra một xấp giấy. Đúng là xấp giấy lúc này hấn len lén liếc vài lần gì đó.

Tô Tô liếc mắt nhìn, nguyên bản tính toán định nở một nụ cười lạnh lùng thì lại bị đông cứng ở ngay khóe miệng, là văn bản diễn thuyết không sai, nhưng ở phía trên không có bao nhiêu chữ, tất cả còn không tới 100 chữ đi?

Thứ nhất, thẳng thắn;

Thứ hai, cầu hôn;

Thứ ba, ôm cô ấy;

Để cho cô giật mình là —— thứ tư, không cần khăn trương! !

Khăn trương? Chưa bao giờ nghĩ đến cái từ khăn trương này sẽ xuất hiện tại trên người của Lão Thắm, hấn không phải lúc nào cũng rất bình tĩnh ư, hấn không phải rất tự tin sao?

Vào lúc này, hơi ấm bên trong xe taxi ụp vào mặt, làm cho khuôn mặt bọn họ được sưởi ấm, trong lòng cũng như đang tan chảy. Hi hi một tiếng, Tô Tô bật cười, tức giận giống như bị cơn gió lạnh thổi bay đi mất rồi, khóe mắt cô đảo qua: "Anh khăn trương cái gì?"

Lão Thắm thế nhưng xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói bình tĩnh: "Anh không khăn trương."

Ai yêu này, còn không thừa nhận, so với bộ dáng ra về lúc mới vừa rồi ở trong gió lạnh, Tô Tô thích Lão Thắm như bây giờ hơn, lúc này trong hấn thật đáng yêu, chưa bao giờ cô được nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng của hấn đấy. Thật là đáng nhớ. . . . .

Nghĩ tới đây, Tô Tô đã quên mất lúc trước còn thừa lại một chút xiu 囧囧 không vui vẻ, hai tay cô không ngừng trêu chọc, bùng lấy mặt của Lão Thẩm, quay tới, sau đó chuẩn bị hôn.

Lão Thẩm hai mắt sáng lên, sửa lại dáng vẻ nhàn hạ chờ đợi Tô Tô tự mình dâng lên đôi môi thơm tho, đáng tiếc, đôi môi Tô Tô đưa đến nửa đường lại dừng lại rồi. Chẳng lẽ cô cô đang nghĩ tới cái gì?

Chỉ thấy Tô Tô dừng một chút, đối với chủ tài xế trước rống một tiếng: "Ông chú àh, làm phiền chú lo lái xe đi, không cần nhìn lên!"

Nụ cười Lão Thẩm còn không kịp thu lại, mồm còn đang há hốc liền bị Tô Tô ngậm lấy, nhìn cô nhắm mắt lại đỏ mặt, sau đó không lưu loát lộ ra đầu lưỡi đánh một trận Loạn Vũ Xuân Thu, Lão Thẩm mở mắt canh chừng dáng vẻ cô, lại nghĩ tới hình dáng mười năm trước của cô. Nha đầu này vẫn còn tinh quái như vậy. . . . . Thật tốt.

Tâm niệm vừa đến, Lão Thẩm lôi cái áo khoác lên che kín đầu hai người, nghiêng hẳn người đè lên mình Tô Tô, sau đó đưa tay luồn qua cổ Tô Tô trêu chọc, nhất thời chiếm lĩnh quyền chủ động. Hắn đem Tô Tô đánh ngã trên ghế xe, sau đó mình cúi 匍, đưa ra đầu lưỡi quấn quít lẫn nhau, khi nước bọt đã thấm ướt cả bờ môi, tay của hắn thuận thể trượt vào trong áo lông Tô Tô, quen thuộc hướng về phía nội y của cô cánh tay như con rắn mềm mại chui qua nội y. Khi hơi lạnh đầu ngón tay hắn đụng chạm lấy bộ ngực mềm mại, thân thể Tô Tô rõ ràng run lên một cái, cô hạ thấp giọng ở bên tai Lão Thẩm nói: "Anh có nghe thấy tiếng gì là lạ hay không?"

Lão Thẩm nháy mắt mấy cái với cô: "Mặc kệ hắn."

"Nhưng là. . . . ." Tô Tô còn muốn nói điều gì, đáng tiếc Lão Thẩm đã như lang như hổ ở trên người cô gặm cắn. Hắn quỳ chùng mấy ngày trên bàn giặt là, bị văng về chùng mấy ngày, hôm nay thật là mười vạn phần đều nhớ nhưng. . . . . Thân thể lão bà!

Cái cảm giác hơi đau đau lại hơi nhột nhột đó khiến cho toàn bộ tế bào trên người Tô Tô cũng như đang há to mồm, khát vọng thân cận, khát vọng hôn. . . . .

Ông chú tài xế ngồi đằng trước trái tim không được tốt cho lắm, nghe thấy tiếng động hai người phát ra, mặt đỏ cũng không nhịn được mà chuyển nện thành sắc đỏ tím người tuổi trẻ bây giờ thật là tương đối khí phách, nhưng là Đại Ca Đại Tỷ, làm phiền các người nói cho ông lão đây một tiếng, các người muốn đi đâu, ông đây hiện tại phải chờ các người đi lòng vòng thành phố thật sao? Các người rốt cuộc còn muốn vận động bao lâu nữa đây? Ông đây đang mắc đái, thật sự ông đây không nhịn nổi nữa. . . . .

Vì vậy ở trước sự chứng kiến của vị tài xế đang hoảng hốt vì mắc đái, giữa quang cảnh bốn phía của thành phố Thượng Hải không ngừng kẹt xe, hai người đang ở trong ghế sau xe, có một người cha nào đó đã giải bày thành công, ở dưới sự che dấu của một cái áo khoác đã này nọ một sinh mạng mới!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Trâu Già Gặm Cỏ Non 27

Ở nơi này bị hai con yêu nghiệt hành hạ, ông chú tài xế rốt cuộc không thể nhịn được nữa, tìm một chỗ đậu xe công cộng, khí phách giải quyết vấn đề sinh lý —— cả người thật thoải mái!

Cuối cùng lúc đồng hồ chỉ hai giờ đêm, ông chú tài xế mới thật vất vả cầm lấy được 503 tờ tiền, hung hăng thở dài một cái: "Đời này cũng coi như đáng giá, liên loại chuyện ‘tốt’ này cũng gặp phải!" Hắn lệ nóng doanh tròng nhìn tiền mặt trong tay, trên mặt lại chuyển ra bộ dáng hung hãn: "Phi, đời này đừng đề cho tôi gặp lại hai người! Nếu có lần sau nữa, tôi từ chối chờ hai người. Có gì đặc biệt sao, dám khi dễ người khác đến mức như thế này?"

Ông chú tài xế đạp cần ga lái xe đi khí phách phui mông bỏ lại một làn khói trắng.

Lão Thẩm rốt cuộc được phép trở về phòng, cũng được nằm trên giường, lồng ngực hắn nóng hừng hực dán lên cá trăn cũng nóng hừng hực của Tô Tô, chọt trong lồng nổi lên cảnh giác, đưa tay lên sờ trán cô một chút —— thật là nóng. Hai cái lông mày nhất thời vặn xoắn lên, cánh mũi mở rộng, đầu lưỡi phía dưới cũng đề ép tức giận: "Thế nào mà ngã bệnh cũng không nói!"

Tô Tô ở trong chăn tìm vị trí thoải mái, liếc hắn một cái: "Cũng không phải là có chuyện gì lớn, ngạc nhiên làm gì?" Tay cô vung lên, đem Lão Thẩm đẩy ngã ở trên giường, nhỏ giọng nói, "Ngoan, ngủ, chớ quấy rầy." Tới qua Lão Thẩm không có ở đây, cô đi ra ngoài ngóng vài lần, ngay cả quần áo cũng không dám thay ra, nghĩ thầm ngộ nhờ Lão Thẩm đột nhiên trở lại thì sao, ngộ nhờ. . . . . Kết quả Lão Thẩm thối thật sự đi trắng đêm không về, lại còn ở bên ngoài làm những chuyện như thế. Thật ra thì chính cô cũng phải suy nghĩ lại, trước bất chợt lại nói muốn Lão Thẩm theo đuổi mình một lần nữa, lại dùng hết sức lực hành hạ hắn làm thú vui. Nếu không Lão Thẩm cũng không cần chạy đi chuẩn bị cái màn cầu hôn gì gì kia, cũng sẽ không phải chịu lạnh.

.....

Nghĩ đi nghĩ lại, đầu hỗn loạn, cũng không biết đã ngủ từ lúc nào. Trong mộng, hình như là mình đi tới một mảnh vườn trồng toàn cam, ly kỳ là những quả cam trên cây đều rất to, còn chiều lấp lánh, ở nơi này là quả cam, nhưng rõ ràng lại như những cục vàng! Cô muốn đưa tay hái, thì đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ lớn tuổi, người nọ đội một cái khăn màu đỏ trên đầu, trên tay đang ôm một quả cam màu vàng rực rỡ vừa lớn lại vừa tròn, cười khanh khách mà đi, đem quả cam đẩy khẽ ném vào trong ngực Tô Tô, xoay người liền đi mất. . . . . Trước khi rời khỏi vườn cây, người phụ nữ đó còn quay lại nhìn, tay chỉ quả cam kia, cười đến quỷ dị.

Tô Tô đang cầm quả cam chỉ cảm thấy khát quá, thật là muốn ăn nha. . . . . Đang muốn bóc vỏ quả cam, bỗng nhiên có cảm giác có người đang xoa đầu mình, đành phải mở mắt ra nhìn.

Thấy Lão Thẩm đang vắt khăn lông đặt lên trán mình, Tô Tô từ trong lỗ mũi hừ ra một hơi: "Đều tại anh, thiếu chút nữa là em có thể ăn được quả cam rồi."

Lão Thẩm phốc một tiếng bật cười: "Em muốn ăn cam sao, vậy thì quá đơn giản, anh sẽ gọi cho bọn Chu Công bảo họ mang tới đây cho em." Nói xong liền đi gọi điện thoại ngay, Tô Tô có muốn ngăn cũng không kịp.

Tầm mắt xẹt qua tủ đầu giường, có một chậu nước, phía trên có một cục đá lạnh, cũng không biết Lão Thẩm lấy được ở chỗ nào; còn có một chén cháo, bốc hơi nóng, nhìn qua nội dung rất phong phú, rất ngon miệng. Còn có ba cái lọ nhỏ, tờ hướng dẫn đang được mở ra để ở trên ngăn tủ, ước chừng là Lão Thẩm vừa mới ngồi nghiên cứu qua.

Tô Tô nhìn xung quanh, rèm cửa sổ đã kéo vào, đèn là ám, cho nên trong phòng có ánh sáng mờ mờ, muốn ở trong hoàn cảnh này mà nhìn những chữ nhỏ li ti trong tờ hướng dẫn này, thật sự là một chuyện khó khăn. Nghĩ tới đây, trái tim chợt thấy ấm áp, khúc miệng cong lên một chút: Lão Thẩm thói này.

Chỉ chốc lát sau, Lão Thẩm rón rén tiến vào, mặt của hắn hồng hồng, cười nói: "Cam sắp có rồi, thuận tiện anh có nhờ Chu Công cố vấn cho, hắn nói dùng khăn bông lạnh đắp lên đầu, sau đó quấn chặt người trong chăn càng ra nhiều mồ hôi càng tốt. Bây giờ thuốc đều không đáng tin, không nên uống."

Àn, dường như trước kia cũng đã từng có sự kiện có độc tố trong vỏ con nhộng bao ngoài thuốc, cho nên, có thể không cần phải uống thuốc thì vẫn là tốt hơn.

Tô Tô núp ở trong chăn nhìn Lão Thẩm an vị ở bên giường, có chút ngượng ngùng, yếu ớt mở miệng nói: "Lão Thẩm, anh hãy gọi nhà bếp nấu một bát chè gừng mang tới đây đi, anh cũng đã còi trần ở ngoài trời nhiều giờ liền, ngộ nhờ ngã bệnh sẽ không tốt, đừng tưởng rằng thân thể mình là làm bằng sắt."

Lão Thẩm thay cô đắp lại cái chăn, xoa đỉnh đầu của cô: "Cô bé ngọc, không cần phải để ý tới anh, anh không sao. . . . . A thu. . . . ."

Nhìn hắn nghiêng đầu sổ mũi, Tô Hoa không nhịn được bật cười, cô mím mím môi, khí phách nói: "Nhanh đi ra ngoài uống chè gừng. Ngộ nhờ đem sổ mũi lấy cho em, em cho anh biết tay!"

Lão Thẩm hít mũi một cái, vẫn là ngoan ngoãn đi ra ngoài, chỉ là trước lúc đi ra ngoài, hắn cũng đem thuốc lấy đi, lại dùng tay sờ sờ bát cháo xem còn nóng không, cảm thấy đã hơi nguội nguội rồi, thuận tiện đem cháo bùng đi: "Lạnh, anh đi múc một bát cháo nóng, em nếu muốn ngủ tiếp thì cứ ngủ, ngàn vạn đừng ra ngoài, có nghe thấy không, có chuyện gì ẩn vào cái nút bên này, anh sẽ lập tức đi vào. Còn có. . . . ."

"Tốt lắm, anh mau đi ra, anh còn không chịu đi ra ngoài thì em làm sao mà nghỉ ngơi được!" Tô Hoa kịp thời quát bảo hắn ngưng lại, nếu không thật đúng là không biết hắn còn phải cầu nhàu thêm bao lâu. Tô Tô cảm thấy có điểm kỳ quái khác thường: hắn lúc nào thì trở nên nhiều lời như thế rồi hả?

Sau khi Lão Thẩm ra ngoài, Tô mẹ gọi điện thoại tới, Tô Tô nằm ở trong chăn nhận điện thoại, tiếng nói chuyện cũng nhỏ hơn rất nhiều so với hàng ngày, chỉ sợ Lão Thẩm vừa nghe thấy tiếng cô lại vội vàng chạy vào.

Tô mẹ mỗi ngày gọi điện thoại đều nói không ngừng nghỉ, theo thường lệ hỏi thăm xem hai người đi chơi như thế nào, chơi có vui hay không. . . . . nói liên hồi, Tô Hoa bắt đầu đỡ: "Mẹ, mẹ cũng đã hỏi hơn 300 lần, con cùng với Tiểu Ngu ở đây rất tốt, chúng con ở chỗ này ăn ngon ngủ ngon, cái gì cũng không thiếu, mẹ cứ yên tâm đi."

Bên kia trầm mặc một chút, chợt điện thoại hình như là bị người nào đó cướp đi, chỉ nghe một đạo khí phách của lão thái thái truyền đến: "Tốt cái gì mà tốt, để cho cháu bị phát sốt lại còn dám nói là tốt hả, lập tức quay về cho ta! Đã xảy ra chuyện gì hả? mới đi có hơn nửa tháng đã làm cho cháu bị sốt như thế, thằng nhóc Thẩm Tiểu Ngu này chăm sóc cháu như thế nào đây, 36 năm lần lộn của nó có phải là vô ích hết rồi không hả. . . . ."

Tô Tô lấy điện thoại để ra xa một chút, cảm giác trên đầu mồ hôi chảy ròng ròng, dường như không phải bùng bít ra ngoài, mà là. . . . . Bị lão thái thái hù dọa rồi. Nghe được giọng nói tràn đầy khí phách của lão thái thái như vậy, cô vội vàng nói rõ thân thể mình vẫn khỏe mạnh như cũ, không tệ không tệ. Chờ lão thái thái nổi giận xong, cô ho nhẹ hai tiếng: "Con bé này, cháu hãy mau đi nghỉ đi, muốn ăn cái gì thì nói để ta và mẹ cháu ở nhà chuẩn bị, lúc nào cháu về thì sẽ làm cho cháu ăn. . . . ."

Về vấn đề ăn uống, lão thái thái lại nói thêm một tiếng hai mươi ba phút, Tô Tô thật là vững vàng nhìn chăm chăm đồng hồ treo tường, sai biệt chỉ ở trong khoảng 60 giây mà thôi! Vì vậy trong lòng cô rất cuộc cũng có thể hiểu được: cái tính cầu nhàu của Lão Thẩm là học được từ nơi nào rồi.

Chờ cúp điện thoại lần nữa định đi ngủ, cô lại nổi lên nghi ngờ. Lão Thẩm thiệt là, chỉ là phát sốt mà thôi, một chuyện nhỏ như vậy mà cũng phải đi hỏi bác hay sao chứ, hắn cũng quá cẩn thận rồi, làm thế không phải sẽ khiến cho hai người lớn ở nhà lo lắng rồi sao? Vốn là không có gì, bị hắn nói thành

như là bị bệnh nặng lắm không bằng.

Chỉ là. . . . . Cảm giác được người khác quan tâm thật không tệ. Nghĩ đi nghĩ lại, cô lại ngủ thiếp đi, bên miệng còn treo một nụ cười tươi rói.

Mà giờ khắc này ở bên ngoài, Chu Công sau khi đi mua cam đến liền ngồi lại, hần lòi kéo liếc mắt nhìn Lão Thẩm, khẩn trương hỏi: "Vẫn chưa cho cô ấy uống thuốc đấy chứ?"

Lão Thẩm đem mấy lọ thuốc trong túi lấy ra, hần thấy trước mắt mình hơi choáng váng: "Chưa uống."

Chu Công rút cuộc thờ phào một hơi: "Oa, vậy là tốt rồi, bằng không thì ta sẽ bị bà nội đánh chết không tha." Hần mới vừa nói xong, liền nhanh chóng ý thức được không đúng.

Tiểu Lương thay quần áo đi ra ngoài, cô bắt đầu đi nháy mắt một cái, lắc đầu, mặc niệm: thân ái, anh sớm muộn gì thì cũng bị chính cái miệng của mình hại chết mà thôi!

Quả nhiên, Chu công bị Lão Thẩm níu lấy cổ áo, cặp mắt Lão Thẩm híp lại, cánh mũi ngoa nguẩy, cũng không cần dùng nhiều sức lực đã có thể nhấc bổng hần lên khỏi mặt đất: "Cậu đã nói gì với bác rồi hả?"

Chu Công mặt bắt đầu đỏ lên, giữa cổ họng không khí bắt đầu mỏng manh, hần về mặt đau khổ cầu xin tha thứ: "Lão Thẩm, anh Thẩm, chú họ! Tôi sai lầm rồi. . . . . Thật ra thì. . . . . Khụ khụ, tôi sắp chết mất rồi, hãy thả tôi xuống trước đi có được hay không!"

Tiểu Lương ở một bên kinh hãi nhìn, cũng đi theo cầu xin tha thứ: "Chú họ, tha mạng, chú cũng không muốn thấy cháu gái chú phải thủ tiết đi, thả lỏng tay ra đi, chờ hần nói rõ hết tất cả rồi lại đánh vẫn còn kịp mà."

Vì vậy, Lão Thẩm lòi Chu Công ra bên ngoài hỏi han, về mặt của hần rất nghiêm túc, hoàn toàn không còn đáng về đùa cợt như trước.

Tiểu Lương dậm chân một cái, liếc mắt nhìn về phía căn phòng thím họ, muốn đi cầu cứu, nhưng lại nghĩ lại: không được, không được đi, nếu đi còn nguy hiểm hơn nữa!

Bên kia, Tiểu Bạch cùng Tiểu Lam đang trên đường đến, chợt Tiểu Bạch dừng bước chân, cô nhìn chòng chọc Tiểu Lam thật lâu, vừa lắc đầu vừa thở dài.

Mạc Tiểu Lam sờ sờ mặt của mình, vô cùng rối rắm: "Dáng dấp của anh quá đẹp trai xuất sắc sao?"

Tiểu Bạch ý vị lắc đầu, lắc đến nỗi mình cũng hoa cả mắt: "Chỉ có một chút."

Mạc Tiểu Lam hết ý kiến, hần dùng đôi tay cố định đầu của cô, cảm thán: "Mạc Tiểu Bạch, em còn có thể có thêm hai chút sao."

Mạc Tiểu Bạch trong tay hần lắc đầu từ chối hai cái lại gật đầu lia lịa: "Không phải, là em muốn nói, anh quả thật rất tuần tú, nhưng chuyện em muốn nói không phải là chuyện này, mà em muốn nói chẳng lẽ anh không thấy có chút gì đó hơi kỳ quái ở đây sao?"

Mạc Tiểu Lam định ôm chặt cô vào trong ngực của mình, thuận miệng nói ra một câu: "Nơi nào kỳ quái?"

Tiểu Bạch nâng tay lên, đem đầu hần kéo xuống, dán bên tai của hần lặng lẽ nói: "Em cảm thấy được Tô Tô. . . . ."

Mạc Tiểu Lam không còn gì để nói rồi, hần muốn nổi giận có được hay không: Mạc Tiểu Bạch, nơi này ngay cả nửa cái bóng người cũng không có, em nhỏ giọng cái cọng lông ả, sợ quỷ nghe hả? Từ đó, hần càng khắc sâu thêm một tầng hiểu biết mới.

Chú ngày trước lấy cái tên này cho Tiểu Bạch thật sự là quá chuẩn xác đi! Dĩ nhiên, tất cả tâm tư của hần đã đặt hết vào suy nghĩ trong trắng của Tiểu Bạch rồi, cái này là do căn bản không cần thận nghe một chút chuyện đây mà.

Nằm ở trên giường, cả người kín mít ướt sũng mồ hôi, trên người tựa như có vô số con sâu nhỏ đang bò tới bò lui lại khạc ra chất lỏng nhơ nhớp, khắp người đều dính dớp, thật không thoải mái! Cô nghĩ tới rung chuông, lại nghĩ: Lão Thẩm cũng bị nhiễm gió lạnh, để chớ hần nghỉ ngơi một lúc vậy. Liền rón rén xuống giường, mang theo áo tắm đi ra suối nước nóng ở bên ngoài.

Khách sạn này có chút an tĩnh, phải nói là an tĩnh hơi có chút quá đáng rồi.

Cạnh suối nước nóng mơ hồ có ba bóng người, nhìn sang là Tiểu Lương, Chu Công, còn có Lão Thẩm nhà mình. Lão Thẩm giống như níu lấy cổ áo Chu Công, về mặt không được tốt lắm. Chu công làm cái gì ?? chọc cho Lão Thẩm tức giận như vậy, chẳng lẽ hần không có mua cam đến?

Ai, không mua cam đến cũng không sao mà, Lão Thẩm sẽ không vô lý chỉ vì như vậy mà không kể tình thân đấy chứ?

Tô Tô nở nụ cười, nhẹ nhàng ngang nhiên xông qua. Tiếng nói của ba người cũng theo gió thổi tới ——

"Con mẹ nó, lời này có thể nói sao!"

"Tôi con mẹ nó là không dặn cậu cầm miệng sao!"

Tô Tô trợn to hai mắt: Lão Thẩm, con mẹ nó anh cũng bạo nói tục rồi ! !

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Trâu Già Gặm Cỏ Non 28

Mắt thấy Lão Thẩm sẽ ném Chu Công xuống suối nước nóng, Tô Tô há mồm muốn ngăn cản, nhưng lại nghĩ : Lão Thẩm rất ít khi tức giận, Chu Công rốt cuộc là đã làm việc gì đạo trời khó tha đây? Chẳng lẽ hẳn dám bội tín bạc nghĩa đối với Tiểu Lương? Hay là hẳn đã có gia đình, là một tên Trần Thế Mỹ hiện đại? Mặc dù không tin vào suy đoán, nhưng nó khơi lên mùi phấn khích thú trong lòng Tô Tô, cô nấp sau suối nước nóng, nhìn qua khe hở theo dõi tình hình trước mắt.

Tiểu Lương đã tiến lên đỡ người rồi, đáng tiếc không có đỡ được, ngược lại cũng theo Chu Công cùng nhau rơi vào suối nước nóng. Lão Thẩm đứng ở bên bờ mắt nhìn xuống bọn họ, trong ánh mắt có mấy phần uy hiếp: "Tô Tô vẫn còn đang nghỉ ngơi, tôi không muốn làm động tới cô ấy, hôm nay tạm bỏ qua cho cậu lần thứ nhất. Đường Tiểu Lương, cháu ở Thượng Hải chơi cũng chơi đã rồi, có thể đi về. Quay về nhìn thấy lão thái thái, nên nói như thế nào hai người đều tự mình suy nghĩ một chút."

Được ngâm trong suối nước nóng, tay phải Tiểu Lương giờ cao quá đầu, thề nói: "Chú họ yên tâm, lần này cháu tuyệt đối sẽ giải thích rõ với bà nội, về bụng của thím họ . . . ." Cô còn chưa nói hết, Lão Thẩm đã trợn mắt khiến cô sợ tới nấc cục lên, lời nói liền giấu ở dưới cổ họng, cuối cùng nuốt nước miếng xuống, chỉ gật đầu như giả vờ.

Tô Tô núp ở phía sau chậu cây cảnh thờ dài một cái: ai, Lão Thẩm thật là cẩn thận, Chu Công cùng Tiểu Lương rốt cuộc muốn nói gì tới mình, khôn kiếp, phải tìm cơ hội moi ra từ trong miệng Lão Thẩm. Chỉ là cái kỹ thuật này thật lòng cũng có không ít khó khăn.

Cô vẫn còn không ngừng cảm thán, thân thể chợt bị nhấc bổng lên không trung rồi, một đôi tay vô cùng dễ dàng bế bổng cô lên, chưa kịp kêu tiếng nào liền bắt gặp một đôi mắt thâm tình nhìn cô mỉm cười, còn có mùi thơm đặc biệt thuộc về Lão Thẩm. "Không lo nghỉ ngơi cho tốt còn chạy ra đây làm gì? Không phải anh đã nói với em có chuyện gì thì hãy bấm chuông gọi anh sao?" Lão Thẩm bế bổng cô lên theo đúng tư thế ôm công chúa vào trong ngực, dùng trán của mình dán vào trán Tô Tô một cái, lại không yên tâm dán lên mặt cô một chút, cảm nhận được nhiệt độ tốt hơn nhiều, lúc này chân mày mới dần ra.

Tô Tô đặt tay ở trước ngực của hắn, ngón trỏ khẽ lướt qua lướt lại trên cẳng cổ hắn, mặt mày hớn hở nói: "Thân ái, trên người em bây giờ cảm thấy rất khó chịu, chúng ta đi tới suối nước nóng kia tắm một chút có được không?" Tay cô chỉ thẳng tới nơi Chu Công và Tiểu Lương vừa mới bị ngã xuống, mà thời khắc này hai người đang cố gắng bò lên bờ, chú ý tới ánh mắt Tô Tô đang phóng sang, hai người đều nhanh chóng quay đầu đi nơi khác.

Bộ đáng quý dị này chứng tỏ bên trong có quý khí, tuyệt đối có vấn đề!

Mẹ nó, bà đây cũng không tin. Không có biện pháp moi ra từ trong miệng Lão Thẩm, thì bà đây lại không thể moi được từ miệng hai người sao?

Đáng tiếc Lão Thẩm không cho phép cô đi ra ngoài, hắn trực tiếp ôm Tô Tô, động tác êm ái mà đem cô đặt lên giường, đi qua đầu giường gọi điện thoại tới bộ phận phục vụ của khách sạn yêu cầu chuẩn bị dụng cụ tắm rửa.

"Dụng cụ tắm rửa? Bên ngoài không phải là suối nước nóng sao, tại sao phải phiền toái như vậy?" Tô Tô nghi ngờ.

Lông mày Lão Thẩm khẽ nhíu chặt lại: "Phía ngoài bị người làm bẩn rồi"

Hừ, lấy cớ, trước đây mình cũng tắm, hẳn nói thế chẳng khác nào nói mình cũng làm bẩn suối nước nóng đó đây?

Chỉ chốc lát sau sau, bộ phận phục vụ của khách sạn tới —— Hoắc, người tới thật đúng là không ít, mà nhìn đến đồ bọn họ cầm trong tay. . . . . Tô Tô thật muốn nhìn trời thờ dài: trời ạ, đây đã là thời đại nào rồi ă.

Một cái thùng gỗ cực lớn, bên trong có chứa chín phần nước ấm, phía trên còn có cánh hoa hồng đỏ rực nổi lơ lửng, bên cạnh còn có một cái thùng inox, phía dưới có hai cái vòi nước, một lạnh một nóng —— quả nhiên là nhân tính hóa phục vụ, có thể tự mình điều chỉnh nhiệt độ nước? Bên cạnh còn có một bộ đồ lót sạch sẽ, một ngăn kéo tủ nhỏ đựng quần áo. . . . .

Tô Tô liếc mắt nhìn, yếu ớt hỏi: "Lão Thẩm, hay là mình ra ngoài tắm đi."

Lão Thẩm cho toàn bộ người của bộ phận phục vụ ra ngoài, đóng cửa lại, lúc này mới xoa nắn đầu của cô, nói: "Ngoan, rất thoải mái, tới đây. . . . ."
Hắn giống như là đang đối đãi với một đứa bé, đỡ Tô Tô rời giường, đưa tay giúp cô cởi quần áo.

Tô Tô bảo vệ bộ ngực của mình, trợn to hai mắt: "Lão Thẩm thôi, anh phí sức lực bắt họ chuẩn bị những thứ này thì ra chỉ là vì muốn ăn đậu hũ của em mà thôi! Anh vô sỉ, anh lưu manh, anh. . . . ."

Lão Thẩm trên mặt cười, trên tay càng thêm không ngừng, Tô Tô cho là cô che chở được cho bộ ngực ư, ha ha, cô bé này là quá ngây thơ rồi.

"A ——" Tô Tô chặt chẽ đem ánh mắt hóa thành bảo kiếm sắc bén đâm thật nhiều lỗ trên người Lão Thẩm, cô cũng không còn để ý tới việc bảo vệ bộ ngực, vội vàng kéo quần mình lên. Chỉ thấy quần ngoài đã bị lột xuống, lộ ra một cái quần lót nhỏ màu đen Lace (viền to), đó là trước khi đi lão thái thái cho người chuẩn bị, lão thái thái quá yêu sái bảo rồi, lại đem quần lót của Tô Tô cũng đổi thành Lace (viền to) kêu gọi, ngày thứ nhất thay mặt cô đồ thật lâu: quần lót cái gì, cần bản ngay cả có mấy cọng lông đều nhìn được không sót cọng nào nha.

Chỉ là hoàn hảo chính là, quần lót mặc ở bên trong, nếu không phải là lúc đặc biệt, không có cơ hội ra ánh sáng, nhưng là, hiện tại! Giờ phút này! Chính là loại thời khắc đặc biệt đó.

Chỉ thấy ánh mắt Lão Thẩm thoắt nhìn thẳng, nhìn theo ánh mắt hấn, còn nhũ mảy —— chọn em gái anh, cũng không phải là chưa có xem qua!

Tô Tô một tay bảo vệ giải đất bí mật của mình, một cái tay khác che ánh mắt Lão Thẩm, rống giận: "Anh quay lại! Nhìn nữa em liền để cho anh tiếp tục quỳ ván giặt đồ, khốn kiếp!"

Đáp lại lời cô là tiếng cười sang sảng của Lão Thẩm, còn có tay hấn tiếp tục còi ra quần áo, lúc này Tô Tô đã không có tay tới ngăn cản hấn, chỉ có thể rống giận trơ mắt nhìn hấn đem mình còi hết sạch. Đến cuối cùng một cái áo ngực cũng bị bóc sạch sẽ, Tô Tô nghiêng đầu đi: "Hừ, nhìn cho kỹ đi, chính là ba lạng thịt thêm mấy cây xương, anh thích nhìn thì cứ nhìn cho đã đi, nếu đổi lại là em thì em cũng chẳng có thích thú gì, cũng giống như nói tới cơ thể anh, em nhắm mắt lại cũng có thể hình dung rõ ràng, có cái gì hay để mà nhìn chứ. Rõ là. . . . . Chặc chặc. . . . ."

Trong lúc cô đang mải mê nói, Lão Thẩm lại ôm cô đặt vào trong thùng gỗ. Trước khi đặt cô xuống hấn còn dùng tay thử qua nhiệt độ nước, nhiệt độ nước trong thùng thật vừa vặn.

Ngồi ở thùng nước tắm, dòng nước ấm ấm tràn qua trên người, rất thoải mái, hoa hồng tán mát ra một mùi thơm rất thuần túy và tinh khiết, làm cho người ta nhất thời cảm thấy rất thư thái. Chỉ thấy lão Thẩm cầm một cái khăn lông, nhúng vào trong thùng nước ấm rồi gấp ở trên tay bắt đầu chà xát lưng cho Tô Tô.

Thì ra là. . . . . Hấn là tính toán giúp mình tắm? Tự tay?

Cái ý niệm này một lần nữa được hành động của Lão Thẩm xác định, Lão Thẩm ngồi ở bên ngoài thùng nước ấm, lực tay hấn dùng rất vừa vặn, chà xát ở trên lưng sẽ không đau, ngược lại còn có cảm giác như được xoa bóp, mà hấn thể thình thoảng lại hỏi một câu: "Dùng sức như thế này đã được chưa?"

Tô Tô hơi giật mình nhìn hấn, mắt thẳng, miệng cười nghiêng nghiêng, cần bản không nói ra một chữ.

Lão Thẩm nâng lên khóe miệng: "Nước miếng sắp rót xuống rồi, để anh lau cho em." Nói xong liền cầm khăn lông lau miệng cho cô.

Tô Tô vội thu hồi tầm mắt, ngan ngàng cổ nhỏ giọng rống: "Anh chém gió." Lại len lén đi sờ khóe miệng, phát hiện khóe miệng rất sạch sẽ, cô hung tợn nhìn chằm chằm Lão Thẩm: "Lão Thẩm thối, anh lại gạt em!"

Lão Thẩm thu tay về, tâm tình vô cùng tốt: "Thật là một cô bé ngốc."

Nhất thời, Tô Tô muốn trút giận. Lại nói năm đó một chiều này còn là do cô dùng để đùa giỡn Tiểu Bạch đây này, thế nào hiện tại ngược lại mình bị người đùa giỡn đây? Ai, quả nhiên là đạo cao một trượng, ma cao một thước. Thẩm Tiểu Ngu. . . . . Anh lợi hại!

Cô khế cắn răng, dù sao trốn không thoát khỏi năm ngón tay của Lão Thẩm, vô cùng an tâm nằm ở trong thùng tắm, giống như một đại gia len tiếng: "Quá nặng, nhẹ một chút! Không đúng, bên trái một chút. . . . . Nơi nào vậy, nữa bên phải một chút. . . . . Ai, anh nói đi để cho anh tìm vị trí làm sao lại khó khăn như vậy đây? Lưng của em cũng không rộng bao nhiêu, mỗi chỗ anh đều lau một lần không phải tốt sao. . . . . Mẹ nó, anh thật đúng là làm như vậy, đâm lưng không phải làm như vậy đâu. . . . ."

Toàn bộ một tiếng đồng hồ, miệng của cô sẽ không dùng qua, dù sao vô luận Lão Thẩm làm như thế nào, cô đều có thể lựa ra lỗi. Không phải là cố tình gây sự sao, ai lại không biết đây! Dù vô lý thế nào cô cũng có thể nói ra được hết. So easy!

Đáng tiếc hiển nhiên là cô mất trí nhớ —— Lão Thẩm có lúc nào là ngồi không? Ngón tay của hấn cũng chỉ là khẽ lướt qua nơi bí mật của Tô Tô, cô nhóc này một tiếng cũng không thấy nói nữa, ngoan giống như một con thỏ trắng nhỏ, chỉ là ngoạ nguyê đôi môi, lại lì gì cũng không nói nữa rồi.

Tô Tô nào dám không ngoan, công phu trên tay Lão Thẩm mình cũng không phải là chưa thử qua, vậy cũng thật là làm cho người ta muốn • tiên • muốn • chết, chỉ có quỳ cầu xin hấn muốn phần của mình, hừ, Lão Thẩm thối, cũng biết dùng cái này chiều khi dễ người. Chờ trở về nhà, khiến bác giáo huấn anh, dù sao bác nói. . . . .

Nghĩ đi nghĩ lại, cô liền thật sự không chịu đựng được ngủ thiếp đi, bởi vì động tác của Lão Thẩm rất nhẹ nhàng rất thoải mái rất hưởng thụ. Lúc ngủ, khóe miệng của cô cũng cong lên.

Chắc chắn Lão Thẩm sẽ không làm cái gì với cô vào lúc này, nhưng mà cô nhóc này nói nhiều như vậy lại không hề thấy kêu khát, thật vất vả mới hết sốt, lúc này cơ thể rất thiếu nước, thế mà cô vẫn còn tràn đầy tinh lực nói chuyện như thế. Rõ là. . . . . Lão Thẩm thờ dài một cái: vẫn còn con nít.

Giúp cô tắm rửa xong xuôi, Lão Thẩm cực kỳ cẩn thận mà ôm cô lên từ trong nước.

Chờ lau khô người Tô Tô, lại thay cô mặc xong quần áo đặt cô xuống giường, lúc này cả người Lão Thẩm đã ướt nhòp nhúa hết rồi, hần cũng không vội đi thay quần áo, cứ yên lặng ngồi trên giường, nhìn người trên giường không chớp mắt.

Tô Tô có điện thoại, Lão Thẩm lo lắng sẽ đánh thức cô dậy, liền đem điện thoại nhận, không lên tiếng, đi tới cửa sổ bên kia.

Là một mã số xa lạ, đầu bên kia điện thoại cũng do dự một lúc lâu, chỉ nghe thanh âm của một người đàn ông vang lên: "Tiểu Hoa, những năm này có khỏe không?"

Một câu đơn giản khiến trong lòng Lão Thẩm cảnh linh đại tác(chuông báo động trong lòng rung lên mẫn liệt), hần không phải là không rõ ràng, cái loại hỏi thăm như thế này dành cho người khác giới là có ý nghĩa như thế nào. Hần nhìn sang Tô Tô đang ở trên giường một cái, cô không có tỉnh, vì vậy hần cũng không có ý định nói chuyện, chỉ là nghe thanh âm của đối phương.

Bên kia tựa hồ là tự giễu cười một cái: "Trước anh có nói qua, chờ em tốt nghiệp sẽ tới thăm em, hiện tại thì tốt rồi không cần phải chờ tới tận lúc ấy nữa." Trầm mặc thật lâu, người nọ mới tiếp tục, "Em còn có một quyển photo album ở chỗ này của anh, tìm thời gian gấp mặt đi, anh mang tới cho em, hơn nữa anh còn nợ em một bữa cơm đấy."

Chờ bên kia không còn có tiếng nói nữa, Lão Thẩm cũng cúp điện thoại.

Cúp điện thoại xong là một hồi lâu trầm mặc, hiện tại chuyện khiến cho Lão Thẩm nhức đầu lại thêm một cái. Trước lúc cưới Tô Tô, Lão Thẩm vẫn cảm thấy mình rất cường đại, cho là đã trải qua rất nhiều sóng gió, thành công hoặc là thất bại đều không thể rung chuyển mình. Nhưng sau khi kết hôn, từng chuyện từng chuyện làm hần sợ hãi lại xuất hiện: hai người tuổi tác cách nhau quá xa, hần đã bỏ lỡ tình cảm 21 năm trong quá khứ của Tô Tô còn có. . .

Con của chúng ta có nên lưu lại hay không? Có thể lưu lại hay không?

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Trâu Già Gặm Cỏ Non (29)

Ở Thượng Hải chơi bởi cũng một thời gian dài, vì vậy Tô Tô đi theo Lão Thẩm trở về. Bọn người của Tiểu Bạch cũng không biết đi đâu, dù sao trở về nhà không chỉ một đường đi. Tô Tô thầm nghĩ, nhất định là Lão Thẩm hù dọa mấy người bọn họ rồi, cho nên. . . . ., cô đang rất lo, nhìn thái độ Lão Thẩm giống như là hối hận khi cầu hôn mình vậy. Càng lúc cô càng thấy Lão Thẩm có vẻ khác thường, cô đang tính toán đợi lúc nào thuận tiện sẽ thăm dò hần, nhưng không ngờ, Lão Thẩm như là nhớ đến chuyện gì đó, chợt nói: "Đúng rồi, quên nói cho em biết, lúc em ngủ có người điện thoại tới, là một người nam, nói muốn mời em ăn cơm nhân tiện trả lại cuốn album cho em, có lẽ là bạn cũ."

Lời này lập tức ngăn chặn câu nói trong miệng của Tô Tô lại, cô nói không ra lời, bởi vì suy nghĩ bận đi theo cuộc điện thoại đó. Nghe giọng điệu tùy ý của Lão Thẩm, hần hình như là không có đề ở trong lòng, nhưng Tô Tô không phải là ngày đầu tiên biết Lão Thẩm——Núi thái sơn sụp đổ còn có thể bình tĩnh hút thuốc lá, đó chính là hần.

Nói đến hút thuốc lá, hình như kể từ ngày kết hôn trở về sau này Lão Thẩm rất ít hút thuốc lá, thỉnh thoảng ở bên ngoài cũng chỉ hút một điếu, ừh, cái thói quen này rất tốt, phải duy trì.

Suy nghĩ lung tung như vậy, thật ra thì Tô Tô chưa bao giờ nghĩ tới người đàn ông kia. Nhớ năm đó, lúc cô khoảng mười bảy mười tám tuổi, trước khi thi đại học, đầu của cô không được tốt lắm, vì vậy mẹ cố ý mời thầy tới dạy kèm tại nhà, thầy dạy kèm tại nhà là nam, to con trai đẹp, tính tình cũng cực kỳ tốt, đối mặt với một học sinh không tốt giống như Tô Tô đây, thầy còn có thể bình tĩnh mà giảng bài từ Trang Chu mộng điệp nói đến định luật hấp dẫn lại đến tâm thần phân liệt. . . . . Một thầy giáo dạy kèm lại đem toàn bộ giáo trình của Tô Tô nhận làm hết, giọng nói của thầy rất dễ nghe, giống như một phát thanh viên trên TV vậy, càng nghe càng thấy quen thuộc, về sau mới phát hiện thầy thật ra là diễn viên lồng tiếng, nói thí dụ như một bộ phim cổ trang thầy lồng tiếng cho nhân vật đệ nhất công tử rất anh tuấn, còn có một vị bang phái Giáo chủ, còn có. . . . . Khi đó, thời điểm Tô Tô cảm thấy hứng thú nhất chính là nhìn diễn viên trên TV diễn đi diễn lại, sau đó nhắm mắt lại lắng nghe âm thanh.

Nghe nói trong ổ cứng của thầy nhất định chứa rất nhiều phim bí mật, Tô Tô thật tò mò, có lần cô thừa dịp thầy giáo đi vệ sinh, len lén tìm kiếm ổ cứng dưới học bàn của thầy, phim thì không thấy, nhưng lại phát hiện đoạn ghi âm của thầy. Mấy chục đoạn ghi âm, tùy tiện chọn đại điều là giọng nói của thầy. Một bộ phim thầy lồng tiếng nghe rất truyền cảm, rất kịch tính, làm cho người nghe muốn ngừng mà không ngừng được. Sau đó mới biết, thật ra thì thầy là phát thanh viên rất nổi danh trên mạng internet. .... Từ đó về sau, Tô Tô thường xuyên nghe lên thầy ghi âm, dùng nick ảo online để nghe âm thanh của thầy xuyên qua micro truyền tới, một cô gái ngây thơ trong sáng không hề biết rằng trái tim của cô khi đó đã vô tình trao cho ai đó mất rồi. . .

Mỗi khi nhớ tới lại điều cảm thấy rất ngọt ngào, về sau nếu không phải là hần muốn ra nước ngoài, có lẽ không đến lượt Lão Thẩm rồi. Tô Tô le lưỡi một

cái: Dĩ nhiên đây chỉ là giả thuyết, hiện tại nếu để cho cô lựa chọn cô vẫn không đổi, Lão Thảm nhà cô thật tốt . . . . . Vào được phòng khách, xuống được nhà bếp, bên ngoài còn có thể kiếm tiền mua nhà, quan trọng nhất là hần. . . . .

Nghĩ tới đây, Tô Tô cười thật ngọt ngào.

Trở về nhà, cây đầu rồng quái trọng của lão bà bà không chút lưu tình, chỉ là lúc này không phải đánh vào trên người Tô Tô, mà là Lão Thảm! Lão Thảm cũng không tránh, chỉ đứng im mặc cho lão bà bà quát từng phát từng phát, động tác lão bà bà quơ gây nhìn cực kỳ khi phách, tư thế kia cũng có thể tạo thành một “Con lóc của rồng” nhà.

Cho đến khi đó, Tô Tô mới hiểu: Thời điểm lão bà bà đánh mình thật là thủ hạ lưu lại bảy phần tình a!

Cô lo lắng lão bà bà xuống tay quá nặng, vì vậy tiến lên ôm lấy cánh tay lão bà bà, ngọt ngào cầu xin tha thứ: "Bác, chúng con đây trở về không phải là một cộng lõng cũng không mất đồ sao, bác xem, con còn lên cân không ít, eo cũng lớn một vòng, không tin bác cứ sờ thử xem. . . . ."

Cô vẫn đang tính toán ngộ nhờ lão bà bà vẫn không chịu dừng tay thì phải làm thế nào, kết quả lão bà bà một giây trước còn là ‘Mưa to gió lớn’, một giây kế tiếp liền nở nụ cười, quả thật đưa tay sờ soạn một vòng ngang hông của Tô Tô: "Ừh, đúng là mập, mập thì tốt. Nuôi con gái chính là muốn nó trắng trẻo mập mập ra!"

Tô Tô sợ nhột, khanh khách mà cười trốn ở sau lưng lão Thảm, đồng thời nói một câu: "Bác, chúng con trở về phòng dẹp hành lý trước." Nói xong cũng lôi kéo Lão Thảm chạy trốn.

Sau khi hai đứa bé đi, mẹ Tô đỡ lão bà bà ngồi xuống, không nhịn được hỏi: "Đâu cần phải đánh như vậy, đứa bé Tiểu Ngu kia cũng không có làm gì sai."

Lão bà bà nở nụ cười, nhìn về phía hai đứa bé nhỏ giọng nói: "Khổ nhục kế mà thôi, huống chi cho dù tôi đây thêm chút sức, thì cũng chỉ là gãi ngứa Tiểu Ngu thôi."

Mẹ Tô dở khóc dở cười: Ý của lão bà bà là, bà đánh Tiểu Ngu sẽ làm Tô Tô đau lòng? Sau đó sẽ tăng tình cảm của hai người? Có dạng lừa bịp như thế này sao!

Chỉ là đợi mẹ Tô nhận ra, lão bà bà lừa bịp không chỉ là cái này, mà là. . . . . Tìm đối tượng giới thiệu cho mẹ Tô!

Hôm nay, lão bà bà vốn là hẹn mẹ Tô đi uống trà , kết quả trước khi ra cửa, lão bà bà nói đau bụng, cho nên kêu mẹ Tô đi trước. Theo đúng kịch bản thì chỗ ngồi đối diện đã có một người đàn ông đợi sẵn, người đàn ông kia vừa nhìn thấy mẹ Tô liền khẽ mỉm cười: "Tiểu Vân."

Vài tháng trước đã có người gọi mẹ Tô như vậy, chính là người đàn ông khôn kiếp Tô Quốc Quân. Hôm nay được nghe lại, nhưng là của một người bạn cũ.

Mẹ Tô lấy tay vén tóc ra phía sau lỗ tai, bắn khoắn bất an hỏi: "Là anh, sao anh lại ở chỗ này?"

Người nọ giúp bà kéo ghế ngồi ra, đợi bà sau khi an vị sau mới khiêm tốn cười một tiếng: "Nghe nói em ở tại nhà con rể, tôi có chút chuyện nhờ Thảm gia giúp đỡ, thấy Thảm lão phu nhân, sau đó cầu xin lão phu nhân giúp tôi gặp em một lần."

Thảm lão phu nhân tính tình cổ quái, đối với người trong nhà rất nhiệt tình, đối với người ngoài gần như lạnh lùng, vì vậy mẹ Tô biết người đàn ông này muốn được Thảm gia giúp đỡ sẽ gặp không ít khó khăn đây. Bà cười một cái: "Vợ anh có khỏe không?"

Người đàn ông lắc đầu: "Sau khi ly hôn, cô ấy mang theo đứa bé đi Úc rồi. Thời gian trước tôi có gọi điện cho con, nó nói là cô ấy tìm được một thanh niên hai mươi mấy tuổi, hiện tại sống rất tốt."

Mẹ Tô hơi giật mình: "Sao lại như vậy, năm đó hai người là một cặp đẹp đôi nhất trong đám bạn học của chúng ta được rất nhiều người hâm mộ. . . . ."

Hai người bắt đầu uống trà, bắt đầu tán gẫu chuyện xưa, giữa bọn họ có rất nhiều đề tài để nói. Lần này ông đến tìm được không ít bạn học cũ, ông cố ý tìm tới mẹ Tô thứ nhất là vì bà là bạn học cũ, thứ hai cũng là lo lắng bà. Ngày trước thời điểm cả hai còn liên lạc nhau vẫn luôn nghe nói gia đình của bà thật hạnh phúc, lần này trở về tình cờ biết được cảnh ngộ của bà.

Bạn bè gặp nhau có lẽ không liên quan tình yêu, nhưng lại thoải mái khác thường, giống như khoảng thời gian bạn vượt qua khó khăn, bà nói đứa bé của bà, ông nói gia đình của ông; Bà nói uất ức của bà, Ông tâm sự những khó khăn của ông. . . . . Mặt trời từ phía đông đến phía tây, cho đến màn đêm dần dần về khuya, lúc này mới lưu luyến không rời chia tay. Bỗng nhiên quay đầu, mới phát hiện, quên trao đổi điện thoại cho nhau. Liền cười một tiếng, cũng là sơ sót của cả hai, nhưng nếu có duyên thì sẽ gặp lại.

**

Còn bên đây, Tô Tô cùng Lão Thảm ở trong phòng đùa giỡn, chợt điện thoại di động của cô vang lên, là một cái tin nhắn: Nha đầu, tám giờ tối, kênh oai oai, chờ em.

Cô sững sốt một chút, sau đó đem điện thoại di động để ở một bên, tiếp tục tựa vào trong ngực Lão Thảm, nghe tiếng tim đập của hần, kêu hần một tiếng, phát hiện hần không trả lời. Ngẩng đầu nhìn một chút, lại thấy hần đã ngủ rồi.

Tô Tô nằm một lát, lại lăn qua lộn lại không ngủ được, ngực giống như bị thứ gì ngăn chặn, thật sự rất khó thở. Lo lắng mình sẽ đánh thức Lão Thắm, cô lặng lẽ đứng dậy, đi vào thư phòng, mở máy vi tính, đeo ông nghe. Rà đến kênh Oai Oai, tài khoản cùng mật mã đã lâu không sử dụng nên có chút quên, thử nhiều lần, nhớ lại thật lâu, rốt cuộc cũng thành công, lúc này đã là chín giờ mười lăm phút. Trong kênh phát ra âm thanh nói chuyện vô cùng náo nhiệt, nhưng cả ngàn người đang chờ nghe người kia mở miệng, trên màn hình đã đánh ra vô số câu hỏi thúc: Lão đại, bắt đầu đi. . . . . Toàn bộ một giờ 18 phút, lão đại của bọn họ dĩ nhiên cũng không có mở miệng.

Cho đến khi hắn nhìn thấy cái nick ảo quen thuộc online, hắn cong khóe miệng cười: Xa cách hai năm, nha đầu, rốt cuộc gặp được em rồi.

Lão đại rốt cuộc ho khan một tiếng, mọi người bên trong đang nín thở biểu tình của tất cả mọi người đều là lệ nóng doanh tròng, bọn họ tranh nhau hỏi thăm một giờ trước lão đại chu du nơi nào. Lão đại nói: "Tôi nay trở về, tôi đang đợi một người bạn rất quan trọng, cứ tưởng rằng hôm nay đợi không được rồi, thật tốt là cô ấy cuối cùng cũng tới."

Hắn thốt ra lời này xong, mọi người vội vàng tìm trong hàng loạt cái nick ảo đó lão đại nói rốt cuộc là ai, có một nick name tên đứa bé Phong Diệp ở trên màn hình đánh ra một hàng chữ: Lão đại, không phải là hai năm trước anh muốn bắt cóc tiểu nha đầu chứ?

Lão đại cười: "Ha ha, chính là cô ấy."

Có người tình mắt đã khóa mấy cái nick ảo khả nghi, bởi vì người tới Oai Oai rất quen thuộc, nhất là băng tần của nhân viên quản lý, đối với mỗi một thành viên mới, hội viên cũng đã rõ như lòng bàn tay. Mấy nhân viên quản lý chọn ra vài cái nick ảo, Tô Tô cũng đang ở trong danh sách khả nghi đó.

Thấy mọi người vội vàng, lão đại lên tiếng: "Được rồi, mấy anh bạn nhỏ đừng làm rộn, như vậy cô ấy sẽ khó xử. Chỉ chớp mắt tôi rời khỏi đã hai năm rồi, rất nhớ cô ấy, từ hôm nay tôi sẽ không sẽ rời đi, sẽ cùng các người kẻ vai sát cánh. . . . ."

Sau câu tuyên bố đó, hắn bắt đầu hát nghêu ngao.

Tô Tô nghe, bất giác nhớ lại thời kỳ trẻ trung ở trường cấp 3, bây giờ mặc dù chưa trưởng thành chưa thành thực, nhưng là vừa nghĩ tới cái tuổi đó liền xúc động bồi ngùi a.

Băng tần có hình thức là chỉ một người ở trên, những người còn lại là fan trong mắt lão đại, chính là người đàn ông có giọng nói truyền cảm kia, nhưng lại nghe nói bên trong kênh có rất ít người gặp qua bộ dáng của hắn, có người nói, lão đại, hai năm sau trở về, sẽ cho chúng ta rất nhiều phúc lợi, lão đại xác nhận thực hư đi!

Nhất thời yêu cầu lão đại xác nhận thực hư làm dấy lên sự bình lặng bấy lâu nay ở phòng ghi âm.

Bên này Tô Tô bùi bùi: Xác nhận? Xác nhận cái gì, các người cũng ngu! Nhưng cô tận mắt chứng kiến qua, người kia rõ là. . . . . Người gây tai họa!

Trong lúc vô tình cô lại dò được băng tần, sau đó tên của cô đột nhiên xuất hiện ở phía dưới của lão đại.

Nhất thời, thế giới im lặng. . . . . Tầm khoảng ba giây, trên màn hình chợt dừng lại, mọi người sững sốt thật lâu, đột nhiên trăm miệng một câu hỏi: chẳng lẽ là người này. . . . .

Tô Tô mở kênh lên, ho khan một tiếng, ở chỗ này cười đến bình tĩnh: "Lão đại a, tôi đây cũng là người ái mộ anh, hai năm không gặp, tôi đây mang theo đứa bé tới hỏi thăm anh, ông xã tôi còn đang ngủ, nên không muốn làm phiền anh ấy, hôm nào tôi cùng anh ấy đi gặp anh. Được rồi, cảm ơn lão đại nhiều, tôi muốn nói chính là chút chuyện này, tôi out đây. . . . ."

Nhất thời, tưởng rằng Tô Tô là người kia trong miệng lão đại thật thất vọng: Thì ra là không phải a.

Mà Tô Tô ở bên này vỗ ngực thở hồn hển, tay của cô đang run, cô thật không biết lúc này mình lên sóng nói chuyện có run như thế này không, nhưng cho dù là run rẩy, cô cũng phải nói xong những lời này, có mấy lời không thể cất giấu, cất giấu là xảy ra vấn đề đấy!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Trâu Già Gặm Cỏ Non 30

Lần nữa trở về phòng, Lão Thắm còn ngủ. Tô Tô nhìn hắn chăm chăm một lúc lâu, cuối cùng phát ra một tiếng thở dài.

"Đang yên ổn than thở cái gì!" Lão Thắm đột nhiên mở miệng, ngay sau đó mở mắt.

Tô Tô bị giật mình, vỗ ngực, quát: "Anh khốn kiếp."

Lão Thắm cười cười, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, ý bảo Tô Tô bước đến. Chờ Tô Tô đi đến nơi, hất một tay khoác vai của cô, ánh mắt chột thâm thúy, thật giống như là gặp được vấn đề khó khăn chưa từng thấy.

Tô Tô đợi tới sắp ngủ thiếp đi, lại nghe hắn nói: "Mấy ngày nay không nên đi ra ngoài, hãy ở nhà nghỉ ngơi cho tốt."

Ngáp, Tô Tô nghiêng mắt liếc hắn một cái, trong lòng có chút giật mình: chẳng lẽ mới vừa rồi lên lên lút lút đi ra ngoài bị Lão Thắm phát hiện?

Chỉ là căn cứ vào "Cảnh giới che dấu tối cao chính là làm như không có chuyện gì xảy ra" nguyên tắc đầu tiên, cô còn làm mặt tùy ý hỏi: "Hà? Không đi đâu? Thế đi xuống của hàng tiện lợi phía dưới mua chút đồ ăn có tính không? Bồi lão thái thái đi dạo công viên có tính không?"

Cô dùng giọng điệu nhạo báng cứng rắn nói xong, Lão Thắm liền nở nụ cười, một tay ôm cô vào trong ngực, vuốt vuốt mũi, cung chiều nói: "Anh nên làm sao với em mới phải đây?"

Cái loại vẻ mặt bất đắc dĩ của Lão Thắm khiến cho lòng dạ của Tô Tô bị đâm một cái thật mạnh, cô thu hồi điệu bộ cười cợt, hai tay chống ở trước ngực Lão Thắm, sau đó dán lỗ tai vào lắng nghe, vừa nghe vừa mở miệng: "Thế nào lại có cảm giác nơi này giống như thủy tinh đã bị vỡ nát, đây là đã xảy ra chuyện gì, có cần Chu Công tới đây xem một chút hay không?"

Cô ấy nói trái tim mình mong manh như thủy tinh? Khóe miệng Lão Thắm co rút một cái, không nói bất kể điều gì, trực tiếp cởi quần áo ra, để lộ cơ ngực săn chắc cường tráng trên người.

Sắc da thịt sáng loáng lọt vào trong mắt Tô Tô, khiến cho cô choáng váng, không tự chủ được nuốt nước miếng thêm thường: mẹ nó, sắc đẹp của Lão Thắm . . . . . Thật lòng khó có thể chống cự.

Ước chừng là mấy ngày nay Lão Thắm vẫn quá quy củ, ước chừng là mấy ngày nay rất lâu không có ăn thịt, ước chừng là xuân tâm mạnh động rồi. . . . . Tô Tô như lang như hổ nhào tới, há miệng liền cắn cái điểm đỏ trên ngực Lão Thắm, hàm răng sắc bén cọ xát lên, còn bú mút bú mút phát ra tiếng nước miếng chảy ầm ầm.

Mặc dù rất rõ ràng là lão bà mình bản tính rất dững dĩnh, nhưng đột nhiên chứng kiến cô nhào lên như vậy. . . . . Lão Trầm còn đang sững sốt, trên ngực đã truyền tới cảm giác hơi nhói nhói khiến cho hạ thân hắn căng cứng, điểm này cũng chưa phải là mấu chốt, mấu chốt là thứ trò chơi kia khiến cho hạ thân càng ngày càng căng cứng, người phụ nữ này thật có bản lĩnh cường bức người lương thiện làm kỹ nữ.

Ăn, không ăn, đây là một vấn đề vô cùng nghiêm túc!

Đôi môi Tô Tô dọc theo ngực Lão Thắm trượt dần xuống dưới, cô nằm trên người Lão Thắm, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, thanh âm buồn bực nói: "Lão Thắm, em mới vừa nói dối, em nói với một người là em đang mang thai, người này là người đã từng làm cho trái tim em rung động, hắn đã trở về rồi, em nhớ mấy ngày trước anh có nói có người gọi điện tới, chính là hắn đây. Hắn hình như chưa biết em đã kết hôn, ngộ nhờ. . . . . Em nói ngộ nhờ, mệnh lực của em quá lớn, anh nhất định phải vô cùng cố gắng, cô cùng dụng tâm mà giữ lấy em, ngộ nhờ trong lúc anh không chú ý, e bị người cũ quyến rũ quay lại, lúc đó anh sẽ phải chờ mà khóc cho tới chết thôi. . . . ." Cô chột ngẩng đầu lên, thấy Lão Thắm tà tà nở cười tùy ý, không khỏi tức giận một hồi, trong nháy mắt công kích hạ thân hắn, đồng thời từ trong lỗ mũi hừ ra một hơi tức giận, "Lão Thắm thôi, nghiêm túc, bà đây móc tim móc phổi ra với anh!"

Nụ cười Lão Thắm cứng lại, rất nhanh trên mặt của hắn lúc trắng lúc xanh, hắn hít vào thở ra một hơi, nói chuyện cũng cũng bắt đầu không lưu loát: "Lão bà. . . . . Em điên rồi. . . . . Chuyện chọn nơi nhảy cảm đề công kích!"

Khó có được lúc Lão Thắm cũng phải chịu thua, lộ ra loại biểu tình khiến người khác có ý nghĩ muốn trả đáp, tâm tình Tô Tô thật tốt, sự hoảng hốt cùng run rẩy do lúc trước đụng phải lão đại từ tan thành mây khói, đứng rồi, bỏ lỡ thời điểm chính là bỏ lỡ, trước mắt mới chính là điều phù hợp với mình nhất, chột cô đại phát thơ phú, nhớ lại một câu như sau: "Nữ xanh trùng điệp phóng mắt biết bao xa, Chi bằng luyện tiếu giữ lấy người trước mắt".

Bên khóe miệng chứa đầy nụ cười sáng lạn, cô một khi vui mừng, lại há mồm, cắn một cái ở trên bụng của Lão Thắm trên! Nhất thời, cả eo ếch và bắp thịt của Lão Thắm đều cứng ngắc. . . . .

Hắn lật người đem Tô Tô đè ở phía dưới, trên mặt mày đen giăng đầy: "Cô nhóc này, anh để cho em ba phần, em lại thật dững cảm!" Hai tay hắn dùng sức xé ra, đem vật chướng ngại trên ngực Tô Tô loại bỏ, bàn tay xoa nắn bốn lạng thịt mềm mại, cảm nhận được các mạch máu trên bộ ngực cô đang đập loạn lên, khiến cả bầu ngực từ từ căng cứng.

Tô Tô phát ra một tiếng "ưm", khóe miệng cô cong lên, nụ cười đánh úp tới tròng mắt: "Lão Thắm, như vậy là tốt rồi, anh cứ làm ra vẻ thâm trầm như muốn dọa người thế làm gì. Về sau đừng tỏ cái vẻ thâm trầm ấy ra với em, chúng ta là vợ chồng, có lời gì liền trực tiếp nói cho em biết, có vấn đề gì cùng nhau giải quyết, em mặc dù không thành thực cho lắm, nhưng mà em lại phân biệt được rất rõ ràng, ai là người đàn ông của em, ai không phải. . . . . Điểm này. . . . ."

Ở phía dưới Lão Thắm, cô làm gì còn hơi sức để mà nói tiếp?

Từ lúc bắt đầu thiết kế để có được một sinh mạng nhỏ, tất cả thất tình lục dục đều bị hắn gạt sang một bên, giờ khắc này hai người bọn họ chỉ còn cảm nhận được hơi thở của nhau, cùng với nhiệt độ và hai trái tim thăng thần với nhau.

Kích tình đi qua, Lão Thắm khẽ vuốt ve khuôn mặt Tô Tô, cười giống như một cậu nhóc. Hắn không thể không thừa nhận, hắn có lúc còn không thăng thần được bằng Tô Tô, khi hắn nhận được điện thoại của người đàn ông kia, hắn mặc dù trong miệng không nói, nhưng hành động đã hoàn toàn ra vẻ "Tôi đang ghen". Hắn còn tự cho là mình rất tự nhiên, lại không biết rằng Tô Tô đã phát hiện. Đúng vậy, vợ chồng hai người sớm chiều kề cận, vốn là hai

người gần bó mật thiết nhất với nhau, cô làm sao có thể không biết? Cô thông minh hơn so với tưởng tượng của hân. . . . .

Như vậy chuyện kia? Cũng nên tìm cơ hội nói cho cô biết thôi. Nếu là cô không muốn, Lão Thảm cũng không thể miễn cưỡng, dù sao tuổi cô vẫn còn nhỏ không phải sao? Không thể đem việc gấp gáp của mọi người tạo nên áp lực cho cô, về phần lão thái thái. . . . . Lão Thảm nhất định có thể tìm biện pháp an ủi.

Nghĩ thông suốt, Lão Thảm ngủ thật say. Cả đêm không mộng mị, một giấc ngủ đến trưa hôm sau, kéo cửa sổ ra, đã nhìn thấy ánh mặt trời chói mắt, Lão Thảm bất đắc dĩ cười: đời này lần đầu tiên thức dậy trễ như thế, nhờ vào hồng phúc của vợ yêu đây!

Mà Tô Tô lúc này đang bận rộn ở phòng bếp, Tô mẹ có cuộc hẹn lúc chuẩn bị đi ra ngoài, buổi sáng bận rộn phải cô giống như nghe thấy cô ho khan. Lão Thảm lại khó có lúc ngủ được ngon giấc như thế, cho nên cô rón rén tới phòng bếp, chỉ đạo cho bà quản gia, nấu một nồi thuốc bắc mà lão thái thái thường uống, còn nhờ Chu Công cổ vấn, phối hợp nấu một nồi tuyệt lê Tứ Xuyên.

Từ sáng sớm đã bận rộn trong phòng bếp, cô có một trải nghiệm sâu sắc: phòng bếp là một nơi có rất nhiều điều kỳ diệu.

Cao thủ đi vào, dăm ba phút đã giải quyết xong tất cả, cũng tỷ như nói tới Lão Thảm.

Cùi mục đi vào, năm ba giờ là có thể đem phòng bếp làm cho rối loạn, nói thí dụ như. . . . . Thôi, cũng không nên nói ví dụ đi, thật mất mặt!

Tô Tô nhìn một bàn hỗn độn, còn có một nồi không khác gì nước sôi chả có chút nào giống như tuyệt lê Tứ Xuyên cả, chỉ thấy tuyệt lê chìm ở dưới đáy nồi, giống như bị dính chặt vào đáy rồi, đường phen còn chưa có tan ra, mấy cục lớn vẫn đang ùng ục sủi bọt dưới đáy nồi!

Quản gia sờ sờ cái trán, bưng thuốc bắc định đi ra cửa, còn chưa đi ra khỏi phòng bếp, đã nghe thấy sau lưng xuất hiện một giọng nói dẻo như gạo nếp: "Quản gia. . . . . trước khi đi, tới đây nếm thử mùi vị món này hộ tôi chút đi, xem có ngon không."

Vừa nghe đến thanh âm này, cả người bà Quản gia run rẩy run rẩy, gãi gãi đầu đầy mồ hôi, khó khăn quay đầu lại: "Phu nhân, khụ khụ, sáng sớm hôm nay tôi ăn hơi no bụng, cô cứ đem món này lên cho ông chủ thôi. . . . ." Bà dừng một chút, dùng dầu heo che kín tim của mình, nghiêm mặt nói, "Ông chủ nhất định sẽ vô cùng thích!"

Bà vẫn không thể chạy đi, Tô Tô đã bưng nồi tuyệt lê Tứ Xuyên tới, đặt ở bên miệng Quản gia, khuyên nhủ: "Bác à, bác đã vì cái nhà này mà hao tổn nhiều tâm tư. . . . ." Tay phải của cô giữ lấy cánh tay quản gia, thờ dài, "Ai, bác xem cả người cũng gầy thành da bọc xương rồi, mau ăn món ăn bồi bổ này để lót dạ đi. . . . ."

Quản gia mồ hôi trên đầu càng nhiều, trong lòng bà rơi lệ: phu nhân, cô xác định đây là thuốc bổ? Sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu chứ? Không, nhất định sẽ xảy ra vấn đề. . . . . Tha cho tôi đi, tôi đây sống được cho tới bây giờ quả thật là không phải dễ dàng gì, tôi còn muốn được sống lâu thêm chút nữa, không muốn mất sớm khi vẫn khỏe mạnh như thế này ở cái tuổi trung niên. . . . .

Quản gia cười nhạt, lui về phía sau, vừa định rút lui khỏi nòng súng của phu nhân lại đụng ngay vào người ông chủ! Quản gia quay đầu lại nhìn thấy Lão Thảm, giống như vị cứu tinh đến, vội nói: "Ông chủ, phu nhân hôm nay tự mình làm đồ ăn bỏ đường, muốn mời ông ăn!"

Tô Tô tại chỗ cười co rút: đùa giỡn Quản gia thật quá vui vẻ, về phần tuyệt lê Tứ Xuyên này thì, nhất định là không thể ăn. Tuyệt đối là sản phẩm thất bại. Vì vậy cô nhanh chóng xoay người, xông về phòng bếp, trước khi Lão Thảm kịp ăn thử liền đổ ngay vào thùng rác.

Lão Thảm bế cô lên từ phía sau, tiếng cười thay nhau nổi lên: "Ha ha, em dậy sớm như thế chính là vì muốn thể hiện tài nấu nướng ư, sớm một chút kêu anh dậy, có phải là anh sẽ dạy cho em không."

Tô Tô bất đắc dĩ quay đầu lại liếc hân một cái: "Để cho anh dạy? Anh nhất định sẽ nói với em, cái này anh sẽ làm, em cứ hu trách ăn là được rồi. Em càng thêm không có mặt mũi thấy phụ lão Giang Đông. . . . ."

Nghe tiếng cười của Lão Thảm, Tô Tô đẩy hân một cái: "Lão Thảm, anh thật không cần đi làm sao? Em rất lo lắng công ty của anh sẽ bị đóng cửa, chúng ta tan rã cả gió tây bắc lúc ấy cũng không có mà uống, lúc đó Quản gia cùng người làm sẽ không ngừng trách móc anh?"

Quản gia nở nụ cười, ngay tại lúc đó, rắc rắc rắc rắc thanh âm từ nơi khác truyền tới, tựa hồ là cùng một cái thời gian, trong phòng khách lâu một xuất hiện từng người từng người trên đầu đều là ô gà, mặt tràn đầy tia máu như viết chữ "Quý". Bọn họ vịn eo bẻ cổ nhìn nữ chủ nhân một cái, gật đầu chào hỏi: "Bà chủ tốt. . . . ."

Nhìn tình hình này, Tô Tô bị giật mình, cô lập tức nhảy ra từ trong ngực Lão Thảm, nụ cười có chút cứng ngắc: "Các người. . . . . Khụ khụ, Chào buổi sáng! Ăn điểm tâm rồi chứ, trong phòng bếp tôi có. . . . ." Cô theo bản năng muốn nói phòng bếp có trứng trần nước sôi, nhưng lại nhớ ra trứng trần nước sôi thật sự hay cho lắm, vì vậy nói được một nửa lại đổi thành: "Tầng dưới nhà tôi có cửa hàng bánh bao, một túi lươn cũng không tới một đồng tiền, vừa kinh tế lại giàu tình nhân ái!"

Thì ra là tối hôm qua sau khi hoạt động, Lão Thảm hơn nửa đêm triệu tập toàn bộ nhân viên tới đây, làm việc liên tục bốn năm giờ, ông chủ của họ tinh lực tràn đầy, nhưng khổ nỗi nhân viên. . . . . thật may là ông chủ nói cuối năm nay có thưởng lớn, nếu không bọn họ tuyệt đối sẽ từ chức không đi làm nữa. Buổi sáng hơn năm giờ sau, bọn họ không thể làm gì khác hơn là ở nhờ lại nhà Thảm gia một đêm, cho nên mới có bộ dạng như quý này.

Chỉ là trong này có một người dậy trễ nhất, hân vô cùng kích động lao ra, trong tay giơ lên một trang giấy, trong miệng kêu: "Ông chủ ông chủ, tài liệu ông muốn tôi đã tra ra được, người kia gọi là Hà Nham, diễn viên lồng tiếng, hoàn toàn là một người tri thức. . . . ."

Người kia càng nói càng hưng phấn, hoàn toàn quên mất đây là đang ở biệt thự Thẩm gia, mà không phải là đang ở phòng làm việc! Hắn không thấy mọi người lần lượt nháy mắt cho hắn, càng không thấy bà chủ đang từng bước từng bước đến gần. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Trâu Già Gặm Cỏ Non (31)

Hà Nham tắm xong, tựa vào cửa sổ uống một ly cà phê. Anh nghĩ, nhất định là mình gặp phải cường địch rồi, bởi vì trong một đêm, kênh, xã đoàn, những tổ chức anh tham dự đều xuất hiện nhiều vấn đề lớn nhỏ khác nhau. Một cái có lẽ là trùng hợp, nhưng bảy tám cái trùng hợp thì nhau vọt tới thì còn là bình thường sao? Anh đang suy nghĩ rất cuộc là chỗ nào có vấn đề, trong đầu vẫn luôn hiện lên mấy câu ——

Cô nói: lão đại à, em cũng là người ái mộ anh, hai năm không gặp, em đây mang theo đứa bé tới chào hỏi anh, ông xã em còn đang ngủ, nên không tiện quấy rầy anh ấy, hôm nào sẽ kéo anh ấy cùng đi gặp anh. Được rồi, cảm ơn lão đại nhiều, những lời em muốn nói chỉ có bấy nhiêu, em thoát . . . . .

Thanh âm của cô vẫn giống với hai năm trước, rất kì lạ, đáng yêu, linh khí bức người. Đáng tiếc những lời nói ra, từng chữ giống như đao, cô thể nhưng đã kết hôn? Còn có con?

Rời đi hai năm, anh điên cuồng nghĩ quay trở về, kết quả lúc về, thứ nghe được lại là tin tức như vậy, thật. . . . . quá đau lòng.

Bỗng nhiên, anh rất muốn biết người đàn ông của nhà đầu rốt cuộc là ai, là người đàn ông như thế nào mà có thể khiến cho nhà đầu mở rộng cánh cửa lòng. Ngẫm lại liền có chút làm cho người ta nổi giận, năm đó anh kiên trì mỗi tuần đến nhà dạy học cho Tô Hoa, cùng tiểu nha đầu kia tiếp xúc lâu ngày, lúc ra nước ngoài, còn thuyết phục mẹ Tô cho mình mang theo Tô Tô cùng đi, đáng tiếc tiểu nha đầu kia lại nói: "Gì, ra nước ngoài, vậy thì không được, ngộ nhờ mị lực của em quá lớn, bị người nước ngoài cướp đi làm bà xã thì sao, không đi không đi. . . . ."

Dù là lúc rời đi cô vẫn làm ra dáng vẻ kì quái đó. Nhà đầu ngọc này, đúng là không có tim không có phổi đến cực hạn, nhưng vẫn làm cho không người nào có thể quên cô! Những năm này mình ở nước ngoài, mỗi đêm nhớ tới mình, cô sẽ âm thầm vào kênh của mình, giả dạng làm Tinh Bột Tỉ, còn tưởng rằng mình không biết? Luôn nhớ tới cô từng lên tài rất nhiều AV xuống máy vì tính của mình, sau đó sẽ tới bắt gian, khinh bỉ nói: "Thầy à, thì ra là thầy cũng có khẩu vị nặng như vậy. . . . ." Nhớ tới những ngày bị cô gài bẫy hãm hại đó, Hà Nham đều sẽ không nhịn được bật cười.

Cô như vậy, sao lại lập gia đình đây?

Hà Nham đặt cà phê qua một bên, lấy chìa khóa xe, bước ra cửa.

Một tiếng sau, Tiểu Bạch ra khỏi kí túc xá, chạy thẳng tới biệt thự Thẩm gia. Mà không khí ở biệt thự Thẩm gia lại rất cổ quái, chỉ thấy Nhị Bạch huynh đang bị Tô đại gia nắm cổ áo tra hỏi, bên cạnh đều là những người quay mặt đi giả bộ không thấy. Mà Lão Thẩm nói: "Cần giúp một tay không?"

Tô Tô quay đầu lại: "Anh yêu, em biết chuyện này không liên quan đến anh, không phải anh mới vừa nói với em Nhị Bạch huynh gần đây làm việc ngày càng tiêu cực, luôn làm một vài chuyện "trộm gà bắt chó" sao, anh nói muốn trừ tiền lương của anh ta kia mà, vừa đúng em giúp anh thôi. . . . ."

Mới vừa nói xong, Nhị Bạch huynh muốn khóc, đôi mắt sưng đỏ của anh ta oán hận nhìn ông chủ một cái: "Ông chủ, tôi đây cũng là vì anh mà, sao anh có thể đối xử với trung thần là tôi đây như vậy chứ!"

Lão Thẩm quay đầu đi: Nhị Bạch, tôi cũng là tự thân khó bảo toàn, tự giải quyết cho tốt thôi.

Tiểu Bạch có chút không rõ tình huống nhìn Tô đại gia một cái: "Cậu đó, làm gì vậy?"

Tô Tô liếc cô một cái: "Có chuyện gì chờ mình thu thập xong Nhị Bạch huynh rồi nói."

Tiểu Bạch dậm chân: "Đừng làm rộn, nhanh ra ngoài một chút đi, trường học đã xảy ra chuyện, nếu cậu không đi, bảo đảm cậu sẽ hối hận hai đời!"

Tô Tô còn chưa kịp phản ứng, Tiểu Bạch đã tức giận kéo cô chạy ra ngoài. Lão Thẩm cảm thấy kỳ quái, muốn giữ hai người họ lại, kết quả bị Tiểu Bạch không sợ chết trừng mắt nhìn một cái: "Sẽ không làm mất vợ anh đâu!"

Tô Tô bị cô ấy hù sợ, một đường chạy theo ra ngoài, lại nghe cô khẩn trương nói: "Tô đại gia, xong rồi xong rồi, người kia tìm tới!"

Tô Tô nắm được đầu mới cười khê: "Người nào chứ, khiến cho Tiểu Bạch của chúng ta sợ đến như vậy?" Có lẽ là Tiểu Bạch nuôi đàn ông ở bên ngoài, sau đó bị Mạc Tiểu Lam phát hiện, sau đó. . . . . muốn bao nhiêu câu huyết thì có bấy nhiêu!

Nụ cười của cô còn chưa kịp thu, chợt từ nơi xa truyền đến tiếng thắng xe, đồng thời một người đàn ông bước xuống, nhìn cô ảm áp cười một tiếng: "Nhà đầu, lại gặp mặt rồi."

Tiểu Bạch 囧: "Sao anh lại tới đây. . . . . chẳng lẽ. . . . ." Cô nghĩ tới một khả năng rất kinh khủng: "Không phải chứ, anh theo dõi tôi?"

Giờ phút này, Tô Tô thật hận không thể cho Tiểu Bạch một quyền: cái đồ ngốc này, chưa suy nghĩ kĩ càng đã chạy tới, thậm chí bị người ta theo dõi cũng không biết, thật là bị cậu hại chết rồi!

Nhưng lúc này cô cũng không kịp xử trí Tiểu Bạch nữa, chỉ có thể quay đầu, cười ha hả nhìn người tới, mở miệng: "Chào thầy Hà, đã lâu không gặp, gần đây thân thể có khỏe không?"

Nha đầu hình như mập hơn rồi, có thể thấy được người nọ nuôi cô rất tốt. Hà Nham cứ nhìn như vậy, vẫn có thể từ trên mặt cô thấy bộ dáng tinh quái như cũ, cô cười lên, mắt cong cong, dù là gặp phải trường hợp xấu hổ đi nữa, cô vẫn luôn có thể cười như vậy. Cười đến tùy ý, cười đến thông dong.

Không ưu nhã, nhưng rất đáng cảm. Lại luôn khiến người ta chẳng thể dời tầm mắt, thật là bất đắc dĩ.

Rốt cuộc đi tới trước mặt cô, Hà Nham vươn tay, theo thói quen định vò đầu của cô, lại bị cô lắc mình một cái, trốn khỏi. Tay của anh dừng ở trên không trung, rồi đưa trở về, chỉ còn lại nụ cười tùy ý: "Những năm này học tập có tốt không? Nghe nói học bạ của em bị treo rồi, cũng hơn hai năm, còn chưa tốt nghiệp?"

Bạn bè cũ chính là như vậy, vừa thấy mặt đã không kịp chờ vạch trần yếu điểm của cô: cái em gái nhà anh, không thể thốt ra được lời nào dễ nghe hơn sao? Tô Tô hướng anh làm một cái mặt quỷ: "Phi, ai nói! Sau khi Lão Thâm nhà em cho em đi học thêm, em thi rất tốt! Đừng có bôi đen bản cô nương."

Tiểu Bạch yếu ớt lui ra sau một bước, lại thấy Lão Thâm đang đứng ở cửa, cô lúng túng cúi đầu, tim đập mạnh như sấm, trong lòng hoảng loạn: vốn là vội vàng chạy tới mật báo cho Tô đại gia, kết quả. . . . . thành dân kẻ địch đến thăm, thật không biết sau này vợ chồng Tô đại gia sẽ xử trí mình thế nào đây, gào khóc, không cần mà. . . . . Tiểu Bạch muốn rơi lệ rồi.

Lão Thâm vừa ra ngoài, liền thấy một tên nhóc diện mạo anh tuấn, adrenalin dâng cao, những tế bào háo chiến trên người thật giống như tìm được đối thủ.

Tay cũng đồng dạng bị kích hoạt rồi. Nhưng Lão Thâm dù sao cũng là Lão Thâm, gặp phải tình huống đối mặt với sự tiếp cận của địch mạnh, anh vẫn thông dong đi tới bên cạnh Tô Tô, ôm vai của cô, thân thiện cười một tiếng: "Hà Nham đúng không? Đã từng nghe Tô Tô nhắc qua cậu, vào ngồi một chút đi."

Nhìn cánh tay đang đặt ở trên bả vai Tô Tô, ám chỉ chủ quyền nào đó, Hà Nham cười: người đàn ông này xem ra rất bá đạo. Nghĩ cũng đúng, đàn ông không bá đạo sẽ không chịu nổi tính tình của nha đầu.

Hà Nham lắc đầu: "Không, hôm nay tới đây là. . . ." Anh thân thiết nhìn Tô Tô một cái, nụ cười vẫn đẹp như cũ, đẹp đến đủ để dẫn dụ người phạm tội.

Trái tim nhỏ của Tô Tô "bùm" một cái, cô vội vàng xoay đầu đi, tự nhủ: sắc tức thị không, không tức thị sắc, sắc đẹp hại người!

Hà Nham cười khế, nói tiếp: "*Tôi tới tìm anh, theo tôi ra ngoài hàn huyên một chút đi." Chỉ là, lời này của anh ta là hướng về phía Lão Thâm nói.

*Đây là do cách xưng hô của Trung Quốc chỉ có "ta", "người".

Lão Thâm hơi nhướn mày, đón nhận lời mời này, ánh mắt nhìn Hà Nham cũng nhiều hơn một phần thương thức. Nếu lúc này Hà Nham muốn đơn độc tìm Tô Tô ra ngoài nói chuyện, Lão Thâm nhất định sẽ không chút lưu tình biến người đàn ông này thành hai bàn tay trắng, chỉ có thể đi uống gió Tây Bắc. Nhưng mà bây giờ, anh lại có hứng so chiêu với người đàn ông này, ắt hẳn sẽ rất thú vị đây.

Tô Tô bị hai người làm cho hoảng sợ, hai tay dùng sức đóng cửa: "Làm chi, trong nhà náo nhiệt như vậy, tại sao lại muốn ra ngoài? Đến đây, em nấu cơm cho các anh ăn. . . . ."

"Không cần!" Hai người đàn ông trắm miệng một lời cự tuyệt, ánh mắt giống như nhìn thấy cái gì kinh khủng lắm vậy, Tô Tô bĩu môi, thầm nghĩ: hừ, những món em nấu ăn rất ngon đấy, đúng là không có kiến thức!

Cô xoay người đi vào cửa, quăng xuống một câu: "Đi nhanh lên!"

Nói xong, cô lại len lén quay đầu lại liếc một cái: mẹ nó, hai người này thật đúng là thông dong, đi đến tiêu sái như vậy!

**

Địa điểm Hà Nham chọn, là nơi lúc trước anh và nha đầu đã từng tới, khi anh nói ra lời này, Lão Thâm cười: "Vậy thì thế nào?" Trong nụ cười mang đầy khinh thường.

Hà Nham cũng cười: "Nha đầu thích uống nhất là trà sữa uyên ương, lúc tâm tình không tốt sẽ một mình trốn đến tiệm bánh ngọt ăn cả buổi chiều, để cho anh tìm đến điên, kết quả cô một chút cũng không biết. . . . . Cái cô am hiểu nhất chính là giả ngốc, thoát nhìn rất ngang ngược, nhưng thật ra thì trong lòng lại giống như một cánh cửa trong suốt, chỉ một chút lơ đãng sẽ hung hăng nhốt anh lại, khiến anh chỉ có thể cầu xin tha thứ. . . . ." Lúc nói những lời này, Hà Nham bình thản nhìn Lão Thâm, rõ ràng là một ánh mắt vô hại lại ẩn hiện ra "đạo quang kiếm ảnh".

Lão Thâm nghe, trong lòng không ngừng tán thành, cây gai cũng càng lúc càng dài, gần như muốn phá thê mà ra, anh cố nhẫn nại, trên mặt vẫn treo nụ

cười như cũ: "Ừ, anh cũng có chút hiểu biết về cô ấy đấy, không tệ, không tệ!" Nói đến chữ "không tệ" phía sau, trong mắt của anh đã có huyết quang rồi.

Hà Nham đôi tư thế, tiếp tục: "Nha đầu thích trêu chọc người, có một lần cô ấy cho thêm mắm cùng muối vào trong ly nước của tôi, làm hại tôi bị sặc cả một buổi trưa. . . . . Có lần chân cô ấy bị thương, lúc tôi cõng cô ấy xuống lầu, cô ấy liền nín lấy đầu của tôi kêu, "giá" xem tôi thành bảo mã (BMW). . . . . đúng là "dở khóc dở cười", có nhiều lúc thật hoài nghi đứa nhỏ này rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi, mỗi lần muốn tức giận, cô ấy lại luôn dùng khuôn mặt vô hại cầu xin tha thứ, thầy Hà, em sai rồi, lần sau không dám nữa. Nhưng sao có thể tin lời của cô ấy được chứ, bởi vì không quá hai ngày cô ấy lại không an phận rồi. Đáng tiếc biết rõ không thể tin, vẫn chẳng thể nặng tay với cô ấy được. Bởi vì cũng đứa bé này, ở lúc tôi bị cảm, mua thuốc cho tôi, vào lúc sinh nhật, chúc mừng tôi. Nha đầu kia thích khi dễ tôi, nhưng quyết không cho phép người khác nói xấu tôi nửa câu, một khi nghe được liền muốn phân phải trái với người ta, cho dù là một người đàn ông trắng kiện cũng sẽ bị cô cho ăn đòn. . . . ."

Nghe lời nói của Hà Nham, mặc dù Lão Thẩm vẫn tức giận như cũ, nhưng khoe miệng không nhịn được cong lên, bởi vì ở những năm anh chưa tham dự vào cuộc sống của cô kia, bà xã của anh cũng đáng yêu như vậy, cô thích gây sự, cô thích cười, cô thích làm ra những chuyện quái lạ, khiến cho người ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng không thiếu đi sự thiện lương cùng thân thiết.

Hà Nham vẫn luôn chú ý đến biểu tình của Lão Thẩm, nhìn thấy đáng về giờ phút này của anh, chợt bật cười: "Tốt, rất tốt. Cứ nghĩ là anh sẽ vỗ bàn rồi đi, có thể nhịn đến bây giờ đã là khó có được, hơn nữa. . . . . anh là thật tâm thích nha đầu."

Lão Thẩm vô cùng tự nhiên gật đầu: "Cái này không phải là hiển nhiên sao? Chỉ là, cậu cũng nên nói ra dụng ý của mình đi. Cậu nhóc, mời tôi ra ngoài không phải là vì hâm mộ bà xã tôi tốt đến thế nào đấy chứ?"

Hà Nham cười: "Đây chỉ là một nguyên nhân, nguyên nhân còn lại, chỉ là muốn nói cho anh biết, anh có tư cách trở thành đối thủ của tôi, về phần nha đầu có nhìn nhầm hay không, kế tiếp tôi sẽ giúp cô ấy chứng minh!"

Nói xong Hà Nham vươn tay, thân thiết mỉm cười: "Bắt tay một cái đi, về sau mong chỉ giáo nhiều hơn. Hình như anh đã động thủ, tôi cũng sẽ nhanh chóng tăng tốc."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Trâu Già Gặm Cỏ Non (32)

Muốn điên rồi, thật muốn điên rồi, mười ngày liên tục, mỗi buổi sáng, buổi trưa, buổi tối, dù là mưa gió thế nào, cũng sẽ có người đưa trà sữa uyên ương tới, còn là trà sữa ở nơi mà Tô Tô thích nhất nữa! Là ai đưa tới? Rất rõ ràng. . . . . thầy Hà Lão à, rốt cuộc là anh muốn làm cái gì?

Lần thứ N nhìn ly trà sữa xuất hiện trên bàn, Tô Tô chống cằm trầm tư. Mà Quản gia thật đúng là khó chịu, ông đã uống gần 30 ly loại này rồi, vừa nhìn là cảm thấy buồn nôn.

Tô Tô chợt ngẩng đầu lên, nhìn Quản gia một cái, đang muốn đưa ly trà sữa tới, thấy bộ dáng khổ sở của ông, liền cảm khái nói: "Ài, nếu bác không muốn uống...!, vậy để lại cho Lão Thẩm uống đi, chắc hẳn anh ấy sẽ rất thích."

Quản gia gật đầu, mấy ngày nay cũng không biết làm sao, cậu chủ lại rất thích trà sữa uyên ương. . . . . hình như. . . . . Loại trà sữa này thường là thứ mà phụ nữ thích? Hơn nữa. . . . .không phải cậu chủ thích uống cà phê sao? Từ khi nào khẩu vị đã thay đổi rồi?

Chỉ là, Tô Tô nghĩ tới: "Đúng rồi, có phải Lão Thẩm thích ăn mặn không?"

Quản gia gật mình: "À? Hình như là thế, cô chủ, cô định. . . . ."

Ông vừa dứt lời, liền nhìn thấy cô chủ nhà mình ôm ly trà sữa chạy về hướng phòng bếp, lưng Quản gia bỗng dưng ớn lạnh: tại sao ông có dự cảm xấu thế này?

Tại công ty Lão Thẩm, Tô Tô mới vừa vào tới liền thấy có một người đang làm vệ sinh, thoát nhìn không phải là thím lao công, mà là một người đàn ông cường tráng. Khi người đàn ông kia ngẩng đầu lên lau mồ hôi, Tô Tô thấy được mặt của anh, nhất thời cười ra tiếng: "Phốc ha ha, Nhị Bạch huynh. . . . . sao anh lại chạy tới đây giành công việc với dì Thanh Khiết vậy? Thật quá không nhân hậu mà!"

Đối mặt với sự chỉ trích của bà chủ, Nhị Bạch huynh lệ nóng tuôn tràn: "Quá độc ác. . . . . Bà chủ, cô không thể như vậy! Tôi biến thành thế này rốt cuộc là do ai làm hại chứ?"

Tô Tô nhìn xung quanh, về mặt vô tội khác thường: "Ai vậy ai vậy, tôi biết không, nếu tôi mà biết. . . . . Ha ha, tôi nhất định sẽ kết bạn với cô ấy! Người

lợi hại như vậy rốt cuộc là ai?"

Nhị Bạch huynh thật muốn rơi lệ : ông chủ cùng bà chủ tuyệt đối là cùng nhau thông đồng đi lừa mình.

Đùa giỡn hết 200%, Tô Tô trực tiếp đi đến phòng làm việc của Lão Thẩm, trên đường đụng phải các đồng nghiệp quen thuộc, còn nhiệt tình chào hỏi, mọi người thấy thứ gì đó trong tay cô cũng mỉm cười nói một câu: "Ồ, bà chủ thật tốt, bỏ sức đến đây đưa trà chiều cho ông chủ, thật là hâm mộ quá đi."

Đáng tiếc chờ Tô Tô mỉm cười đi qua xong, mọi người cùng thờ một hơi thật dài, hai mặt nhìn nhau: "Thứ kia có thể uống sao? Lần này ông chủ phải chạy đến phòng vệ sinh mấy lần đây?"

Mọi người đã đạt thành một loại ấn ý, đó là ngày bà chủ tới chính là ngày ông chủ gặp xui xẻo. Cũng may mà thân thể của ông chủ được làm bằng sắt —— mới có thể chống lại giày vò!

Phòng làm việc, Tô Tô mở cửa đi vào, thấy một người đàn ông đang dựa bàn xem văn kiện, bộ dạng khi chăm chỉ làm việc của anh đẹp trai cực kỳ, vàng trán đầy đặn, lông mày sắc bén, trông mất thẩm thúy như biển cả, sóng mũi cao, còn có bạc môi gợi cảm. . . . . Thật là xem mãi không chán. Tô Tô ngồi ở trên ghế sa lon một lát, nhớ tới vật trong tay, vội lên tiếng: "Lão Thẩm, em mang một thứ tới cho anh, uống hết đi rồi hãy làm việc."

Lão Thẩm đã sớm phát hiện cô tới, thả tài liệu trong tay xuống, hơi hoạt động gân cốt, cười yếu ớt: "Vẫn là trà sữa uyên ương à?"

Tô Tô gật đầu, lại lắc đầu: "Tuyệt đối không phải là trà sữa uyên ương bình thường, chỉ có một hộp duy nhất thôi, không có cái thứ hai đâu!"

Lão Thẩm nở nụ cười, bàn tay ngoắc ngoắc, ý bảo Tô Tô lấy tới. Vì vậy mỗ Tô chân chó chạy tới, theo thói quen, chu đáo đưa tới khoe miệng Lão Thẩm, cười đến cực kỳ rục rở.

Lão Thẩm dồn sức, cố gắng hít một hơi, vừa uống vừa gật đầu: "Ừ, mùi vị không tệ."

Tô Tô nhủ mày: "Thật?" Trong lòng nghĩ: làm sao có thể, em cho thêm một muỗng muối vào đó, anh xác định uống ngon sao? Hay vẫn là khẩu vị của anh thật nặng hơn so với người bình thường? Nhìn đáng vẻ, lần tới phải cho thêm hai muỗng vào thử.

Chợt Lão Thẩm nhướng mày, khoe miệng co giật một chút: "Ừ. . . . . Mùi vị rất đặc biệt, em cho thêm bao nhiêu muối vào vậy?"

Thì ra là muối ở dưới đáy cốc còn chưa có tan hết, em nói mà. . . . . Ha ha, Tô Tô ôm bụng nở nụ cười: "Uống ngon không? Ngày mai em lại đưa tới nữa cho anh nha."

Lão Thẩm uống xong đứng dậy, "xách" Tô Tô đến ghế sofa, gõ lên đầu cô một cái: "Lại bướng bỉnh rồi, thứ này là do Hà Nham đưa tới, phải không?"

Tô Tô dùng sức gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy. Nhưng là, cũng có thể không phải bởi vì em cũng không có nhìn thấy nhãn hiệu của anh ấy. Chỉ là. . . . . Quán gia nhìn thấy."

Lão Thẩm thật là muốn cười mà cười không nổi, bà xã của anh bây giờ càng ngày càng khôi hài thì phải? Anh rất hoài nghi, bà xã đến đây chính là để kích thích anh, để anh nghĩ ra phương án giải quyết. Tiểu nha đầu, gian trá lắm!

Lúc Tô Tô nghe thấy Lão Thẩm hỏi vấn đề này, cô cúi đầu len lén cười một cái: không có cách nào, người tài nhiều vất vả mà, Lão Thẩm tương đối đáng tin, cho nên chuyện phiền não để cho anh suy nghĩ đi, em sẽ miễn cưỡng phụ trách ăn uống.

Tại sao nói vấn đề này là khó khăn? Lý do rất đơn giản, Hà Nham quá có chấp. Tô Tô không phải chưa từng thử mời anh ta ra ngoài nói chuyện qua, đáng tiếc mỗi lần vừa nhắc tới "Quá khứ đã qua, cần nghĩ nhiều về tương lai" ... , anh ta liền hừ hừ ha ha đi vòng về chủ đề quá khứ, sau đó vẫn như cũ thân thiết hỏi Tô Tô ăn ngon không? Ngủ có ngon không? Thân thể còn khỏe mạnh à. . . . . Người đàn ông này chính là một vùng nước, đánh như thế nào, chém như thế nào cũng đều vô dụng, lì lợm, vô hình thắng hữu hình, lợi hại!

Lão Thẩm sờ sờ đầu của cô, chợt đem áo khoác mặc vào cho cô, nói: "Đi thôi, em ra ngoài vừa đứng, anh dẫn em đến một nơi."

Bốn mươi phút sau, Tô Tô biết Lão Thẩm mang mình tới nơi nào. Bệnh viện, chuẩn xác hơn mà nói, là bệnh viện phụ khoa, chính xác là khoa sản bệnh viện phụ khoa. Cặp mắt của cô tròn thật lớn: "Lão Thẩm?"

Lão Thẩm nắm chặt tay của cô, vừa đi vào vừa nói: "Đã hẹn trước rồi, dẫn em đi làm kiểm tra."

Tô Tô hất tay của anh ra, mặt đầy tức giận: "Lão Thẩm thôi, em rất khỏe mạnh! Em có thể sinh con được!"

Lão Thẩm khề cau mày, bắt đầu đi thờ dài một cái: "Nha đầu ngốc, em không biết mình đã mang thai sao?"

Nghe được hai chữ "Mang thai", Tô Tô hoàn toàn ngây ngẩn: không sai, mình lừa Hà Nham nói mình mang thai, nhưng mình cũng chỉ là nói giỡn một chút mà thôi; không sai, đại di mục của mình đã hơn một tháng chưa có tới rồi, nhưng mà bình thường cũng không đều; không sai, mấy ngày nay mình xác thực không muốn ăn những món ngọt, thích ăn chua cay, nhưng. . . . . đó cũng là bởi vì. . . . . Cảm thấy vị ngọt rất ghê tởm?

Cả người cô run run, gương mặt cười cười: "Ai, Lão Thẩm, không nên nói giỡn chứ, làm sao có thể? Chính em cũng không biết."

Lão Thẩm đột nhiên bỗng cô lên, xuyên qua đại sảnh của phòng khám, cũng không đăng ký, trực tiếp bước vào thang máy đi lên tầng sáu, vào phòng

làm việc của bác sĩ phụ trách khoa phụ sản.

Đầu Tô Tô giống như bị sét đánh qua một cái, chợt thông suốt: không phải là lúc ở Thượng Hải kia. . . . . Lần đó mình phát sốt, Lão Thẩm không cho uống thuốc, sau Chu Công bị Lão Thẩm đánh, sau nữa Lão Thẩm không cho Chu Công nói bí mật ra, là chỉ cái này?

Bác sĩ khoa phụ sản là nữ, cô ta nói cái gì Tô Tô cũng không nghe thấy, cô một mực suy tư một vấn đề rất nghiêm trọng: thật muốn khóc mà, tự mình còn chưa lo nổi cho bản thân, giờ lại còn mang thêm một tiểu tử tông thì biết tính sao bây giờ? Mặc dù mẹ cùng lão bà bà sẽ giúp một tay chăm sóc cho đứa bé, nhưng là chuyện bú sữa thì sao, đổi tã phải làm thế nào, đứa bé ị đùn thì. . . . . Nghĩ đến những thứ này đã cảm thấy đầu cũng to ra rồi.

Đứa bé là cái gì, một nửa là thiên sứ —— nhìn từ xa, một nửa kia là ma quỷ —— lúc phải phục vụ!

Trong lúc đầu đang nghĩ lung tung, cô đã bị mang tới một cái giường, sau đó có một vật đặt lên bụng cô di động tới di động đi, lạnh lạnh.

Cô hátt mặt liếc mắt nhìn, ở trong màn hình, cô nhìn thấy một cái chấm tròn nhỏ, còn chưa nhìn ra được cái gì. Cái đó không phải là đứa bé trong bụng của cô chứ?

Cho đến khi rời khỏi bệnh viện, cầm tấm hình siêu âm trong tay, đen thui, nhìn không ra là vật gì, Tô Tô chợt ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm mặt của Lão Thẩm, muốn khóc: "Lão Thẩm thôi, anh thật là quá đáng, sao không chờ đến lúc có thể nhìn thấy được em bé thì hãy cho em biết chứ, như vậy em cũng có thể nói một câu, oa, vật nhỏ thật đáng yêu. . . . . Bây giờ, cả tấm hình đen thui thế này, anh bảo em yêu thế nào đây?"

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại cùng một chỗ, Lão Thẩm tựa hồ có thể nhìn thấy dáng vẻ trong tương lai khi đứa bé lớn lên, là con gái hẳn sẽ đáng yêu giống cô, sau đó gả một người đàn ông tốt giống anh; là con trai thì, vẫn là giống như cô vậy, rất thông minh tinh nghịch, sau đó cưới một người vợ tốt giống bà xã của anh. Lão Thẩm sắp bị suy nghĩ tốt đẹp trong óc mình làm cho cảm động. . . . .

Anh cười, cười đến cực kỳ vui vẻ, há mồm cũng là: "Vốn cũng định làm thế, nhưng lại phát hiện gat em như vậy là rất có lỗi với em, cho nên vẫn sớm nói cho em biết thì tốt hơn. Chỉ là, nha đầu, em thật đúng là vô tâm vô phé, mình mang thai cũng không biết sao?"

Tô Tô cúi đầu, hít khí, thở ra, tầm mắt nhìn chằm chằm vào bụng, bất đắc dĩ: "Anh xem anh xem, chính anh nhìn đi, tối nào anh cũng sờ đến cả trăm lần, anh nói xem nó có cái gì khác trước sao?"

Động tác trẻ con này của cô khiến Lão Thẩm dở khóc dở cười, nhưng anh vẫn rất nghiêm túc nói: "Thật ra thì anh phát hiện, tối ngày hôm qua bụng của em kêu rột rột."

Một quả đấm xông thẳng về phía anh. . . . .

Trong lúc hai vợ chồng đang đùa giỡn, đồng thời, có một người đàn ông đi tới, anh ta là nhận lời mời mà tới, mời anh ta chính là người đàn ông nào đó đang bị bà xã hành hung.

Thấy dáng vẻ đùa giỡn của Tô Tô cùng Lão Thẩm, khoe miệng Hà Nham khẽ giơ lên, chân ung dung bước đến: "Kết quả kiểm tra như thế nào?"

"Rất khỏe mạnh, cảm ơn đã quan tâm." Lão Thẩm trả lời.

Tô Tô chợt giơ tấm hình đen thui trong tay lên nói: "Đây là hình bé con của em và Lão Thẩm, anh xem đi, thật đáng yêu." Lúc nói lời này cô đặc biệt chột dạ.

Ừ, nhất định là có thể nhìn ra bộ dáng yêu từ trong tấm ảnh, nếu thật sự không nhìn ra, vậy thì tưởng tượng ra!

Hà Nham nhìn, hơn nữa còn nhìn thật lâu, gò má anh chứa một tia ưu thương nhân nhật, thật là khiến người ta có chút không đành lòng tổn thương đến. Nhưng là, rất nhanh trên khuôn mặt anh lại xuất hiện nụ cười: "Chúc mừng, xem ra quả thật rất đáng yêu, nhất định sẽ là một đứa bé khỏe mạnh."

Tô Tô không nhẫn tâm tổn thương anh, thật có cảm giác tội lỗi mà, bình sinh việc cô sợ nhất chính là khiến trai đẹp đau lòng đó, bằng không thì thu Hà Nham vào hậu cung luôn? Phốc, dĩ nhiên loại ý nghĩ này chỉ có thể "thối bong bóng" ở trong đầu, vừa đụng sẽ vỡ tan!

Ngay vào lúc này, Hà Nham nói: "Đứa bé cũng sẽ không ghét bỏ có nhiều ba chứ nhỉ."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Trâu Già Gặm Cỏ Non 33

Hà Nham, giáo sư Hà, Hà lão đại, hai năm không thấy, anh lần này quay lại rất lợi hại.

Chỉ là, Tô Tô là người sao ta vậy. Cô khẽ mỉm cười, đưa tay xoa xoa bụng: "Con yêu, chào ba nuôi đi con." Đồng thời ngẩng đầu lên, nhìn Lão Thẩm một cái: "Anh yêu, không có ý kiến chứ." Lúc nói lời này, một tay của cô đã leo lên hông Lão Thẩm, kín đáo véo một cái thật mạnh.

Lão Thẩm chân mày khẽ nhíu, sừng sốt không dám kêu thành tiếng, hẩn nhìn ra phương xa, làm ra dáng vẻ: "Việc không liên quan đến mình vắt giò ngồi xem".

Tô Tô ho khan một tiếng vẫn không thể nào lôi kéo được sự chú ý của Lão Thẩm, cô âm thầm khẽ cắn răng, nhìn về phía Hà Nham cười ngây ngô: "Hẩn hiển nhiên là không có ý kiến. Tốt lắm, Giáo sư Hà, làm cha nuôi của đứa bé, anh hẳn là cũng nên bày tỏ chút thành ý đi chứ, ngàn lượng vàng mười gì gì đó thì cũng không cần thiết rồi nhưng chỉ ít một phong bao lì xì luôn là không thể thiếu. Tự anh xem giá trị trường hiện nay một chút, xem xem làm cha nuôi thì nên đưa bao nhiêu là hợp lý? Em nghe nói. . . . ."

"Tôi thiếu năm con số thôi." Lão Thẩm vẫn không mở miệng chọt nói chuyện.

Tô Tô ho khan mấy tiếng, khoe mắt dư quang quét hẩn một vòng, trong ánh mắt len lén viết hai chữ: "Nhân tài", đồng thời nháy mắt một lúc lâu mới lại lấy một tiếng ho khan mở ra hình thức nói chuyện: "Àn, chồng em nói cũng đúng."

Ở thời điểm có người thứ ba mặc kệ chồng mình nói chuyện thái quá thế nào cũng phải luôn kiên định đứng về phía hẩn. Huống chi, Lão Thẩm nhà cô nói rất hay, cho nên càng kiên định cùng chung chiến tuyến rồi!

Hà Nham trầm tư một phen, suy nghĩ một chút về hầu bao của mình, ừm, chi ra mấy vạn nhất định là không có vấn đề gì, nhưng hẩn vừa mới mua mấy cửa hàng trà sữa cho nên tiền vốn quay vòng cũng có một chút khó khăn. Nếu như mỗi ngày nhin ăn đi một chút, lại nhận thêm mấy hợp đồng lồng tiếng nữa thì sẽ không có vấn đề gì rồi. Trong nháy mắt hẩn đã suy tính đầu ra đầu vào, vì vậy thông dong gật đầu: "Vay trước tiền hãy cứ làm cha nuôi trước đi, nếu như làm được tốt rồi sẽ suy nghĩ tới chuyện lên chính thức chứ." Nói xong, chính hẩn liền cười trước.

Mặc dù hẩn cười, nhưng Lão Thẩm lại không cách nào nghĩ đây là chuyện cười cho được, gai khắp người hẩn lại dựng lên: cho tới bây giờ mình mới gặp phải cái dạng đàn ông như thế này, thật sự là một đóa tinh hoa tuyệt thế rồi, hẩn rốt cuộc là đem khí tiết của mình vứt đi đâu hết rồi hả?

Mặc cho trong lòng mưa to gió lớn, trên mặt Lão Thẩm vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra: "Sinh thời, không thể buông tha, anh không có cơ hội."

Phốc —— Tô Tô phun, cô hoàn toàn sùng bái nhìn Lão Thẩm: làm thế nào đây, cô chợt phát hiện Lão Thẩm rất đặc biệt đặc biệt đặc biệt, hẩn tuyệt đối là nhân tài! Minh sao lại nhặt được một bảo bối như vậy đây? Vạn cút chó mà!

Vì để tránh cho Hà Nham lần nữa trình diễn một màn không có khí tiết, Lão Thẩm hộ tống Tô Tô đi về nhà, nửa đường gọi điện cho công ty đối tác hẹn hoàn lịch họp, lý do là: bồi bà xã.

Từ đó, sau lưng ông chủ Thẩm đầy khí phách lại thêm một tước hiệu: nô lệ của vợ.

Sau khi về nhà, Tô Tô rối rắm thật lâu, thứ nhất, vấn đề đứa bé; thứ hai, vấn đề Hà Nham. Vấn đề thứ nhất cần bàn bạc kỹ hơn, cô không thể lập tức quyết định, thứ hai. . . . . cô cần nhờ tới sự giúp đỡ từ bên ngoài. Đáng tiếc là nhờ ai giúp đỡ đây? Mẹ gần đây dường như rất bận, nghe nói là vội vàng đi gặp bạn bè, nhất định là bạn khác phái, nhìn mẹ mỗi ngày đều rất vui vẻ, cả khuôn mặt cũng sáng bừng lên, nhất định là do mùa xuân thứ hai là cho rực rỡ. Quân gia gần đây có chút tố chất thần kinh, vừa nhìn thấy Tô Tô liền chạy thật nhanh, vội bảy vội tám chính là không chịu đi tới trước mặt Tô Tô, thật không biết là ông sợ cái gì, cũng sẽ không bắt ông phải uống trà sữa uyên ương nữa mà, hừ, có một pass rồi. Vì vậy. . . . . Lão bà bà? Lão bà bà đủ khí phách, đủ Hữu Trí Tuệ, có đủ. . . . . Khụ khụ, cũng rất có mị lực, nghe nói ông cụ của Phương gia dưới sự chăm sóc của bác giống như ăn phải ma ma hương(không hui là cái gì, có bạn nào biết thì báo mình nhé), thân thể vô cùng khỏe mạnh cường tráng!

Đã chọn được mục tiêu, Tô Tô liền khéo léo bung một chén cháo mà Quân gia nấu đi tìm lão bà bà. Lão bà bà đang mang kính lão xem báo chí, khoe mắt quét qua người Tô Tô một cái: "Con nhóc này, lên lút gì ở đây, tới đây."

Tô Tô rất chân chó chạy tới, trước phục vụ lão bà bà húp cháo, dùng cái muỗng múc một muỗng, còn đặt ở khoe miệng thổi thổi hai cái, nhưng lại làm lão bà bà chấn động: "Cháu làm chuyện gì có lỗi với ta rồi phải không?"

"Nào có, bác, cháu chỉ là có vấn đề muốn thỉnh giáo bác." Tô Tô vội vàng thành thật khai báo.

Quả thế, vô sự mà ân cần thì không phải gian xảo tức là đạo chích, lão bà bà đã sáng tỏ, cười nhạt: "Nói đi, ta nghe."

Tô Tô muốn lên tiếng, lại nghe lão thái thái đột nhiên ngăn cản: "Chậm, trước tiên đem cháo để trên bàn." Ngộ nhờ con nhóc kia nhất thời kích động làm đổ bát cháo, vậy thì không hay rồi.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Tô Tô nói: "Là như vậy, Tiểu Bạch, mới vừa rồi gọi điện thoại đến cho cháu, nói là trong trường học có một học trưởng vẫn quần quít chặt lấy cô ấy, nhưng cô ấy không phải là đã lén phéng với Mạc Tiểu Lam nhà cô ấy rồi ư, cô ấy liền hỏi cháu xem có cách nào cho người học trưởng đó thấy khó mà lui hay không. Ai nha, bác, người học trưởng kia thật sự là rất lì lợm, nói bất kỳ cái gì hẩn cũng không để lọt vào tai, nhất định phải dùng tới tuyệt chiêu may ra mới được." Cô lại chân chó xoa bóp cho lão bà bà, mượn cơ hội nói: "Bác lúc còn trẻ cũng là đại mỹ nhân, khẳng định gặp qua không ít tình huống như thế, bác đã xử lý như thế nào ạh?"

Khoe miệng lão bà bà cong lên: coi như con nhóc này còn có chút ánh mắt, nhớ năm đó. . . . . Lão bà bà tâm tình rất tốt, vì vậy dốc túi truyền cho cô

tất cả kinh nghiệm: "Chuyện này đơn giản thôi, hãy tìm một đối tượng đem đến gói thiệu cho hấn đi, tốt nhất là cùng một loại có da mặt dày như hấn, khiến cho cô gái kia cả ngày đều quần lấy hấn, làm cho hấn không còn có thời gian nào để tới đây đưa vớ cháu nữa."

Tò Tò bắt đầu đi: "Bác, là nhỏ Bạch, không phải là của cháu!"

Lão bà bà liếc cô một cái: "Cùng là một."

Ánh mắt kia khiến trong lòng Tò Tò hoảng hốt: chẳng lẽ lão bà bà phát hiện được điều gì? Không thể nào đâu, mình che giấu được tốt như thế. Cô tự an ủi mình yên tâm, tiếp theo sau đó hỏi: "Còn gì nữa không ah?"

Bác trầm tư một hồi, nhìn Tò Tò bắt đầu đi lắc đầu một cái: "Biện pháp là có, nhưng mà ta lại cảm thấy cháu làm không được."

Không phải chứ, xem thường mình? Tò Tò vung tay áo, rất muốn làm lớn một phen: "Bác, hay là cứ nói thử một chút đi, nói không chừng cháu, ah, Tiểu Bạch có thể làm được thì sao, bác phải có lòng tin đối với cô ấy!"

"Chụp mấy tấm ảnh cùng với quay lại một đoạn video thân mật của cháu cùng với Tiểu Ngụ. . . . . Nhớ càng thân mật càng tốt. . . . . Tốt nhất là, khụ khụ, các cháu người trẻ tuổi thích nhất. . . . cái kia, sau đó tìm cơ hội để cho hấn thấy." Lão bà bà nói tới giữa chừng còn dừng lại ho khan vài tiếng không biết là thật hay giả vờ. . . . . Ngượng ngùng?

Tò Tò miệng há to đến độ nhét vừa một cái bát: tốt. . . . . Tốt. . . . . Miệng co quắp! Bác, người thật sự là tư tưởng quá tiến bộ rồi.

Lão bà bà cầm tờ báo trong tay khẽ ném sang bên cạnh, mặt trái của tờ báo là nói về cuộc sống muôn màu, trong đó có câu chuyện của một vị tài xế tắc xi ẩn danh nào đó cung cấp, hấn nói hấn tận mắt chứng kiến một đôi nam nữ rất phóng khoáng, bọn họ ở trên xe của hấn ba ba ba. . . . mấy trăm chữ phía dưới đều đã được gạch lược. Lão bà bà tất nhiên là lấy ý tưởng từ việc này.

Buổi tối Tò Tò ngủ không được, cô lẩn qua lẩn lại một lúc lâu, cuối cùng vẫn không nhìn được, lấy ra một cái giá ba chân của máy quay, đặt xong vị trí, sau đó cô ôm Lão Thâm muốn hôn. Tách tách chụp, nhìn góc độ một chút, tựa hồ còn chưa đủ. Cô xóa bỏ, lại lần nữa bỏ lên giường, bay thẳng lên người Lão Thâm, tận lực lấy việc chơi đùa hấn làm nguyên tắc, sau đó tại trên người hấn tùy tiện đòi hỏi!

Miệng tiến tới một chút, đụng một cái vào miệng Lão Thâm, Tò Tò nhớ lại tấm ảnh lúc nãy, hình như còn phải xoay mặt ra một chút, dựa người vào hấn thêm chút nữa. . . . . Umh, thân thể chợt bị người ôm! Trái tim nhỏ chợt cuồng loạn hai cái, trừng to mắt mà nhìn hai cái móng vuốt đặt ở bên hông mình, chủ nhân móng vuốt. . . . . Được rồi, chính là Lão Thâm.

Cô thở hổn hển, oán giận: "Lão Thâm, anh làm cái gì hả, dọa chết người đấy."

Lão Thâm cau mày: lời này không phải nên để anh hỏi em sao? Bản lĩnh trả đũa của cô nhóc này tương đối cao. Động tác của hấn nhanh chóng, tay chân lại nhẹ nhàng mà đem cô ôm đi lên, đặt ở trước người mình, ánh mắt nhìn lướt qua máy chụp hình đằng trước: "Chụp hình khiêu dâm? Em còn có sở thích háo sắc này?"

Tò Tò đang muốn giải thích, nhưng là, chợt Lão Thâm ôm cô từ trên giường xuống, chỉ nghe hấn nở nụ cười: "Sao không nói sớm, loại chuyện như vậy, anh rất vui lòng phối hợp."

Tò Tò ngu: 诶, không đúng, chỗ đó có vấn đề?

Thư phòng, Lão Thâm đem Tò Tò đặt ở chiếc ghế giám đốc hấn đặt làm riêng, sau đó cố định máy chụp hình, bắt đầu quay chụp. Hấn rất nhanh liền chân thành thâm tình mà đi từ sau lưng cô tiến tới, cười dịu dàng: "Vợ yêu, làm mãi ở trên giường cũng không có ý nghĩa gì cả, chúng ta chơi những tư thế mới ở những nơi khác nhau nhé."

Rõ ràng cái ghế rất mềm mại lại giống như một cái gai dài, đâm vào cái mông Tò Tò thật đau, cô theo bản năng kẹp chặt hai chân, khóa miệng miễn cưỡng nở nụ cười, khi Lão Thâm che lấp ống kính, mặt cô mới sụp xuống dùng môi làm khẩu hình nói: Lão Thâm, em không chơi có được không.

Lão Thâm cười, thật ra thì buổi chiều lão bà bà liền len lén tìm hấn nói chuyện, đem chuyện Tò Tò hỏi bà nói hết một lượt, hơn nữa chủ ý chính là cái hồ mà bà vừa đào kia, Lão Thâm nghe thế cũng không để ý đến. Nhưng buổi tối Tò Tò lại thật sự chịu không được tính định làm theo, cô nhóc này. . . . . Khẩu vị cũng không nhẹ đâu.

Dĩ nhiên, đối với cái chủng loại đậu hũ đưa tới cửa này, nếu như không ăn thì quá không phải đàn ông rồi! Dù sao Lão Thâm tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Hấn bình tĩnh nắm tay Tò Tò đặt ở lồng ngực của mình, dẫn dắt cô cởi quần áo hấn ra, đồng thời cười nói: "Vợ yêu, tối nay làm sao em lại nhiệt tình như vậy?"

Hấn giống như sợ ý bị kéo đến trước người Tò Tò một chút, dấn lên lỗ tai của cô nhỏ giọng nói: "Nếu là Đại Tuyệt Chiêu, chúng ta phải biểu hiện cho thật tốt, hả?" Âm tiết xinh đẹp cuối cùng chui thẳng vào trong lỗ tai Tò Tò, đưa tới dòng điện thật nhỏ, để cho thân thể cô đã rất lâu không có có ném đến dương khí trở nên nhạy cảm khác thường.

Một cổ khí nóng bốc lên trên mặt, cô chợt nhớ tới cái gì, sờ sờ bụng của mình, tiếng như ruồi muỗi: "Ngộ nhờ làm tổn thương tới đứa bé thì sao?"

Cô vừa dứt lời, đã thấy Lão Thâm ôm cô xoay người, hấn nhẹ nhàng vòng ra sau lưng cô, cái tên tiểu nhóc tiểu Thâm kia đã dựng đứng lên đang không ngừng ma sát vào khe mông cô, cảm giác này thật kỳ lạ, hai người chưa từng cảm nhận qua.

Lúc này Tô Tô đã quên mất còn có camera đang quay, cô nở nụ cười: "Thành thật khai báo, làm sao anh biết những chiêu thức này, chẳng lẽ đã cùng Hàn Tâm thử qua?"

Lão Thẩm ho một tiếng: "Không có."

Tô Tô bĩu môi: "Nói láo, kỹ thuật của anh thật tốt, hừ, em mới không tin anh làm cách này là lần đầu tiên, đừng quên lúc chúng ta kết hôn anh đã rất lão luyện rồi, nhất định là đã có quan hệ với không ít phụ nữ rồi đúng không?" Cô càng nói càng kích động, đánh mạnh ra sau lưng, giống như đã lĩnh ngộ ra cái gì đó, theo bản năng liên tục dùng sức. . . . . Lại ngoài ý muốn nghe Lão Thẩm phát ra một tiếng kêu rên, mà thứ trong tay cũng càng ngày càng nóng rực, càng ngày càng cứng rắn. Cô giống như là gặp phải điện giật, tay duy trì tư thế, trong lúc nhất thời không biết phải làm như thế nào cho phải. Chẳng lẽ, giống như, dường như. . . . . Minh chợt được cây gậy sinh mạng của Lão Thẩm! Nha, không phải đâu?

Mặc dù cảm thấy giật mình, nhưng là tay của cô cũng không có buông ra, nắm chặt lấy cây gậy sinh mạng của Lão Thẩm, chiêu này dường như không tồi, nếu là hấn dấm không nghe lệnh khai thực ra, hừ! Tô Tô chợt dùng sức nắm chặt bàn tay.

Cả người Lão Thẩm bị chấn động một chút, ngay sau đó, hấn hạ thấp giọng nói một câu: "Tô Tô, cứ như vậy, không cần buông tay."

Tô Tô còn chưa phản ứng kịp, vật trong tay liền bắt đầu giật giật đứng dậy rồi, thật là khủng khiếp. . . . . Đúng là Lão Thẩm đang dùng sức ở eo, hấn lợi dụng tay của mình liền cứ như vậy mà bắt đầu? Umh, Tô Tô tối nay giật mình liên tiếp a: cái này chính là đánh máy bay trong truyền thuyết? Cái được gọi là "tuốt ống dẫn" ư? Ặc, không phải đâu, Lão Thẩm, đó là tay của em. . . . . Ngạch! Quá chua sót cho cái tay này đi, Lão Thẩm, anh khôn khiếp, anh vô sỉ, anh lưu manh: "Anh rốt cuộc xong chưa a!"

Thật sự là bởi vì trong lòng quá mức rối rắm, Tô Tô thốt ra câu nói đó ngay tại chỗ này. Cô lấy tay sờ sờ trán của mình, chợt sợ hết hồn, liếc mắt nhìn, muốn nhìn một chút xem phía trên có thứ chất lỏng nào đó hay không, chợt nhớ tới, đây là cái tay còn lại. Gào khóc, thật sắp bị bệnh thần kinh rồi, Lão Thẩm, anh. . . . . Thật xấu!

Lão Thẩm tăng nhanh tần số vác súng ra trận, hấn đưa lưng về phía máy camera, bảo đảm máy chụp hình chụp không tới mệnh căn của mình, nhưng là cái thư thế loạn động đó, không cần phải nói chỉ cần nhìn vào người ta sẽ biết ngay là đang làm cái gì.

Hấn càng lúc càng tăng nhanh tốc độ, Tô Tô cũng sắp không chịu nổi muốn nói lỏng tay ra, mà hấn tay mát lạnh lạnh cầm lấy tay Tô Tô, ngang nhiên dẫn dụ cô cạ sát thật mạnh với vật to lớn đó của mình, bàn tay cô tạo thành một hình ống nhỏ. . . . . Cứ như thế một lúc lâu.

Tô Tô trong lòng nổi sóng cuộn cuộn, cô 囧 đến cảnh giới nhất định chỉ có thể an ủi mình: giúp Lão Thẩm hạ hỏa như thế cũng tốt, nếu không Lão Thẩm nhà mình thích ăn thịt như thế lại phải ra ngoài ăn vụng thì mình biết làm thế nào? Cho nên khổ cực một đêm, đem Tiểu Tam Tiểu Tứ đều dập tắt hết trong trứng nước, cũng coi như đáng giá! Cô nhìn trần nhà, khoe miệng trẻ xuồng: sau khi ở chung một chỗ với Lão Thẩm, tại sao khẩu vị của mình càng ngày càng nặng? Lão Thẩm mau đem sự trong trắng ngày thơ trả lại cho em!(editor: chị thực xác định là chị có hay sao? Tô Tô: Lão Thẩm . . . xử lý!! Editor. . . chạy mất dép)

Nội tâm pháp phòng hồi lâu như đang nhảy dây, rốt cuộc trên tay bị cái gì nhóp nhúa bắn ra khắp bàn tay, cô giống như bị điện giật mau chóng rút tay ra. Đổi mắt ngược nhìn. . . . . Tất nhiên, phốc, đây chính là Lão Thẩm. . . . . Tình trùng? Hừ, chính là thứ đã chui vào trong người cô, nhét một đũa bẻ vào bụng cô! Cái tay cô đang run rẩy, lại thấy Lão Thẩm nhanh chóng đóng máy camera lại, sau đó mang mấy tờ khăn giấy tới đây, cầm lấy tay Tô Tô cẩn thận lau từng li từng tí.

Hấn vừa lau vừa đùa giỡn đứng lên: "Vợ yêu, tay của em thật non mềm, cảm xúc rất tốt nha."

Cảm xúc? Cảm xúc! Hấn còn nói được ra! Tô Tô cúi đầu mà xem xét, cái tay kia mặc dù đã lau sạch sẽ rồi, nhưng phía trên giống như vẫn còn dính thứ gì đó, cô vênh môi lên, vô cùng khí phách mà đưa tay lên miệng Lão Thẩm: "Còn giống như kẻ cận thứ gì, cô quệt mồm, đột nhiên khí phách mà đem tay áp vào trên miệng Lão Thẩm: "Vật của anh, cũng nên trả lại cho anh!"

Mặt Lão Thẩm cương cứng một chút, hấn tự tay làm bộ coi áo ngủ. . . . .

Lại muốn bắt đầu sao? Tô Tô bị giật mình, cô vội vàng tìm đường chạy, cửa thư phòng bị Lão Thẩm duỗi tay ra đóng trước một bước. Hấn ngăn ở cửa, mỉm cười: "Tô Tô, chúng ta. . . . ."

"Không cần!" Tô Tô thốt ra, đầu lắc như trống lắc: "Tay em đã rất mệt mỏi, em cự tuyệt làm thêm một lần nữa." Cô sắp khóc: "Lão Thẩm, anh mà còn muốn. . . muốn nữa, tự mình làm lấy đi. . . . ."

Lão Thẩm ho hai tiếng, cười đến nghẹn: "Em bây giờ tốt nhất không nên ra ngoài, thật ra thì anh không cần thận đã bắn một chút lên đây. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Trâu Già Gặm Cỏ Non 34

囧囧 ban đêm đã qua, Tô Tô nhìn vào camera thành phẩm, chợt nghĩ đến một sự kiện càng thêm quần bách 囧 : rốt cuộc, đến tột cùng, tại sao mình lại muốn chụp mấy cái chùng loại này? Chẳng lẽ mình cứ thế mà chạy thẳng tới nhà Giáo sư Hà rồi nói với hắn: "Giáo sư, em đưa cho anh một bộ phim sex. . . . Hay là nói rằng đây là do em đích thân ra trận, nếu anh không xem sau này nhất định sẽ hối hận!"

Cô suy nghĩ một chút, cả người cũng nổi lên đầy da gà . . . . . Mẹ nó, tuyệt đối là người bị bệnh thần kinh mới làm thế.

Hay là gửi bưu phẩm cho Giáo sư Hà, trên bưu phẩm ghi là: "Năm mới chúc phúc". Sặc, lừa bịp, những thứ như thế đều sẽ bị coi là thư rác rồi sẽ bị thẳng tay ném đi không thương tiếc?

Rối rắm chùng mấy ngày, Tô Tô rốt cuộc hiểu rõ —— mình hiển nhiên là bị lão bà bà cùng Lão Thẩm liên thủ lừa bịp, trừ cách đó ra, không còn cách giải thích nào khác.

Hồi tưởng lại việc Lão Thẩm tương kế tựu kế đối với hành động của mình, nhất thời bộ mặt Tô Tô đỏ ngầu —— tức giận. Cô suy nghĩ thêm một chút mới hiểu rõ, nhất định là do mình mang thai nên trí thông minh của mình giống như cầu thang máy đang đi xuống, bây giờ mới có thai đã cảm thấy cả người như sắp bị chôn sống vô cùng mỗi một rồi, vậy sau này không biết còn như thế nào nữa đây?

Chuông báo động trong lòng rung lên mãnh liệt, cô lật người từ trên giường bật dậy, ngồi trước bàn trang điểm cầm bút viết: Lão Thẩm thân ái. . . . .

Tờ giấy bị xé đi, cô tốn mất một tiếng đồng hồ mới viết xong một bức thư vô cùng sâu sắc, đặt thật trang trọng trên bàn ở nơi dễ nhìn thấy nhất, bảo đảm rằng Lão Thẩm sẽ rất dễ dàng nhìn thấy bức thư này.

Làm xong những thứ này cô vui mừng đi ra khỏi nhà.

Lão Thẩm mang theo hai cái túi đựng đầy thức ăn về nhà, anh đã gọi tất cả những nữ nhân viên trong công ty đã từng sinh con lên để cố vấn cho mình, cho nên lúc đi siêu thị liền xác định được mục tiêu vô cùng chuẩn xác, khiến cho ngay cả cô thu ngân cũng không nhận được hỏi anh: "Mấy thứ này đều là mua cho ai vậy?"

"Bà xã." Lúc anh nói lời này liền cười lên cực kỳ âm áp, khiến trái tim cô thu ngân thổn thức không ngừng, tại sao người đàn ông tốt như thế này lại không phải là của mình, mình thực sự có cảm giác rất thất bại rồi!

Nhưng là, Lão Thẩm vạn vạn không nghĩ tới, người vợ yêu dấu của mình thế nhưng lại dám trốn đi chơi chỉ để lại một phong thư! Một quả đấm của anh nện vào cái gương ở trên bàn trang điểm, gương vỡ, những mảnh gương nát vụn bắn ra khắp nơi trông thật kinh khủng. Hai mắt anh nhìn chằm chằm, cảm thấy hình ảnh này sẽ đem lại hiệu quả không tệ, chờ đem được người phụ nữ kia trở về nhất định phải cho cô nhìn thấy thật kỹ, để cho cô biết —— chồng yêu rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

Anh đi ra khỏi cửa phòng, nhưng nghĩ lại: vỡ kính, vỡ kính. . . . . Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy có cảm giác không ổn? Vì vậy anh gọi Quản gia tới: "Gương trong phòng ngủ chính xảy ra chút vấn đề, ông hãy mau đi thay cái mới."

Bàn giao xong liền chạy thẳng tới chỗ ở của Hà Nham. Nhị Bạch Huynh rất nhanh liền tra ra vị trí của Hà Nham. Mà chỗ ở của Hà Nham, đây cũng không phải là lần đầu tiên Lão Thẩm đến. Anh lên lầu, bấm chuông. Sự tức giận trên mặt đã được khống chế vô cùng hoàn hảo, có một chút ý cười nhàn nhạt, giống như vợ yêu của anh chỉ là tiện đường đi tới nhà một người bạn tốt mà thôi, chứ không phải là tự mình chui đầu vào hang sói!

Có trời mới biết trong ngực Lão Thẩm lúc này có bao nhiêu hỏa khí đang thiêu đốt, trong thư Tô Tô nói, cô cầm cuộn phim sex tình yêu của hai người đi đến nhà Hà Nham rồi, cô muốn cùng xem lại cuộn phim đó với Hà Nham, buổi tối còn có thể ngủ lại! Ngủ lại em gái cô, cô thực sự không biết người đàn ông kia có tâm địa không thuần khiết đối với cô sao! Lão Thẩm cố gắng trấn tĩnh, nhưng nội tâm anh bây giờ đang bị dây vô cùng khiếp, anh càng cố trấn tĩnh lại càng thấy lo lắng muốn biết bên trong kia đang xảy ra chuyện gì, càng như vậy lại càng cảm thấy thời gian chờ đợi có người ra mở cửa sao lại lâu như thế?

Tên tiểu tử Hà Nham kia đã làm cái gì với Tô Tô? Hắn sẽ không giống như heo chó mà xuống tay với cả một phụ nữ đang có thai đấy chứ? Nếu như mà hắn dám đụng tới một ngón tay của Tô Tô, thì không cần phải nói gì nữa, ông đây nhất định sẽ giết hắn!

Giống như trải qua cả một thế kỷ dài đằng đằng, cửa rốt cuộc cũng được mở ra, Hà Nham quần áo xốc xếch đứng chắn ở cửa ra vào, đôi mắt còn đang ngái ngủ nhìn người đàn ông ngoài cửa một cái, giật mình: "Sao anh lại tới đây?"

Áo sơ mi của Hà Nham chưa kịp mặc chỉnh tề, xương quai xanh bên vai trái hơi lộ ra trong không khí có vẻ hơi mảnh khảnh. Một tay hắn đang đút vào túi chiếc quần thể thao, mà chiếc quần này cũng rất nhàn nhúm. Tất cả những điều này đều không phải là mấu chốt! Mấu chốt là trên vai trái hắn có vết hồng hồng! Đó là vết gì?

Thông minh như Lão Thẩm, quan sát cẩn thận như Lão Thẩm, liên tưởng phong phú như Lão Thẩm, lập tức liền đem những dấu vết này sâu chuỗi liên tiếp vào với nhau, vì vậy trong mắt Hà Nham là sự hoảng sợ, quả thật chính là đại danh: "Làm chuyện xấu bị bắt tại trận!"

Mẹ nó, tên cầm thú này! Lão Thẩm không nói một lời, nhanh chóng đưa quả đấm lên, nắm thẳng cầm Hà Nham đánh tới. Bàn lĩnh của Lão Thẩm ra sao? Tất nhiên không cần phải nói!

Tốc độ kia chính là người ta chưa kịp nhìn thấy quả đấm kia vùng đến như thế nào thì đã thấy lưu lại dấu vết trên người mình rồi. . . . .Ặc, một vết bầm

tím quanh miệng, phiên dịch ra chính là: Hà Nham trúng chiêu!

Hà Nham đặc biệt vô tội ——

Hai ngày nay vợ vàng chuẩn bị bao lì xì để tương lai dành tặng cho đứa bé sắp chào đời, lại còn phải quản lý ba bốn cửa hàng trà sữa, đã vậy hẳn lại còn nhận thêm mấy cái hộp đồng lòng tiếng, mấy ngày nay điên cuồng lao đầu vào công việc không biết trời đất là gì nữa, căn bản không hề chợp mắt chút nào, đúng lúc đang vô cùng buồn ngủ thì có người tới bấm chuông, đành mặc vội bộ quần áo đi ra mở cửa, kết quả chưa được giải thích câu nào đã bị đâm một quả?

Hắn vốn chính là thiếu ngủ, không có khí lực gì, sau khi đón lấy một quyền này, liền trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất rồi. Cái đau ở mông đít so với cái đau ở trên cằm cùng cô hòng quả thực là quá không đáng kể rồi. Hắn chỉ đơn giản hít thở một cái cũng cảm thấy đau muốn đứt hòng ra, ngẩng đầu lên, một câu nói còn chưa ra miệng, Vô Ảnh Cước của Lão Thẩm lại xông tới.

Hắn đưa tay ra, hét lớn một tiếng: "Ngừng! Trước tiên anh hãy nói chuyện cho thật rõ ràng đã, rốt cuộc thì tôi đã làm gì chọc giận tới anh hả ? Gào khóc ——"

Tiếng kêu sợ hãi vang lên, lần này tay của hắn thực sự gãy rồi —— Cuộc sống của Giáo sư Hà bắt đầu từ thời khắc này chính thức thay đổi trở thành một tấn bi kịch rách nát rồi, ai . . . . .

Lão Thẩm ngay cả một con mắt cũng không thèm nhìn tới Hà Nham mà đi thẳng vào nhà, anh một cước đá văng cửa phòng ngủ, một tay đẩy cửa nhà vệ sinh. . . . .

Nhìn nhà cửa của mình bị hủy hoại giống như có ma quỷ tới tàn phá không nơi nào là còn nguyên vẹn, Hà Nham thật là muốn rơi lệ : Bạo Quân cũng không đến nỗi như vậy đi, đúng thật là quý tử vào thôn, thực hành chính sách tam quang.

Lão Trầm từ trong phòng lui ra ngoài, lần này không thể không nhìn Hà Nham —— lấy tư thế của một đội trưởng nhà lao quan sát phạm nhân xem xét vô cùng kỹ lưỡng chi tiết: "Tô Tô ở đâu?"

Hà Nham nằm trên mặt đất giống tư thế của Thụy Mỹ Nhân, ngay cả thở dài cũng không có sức, nói chuyện càng thêm không cần suy nghĩ, hắn nhìn về phía Lão Thẩm với con mắt cá chết, thầm nghĩ trong lòng: đánh mất người phụ nữ của mình rồi lại vô cùng có ý tứ tới đây tìm kiếm là sao?

Hai người dương mắt cá chết lên nhìn nhau đến tóe lửa, rốt cuộc vào lúc Lão Thẩm giờ lên quả đấm lần thứ hai, Hà Nham mới thốt ra tiếng: "Thật không có ở chỗ này của tôi, anh dù là đánh chết tôi đi nữa cũng sẽ không tìm được Tô Tô, còn không nhanh đi tới những chỗ khác tìm xem!"

Lão Trầm nhìn hắn thật sâu, cái nhìn kia cất giấu lời nói trong đó được phiên dịch ra là: nếu như anh dám gạt tôi thì anh hãy chuẩn bị mà đi gặp Diêm Vương đi, nếu như anh có gặp Tô Tô thì phải ngay lập tức đưa về cho tôi hoàn hảo không được xảy ra chuyện gì, nếu dám đụng tới dù chỉ một cọng lông của cô ấy, anh cũng nhất định phải đi gặp Diêm Vương. . . . .

Sau đó Lão Thẩm bản lĩnh đầy người, thân thể trắng kiện nhảy một cái ra khỏi căn phòng, một bước nhảy này trực tiếp xuống ngay tầng một rồi. . . . . Hà Nham tròn mắt há hốc mồm, trái tim cuồng loạn: nhóc con, em tìm thấy con thú quái dị này ở xó xỉnh nào vậy hả?

**

"Ha ha, ha ha. . . . ." Lúc này người cười lên giống như con vịt đi tiêu kia chính là Tiểu Bạch, cô nghe Tô Tô nói xong chuyện đêm hôm đó Lão Thẩm làm, đầu tiên là bị dọa đến trái tim cuồng loạn, sau đó bộc phát ra tiếng cười khác thường, cuối cùng là dùng cái giọng điệu tùy lúc đều muốn tắt thở nói: "Lão Thẩm nhà cậu bị ghen đến cực khổ rồi, phải chờ tới lúc cậu thuận lợi sinh con ra, sau đó lại phải vượt qua hết thời gian ở cữ, đợi tới lúc cậu dần dần ổn định có đủ sữa cho em bé, chẳng phải là còn nhịn tới hơn một năm nữa mới được sao, hẳn chịu được sao?"

Trên đầu Tô Tô nổi lên ba cái vạch đen chảy dài xuống cả khuôn mặt, mặt mày cô sa sầm, ánh mắt quét ngang: "Xú Nha Đầu, trọng điểm bây giờ là cái chuyện này hay sao? Lão Thẩm không nhịn được, còn có tay của hắn ở đấy. . . . ." Cô chợt dừng miệng: lạ trời, mình rốt cuộc là đang nói cái gì.

Tiểu Bạch ghé đầu, không hiểu: "Trọng điểm là cái gì?"

Tô Tô chợt cảm thấy vô cùng sâu sắc, mình tìm đến Tiểu Bạch là một sai lầm xinh đẹp, Tiểu Bạch cô nương thường tự cười nhạo chỉ số EQ của chính mình, nhân tiện bây giờ cũng đem Tô Tô kéo tới cùng trình độ với cô ấy. . . . .

Cô bắt đầu hoài niệm tới Lão Thẩm nhà mình rồi đây, không biết bây giờ Lão Thẩm cùng với Giáo sư Hà đang xảy ra chuyện gì, có phải là sẽ chơi rất vui hay không. Nếu như không phải là sợ bị anh phát hiện, Tô Tô nhất định đã lao tới hiện trường vây xem náo nhiệt.

Chính lúc đang mất hồn, chợt trên bụng có vật khác thường đột kích tới, Tô Tô theo bản năng bắt được, dùng sức vặn xoắn lại cái áo đang mặc trên người. Ngay sau đó, truyền đến tiếng quát tháo giống như giết heo: "Đau chết, cậu nha ——"

Thấy rõ là móng vuốt của Tiểu Bạch, Tô Tô le lưỡi một cái, sau đó ho một tiếng: "Cậu cũng thiệt là, làm gì mà sờ loạn bụng của tớ, không biết hiện tại tớ đang rất nhạy cảm sao!"

Treo ngược cánh tay bị bẻ cong lên, Tiểu Bạch buồn bã trừng mắt nhìn cô một cái: "Khó trách nói chó mẹ sau khi có con đều trở nên đặc biệt hung dữ, cậu nha, tớ không phải chỉ là muốn sờ một chút mà thôi sao, tại sao lại phải ra tay ác liệt như vậy!"

Tô Tô nắm một cái tay khác của Tiểu Bạch làm bộ muốn xoắn lại, Tiểu Bạch vội vàng nhảy xuống giường, chạy trốn chết tửa vào trên khung cửa há mồm thờ đốc.

Nhìn dáng vẻ này của Tiểu Bạch, Tô Tô vô tội cười một cái: "Tớ ở cùng với Lão Thẩm cũng học được mấy chiêu đánh giáp lá cà, vừa lúc cần có người để tập dượt một chút, chỗ có trốn. . . . ."

Tiểu Bạch cắn môi, mắt đầy oán niệm nhìn cô chăm chăm "Tớ sẽ cho Lão Thẩm nhà cậu biết, cậu đang trốn ở chỗ này của tớ!"

Tiểu Bạch vừa mới di chuyển người, chỉ nghe thấy một giọng nói đầy khí phách: "Cậu dám! Hôm nay nếu là cậu dám bước ra khỏi cái phòng ngủ một bước, tớ sẽ để cho cậu không nhìn thấy ánh mặt trời của ngày mai đâu!"

Tiểu Bạch lại đi thêm một bước: hừ, ai tin, cậu có thể đâm mù cặp mắt của tớ không, cậu mới không làm được việc ấy!

"Tớ đem chuyện của cậu cùng Mạc Tiểu Lam nói cho chú đi! Bao gồm. . . ." Tô Tô dừng một chút, thành công thấy Tiểu Bạch ngoan ngoãn xoay người lại, cô mới nói tiếp, "Bao gồm cả chuyện cậu và anh ta đã ngủ chung giường!"

Tiểu Bạch mặt đỏ ửng tai rống lên: "Tớ nào có. . . . . Là có một lần, nhưng mà không có PHÁ...! Cho nên không tính là. . . . ."

Tô Tô cũng sững sốt một chút: thì ra là mình chỉ tiện miệng nói một câu thế mà cũng trúng, Tiểu Bạch à Tiểu Bạch, cậu nói đi sao cậu lại thành thực như thế làm cái gì, khiến cho người chị như tớ thực không hề có cảm giác thành tựu đây.

Vì vậy Tiểu Bạch lặng lẽ đóng kín cửa, trở lại trên giường, như một tiểu tức phụ phải chịu uất ức mấp máy môi, cầu khẩn: "Tớ kiên quyết không tiết lộ bí mật với Lão Thẩm, cậu cũng phải giữ bí mật có được hay không? Ba mẹ tớ còn chưa biết chuyện của tớ với Mạc Tiểu Lam, nếu mà bọn họ biết được, nhất định sẽ chia rẽ hai người bọn tớ. . . . ."

Tô Tô cười, chỉ là, rất nhanh nụ cười của cô đã cứng ngắc ở trên mặt, bởi vì cô nghĩ tới một chuyện rất nguy hiểm, cô bắt được cánh tay Tiểu Bạch, thần kinh hề hề hà hà hỏi: "Mới vừa rồi trước lúc tớ tới đây, Mạc Tiểu Lam cùng cậu ở chung một chỗ sao?"

Tiểu Bạch sững sờ gật đầu: "Xảy ra chuyện gì?"

Tô Tô nhìn lên trên cái đèn bàn, cầu nguyện: làm ơn, cái miệng kia của Mạc Tiểu Lam là có thể tin chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Trâu Già Gặm Cỏ Non 35

Tiểu Bạch cùng Tô Tô đùa giỡn trong chốc lát, quả nhiên thấy Lão Thẩm gọi điện thoại tới.

Tô Tô nhất thời im bật, ánh mắt phát ám hiệu: phải nói chuyện thật dễ nghe cho tớ, biết không?

Tiểu Bạch như người đang phải gánh nặng đường xa ho một tiếng lấy giọng mới nhận điện thoại: "Alo, Xin chào, ai đấy?"

Tô Tô nâng trán: Tiểu Bạch rõ ràng là có lưu số của Lão Thẩm mà, cái khả năng diễn xuất này. . . . . Thật lòng là "Tốt" a!

Chỉ là bên đầu điện thoại kia tựa hồ không ý thức được có cái gì không đúng: "Àn, tôi là Thẩm Tiểu Ngu, bây giờ bên cạnh cô có ai không?"

Tiểu Bạch rất thông minh, ngay lập tức hiểu được Lão Thẩm đang đánh thọc mạng sườn mình hỏi thẳng Tô Tô có ở đây hay không, cho nên cô quả quyết lại kiên định phủ nhận: "Không có, bên cạnh tôi không có người, dĩ nhiên quý thì có thể có."

Tô Tô ở một bên nghe, nhớ rõ trong lòng, hiện tại không nên quấy rầy Tiểu Bạch, chờ cô ấy nói chuyện điện thoại xong sẽ tính sổ luôn một thể.

Lão Thẩm ồ một tiếng: "Vậy thì tốt, Tô Tô đem tất cả sách tới ký túc xá rồi, cô mang sách tới đây cho cô ấy nhé. Thừa dịp có mấy ngày nghỉ này tôi giúp cô ấy học bổ túc thêm một chút, tránh cho trí lực về sau giảm xuống quá nhiều, càng lúc sẽ càng không dùng được."

Tiểu Bạch a một tiếng, che ống nghe, im lặng hỏi Tô Tô cách ứng phó.

Tô Tô cũng cảm thấy kỳ quái : chẳng lẽ Lão Thẩm không phát hiện bức thư mình viết? Thì cứ coi như là không thấy đi, dù sao tối nay anh nhất định sẽ phát hiện được, hiện tại trước tiên hãy cứ thận trọng với anh đã. Vì vậy Tô Tô ý bảo Tiểu Bạch cứ đem sách qua.

Tiểu Bạch đi được một lát rồi, Tô Tô nằm ở trong phòng ngủ gặm khoai tây chiên nghe nhạc, còn thỉnh thoảng hừ một câu, chợt có tiếng mở khóa cửa :

Tiểu Bạch nhanh như vậy đã trở lại? Thần tốc a. . . . . Cô đưa mắt nhìn chăm chăm cánh cửa, trong nháy mắt cánh cửa mở ra, cô giật mình: "Tại sao là anh!"

Chỉ thấy sắc mặt Lão Thảm lạnh như băng, đi thẳng tới trước mặt Tô Tô, hai tay nắm chặt, xương cốt phát ra âm thanh khiến người khác phải sợ hãi. Nhìn cô thật lâu, cuối cùng chỉ là nhỏ giọng nói: "Đi thôi, về nhà." Thanh âm vẫn còn rất dịu dàng.

Tô Tô sùng sốt một chút, sau đó nghiêng mặt đi: "Không đi."

Nghe được lời này của cô, sự nóng giận của Lão Thảm vừa được đề xuống ngay lập tức bị thổi bùng lên, anh giang tay đem Tô Tô ôm vào trong ngực: "Không phải do em quyết định!"

Hơi sức của anh rất lớn, ôm lấy Tô Tô dễ như chơi.

Tô Tô không dám giãy giụa, lo lắng nếu là té xuống, đứa nhỏ trong bụng sẽ xảy ra vấn đề. Đôi tay cô siết chặt lấy cổ Lão Thảm, mắt sắc lạnh: "Nơi này là ký túc xá nữ sinh, nếu như anh ngang nhiên đi xuống, tuyệt đối sẽ bị di quản lý ký túc đánh chết, không bằng để cho em giải quyết anh ngay ở trên này đi."

Lão Thảm mặt tùy tiện: "Nếu như em muốn mình trở thành một góa phụ, đứa bé trong bụng không có ba, em có thể thử xem. Chỉ là. . . . . Anh nhắc nhở em một câu, chút ít hơi sức kia của em có thể chấm dứt được anh hay sao."

Tô Tô cúi đầu xuống: đúng vậy, về điểm này thì hơi sức ở của mình so với Lão Thảm giống như là đánh vào một cái đệm bông đàn hồi vậy. Đáng tiếc là cô đang rất khó chịu, mấy ngày nay vừa chuyện đứa bé vừa chuyện Hà Nham, những ngày nghỉ tốt đẹp của cô cuối cùng lại bị đánh như tương hồ vậy, tất cả cứ rối như tơ vò. Cô đã từng nói qua với Lão Thảm, trước khi tốt nghiệp sẽ không sinh em bé, đáng tiếc hiện tại đã mạng bầu, chẳng lẽ lại muốn bỏ nó sao? Đây cũng chính là một sinh mạng. . . . . Dù sao cô cũng không làm được loại chuyện này, đáng tiếc nếu như muốn sanh ra, phải để cho cô có một quá trình tiếp nhận đã chứ? Còn có Hà Nham, trời mới biết cái giọng nói kia có sự dụ hoặc (dụ dỗ mê hoặc) như thế nào, Tô Tô lo lắng mình chỉ sợ ý một chút thì đã hồng hạnh vượt tường rồi.

Cô ngẩng đầu lên: "Lão Thảm, muốn em về nhà cũng được, nhưng là anh nhất định phải giúp em làm một việc, nếu không được. . . . . Lần sau em sẽ không dễ dàng để cho anh tìm được nhanh như vậy đâu, coi như anh có đăng cả lên tin tức tìm người cũng sẽ không thể tìm được em đâu!"

Cô nhóc này nhất định có thể làm ra loại chuyện như thế, Lão Thảm gật đầu: "Chỉ cần không phạm tới ranh giới cuối cùng của anh, tất cả anh đều đồng ý."

"Không có, tuyệt đối sẽ không, yên tâm, rất dễ dàng, hơn nữa đối với anh cũng có chỗ tốt." Tô Tô tranh thủ thời gian giải thích, nuốt một hớp nước miếng, "Anh hãy tìm một đối tượng giới thiệu cho Hà Nham đi, xem xem có người nào mà anh quen biết thích hợp với hắn không, nhất định phải là người có ngoại hình đẹp lại đa tài, tâm mắt của Hà Nham quá cao, người bình thường sẽ không lọt được vào mắt của hắn. . . . ."

Lông mày Lão Thảm hơi nhíu, khẽ cười: "Em là đang khen chính mình sao?"

Tô Tô trừng mắt, hiên ngang lăm lăm nói: "Dĩ nhiên!" Hà Nham thật ra thì là người tốt vô cùng, ban đầu mình còn nảy mầm tình cảm với hắn, có thể được hắn để mắt tới, đối với Tô Tô mà nói là chuyện thật đáng vui mừng. Cho nên, vì báo đáp thâm tình của Hà Nham, cô nhất định phải tìm một cô gái thật tốt cho hắn, tuy rằng cũng không nhất định phải giống mình như đúc, nhưng ít nhất cũng không thể kém quá nhiều so với mình!

Hai người bọn họ đi ra bên ngoài thì đụng phải Tiểu Bạch, chỉ thấy cô đang lôi kéo di quản lý ký túc kiểm tra ống thoát nước, ánh mắt cầu khẩn ý bảo hai người bọn họ đi nhanh một chút. Cô sắp không chịu nổi nữa rồi, lôi kéo di quản lý hàn huyên hơn nửa giờ về cái vật khác thường bên trong rãnh nước này, cô dễ dàng sao??? Mấy bận di quản lý định rời khỏi cái rãnh nước này, cô chỉ có thể sợ hãi kêu một cái: "Nha, đi oi nhìn xem, nó xuất hiện!" Di quản lý không thể làm gì khác hơn là lại vây lại xem, nhìn cho thật kỹ xem là cái gì, kết quả lại là không có gì cả. . . . .

Mới vừa rồi Tiểu Bạch vừa ra khỏi túc xá, liền bị Lão Thảm bắt được, rồi uy hiếp lấy đi cái chìa khóa, cuối cùng còn phải gánh trên lưng nhiệm vụ lôi kéo sự chú ý của di quản lý để cho Lão Thảm công khai đi vào.

Nhưng nói cho cùng đầu sỏ gây nên chuyện này còn có Mạc Tiểu Lam, bởi vì tên tay sai đó, vừa nhìn thấy Tô Tô liền gọi điện thoại cho Lão Thảm rồi. . . . . Tiểu Bạch khóc chết: Mạc Tiểu Lam, anh thật là người không có đạo đức!

"Tiểu Bạch, nhìn cái gì chứ, em không phải là đã hẹn đi xem phim với anh rồi sao?" Mạc Tiểu Lam ở bên ngoài túc xá tiến phía Tiểu Bạch phát tay, bộ dáng kia chọc cho tất cả hỏa khí trên người Tiểu Bạch đều bốc lên rồi, cô chợt đứng thẳng người, rống giận một câu: "Đi xem phim con mẹ nó. . . . ."

Bởi vì diễn biến xảy ra quá nhanh, mang đến một cỗ xung lượng đánh thẳng vào di quản lý, vì vậy bị kịch xảy ra ——

Di quản lý một tiếng hét thảm "A", thân thể không tự chủ được nhào về phía cống thoát nước ngã xuống, di đưa tay muốn tóm lấy Tiểu Bạch, kết quả một tay tron không thể tóm được. . . . .

Nhất thời bọt nước bắn lên tung tóe, trong khe nước đen thui lù có một người toàn thân dính đầy nước bắn đứng đang đi ra .

Tiểu Bạch gọi càng thêm thảm thiết, mô phỏng theo một câu Tô Tô thường nói đó là: "Giống như giết heo vậy".

**

Lão Thảm có một chút rối rắm nhỏ, anh đã dà soát một vòng những người quen biết, lựa chọn ra mấy người con gái trông lạnh lợi cơ trí lại có ngoại

hình đẹp, để đảm bảo chất lượng, anh cầm hình đưa cho Tô Tô xem trước, kết quả. . . . . Cô trở mặt!

Tô Tô hỏi đi hỏi lại nửa ngày sau đó tỏ vẻ vô cùng xem thường với anh: "Lão Thẩm thôi, bên cạnh anh có nhiều phụ nữ yêu nghiệt như vậy, thế thì lúc trước tại sao lại cứ phải nhất quyết bỏ tiền ra mua em chứ!"

Gào thét gào thét, cô nhóc này khóc toáng lên, càng nghĩ càng cảm thấy uất ức. Ban đầu gả cho Lão Thẩm, đối với anh cũng không có cảm giác gì, cho nên giao dịch hôn nhân ngược lại rất dễ dàng, nhưng là hôm nay càng ngày tình cảm lại càng nảy nở, thì điều này lại trở thành một cái gai trong lòng cô, nhớ tới lần đầu tiên của mình thì lòng cô lại mong manh như thủy tinh: thật sự là rất hận, tại sao Lão Thẩm lại bỏ tiền ra mua một con nhóc mà ngay cả mặt mũi cũng chưa từng nhìn thấy qua, chỉ nhìn lướt qua đã thấy bên cạnh hắn còn có nhiều cô gái ưu tú như thế. Có lẽ ban đầu trong lòng hắn cũng có ý định sẽ chọn một trong những người này làm vợ, nhưng lại bị Tô Quốc Quân nhanh chân chạy tới trước rồi. . . . . Vì vậy bây giờ mới thành ra như thế này.

Gào khóc, nghĩ như vậy liền quá ngược tâm rồi, Tô Tô khóc dữ hơn.

Lão Thẩm đỡ khóc đỡ cười: thì ra là cô còn chưa nhớ lại, cô cũng vẫn còn chưa tin lời nói của mình lúc cầu hôn, mẹ nó, lão tử từ trước tới giờ đều không quen biểu lộ cảm xúc ra ngoài, cho nên lúc đó rất khản trương, chính vì quá khản trương nên nói chuyện cũng không được trôi chảy. Kết quả là cô nhóc ngốc nghếch này, vẫn không hề biết!

Anh nâng lên khuôn mặt của người vợ yêu dấu, trực tiếp đi đến gần, hôn lên những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô, từ dưới đi lên, thẳng tới đôi mắt kia, đầu lưỡi của anh đảo quanh hốc mắt cô.

Tô Tô co rút hai cái, sững sờ nhìn hắn, ba giây sau chợt nở nụ cười: "Cảm ơn anh, đã giúp em đem ghen cũng liếm sạch sẽ rồi."

Lão Thẩm vuốt cái trán, than một tiếng, còn là cười theo: "Vậy thì lần sau em khóc chiều này vẫn có thể sử dụng lại."

Nói đến đây, Tô Tô lại biến thân con nhím: "Người nào khóc, anh nói người nào khóc!" Đôi tay cô kẹp chặt cổ Lão Thẩm, mây đen đầy mặt: "Đừng tưởng rằng chỉ cần hôn nhẹ một trận là xong việc, anh thành thật khai báo cho em, những cô gái này có quan hệ như thế nào với anh! Nếu như anh nói dối một câu thôi, em sẽ giết anh!"

Vì vậy Lão Thẩm bị cô ném lên trên ghế salon, ánh mắt của anh kiên định cộng thêm thành kính, giống như đi theo phía dưới cờ đồ tuyên thệ: "Anh thề, anh chỉ yêu một mình em. Những người phụ nữ khác, ngay cả liếc mắt anh cũng không hề liếc!"

"Thúi lắm!" Tô Tô lửa giận càng lớn, "Chưa có xem qua thì anh làm sao có thể lựa chọn được? Chẳng nhẽ là tùy tiện rút ra mấy tấm ảnh này sao. . . . ."

Ah, thế nào dường như tội danh càng lúc càng lớn đấy. Lão Thẩm ở bên ngoài khí độ bất phàm nhưng giờ phút này chợt có loại cảm giác vô lực. Hắn bị Tô Tô áp đảo ở trên ghế salon, nhỏ giọng, yếu ớt nói: "Nhóc con, rốt cuộc em muốn thế nào?"

Người đàn ông này sao lại đàn như thế, Tô Tô hung hăng khi dễ cán lên cánh tay hắn một cái: "Con mẹ anh, không phải là em chỉ muốn anh nói ra rốt cuộc là tại sao anh lại yêu thích em thôi sao! Mau tới khen em đi, nói về em thật tốt vào, nói họ dù có như thế nào cũng kém hơn em, không phải có câu nói người tinh trong mắt là Tây Thi à! Nói cho em biết anh yêu em nhiều như thế nào, như thế em sẽ không còn suy nghĩ lung tung nữa. Nếu không em sẽ rất lo lắng lúc em đang còn phải vất vả đẻ sinh con cho anh, thì sẽ có con hồ ly tinh nhân lúc anh đang yếu đuối mà lao vào không? Ngày đó giúp anh đánh máy bay, em thực sự không hề muốn, nhưng lại sợ anh không phát tiết được sẽ ra ngoài tìm phụ nữ, em liền chịu đựng. Chuyện đó ghê tởm như thế nào, bây giờ suy nghĩ lại thôi mà em cũng cảm thấy phát run. . . . ."

Nghe cô nói ra những lời này, Lão Thẩm chợt ý thức được mình đã sai ở chỗ nào, khả năng tính phức tạp của mình khiến cho cô sợ hãi, lo lắng trong một năm cô mang thai này, mình sẽ vì nhu cầu sinh lý mà trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài. . . . . Ai, đều là do tiêu đề ế gây họa.

Lão Thẩm lấy ra một tờ giấy, soạn soạn vài nét bút ở phía trên một bản Quân Lệnh Trạng (giấy cam kết thực hiện quân lệnh) được viết ra: tiêu đề ế nghe lệnh, nếu như cậu dám đụng chạm với bất kỳ người phụ nữ nào bên ngoài, ngày chết của cậu đã đến.

Nhìn những chữ này, Tô Tô cười rộ lên, cô cũng chạy vội vào trong phòng, lấy mực ra đóng dấu, giúp Lão Thẩm ấn dấu tay đỏ, sau đó đem Quân Lệnh Trạng nhét vào trong ngực: "Nếu là anh dám lén phét ở bên ngoài, em sẽ thay anh kết liễu nó." Ánh mắt của cô nhìn vào đáy quần Lão Thẩm lộ ra hung quang.

Buổi tối hôm đó Lão Thẩm lại cùng cô nói đến cuộc gặp gỡ mười năm trước, đáng tiếc lại nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô vợ nhỏ —— cô ngủ thiếp đi. Quả nhiên, nói đến sự thay đổi cảm xúc của phụ nữ có thai, thì hiện tượng thích ngủ chính là bình thường thôi.

Vuốt tóc của cô, trong lòng Lão Thẩm giống như được bôi mật, bởi vì lúc này, cô vợ nhỏ của hắn thừa nhận một chuyện, khiến cho tảng đá lớn trong lòng hắn cuối cùng cũng đã được đặt xuống: cô nói, lúc em lo lắng sinh con cho anh. . . . . Cho nên đứa bé này cô muốn giữ lại.

Hồ —— chỉ là, mấy người phụ nữ kia xử lý như thế nào? Rốt cuộc có cần phải giới thiệu cho Hà Nham không? Đây là một vấn đề lớn.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Trâu Già Gặm Cỏ Non (36)

Mười mấy mỹ nữ giống như người mẫu tập trung vào bệnh viện là tình huống như thế nào?

Thầy Hà bị Lão Thẩm làm bị thương, hết cách chỉ có thể đến bệnh viện kiểm tra, không nghĩ tới bác sĩ trưởng khoa nhất quyết bắt bệnh nhân ở lại một đêm để theo dõi, mà Lão Thẩm lại không nói không rằng trực tiếp đi thanh toán tiền viện, đồng thời cường bách Hà Nham phải ở lại bệnh viện. Sợ hấn lại dùng bạo lực, Hà Nham gắng gượng ở một buổi chiều. Đáng tiếc không nghĩ tới, sáng sớm ngày hôm sau liền phát hiện ở cửa phòng bệnh của mình đồng loạt đứng một nhóm mỹ nữ, mà ai cũng là chân dài ngực lớn mông vênh —— Thật không kém cuộc thi hoa hậu bao nhiêu.

Hà Nham tròn tròn mắt, nhìn các mỹ nữ tay cầm hoa tươi, tay giỏ trái cây đến gần, hỏi han sôi nổi: "Thầy Hà, tôi ngưỡng mộ thầy đã lâu, là fan hâm mộ của thầy." "Nghe nói thầy bị thương, chúng tôi rất lo lắng, cho nên tự ý tới thăm."

.....

Hà Nham xua tay muốn cản bớt sự nhiệt tình quá mức của các mỹ nữ, nhưng trên tay bị bó thạch cao, căn bản không nhúc nhích được. Hấn thờ dài một cái, miễn cưỡng ho hai tiếng: "Fan hâm mộ của ai? Ai là thầy Hà? Các người nhận lầm người rồi."

Nhưng có mỹ nữ thông minh, liếc mắt nhìn về phía cuối giường, trên đó viết rõ ràng hai chữ Hà Nham! Các cô ít nhiều gì cũng có liên lạc với Thẩm Tiểu Ngu, có người xuất thân vốn giàu có, có người nhờ phần đầu cổ gắng, nhưng đa số các cô đều có công việc ổn định rất tốt thậm chí các cô còn là tinh anh trong lĩnh vực của mình, nghe Thẩm Tiểu Ngu giới thiệu: Hà Nham là một người đàn ông hiếm có, xứng với câu cao to, đẹp trai, giàu có, Tổng giám đốc của tập đoàn XX, bản thân lại vô cùng nghiêm túc, du học ở Pháp hai năm nhưng vẫn giữ mình trong sạch, đến nay mới chấp nhận lui tới tìm hiểu bạn gái nhưng số lượng thì không quá hai người..... Người này có điều kiện cực kỳ tốt, bao nhiêu cô gái có độ tuổi vừa phải nghe nói thế trái tim nhỏ cũng nhảy nhót. Vì vậy, sau khi Thẩm Tiểu Ngu nói xong, vô số mỹ nữ hâm mộ danh tiếng tìm đến cửa, nhưng để được xuất hiện ở bệnh viện như thế này, các cô phải trải qua cuộc sát hạch nghiêm ngặt từ trong vô số chọn ra tinh anh trong tinh anh mới có tư cách đến gần.

Mỹ nữ A mỉm cười ngồi xuống ở bên giường, không màu mè, nói ngay vào điểm chính: "Thầy Hà, em cùng với họ không giống nhau, em đối với công việc hòa âm gì đó của anh không có hứng thú, nhưng em đối với anh lại cảm thấy rất hứng thú. Em tên là Phương Hiểu Tinh, năm nay hai mươi bốn tuổi, nhỏ hơn anh ba tuổi, gia đình em cũng mở công ty kinh doanh, em hiện đang giữ chức vụ quản lý tiêu thụ, nếu như chúng ta sống chung với nhau, em sẽ suy xét đến việc chuyển công tác đến tập đoàn của anh, khi đó anh sẽ nhìn thấy ưu điểm của em. Cho dù là về phương diện công tác hay cuộc sống, em cũng sẽ trở thành người giỏi nhất. ...." Sau một chuỗi dài giới thiệu về bản thân, cô ngừng một chút, "Nếu như bây giờ anh cảm thấy thích hợp, chúng ta có thể lui tới tìm hiểu một tuần, nếu có tiến triển gì thêm, chúng ta có thể lập tức đi đăng ký kết hôn."

Nhất thời toàn bộ mọi người im lặng, mặc dù ai cũng đều ôm ý định này tới, nhưng là không có người nào nghĩ Phương Hiểu Tinh lại trực tiếp biểu đạt rõ ý định trong lòng của mình như vậy, rõ là. .... Rất dũng cảm!

Mấy vị mỹ nữ này ai cũng đều có tố chất cao, tự động theo thứ tự xếp hàng đứng ở phía sau Phương Hiểu Tinh, dự tính sẽ tiến hành nghi thức xem mắt theo tình huống như thế này.

Nhìn trận chiến này, Hà Nham chỉ có thể háng giọng cười to, tiếng cười của hấn rất truyền cảm và vô cùng hấp dẫn, trong lúc nhất thời, không ít mỹ nữ càng thêm kiên định quyết tâm theo đuổi hấn.

Chỉ nghe Hà Nham nói: "Các cô, thật ngại quá, tôi có người yêu rồi. Các cô bị người ta lừa rồi? Nếu là trung tâm mai mối, thì mau đi đòi tiền lại đi! Thông tin nói về tôi hoàn toàn là sai sự thật, tôi chỉ là ông chủ của vài tiệm trà sữa nhỏ, thương hiệu trà sữa COCO Sống Động, giá bình thường là bảy khối, hiện giá chỉ còn sáu khối, suy nghĩ không bằng hành động, các mỹ nữ, nhanh đi Tây Lộ Duyên An số XX mua đi, mua càng nhiều giảm càng nhiều. ...."

Tiếng rao hàng vừa dứt, nhất thời đa thương không ít trái tim mỹ nữ: Thật là quá vô lý, cái gì cao to đẹp trai nhiều tiền! Chỉ là lừa bịp, vì vậy đội ngũ lập tức cắt giảm hơn phân nửa, còn dư một ít vẫn còn đang lưỡng lự cố gắng hỏi thăm.

Lại nghe Hà Nham tươi cười nói: "Thật, rất rẻ, lúc đầu giá khởi điểm là mười khối, bây giờ chỉ còn sáu, phần dư ra có thể đủ mua hai hộp sữa cho nhà chúng ta dùng rồi. ...."

Vì vậy, lại có thêm một tốp nữa thất vọng rời đi: Người đàn ông này thế nhưng lại là con buôn? Thật là không chịu nổi.

.....

Một hồi nhón nháo dần lắng xuống, cuối cùng chỉ còn lại một mình Phương Hiểu Tinh. Thấy cô vẫn ngồi ở bên giường, Hà Nham cười hỏi: "Mỹ nữ, cô không định đi mua sao?"

Phương Hiểu Tinh nở nụ cười: "Hà Nham, anh quả nhiên là người thông minh, chỉ dùng một chiêu thành này công đánh lui những người ham gia tài của anh, tôi thích anh rồi đó."

Tiểu cô nương này có chút khó dứt khoát, không phải là người dễ lừa gạt.

Mà giờ khắc này có một người canh giữ ở bên ngoài, cô nhìn thấy một đám mỹ nữ đi ra ngoài, không khỏi hoảng hốt, cô kéo một người lại hỏi: "Sao lại nhanh như vậy, chẳng lẽ kết thúc rồi?"

Mỹ nữ B hung hăng lườm cô một cái: "Cô còn nói, giới thiệu một người tính toán chi li như vậy một chút khí thế đàn ông cũng không có, tôi thật sự là bị cô hại thâm rồi, năm nay đồng ý ba mẹ dẫn một người đàn ông về ra mắt, vốn tưởng rằng người này thích hợp, kết quả cũng là chất thải công nghiệp!" Nói xong dậm chân một cái rồi đi, để lại Tô Tô một người sững sờ đứng tại chỗ.

Tình huống gì thế này? Đây là tư liệu do Nhị Bạch Huỳnh tra được—— Chính là loại đàn ông cao to đẹp trai nhiều tiền, làm sao có thể giả bộ?

Tô Tô đếm số người đi ra ngoài, ah, hình như còn một người vẫn chưa ra? Chẳng lẽ là được rồi? Cô không nhận được tò mò, vì vậy, kêu Nhị Bạch Huỳnh cách đó không xa đi qua nhìn một chút. Tô Tô không thể xuất hiện, cô vừa hiện thân, chẳng phải là sẽ phá hư không khí hay sao?

Rình rập xem người ta thân thiết, cái này Nhị Bạch Huỳnh thật là không hiểu, hần chậm chạp kéo dài thời gian, chằm chọc một câu: "Bà chủ muội muội, cô muốn nhìn mấy chuyện này, thì trực tiếp đi đến chỗ ông chủ, bên đó đang quay trực tiếp tại hiện trường. . . . ."

Lời vừa nói ra, Tô Tô nhất thời tròn to hai mắt: "Cậu nói cái gì?"

Nhị Bạch Huỳnh lúc này mới phản ứng được: Chết rồi, hình như mình vừa lỡ miệng, làm sao đây, làm sao đây. . . . .

**

Hơn nửa giờ sau, cửa phòng làm việc của Lão Thẩm bị người đẩy ra, người vừa tới chưa kịp nhìn xung quanh đã nói một câu chính là: "Lão Thẩm thối, con mẹ nó anh cài máy quay theo dõi ở bệnh viện cũng không nói cho em biết!"

Tiếng nói vừa dứt, bên trong phòng làm việc một mảnh tĩnh mịch, hai cái đầu đồng loạt quay lại nhìn cô, trong ánh mắt có nhiều kinh ngạc cùng không thể tin.

Tô Tô lúc này mới ý thức được có gì đó không bình thường: Phòng làm việc của Lão Thẩm không phải chỉ có một mình hần sao, lúc nào thì có khách. Mới vừa rồi trợ lý. . . . . Được rồi, trợ lý hình như là muốn ngăn mình, còn nói cái gì đó, chỉ là cô đang vui mừng, căn bản không nghe rõ. Nhìn xem, hiện tại chỉ có thể hoàn toàn giả bộ ngu rồi.

Cô cười ha ha: "Thì ra là có khách, vậy các người tiếp tục, tôi đợi ở bên ngoài." Nói xong, cô vẫn còn rất lễ phép mà đem cửa đóng lại.

Trong nháy mắt cửa vừa đóng lại đó, cô nghe được người khách ở bên trong hỏi: "Thẩm Tổng, tình huống nào thế này? Anh gắn máy theo dõi ở trong bệnh viện của chúng tôi khi nào?"

Nghe thế, Tô Tô nhú mày cười một tiếng: Lão Thẩm, đi ra ngoài lẩn lộn luôn là phải nhờ cậy người khác.

Tô Tô ngồi ở phòng nghỉ nhìn tạp chí một lúc cảm thấy vòng bụng nhột nhột, thuận tiện ăn trộm điểm tâm cùng trái cây của công ty bọn họ. Vừa ăn, cô vừa nghĩ: Phải cho Lão Thẩm chút ý kiến mới được, bánh hoa hồng này ăn rất ngon, còn bánh hương xoài có chút ngán, nhìn số lượng còn dư lại thì biết tất cả mọi người không ai thích ăn, cho nên có thể ít chuẩn bị một chút, về phần bánh tiramisu thì. . . . . Sao lại có mấy cái như thế này?

Cô bây giờ đối với món ăn đặc biệt nhạy cảm, vừa nhìn thấy thì hai mắt tỏa sáng, vì vậy, xem tạp chí là phụ, ăn cái gì mới là chủ yếu nhất.

Đang ăn một cách sung sướng, Lão Thẩm tới. Hần dựa vào khung cửa, trong đôi mắt hẹp dài của hần đều là ý uy hiếp, giống như đang nói: Tiểu nha đầu, em giỏi lắm!

Tô Tô le lưỡi một cái: "Có phải anh lừa gạt bọn họ nói là em đang nói đùa à? Thật là không thành thật, lại nói ai cho đưa ra loại chuyện thất đức này, theo dõi riêng tư của bệnh nhân, quá không hiền hậu!"

Lão Thẩm đã đến bên người cô, bắt được tay của cô, hướng về phía miệng của mình, há mồm, làm bộ muốn cắn.

Tô Tô bình tĩnh nhìn hần, theo tính tình của Lão Thẩm, hần tuyệt đối sẽ không cắn. Đang định dùng một cái tay khác lấy bánh ngọt ăn, đột nhiên cô nhỏ giọng kêu lên: "A —— Lão Thẩm, anh cảm tình con chó a!"

Chờ Lão Thẩm bỏ tay ra, trên tay Tô Tô đột nhiên xuất hiện hai hàng dấu răng. Cô thật sự là bị hù sợ: Lão Thẩm rốt cuộc bị cái gì kích thích?

"Hử? Theo dõi riêng tư của bệnh nhân? Chuyện riêng tư của Hà Nham đối với em mà nói quan trọng lắm à?" Trong đôi mắt của Lão Thẩm có tín hiệu nguy hiểm.

Ha ha, hần đang ghen nhưng không phải một chút xíu thôi. Đây Lão Nam Nhân, rốt cuộc cũng thể hiện bộ mặt ghen tuông đấy àh, ha ha, còn tưởng rằng hần thật lợi hại như vậy đấy. Nghe chuyện trước đây mình cự tuyệt Hà Nham, hần lại giống như là không có việc gì, cái gì cũng không hỏi không làm, mình còn tự khi dễ chính mình. Hừ hừ, hiện tại cuối cùng biết khản trương đó thôi?

Chỉ là Lão Thẩm nhà cô bộ dạng ghen có chút kinh khủng, khi Tô Tô cọ xát ngực của hần, vừa nắm vừa xoa nói: "Anh tức cái gì mà tức, nếu em và Hà Nham có cái gì, em còn để cho anh tìm đối tượng cho hần làm gì, ngu àh."

Yết hầu của Lão Thẩm di chuyển lên xuống, thanh âm trầm thấp: "Em mà ngốc àh, em thông minh lắm. Chúng ta giới thiệu nhiều đối tượng cho hần như

vậy, em cảm thấy hấn sẽ tiếp nhận sao? Dù là thật sự có một hai người dường như thích hợp, hấn khẳng định cũng sẽ tránh càng xa càng tốt."

Tô Tô vuốt lưng tâm tự hỏi: Lão Thẩm lời này rốt cuộc là khen hay chê em đây? Mặc kệ có phải hay không, em cho rằng anh đang khen em đi. Vì vậy cô trịnh trọng gật đầu: "Dường như có chút hiệu quả, bởi vì còn có một người ở lại trong phòng bệnh, nhìn tình hình này tựa hồ là cùng Thầy Hà trò chuyện với nhau thật vui đấy. Anh có thể mở máy theo dõi nhìn xem đó là tình huống gì rồi nói."

Nói đến đây Lão Thẩm nắm lỗ tai của cô kéo kéo: "Em còn nói, mới vừa rồi xem chút nữa bị em hại chết, đó chính là viện trưởng của bệnh viện, cố ý tới đây cùng anh nói chuyện."

Tô Tô le lưỡi một cái, tiếp tục cọ cọ vào ngực Lão Thẩm: "Ai biểu anh vụng trộm làm những việc này mà không nói cho em biết, nếu là như vậy, em còn ngu ngốc ở bên ngoài bệnh viện coi chừng làm gì, trực tiếp cùng anh ngồi nhìn máy quay không phải là tốt hơn sao. Chỉ là. . . . ." Cô khẽ ngẩng đầu, liếc Lão Thẩm một cái, "Anh đang cùng viện trưởng nói chuyện gì?"

Lão Thẩm khẽ mỉm cười, hấn tuyệt đối sẽ không nói cho Tô Tô biết, hấn nói cái gì, bởi vì. . . . . Nói ra, chắc chắn sẽ bị cô đánh một trận.

Hai vợ chồng mở máy theo dõi ra, kết quả trong màn hình xuất hiện hình ảnh bạo lực khác thường, Tô Tô lập tức không khống chế được, đầu nhìn sát vào màn hình, con ngươi cũng tròn tròn: "Cô gái này thật là uy vũ a, cô ấy trực tiếp. . . . . Trực tiếp leo lên?"

Lão Thẩm kéo cô vào trong ngực, che ánh mắt của cô lại, trầm giọng nói: "Cấm trẻ em dưới 18."

Tô Tô a một tiếng, sau đó qua hai giây, đột nhiên từ trong miệng của cô bộc phát ra âm thanh như sư tử rống: "Lão Thẩm thôi, năm hết tết đến em cũng 22 tuổi rồi, cái gì cấm trẻ dưới 18!" Dĩ nhiên bốn chữ cuối cùng, cô nhỏ giọng —— không thể để cho người bên ngoài phát hiện bọn họ đang xem phim cấm trẻ dưới 18 gì đó a.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Trâu Già Gặm Cỏ Non (37)

Hai cái đầu đang nhìn chăm chăm vào máy theo dõi, chợt liếc nhau một cái, bởi vì giờ khắc này trong màn hình xuất hiện biến hóa —— Mỹ nữ mới vừa rồi còn nằm ở trên người thầy Hà, chợt bình tĩnh nhảy xuống giường, đồng thời vô cùng hiệp nữ hắng giọng phá lên cười, khí thế cường đại, uy vũ khí phách: "Lão đại! Ha ha, trong kênh nói chuyện có nói lão đại trong truyền thuyết sau gáy có một nốt ruồi, tôi rốt cuộc chính mắt nghiệm chứng! Trở về khoe khoang với các cô ấy thôi."

Tô Tô che miệng, kinh ngạc không thôi: "Lão Thẩm, người phụ nữ này là anh tìm đến sao?"

Lão Thẩm cau mày: "Cô ta không phải do em tìm đến sao?"

Mẹ nó. . . . . Thì ra là người phụ nữ này cố tình trà trộn vào hay sao?

Mà giờ khắc này người không thể tượng tượng được đó chính là thầy Hà, hấn cho là. . . . . Hấn còn tưởng rằng. . . . . Mẹ nó, mới vừa rồi hấn thật cho là người phụ nữ này muốn mạnh mẽ hiến thân kia mà, hấn còn giả bộ như phản đối lấy lệ kêu vài tiếng: "Cô gái tinh táo, cô gái đừng tay, cô. . . . ."

Cô nhào lên, còi y phục của mình ra, cô hận không được đem miệng tiến tới trên cổ mình. . . . . Chỉ là vì nhìn nốt ruồi sau gáy? Nói thật lòng nha đầu này giống như hoa tuyết thế. Hà Nham thừa nhận sau khi quen biết Tô Tô, cảm thấy rất nhiều cô gái đều vô cùng bình thường, không nghĩ tới núi này cao còn có núi khác cao hơn, Nhân Ngoại Hữu Nhân, hoa tuyết thế mỗi năm nở một lần, năm nay đặc biệt nhiều.

Hấn bắt đắc dĩ lắc đầu: "Cô gái, cô vô cùng thông minh, mới vừa rồi COS không tồi, hiện tại cô nghiệm chứng cũng đã nghiệm chứng rồi, về sớm một chút tắm rửa nghỉ ngơi đi." Ban ngày ra ngoài rất dọa người.

Phương Hiểu Tinh cười đến mắt cũng híp lại thành một đường, cô xem đây giống như là nhà của mình tùy ý ngồi xuống, một tay cầm dao gọt trái cây, một tay cầm quả táo, bắt đầu động tác lưu loát gọt táo, đồng thời âm thanh như chim sẽ riu rít vang lên: "Lão đại, em đã nói với anh, hôm nay tới đây thật không dễ dàng. Hai người sắp xếp chuyện xem mắt cho anh thật sự là quá soi mói, những người có điều kiện bình thường cũng dễ dàng bị gạt bỏ, anh nhìn xem bọn họ chọn lựa cho anh những người đó, quả thật là. . . . . Bạch cốt tinh trong bạch cốt tinh a, em thiếu chút nữa liền bị đá ra ngoài rồi."

Hà Nham suy nghĩ tìm cách cắt đứt lời nói của cô, nhưng đều bị âm thanh của cô áp đảo đi, hấn rất bắt đắc dĩ: Thẩm Tiểu Ngưu, Tô nha đầu! Các người hết việc sao lại đi chọn người thế này! Van xin hai người dẫn cô ta đi dùm đi. . . . .

Phía sau máy theo dõi, Tô Tô đang ôm bụng cười phá lên: "Ha ha, cô gái này quá tuyệt đi, không được, Lão Thẩm em thật muốn đi quyến rũ cô ấy, em vô cùng thích cô ấy! Thật buồn cười, cô ấy lừa anh nói em để cô ấy lại, sau đó lại lừa em nói anh chọn cô ấy, sau đó lợi dụng hai ta không bàn giao việc này thành công trà trộn vào bệnh viện? Thâm a! Cô gái này rất đáng yêu, ái chà, thật là liều mạng giống em!"

Lão Trầm bế cô ngồi trên đùi, ánh mắt hướng ra phía ngoài cửa kiếng trong khe tròng mắt, vì vậy. . . . . Bên ngoài người vậy xem lạng lẽ tự giác lui ra xa ba bước, nhưng mấy chục đôi mắt vẫn ngoan cố nhìn chăm chăm theo dõi tình hình bên trong.

Chợt tiếng cười của Tô Tô ngưng bật, chân mày cô cau lại, nhỏ giọng nói: "Lão Trầm, bụng của em đau. . . . ."

Lời vừa nói ra, Lão Trầm nhanh chóng ôm cô đứng dậy, sải bước đi nhanh ra ngoài, trước khi hắn muốn đưa tay mở cửa, sớm đã có đồng nghiệp thông minh đi trước một bước mở cửa ra, còn có người nói: "Ông chủ, bệnh viện trung tâm thành phố khoa phụ sản đang sắp xếp, xe đã lái đến dưới lầu, đi qua bên trái có thang máy, trong vòng mười lăm phút có thể tới. Xin. . . . ."

Nói xong một nhóm người làm thành một hàng mẫu đưa tay cúi đầu, nhìn cách bày binh bố trận này. Tô Tô ôm bụng, toét miệng cười, thầm nghĩ: Quả nhiên cấp dưới của hắn cũng khác người, hiệu suất rất cao! Mọi người đều là tinh anh!

Bên này, Phương Hiểu Tinh gọt xong quả táo, cắt ra từng miếng nhỏ, cô từ trong túi tiền móc ra một bọc tẩm, đâm vào một miếng táo sau đó trực tiếp đỡ Hà Nham đưa vào miệng cho hắn ăn!

Động tác thật lòng không thể nói dịu dàng, tay của cô nắm cầm Hà Nham hơi sức không nhỏ, tư thế kia có thể tạm dịch là: Lão nương cho anh ăn táo, không muốn ăn, em cũng có biện pháp để cho anh ăn!

Hà Nham mãnh liệt nuốt vài hớp, vẻ mặt nhanh chóng cứng ngắc, hắn từ trước đến giờ ôn hòa trăm năm trên mặt chưa bao giờ xuất hiện tức giận: "Phương Hiểu Tinh, dừng tay!"

Đang khí phách bỗng nghe một tiếng hét, cô nhất thời ngây ngẩn cả người, con người ngay sau đó mở rộng, sau đó đôi môi nhu động hai cái, tiếng nói vo ve như ruồi muỗi: "A, đúng rồi lão đại, em có thể cầu xin anh một chuyện không?"

Hà Nham muốn nghe rốt cuộc cô đến đây với mục đích gì, nếu như lời nói không quá đáng, thì thỏa mãn cô, sau đó liền khuyên cô rời khỏi đây. Nếu như cô vẫn tiếp tục quậy phá, liền trực tiếp gọi chị y tá đến dẫn cô đi.

"Là như vậy, em. . . . ." Hiểu Tinh miệng còn chưa nói hết, cửa đột nhiên "Rầm" một tiếng truyền đến âm thanh hô to: "Em thích anh, muốn ở chung một chỗ với anh, ở chung một chỗ. . . . ."

Chỉ thấy Nhị Bạch huynh đứng ngay cửa, thân hình của hắn cao lớn uy vũ giờ phút này càng thêm lộ ra vẻ uy vũ hùng tráng, quả thực là thế hệ mới "Không sợ chết" thay mặt cho toàn đàn ông, hắn nói lời này, chẳng lẽ không sợ bạn gái Tiểu Văn giết chết hắn sao?

Ôi chao, thật dũng sĩ dám đối diện máu tươi.

Phương Hiểu Tinh, vội vàng đứng dậy, nhào qua, một cái tát vỗ vào trán của Nhị Bạch Huynh: "Anh, anh muốn tìm đường chết à!"

Nhị Bạch Huynh xoa đầu, khí thế nhất thời yếu đi: "Em gái tốt, anh là muốn nói giúp cho em, anh thấy em ngáp ngừng vẫn không chịu nói ra miệng, đây không phải là cơ hội khó có được sao? Vừa đúng ông chủ, bà chủ đều không ở đây, em. . . . . Còn không mau cướp người đi!"

Về mặt Nhị Bạch Huynh đại nghĩa lên cao, thể hiện bộ dáng huynh muội tình thâm, sau đó nói ra một câu kinh điển: Em gái, anh chỉ có thể giúp em tới đây.

Đáng tiếc, Nhị Bạch Huynh lại sai lầm rồi. Hắn không thấy, hai người đang đứng ở sau lưng của hắn!

Tô Tô khẽ mỉm cười, chu môi huyệt sáo một tiếng, giọng nói dịu dàng: "Phương Nhị Bạch, Tiểu Văn gọi cậu về nhà đổ nước rửa chân kia!"

Nhị Bạch Huynh cả người run lên, nhìn Phương Hiểu Tinh, khuôn mặt khổ sở: Em gái, em cứ đi trước đi, không cần lo cho anh.

Phương Hiểu Tinh hừ một tiếng, thẳng xoay người đi đến bên giường Hà Nham, dùng hành động thực tế thực hiện lời dặn dò của Nhị Bạch Huynh.

Nhị Bạch Huynh nhìn động tác dứt khoát không chút do dự của cô, không khỏi có chút ưu thương: Xú Nha Đầu, em gái, em thấy thế mà cũng không giúp anh giải vây! Thật là không có lương tâm, sớm biết như vậy, anh thật sự không nên phí hết tâm tư giúp em trà trộn vào đây!

Nhị Bạch Huynh lạng lẽ đau lòng đi ra ngoài, trong lúc đó Tô Tô lại quan sát thầy Hà từ trên xuống, rồi từ dưới lên, đồng thời thuận tay viết địa chỉ QQ, điện thoại di động, Microblogging và nhiều phương thức liên lạc vào giấy nhét vào túi quần của Phương Hiểu Tinh, đồng thời vỗ vỗ bả vai của cô, cười nói: "Em gái, cố gắng lên!"

Phương Hiểu Tinh nhìn Hà Nham, Hà Nham nhìn Tô Tô. Khi Tô Tô biến mất ở cửa phòng bệnh, Hiểu Tinh bỗng nhiên lại lên tiếng: "Lão đại, đây chính là mẫu người anh thích à? Nếu như anh thích giọng điệu của cô ấy, lần sau em COS cho anh xem, em rất dễ thích nghi, năng lực bất chước phi thường, vấn đề này người trong nghề đều biết rõ, anh có thể xem một chút." (Ta thật không hiểu COS là cái gì)

Hà Nham cười khò: "Họa hổ họa bì nam họa cốt thôi."

Hiểu Tinh nghe xong lại cười: "Ha ha, này lão đại anh nên đổi khẩu vị đi! Được rồi, chuyện nam nữ trai gái gì đó để qua một bên, tôi muốn anh. . . . . Duy trì thu âm a! Con mẹ nó, không phải anh đồng ý hòa âm nam chính cho xã đoàn của chúng tôi ư, thế nhưng mười mấy ngày nay không liên lạc được với anh, nếu không phải lão nương quan hệ rộng phát hiện bóng dáng của anh, thì không biết anh tính kéo dài thời gian đến khi nào!"

Sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến! Hà Nham cho là cô gái này COS xong rồi, không nghĩ tới chỉ là màn dạo đầu, phía sau còn có một thứ khác! Phía sau đó chính là.... Chính là giống như bà chủ đi đòi nợ! Hần từ từ nhớ lại, hình như, vào mấy tuần lễ trước, hần quả thật bị một xã đoàn làm phiền chết rồi, sau đó đồng ý giúp bọn họ thu hòa âm, nhưng là gần đây bởi vì phải kiếm tiền lì xì cho đứa bé, cho nên nhận không ít lệ phí hòa âm, cho nên. . . . . Tạm thời quên mất chuyện đó.

Làm nửa ngày, thì ra là cô gái này chính là xã trưởng giết người không đền mạng a! Đó là chế tác kịch truyền thanh của xã đoàn, chỉ làm việc qua Internet, bao nhiêu nhân viên hòa âm lớn nhỏ ở đây, nếu không giỏi thì không dễ dàng lọt đầu vào, về phần cái xã đoàn này, đoán chừng lợi hại nhất chính là xã trưởng?

Vì đòi nợ, cô có thể làm ra nhiều chuyện như vậy, thật có chút không dễ dàng đấy. Không nhìn ra tiểu cô nương này nguy trang thật lợi hại, mới vừa rồi còn thể hiện bộ dạng thật thích mình, Hà Nham khó được một màn thưởng thức như vậy. Vì thế, hần cười yếu ớt: "Được, chờ tôi tháo băng thạch cao này ra sau đó sẽ giúp xã đoàn của cô hòa âm. Còn nữa, kịch bản cô đưa cho tôi khi nào?"

Câu thứ nhất là đường, câu thứ hai là một cái tát! Hiểu Tinh muốn điên rồi, cô gửi vào hộp thư, QQ, Microblogging, địa chỉ nhà. . . . . Phạm là có cái địa chỉ nào thì cô liền gửi đến địa chỉ đó, thế mà hần. . . . . Được, coi như đại thần khó phục vụ! Thật là muốn khóc, nhưng là một khi cô khóc sẽ sinh ra 3000 thước máu gà, vì vậy cô ngẩng đầu, mỉm cười: "Không sao, tôi sẽ ở lại bệnh viện, chăm sóc anh mãi cho đến khi anh tháo băng thạch cao hòa âm cho xong mới thôi, trước đó, lão đại. . . . . Tôi có chút đồ muốn gửi chỗ của anh, đúng rồi, cơm sáng trưa tối, tôi sẽ lo cho anh, cho nên, chìa khóa phòng của anh cho tôi mượn đi."

Hà Nham không có cơ hội từ chối, nha đầu kia lại lên tiếng: "Không đúng, tôi trực tiếp lấy chắc hơn." Cô trực tiếp đưa tay vào trong chăn, sờ tới bộ quần áo bệnh nhân của Hà Nham, sờ soạng nửa ngày vẫn không lấy được chìa khóa, đôi mắt của cô đảo một vòng, "A, quên mất, phải là bên ngoài chứ không phải bên trong."

Cô xác định là mình quên mất, mà không phải cô ý?

Tô Tô ở bên ngoài nhìn lên thật sự là kìm nén đến không được. Lão Thẩm nhanh chóng đi tới, mang cô rời đi: "Quên lời bác sĩ dặn dò rồi sao, không được vui quá độ buồn quá mức, phải giữ tâm tình bình tĩnh, em còn ngại bụng không đủ làm ấm ỉ sao? Đừng cười nữa, đứa bé muốn choáng váng đầu rồi kìa!"

Tô Tô vội vàng che miệng của hần, kéo hần ra xa một chút, cười đến rục rờ khác thường: "Nhỏ giọng một chút! Em đã nói với anh, em có dự cảm mãnh liệt, Phương Hiểu Tinh tuyệt đối là khắc tinh của thầy Hà, cô dùng lời nói như hòa tằm cùng tính cách mạnh mẽ, đủ để đánh hạ sự điềm đạm đến kiên cố của thầy Hà! Anh chờ xem, hai người bọn họ nhất định sẽ thành một đôi đấy!" Cô chợt nghĩ đến cái gì: "Hay là kêu đứa bé nhận Hiểu Tinh làm mẹ nuôi đi, cha nuôi cùng mẹ nuôi ở chung một chỗ thật hài hòa."

Lão Thẩm cau mày: "Em không cần hỏi đứa bé rốt cuộc có nguyện ý hay không sao?"

Tô Tô nhếch miệng cười một tiếng: "Đứa bé của em, em làm chủ!"

Không biết cô có nghe được âm thanh của ai đó đang hò hét trong bụng không: hừ, coi mình như bà mối sao, ư ư, tuyệt đối không có lần sau!

Chưa từng nghe qua khi làm dâu phụ quá ba lần thì sẽ không có ai thêm lấy, bà mối. . . . . Đại khái cũng chỉ là danh hiệu thôi!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Trâu Già Gặm Cỏ Non (38)

Ở nhà nhàn nhả không có việc gì, Tô Tô lật qua lật lại tám lịch, thế nhưng ngoài ý muốn khiến cô phát hiện một chuyện, vì vậy nằm ở trên giường lấy điện thoại ra gọi.

Này, Tiểu Lương, đang làm gì vậy? Đều vứt hết đi, quét dọn cái gì, tối nay tới nhà chúng tôi ăn cơm tối. Đúng rồi, lão bà bà thích ăn vịt nướng, trên đường nhớ ghé qua Toàn Tụ Đức mang một ít tới đây, đúng rồi, còn nữa, Lão Thẩm gần đây thích ăn sữa chua. . . . .

Điện thoại bên kia Tiểu Lương khinh bỉ liếc mắt: thím họ, muốn ăn cái gì cứ nói thẳng đi, không cần phải dùng bà nội cùng chú họ làm bia đỡ đạn đâu.

Không lâu sau, Tiểu Bạch cũng nhận được một cuộc điện thoại tương tự, nhưng là cô và Mạc Tiểu Lam đã về nhà ăn tết rồi. Tô Tô nghe nói như thế, giận đến mức từ trên giường nhảy lên: "Cậu cũng quá khốn kiếp đi, sao lại chẳng nói gì với mình, đột nhiên nói đi là đi. Mấy ngày trước không phải vẫn còn ở sao! Con mẹ nó, cậu thật là không có tim không có phổi, chị đây yêu thương cậu. . . . ."

Tiểu Bạch lấy điện thoại để ra xa một chút, đợi cô mắng gần xong mới cười hắc hắc hai tiếng: "Không phải là vì sợ để Tô đại gia cậu tiến sẽ khóc đến quá thảm sao, cậu yên tâm đi, mình theo Mạc Tiểu Lam qua hết năm sẽ trở lại, à, đi gọi mình đi ăn bánh chèo, tối sẽ nói chuyện tiếp với cậu."

Nói xong, Tiểu Bạch liền cúp điện thoại, sau đó cô ngồi ở trên ghế sa lon khóc lên.

Mạc Tiểu Lam nghe được âm thanh, từ bên trong chạy đến, khăn trương hỏi: "Tiểu nha đầu, khóc cái gì."

Tiểu Bạch nhào vào trong ngực anh, đem nước mũi bôi tứ tung lên áo anh, thanh âm buồn bực nói: "Em muốn gặp cha và dì. Mạc Tiểu Lam, chúng ta về nhà đi, bọn họ biết cũng không sao, đến lúc đó chỉ cần thái độ chúng ta kiên định, bọn họ nhất định sẽ tha thứ cho chúng ta. . . . . Nếu là thực sự bất đắc dĩ, chúng ta sẽ giả bộ tách ra, không phải thật đâu. Em muốn về nhà, sắp hết năm rồi, khẳng định cha và dì đang ở nhà chờ chúng ta, nếu như chúng ta không về, bọn họ hẳn là sẽ rất khổ sở, rất thất vọng, rất thương tâm. . . . ."

Giờ khắc này hai người bọn họ đang ở trong một nhà khách, bởi vì mấy ngày trước trường bồi biết được sự tình của hai người bọn họ, rất tức giận, muốn bọn họ lập tức trở về nhà. Cho nên Mạc Tiểu Lam mang theo Tiểu Bạch bỏ trốn, trốn tới một nhà khách, đáng tiếc lúc này mới ở không tới nửa ngày, Tiểu Bạch đã không chịu nổi.

Mạc Tiểu Lam sờ sờ đầu của cô, bắt đắc dĩ: "Được rồi, em dọn dẹp hành lý đi, anh đi mua vé."

Tô Tô đi vào phòng làm việc của Lão Thẩm, lúc nhìn thấy Lão Thẩm, cô đột nhiên hỏi một câu: "Lão Thẩm, công ty của các anh ăn cơm tất niên chưa?"

"Còn chưa, thế nào, em cũng muốn đi à?" Lão Thẩm đưa tay ôm cô vào lòng.

Cô tự giác ôm chặt cổ Lão Thẩm, ghé vào sát tai anh nói: "Em đề nghị là, không nên đi khách sạn, rất nhàm chán. Tối nay đến nhà chúng ta đi, em xuống bếp. . . . ."

Lão Thẩm nhin không được, phốc một tiếng bật cười: "Anh cảm thấy bọn họ vẫn tương đối thích ra bên ngoài ăn chực một bữa, ít nhất không có nguy hiểm đến tính mạng."

Nghe ra hàm ý nhạo báng từ trong miệng Lão Thẩm, Tô Tô vội chẹt cổ anh, nhỏ giọng rống lên: "Lão Thẩm thôi, ngứa da có phải không, em định là sẽ xuống phòng bếp đi giám đốc, để cho anh cảm mùi! Nếu như anh không muốn làm, chúng ta cũng có thể đến khách sạn quen gọi một bàn, mầu chốt là trong nhà sẽ rất náo nhiệt, cơm nước xong chúng ta còn có thể vui đùa một chút." Nói xong cô còn hơi nhướn mày lên.

Lão Thẩm lập tức hiểu: nha đầu này là cảm thấy trong nhà vắng lạnh, cho nên muốn gọi nhiều người đến cho náo nhiệt lên một chút, đúng không.

Mới bốn giờ, người trong công ty còn đang làm việc, ông chủ lại mang theo bà chủ ra ngoài, vẻ mặt tươi cười nhìn về phía mọi người tuyên bố tin tức này —— bà chủ muốn đích thân xuống bếp khao thưởng cho các đồng chí chịu khổ chịu khó làm việc, còn có phần thưởng phong phú nữa.

Các đồng chí dĩ nhiên là hoan hô, nhưng là sau khi ông chủ cùng bà chủ đi rồi, tiếng hoan hô lại một lần nữa biến thành thở dài, còn có những đôi mắt nhỏ an ủi lẫn nhau: đồ ăn bà chủ làm có thể nuốt nổi sao? Nhà thuốc nào tương đối đáng tin? Chúng ta vẫn nên chuẩn bị trước chút thuốc thôi.

Vì vậy một công ty, mười mấy người cò còn có bọn Tiểu Lương, Chu Công tề tụ tại biệt thự Thẩm gia, cũng may biệt thự khá lớn, dung nạp gần trăm người cũng không có vấn đề.

Cơm tối dĩ nhiên không phải do Lão Thẩm làm, là được đặt từ một khách sạn, do mấy chiếc xe hàng lớn đưa tới. Hơn mười chiếc bàn dài ghép vào với nhau, thành một mặt phẳng mấy chục thước, trên đó bày đầy thức ăn nóng hổi, điển hình cho tiệc đứng, mọi người có thể tùy ý chọn món mình thích.

Thuốc trong túi của các đồng chí không cần dùng đến rồi, bọn họ vừa nghe nói không phải do bà chủ làm, liền ăn thả cửa. Hơn nữa vừa đi vừa ăn, bên này vừa nói vài câu với anh vừa ăn vài miếng cá trích, bên kia nói chuyện với cô một chút ăn thêm ít thịt bò. . . . trường hợp này khỏi phải nói là có bao nhiêu sung sướng.

Bên cạnh Tiểu Lương vây quanh rất nhiều trai đẹp, bởi vì chưa từng gặp qua, cho nên hỏi cô "Em gái, có đối tượng chưa?" "Nếu như chưa có, để tôi giới thiệu cho em, em xem thử. . . . ."

Tùng con "Hoàng Thử Lang" muốn đem mình giới thiệu cho cô, Tiểu Lương cũng không cự tuyệt, chỉ hơi cười cười, thỉnh thoảng gật nhẹ đầu, căn bản không chú ý tới khuôn mặt của người đàn ông bên cạnh đã sắp biến thành màu gan heo.

Chợt có một anh chàng đẹp trai làm bên kỹ thuật không cẩn thận cọ xát vào tay Tiểu Lương, đụng phải liền đụng phải đi, anh ta còn lưu luyến định nắm luôn tay Tiểu Lương, sau đó đỏ mặt, ngượng ngùng cộng thêm khăn trương nói: "Em. . . . . em. . . . .em gái, anh. . . . ."

"Đường Tiểu Lương, gả cho anh!" thanh âm của Chu Công thốt ra đầy khí phách, tất cả mọi người trong biệt thự đều có thể nghe thấy. Tô Tô mới bước từ trong nhà ra, kéo cánh tay Lão Thẩm, nhếch miệng cười trộm: "Chu Công cuối cùng cũng mở miệng, đầu mùa xuân là hai người bọn họ có thể làm đám cưới thôi. Thật tốt, một cặp đôi sắp bắt đầu bước vào phần mộ tình yêu rồi."

Lão Thẩm cau mày, gõ một cái lên đầu cô: "Cũng có ngoại lệ không phải sao?"

Tô Tô không hiểu, nhìn quanh bốn phía: "Ồ đâu, ở đâu?"

Lão Thẩm trực tiếp ấn cô lên vách tường, bốn mắt nhìn nhau, hai mắt sáng ngời: "Nhìn thấy không?"

Không biết là người nào nghịch ngợm, bắt được cảnh này liền "tách tách" chụp hình, bộ dạng hai người bọn họ thâm tình nhìn nhau bị truyền đi khắp nơi. Cũng vì vậy đưa tới một trào lưu mới, mọi người bắt đầu chụp ảnh, làm dáng.

Có người mời mẹ Tô đi ra ngoài ăn cơm, còn lão bà bà thì đang nằm ở xích đu xem những người tuổi trẻ này, Quân gia bồi ở bên cạnh, bà chợt nở nụ cười: "Nhìn thấy bọn họ liền nhớ lại lúc ta còn trẻ, cũng là thích náo nhiệt như vậy, khi đó luôn muốn càng nhiều người càng tốt."

Quân gia giúp bà đắp kín chăn: "Lão bà bà, ngày mai đến bệnh viện kiểm tra thử đi, ngày hôm qua cô chủ còn hỏi thăm tình trạng sức khỏe của người, xem bộ dáng là không đối gặt được nữa đâu."

Lão bà bà liếc ông một cái: "Cũng đã dấu diếm được hơn mấy tháng rồi, sao bây giờ ông lại nhiều lời như vậy. Dù là phải nói, cũng chờ đến hết năm đi, gần sang năm mới nói cho bọn chúng biết những thứ này không phải khiến chúng không thoải mái sao?"

"Nhưng là, thân thể của ngài . . . . không kiên trì nổi nữa rồi. Đến bệnh viện đi, tôi có thể nói cho bọn họ biết ngài đi tìm Phương lão gia uống trà, chắc chắn bọn họ sẽ không hoài nghi."

Lão bà bà vẫn quật cường như cũ, đời này bà chưa từng đi bệnh viện, bây giờ cũng không cần phải đi, cái bác sĩ có thể nói cũng chỉ là mấy câu kia, mà bà cũng không còn gì nặng lòng nữa. Có ích gì chứ? Người lớn tuổi, thể trạng sẽ ngày càng kém, dù các loại bệnh thay nhau kéo đến, bà có thể sống đến từng tuổi này cũng đủ rồi, hiện giờ chuyện của Tiểu Lương cùng Lão Thẩm cũng đã đâu vào đấy, bà còn có gì phải lo lắng đây?

Tô Tô kéo Tiểu Lương chạy tới, hai người đùn đẩy một lúc lâu, sau đó thần thần bí bí đi vào phòng cắt video audio, trên màn ảnh cực lớn, chỉ thấy Phương gia lão đầu cúi đầu nở nụ cười, sau đó ngẩng đầu lên, lại cười khúc khích: "A Mạn, mấy đứa nhỏ nói muốn tới cầu hôn bà, bọn chúng thật đúng là ồ ồ ào. Tôi muốn nói. . . tôi muốn nói với bà, thật ra thì ý tưởng của bọn nhỏ rất tốt."

Nhìn đến đây, lão bà bà trừng mắt: "Này, Xú lão đầu, ông nói cái gì đó, lão không biết xấu hổ hả!"

Cùng lúc bà mở miệng, trong màn ảnh Phương gia lão cũng lấy ra một chiếc nhẫn được tết từ cỏ đuôi chó, ông giờ nhẫn quý một chân xuống đất: "A Mạn, gả cho tôi đi, mặc dù thời gian chúng ta có thể đi chung với nhau đã không còn nhiều, nhưng là vui vẻ một ngày thì tính một ngày, khó có khi được bọn nhỏ ủng hộ, bà cố gắng đồng ý đi. Tôi không muốn lại lần nữa bỏ qua bà. . . . ."

Thấy hốc mắt lão bà bà đỏ lên, Tô Tô vội rút khăn giấy thay lão bà bà lau nước mắt.

Lão bà bà từ trước đến giờ cường thế sắc bén nhưng giờ lại khóc như một cô gái nhỏ, trong miệng gào to: "Lão già kia, thật là càng già càng không đứng đắn, đã lớn như vậy, còn làm những trò này. Quá càn quấy, các người cũng thế, sao lại để cho ông ta làm thế này, người ngoài mà biết thì thật mất thể diện, mau xóa đi."

Tô Tô cùng Tiểu Lương mỗi người một bên kéo cánh tay lão bà bà, khuyên nhủ: "Bác, bác Phương là thật tâm, lại nói không phải trước kia bác cũng từng thích đối phương ư, đã nhiều năm như vậy, ông ấy vẫn còn thích ngài, ngài cũng có cảm giác với ông ấy không phải sao? Lần trước ông ấy ngã bệnh bác cũng rất khẩn trương mà. Tại sao lại không thể ở cùng nhau chứ? Mấy người tiểu bối chúng con cũng rất muốn hai người có thể ở bên nhau. . . . ."

Lão bà bà tức giận, hất tay: "Đám trẻ các cháu biết cái gì, đừng ồn ào nhiều chuyện nữa." Nói xong, chống gậy tập thể dục đi về phòng.

Không phải lão bà bà sợ dư luận, cái bà đề ý chưa bao giờ là những thứ này.

Bà đi ra ngoài không bao lâu, liền thấy Phương lão gia đứng ở ngoài cửa, không khỏi nhúc nhích đầu: nhất định là mấy đứa trẻ kia giờ trò quỷ, lão đầu này sao cũng hồ đồ theo bọn chúng vậy chứ!

Tô Tô kéo Tiểu Lương đi xa, để không gian lại cho hai người hàn huyên. Xế chiều hôm nay bọn họ vất vả lắm mới thuyết phục được Phương bá bá dừng cảm xuất hiện.

Tiểu Lương hỏi Tô Tô tại sao muốn an bài chuyện này trong hôm nay. Tô Tô cười: hôm nay là lập xuân, ta đã từng nghe người khác nói, đây là ngày cực tốt một năm chỉ có một lần. Nếu cầu hôn vào hôm nay, hạnh phúc đường nào chứ, vì vậy cả năm nhất định sẽ rất vui vẻ, sau đó vào ngày lập xuân năm kế tiếp lại. . . . .

Tiểu Lương liếc cô một cái: "Vừa rồi, mấy anh chàng đẹp trai đến quyến rũ cháu là do thím tìm đến?"

Tô Tô nhún mày: "Là chú họ cháu tìm đến."

**

Phương lão gia gãi đầu, do dự một phen mới nói: "A Mạn, cái đó. . . . . Tôi là nói thật. Sau khi trải qua chuyện trúng gió lần trước, tôi liền luôn suy nghĩ đến việc này, bà nói xem nếu tôi ra đi đột ngột, trước khi đi không gặp được bà thì sẽ có bao nhiêu tiếc nuối đây? Thay vì như vậy, còn không bằng chúng ta ở chung một chỗ, những ngày kế tiếp cũng chỉ có bà và tôi, nếu như ngày nào đó tôi đi trước, lúc đi cũng là ở trong ngực của bà, thật tốt. . . . . Khi qua cầu Nại Hà, tôi sẽ cầu xin Mạnh bà đừng bắt tôi uống canh, để kiếp sau lại có thể đến tìm bà."

Lão bà bà cười: "Đời này ông đã quá phiền rồi, đời sau ai còn muốn ở chung một chỗ với ông nữa."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Trâu Già Gặm Cỏ Non (39)

Cuối cùng lão bà bà không đồng ý, nhưng số lần Phuong lão gia tới biệt thự Thẩm gia lại nhiều hơn, nhất là dưới sự khích lệ của bọn tiểu bối, ông càng thêm học theo người trẻ tuổi chơi lãng mạn, mỗi ngày một bó hoa hồng, mỗi ngày tới đây ăn không uống không, mỗi ngày mời lão bà bà đi ra ngoài tản bộ. . . . . Những chuyện như vậy, mặc dù khiến cho người ta phiền chết đi được, nhưng nói thật, thành ý cũng làm cho người ta cảm động không dứt.

Không biết lão bà bà có cảm động không, dù sao trong lòng Tô Tô cùng Lão Thẩm đã xem Phuong lão gia thành dượng mà đối đãi.

Tiểu Lương đến nhà Chu Công gặp gia trưởng rồi, nghe nha đầu kia nói có thể sẽ ở lại bên đó đón năm mới. Mặc dù trước kia cô nàng cũng đã gặp qua trưởng bối của Chu Công, nhưng lúc đó nhiều lắm cũng chỉ có thể coi như là trưởng bối gặp bạn gái của con trai mình, lần này thì lợi hại rồi, trực tiếp gặp con dâu, dĩ nhiên là phải đối xử theo quy cách. Nghe nói, sau lần này, bọn họ còn có thể bàn bạc về hôn lễ. Thịnh thoảng Tiểu Lương sẽ gọi điện thoại tới đây, thoả tình huống cùng với hồi báo thành quả, như vậy có thể thấy được bên nhà Chu Công đối xử với cô có bao nhiêu thân thiết.

Tô Tô lại lâm vào nhàm chán, mặc dù Lão Thẩm đã nghỉ, nhưng xã giao mỗi ngày vẫn không thể thiếu, nhất là trong khoảng thời gian sắp hết năm này, tất cả mọi người vội vàng tổ chức tiệc, xây dựng quan hệ, cũng là xây dựng cơ sở hợp tác cho sang năm.

Mỗi ngày, lạc thú lớn nhất của Tô Tô chính là nhìn lão bà bà cùng Phuong lão gia cãi vã cộng thêm nghe điện thoại của Tiểu Lương, còn Tiểu Bạch thì gọi điện thoại qua ba lần, hai lần là do cha cô ấy nhận, một lần còn lại khẳng định là còn đang ngủ. . . . . Thật là một cô gái lười, chỉ mới về nhà liền thế này đây.

Buổi tối ngày nào đó, trong lúc trò chuyện trắng đêm với Lão Thẩm, Tô Tô nói đến cái đề tài mình đang rất nhàm chán này. Lão Thẩm trầm tư một chút: "Ngày mai có một buổi tất niên mừng năm mới, em đi cùng anh chứ?"

Hỏi kỹ mới biết buổi tiệc này vốn là do các đài truyền thông liên hiệp cử hành, ý chính là ngày mai chắc chắn 100% sẽ đụng phải ký giả! Quan hệ của Lão Thẩm với giới truyền thông cũng không tốt, bởi vì với những kẻ dám đào móc xì căng đan của người khác anh luôn đối phó không chút nương tay. Vì vậy Tô Tô cảm thấy lo lắng: "Lão Thẩm, anh xác định lần này có thể đi hả?"

Lão Thẩm khẽ mỉm cười: "Mặc dù là do giới truyền thông cử hành, nhưng ở hội trường phòng vẫn vẫn có quy định nghiêm khắc, những paparazzi không đứng gần kia khẳng định không thể xâm nhập vào, cho nên tương đối an toàn, em muốn đi hay không? Hơn nữa vào ngày mai, em cũng không cần ra sân, ngồi xem ở phía sau đài với nhân viên làm việc là được, xong việc anh sẽ ra với em. Nếu như em đang cảm thấy không vui, trong buổi tiệc này có không ít chuyện thú vị, anh cảm thấy em đến cũng sẽ không nhàm chán. . . . ."

Lão Thẩm dụ dỗ xong, Tô Tô sao còn nhìn được?

Tiệc mừng được tổ chức trong trụ sở của công ty điện ảnh và truyền hình, cho nên bối cảnh nhìn cũng rất đẹp, giống như là một nhà nghỉ cổ đại, trên đường, còn có thể thấy phụ nữ mặc cổ trang đi ngang qua, được người đi đường chụp hình, thật có loại cảm giác như xuyên qua thời không.

Lão Thẩm vẫn còn ở trên khán đài trò chuyện với người dẫn chương trình, người dẫn chương trình hỏi bí kiếp thành công của anh là gì, chủ đề này luôn có không ít người chú ý.

Mà Tô Tô ở phía sau đài đang nghe say sưa, cùng lúc nhân viên làm việc mang một bộ cổ trang tới, vẻ mặt sắp khóc: "Làm sao bây giờ, diễn viên liên lạc chuyên nghiệp tạm thời có chuyện nên không thể tới, tiết mục sau còn thiếu một người mẫu, thời gian cấp bách thế này bảo tôi đi đâu tìm người mẫu đây?"

Chợt có nhân viên làm việc nói ra một câu: "Cần gì phải tìm, không phải trước mắt có sẵn một người hay sao?"

Vì vậy ở phía sau đài, ánh mắt của tất cả mọi người tập trung tại trên người Tô Tô, vóc người cô cao gầy, bộ dáng lại ưa nhìn, cô đứng ở chỗ nào, nhân viên làm việc cũng lập tức thành bảy chú lùn.

Cầm đồng phục, Tô Tô do dự: "Người mẫu cổ trang này phải làm gì? Tôi chưa bao giờ thử qua."

Nhân viên làm việc vào lúc này nóng lòng cứu hỏa, sao còn quản được cái gì đã làm hay chưa, khuyên nhủ: "Không sao đâu, chỉ cần đứng ở đó lác qua lác lại một tý là được, lát nữa cô lên đài nhìn những người mẫu làm sao thì làm y như vậy."

"Thật chỉ cần đứng ở đó thôi à?" Tô Tô không yên lòng lại xác nhận lại một lần, lấy được sự khẳng định của nhân viên, cô liền thả lỏng người để cho các cô ấy giúp một thay quần áo. Nửa giờ sau rốt cuộc hoàn thành, phía trước lại đang thúc dục, vì vậy Tô Tô chưa kịp chuẩn bị tâm lý liền bị đẩy lên khán đài.

Kết quả vừa nhìn, liền bị dọa cho sợ hãi!

Những người mẫu khác đã sớm ra sân, để lại vị trí trung gian kia cho cô, quan trọng hơn là, họ mặc đều không phải là cổ trang! Như vậy so ra, cô chính là một đóa hoa ngoại tộc tuyệt thế, tuyệt đối khiến cho người ta phải chú ý. Người cô cũng đã bị đẩy ra, vào lúc này chẳng lẽ còn đi xuống lần nữa, vậy lại càng thêm mất thể diện. Chỉ trách mình vừa rồi không hỏi rõ ràng, nếu biết là một nhân vật dễ gây chú ý như vậy, có nói đến sáng sớm ngày mai cô cũng không đồng ý.

Bất đắc dĩ, hiện tại không thể làm gì khác hơn là ra sân. Vì phối hợp với y phục cổ trang, cô tung tay áo dài bước đi, nhớ tới một khóa tư thái kinh kịch Diệt Tuyệt cho bọn họ học qua, vì vậy dựa theo trí nhớ, cô tùy ý làm một động tác bắt đầu, sau đó bước từng bước nhỏ đi động đến vị trí chính giữa đám người mẫu.

Cái gọi là người trong nghề vừa ra tay, liền biết phải hay không. Nhân viên làm việc ở dưới đài nhìn thẳng vỗ tay: "Quả nhiên; lợi hại, tư thái biểu diễn chẳng kém diễn viên chính quy là mấy, ôi chao, không phải cô ấy là do Thẩm Tiểu Ngu đưa tới ư, chẳng lẽ đã từng học qua kinh kịch à?"

Một người khác cười: "Nghe nói là học biểu diễn, còn là sinh viên, không phải Thẩm Tiểu Ngu vừa kết hôn không lâu ư, lần này công khai mang một người phụ nữ tới đây, đúng là có kịch hay xem rồi. Lát nữa nhớ bảo người ta chụp nhiều thêm mấy tấm hình."

Bởi vì công đoạn kể tiếp lại càng thêm thú vị.

Tô Tô đứng ở bên kia một lúc lâu, chẳng thấy nhân viên ra hiệu đi xuống, vì vậy mấy người mẫu vẫn đang đứng ở phía trên. Nhưng là cô còn mang giày cao gót, lo lắng thương tổn đến đứa nhỏ trong bụng, vì vậy khoác một tay lên bả vai người mẫu bên cạnh, cô có thể nhìn thấy đôi mắt nhỏ oán hận của người mẫu kia, nhưng vì suy nghĩ cho đứa bé, cô cũng chỉ có thể lặng lẽ nói xin lỗi trong lòng.

Rốt cuộc đoàn người cũng đi ra, lúc này người dẫn chương trình lại nói: "Chúng ta lần nữa nhiệt liệt hoan nghênh những doanh nhân thành công đi lên cắt băng cho hoạt động này."

Mà người mẫu rốt cuộc có chuyện để làm, đó chính là cùng cầm băng vải nhiều màu để những doanh nhân thành công kia đến cắt. Theo trí nhớ của Tô Tô, Lão Thẩm cũng là một trong những người đó, chẳng lẽ lát nữa anh sẽ còn tiếp tục đi lên?

Đang suy tư, quả nhiên thấy một đám đại thúc sinh long hoạt hổ đi lên xếp hàng, Lão Thẩm là người thứ ba ra sân, khi anh thấy Tô Tô mặc cổ trang, mang giày cao gót đứng ở đó, anh nhú nhú mày, chẳng màng gì đến đội hình nữa, rời khỏi người mẫu bên cạnh, mạnh mẽ chen đến vị trí giữa. Những người khác nhìn anh một cái, cảm thấy sao anh lại không hiểu quy củ như vậy, hơn nữa phía dưới lại đang có nhiều người xem như thế, còn chưa kể đến camera đang quay hình.

Chỉ thấy tay anh cầm kéo, nhỏ giọng hỏi người phụ nữ bên cạnh: "Sao em lại lên đây?"

Tô Tô thuận thế đưa tay khoác lên trên bả vai của anh, khóc lóc kể lể: "Em bị người ta đẩy lên á, người mẫu không đủ, em tới bổ sung, anh mau dìu em một chút, em đang mang giày cao gót đấy." Mặc dù là khóc lóc kể lể, nhưng gương mặt xuất hiện trong màn ảnh lại là môi đỏ mọng hé mở, bộ dạng muốn nói lại thôi, hơn nữa một thân cổ trang, ánh mắt mê ly lại dịu dàng càng rung động lòng người, đúng là hình tượng cho một cô nương thời cổ đại.

P phía dưới có một người đàn ông đeo kính mát, anh ta được mời phía tới để quan sát hoạt động của cả hội trường, giờ phút này rốt cuộc phát hiện ra một điểm sáng duy nhất. Lập tức lấy mắt kính xuống, si mê nhìn người mẫu trên trên khán đài, nhìn thật lâu, thậm chí còn quay đầu hỏi người bên cạnh: "Cô có biết người kia hay không?"

Người bên cạnh anh ta chính là Tiểu Văn Nhã, chỉ thấy Tiểu đại tiểu thư khóe miệng hơi co quắp một cái: "Cô gái nhỏ kia à, tôi không biết, sao vậy, Lý Đạo coi trọng?"

Người được gọi là Lý Đạo nở nụ cười: "Tiểu đại tiểu thư không biết, vậy khẳng định đó là một cô gái nhỏ đơn thuần, tôi thích như vậy."

Nói xong anh ta đứng dậy bước về phía khán đài, Tiểu Văn Nhã cảm hận nhìn Tô Tô, trong lòng tức giận cực điểm. Thời gian này vất vả liên lạc với Lý Đạo, nghe nói anh ta muốn quay một bộ phim điện ảnh cổ trang, đang cần chọn nữ chính. Lý Đạo rất nổi danh trong nghề, những bộ phim do anh ta đạo diễn có tỷ suất người xem rất đông, đồng thời trong giới phim ảnh quốc tế còn thu hoạch được giải thưởng đặc biệt, nếu có thể đảm nhiệm vai nữ chính trong phim của anh ta, ắt hẳn sẽ có cơ hội trở thành Lý cô cô, tiền đồ rộng mở.

Tiểu Văn Nhã vốn cho là mình rất có hy vọng, kết quả hôm nay hàn huyên với Lý Đạo nửa ngày lại bị Tô Hoa kia câu đi, thật là tức chết!

Nghe lời Tô Tô nói, Lão Thẩm cũng chẳng quan đến giới truyền thông có ở đây hay không, ngồi xổm xuống, mở khóa giày cao gót trên chân Tô Tô, sau đó giúp cô cởi giày xuống!

Hành động này quả thực là khiếp sợ toàn trường, mới vừa rồi lúc cắt băng, phía dưới cũng chẳng có tiếng hô lớn đến vậy, không khí trực tiếp đạt tới đỉnh cao nhất, người dẫn chương trình cũng từ bên cạnh bước qua, dĩ nhiên là muốn nhìn rõ tình huống hiện trường.

Tô Tô quả thật trở thành tâm điểm chú ý của máy thu hình, sau khi được Lão Thẩm cởi giày ra lại bị anh ôm vào trong ngực. Mặc dù lúc ở nhà mỗi ngày đều ôm, nhưng là. . . . . công khai xuất hiện bên ngoài trước đám đông như vậy quả thật là lần đầu tiên. Khóe miệng cô cong lên, đôi tay như có như không khoác lên cổ của Lão Thẩm, thật sự không dám nhìn những người phía dưới, vì vậy cũng chỉ phải nhìn Lão Thẩm, cười khê: "Hình như mọi người ở đây đều đang theo dõi nhất cử nhất động của chúng ta đấy, kế tiếp phải làm sao đây?"

Đáng tiếc dù cho bọn họ phải đi, truyền thông ở dưới kia cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho.

Truyền thông A, phong cách sắc bén, am hiểu khai thác mặt tối của các hiện tượng xã hội, tuyên bố là một thanh bảo kiếm duy trì sự công bằng. Ký giả của kênh truyền thông này sắc bén đặt câu hỏi: "Thẩm Tiểu Ngu tiên sinh, nghe nói anh vừa làm đám cưới không lâu, vì sao hôm nay lại xuất hiện động tác thương hương tiếc ngọc như vậy? Chẳng lẽ không sợ dẫn tới sự chất vấn của công chúng trong xã hội sao?"

Lão Thẩm cười cười, nhân viên làm việc nhanh nhẹn đưa micro tới, nhưng bởi vì Lão Thẩm đang ôm Tô Tô không có tay cầm, cho nên micro rơi vào trong tay Tô Tô. Cô suy nghĩ một chút, nhìn ký giả kia, lộ ra một nụ cười rục rờ cười: "Tin tức của vị ký giả này thật linh thông, không biết anh đã từng gặp qua phu nhân của Thẩm Tiểu Ngu chưa?"

Nguyên tưởng rằng Thẩm Tiểu Ngu lớn mặt, bây giờ mới biết kẻ to gan chân chính là người khác. Nhân viên làm việc phía sau đài bị chấn động, đối với cô gái nhỏ này thật chỉ còn lại hai chữ "Bội phục", tại sao một Tiểu tam lại dám ở trường hợp công khai như vậy, trắng trợn, không biết đứng mực, bình thân, ung dung phản kích vấn đề của người khác chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Trâu Già Gặm Cỏ Non 40

Lý Đạo không nhận được hỏi nhân viên làm việc: "Cô gái ở bên cạnh Thẩm Tiểu Ngu tên gì?"

Nhân viên làm việc nói cô tự giới thiệu là Tô Hoa, sinh viên ngành biểu diễn năm thứ ba của đại học A.

Thời gian trước Lý Đạo có ghé qua đại học A, nhưng trường học chỉ giới thiệu một cô gái tên là Tiểu Giai, anh cảm thấy phong cách không hợp nên không muốn ký hợp đồng, nếu như lúc ấy xem xét kỹ một chút, có lẽ đã sớm chọn được người thích hợp. Chỉ là người làm Tiểu Tam sẽ không thể có cơ hội bước vào tổ kịch của bọn anh, cho nên anh còn phải quan sát lại cho chính xác.

Tô Tô cầm microphone của người ký giả, chỉ nghe ký giả nói: "Mặc dù tôi chưa từng thấy qua Thẩm phu nhân, nhưng cũng đã nghe nói qua vài chuyện về cô ấy, đó chính là một người có tâm hồn lương thiện, lại rất khiêm tốn, thành thực."

Nghe những lời khen như thế, Tô Tô che microphone, liếc Lão Thẩm một cái, cười khế: "Em cho tới bây giờ cũng không biết mình thì ra tốt như vậy, anh biết không?"

Lão Thẩm chân mày vốn đang nhíu chặt cũng theo đó buông lỏng, cười: "Anh làm sao có thể không biết, bởi vì chính là anh nói cho bọn họ biết."

Lần này đến phiên Tô Tô sừng sốt, cô nằm ở trong ngực Lão Thẩm, hai mắt trừng lớn, hít vào thở ra một hơi, giống như kịp thời phản ứng, thân mật dính vào bên lỗ tai anh, dùng âm thanh chỉ hai người có thể nghe gầm nhẹ: "Con mẹ nó anh lại đi mua mấy người viết bài tăng bốc phài không?"

Lão Thẩm nhất thời lộ ra khuôn mặt khổ não, cầu xin tha thứ: "Vợ yêu, bình tĩnh bình tĩnh, mặc dù lời đánh giá này hiện tại cực kỳ không hợp, nhưng là người chồng mẫu mực anh tin chắc, mười năm sau hoặc là hai mươi năm sau hoặc là nhiều hơn nữa, em nhất định có thể trở thành người phụ nữ như vậy."

Anh vừa nói ra, Tô Tô nhất thời bị lửa giận thiêu đốt: hừ, Lão Thẩm, anh điên rồi, ý của anh là hiện tại bà đây cũng không thiện lương cũng không thành thực, không khiêm tốn đúng không? Tốt, bà đây sẽ cho anh biết thế nào là không thiện lương, không khiêm tốn!

Nói xong cô lại quay lại hướng microphone, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng nói: "Vậy sao? Đáng tiếc Thẩm tiên sinh có nói với tôi về phu nhân của anh ấy lại, trái lại không hề giống với những gì anh nói." Cô quay về phía Lão Thẩm hất cằm: "Anh ấy nói phu nhân của anh ấy. . . . . Ai, không biết có nên nói hay không, anh bạn ký giả này, dùng ngòi bút xin hãy lưu tình, các người đều biết, Thẩm tiên sinh tính khí không được tốt, người đàn ông ở nhà mà bị tức giận thì tính cách thật là. . . . . Ai, tôi thật sự là nói xằng nói bậy rồi." Nói xong nhút nhát nhìn Lão Thẩm, bộ dáng kia giống như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, chọc cho người ta càng thêm yêu mến, làm sao có thể trách cứ cô?

Lão Thẩm vô cùng bất đắc dĩ, nhưng là chỉ có thể tiếp tục bất đắc dĩ, ai bảo anh mới vừa rồi quá thành thực, cái này phải nói cho đồng đạo các đức ông chồng biết: vì cuộc sống vợ chồng, con cái hạnh phúc, có đôi khi cũng cần những lời nói dối thiện chí.

Ký giả nhạy cảm nắm bắt ngay được mấy nguồn tin quý giá: thứ nhất, cô gái này trông còn rất trẻ nhưng pháp lực rất cao, lại không sợ chết dám đưa ra yêu sách như vậy; thứ hai, tình cảm của Thẩm Tiểu Ngu và vợ đã đến mức báo động đỏ rồi, đây là một tin tức hết sức kinh người; thứ ba, Thẩm Tiểu Ngu còn có khuynh hướng bạo lực! Khó trách trước đó, trong nghề còn có tin đồn nói anh tar a tay đánh ký giả. . . . .

Các ký giả hai mặt nhìn nhau, lộ ra biểu tình "A, thì ra là như vậy", nghĩ thầm hôm nay, ngày mai, mấy ngày kế tiếp chừng mấy trang báo đều có một

phần nội dung như nhau.

Bởi vì người tổ chức hoạt động này là liên hiệp giới truyền thông, cho nên khi thấy các ký giả đào được tin tức tốt, thì cũng mắt nhắm mắt mờ, tính toán hỏi thêm chút thông tin nữa sẽ cho người lên giả vờ giả vịt hộ tống Thẩm Tiểu Ngu rời đi.

Trên sân khấu, nhưng người khác cũng đã đi xuống hết, vì vậy cả khán đài to như thế chỉ còn lại một mình Tô Tô cùng Thẩm Tiểu Ngu độc chiếm. Tô Tô ngược lại mừng rỡ nhẹ nhõm, dù sao thể lực Lão Thẩm rất tốt, để cho anh ôm lâu thêm một chút cũng sẽ không hề gì, về phần ký giả . . . . . Hắc hắc, đã phun ra nhiều tin tức cho bọn họ như vậy, bọn họ muốn viết như thế nào đó là chuyện của bọn họ, viết xong rồi thì Lão Thẩm làm thế nào để dọn dẹp đó là chuyện của anh, dẫu gì chỉ cần sau đó cô cùng Lão Thẩm sẽ lại cùng nhau đưa ra một tuyên bố cái gì mà vợ chồng họ tình cảm đang rất mặn nồng là được rồi. Đến lúc đó lại phun ra chút tin tức cho ký giả. . . . . Ai, nhìn xem cô đối tốt với họ như thế. Phụ nữ nhà, lúc mang thai sẽ đặc biệt thiện lương, hừ, mới vừa rồi chẳng phải có người dám nói cô không thiện lương hay sao?

Cô len lén liếc mắt sang Lão Thẩm, sử dụng ánh mắt nói cho anh biết: anh chờ đó cho em.

Lão Thẩm giống như chưa tỉnh, ánh mắt ôn hòa nhìn cô, ghé vào Microphone bên cạnh cười khê: "Tốt lắm, em yêu đừng làm rộn."

Lý Đạo nhìn một màn kịch tình cầu huyết này, đang định rời đi, chợt nghe hai chữ "thân ái", nhất thời hứng thú: đã sớm nghe nói tới tác phong và khí phách của Thẩm Tiểu Ngu, không nghĩ tới giờ phút này còn có ý định tán tỉnh? Một nam một nữ này có chút ý tứ. Vì vậy anh lại đứng cùng với đám đông xem kịch vui, dù sao đáng về mềm mại, lười biếng của cô gái kia cũng rất hợp ý anh, lại nghe nói cô học ngành biểu diễn, tin tưởng rằng sẽ rất có ưu thế so với nhiều người.

Cầu huyết, Tô Tô cũng cảm thấy cầu huyết. Chính cô cũng không nhận được cả người run lên một cái, kết hôn lâu như vậy, vào lúc này mới biết Lão Thẩm lại vẫn sẽ kêu "Thân ái", còn là trước mặt đám đông, da mặt của anh cũng thật dày!

Nếu muốn so mức độ da mặt dày như thế, cô bất chấp giá nào. Đôi tay ôm lấy cổ Lão Thẩm, đôi mắt đắm lệ nhẹ nhàng nhìn Lão Thẩm, nức nức nở nở mức nức lên: "Tiểu Ngu. . . . . Anh rốt cuộc thừa nhận em, rồi là. . . . . em thật là vui, các bạn, giúp chúng tôi chụp mấy tấm hình nhé. Dấu điểm lâu như vậy, hai chúng tôi cũng không dám chụp hình, mỗi khi đi ra ngoài cũng chỉ có thể một trước một sau mà đi, tôi cũng từng nghĩ tới, chúng tôi cũng không phải là minh tinh, nhưng tại sao lại phải chịu cái cảnh này đây? Nhưng là hôm nay, tôi đều đã hiểu, anh ấy là yêu tôi, so với tưởng tượng của tôi còn nhiều hơn rất nhiều, tôi cũng không mong muốn gì nhiều, chỉ mong được ở mãi bên cạnh anh ấy. Cảm ơn mọi người!"

Lão Thẩm cười, cười đến khóe mắt cũng xuất hiện nếp nhăn, anh cúi người hôn lên trên trán Tô Tô, lúc lại gần nhỏ giọng nói: "Lần này hài lòng?"

Tô Tô sững sờ một chút: Hoắc, thì ra là anh đang bồi mình diễn trò đấy.

Cuối cùng hai người rút cuộc khoan thai theo sự chậm chạp của những nhân viên bảo vệ rời đi, lúc đi Lão Thẩm cười đến hiền lành, lại giao phó nhân viên làm việc: "Viết cho tốt vào."

Tô Tô càng nghĩ càng không đúng, một câu cuối cùng này của Lão Thẩm, chẳng phải là làm cho người ta bị áp lực rồi hả? Đây là sự uy hiếp trần trụi, không được, anh không thể như vậy!

Vì vậy, sau khi xuống khỏi sân khấu, Tô Tô cũng không ngay lập tức rời đi cùng Lão Thẩm, sững sờ mang theo anh đi tới phía sau sân khấu. Sắp đến trưa rồi, nhân viên làm việc vội vàng gọi cơm trưa, Tô Tô kéo cánh tay Lão Thẩm, nhắm phía cửa khẽ mỉm cười: "Chớ vội, buổi trưa Thẩm Tiểu Ngu mời khách, tôi đáp tạ mọi người đã chú ý tới chúng tôi, đây là một chút thành ý của chúng tôi, các nguwoif không thể từ chối. Đúng rồi, các bạn ký giả đâu rồi, cực khổ từ sáng sớm tới giờ cũng cùng đi thôi." Cô chợt sùng nộ lên nói, "Không cho phép không đến!" Nói xong liền cười rất thân thiện.

Hoắc, cô gái này âm tình bất định, làm cho người ta thật đoán không ra cô rốt cuộc là vui mừng hay là tức giận đây? cô rốt cuộc muốn làm gì. Thẩm Tiểu Ngu, lại không có biểu hiện gì kiểm chế cô ấy, cô nói gì đều gật đầu. Ai yêu, thật là cung chiêu vô cùng nha. Nhân viên làm việc đẩy đưa mãi không được, vì vậy không thể làm gì khác là đồng ý đi ăn cơm.

Chỗ ăn cơm là Tô Tô chọn, phòng ăn Nhật Bản hạng sang, món ăn Nhật được bày trên một cái bàn nhỏ thực sự rất đặc sắc, mùi vị mặc dù tinh xảo, nhưng là lượng quá ít, một người ăn cũng may, nếu là một bàn người, mỗi một người gấp được một miếng cũng vừa hết. Hơn nữa tốc độ thức ăn được đưa lên, thực rất chậm. tất cả các món ăn đã được phân chia hết rồi, nửa giờ sau mới lại có món mới mang lên. . . . . Cứ như vậy mà ăn, cũng chính là làm cho người ta đói chết mà.

Vì vậy các ký giả mệt nhọc cho tới trưa lại đói bụng, các nhân viên làm việc muốn trộm chuồn êm đi ra ngoài ăn cho no bụng, nhưng là người phục vụ nơi cửa chặn lại nói: "Theo quy định nếu món ăn chưa được bung lên hết thì không ai được phép ra khỏi cửa."

Mẹ nó, đây là cái quy định khôn khiếp gì thế hả!

Tô Tô ở bên ngoài ôm bụng cười lăn lộn lên: "Ha ha, lần trước chúng ta tới ăn cơm, hai người ăn thôi mà cũng bị chết đói, lần này đám người bọn họ, rồi là. . . . . Hảo hảo hưởng thụ thôi. 诶, chỉ là Lão Thẩm, anh nói gì với người chủ kia thế? Thần bí, chẳng lẽ là bảo họ trộn thuốc tiêu chảy vào trong thức ăn hay sao? Không thể nào, thế thì quá xấu xa rồi. Nhưng nếu như ăn vào bị đau bụng, không chỉ có bọn họ bị tội, mà cửa hàng này cũng sẽ bị người ta kiện mất thôi. . . . ."

Lão Thẩm lắc đầu, cười nhạt: "Anh chỉ nói với cô ấy, nếu như không muốn bị sa thải, thì phải giữ chân đám người kia lại, nhất là những người mang giấy chứng nhận phóng viên, đi vào thì có thể, nhưng đi ra thì. . . . . Chờ ăn xong đã."

Tô Tô cười đến nghẹn: "Ặc, chờ ăn xong, vậy phải tới tận ngày mai đi? Em đã gọi cho bọn họ rất nhiều món, mỗi món một ít một ít, lại dọn dồ đầu bếp

nửa tiếng hãy cho mang lên một món . . . . . 诶, không đúng, bếp trưởng sao lại nghe lời em như thế nhỉ? Em nhớ lần trước lúc tới ăn, thái độ của ông ấy cũng không tốt như vậy."

Lão Thẩm trấn định tự nhiên: "Không đối đãi như vậy với bà chủ được sao, thái độ của hắn có thể không tốt một chút mà được àh?"

Tô Tô xuất mồ hôi trán rồi.

Ước chừng là các bạn ký giả đói bụng đến nỗi vô cùng độc ác, cho nên đồng lòng trả thù cùng nhau, ngày thứ hai quả nhiên có rất nhiều tiêu đề về hôn nhân đang báo động của Lão Thẩm. Cũng không chỉ truyền trên đường chính thống alf báo chí, mà còn có nick ảo trên mạng đưa ra một dòng tiêu đề, nói một vị mới kết hôn không lâu đã ở trong tình trạng báo động, xuất hiện ở một công ty môi giới hôn nhân, đồng thời cũng port lên tấm hình của Lão Thẩm và Tô Tô ngày hôm qua, chỉ là mặt của hai nhân vật chính bị làm mờ đi. Còn nói cô gái được công ty môi giới hôn nhân kia giới thiệu là người điển hình của cái loại ngực lớn nhưng không có đầu óc, hoàn toàn dựa vào dáng vẻ bề ngoài mê hoặc đàn ông. . . . . Ba Lạ Ba Lạ.

Trên web có rất nhiều người thích hóng hớt bát nháo, cũng có rất nhiều người "tài ba", chỉ có hai ba lượt phân tích đã tìm ra người đàn ông kia chính là Thẩm Tiểu Ngu, mà người anh đang theo đuổi là ai, thật sự khiến cho mọi nguwoif lâm vào đám sương mù.

Đang lúc này, có một nick gọi là "Ngực lớn nhưng không có đầu óc" xuất hiện: ai, cái gì mà người mới với không người mới, tôi nghe nói công ty môi giới hôn nhân nói anh ta cũng đã mời rất nhiều người rồi, nào là mình tình mần bạc cho tới sinh viên non nớt tất cả đều có thể cùng tới khách sạn phục vụ, thật là động vật ăn tạp, ai đến cũng không cự tuyệt.

Một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng, nhất thời trên mạng ầm ĩ ngất trời, mọi người nhất loạt cùng đem các xì căng đan về chuyện Thẩm Tiểu Ngu chi tiền cho bao nhiêu cô gái liệt kê một loạt, tổng hợp thành một bộ "Thẩm Tiểu Ngu hậu cung đồ", chánh cung nương nương vẫn đang đẻ trứng, sủng phi bên kia chính là hình mơ hồ của Tô Tô ngày hôm qua.

Ngay sau đó "Ngực lớn nhưng không có đầu óc" lại viết một bài "Tiểu Tam đoạt vị kí sự" sống động, lại đem sủng phi bỏ vào vị trí chánh cung nương nương, này vừa khéo, khiến cho mọi người cãi vã càng thêm náo nhiệt rồi. . . . .

Lão Thẩm hôm nay nghỉ ngơi, nhìn người phụ nữ bên cạnh mình một hồi lâu, bất đắc dĩ nói: "Cô nhóc này, dậy sớm thế làm cái trò gì nữa vậy?" Nhìn thấy cô cầm cái PAD đầu ngón tay thật nhanh đánh chữ, còn cười đến đặc biệt vui vẻ.

Chỉ thấy cô ném đi mị nhãn, phong tình ngàn vạn: "Lão Thẩm, anh có cảm thấy ngực của em rất lớn không?"

Lão Thẩm cũng không nói chuyện, liền đưa tay lên sờ, tay lõm thành cái bát, cảm bộ ngực của cô, cau mày, tay giả bộ run lẩy bẩy, lúc này mới nghiêm túc nói: "Hình như là nặng hơn trước một chút, trưởng sửa rồi hả?"

Tô Tô trực tiếp một chương gạt tay anh ra, cá giận nói: "Trưởng cái đầu anh, mới chưa được hai tháng, trưởng cái gì sửa!"

Lão Thẩm cười nhạt: "Vậy chính là công lao của anh rồi, xem ra mỗi đêm đều xoa bóp quả thật có hiệu quả."

Thật là không có biện pháp nói chuyện với anh, vừa nói, Tô Tô liền thua trận rồi. Nhưng cô vừa nghĩ mình là người văn minh không thể theo bọn lưu manh so tài đúng không? Vì vậy lại bình thường trở lại, tiếp tục hỏi đáp "ngực lớn nhưng không có đầu óc". . . . .

Không biết lúc này Lão Thẩm cũng cầm điện thoại di động lên.

Bất quá trong chớp lát sau, tiêu đề mà Tô Tô vẫn theo sát lại xuất hiện một bước ngoặt lớn, chỉ thấy một người tên là "Oán phu Nhất Hào" lần nữa tuôn ra một dự đoán mãnh liệt, mà đối tượng bùng nổ cũng chính là nhân vật sủng phi, nói sủng phi cũng không phải là đèn đã cạn dầu, cô cũng đã hấp dẫn một đồng đàn ông, trước cũng chưa cần nhắc tới những thanh niên đã tới công ty môi giới kia, cũng không hề thiếu các đại gia già lụ khụ lăm tiền nhiều của bị cô thu phục, nào là ngoài 90, ngoài 80, ngoài 70 tuổi đều đối với cô rất chung tình. . . . .

Vì vậy phía dưới cũng liền tạo ra một bước ngoặt thần kỳ rồi, vốn là đang bàn luận về thế giới hậu cung của một thanh niên nào đó tới công ty môi giới bây giờ kiểm phong đột ngột đổi hướng phóng tới trên người vị sủng phi này rồi, hô to: hồng nhan họa thủy a. . . . .

Tô Tô buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Trâu Già Gặm Cỏ Non 41

Trên web các tiêu đề bị khí thế sét đánh không kịp bưng tai thủ tiêu, mấy nick ảo thảo luận kịch liệt cũng bị đá bay, sau đó lại có một nhóm người mới gia nhập có vẻ rất quen thuộc đối với sự liện kia, mọi người thấy cũng không còn có những thảo luận bùng nổ nữa, thì cũng theo đuổi sang các tiêu đề mới khác.

Phát hiện ra chuyện này, Tô Tô lại tròn mắt nhìn Lão Thẩm một cái: "Thật là người theo chủ nghĩa bá quyền, tự do ngôn luận có hiểu hay không, mới vừa rồi em còn muốn kích động thêm chút nữa, cái tên gọi là “Oán Phu Nhất Hào” đó thực đáng bị ăn đòn mà, dám bôi nhọ sự trong sạch của em, em nhất định muốn mắng cho hần ta cầu huyết lâm đầu, thật sự cũng khó có thể tiêu mối hận trong lòng của em, nhưng là bây giờ tiêu đề bị xóa, còn đóng lại các cửa sổ, em biết đi đâu mà tìm cái tên” Oán Phu Nhất Hào”, làm sao mà mắng hồi vốn?"

Lão Thẩm hơi cau mày, ôm cô khuyên lon: "Ngoan, khuyên em phải có lòng khoan dung, huống chi em bây giờ không thể tức giận, đối với bảo bảo không tốt."

Tô Tô nhìn anh một cái, ánh mắt híp lại: "Lão Thẩm, chưa bao giờ biết anh lại là người dễ dàng tha thứ người khác như vậy." Chợt trong mắt cô sáng rực: "Em nhỏ vào “Oán Phu Nhất Hào” chính là anh à? Không ai lại có thể biết rõ chuyện của hai chúng ta như vậy được. . . . ."

Lão Thẩm khẽ mỉm cười: "Thật thông minh."

Tô Tô nào chỉ là buồn bực, quả thật muốn học máu: người đàn ông này thật là đồ trướng thối mà, không dọn dẹp anh cho tốt thì trời đất bất dung.

Vì vậy, Tô Tô sai bác tài xế lái xe đưa cô và đưa nhộ tới thẳng nhà cha nuôi của đứa bé. Không nghĩ tới người ra mở cửa cho cô không phải là Hà Nham mà là. . . . . Một cô gái nhìn có chút quen mắt. Tô Tô cảnh giác hỏi một câu: "Cô là ai, tại sao lại ở chỗ này?"

Cô gái kia nhìn Tô Tô một cái, cong lên khoe miệng cười: "Nghe nói phụ nữ mang thai trí nhớ sẽ kém đi, quả thật là như vậy." Cô vừa lấy tư thế của nữ chủ nhân mời Tô Tô vào nhà vừa giải thích: "Tôi tên là Phương Hiểu Tinh, là em gái của Phương Bạch, cũng là người mấy ngày trước tham gia xem mắt với Hà Nham. Xin hỏi cô tới nơi này có chuyện gì?"

Tô Tô nhớ lại từng cái, sau đó nghĩ tới —— phương Hiểu Tinh chính là cô gái duy nhất ở lại sau khi một đám mỹ nữ bị Hà Nham đuổi đi sạch? Cô. . . . . Cô. . . . . Cô bây giờ là trực tiếp dời đến ở cùng nhà với Hà Nham sao?

Tô Tô nuốt thật to một đồng nước miếng, âm thầm xem xét căn phòng của Hà Nham có thêm các đồ dùng của phụ nữ hay không. Ấc, trên đất cái đó không phải là thứ dùng cho những ngày đại di mù đến sao? Phốc, thứ vắt ngang trên cửa sổ kia không phải chính là quần lót sao?

Mọi việc như thế, thật là làm cho cô mờ rộng tầm mắt, thất kinh. Cuối cùng kết quả khi Tiểu Tinh Tinh đưa tới chén nước, tay cô run lên, đem cái ly rót bể.

Tiểu Tinh Tinh hiền huệ mang cây lau nhà đến dọn dẹp sạch sẽ, lại nhặt sạch các mảnh vụn thủy tinh, sau đó mới ngồi xuống, hỏi thăm Tô Tô đến tốt cùng tới làm cái gì.

Tô Tô háng giọng ho hai tiếng: "Tôi nghe Nhị Bạch huynh nói cô cùng Hà Nham ở chung, nên nghĩ muốn tới xem một chút, không ngờ lại là sự thật."

Tiểu Tinh Tinh khoe miệng phì một cái: Thôi đi, thì ra là tới cửa bắt kẻ thông dâm, thật là có đủ nhảm chán. Cô nhiu mày: "Hà Nham đi ra ngoài cùng gặp mặt bạn bè rồi, có thể tới mới về, cô muốn ở đây chờ anh ấy hay là tôi gọi điện thoại cho anh ấy về nhé?"

Vừa nghe là buổi tối Hà Nham mới trở lại, Tô Tô lập tức đã nói: "Vậy thì thật là tốt, nếu cô không để ý thì tôi cũng không ngại ngồi chờ một chút."

Đề ý, đề ý chết rồi. . . . . Tiểu Tinh Tinh nghĩ như vậy nhưng lại không dám nói. Cô chỉ có thể thân nhiên làm những việc của mình, mặc cho Tô Tô vừa ăn đồ ăn vặt vừa xem ti vi. Tiểu Tinh Tinh len lén quan sát Tô Tô, dáng dấp cô rất thanh tú cao gầy, nhưng cũng không phải là có thể mê hoặc được lòng người, đến tốt cùng Hà Nham mê mẩn cô ở điểm gì đây?

Tô Tô thỉnh thoảng ngẩng đầu lên liếc mắt luôn có thể thấy cặp kia tràn đầy địch ý, cô cũng rất muốn làm như không thấy, đáng tiếc vào lúc này tâm tình phiền não, lần này càng thêm căm tức, đành phải đứng lên, liếc mắt: "Này, tôi nói cô gái này, cô xem đủ chưa. Tôi cũng biết rõ dáng dấp thật đẹp là lỗi của tôi, nhưng là đôi nhỏ kia của cô không cần phải nhìn tôi mãi như thế chứ hả."

Tiểu Tinh Tinh tay run lên, thiếu chút nữa đã đem Microphone trong tay nện xuống. Cô hít vào thở ra một hơi, khanh khách giả cười hai tiếng tỏ vẻ bất mãn: "Thật quá đẹp, chưa từng thấy qua người phụ nữ nào có da mặt dày như vậy!"

Tê bào toàn thân Tô Tô cũng bắt đầu hoạt lạc, cô đứng ở trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm cô gái đứng cách đó không xa, há mồm, cười to: "Này nhất định, cũng không giống như người khác, trên mặt không có hai lạng thịt không nói, trước ngực càng thêm không tới bốn lạng, xem ra cũng không có nhân duyên, không có người nào hứng thú đưa tay đi sờ. . . . ."

Tiểu Tinh Tinh mặt nhất thời đỏ lên, cô ném qua đỉnh đầu cái gì đó, vọt tới phòng khách, liền đứng ở trước mặt Tô Tô, sau đó lửa giận vừa lên đầu, liền trực tiếp xé toang áo sơ mi của mình, quát: "Chị đây chỉ không mặc áo lót mà thôi, chân thực mà ra trận! cô làm như chị đây giống như cô mặc một tầng áo độn vào để dọa người sao hả!"

Tô Tô tròn mắt há mồm nhìn chăm chăm hai mảnh thịt non mềm trắng nõn trước mắt, còn có hai điểm hồng phấn cao ngất ở trên, sừng sốt vài giây, rốt cuộc toát ra một câu nói: "Không tề, là C chứ?"

Tiểu Tinh Tinh còn không kịp nói gì, đã có tiếng người ở cửa hỏi vọng vào: "Cái gì C?"

Thanh âm đang ở sau lưng cô, cô cuống quýt muốn mặc quần áo cho chỉnh tề, đáng tiếc mới vừa rồi dùng sức quá mạnh, nút áo sơ mi đều bung hết ra rồi, cô chỉ đành lấy hai tay che chắn trước ngực, đồng thời bình tĩnh đưa lưng về phía người đứng ở cửa, hỏi thăm: "Lão đại, sao anh đã trở về rồi, tối nay em vẫn chưa nấu cơm, nhưng trong tủ lạnh em có để sẵn mấy cái bánh sủi cào mới gói, anh tự mình đun nước luộc sủi cào đi, em . . . . . Xử lý một ít chuyện đã." Nói xong chạy như bay về phòng.

Tô Tô nhìn Hà Nham nở nụ cười: "Ha ha, thầy Hà, vừa rồi anh không nhìn thấy, bộ ngực của Tiểu Tinh vẫn còn rất ngon lành. Không đúng, hai người cũng đã ở chung, chắc chắn anh cũng đã nhìn thấy rồi chứ?"

Hà Nham mặt đỏ lên: "Làm sao em lại đột nhiên tới đây?"

Thầy Hà là người rất bình tĩnh, chưa bao giờ thấy anh đỏ mặt, trong sự việc này nhất định là có quỷ. Tô Tô nhìn theo phương hướng lúc này Tiểu Tinh đi vào, khiếp sợ: Bọn họ không phải là tiến triển quá nhanh như thế chứ?

Lần này cô rất ngưng ngừng khi trêu chọc thầy Hà rồi, vì nếu vậy thì cô sẽ lộ ra mình đang rất quan tâm tới tình cảm và cuộc sống hiện nay của thầy Hà, nói xong liền cáo từ. Mấy câu nói đơn giản sao có thể nói hết được, cô được thầy Hà chăm sóc rất tốt, hơn nữa cuộc sống tình cảm của hai người cũng vô cùng phong phú, Tô Tô rốt cuộc có thể yên tâm.

Duyên phận cái thứ này thật là tuyệt không thể tả, ai có thể ngờ tới, Tiểu Tinh Tinh cùng thầy Hà mới biết có mấy ngày, tình cảm cũng đã tiến xa ngàn dặm rồi.

Hà Nham tiễn Tô Tô ra cửa xong liền quay lại, hần nhìn Tiểu Tinh Tinh cau mày: "Làm sao cô còn chưa đi?"

Tiểu Tinh Tinh đã thay xong quần áo đi ra, cô âm thầm vào phòng bếp đun sủi cào, đồng thời vô cùng ung dung nói: "Em đã nói em không còn chỗ ở, anh cho em mượn tạm chỗ này ở vài ngày đi, dù sao ở đây anh cũng có phòng để trống. Hơn nữa cũng dễ cho việc hòa âm của xã đoàn bọn em, lúc nào anh mới định làm cho bọn em đây?"

Nói đến cái này Hà Nham liền nhức đầu, lúc đó hần nhất thời mềm lòng đồng ý, không nghĩ tới sẽ đưa tới phiền toái hôm nay. Hần ra phòng khách ngồi một lát, nhìn Tiểu Tinh Tinh bưng một chén sủi cào nóng hổi ra ngoài, hần mới ý vị sâu xa nói: "Hiểu Tinh, cô yên tâm tôi đã đồng ý với cô, tôi nhất định sẽ trả nợ đúng hẹn. Sắp hết năm, Valentine cũng sắp đến rồi, cô gái xinh đẹp giống như cô lúc này nên đi tìm bạn trai đi chơi mới phải. Lãng phí thời gian và sức lực đến đây thúc giục tôi về khoản nợ đó thật sự là không hề đáng tí nào."

Tiểu Tinh Tinh đưa đĩa cho anh, chợt về mặt tối sầm lại: "Anh thực sự cho rằng em chỉ vì cái bản hòa âm đó mà tới thôi sao?" Biểu tình kia là muốn lệ là chảy tuôn rơi, làm cho người ta nhìn thấy cũng phát sinh nẩy phần không đành lòng.

Hà Nham thở dài một cái, hần làm sao không biết lòng của cô gái này đặt ở đâu, đáng tiếc lúc này trong lòng hần vẫn còn bóng hình của người khác, tình cảm cũng không phải là vật thể, có thể tùy ý đòi tới đòi đi. Hần áy náy nói: "Nhất thời tôi vẫn chưa thể tiếp nhận tình cảm của cô, cô. . . . ."

"Phốc ha ha. . . . ." Liên tiếp tiếng cười ầm vang lên, chỉ thấy Tiểu Tinh Tinh ôm bụng co lại mãnh liệt, "Lão đại, anh cũng quá đáng yêu thôi. Đùa giỡn anh một câu, anh liền nghiêm túc. . . . . Em nói đùa với anh thôi. Trừ bản hòa âm kia, thì lý do thực là em không tìm được chỗ ở mà thôi, gần đây mới phải chuyển ra khỏi trường học, còn chưa có tìm được công việc, ở thành phố này tiền thuê trọ lại quá đắt đỏ, em lại không muốn xin tiền ở nhà, cho nên chỉ có thể mặt dày mày dạn ở tại nhà này của anh mà thôi, chỉ là lão đại yên tâm, em sẽ giúp anh làm việc nhà để trả tiền thuê phòng, anh không phải sẽ không đồng ý đấy chứ?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vừa đáng thương lại vừa thật thà vô cùng nhìn Hà Nham chăm chú làm anh không thể hạ quyết tâm, hần cuối cùng gật đầu: "Được rồi, chờ cô tìm được công việc thì ngay lập tức phải dọn đi đấy nhé."

Tiểu Tinh Tinh lòng mảy mảy động động, cười đến nổi khóe miệng cũng mở ra hết cỡ, lập tức ôm lấy Hà Nham, hoan hô: "Lão đại, anh là người thật tốt."

Hai quả đào mềm mại trước ngực cô cọ vào lồng ngực săn chắc của Hà Nham, trừ phi không phải là đàn ông mới không có cảm giác!

Hà Nham nhìn cô, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Chỉ là kể từ khi Tiểu Tinh Tinh dời đến ở nhà Hà Nham, chất lượng cuộc sống của Hà Nham liền trực tiếp từ tên ăn xin nhảy vọt lên cấp bậc của một đại thiếu gia. Mỗi sáng sớm có người chạy đến phòng của hần kéo lên chăn mền của hần gọi hần rời giường ăn điểm tâm, chỉ cần hần đang nhà, mỗi buổi trưa đều được nếm những món ăn vô cùng đa dạng phong phú, chỉ một món đơn giản như đậu hũ cũng giống như tan vào trong miệng, ăn đến không còn một mảnh vụn, thật sự là hương vị khiến người ta thêm thưởng. Vì vậy Hà Nham dạo này cũng có rất nhiều thay đổi, cho dù là anh đi ra ngoài kiểm tra các cửa hàng cũng sẽ rất nhanh quay về —— bởi vì trong nhà có thức ăn đầy mỹ vị đang chờ.

Sau bảy giờ tối thường là thời gian hần ghi âm, hần cần giữ vững an tĩnh tuyệt đối, mà lúc này đây Tiểu Tinh Tinh cũng sẽ ở bên cạnh hần lẳng lặng nhìn, cô không nói bất cứ một câu nào. Khi hần mệt mỏi, cô sẽ tay mát lạnh nhẹ đưa lên một ly nước mát ong. . . . . Dù loại hậu đãi đối xử khiến Hà Nham cũng bắt đầu nghi ngờ: thực ra mục đích của cô gái này là gì? Hần càng thêm lo lắng, miệng của mình đã bị cô gái này nuôi thành ra kén chọn mất rồi, nếu như một ngày nào đó cô ấy phải đi, mình phải làm thế nào? Còn có thể ăn những thức ăn đầy dầu mỡ ở bên ngoài? Hoặc là có thể ăn bánh bích quy hoặc mỳ ăn liền trừ bữa nữa hay không?

Đáp án hiển nhiên là không.

Tiểu Tinh Tinh cũng hưởng thụ những ngày này giống như một tiểu tức phụ vậy, khoảng thời gian hạnh phúc nhất là vào buổi tối, cô ngồi ở bên cạnh nghe lão đại ghi âm. Ài, thanh âm của hắn rất có từ tính, coi như chỉ là một câu bình thường thôi nhưng chui ra từ trong miệng anh cũng sẽ có tình cảm vô hạn, anh vừa lên tiếng sẽ khiến cho người ta có cảm giác rất khác lạ. Tiểu Tinh Tinh cũng có thể cảm thấy trái tim của mình run lên một cái, thật muốn hô to một câu: đại thần giả cho tôi đi!

Chỉ là không muốn dọa sợ đại thần, cô nhất định không thể thẳng tưng mà nói như thế được, cô muốn từng chút một từng chút một chiếm lĩnh lấy anh ta, mà anh ta không hề hay biết, cho đến một ngày anh ta sẽ không thể rời bỏ cô!

Nghĩ đến cái tương lai tốt đẹp đấy, Tiểu Tinh Tinh liền trộm vui vẻ.

Mới vừa lòng một đoạn hòa âm kích tình bắn ra bốn phía, Hà Nham muốn uống nước, quay đầu nhìn Tiểu Tinh Tinh một cái, lại thấy bộ dáng cô mỉm cười, không biết tại sao, trong lòng giống như là bị thứ gì quất một cái. Liên trong nháy mắt đó, hắn vội vàng ho một tiếng, đè xuống chân mày: "Đã trễ thế này, làm sao cô vẫn còn ở chỗ này? Mau trở về ngủ đi!"

Tiểu Tinh Tinh cảm xúc mặt ong Thủy Tắc đưa đến trong tay hắn: "Anh uống hết cái này em liền đi."

Ngón tay chạm ngón tay, chạm một lúc lâu.

Hà Nham bắt đầu dĩ: "Được, tôi uống..., cô có thể bỏ tay ra được rồi."

Tiểu Tinh Tinh lưu luyến buông tay ra, âm thầm nghĩ tới: tối nay không thể rửa tay rồi, mình muốn ôm ngón tay đi ngủ!

Tô Tô thần thần bí bí tìm tới Nhị Bạch Huynh, hỏi em gái hắn hiện giờ đang ở trong tình trạng như thế nào. Nhị Bạch Huynh thật sững sờ: "Tiểu Tinh Tinh à? Con nhóc đó kể từ sau khi tốt nghiệp vẫn chưa tìm việc làm, nhưng mà cô ấy có sáu phòng cho thuê nho nhỏ, tiền cho thuê mỗi tháng cũng đủ để cho cô ấy sống phóng túng ở khách sạn sang trọng rồi. . . . ."

Ở khách sạn? Sống phóng túng?

Tô Tô chợt hiểu: thì ra cô gái này đang gạt người đấy.

Ha ha, tốt, tốt vô cùng! Theo đuổi đàn ông là phải dùng bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào! Nhớ năm đó, chị đây trêu chọc thầy Hà căn bản cũng không có nương tay. . . . . Àcc, dường như thầy Hà chính là loại người thích tự bị ngược đãi sao?

=====

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Trâu Già Gặm Cỏ Non 42

Những ngày gần đây của Lão Thẩm thật không mấy dễ chịu, luôn bị vợ dùng mọi phương thức để hành hạ, đứa bé còn chưa có ra đời anh đã trở thành vú em siêu cấp rồi, mỗi ngày hầu hạ tiểu tử tong Tô Tô ăn cơm, bởi cô xem phim thần tượng, buổi tối trước khi lên giường còn phải kể chuyện cổ tích cho cô nghe, còn phải kiêu vũ cho cô nhìn, nhảy vũ điệu Hawaii với váy cỏ, càng khiến cho người ta giật mình ấy là cô thật sự thần kỳ mua được đạo cụ váy cỏ!

Nếu là người nào nhìn thấy bộ dạng mỗi tối của Lão Thẩm, nhất định sẽ phải cười đến động kinh mất thôi!

Loại đau khổ này diễn ra được mấy ngày, lúc bắt đầu tới thời khắc lễ mừng năm mới, lễ mừng năm mới của năm nay cũng không có gì đặc biệt, khắp nơi mọi người mời khách tới ăn cơm rồi tặng quà cho nhau, Tô Tô đã bắt đầu có phản ứng của phụ nữ có thai, nếu gặp phải một chút thức ăn mặn sẽ không nói hai lời, trực tiếp xông ra ngoài nôn mửa. Vì bận chăm sóc cho vợ yêu, Lão Thẩm cũng từ chối rất nhiều cuộc gặp xã giao, chuyên tâm ở nhà chăm sóc bà xã.

Nhưng mà điều khiến người ta giật mình là, lễ mừng năm mới năm nay xuất hiện một số nhân vật mới, sự xuất hiện của người này khiến cho toàn bộ Thẩm gia trên dưới đều thất kinh, nhất là Lão Thẩm cùng Lão bà bà.

Tô Tô nhìn người kia vài lần, tướng mạo của cô ấy rất đoan chính, phong cách càng thêm là trầm ổn lạnh nhạt, mặt mày cùng Lão Thẩm còn có mấy phần giống nhau, chẳng lẽ cô gái này là con gái của Lão Thẩm? Không thể nào! Lão Thẩm cũng mới ba mươi mấy tuổi, cô ấy xem ra cũng có hai mươi mấy tuổi, Lão Thẩm lúc mười mấy tuổi sợ rằng còn chưa có trở mặt thôi. . . . . Nếu như không phải là con gái, vậy thì là em gái?

Ngồi ở trên ghế sa lon, Lão Thẩm nhìn cô gái kia đến mất hồn, mà lão bà bà cũng là bộ dáng cảm khái, cực kỳ lâu, cô gái kia mới mở miệng: "Bác, anh, em đã trở về." Nói xong, cô đưa ánh mắt chuyển qua trên người Tô Tô, nhàn nhạt cười một tiếng, "Vị này là chị dâu đi, nghe nói chị đang mang thai,

chúc mừng."

Tô Tô sững sờ gật đầu, lại thấy lão bà bà hốc mắt đỏ, Lão Thảm . . . . Hình như cũng là, anh đang vỗ vỗ bà vai cô gái kia hai cái, cảm khái nói: "Rốt cuộc đã trở lại, nhiều năm như vậy làm sao em cũng không liên lạc với mọi người?"

Thì ra em gái của Lão Thảm tên là Thảm Niệm An, sau khi bố mẹ Lão Thảm gặp chuyện không may, Lão Thảm bị đưa đến nhà bác, mà cô thì bị đưa đến nhà họ hàng ở nước ngoài, lúc cô mới mười mấy tuổi Lão thảm cũng đã đi tìm, mấy chục năm qua Lão Thảm cũng đi tìm cô mấy lần, nhưng bởi vì cô chuyển nhà quá nhiều lần, mà người họ hàng kia lại qua đời, nghe nói cô có đi theo một bà cụ cùng nhau sống chung, cô cũng nhờ người gửi tin về, nhưng cũng đã rất lâu rồi. Như vậy hôm nay, cô chủ động về tận đây, thật là chuyện không thể ngờ tới được, Lão Thảm mặc dù đối với người ngoài rất là lạnh nhạt, nhưng mà đối với người thân của mình thì vô cùng chân thành, quan tâm. Hôm nay em gái đã trở về, anh làm sao lại không xúc động đây?

Niệm An lấy ra một cái dây chuyền vàng rất tinh xảo, giao cho Tô Tô: "Sợ rằng lúc đứa bé sinh ra em lại không có mặt, cho nên đưa chút quà trước. Đứng rồi, chị dâu, gần đây có thì giờ rảnh không, em vừa mới về, muốn đi dạo xung quanh đây một chút."

Lão bà bà lại lôi kéo cô ấy nói chuyện một lúc lâu, trả lời qua loa mấy câu, Thảm Niệm An mới cùng Tô Tô đi ra cửa. Tô Tô mang cô ấy đi đến trung tâm náo nhiệt nhất ở quảng trường, lại đi miếu thành hoàng cùng khu vui chơi ... , cuối cùng hai người ở ngồi nghỉ ở một quán cà phê. Dọc theo đường đi Niệm An cũng không nói gì nhiều, rất trầm lặng, cho đến lúc này cô mới có vẻ thả lỏng một chút, chỉ là lúc nhìn ra ngoài cửa sổ về mặt vẫn còn rất khắt trương,

Tô Tô không nhịn được hỏi một câu: "Bên ngoài có cái gì? Sao cô lại trông như mất hồn thế."

Niệm An hồi hồn, cười một cái: "Mới vừa rồi còn cho là thấy người quen, sợ hết hồn, thế giới này cũng quá nhỏ. Nhìn kỹ, thì ra là em nhìn lầm."

Bình thường, Những lời nói như thế chắc chắn sẽ ấn dấu một số chuyện cũ vô cùng rối rắm, Tô Tô không nhịn được cũng hướng ngoài cửa sổ liếc mắt nhìn, chợt thấy có một người đàn ông vội vã bước về phía này, nhìn về mặt người đàn ông kia rất là khủng bố , giống như rất tức giận, mà ánh mắt của hắn vừa tầm đối mặt với Niệm An. . . . .

Trong nháy mắt Tô Tô hiểu: không phải là Niệm An nhìn lầm,ánh mắt của cô ấy vẫn còn tình tường lắm!

Cô vội âm thầm cúi đầu gửi tin nhắn cho Lão Thảm—— xuất hiện người uy hiếp, nhanh tới quán cà phê XX!

Cô vừa mới ngẩng đầu, đã thấy người đàn ông đó nắm lấy tay Niệm An muốn lôi đi, vừa lôi kéo vừa nói: "Cô cho rằng chốn ở đây thì tôi sẽ không tìm được cô sao?"

Về mặt của Niệm An lúc này vô cùng bình tĩnh, quả nhiên là an hem, hai người có tính cách tương đối giống nhau. Tô Tô ho một tiếng, khách khí hỏi: "Niệm An, em biết vị tiên sinh này?"

Niệm An chưa kịp mở miệng, người đàn ông kia đã quét mắt nhìn Tô Tô một cái, nói: "Biết, tôi là bạn trai của cô ấy."

Lời vừa nói ra, Niệm An khẽ nở nụ cười: "Một trong." Cô không sợ hãi chút nào nhìn thẳng hắn, thần thái tự nhiên, "Đàn ông của tôi có rất nhiều, mà anh, nhiều lắm cũng chỉ được coi là một trong số đó."

Làm người đứng xem, Tô Tô bị dọa: đây là tình huống gì, dường như. . . . . Cuộc sống tình cảm của Niệm an khá là phong phú. Cô âm thầm lau bàn tay đầy mồ hôi, cố gắng giả bộ không nghe thấy.

Áp lực không khí tụt xuống rất thấp, người đàn ông kia dậm mạnh xuống bàn. Âm thanh kia lôi kéo sự chú ý của mọi người trong quán cà phê, nhiều tiếng chỉ trích vang lên, mà hắn giống như không thấy, nhìn Niệm An tức giận đầy mặt: "Đừng ép tôi, hiện tại ngoan ngoãn đi theo tôi, nếu cô đi thì tất cả tôi đều có thể bỏ qua, chỉ cần cô thể. . . . ."

"Ha ha. . . . ." Niệm An cười lớn giống như nghe được một câu chuyện hài hước, tiếng cười còn đặc biệt dịu dàng, cô nhẹ nhàng đẩy tay người đàn ông kia ra, trong ánh mắt không có chút tức giận nào: "Quá khứ của tôi,anh có tư cách gì để ý đến? Tại sao lại muốn tôi phải thế ? Có cần tôi nhắc nhở anh hay không, chúng ta đã chia tay rồi."

Cô vỗ lên bà vai anh ta một cái, giống như an ủi người bạn nhỏ một, thanh âm dịu dàng: "Trước khi tôi gọi cảnh sát hãy mau cút đi."

Tô Tô xem xét về mặt Niệm An, đột nhiên cảm thấy Niệm An trông thì nhu nhu nhược nhược , thì ra là khí thế mạnh mẽ như vậy, quả nhiên là là người của Thảm gia.

Người đàn ông kia nắm chặt quả đấm, gờ lên, cuối cùng cũng không thể hạ xuống, không phải hắn không muốn, mà là không thể, bởi vì có người đã bắt được quả đấm của hắn.

Tô Tô trong mắt toát ra màu hồng rực rỡ, bởi vì cô nhìn thấy Lão Thảm đẹp trai ngăn cản hành động bạo lực của người đàn ông kia, khí độ vô cùng tuấn tú đúng không!

Niệm An hướng về phía Lão Thảm gật đầu một cái: "Anh, làm phiền anh mời hắn ra ngoài thôi."

Sau khi người đó ra ngoài, Niệm An thờ phào nhẹ nhõm, thân thể cũng đi theo mềm nhũn, ngồi trên ghế salon, về mặt có chút thẹn thùng: "Chị dâu, thực xin lỗi, lần đầu tiên ra ngoài với chị liên gặp phải chuyện không hay như vậy."

Tô Tô nhìn sắc mặt của cô không được tốt, vì vậy đứng dậy ngồi vào bên phía cô, rất hào phóng vỗ vỗ bả vai mình: "Mặc dù không rộng rãi, nhưng là cho em mượn dựa một chút vẫn không có vấn đề."

Nét mặt của cô quá mức hào phóng, khiến cho Niệm An nhìn cũng không nhịn được cười lên, cô theo bản năng dựa đầu qua, nhỏ giọng nói: "Khó trách anh trai lại thích chị như thế."

Khuôn mặt tươi cười của Tô Tô lại phóng to gấp đôi: "Tất nhiên, cười được chị là tam sinh hữu hạnh của anh trai em, anh ấy có tính tình buồn bực như một bình dầu vậy, nếu không có chị ở bên làm ấm i, chắc chắn anh ấy đã phải đi vào bệnh viện tâm thần rồi đấy?" Cô dừng một chút, tiếp tục cười, thanh âm lại nghiêm túc không ít: "Cho nên Niệm An, em cũng giống vậy, chớ để buồn bực ở trong lòng, có chuyện gì có thể nói với bọn chị, lần này em không chỉ đơn giản là tới đưa chút quà cho đứa nhỏ trong bụng chị thôi chứ?"

Niệm An hít thở đều đều, thanh âm cũng mơ hồ: "Mấy ngày nay vẫn nằm mơ, mơ thấy trong vườn trái cây trái cây cũng rớt xuống, rơi trên mặt đất nhanh chóng rửa nát. Còn có người kia vẫn dây dưa, cho nên em chỉ muốn tìm một chỗ tránh một chút, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có chỗ của anh trai ở bên này."

Nói xong, thanh âm của cô đã từ từ biến mất —— nhìn dáng dấp mấy ngày nay quả thật ngủ không ngon. Chỉ là Tô Tô nghe mấy lời này cũng không thể bình tĩnh. Mới vừa rồi Niệm An nói vườn trái cây. . . . . Nếu là cô nhớ không lầm, lúc trước cô ở Thượng hải cũng mơ thấy một vườn trái cây, sau đó lên web tìm thông tin mới biết được đây là mộng có thai. Chẳng nhẽ Niệm An. . . . . Nhưng là trái cây trong vườn cô ấy mơ thấy đã bị thối rửa, đây chính là ý gì?

Buổi tối sau khi thu xếp cho Niệm An xong xuôi, Tô Tô chạy về phòng cùng Lão Thẩm thương lượng. Cô ngồi ở đầu giường, nhìn Lão Thẩm, ý vị lắc đầu: "Lão Thẩm, anh làm anh trai thật sự là quá vô trách nhiệm rồi, sao có thể mấy chục năm vẫn không tìm được Niệm An chứ? Cô ấy mấy chục năm qua đều phải dựa vào chính sức mình, phải chịu bao nhiêu là khó khăn vất vả. Tựa như lần này, nếu không phải ở bên ngoài bị uất ức quá lớn, cô ấy có thể vội vã chạy trở về như vậy sao?"

Lão Thẩm gật đầu: "Cũng may con nhóc này còn biết về nhà, anh cuối cùng cũng coi như là có cơ hội chăm sóc thật tốt cho nó."

"Đúng rồi, " Tô Tô nhớ ra cái gì đó, nắm lấy cổ áo Lão Thẩm "Cuối tuần này em đi bệnh viện khám thai, gọi Niệm an cùng đi đi, anh không cần phải theo làm gì."

Lão Thẩm cau mày: "Vẫn cũng không được, làm chân chạy như mua thuốc, mua đồ, cầm thư này thứ kia. . . . . Việc vặt hãy để cho anh làm, hai người các em đều là phụ nữ đi anh không yên tâm"

Tô Tô đang siết chặt mặt của anh, môi đỏ mọng chủ động đi đến gần hôn một cái: "Lão thẩm thật tốt, nhưng mà vớ còn chú lái xe mà, anh hay đi tham dự tiệc đi, thời gian qua vẫn ở nhà cùng em cũng đã bỏ qua nhiều cuộc gặp xã giao rồi. Em bảo đảm, nếu như có chuyện, em nhất định lập tức gọi điện thoại cho anh."

Cứ như vậy khuyên thật lâu, Lão Thẩm rút cuộc đồng ý.

Tô Tô mang theo Niệm An tới bệnh viện, cô làm như tùy ý nói ra một câu: "Niệm An sắc mặt của cô rất kém, nhanh đi làm kiểm tra, bệnh ít không trị, biến thành bệnh nặng liền nguy rồi."

Niệm An lắc đầu: "Chị dâu, không cần làm phiền, thân thể của em, em biết rất rõ, không có chuyện gì đâu."

Đáng tiếc lời này cô vừa nói ra miệng, Tô Tô đã đem một quyển sổ khám bệnh thả vào trong lòng bàn tay cô, đồng thời đẩy cô hướng phòng khám bệnh để đi tới: "Mặc kệ như thế nào, đi kiểm tra một chút cũng không có hại."

Niệm An nhìn Tô Tô, nhìn một lúc lâu, rút cuộc gật đầu.

Hai người cũng làm xong kiểm tra, ở trên đường trở về, Tô Tô do dự một lúc lâu mới mở miệng hỏi: "Mấy ngày trước, người đàn ông xuất hiện kia chính là cha đứa bé sao?"

Kết quả kiểm tra vừa rồi đúng như tình huống mà Tô Tô đã dự đoán trước.

Tô Tô nhìn Niệm An đang trấn định, không khỏi có chút tức giận: "Người đàn ông kia đuổi theo em tới đây, có phải hay không cũng là vì chuyện này?"

Niệm An lắc đầu: "Không, hần không biết chuyện đứa nhỏ, em không có nói cho hần biết."

Xe đột nhiên ngừng lại, bởi vì có người liều mạng lao ra ngăn ở phía trước xe.

Tô Tô hướng về phía Niệm An miệng lái nhai: "Nhắc tào tháo, tào tháo đến, em cũng nên gặp hần một lát, người đàn ông này có thể đuổi tới tận đây nói rõ hần ta còn để ý tới em, có lẽ. . . . ."

"Không cần!" Giọng nói Niệm An đột nhiên cường ngạnh: "Bác tài xế, bác tiếp tục lái, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, cho dù là đụng chết, có công ty bảo hiểm sẽ giải quyết!"

Giọng điệu này. . . . . tràn đầy oán khí a.

Tài xế nhìn thấy Tô Tô cũng gật đầu, chỉ đành phải hạ quyết tâm, đạp chân ga chạy qua. Một khắc kia hán khăn trương được kỳ: ngộ nhờ thật sự đụng chết người, ông chủ sẽ chịu trách nhiệm chứ?

Tô Tô nhìn ngoài cửa xe, nghi ngờ: người đàn ông này đã làm chuyện gì vậy? cũng đã khiến cho bụng của Niệm An to ra rồi, thế nào mà ngay cả cơ hội muốn được phụ trách cũng không có? Hán đã làm chuyện gì có lỗi với Niệm An?

Niệm An cũng nhìn ngoài cửa xe, cũng không nhìn người đàn ông, ánh mắt của cô có chút mất hồn, mới vừa rồi ở bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói đứa bé rất có thể không giữ được. Mặc dù đã sớm biết cái kết quả này, nhưng nghe lời xác định từ trong miệng bác sĩ cô không khỏi có cảm giác tiếc nuối.

Người đàn ông đứng trước xe kia vẫn như là mọc rễ, mắt thấy xe sắp đụng vào hán, hán vẫn nhìn chăm chú vào cô gái ở trong xe, tức giận dần dần dâng lên: Thảm Niệm An, cô quả nhiên thật ngoan độc!

Vào lúc xe sắp đụng vào người hán, ý chí cầu sinh khiến hán nghiêng người sang bên tránh né. Xe vừa lúc lướt ngang qua người hán, mà cô gái bên trong cũng thoáng lướt qua hán, cô lộ ra một nụ cười đã rất lâu không còn xuất hiện, tựa hồ như miệng mấp máy phát ra âm thanh "Gặp lại". Chẳng biết tại sao, hán đột nhiên cảm thấy sợ.

Bác tài xế cùng Tô Tô cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Tô Tô nắm chặt tay Niệm An: "Nếu như mới vừa rồi hán không có né tránh, thật sự xảy ra án mạng, em còn dám đánh cuộc nữa không."

Niệm An cười: "Sẽ không, hán nhất định sẽ né tránh! Hán có lý tưởng của hán, tuyệt sẽ không mất mạng vô ích ở nơi này. Hơn nữa, hán nếu là thật ngu xuẩn cam nguyện bị xe đụng chết, cũng uống phí em đã từng yêu hán. Hán nhất định phải né tránh, nhất định phải né tránh."

Tô Tô vừa nhìn giật mình: "Tại sao khóc? Không bỏ được hán à? Nếu không chúng ta quay đầu xe trở lại tìm hán, bây giờ còn kịp, hán đoán chừng không thể rời đi nhanh như vậy."

Niệm An rất nhanh lau khô nước mắt, cầm tay của cô nói: "Đừng, em muốn thoát khỏi hán còn không kịp đấy."

Trên đường trở về Niệm An bắt đầu nói đến chuyện của cô và người đàn ông kia. Người đàn ông kia tên gọi là Tiêu Thần, là bạn học của Niệm An, một người thông minh lại rất có sức cuốn hút. Hai người rất nhanh mến nhau, nhưng không biết ba mẹ hán đã giúp hán định một mối hôn sự, là một mối thân tình trong buôn bán. Hán muốn phản đối, nhưng mà Niệm An đã đưa ra lời chia tay trước.

Tô Tô hỏi cô tại sao còn chưa có thử đã buông tha rồi. Niệm An cười cười: "Thanh niên còn chưa dứt sữa thì có bản lĩnh gì phản kháng cùng gia đình? Thay vì cuối cùng bị ném bỏ, không bằng em quăng hán trước."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Trâu Già Gặm Cỏ Non (43)

Tô Tô cùng Niệm An trở lại Thẩm gia, phát hiện trong nhà đang có khách. Đó là một người đàn ông chưa đến bốn mươi, bộ dáng . . . . . Nói thế nào, rất đạo mạo, đứng, năm tháng lắng đọng càng tôn thêm vẻ đạo mạo của hán. Hán thật giống một người, Tô Tô suy nghĩ thật lâu mới nhớ tới hán thật giống Trần Đạo Minh*, có vẻ ngoài làm cho người ta cảm thấy vô cùng đáng tin, thanh âm từ tính mười phần, so với Lão Thẩm cũng không kém chút nào.

*Trần Đạo Minh là một diễn viên của điện ảnh và truyền hình Trung Quốc.

Lão Thẩm không phải đi ra ngoài xã giao ư, vì sao lại cùng người đàn ông này cùng xuất hiện ở nhà?

Tô Tô nghe lão Thẩm giới thiệu mới biết, thì ra hán là Mộ Hữu Thành, là người phụ trách tập đoàn Mộ thị. Mặc dù không biết tập đoàn Mộ thị có bao nhiêu lợi hại, nhưng nghe thấy tên người này cũng biết hán có lai lịch không nhỏ. Tô Tô chào hỏi: "Mộ tổng, ngài thật là tuổi trẻ tài cao, thật hân hạnh gặp ngài."

Mộ hữu thành khẽ mỉm cười, khoe mắt xuất hiện nếp nhăn trên mặt khi cười: "Thẩm phu nhân khen trật rồi, cũng chỉ là tổ tiên phù hộ thôi."

Lời này quá mức khiêm nhường, Niệm An ngẩng đầu nhìn hán một cái, giống như vào tuổi của hán ngồi vào nhận vật số một của tập đoàn, phần lớn nguyên nhân nhất định là ân đức của tổ tiên để lại, nhưng mà hán năng lực của bản thân cũng là không thể khinh thường, dù sao muốn bảo vệ giang sơn của tổ tiên cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Những thứ này nhưng mà, cùng với cô không liên quan, vì vậy cô nói một tiếng xin phép trở về phòng.

Mộ Hữu Thành cũng không để ý, chỉ nói ra một câu: "Tiểu Ngu, sắc mặt của em gái cậu hình như không được tốt."

Tô Tô vội vàng tiến lên nói: "Cô ấy cùng với tôi đi bệnh viện làm kiểm tra, lại bị tôi lôi kéo đi dạo phố, cho nên. . . ." Cô nghịch ngợm le lưỡi với Lão Thâm một cái, quả nhiên thấy Lão Thâm liếc mình một mắt.

Lão Thâm không ngoài dự đoán mà đi tới đây, thể hiện cử chỉ thân mật ôm bả vai của cô: "Em đó, thân thể không khỏe lắm, lại ra ngoài đi lung tung."

Tô Tô đẩy hán một cái: "Mộ tổng ở đây, anh cũng không biết kiểm chế à."

Mộ Hữu Thành phối hợp uống trà, cười nói: "Đúng vậy a, Mộ tổng ở đây, Tiểu Ngu, cậu cũng không biết kiểm chế? Kích thích lão nhân gia tôi đây phải hay không?"

Phụt —— nghe lời nói nhạo bán như thế, Tô Tô không nhịn được cười phun ra ngoài: Mộ Hữu Thành này cũng biết nói giỡn?

Lão Thâm quét mắt nhìn Mộ Hữu Thành một cái: "Mộ tổng, đây chính là gây ông đập lưng ông."

Tô Tô đã nhận ra việc hay, vì vậy không nhịn được hỏi: "Chẳng lẽ Mộ tổng cùng phu nhân của anh ta càng ngọt ngào hơn nữa à?"

Lão Thâm gõ nhẹ vào đầu của cô, áy náy nhìn Mộ Hữu Thành: "Thật ngại quá, Tô Tô cô ấy. . . ."

Mộ Hữu Thành cười nhạt một chút: "Không sao, người không biết không có tội."

Thì ra là vợ của Mộ Hữu Thành đã qua đời mấy năm trước, một mình hán nuôi con gái, mà Lão Thâm nói lấy đạo của người chính là ám chỉ hán cùng với con gái của hán. Mộ Hữu Thành có đứa con gái năm nay cũng được mười lăm tuổi, cùng Mộ Hữu Thành vô cùng thân cận, có lúc vui vẻ cô gọi hán là Lão Mộ.

Tô Tô nhìn bụng của mình một cái, dùng sức lay đầu: "Lão Thâm, anh thật đúng là vô dụng, con gái của Lão Mộ cũng đã mười mấy tuổi rồi, con của anh bây giờ còn chưa sinh ra."

Xác thực có thể so sánh, Mộ Hữu Thành chỉ lớn hơn Lão Thâm có hai tuổi, nhưng mà con gái của hán cũng sắp đến tuổi tìm đối tượng rồi, vậy mà con của Lão Thâm vẫn còn chưa ra đời.

Lão Trầm vuốt đầu của cô nói: "Mấy ngày trước em xem tiểu thuyết không phải có câu ‘Đừng đánh giá con người qua hình dáng bên ngoài sao’ ư, chuyện của chúng ta và họ không giống nhau."

Lời vừa nói ra, Lão Thâm liền gặp họa, hán bị Tô Tô đè xuống ghế sa lon ra sức đánh.

Mà Mộ Hữu Thành cười cười nhường lại không gian cho hai người, hán đi ra ban công, ngồi ở xích đu màu trắng nhìn lên dãy núi xa xa, hán nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ, lúc này mới phát hiện thì ra là ban công bên kia còn có một người, chính là Niệm An.

Niệm An nằm trên trường ki màu trắng, đôi tay đặt ở trên bụng, vẻ mặt không hên an ổn. Mặc dù thời tiết đã từ từ trở nên ấm áp, nhưng nhiệt độ vẫn như cũ không cao. Mộ Hữu Thành nhìn trên người cô không khoát thứ gì, vì vậy cởi tây trang của mình ra, rón rén đắp lên người cô.

Tay vừa rời đi, liền nhìn thấy người đang nằm trên trường ki đã tỉnh, cô lẳng lặng nhìn Mộ Hữu Thành, há mồm nói một câu: "Cám ơn." Nói xong nghiêng đầu đi ngủ tiếp.

Mộ Hữu Thành ngồi ở bên cạnh, thanh âm nhu hòa: "Nhìn sắc mặt của cô không được tốt, đi bệnh viện kiểm tra đi, nếu như. . . ."

Niệm An cũng không có ngời, tròn tròn mắt nhìn tây trang của hán, nhẹ nhàng lắc đầu: "Cám ơn đã quan tâm, tôi đã kiểm tra rồi."

Mộ Hữu Thành thở dài một cái: "Xem ra tay nghề của bác sĩ không được cao, không thể giúp cô trị tận gốc."

Niệm An cười, đứng dậy: "Xem ra y thuật của anh rất cao? Như vậy làm phiền anh kiểm tra dùm tôi một chút."

Mộ Hữu Thành còn làm bộ dáng thật giống như bác sĩ, đưa tay bắt mạch cho Niệm An.

Qua một lúc lâu, hán vẫn chưa chịu buông tay, Niệm An cười: "Mộ tổng, xem ra tay nghề của anh cũng không được cao siêu lắm?"

Mộ Hữu Thành rút cuộc nói lỏng tay, hán nhú chân mảy lại: "Cô có thai, mạch đập không được tốt lắm, Có nguy cơ sảy thai? Tốt nhất cô nên nằm viện theo dõi đi, nếu không đứa bé không dễ dàng giữ được."

Niệm An khiếp sợ, nụ cười yếu ớt trên mặt nhanh chóng vụt tắt, hồi lâu mới đem tây trang trả lại cho hán: "Không nhìn ra anh lợi hại như vậy, nếu như. . . ." Cô trầm mặc một chút, ngẩng đầu lên, nhìn phía xa, "Nếu như tôi nói, đứa bé này không nên giữ?"

"Hình như có chuyện gì xảy ra? Cần người tâm sự sao?" Bộ dạng Mộ Hữu Thành rất trấn định.

Niệm An suy nghĩ một chút: "Tôi quen với một người đàn ông, mang thai đứa bé của hán, nhưng hán đã có gia đình, cho nên tôi nói đứa nhỏ này không thể giữ."

Mộ Hữu Thành lắc đầu: "Nhìn dáng dấp tôi đây chính là người không thích hợp nghe những chuyện này. Cô tiếp tục nghỉ ngơi đi, tôi không quấy rầy."

Giờ khắc này, Niệm An có chút sợ, Mộ tổng này. . . . . Rốt cuộc hắn biết được bao nhiêu. Cô xoay người lại: "Mộ tổng, chúng ta trước kia có quen biết nhau không? Hay là nói, anh cùng với Tiêu gia có quan hệ thế nào? Hay là bạn bè của mẹ tôi?"

Mộ Hữu Thành dừng bước lại: "Tôi xác thực có quen biết vài người họ Tiêu, có điều không giống với người cô vừa nói." Hắn lại ngồi xuống bên cạnh Niệm An, từ trên bàn lấy ra ấm trà rót một ly, đưa cho Niệm An: "Cha mẹ tôi đều là thầy thuốc, cho nên tôi cũng biết sơ sơ về trung y. Uống ly trà đi, thấy cô có việc phiền lòng, vốn là không nên quấy rầy cô, đáng tiếc trong phòng khách anh trai cô cùng với vợ hắn đang ngọt ngào, tôi không khỏi xúc cảnh sinh tình, không thể làm gì khác hơn là tới quấy rầy cô rồi."

"Xúc cảnh sinh tình? Anh và vợ anh xảy ra vấn đề sao?" Niệm An ngồi yên, nhận lấy ly trà trong tay hắn.

"Mấy năm trước cô ấy mắc bệnh ung thư đã qua đời, khi đó tôi bận rộn công việc nên cũng không có thời gian quan tâm đến tình trạng của cô ấy, đến khi tôi phát hiện ra, bệnh cô ấy đã chuyển sang thời kỳ cuối, mấy lần trị bệnh bằng hoá trị, mỗi lần đều rất khổ sở, cuối cùng cô ấy vẫn không qua được. Mới vừa rồi nhìn sắc mặt của cô không tốt, rất giống với sắc mặt của cô ấy khi đó, mới đầu không tốt dần dần sắc mặt ngày càng tệ hơn, nếu khi đó tôi phát hiện kịp thời, có lẽ bệnh của cô có thể không chế được. Cho nên, người trẻ tuổi, phải biết quan tâm đến bản thân nhiều một chút."

Nghe chuyện xưa như thế, Niệm An có chút xúc động, cô cũng không còn đề phòng, cùng hắn thật lòng trò chuyện giết thời gian: "Rất xin lỗi, đã làm anh nhớ đến chuyện đau lòng."

Mộ Hữu Thành chỉ chỉ ly trà trong tay cô, ý bảo cô uống trà, đồng thời cười đến ôn hòa: "Không sao, tất cả đều đã qua rồi. Thời gian là liều thuốc tốt nhất, lúc ấy có lẽ rất khổ sở, nhưng một tháng, hai tháng, một năm, hai năm. . . . . Quá khứ hay nỗi đau, cũng đều sẽ nhạt đi."

"Sẽ nhạt đi sao?" Niệm An trở về chỗ ngồi xuống, chợt cười lên, "Đúng vậy, sanh ly tử biệt cũng có thể từ từ quên, thì có cái gì không thể đây?"

Càng về sau hai người càng nói chuyện rất hợp ý, cho đến Tô Tô gọi bọn họ ăn cơm, mới ý thức được họ đã nói chuyện qua nhiều giờ. Niệm An hướng hắn cười cười: "Tiền bối, cảm ơn lời khuyên của anh."

Mộ Hữu Thành làm động tác giả vờ vuốt chòm râu: "Trẻ con thật là dễ dạy."

Mộ Hữu Thành đi công tác đến đây, thuận tiện ghé thăm Lão Thẩm, cho nên sau khi dùng bữa tối xong liền rời đi, nghe nói là đi Nam Phi bàn chuyện làm ăn.

Buổi tối lúc đi ngủ, Tô Tô ôm chăn chuẩn êm đến phòng của Niệm An, cùng cô chen lẫn trên giường.

Niệm An hoảng sợ giật mình: "Chị không sợ anh trai đến kéo chị về àh?"

Tô Tô há hê cười: "Hắn mới vừa bị chị đánh một trận, hiện tại đang hoảng hốt. Đúng rồi Niệm An, người đàn ông kia có tới đây đưa với em nữa không?"

Niệm An giúp cô sửa sang xong, lúc này mới lên tiếng: "Buổi chiều hắn gọi đến mấy cuộc điện thoại, cũng nhờ Mộ tổng giúp em nhận, sau đó. . . . . Cũng không thấy gọi nữa."

Như vậy thì xong rồi? Tô Tô giật mình: "Hắn sẽ không cho là em cùng Mộ tổng lén phét chứ."

Niệm An cười cười: "Nếu như hắn nghĩ như vậy cũng tốt."

Tô Tô sờ sờ đầu Niệm An: "Em gái, không sao, người này không được thì tìm người khác, phụ nữ vừa xinh đẹp vừa đáng yêu như em thì thiếu gì đàn ông thích, đúng rồi, mẫu người của em như thế nào, chị sẽ giúp em lưu ý." Cô suy nghĩ một chút, lại hỏi, "Em có ngại đàn ông góa vợ, lại có con không?"

Niệm An nghi ngờ nhìn cô: "Chị hỏi cái này làm gì?"

Tô Tô cười hắc hắc đứng lên: "Thật ra thì chị cảm thấy em cùng Mộ tổng rất thích hợp, buổi chiều các người không phải còn trò chuyện rất tốt ư, nhưng mà hắn đã có một đứa con gái mười mấy tuổi, nếu như em thật muốn cùng hắn ở chung một chỗ, chỉ sợ sẽ gặp không ít phiền phức."

Niệm An rất nghiêm túc hỏi: "Chị dâu, anh ta có nói qua. . . . ."

Tô Tô nhún mày: "Nói qua cái gì?"

"Nói chị rất có thiên phú biên kịch a." Niệm An cười rộ lên.

Cửa phòng của Niệm An mở ra một khe nhỏ, rất nhanh liền xuất hiện bóng dáng của Lão Thẩm, chỉ thấy hắn cười nói: "Anh lại là cảm thấy cô thích hợp làm bà mai, về sau giúp em mở một công ty môi giới hôn nhân, bảo đảm buôn bán thịnh vượng."

Tô Tô núp ở bên người Niệm An, oán hận nhìn Lão Thẩm, cá giận nói: "Lão Thẩm thôi, Niệm An em nói xem có nên đem Lão Thẩm ra đánh đòn không, anh của em luôn nói xấu chị, không được tối nay chị nhất định phải ngủ cùng em. . . . ."

Nhưng cô đâu phải là đối thủ của Lão Thẩm, rất nhanh Lão Thẩm đã xách cô trở về gian phòng.

Bọn họ đi đã lâu, Niệm An vẫn còn cười, cô nhớ khi còn bé anh trai là người thâm trầm rất ít nói, cũng không biết nói đùa, hơn nữa đặc biệt thích đánh nhau, người ngoài đều nói hần lạnh lùng. Chỉ là lần này Niệm An trở về tìm anh trai, lại phát hiện tính tình của anh đã thay đổi không ít. Có lẽ phần lớn là nhờ công lao của chị dâu. Bọn họ trở thành một đôi, thật là làm cho người ta hâm mộ.

Vài ngày sau, đứa bé của Niệm An vẫn không giữ được, là Tô Tô cùng với Niệm An đi bệnh viện làm phẫu thuật. Họ không dám cho Lão Thẩm biết, với tính khí này của hần, nếu biết chuyện này, hần sẽ đào sâu ba thước đem cha của đứa bé bắt tới hành hung một trận, không làm cho hần bán thân bất toại thế không bỏ qua?

Nhưng họ không biết, thật ra thì một ngày kia, cổ phần của Tiêu gia xuất hiện biến động, kinh nghiệm cho biết cô phần đột nhiên rớt giá, cuối cùng sau khi bình tĩnh lại, đoán chừng là bị đối thủ ám hại, tổn thất hơn tỷ. Tiêu gia phái người tra xét thật lâu, nhưng cũng chỉ tra được một công ty sản xuất ví da, chỉ biết là công ty này được đăng ký ở Hongkong. Sau đó Tiêu gia gặp không ít vấn đề khó khăn, làm người của Tiêu gia, Tiêu Thần cũng bị điều đến Tổng Công Ty, mãi lo cuộc sống không có thời gian để dây dưa cùng Niệm An.

Đĩ nhiên những điều này để nói sau, ở bệnh viện, sau khi phẫu thuật xong, Tô Tô nhìn bác sĩ đỡ Niệm An đi ra, cô không tự chủ rơi nước mắt.

Niệm An hỏi cô khóc cái gì.

Cô nói: "Có đau lắm không."

Niệm An gật đầu: "Đau chết, chỉ là mấy tháng nữa chị sinh con lúc đó còn đau nhiều hơn, chị phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Tô Tô càng khóc dữ tợn: "Cái tên Tiêu thần đó, chị mong hần sinh con không có lỗi đấy!"

Niệm An vội vàng che miệng của cô, đồng liếc mắt nhìn xung quanh. Đây chính khoa phụ sản, người đến người đi đều là phụ nữ có thai, vừa nghe đến lời này, nhất thời mắt lạnh lẽo nhìn tới. . . . .

Mà giờ khắc này, Lão Thẩm cùng Mộ Hữu Thành đang đứng cách bọn họ không tới 100m, Lão Thẩm vô cùng thê thảm mà quay đầu đi: "Lão Mộ, anh làm chứng cho tôi, đây tuyệt đối không phải vợ tôi."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Trâu Già Gặm Cỏ Non (44)

Thì ra Mộ Hữu Thành từ Nam Phi trở lại, đặc biệt ghé thăm. Lúc đó vừa đúng Lão Thẩm điều tra ra được tên tiểu tử Tiêu Thần đã làm chuyện có lỗi với Niệm An, vì vậy liên kết với công ty của Mộ Hữu Thành làm cho Tiêu gia bị tổn thất nặng nề, hai người nhìn chiến lợi phẩm bắt đầu phân chia theo tỉ lệ 6-4. Dĩ nhiên, Lão Thẩm sáu, Mộ tổng bốn. Đối với tỷ lệ này, Lão Thẩm dĩ nhiên là cười ha ha, nhưng mà thời điểm hần còn chưa kịp cười, Mộ tổng cường điệu —— Lão Thẩm chưa một ít phần cho em cậu, phân chia cho điều đấy.

Đến cuối cùng tỉ lệ phân chia như sau: Mộ tổng bốn, Niệm An ba, Lão Thẩm . . . . Ba!

Cũng may Lão Thẩm nghĩa khí không tính toán, hơn nữa Mộ tổng lao tâm lao lực cũng rất trọng nghĩa, vì vậy Lão Thẩm cũng không so đo nhiều ít, thật ra thì hần cũng tính sẽ cho tiền để em gái xài vật, cái khoản tiền này tới thật đúng lúc.

Hai người giải quyết mọi chuyện xong, liền cùng nhau đi bệnh viện đón hai người phụ nữ gốc này. Nói họ gốc thật đúng là gốc, cho là người khác không biết mấy ngày nay sắc mặt Niệm An rất kém, hà cớ gì còn giúp Tô Tô đi khám thai? Cho là không dùng tài xế của mình thì mình không biết cho người theo dõi để tra ra là bệnh viện nào hay sao? Thật là gốc!

Sau đó nghe câu “Chúc phúc” của Tô Tô trước mặt mọi người, Lão Thẩm thật là căng thẳng, trong lòng cuồng loạn, sau đó quả quyết quay đầu sang chỗ khác, trong ánh mắt chính là "Người này người nào, tôi thật không biết".

Trong xe Lão Thẩm, ghế trước là Mộ tổng, ngồi phía sau là hai người phụ nữ. Thời điểm tất cả mọi người đang trầm mặc, nhiệm vụ làm không khí trở nên tích cực liền rơi xuống trên người Tô Tô, cô vô cùng bất đắc dĩ, đã dấu giếm, giữ bí mật để tiến hành công việc này rồi, nhưng vẫn là không thể tránh được lòng bàn tay của hần, bây giờ bị hần bắt được ngay tại bệnh viện, hần cũng biết hết rồi, giờ phải làm sao? Thì phải thành thực chứ sao.

Vì vậy Tô Tô mở miệng: "Cái đó Lão Thẩm . . . ."

Lão Thẩm trả lời: "Cái đó Lão Thẩm không có ở đây."

Tô Tô nhận: "Cái này Lão Thẩm . . . ."

Lão Thẩm được voi đòi tiền: "Cái này Lão Thẩm bạn lái xe, đang vội!"

Lửa giật của Tô Tô bùng phát: "Em chỉ nói một lần, nghe hay không là tùy anh, Niệm An cô ấy. . . . ."

Niệm An trừng mắt lên: "Em tới bệnh viện phá thai."

Tô Tô mới vừa tích lũy khí thế, trong nháy mắt bị xù xuống nhưng bong bóng xì hơi, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Chẳng lẽ là Mộ tổng khí thế quá mức ôn hòa, cho nên bọn họ mới không nghĩ hần có uy hiếp hay ảnh hưởng gì?

Lão Thẩm thì không nói, hần đã cùng kẻ vai chiến đấu giải quyết Tiêu gia, cho nên đối với chuyện của em gái, nói cho Mộ tổng biết cũng không sao. Niệm An cũng không còn vấn đề gì, cô ấy không phải đã từng tâm sự hết mọi chuyện cho hần nghe sao, cho nên việc hần tới bệnh viện làm cái gì cũng không có gì lạ.

Khó khăn nhất chính là Tô Tô, dọc đường đi cô luôn nghĩ cách làm thế nào để trấn an Lão Thẩm, làm sao nói hết sự thật cho Lão Thẩm nghe, kết quả hiện tại. . . . . Cô dễ dàng sao?

Trở về nhà, Tô Tô buồn bực, nói bụng không thoải mái, nhất định phải ăn bánh chưng ở cửa hàng Ngũ Phương, yêu cầu là phải nóng hổi, nguội một chút cũng không được. Lão Thẩm không còn cách nào, chỉ có thể chạy đi ra ngoài mua, tất nhiên sẽ không có cơ hội cùng em gái nói chuyện cho rõ ràng.

Tô Tô đỡ Niệm An vào phòng, nhìn Mộ tổng trong phòng khách nói: "Thật ngại, Mộ tổng, thân thể em hơi bất tiện, anh giúp em chăm sóc Niệm An một lát, em sẽ trở về nhanh thôi."

Trước khi rời đi, Tô Tô nhìn về phía Niệm An nháy một cái mắt, giống như đang nói: Chị dâu chỉ có thể giúp em tới đây.

Niệm An cười: "Chị dâu thiệt là, anh là khách còn nhờ anh chăm sóc tôi, anh giúp tôi rót một chén trà là được rồi."

Khỏe miệng Mộ Hữu Thành không nhận được cong lên: Cô gái này thoát nhìn có vẻ lạnh lùng cao quý theo kiểu khó gần, nhưng sau khi tiếp xúc lại phát hiện cô cũng rất bướng bỉnh.

Hần cẩn thận rót một chén nước nóng, đặt ở bên miệng thổi nguội.

Cô ngẩng đầu nhìn cùng lúc Mộ tổng đưa chén nước qua, nhìn thấy dáng vẻ mặt hờn của cô có chút nghi ngờ, hỏi: "Đang suy nghĩ gì đấy, sao giống như người mất hồn?"

Niệm An vô cùng nghiêm túc nói: "Tôi không nghĩ anh sẽ thổi hơi vào trong cốc, nghĩ đi nghĩ lại, tôi cảm thấy mình không nên uống sẽ an toàn hơn."

Mộ Hữu Thành đem chén nước đặt ở trên tủ đầu giường, hai tay tùy ý đặt ở bên giường, đồng thời thân thể càng ngày càng thấp, ánh mắt nhu hòa nhìn thẳng Niệm An.

Một người đàn ông không thân lắm đột nhiên tới gần, hơn nữa dáng vẻ giống như là muốn bức hôn, bao nhiêu đó thôi cũng khiến Niệm An có chút kinh hoàng, con mắt cô khẽ nhếch: "Tôi chỉ đùa với anh thôi, đưa nước cho tôi."

Lúc nói chuyện, Mộ Hữu Thành ngồi không xa lắm, hần thổi một hơi, hơi thở kia phả vào trên mặt Niệm An, cô cau mày, vừa đúng mở miệng trách cứ hành vi lưu manh của hần, lại nghe hần mở miệng: "Buổi trưa ăn xong đã đánh răng rồi, vẫn còn có mùi sao?" (muốn ới >.<)

Àh. . . . . thì ra hần tương kế tựu kế! Người đàn ông này thủ đoạn cũng không ít.

Sau đó Mộ Hữu Thành cũng không nói đùa nữa, đành hoàng ngồi ở ghế bên cạnh.

Giờ phút này tâm tình Niệm An buông lỏng không ít, thời điểm cô làm giải phẫu tâm tình rất khẩn trương, lúc đi ra như người mất hồn, nếu như không có chị dâu cùng với bọn họ, cô thật không biết mình sẽ làm thế nào. Cho đến giờ phút này cô không ngại từ chối một người, thậm chí có thời điểm ra tay không lưu tình, đã thương người lại không có cảm giác đau lòng, nhưng lần này, cô giống như tiếc nuối một điều gì đó. Loại tiếc nuối này ở thời khắc cô một mình không chút lưu tình mà thấm vào xương vào máu của cô, cắn vào trái tim của cô khiến cô đau đớn, cộng thêm nỗi đau ở nửa người dưới nỗi đau càng lúc càng tăng thêm.

Cô uống một hớp nước: "Mộ tổng ở Nam Phi anh buôn bán cái gì?"

Mộ Hữu Thành nhìn cô thoáng chút đắm chiêu: "Đi theo một nhóm nghiên cứu, tính toán cùng bên kia buôn bán kim cương." Niệm An hiển nhiên không để tâm vào những chuyện này, nhưng hần vẫn là tiếp tục nói ra, "Vốn là không có ý định đi, nhưng vì sắp tới là sinh nhật của nha đầu, mấy năm nay nó oán trách nói tập đoàn của bố kinh doanh mặt hàng xa xỉ, nhưng chất lượng của viên kim cương còn không bằng một công ty nhỏ. . . . . Con bé ấy, tuổi còn nhỏ, nhưng lại thích đeo kim cương đầy tay, quả thật chính là một kẻ hám tiền đấy."

Niệm An cười: "Vậy anh đang chuẩn bị nhẫn kim cương cho sinh nhật con gái sao?"

Mộ Hữu Thành lắc đầu: "Mang về một viên kim cương, còn có một ít đặc sản Nam Phi, định chuẩn bị hai phần quà tặng, để cho con bé chọn một thứ. Một là tượng gỗ, một là chiếc nhẫn kim cương. Nhưng bên trong tượng gỗ ẩn dấu một viên kim cương còn lớn hơn."

Niệm An quét mắt nhìn hần một cái, cười: "Thật là một ông bố có tâm kế."

Đang cười, một giây sau, trước mắt cô xuất hiện một cái trứng có điêu khắc hoa văn bằng màu? Cô nhìn cẩn thận mới xác định đây là tạo hình giống như quả trứng, không khỏi nghi ngờ: "Đây là cái gì?"

Mộ Hữu Thành đem đồ vật đặt ở trong lòng bàn tay của cô: "Là trứng đà điểu Nam Phi, cô nhìn kỹ một chút hình vẽ phía trên là cái gì?"

Nghe lời của hần, Niệm An nhìn kỹ hình vẽ hoa văn trên trứng, đồng thời xoay một vòng, cái này giống như là hình vẽ người thiếu nữ lộ nhũ hoa, màu da trắng sáng, nhìn qua bấp thịt rắn chắc. Cô đang nhìn kỹ, Mộ Hữu Thành chợt nói: "Có cảm thấy cô ấy có điểm giống một người?"

Niệm An đem lực chú ý đặt ở gương mặt, nhìn thật lâu mới nghĩ đến: "Àh, quả thật có chút giống Thang Duy, chỉ là hình vẽ so với phim 'Sắc Giới' hào phóng hơn nhiều."

Mộ hữu thành cười theo, giọng nói càng lúc càng nhu hòa: "Tôi lại là cảm thấy cô gái trên đây thật giống cô."

Trứng đà điểu có hình vẽ này được tặng cho Niệm An, dĩ nhiên trừ lần đó ra còn có không ít trứng đà điểu, không có trải qua nghệ thuật gia công, có thể lấy ra chiên nấu xào, nghe nói giá trị dinh dưỡng rất phong phú.

Thời điểm Tô Tô thấy những cái trứng kia, cô chạm nhẹ vào cánh tay Niệm An một cái: "Dinh dưỡng thật phong phú, không phải là đặc biệt cho em để tắm bổ thân thể sao?"

Thân thể của Niệm An cũng đã hồi phục rất tốt, cô nhìn trứng đà điểu lớn gấp bốn, năm, thậm chí mười lần trứng bình thường, mắt hần: Vị Mộ tiên sinh thật đúng là thú vị, đi một chuyến Nam Phi, mang về một đồng trứng, hần cũng không ngại quà tặng quá nặng sao? Hạng hàng không không thấy bất tiện sao? Vận chuyển đâu rồi, hần cho là bà chủ nhà đi chợ mua thức ăn sao. . . . . Thật là kỳ lạ. Còn nữa, nào có ai lấy trứng làm lễ vật bao giờ, hần muốn nổi bật hay thật sự là khẩu vị quái đản đây?

Nhưng không thể không thừa nhận, trứng của hần ở một khoảng thời gian rất dài làm cho người ta không thể quên.

Niệm An không thể ở lâu, bà nội nuôi dưỡng cô lớn lên cần cô chăm sóc, trước khi đến đây mặc dù cô có tìm một người làm thay cô chăm sóc cho nội một hai tháng, nhưng vẫn là không yên lòng. Vì vậy sau khi thân thể khôi phục hoàn toàn liền muốn quay về nhà.

Tô Tô dĩ nhiên không muốn Niệm An đi, cô thật vất vả mới tìm được anh trai, đến hôm nay vẫn chưa chơi được bao lâu thì muốn rời đi, một cô gái còn phải chăm sóc thêm một người lớn tuổi, sẽ rất cực khổ.

Vì vậy Tô Tô hết sức giữ Niệm An lại.

Lão Thẩm cũng thế, hần nói có thể cho người đến chăm sóc cho bà nội của Niệm An, như vậy Niệm An cũng không cần lo lắng.

Niệm An ôm hai người bọn họ một cái: "Được rồi, anh, chị dâu, em hiểu anh chị thương em, nhưng nhiều năm nay sống như vậy đã hình thành thói quen. Hơn nữa bà nội đã lớn tuổi, không thích đến chỗ khác. Công việc, cuộc sống của em đều ở bên kia, nếu lập tức từ bỏ, thật đúng là cảm thấy đáng tiếc đấy. Có điều anh chị yên tâm, khi nào rảnh rồi em sẽ sang đây thăm anh chị."

Cô cùng Lão Thẩm tính cách rất giống nhau, một khi đã quyết định chuyện gì thì không bao giờ thay đổi, mặc cho ai nói thế nào cũng điều vô dụng. Bắt đầu dĩ, vợ chồng Lão Thẩm không thể làm gì khác hơn là để cô rời đi, chỉ là trước khi đi, Lão Thẩm đưa cho cô cái thẻ, bên trong chứa một ít tiền, nói là cho cô tiền tiêu vặt.

Về phần trong thẻ có bao nhiêu tiền, phải đợi thật lâu về sau Niệm An mới có thể phát hiện.

Buổi tối, thời điểm Tô Tô cùng Lão Thẩm nói chuyện phiếm, cô hỏi thử xem bên trong tám thẻ kia đến cùng là có bao nhiêu tiền, Tô Tô giơ ra một đầu ngón tay: "Lão Thẩm, có hay không một trăm vạn?"

Lão Thẩm cầm ngón tay của cô lấy thêm 3 ngón nữa.

Tô Tô giật mình: "Bốn trăm vạn?"

Lão Thẩm lắc đầu: "Nhân thêm với mười."

"Bốn trăm ngàn?" Tô Tô tròn to hai mắt, "Lão Thẩm, rốt cuộc thì anh có bao nhiêu tiền? Anh đi cướp ngân hàng há."

Lão Thẩm vô cùng "Khô não" trầm tư một chút: "Không phải là cướp ngân hàng, cái này là từ Tiểu gia giành được."

Về phần lão Thẩm có bao nhiêu tiền, đây là một vấn đề làm cho người ta vô cùng nhức đầu, bởi vì hần nói hiện tại hần cũng không rõ lắm, vài ngày sau đó, Tô Tô chợt rất có hứng thú muốn biết, cho nên lão Thẩm đem cổ vấn quản lý tài sản cá nhân của hần nói rõ cho Tô Tô nghe, trời ạ, chỉ là những quỹ đầu tư, cổ phiếu thì có một đồng thật to. Trên căn bản tất cả tập đoàn lớn công ty hần điều có mua cổ phần. Hơn nữa nhà cửa bất động sản, nếu chỉ tính thu nhập của những khoản đó, mỗi năm Lão Thẩm thu về khoảng vài nghìn vạn. Hần còn gửi tiết kiệm. . . . . Ngân hàng Công Thương, ngân hàng xây dựng, ngân hàng Trung Quốc đó là ngân hàng trong nước, còn ngân hàng nước ngoài nói thì dụ như ngân hàng Thụy Sĩ, ngân hàng Scotland, ngân hàng Hoa Kỳ, ngân hàng Fuji Nhật bản. . .

Cổ vấn quản lý tài sản gấp cuốn sổ trong tay lại, cười nhạt: "Thu nhân, hôm nay bấy nhiêu thôi, ngày mai tôi sẽ giải thích tiếp những bộ phận tài sản khác của Thẩm tiên sinh."

Tò Tò im lặng triệt để rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Trâu Già Gặm Cỏ Non (45)

Bụng của Tò Tò càng ngày càng lớn, dĩ nhiên toàn thể nhà họ Thẩm đều coi cô như bà cô mà hầu hạ, hễ cô muốn ăn cái gì, Lão Thẩm cho dù phải lên trời xuống biển cũng phải mua về cho cô.

Hôm nay, Tò Tò xem tiết mục nữ thực chiếu trên ti vi nói về cách ăn con hào, bỗng nhiên cô chợt cảm thấy thèm ăn, đặc biệt muốn ăn hào tươi, tốt nhất nên là loại hào vừa mới được đánh bắt, còn chưa qua gia công xử lý. Buổi tối không ngủ được, lúc cô tỉnh lại lại chẳng thấy người đàn ông bên cạnh mình đâu? Hừ, anh còn có thể đi đâu được chứ? Tò Tò ra khỏi phòng đi hỏi quản gia.

Quản gia nói, ông chủ đã ra ngoài một tiếng trước rồi.

Đang đêm khuya mà đi ra ngoài? Chẳng lẽ là thật sự không nhịn được nỗi khổ sinh lý, cho nên đi ra ngoài tìm vui? Sắc mặt Tò Tò nghiêm túc gọi điện cho Lão Thẩm, không nhắc máy. Cô đề xuống lửa giận gửi một tin nhắn: Đi đâu thế, công ty à?

Quản gia khuyên cô nên trở về phòng nghỉ ngơi, còn nói là ông chủ sẽ trở về rất nhanh thôi.

Tò Tò rất nghe lời trở về phòng, ngồi trên giường chờ điện thoại của Lão Thẩm. Chờ thật lâu, bắt đầu suy nghĩ vớ vẩn, chẳng lẽ Lão Thẩm thật . . . .Đi ăn vụng? Thời gian này cô đã nghe quá nhiều chuyện về đàn ông đi ăn vụng trong lúc vợ mình đang mang thai, bây giờ cô căng thẳng đến mức kì cục. Một lũ đàn ông nửa người dưới đều là động vật, Lão Thẩm nhà mình cũng không ngoại lệ, không đúng, nhu cầu về cái mặt kia của Lão Thẩm nhà mình còn khủng bố hơn —— Điểm này Tò Tò đã tự mình trải nghiệm qua.

Là kẻ nổi bật trong cái đám động vật nửa người dưới, anh có thể nhịn được ba bốn tháng không chạm vào phụ nữ được hay sao? Mặc dù cô tin tưởng sự tự chủ của Lão Thẩm rất mạnh, nhưng mà lỡ như anh đi ra ngoài gặp phải một cô gái cực kỳ quyến rũ thì sao, rồi lỡ như cô ta dùng mọi cách trêu chọc thì sao, dù sao gã đàn ông nhà cô cực kỳ có ma lực hấp dẫn —— Điểm này Tò Tò cũng đã tự mình trải qua. Buổi tối đêm khuya, nam nam nữ nữ, dễ dàng nảy sinh tình cảm đến mức nào hử . . . . Nếu như gặp phải hoàn cảnh cùi khô bốc lửa như vậy, còn có thể không xảy ra chuyện được à?

Tò Tò cảm thấy mình mà cứ tiếp tục nghĩ như thế nữa chắc chắn sẽ nổi điên mất, vì vậy cô rời giường lên mạng lướt web một chút, không đọc thì còn tốt, vừa mới nhìn một cái thì cô liền thấy một bài post cực kỳ nóng hổi, tên bài đó là : ‘Chồng tôi có hẹn với tiểu tam, tôi liền bí mật đi theo sau bọn họ!’ Cô vội vàng tắt máy vì tính, trong lòng cả giận nói: Xí, xí ,xí nhất định là cách mình mở không đúng rồi.

Đáng tiếc hai chữ tiểu tam trong đầu cô quạt thành một trận bão, khiến cho cô nôn ra một trận lên xuống, nôn xong một trận, cô bủn xỉn nghĩ: Có gì đặc biệt đâu chứ, đọc thì đọc.

Xem một mạch những gì chủ post mới cập nhật, thì ra là chủ bài post sắp đính hôn cùng với người đàn ông của cô ta, nhưng mà người đàn ông đó lại đi ăn vụng, lại không hề có sự báo trước nào. . . .Không có sự báo trước nào!

Tò Tò thật muốn phát điên, cô lập tức gọi điện thoại cho Tiểu Bạch .

"Tiểu Bạch , cậu đã về chưa? Há, về rồi à, tại sao không nói với mình một tiếng chứ? Ủ, vừa tới à. Vậy thì thật là tốt, cậu đừng có đến kí túc xá nhé, sang nhà mình đi. Tiền taxi mình trả. . . Không biết tại sao, hôm nay mình đặc biệt nhớ cậu, Tiểu Bạch thân yêu à, cậu mau đến đây đi." Cô vừa sến sảm nói chuyện với Tiểu Bạch , vừa le lưỡi một cái: Tiểu Bạch , mình thật sự rất nhớ cậu mà, cho nên mình cũng muốn cậu mất ngủ theo mình luôn!

Sau nửa giờ, Tiểu Bạch đang ngậm một cái đùi gà đã đến nơi, Tò Tò tự mình mở cửa, ngoài sự dự đoán một cách hợp lý đó là, Mạc Tiểu Lam cũng đến cùng với cậu ấy.

Tiểu Bạch càng ngày càng trắng ra, hiển nhiên là đợt lễ mừng năm mới vừa rồi sống rất dễ chịu, quan trọng nhất là đầy đặn không ít, ngực hình như cũng to thêm không ít nhỉ? Chắc chắn trong đó phải có công lao của Mạc Tiểu Lam rồi.

Lần này cuối cùng Tò Tò cũng yên tâm được một chút, người ta trong những hoàn cảnh đặc biệt thường dễ dàng suy nghĩ lung tung, mình phải kéo thêm một hai người nữa cùng xuống nước cho vui!

Ánh mắt của Tiểu Bạch lướt đến bụng của Tò Tò, cười hi hi nói: "Mới có bốn năm tháng thôi. Xem ra con của bọn mình phát triển rất tốt đấy nhì."

Tô Tô vuốt ve cái bụng, nhíu mày cười: "Bé con, đến chào mẹ nuôi số một của con đi! Chúc mừng phát tài, lì xì lấy ra đây."

Tiểu Bạch bị dọa đến mức lui về phía sau một bước dài, rơi vào trong ngực của Mạc Tiểu Lam: "Không phải chứ, nó vẫn còn chưa thành người á, lấy lì xì cái quái gì chứ. Tô đại gia, cậu không cần độc ác với mình như thế! Mình với Mạc Tiểu Lam là người nghèo mà, cậu nỡ bóc lột tội mình thế ư, quá ư là không có nhân đạo."

Tô Tô nằm xuống ghế sofa, cúi đầu nở nụ cười: "Cậu phải biết là mình đơn giản đến mức nào mới có thể để lại vị trí mẹ nuôi số một cho cậu chứ, chỉ dựa vào phần tình cảm bạn bè này thôi, cậu để lại chút máu cũng có sao đâu. Hơn nữa, chờ đến lúc con của cậu và Tiểu Lam sinh ra, mẹ nuôi tôi đây mà còn bạc đãi với con cậu ư? Thật đúng là có qua có lại. . . . ."

Lúc bắt nạt Tiểu Bạch, tâm trạng của Tô Tô rất tốt, Mạc Tiểu Lam đứng một bên xem, không thèm xen vào, cũng lười mà xen vào: Xen vào cái khi ấy, hai cô gái này tự tiêu khiển mà đầu khẩu với nhau, nói không chừng đến lúc đó lại lôi một đồng bao lì xì không ra thật nhét tới nhét lui ấy!

Rất nhanh, một mình Mạc Tiểu Lam đến phòng khách ngủ, mà Tô Tô lại kéo theo Tiểu Bạch đến phòng ngủ chính tiếp tục thảo luận về vấn đề bao lì xì.

Sau khi vào phòng, Tô Tô mới thần thần bí bí hỏi Tiểu Bạch: "Cậu về nhà ăn tết với Mạc Tiểu Lam không xảy ra chuyện gì à? Chú và di vẫn không phát hiện ra à?"

Tiểu Bạch đã gặm hết đuôi gà rồi, đang tìm khăn giấy khắp nơi, cô quay đầu lại liếc mắt nhìn: "Làm sao có thể không biết? Mình với Tiểu Lam . . . Thiếu chút nữa thì thành bỏ trốn. Chỉ là khả khả, mình luyến tiếc bỏ với dì lắm, không có cách nào cả, Mạc Tiểu Lam lại dẫn mình về nhà. Mình và anh ấy đều bị ba cảm tức ba ngày."

Đây mới là một đôi uyên ương số khổ á. Ba của Mạc Tiểu Bạch tái hôn với mẹ của Mạc Tiểu Lam, trước kia Mạc Tiểu Lam cũng không mang họ Mạc, sau này mẹ của cậu ta sửa họ. Cho nên Tiểu Bạch cùng Tiểu Lam là anh em không chung huyết thống. Nhưng mặc kệ như thế nào, trên mặt pháp lý hai người vẫn còn là anh em, nếu như hai người ở cạnh nhau, đó chính là loạn luân. Sao bố Mạc có thể không tức giận cho được?

Tô Tô vuốt vuốt đầu của Tiểu Bạch: "Vậy sau đó thì sao, hai người các cậu làm thế nào mà trốn ra được?"

Tiểu Bạch chột nở nụ cười ngọt ngào: "Cậu không có biết đâu, thế mà Mạc Tiểu Lam dám bỏ từ cửa sổ qua đấy, đó là tầng mười chín đấy, nếu lỡ sơ ý một chút, cái mạng nhỏ cũng đi đời nhà ma. Hôm đó chính mắt mình nhìn thấy anh ấy bò vào từ cửa sổ, mình thật sự cảm thấy ngu người luôn. Mình chỉ nghĩ đến một vấn đề duy nhất là như lúc Mạc Tiểu Lam trèo xuống trượt chân rồi bị rơi xuống thì sao, chết sớm rồi, mình nên làm thế nào đây? Mình nghĩ một lúc lâu thì nghĩ ra đáp án. . . . ."

Mạc Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn Tô Tô, thái độ đặc biệt kiên quyết, Tô Tô nghĩ cô ấy nhất định sẽ đi cùng Mạc Tiểu Lam. Sau đó đúng như trong kịch bản, hai người nói với chú dì là có chết cũng muốn ở bên nhau, sau đó chú dì sẽ không còn cách nào khác, chỉ đành phải chấp nhận. . . . .

Giọng Tiểu Bạch vang vang: "Nếu như anh ấy mà chết, mình sẽ tiếp tục sống thật tốt, nói không chừng sẽ gả cho một người đàn ông trung thực, sau đó cứ như vậy sống cả đời. Nhưng như thế mà Mạc Tiểu Lam cũng chưa chết á, mình nghĩ nhất định là ông trời cũng muốn giúp chúng mình, nếu như chúng mình không ở cùng với nhau không phải là rất có lỗi với số phận cái “xém chết” kia hay sao!"

Suy nghĩ này của Tiểu Bạch, không phải người bình thường có thể hiểu được. Tô Tô gơ ngón tay cái lên: "Tốt lắm, nữ quân nhân! Vậy sau đó thì sao, chú dì có đồng ý không?"

Nhắc đến Tiểu Bạch liền hăng hái, cô ngồi xếp bằng trước mặt Tô Tô, thân thể nghiêng về trước: "Đến phần quan trọng rồi đây, cậu càng không đoán được đâu, sau đó là đi đến mở cửa cho bọn mình, đi ấy trộm chìa khóa từ chỗ cha tôi, đi nói nếu cha phản đối, đi sẽ ly hôn với cha. đúng vào lúc này, cha tiến vào, ông giận quá quát lên, ‘Em dám!’, đi với cha đứng tại chỗ cãi nhau, thế rồi đi dọn dẹp quần áo bảo muốn bỏ đi. . . . Cuối cùng diễn biến thành ba người chúng mình lòi kéo đi ở lại, cha hút thuốc cả đêm, cuối cùng cũng chỉ có thể cúi đầu đồng ý."

Tô Tô cảm thán: "Nhân vật máu chó là đi đó, đoán chừng cái bộ dạng điên cuồng đó của Mạc Tiểu Lam đã dọa đi mất rồi."

Tiểu Bạch gật đầu như bầm tỏi: "Ừ ừ, dì rất mềm lòng, dì nói dì không chịu nổi nếu như chỉ vì sự phản đối của người lớn mà hại chết con cái, nếu chỉ có vậy, còn không bằng không phản đối. Nhưng mà bọn mình đã giao ước rồi, trước khi kết hôn chẳng có cái gì, hơn nữa muốn kết hôn, phải độc lập từ trong nhà đi. Mặc dù ở giữa còn rất nhiều vấn đề, cha và dì cũng đã ngầm cho phép, Mạc Tiểu Lam không sợ chết, về phần mình, bọn họ nói rồi, mình chẳng có cái gì khác, mình không sợ mất mặt! Như vậy là đủ rồi. . . . ."

Thật đúng là mối quan hệ thần kì. Tô Tô theo bản năng ôm Tiểu Bạch một lúc, vỗ bả vai của cô: "Họ nói đúng đấy."

Tiểu Bạch vỗ đầu: "Bởi vì thường toàn làm chuyện mất mặt, nên quen rồi."

Hắn huyền một lát, Tiểu Bạch chợt nhớ tới cái gì, hỏi: "Đừng nói chuyện của mình nữa, Tô đại gia, đột nhiên cậu gọi mình đến đây rốt cuộc có chuyện gì? Bình thường cậu không có nhiều vấn đề như thế mà, hôm nay có chút khác thường à nha." Cô ngẩng đầu liếc nhìn quanh bốn phía, "À, Lão Thẩm đâu?"

Tô Tô bĩu môi: "Anh ấy á, không chừng ra ngoài tìm vui rồi."

Tiểu Bạch nhảy cẫng lên ở trên giường: "Cái gì? Hắn dám!"

Tô Tô chợt phát giác bóng dáng của Tiểu Bạch thật là cao lớn, cô ngược nhìn bạn nữ quân nhân Tiểu Bạch, thật lòng cảm động đến sắp khóc rồi, cô

mấp máy môi: "Tiểu Bạch, cậu thực sự là . . . . ."

Giọng nói của cô bị giọng hùng hổ của Tiểu Bạch át đi: "Hắn cũng không sợ bị cậu chặt đứt gốc rễ con cháu à!"

Phụt —— Cảm động vừa mới dâng lên trong lòng Tô Tô trong nháy mắt sụp đổ tan tành, Cô vuốt cái trán thờ dãi: "Mặc Tiểu Bạch, cậu thật lợi hại."

Tiểu Bạch vội vàng lắc đầu khoát tay: "Câu này chính là câu cậu nói trước kia còn gì, nếu như cậu phát hiện ra người đàn ông của cậu mà đi ra ngoài lêu lổng, cậu liền chặt đứt cái gì đó của hắn chứ để làm chi, để cho hắn ta cả đời này không thể gieo họa cho kẻ khác? Nhưng mà Tô đại gia này, cậu cũng thật là độc ác quá đi, cốt gốc rễ của Lão Thảm thì chẳng phải trong bụng cậu là huyết mạch cuối cùng của Lão Thảm à, cuối cùng cũng thừa kế tất cả tài sản của Lão Thảm. . . . ."

"Cái gì mà huyết mạch cuối cùng?"

"Cái gì mà huyết mạch cuối cùng?" Có người đẩy cửa ra đi vào.

Tiểu Bạch bị giọng nói kia của Lão Thảm dọa đến mức đứng thẳng ngay ngắn lại, lắp bắp nói: "Lão, lão. . . .Thảm!"

Tô Tô nghiêng đầu liếc mắt nhìn sang thì thấy một bên ống quần của Lão Thảm xoắn lên, trên chân còn dính lấm tấm bùn bẩn, mà đáng vẽ trên người cũng xóc xệch lấm lem, giống như là vừa lăn từ trong vũng bùn ra rồi sau đó chỉ dùng nước rửa lại qua loa mà thôi.

Tô Tô nhú mày cười: "Sao bộ dạng thảm hại như vừa đi đánh dã chiến thế hở?"

Lão Thảm bước thẳng đến nói với Tiểu Bạch: "Mặc Tiểu Lam hình như có gì muốn đưa cho em kia, em mau đi qua bên xem đi."

Tiểu Bạch nhận được lệnh đặc xá còn không mau chạy đi? Tô Tô muốn ngăn cũng không ngăn được.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Lão Thảm ngồi xổm xuống đặt tai lên bụng Tô Tô nghe một lúc, vui mừng nói: "Ha ha, đứa nhóc này đang luyện công phu đấy."

Tô Tô đặt tay lên lỗ tai của Lão Thảm: "Anh đã đi đâu hả? Không thành thật khai ra, em sẽ luyện công với bé con luôn!"

Lão Thảm ngẩng đầu, cười: "Em sẽ biết ngay thôi."

Đúng lúc này, Tiểu Bạch vội vã chạy vào: "Tô đại gia, hào tui của cậu đến đây. . . . ."

Nhìn cái mâm trong tay Tiểu Bạch, trong mâm đúng là từng con hào vỏ cứng màu xám xám. Cái này. . . .Từ đâu mà có? Ánh mắt của Tô Tô chuyển sang trên người Lão Thảm lúc này đang vỏ cứng nhếch nhác. Chẳng lẽ anh. . . . .

Tiểu Bạch để xuống đồ rồi lại chạy ra ngoài rất nhanh, Lão Thảm lại ti mi nhặt hào từ trong cái vỏ cứng ra, để sát khoe miệng của Tô Tô, cười nói: "A, há miệng ra."

Tô Tô sững sờ nín thinh không trả lời.

Lão Thảm để xuống đồ, thờ dãi một hơi nói: "Không phải em muốn ăn hào tui à, mua hào trong chợ thì không được tui, cái này là anh tự tay bắt đấy, tuyệt đối tinh khiết thiên nhiên, sao lại không chịu ăn?" Anh mới vừa dứt lời thì lại nhìn thấy Tô Tô đột nhiên bật khóc, anh cũng bất chấp tay có bẩn hay không, vuốt ve gương mặt của Tô Tô, cười nói: "Bé ngọc của anh, thừa lúc em đang ngủ anh mới đi, cứ nghĩ rằng em sẽ không biết, kết quả là em vẫn phát hiện ra. Lúc vừa về vốn định đi tắm nhưng nghe quần gia nói em thật sự rất lo lắng, cũng biết là em hay nghĩ lung tung, cho nên đã không kịp tắm, quần áo cũng chưa kịp thay liền bay ngay đến đây rồi. . . ."

Anh còn chưa nói xong, Tô Tô đã nhào vào trong ngực anh khóc lóc: "Lão Thảm thói này, em chỉ là nói thế thôi, chút xíu là quên, anh lại đi phí sức làm gì, lại còn tự mình ra biển nữa, ngộ nhờ anh bị sóng đánh trôi mất, em với con phải làm thế nào?"

Lão Thảm vỗ sống lưng cô dịu dàng cười nói: "Anh nghe người ta nói, nếu như trong lúc mang thai mà chưa ăn được đồ ăn mình muốn, về sau cứ mãi thèm ấy. Hơn nữa trước khi đi anh cũng chuẩn bị xong rồi, lúc thủy triều xuống mới đi, chẳng có lý nào bị sóng đánh trôi mất đâu."

Anh lại cầm một con hào lên, đưa đến khoe miệng cô, khẽ mỉm cười nói: "Bây giờ có thể ăn được rồi chứ? Mới nãy anh còn nghe thấy con nó nói đói bụng đấy."

Nước mắt Tô Tô lại chảy dài thành hai hàng.

Haizz, Lão Thảm người đàn ông này. Hại cô sau này không dám tùy tiện nói ra món mình muốn ăn nữa rồi. . . . .

Nè, con à, còn sáu tháng nữa cơ, ít giầy vò ba mẹ một chút. . . . .

Dĩ nhiên đây chỉ là một cái đoạn nhỏ trong cuộc sống sinh hoạt của Lão Thảm và Tô Tô, sau chuyện đó Tiểu Bạch vẫn hay nói thầm Lão Thảm nhà cậu đúng thật là coi cậu như tổ tông mà cung phụng! Thật là làm cho người ta hâm mộ ghen ghét quá đi.

***

Rốt cuộc chịu đựng sự hành hạ qua năm tháng, bụng Tô Tô đã rất lớn, cách ngày chuyển dạ còn có hơn mười ngày, hôm nay cô chợt đau bụng, Lão Thắm liền gọi một cú điện thoại, xe riêng đã rất nhanh cực phong cách mà dừng trước cửa biệt thự nhà họ Thắm. Đáng tiếc vừa mới tiến vào thì được báo lại rằng, đây chỉ là một sự hiểu lầm, thì ra là con đau bụng đó của Tô Tô không phải đau bụng sinh, mà là. . . . . Ăn quá nhiều, bị đau bụng tiêu chảy thôi. =))

Vài ngày sau Tô Tô vào ở viện chờ sanh, bác sĩ y tá thấy cô còn vô cùng "Thân thiết" hỏi thăm cô : "Bà Thắm, còn bị tiêu chảy à?"

Tô Tô thiếu điều muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Đứa bé rất nghịch ngợm, trong thời gian này vẫn hung hăng đá vào bụng Tô Tô vài cái, nhiều lần cũng bị đá vô cùng kịch liệt, đến mức thỉnh thoảng bụng Tô Tô còn đột nhiên xuất hiện hai cái sừng.

Mà sự nghịch ngợm của đứa bé này còn biểu hiện ở một phương diện khác —— Nó chậm chạp không chịu ra ngoài! Ngày sinh dự tính đã gần đến, một ngày 24 giờ Lão Thắm toàn bộ đều ở bên cạnh cô, chờ sinh mệnh bé nhỏ này chào đời, đáng tiếc đứa bé kia dường như đang chơi trốn tìm với bọn họ, cứ thế mà sống ở trong bụng Tô Tô không chịu chui ra.

Đã một tuần trôi qua rồi mà vẫn không có động tĩnh gì cả, bác sĩ mỗi ngày đều đến xem vài lần, nhưng cũng không phát hiện bất kỳ dấu hiệu sắp sinh nào. Cô y tá nói đùa: "Đây chắc là một tiểu Na Tra rồi, nói không chừng sau này sẽ náo loạn Đông Hải Long Cung ấy!"

Tô Tô muốn khóc: Con ơi, con mau ra đi thôi.

Tiểu Lương đã đến xem rồi Hà Nham cũng đã tới, rất nhiều người cũng đã đến, cũng không đến không ít người nữa. Tất cả mọi người ngàn tiếng gọi, vạn tiếng gọi chờ đợi đứa nhỏ này ra đời.

Rốt cuộc ngày thứ mười lăm sau ngày dự sinh, đứa bé ra đời, lúc sinh ra thật sự lại rất nhanh, 9 giờ bắt đầu đau bụng sinh, 10 giờ mười 7 phút liền chui ra ngoài.

Là một cô bé được 6 kí lô 2. Vừa ra đời đã khóc kinh thiên động địa, đôi mắt nhỏ mở thật lớn, nhìn đám người đang vây xem bên ngoài cửa sổ.

Lúc Lão Thắm nhận đứa bé mềm nhũn từ tay bác sĩ, anh thở dài một hơi nhẹ nhõm: "Đồ hư hỏng này, rốt cuộc chịu đi ra rồi."

Dường như là nghe hiểu anh đang nói gì, cô bé con gợn tay tóm lấy áo anh cười cười. Cô bé cười một tiếng, tim Lão Thắm cũng mềm nhũn ra. Mắt của con bé rất giống Tô Tô, vừa to vừa sáng, đảo một vòng, rất cơ trí, mũi, miệng đều giống hệt như Lão Thắm.

Lão Thắm ôm con bé ngồi bên giường Tô Tô, Tô Tô liếc mắt nhìn, rõ ràng trên người đau muốn chết, nhưng giờ khắc này, cả người cô cứ như đang giẫm lên mây, con bé trắng trắng mềm mềm, bé tí xíu, quả thật chính là một Lão Thắm con: Mẹ ơi, con bé tại sao lại đáng yêu đến thế cơ chứ!

Ngoài phòng trẻ đã tụ tập không ít người, lão bà bà ở bên ngoài nhìn đến mức mê mết, bà nghiêng đầu nói với mẹ Tô: "Bà ngoại con bé này, mau nhìn mau nhìn, con bé nó đang chép miệng kia, cái miệng nhỏ nhắn đang vênh lên đó à. . . . ."

Mẹ Tô cười: "Lão bà bà, bác có thấy chân của nó không, con nhóc này lại đang đá chân rồi. . . Cũng chưa có một chút nào chịu yên đâu!"

Phương Hiểu Tinh húc bả vai Hà Nham một cái, non nớt nói: "Cha nuôi, lấy bao lì xì ra ~"

Hà Nham đưa tay vuốt nhẹ hai cái trên đỉnh đầu con bé, cười nói: "Thật đáng yêu."

Phương Hiểu Tinh sừng sốt ba giây, sau đó quay đầu đi, âm thầm le lưỡi: Kỳ quái, làm sao mà mặt lại nóng thế nhỉ, cũng sắp đầu hè rồi còn gì, bệnh viện còn đang bật lò sưởi sao?

Tay Hà Nham vẫn còn đang dừng trong không khí do dự một lát, vẫn cứ khoác lên vai Phương Hiểu Tinh, ánh mắt lại chuyển đến giường đánh số 007 trong phòng trẻ.

Tiểu Lương sau khi xem xong trầm mặc một lúc, đột nhiên cô nắm lấy tay của Chu Công, kích động nói: "Chu Công, đáng vẽ con dâu tương lai của em thật xấu, làm sao đây, em cảm thấy hôn sự này cần phải được bàn bạc kỹ hơn!"

Trần Chu Công đỏ mặt hơi lạnh: "Em yêu, họ hàng gần không thể kết hôn."

Nghe lời này, Mạc Tiểu Lam lạnh lùng lên tiếng: "Điều thứ bảy của《luật hôn nhân》chỉ quy định người thân trực hệ có chung huyết thống trong vòng ba đời không được phép kết hôn. Mấy người tính xem là mấy đời rồi."

Tiểu Lương gợn tay nghiêm túc tính, tính mất một lúc lâu mà vẫn không rõ: "Chu công, vậy làm sao đây, bà nội em cùng chú họ là chị em ruột, theo như em tính thế này, con của chúng ta là đời thứ bốn, có thể kết hôn được, nhưng mà tính bên chú họ, thì lại là đời thứ ba? Trời ạ, quá phức tạp. . . . ."

Chung quanh nghe nói như vậy mọi người đều cười ồ lên.

Sau khi Tiểu Lương đi thăm đứa bé xong cô qua phòng chăm sóc Tô Tô, cô mới vừa đi tới, liền bị Tô Tô vỗ vào gáy.

Chỉ thấy Tô Tô trừng mắt, giận dữ mắng mỏ: "Đừng có vớ vẩn với con gái tôi!"

Tiểu Lương rút cổ một cái, thầm nghĩ trong lòng: Mơ đi, con cứ vớ vẩn đấy thì sao. Chi là lời này chỉ tưởng tượng mà thôi, nói là khẳng định không dám chú họ vệ sĩ trung thành đang đứng nhìn bên cạnh đấy. Chi là cô đột nhiên nhớ lại một chuyện: "Đúng rồi, cô ơi, bé con gọi là gì ạ?"

Tô Tô nhìn sang Lão Thẩm: "Cô với chú con trước đến giờ tìm hơn nghìn cái mà chưa đặt được tên."

"Thẩm Ý Thiên thì thế nào? Tên thân mật thì là Thiên Thiên." Có người mở cửa đi vào.

Tô Tô ngồi dậy, nhìn thấy người bên ngoài thì giật mình.

Lão Thẩm đứng dậy chào đón: "Lão Mộ, không phải là cậu đang đi công tác ở Mỹ à, sao đột nhiên lại quay về?"

Người tới chính là Mộ Hữu Thành, anh cười nhẹ nói: "Bị người nhờ vả, chúc mừng trước đã."

Tô Tô đã nghĩ rõ ràng tình tiết trong chuyện này, nhưng lại vẫn giả vờ không hiểu hỏi: "Ai có thể mời được tổng giám đốc Mộ đại giá? Lão Thẩm anh biết không?"

Mộ Hữu Thành trấn định cười nói: "Niệm An nói, Ý Thiên Thiên (âm đọc gần giống với tỷ), cô bé vừa sinh ra đã có tài sản hơn một tỷ, còn không tính là phú bà nhỏ à?"

Tô Tô phụt ra cười một tiếng: "Niệm An thật sự rất hiểu tôi à, Ý Thiên hài âm cũng là 1000, phú bà nhỏ gì chứ, nhiều nhất thì cho con bé một nghìn tệ!"

Mộ Hữu Thành gật đầu, lấy ra một hộp quà nhỏ, hẳn còn có việc bận, vì vậy thăm hỏi mấy câu lại rời đi. Chờ sau khi hắn rời đi, Tiểu Lương không nhịn được tò mò, năn nỉ Tô Tô mở hộp quà ra, khi cái lắc tay sắc sảo lộ ra mắt xuất hiện, Tiểu Lương kinh ngạc hô lên: "Eo ôi . . . Quá mạnh tay rồi!"

Lắc tay hẳn là dùng kim cương khảm nam mà thành, từng viên kim cương thật nhỏ thật nhỏ mài giữa tí mĩ không góc cạnh, sẽ không đâm vào da non mịn màng của trẻ con. Những viên kim cương mặc dù nhỏ, nhưng số lượng tuyệt đối không ít, Tiểu Lương đếm sơ sơ một lượt: "Cô à, cháu đếm được hơn hai trăm viên nhỏ rồi, cái lắc tay này hình như có hơn một nghìn viên thì phải."

Ý Thiên, 1000. . . . . Quả nhiên, Mộ Hữu Thành thật có lòng, lần trước hắn đi Nam Phi không phải nói mang về một khối kim cương lớn ư, chẳng lẽ mấy viên kim cương nhỏ này là một phần của kim cương lớn à? Chỉ tính công thôi, hao phí cũng không phải chỉ là một chút, hẳn thật đúng là dám ra tay!

Tô Tô thờ dãi một hơi: Con bé này, thật đúng là bị bọn cô nuôi thành phú bà nhỏ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Trâu Già Gặm Cỏ Non (46)

Bạn nhớ Thẩm Ý Thiên nhận được tiền thành ý không ít, làm cha nuôi của con bé, Hà Nham đưa li xì đúng thật là rất nặng, mà giữa anh ta và Phương Hiểu Đình cũng lờ mờ toát ra cái mầm nho nhỏ, điều này làm cho Tô Tô rất vui mừng. Dù sao tên đàn ông Hà Nam này thật lòng ra thì cũng không tệ, nếu như anh ta vì bị cái là che mắt mà bỏ mất hạnh phúc, vậy thì đó thật sự là lỗi của Tô Tô mất rồi.

Buổi tối một ngày nào đó, lúc Tô Tô vẫn còn ở bệnh viện nói chuyện này với Lão Thẩm, Lão Thẩm lại gõ vào đầu cô một cái: Em tự kỷ ít thôi, nếu không phải là anh lấy em, em nghĩ thẳng đàn ông nào dám lấy em chứ?

Tô Tô tròn mắt: "Anh mới là đồ không ai muốn, cả nhà anh cũng không muốn anh!"

Chốc lát, yên tĩnh, Lão Thẩm lặng lẽ nhìn cô sau đó cười: "Đúng vậy, cả nhà anh đúng là không ai muốn."

Tô Tô thoáng cái mới phản ứng kịp, sau đó âm thầm cắn lưỡi: Gần đây miệng mồm càng lúc càng ngu. Cô muốn đánh cho Lão Thẩm một trận, nhưng mà là nguyên khí trên người vẫn còn chưa hồi phục, bây giờ cả người nhũn như con chi chi, chi càng làm cho người khác bắt nạt được thôi. Nghĩ tới đây, cô đưa tay dụi mắt, khóc òa lên: "Đưa điện thoại cho em ngay! Em muốn gọi điện cho Hà Nham, bảo anh ta đến đây. . . . ."

"Không cho phép!" Sau khi Lão Thẩm lớn giọng quát to thì hình như mới nhận ra mình quá hung dữ vì vậy giọng lại mềm nhũn ra: "Ý của anh là, có anh ở đây, còn thằng nào dám mơ chạm đến em, không sợ bị anh chinh cho một trận hay sao."

Thấy Tô Tô còn chưa dừng lại, Lão Thẩm nén giọng bắt chước giọng của trẻ con, vừa kéo vạt áo của cô vừa nói: "Mạ mạ, mạ mạ, đừng giận bạ bạ mạ, mạ mạ biết, miệng của bạ bạ có hơi ầy mạ."

Tô Tô buông tay, cười nhũn mảy: "Nói đi, có hơi cái gì?"

Lão Thẩm hạ thấp giọng: "Ừ, hơi độc chút."

Tô Tô xì một cái, hiển nhiên không hài lòng.

Lão Thẩm thở dài: "Được rồi, có hơi 'tiện'."

Nghe xong, Tô Tô rớt cuộc cười, gơ tay lên véo mặt anh một cái: "Tại sao lại có thể nói mình như thế được chứ, thật là."

Phương Thiên Hoành đứng xem ở ngoài thật không đành lòng nhìn thẳng, trong lòng cực kỳ cảm khái: Thẩm Tiểu Ngu quả thật đã đánh mất toàn bộ mặt mũi của mấy ông chồng chúng ta rồi, đáng về gơ tay nhấc chân đều là kiểu bị ức hiếp không dám phản kháng, thật thật sự là con mẹ nó không có tiền đồ, lần sau lúc mở đại hội phải nghiêm túc phê bình!

Mặt mũi Từ Tiểu Khả vợ hán sáng lên vì hâm mộ, chỉ kém nổi chảy nước miếng thôi, cô che miệng nhỏ tiếng kêu lên "Yêu quá rồi, quả thực là biểu hiện mô phạm điển hình của bậc đại trượng phu rồi, Phương Thiên Hoành, anh học người ta một chút cho em. Nếu như lần sau anh mà còn dám quất em nữa..., em nhất định. . . . ." Cô suy nghĩ một lát xem nên dùng cái từ nặng nề gì để đe dọa, suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc cũng thốt ra được một câu, "Coi chừng em cắn anh!"

Con người của Phương Thiên Hoành đảo một vòng trên người cô: "Được đấy, cắn ở chỗ nào?" Ánh mắt của hắn lướt từ cái trán của Tiểu Khả, lông mi, sống mũi, đôi môi, xương đòn vai rồi thẳng một lèo xuống dưới nữa. . . . .

Tiểu Khả vội bảo vệ bộ ngực của mình, ngoác xem có người đi qua không: "Anh ấy, cái đồ lưu manh khốn kiếp này!"

Phương Thiên Hoành thuận tiện ôm luôn cô vào trong ngực, cười đến mức mắt luôn hình tượng hoàn hảo: "Theo tiêu chuẩn của em, muốn anh không lưu manh nữa, con anh còn có thể sinh ra được à?"

Tiểu Khả bắt đầu dĩ nhiên trời: cái tên đàn ông này ăn mình sạch bách, không được, phải tìm cơ hội học bản lãnh dạy chồng của Tô Tô mới được.

Ý của bác sĩ là chỉ cần ở viện nghỉ ngơi hai ba ngày là có thể xuất viện về nhà, nhưng là Lão Thẩm không đồng ý, cứ thế để Tô Tô nằm viện nửa tháng, phòng bệnh độc lập, kéo màn cửa sổ ra thì bên ngoài chính là một vườn hoa lớn, đón được ánh sáng tốt nhất. Mà Lão Thẩm còn chưa thỏa mãn, anh tìm một góc nhỏ trong phòng bệnh biến thành phòng làm việc của mình, tất cả chuyện của công ty đều do anh gửi email. Bên cạnh phòng bệnh có một căn phòng nhỏ để trống, vốn dĩ để dụng cụ y học, mà lúc này lại trở thành phòng họp tạm thời của Lão Thẩm, những giám đốc quan trọng của công ty có chuyện cần báo cáo với anh đều đến đó.

Tô Tô đã có thể xuống giường, thấy anh em nhà họ Bạch khổ sở chen chúc nhau trong căn phòng nhỏ tí để đầy dụng cụ y tế, cô cũng không đành lòng, đã thương lượng mấy lần với Lão Thẩm: "Nếu không thì để em xuất viện đi, thật đó, ở nhà em cũng có người chăm sóc mà, mẹ cùng bác đều ở đây, còn có cả quần gia nữa. . . . ."

Lão Thẩm trong việc này lại kiên quyết một cách khác thường, không được là không được.

Tô Tô trẻ tuổi, thể chất tốt, khôi phục rất nhanh. Cho đến lúc xuất viện về nhà thì cũng đã không kém gì nữa rồi, nhưng mà Lão Thẩm vẫn quản cô chặt chẽ như cũ, không cho phép cô làm cái này không cho cô làm cái kia, chơi điện thoại di động không được, xem ti vi không thể lâu, tuyệt đối không được cầm vật nặng—— Có trời mới biết cô chỉ cầm mỗi cái chén con thôi mà, đây là vật nặng sao? Thật sao thật sao?

Trong khoảng thời gian này Tô Tô quả thật sắp điên rồi, may mà mỗi lần trước khi cô nổi đóa, cũng sẽ có người bé bạn nhỏ Thẩm Ý thiên xuất hiện. Đứa bé vừa xuất hiện, cô liền mềm nhũn ngay tại chỗ.

Có trời mới biết tại sao thứ bé nhỏ này lại trắng trắng mềm mềm đến thế, như nước trong veo khiến người ta thật yêu thích chứ?

Niệm An đến vào trước ngày tiệc đầy tháng của Thiên Thiên, cô là giáo sư, gần đây trong trường các thầy cô xin nghỉ thường xuyên, cô thật sự không dễ dàng gì mới đến được. lúc cô đến nhà họ Thẩm, Tô Tô đang cho Thiên Thiên bú sữa, không ngờ là sau nghỉ nghe thấy tiếng vang, cô bé thế mà quên luôn chuyện đang bú sữa mẹ, nghiêng đầu về phía người vừa mới đến nhếch miệng cười ha ha.

Đây là lần đầu tiên con bé cười sung sướng đến thế, cũng không biết nó đang cười cái gì.

Niệm An nhìn xung quanh một lát, nghĩ ngợi: "Chị dâu, bé con cười gì thế?"

Tô Tô nhũn mảy, cũng cười theo: "Nó ấy à, nó giống cha nó khôn lắm, thấy tài chủ liền cười đến mức không khép miệng."

Tài chủ? Niệm An lắc đầu, dùng ngón tay chọc chọc đứa bé: "Này bé con, vậy thì cháu nên cười với ba mẹ cháu mới đúng."

Nhìn đáng về cô hình như còn chưa biết, sau khi Tô Tô cho bé ăn xong, kéo Niệm An ngồi xuống bên giường, cùng nhỏ giọng hỏi cô: "Thì ra là em không biết lúc trước tổng giám đốc Mộ đã đến đây à?"

Dường như bé con cảm thấy rất có hứng thú với Niệm An, vẫn cứ nắm lấy tóc cô, Niệm An thấy thế cũng cúi đầu để tóc xòa xuống mặt của bé con, nhẹ nhàng trượt qua trượt lại trên tay con bé, chọc cho con bé cười càng vui vẻ hơn. Chỉ nghe cô thuận miệng nói: "Ừm, em biết rồi."

À nha, thì ra là di nhỏ biết. Tô Tô càng cảm thấy hứng thú hơn, dính lấy cô, nhỏ giọng hỏi: "Vậy em cũng biết anh ta tặng cho Thiên Thiên một cái lắc tay chứ, 1000 viên kim cương Nam Phi, ra tay một cái bắt phàm nha."

Tuy nói là quan hệ giữa anh ta và Lão Thẩm là bạn bè, nhưng trước kia liên lạc cũng không thân thiết lắm, lần này đưa quà tặng như thế, chị xem chắc không chỉ là để mặt mũi cho Lão Thẩm thôi đây."

Tô Tô nháy mắt, đang ám chỉ cái gì đó.

Niệm An tạm thời không nhìn thấy: "Ừ."

Cái gì mà 'ừ'? Chỉ đơn giản một chữ 'ừ'? Di nhỏ không khỏi bình tĩnh thái quá đấy, 1000 viên kim cương Nam Phi ấy, giá trị xa xỉ đó. . . . Viên kim cương ban đầu cũng không dễ dàng tìm được, thật vất vả tìm được, lại để công ty đặc biệt chế tạo thì không biết phải tốn bao nhiêu nhân lực vật lực?

Niệm An cười nói: "Chị đâu, đứa bé tên là gì?"

Vấn đề vừa ra khỏi miệng, Tô Tô sững sốt, cô nhớ lại hôm đó sau khi đến tổng giám đốc Mộ có nói 'bị người ta nhờ', nhất thời hiểu ra tổng giám đốc Mộ dụng tâm lương khổ à. Nghĩ tới đây, tư tưởng làm bà mối của cô khó long đề nén, nhân lúc Niệm An đi toilet, cô gọi điện thoại hỏi Lão Thẩm "Này, Lão Thẩm, không phải là anh bảo tổng giám đốc Mộ đi công tác gần đây à, có thể mời anh ấy đến uống rượu đầy tháng của Thiên Thiên không?"

Lão Thẩm cười: "Cái này không cần em nhắc đến, đã sớm nhắc cậu ấy rồi, cậu ấy nói còn phải xem thời gian làm việc như thế nào đã, nếu như có thể có thời gian rảnh. . . ."

Tô Tô nóng nảy: "Cái gì nếu hay không nếu, anh nhất định phải bảo anh ấy đến đó!"

Lão Thẩm ngược lại cảm thấy kỳ quái: "Em làm sao thế, hình quan tâm hơi quá đến tổng giám đốc Mộ rồi."

Niệm An vẫn còn ở trong toilet, Tô Tô đâu dám nói nhiều qua chứ, chỉ có thể hàm hồ lên tiếng: "Anh mời người ta đến nhà là được rồi, nói vợ vẫn gì chứ."

Đáng thương Lão Thẩm lại bị quát nữa.

Ở trong toilet, Niệm An mở nước ra, điện thoại di động vang lên, là một tin nhắn: Đang họp, chuyện gì?

Cô sững sốt một lát. Vốn định nhắn tin trả lời lại, nhưng nhớ đến anh ấy còn đang họp, vì vậy nhắn lại: Không cần thận ấn nhằm thôi, anh cứ tập trung họp đi.

Trước khi gửi đi, cô lại đọc lại một lần, cảm thấy mấy chữ đằng sau có hơi thân mật một chút, nhưng nếu xóa, thì giọng điệu có vẻ gượng gạo, không đâu không đuôi. Vì vậy trong lúc do dự đã ấn gửi đi mất rồi. Nhìn thấy ký tự báo đã gửi thành công, cô tự cười khổ với cái bóng mình trong gương.

Cảm thấy tin nhắn so với gọi điện còn mập mờ hơn, mấy cái chữ đơn giản đó có giọng điệu thế nào có biểu cảm ra sao cũng khiến cho người ta phải nghĩ ngợi.

Cũng may đối phương cũng không nhắn tin trả lời lại, chắc là đang tham gia hội nghị quan trọng đi, trước khi đến đây, cô cũng đọc mấy tờ báo địa phương, biết rằng bọn họ đang chuẩn bị tiếp quản mấy thương hiệu xa xỉ của thành phố A, chắc giờ phút này đang bận sứt đầu mẻ trán rồi. Suy nghĩ một chút, cảm giác mình tùy tiện quấy rầy như thế quả thật là thiếu suy xét, chẳng lẽ trực tiếp hỏi thẳng anh ấy vấn đề cái lắc tay à? Chắc anh ấy cũng chỉ là tặng cho con gái của bạn một phần quà tặng có dụng tâm mà thôi.

Ra khỏi toilet, Tô Tô thấy cô cười cười: "Nhìn mắt em sắp thâm quầng hết cả rồi kia, trước đến phòng khách nghỉ ngơi một chút đi, quần gia đã đem hành lý của em mang vào đó rồi. Đứng rồi, em ở lại vài ngày đi, bác nhắc đến em luôn đấy, lần này em nhất định phải ở lâu một chút đấy."

Niệm An gật đầu: "Ừm, em sẽ ở lại ba ngày." Ba ngày à, vậy hẳn là có cơ hội.

Chờ sau khi Niệm An đi khỏi, Tô Tô lại gọi điện thoại cho Lão Thẩm hỏi anh có liên lạc được với người ta hay chưa, Lão Thẩm trực tiếp cho nói cho cô biết: "Trước gọi rồi, cậu ta đang họp, dạo đâu ra thời gian chứ? Em lại muốn làm gì đây?"

Tô Tô ồ một tiếng, đi họp quả thật không thể quấy nhiễu, nhưng là họp xong thì có thể đến đây rồi chứ? Dù sao trong vòng ba ngày đều có cơ hội, vì vậy uống trà chiều xong, Tô Tô liền ôm bé con ngủ trưa.

Bé con ngủ rất sâu, lúc ngủ lông mi dính vào làn da non nớt, làm cho người ta nhìn thấy không nhịn được mà muốn chạm vào cắn nhẹ một cái, yêu thích không buông tay.

Ngủ còn chưa được mấy phút, bé con liền xoay người mở mắt, nhìn cửa như sắp có động tĩnh.

Quả nhiên, bên ngoài mơ mơ hồ hồ có âm thanh.

Thì ra là tổng giám đốc Mộ đến rồi, đầu tiên là Tô Tô giật mình, sau đó cười. Ôm đứa bé tự mình ra nghênh tiếp, cực kỳ 'lấy lòng' mà nói với anh ta: "Vất vả rồi, trước tiên đi nghỉ một lát đi, từ giờ đến bữa tối còn một lúc nữa, ừ, là căn phòng thứ ba trên tầng hai tính từ bên trái."

Quản gia quái dị nhìn cô nhưng bị cô trợn mắt nhìn trở lại, vì vậy không thể làm gì khác hơn đành cảm miệng không nói.

Mà hình như tổng giám đốc Mộ không để ý đến mấy cái này, anh ta vẫn đơn giản xách ví và li xanh dương của mình đi lên, Tô Tô cũng không bảo người khác xách đồ cho anh ta —— Vào giờ khắc này tại sao lại có thể để cho ai đó đi quấy rầy thế giới của hai người chứ? Ai dám? Tô Tô sẽ là người đầu tiên xử hắn!

Sau khi Lão Thẩm về nghe nói tổng giám đốc Mộ đã đến, cũng giật mình hỏi: "Thu mua công ty là đánh kiểu giằng co, càng kéo dài thời gian thì càng có lợi cho cậu ta, tại sao cậu ta lại kết thúc sớm thế nhỉ?"

Tô Tô vừa nghe thấy, liền cười: "Có lẽ là có hẹn với người đẹp rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Trâu Già Gặm Cỏ Non (47)

Rèm cửa sổ đóng kín, trong phòng rất tối. Mà hai người trong phòng lại càng trầm mặc đến mức kỳ cục, bọn họ đều đang đợi đối phương mở miệng trước, bởi vì trong khoảng thời gian ngắn vậy mà lại không biết nên nói gì.

Sau khi Niệm An nghe thấy Tô Tô tiết lộ tin tức, quả thật cũng cảm thấy nghi ngờ. Tất cả trùng hợp khiến cô và người dadn ông này bị kéo vào cùng với nhau. Anh trai cô là bạn tốt của anh ta, cô và anh ta lại cùng chung một thành phố, gần đây bởi vì có quan hệ trong công việc nên thường hay tiếp xúc, trong lúc vô tình cô đã gặp phải sáng về lúc anh ấy không được như ý. . . . . Từng sợi tơ, dường như là kể từ khi gặp nhau ở biệt thự nhà họ Thẩm thì bắt đầu thay đổi như là từ ngày đó .

Cô đã từng nghĩ đến việc gọi điện thoại cho tổng giám đốc Mộ hỏi thăm nhưng lại giật mình vì sự đường đột của bản thân. Trong điện thoại đều không tiện nói, hôm nay gặp mặt, lẽ nào lại có thể dễ dàng nói ra?

Nghĩ đến đây, cô cũng chỉ tùy ý chào: "Tổng giám đốc Mộ đã họp xong rồi sao?"

Mộ Hữu Thành gật đầu: "Mới vừa rồi gọi điện cho anh có việc gì à?" Cùng lúc đó, cởi cúc tay áo ra tay, trên mặt hiện vẻ mệt mỏi hiếm thấy. Mấy ngày nay vì thúc đẩy đàm phán chuyện thu mua nhãn hiệu xa xỉ ở thành phố A. Anh và nhóm của anh bỏ ra không ít tâm huyết.

Niệm An suy nghĩ một chút: "Tôi không có cách nào đảm nhiệm việc dạy thêm cho Tinh Tinh nữa, nhưng tôi biết một cô giáo có kinh nghiệm phong phú hơn tôi, nếu như tổng giám đốc Mộ không ngại. . . . ."

"Tôi ngại." Mộ Hữu Thành cắt ngang lời cô, đầu lông mày hơi nhíu, anh bước lên trước vài bước: "Cô giáo Thẩm, chuyện tìm cô tôi dạy thêm cho Tinh Tinh là tôi đã suy nghĩ rất kỹ. Nếu như cô cảm thấy tôi có dụng ý khác, được rồi, tôi thừa nhận, đúng là tôi có dụng ý khác." Anh nhìn thẳng vào mắt của Niệm An, ánh mắt đó khiến cho người ta không kịp né tránh.

"Bởi vì tôi cảm thấy, Tinh Tinh sẽ thích cô. Trước kia khi đi tìm thầy dạy kèm cho con bé, con bé nó ngay cả nhìn mặt cũng không chịu. Cô có còn nhớ lần trước lúc rời khỏi nhà tôi, Tinh Tinh đã gọi cô là gì không?"

Niệm An thở phào nhẹ nhõm, thì ra là vì vậy. Cô tự giễu nói: Quả nhiên là tự mình nghĩ nhiều. Vì vậy ngẩng đầu cười nói: "Chỉ là. . . . ."

Bỗng dưng ngẩng đầu lên, đôi môi chợt lạnh, thoáng như cảm giác nước đá chạm vào môi khi giữa hè, đột nhiên như thế, không thể ngờ được! Niệm An sững sờ tại chỗ, một cái chớp mắt mà dường như là đã là mấy năm, cô lui về phía sau một bước nhưng đã bị người ta ôm lấy vòng eo nhỏ, càng bị người đó dùng sức ôm vào trong ngực, thân thể hai người càng dán chặt vào với nhau. Giây phút đó, cô nghe thấy tiếng tim đập một cách rõ ràng, nhưng không biết tiếng đó đến từ đâu. Nhìn người đàn ông ung dung trấn định trước mắt đó, tại sao lại có hành vi ngược bắt ngờ đến vậy?

Một cái hôn trực trức, một sự thần thờ, rồi lại như chìm sâu vào trong tình cảm, dường như bao nhiêu năm chờ đợi chỉ vì giờ khắc này. Một lúc lâu sau, Mộ Hữu Thành mới chậm rãi buông cô ra.

"Mời dạy thêm cho Tinh Tinh là bởi năng lực của em trong trường, mà bây giờ. . . .Đích xác là có dụng ý khác!" Anh nói thẳng thắn không thêm che giấu, khiến cho người khác khó mà chất vấn được anh.

Niệm An quay đầu đi, lập tức không dám nói cái gì, cô không chịu được sự tấn công trực tiếp như thế, giống như Tiêu thần, tình yêu của anh ta quá mức mãnh liệt và trực tiếp, giống như một ngọn lửa hùng hực đốt cháy con người ta đến mức không còn. Cô từng thử một lần, thất bại, cũng vì vậy mà rút ra được một bài học. Thật lòng hi vọng tìm một người đàn ông tốt để lấy, sống một cuộc sống gia đình yên tĩnh an ổn.

Niệm An quyết định: "Anh Mộ, đầu tiên tôi muốn cảm ơn sự thẳng thắn của anh. Chuyện dạy thêm cho Mộ Tinh, quả thật tôi có chút khó khăn. Mà sự dụng tâm của anh, tôi cực kỳ cảm kích, nhưng thật sự rất xin lỗi tôi không có cách nào báo đáp được." Cô chưa bao giờ do dự cự tuyệt người khác, mà

quảng mập mờ sẽ chỉ làm hai người cũng rơi vào cảnh thêm lúng túng mà thôi, thay vì sau này khó mà thu dọn được, không bằng quyết định thật nhanh.

Đoạn thời gian với Tiêu Thần kia là việc ngoài ý muốn, trong cái thời điểm đặc biệt đó, lúc cô đang ghen tỵ khao khát một bờ vai để dựa vào thì hán xuất hiện, ngày ngày kiên trì khiến cho cô cảm động, cô đã từng nghĩ tới không bằng thả lỏng sự phòng bị của bản thân rồi dựa vào một người. Đáng tiếc cuối cùng sự thật chứng minh, cô đã sai rồi. Không phải Tiêu thần chưa đủ tốt, hán rất tốt, là một cậu thanh niên rất đáng yêu, tương lai cũng sẽ trở thành một người đàn ông rất đáng tin lại có sức quyến rũ. Nhưng mà cô không chờ nổi, dùng cái giá cao là năm tháng để chờ đợi một con người không biết bao giờ thì lớn lên, cô không dám chắc chắn và cũng không dám thử cuộc một lần.

Mà Mộ Hữu Thành trước mắt, anh ta thành thực, chừng chạc, sự nghiệp thành công, anh ta chưa kết hôn, có một đứa con gái hơn mười tuổi. Có lẽ anh ấy không biết, lần đó khi đến nhà, Mộ Tình đã cố ý đưa ảnh của mẹ con bé cho cô xem, một cô bé mười mấy tuổi dùng cái giọng non nớt có vẻ người lớn đó mà nói với cô: "Chị có biết không, em vẫn cứ cảm thấy ba em sẽ lấy mẹ em sớm thôi, hai người bọn họ đã định là của nhau rồi, ba yêu mẹ, mẹ cũng thế. Em thật sự không nghĩ ra trừ bỏ hai người bọn họ với nhau, còn có ai xứng với bọn họ. . . . ."

Nguyện vọng của cô bé muốn để cha mẹ mình bên nhau mạnh mẽ như thế, cho dù đã hơn mười năm rồi mà vẫn không hề dao động.

Niệm An nhớ rõ lúc ấy chính mình đã trả lời là: "Mong ước người có tình sẽ thành thân thuộc."

Chính vì những lời này, sau đó, Mộ Tình mới bằng lòng gọi cô một tiếng chị Niệm An, mà Mộ Hữu Thành chỉ nghe được cái xưng hô này chứ chưa nghe được câu chuyện phía trước cho nên anh ta tưởng nhầm Mộ Tình thích mình, sẽ làm tương xin mình cho Mộ Tình làm dạy kèm tại nhà sẽ là một sự lựa chọn chính xác, hay là để mình trở thành mẹ của Mộ Tình là một chuyện tốt.

Mộ Hữu Thành không tiếp tục phản bác nữa, trước khi anh đi khỏi, lại nói một câu: "Anh vẫn hy vọng rằng em có thể suy nghĩ thêm."

Bởi vì liên quan đến công việc, Mộ Hữu Thành để lỡ mất tiệc đầy tháng của Thiên Thiên. Trên bàn rượu, Tô Tô đã hỏi Niệm An, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao mà anh ta lại đột ngột rời đi như thế?

Sau đó Niệm An cũng quay về trường học. sau khi tốt nghiệp đại học xong cô ở lại học nghiên cứu sinh, học xong nghiên cứu sinh vẫn giữ lại làm, trong một khoảng thời gian dài đến hơn sáu năm cô cũng không rời khỏi trường. Cô dạy số học, trước mặt các giáo sư có gốc rễ sâu xa cô vẫn luôn nhún nhường khiêm tốn, trong trường cũng tổ chức không ít những cuộc hội thảo, cô rất ít khi tham gia. Thứ nhất là kinh nghiệm không đủ, thứ hai cô không thể rời khỏi thành phố này.

Nghỉ ngơi vài ngày, cuối cùng Tô Tô cũng được Lão Thẩm thả ra, cô lại mờ mịt, không biết mình nên làm gì. Lão Thẩm giúp cô xin với trường ở nhà tự học, chỉ cần tham gia một cuộc thi cuối kỳ là được. Dưới sự chỉ đạo hết lòng của một thầy giáo như Lão Thẩm, cuối cùng thì cô cũng qua hết mấy môn học, dĩ nhiên cũng là có cả môn cô cúp rất nhiều tiết môn toán cao cấp.

Bạn nhỏ Thẩm Ý Thiên là một bạn vạn người mê, bác chồng thương, bà ngoại yêu, hai vị lão nhân gia ngậm kẹo đùa cháu, chỉ có lúc cho bú mới đến lượt Tô Tô, vậy chỗ thời gian trống không kia của cô để làm gì đây?

Học tập á. . . . . Ai, cô không phải cái loại đó, có thể miễn cưỡng thông qua cuộc thi là do sức ép của Lão Thẩm. Đi làm á. . . . . Ai, không được, cô không yên tâm về bé con. Nhưng mỗi ngày ở nhà ngẩn người cũng không phải là phong cách của cô.

Hôm nay Tiểu Lương cũng đã gả cho Chu Công rồi, hai người lại càng như hình với bóng ngọt ngào ở bên nhau, phòng khám bệnh lại mở thêm chi nhánh mới, Diệc Hoan cũng đang bận. Tiểu Bạch đang nỗ lực thi nghiên cứu sinh, Mạc Tiểu Lam đã kí hợp đồng với một công ty điện ảnh và một công ty truyền hình, nghe nói lẫn lộn trong đó cũng không tệ lắm.

Tô Tô suy nghĩ kỹ mấy ngày, rốt cuộc nghĩ ra.

Vì vậy tới hôm đó, cô ôm cánh tay Lão Thẩm ngọt ngào lên tiếng gọi: "Chồng yêu ~!"

Cả người Lão Thẩm nổi đầy da gà, anh vô cùng sáng suốt hỏi: "Em lại gây ra họa gì rồi?" Thật đúng là không có việc gì mà hiền ân cần thì không phải trộm cũng là cướp.

Tô Tô vung lên chân đạp mạnh một cái: "Cút!" Minh thật đáng thương à, thật vất vả mới nghĩ ra chuyện tương lai mình muốn làm gì, kết quả thế mà lại bị Lão Thẩm lại dùng hai chữ gây họa đến để mặt sát mình, sao mà đáng ghét thế?

Lão Thẩm bị đá xuống giường, bất đắc dĩ nói: "Trước khi cút cho anh hỏi một câu, tối nay “bà xã” có tiện không?"

Hai người đùa giỡn thật lâu, Tô Tô mờ miệng nói ra ý nghĩ của mình: "Em muốn mở một quán cà phê tình nhân nhỏ, nếu như là cặp đôi đến tiệm thì chiêu đãi cà phê và bánh ngọt miễn phí, ngoài ra còn giới thiệu đối tượng, thổ lộ, các loại dịch vụ như giúp xin lỗi với bạn gái, anh nói xem có hay không?"

Lão Thẩm cười: "Biến tướng của nơi giới thiệu hôn nhân?"

Tô Tô trịnh trọng lắc đầu: "Giống đâu mà giống, bây giờ mấy cái chỗ đó quá lừa bịp rồi, mấy hôm trước em đăng kí hộ cho Niệm An ở bên môi giới hôn nhân, thế mà bọn họ lại giới thiệu cho em một tên Địa Trung Hải. . . Tuyệt đối là lừa bịp. Quán cà phê tình nhân của em không giống thế, ví dụ nhé: Em với anh cãi nhau chủ động đến quán uống một cốc cà phê, sẽ có một đội chuyên nghiệp giúp anh nghĩ biện pháp hòa giải."

Lão Thẩm lắc đầu: "Không thực tế."

"Chỗ nào mà không thực tế chứ ?" Tô Tô cãi lại.

Lão Thẩm ôm chặt lấy Tô Tô vào lòng nói: "Nếu như anh gây gổ với em' chỗ này không thực tế."

Tô Tô mất một lúc rồi mới phản ứng được sau đó bĩu môi, nghiêng đầu cười nói: Lão Thẩm đúng là càng ngày càng biết nói chuyện.

Tô Tô muốn làm việc gì, Lão Thẩm nhất định sẽ ủng hộ vô điều kiện, bởi vì anh tin tưởng vợ yêu mình. Khái niệm quán cà phê tình nhân nghe rất không thực tế, nhưng dưới sự hỗ trợ của Lão Thẩm và một đám bạn bè cũng trở nên có khuôn có dạng rồi. Đầu tiên chuyên nhân viên phục vụ cũng làm cho Tô Tô khổ sở không ít. Nhân viên phục vụ không có yêu cầu cứng nhắc nào, nhưng cũng phải qua năm cửa. Cửa thứ nhất là kiểm tra về chuyện tình cảm, người kiểm tra là Tô Tô, nội dung giữ bí mật. Cửa thứ hai là kinh nghiệm kiến thức, người kiểm tra là Hà Nham, nội dung cũng giữ bí mật. Cửa thứ ba là kiểm tra đánh giá tổng hợp, người kiểm tra là Phương Hiểu Tinh, nội dung được công khai . . . .Làm sao mà được?

Phương Hiểu Tinh đã làm người phụ trách của đoàn, các loại kinh nghiệm cũng không hề thiếu, năng lực của cô không thể khinh thường, sau khi nghe Tô Tô nói xong, cô dứt khoát kiên quyết gia nhập, đồng thời còn kéo Hà Nham tới ủng hộ.

Lão Thẩm đảm bảo cung cấp hậu cần, vui khi việc thành.

Công việc của quán cà phê tình nhân làm hơn một năm không ngừng hoàn thiện. Một năm sau chính thức khai trương, Lão Thẩm ngạc nhiên phát hiện ra vị khách đầu tiên chính là Niệm An, làm công việc bếp núc ở cà phê tình nhân một năm quán, hơn nữa không ngừng hoàn thiện. Một năm sau sẽ chính thức khai trương, Lão Thẩm lại ngạc nhiên phát hiện, khách mời đầu tiên của Tô Tô chính là Niệm An.

Niệm An là bị lừa gạt tới, bảo là Thiên Thiên rất nhớ cô. Dự định trong kỳ nghỉ hè, cô sắp xếp xong cuộc sống ở bên kia, sang đây thăm bạn nhỏ Thiên Thiên. Kết quả lại bị Tô Tô kéo đến quán cà phê giúp một tay, cô cũng dần dần u mê trở thành người khách bí mật đầu tiên. Tô Tô an bài vô số thanh niên ưu tú hẹn gặp mặt cô, từng người đều do cô và nhóm của cô tỉ mỉ chọn lựa tìm ra, phẩm chất tuyệt đối bảo đảm.

Niệm An dờ khóc dờ cười: Chị dâu à, chị đang hại em hay giúp em đây?

Tô Tô hạ tứ lệnh: Hôm nay em bước vào quán, không chọn được một người để hẹn hò thì đừng có đi ra ngoài!

Hơn một năm qua, Tô Tô đã giới thiệu cho mình vô số đối tượng, Niệm An đã lãnh giáo sự cố chấp của cô, không muốn khiêu chiến nữa, vì vậy nói: Vậy thêm một lúc nữa đi.

Tô Tô nhếch miệng cười một tiếng: Được rồi, tới ngay.

Lúc cô chạy đi còn cười tươi nghĩ thầm: Lão nương đây không tin tác hợp không được cho hai người!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đại Hòa Thuận

Người mà Tô Tô sắp xếp chính là Mộ Hữu Thành. Vậy mà kế hoạch của cô lại không hề thuận lợi giống như tưởng tượng, cuối cùng Mộ Hữu Thành và Niệm An đều vừa nói vừa cười mà đi ra ngoài, hai người một trước một sau rời khỏi thành phố A, nghe nói Mộ Hữu Thành còn có công việc làm ăn phải xử lý, mà Niệm An phải quay về trường. Vì vậy chuyện này nhanh chóng bị gác lại không đề cập đến nữa. Tô Tô rất rối rắm, tại sao hai người bọn họ lại không đến được với nhau cơ chứ?

Ngoại trừ một chuyện này, quán cà phê tình nhân của cô rất 'hot'. Tuyển được mấy cô phục vụ rất thông minh, đều nêu ra các vụ quan trọng để hấp dẫn khách hàng. Ví dụ như đội Valentine lại tổ chức một cuộc so tài thân ái gì đấy, mặc dù tên của nó tục đến phát khiếp, nhưng mà lại có rất nhiều thanh niên đăng ký dự thi, hơn nữa phần thưởng là Laptop Apple, càng khiến cho người ta thêm chuộng. Nhưng lại rất lừa đảo là, Laptop Apple = quả táo + laptop. Khụ khụ, nhân viên phục vụ thông minh đang khổng chế vốn rất chặt chẽ đấy.

Đĩ nhiên thành công này không thể bỏ qua tiền vốn của Lão Thẩm và mọi người ủng hộ, mấy nhân viên ở dưới quyền anh đều bị lừa đi uống cà phê mấy lần, dĩ nhiên trong lúc uống cà phê cũng có không ít nam nữ độc thân thuận tiện giải quyết luôn chuyện chung thân đại sự của cả đời mình, xem ra thì đúng là thắng lợi đôi bên.

Cuối cùng Hà Nham và Phương Hiểu Tinh cũng ở bên nhau, nghe nói là Phương Hiểu Tinh chủ động tấn công thầy Hà, thầy Hà cũng ồm ở sau đó hai người cũng đến bên nhau. . . . . Lúc nghe được chuyện này, Tô Tô cười đến mức quận ruột: Thầy Hà, anh đúng là nhân vật kiệt xuất trong đám giả lơn ăn thịt hổ.

Bạn nhỏ Thẩm Ý Thiên đúng là một kẻ dờ hơi, còn nhỏ tuổi mà cái sự phong lưu đã hiển thị rõ rồi. Nghe nói hôm nay bà ngoại đưa con bé đến công viên gần đó chơi, kết quả cô nhóc này tóm lấy tay của một tên nhóc khác chết cũng không chịu buông, vừa buông lỏng ra thì sẽ khóc, bà ngoại con bé

đành chịu cho con bé tóm lấy. Tóm thì cứ tóm đi, con bé còn ôm lấy mặt của thằng nhóc đó mà gặm! Thật đáng thương cho một bé trai đáng yêu như thế bị gặm đến mức nước mắt nước mũi tèm lem. . . . Sau đó cô nhóc Thiên Thiên lại lắc lắc cái đầu nhỏ, núp trong ngực bà ngoại giả vờ ngủ.

Tin đồn thú vị như thế, mỗi ngày Tô Tô đều được nghe, nhưng mà bình thường cũng không có duyên thấy được, cô thật bất đắc dĩ á, vô cùng bất đắc dĩ. Buổi tối nằm trên giường với Lão Thẩm, ngón tay cô vẽ vòng vòng trước ngực Lão Thẩm: "Chồng yêu!"

Lão Thẩm vừa mới nghe thấy cô gọi như thế liền biết ngay có vấn đề, lập tức giả vờ ngáy ngủ.

Đáng tiếc một tay của Tô Tô đã sờ đến eo cầu mạnh cho anh một cái: "Anh cứ giả vờ ngủ cho em đi, đáng chết! Mau dậy đi, có chuyện này muốn bàn với anh đây."

Lão Thẩm nhắm mắt lại, hỏi: "Chuyện gì, em nói đi."

"Ngày mai chúng ta trộm Thiên Thiên ra được không, mẹ với bác thật ngang ngược quá rồi, Thiên Thiên là do em mang thai mười tháng sinh ra, thế mà họ lại chiếm lấy thời gian em và con gái ở bên nhau. . . . ." Tô Tô lấy tay dụi mắt khóc thút thít.

Lão Thẩm cười giữ đầu Tô Tô lại rồi hôn cô, miệng mấp máy nói: "Chuyện này thật sự là quá đơn giản, muốn nghe phương án giải quyết không?"

Tô Tô dùng tay đè lại cái miệng đang giờ trò lưu manh của anh lại, nghiêm túc nói: "Nằm xuống mà nói, đừng có động tay động chân."

Lúc này chân Lão Thẩm đã nhấc đùi cô lên, tay Lão Thẩm đã tiến hành vận động tập kích ngực cô. Anh khẽ mỉm cười nói: "Thiên Thiên không còn nhỏ, chúng ta cũng phải nghĩ đến sinh đứa thứ hai rồi. Đến lúc đó coi như bác họ đến tranh bé con thì vẫn còn có một đứa phải không? Mà cũng phải nói có mỗi mình Thiên Thiên thì có hơi cô đơn, con bé có thêm một đứa em trai hay em gái thì tốt hơn. . . . ."

Thật đúng là bị Lão Thẩm nói trúng, bóng đêm đúng lúc, ánh trăng lạnh lạnh mông lung, vô cùng thích hợp cho công trình tạo người.

Khi nhà Lão Thẩm có đứa thứ hai, sau khi cậu bé tên Thẩm Dịch Quân ra đời, người bạn nhỏ Thiên Thiên liền có thêm một món đồ chơi. Mỗi ngày khi cô bé tỉnh lại đều muốn tìm đứa bé đang cần bú sữa đang ở đâu. Nếu như một ngày mà không sờ bé một cái, hôn bé một cái thì liền cảm thấy không quen. Dĩ nhiên mỗi ngày một cái là không đủ, cô bé hận không thể đem bé con nhét vào trong miệng mình trở thành trời đất ôm lấy con.

Đáng thương cho Tô Tô thiếu chút nữa vứt bỏ mạng già sinh ra hai đứa bé, kết quả vẫn không có phần của cô, cô thật là khóc không ra nước mắt. Mỗi khi mà cô muốn ôm lấy Quân ca, Thiên Thiên sẽ khóc như thể không có cha mẹ, khóc đến mức người ta cũng đau lòng, cô làm sao mà còn lòng dạ nào mà tranh bé con với nó nữa? Mỗi lần nhớ tới cái này, Tô Tô cũng âm thầm lau nước mắt. Lão Thẩm nhìn thấy, lại nói một câu: "Vợ yêu à, thật ra thì rất đơn giản. . . . ."

Lần này, Tô Tô không thèm nghe lời anh nói nữa, cô hung hăng đánh cho Lão Thẩm một cú: "Lão nương không làm, coi em thành Bát giới thật rồi hả, Đại Sư Huyền!"

Lão Thẩm rất bất đắc dĩ: "Anh chỉ muốn nói, mới này anh đã thương lượng cùng với Thiên Thiên rồi, con bé cũng đồng ý ba năm bảy để nó chơi với Quân Ca, hai tư sáu để Quân Ca chơi với em, chủ nhật một nhà bốn người chúng ta cùng ra ngoài đi dạo phố."

Đôi mắt Tô Tô sáng lên, nhưng mà lại biến mất rất nhanh giống như pháo hoa vậy: "Đừng dọa em, Thiên Thiên còn chưa đến hai tuổi, con bé thì biết cái gì chứ."

Lúc này bạn nhỏ Thẩm Ý Thiên đang núp ở cửa xì một tiếng bật cười: "Mạ mạ, ẹm trại đến."

Tô Tô kinh hãi: Cái đứa nằm trên mặt đất đang dùng ván trượt kéo theo một đứa bé đó chính là Thiên Thiên? Mẹ nó, là ai dạy con bé như thế, cái con nhóc ma nữ nghịch ngợm này, mỗi ngày con bé mang theo Quân Ca làm cái gì thế! Tô Tô cảm thấy có một cảm giác thật buồn rầu.

Lão Thẩm rất bình tĩnh an ủi cô: "Ừ, điểm tốt ở Quân Ca nhà chúng ta chính là, có thể an toàn chân tay đầy đủ mà lớn lên dưới mưa rào của Thiên Thiên, về sau nhất định sẽ trở thành một thanh niên tài tuấn gặp người người thích gặp xe xe nổ."

Tô Tô vẫn cứ sầu lo, hơn nữa mối lo lắng đó còn tồn tại rất lâu.

Cho đến khi hai đứa đến tuổi đi học, Thiên Thiên có chủ kiến lớn, con bé cứ thế học muộn một năm, học cùng lớp với em trai mình. Năm tay em trai đi học như hình với bóng, về nhà, thậm chí đi vệ sinh cả hai đứa cũng đi cùng nhau. Lúc Tô Tô đưa Quân ca đi cắt tóc, Tiểu Ma Nữ len lén bắt thợ cắt tóc cắt cho mình một quả đầu y đúc như dưa hấu, con bé và em trai đứng cùng một chỗ nhìn như thể anh em sinh đôi. Vì vậy trong một khoảng thời gian rất dài, Thiên Thiên đều cho rằng mình cũng nên đứng để tiểu. . . . .

Quân ca là một nghe đứa bé rất nghe lời, mỗi ngày mặc cho Thiên Thiên kéo tay. Có lần cô giáo ở nhà trẻ bảo chúng trước tiên bỏ tay nhau ra, thế nhưng Quân ca lại thốt ra một câu: "Cô giáo ơi, đừng nghĩ nữa, con là Thiên Thiên."

Cô giáo ở vườn trẻ bị một câu này làm cho dở khóc dở cười, lúc nói lại với Tô Tô cũng cảm thán vô vàn: "Bà Thẩm, rốt cuộc thì Quân ca và Thiên Thiên nhà cô đã bao nhiêu tuổi rồi?"

Tô Tô mặc dù ngoài miệng nói qua "Đâu có đâu có", nhưng trong lòng lại cực kỳ kiêu ngạo: Hai cái đứa bé gian xảo này quá thông minh, hơn nữa tình cảm lại rất tốt. Rõ là. . . . .Hay da, rốt cuộc thì chúng nó là con cái nhà ai, tại sao có thể đáng yêu đến thế cơ chứ?

Có thể nói từ nhỏ đến lớn hai đứa đều là ngủ cùng giường cùng chăn, ăn cùng một bát cơm, dùng cùng một cái thìa. . . .Lại còn hận không thể mặc chung được cùng một cái quần, Tô Tô đối với cái này của bọn chúng thực sự rất bất đắc dĩ. Vậy mà đã xảy ra một chuyện nho nhỏ, khiến cho bọn họ ý thức được tầm quan trọng của việc này.

Nghe nói vườn trẻ có một cô bé công chúa trắng trắng mềm mềm thích Quân ca, cái này rất bình thường, Quân Ca nhà bọn họ không lên tiếng thì thôi đã lên tiếng thì khiến cho người ta phải giật mình, bình thường những câu nói ra không khiến người khác kinh ngạc chết thì không thôi, cái loại cảm giác khinh khinh lạnh lạnh đó đúng là khiến mấy cô bé mê chết được. Nhưng mà. . . . . Tại sao còn có một cô công chúa nhỏ khác thổ lộ với Thiên Thiên? Như vậy tốt lắm à? Thiên Thiên không những sát hại trái tim của các thiếu niên mà còn làm tổn thương trái tim bé nhỏ của các thiếu nữ nữa à.

Chuyện này lớn rồi đây!

Từ đó về sau Tô Tô liền nghiêm nghị cấm tiệt Thiên Thiên đóng giả làm anh trai của Quân ca, bắt đầu cho con bé mặc váy bông, để tóc dài. . . . Mỗi lần cô chải đầu cho Thiên Thiên, Quân ca ôm ngực đứng tựa vào cửa, ra về ông cụ non nói: "Mạ mạ, bên này cao, thấp một chút thấp một chút. . . . .Ài, mạ mạ thực ngốc, để con!" Vừa nói nó vừa vô cùng bình tĩnh kéo một cái ghế đứng lên sau đó dùng đôi tay nho nhỏ tóm lấy tóc, trái mân mê một chút phải mân mê một chút.

Tô Tô bị nó gạt sang một bên, nhìn cái đuôi gà của Thiên Thiên mà đành chịu. Vậy mà Thiên Thiên lúc soi gương lại vui vẻ đến mức nhảy lên: "Em trai thật giỏi! Đẹp lắm!"

Tô Tô vô lực nhìn trời: Trời ạ, tại sao tôi lại sinh ra được hai bông 'kỳ hoa" (hoa đặc biệt khác thường) thế này! Cô xoay người nhào vào trong lòng Lão Thẩm, oán giận: "Lão Thẩm thôi, cái gien anh công hiến là cái quái gì thế."

Lão Thẩm mỉm cười: "Anh lại cảm thấy thế rất tốt, người bình thường không công hiến được đâu."

Quân ca cùng Thiên Thiên cùng lúc quay đầu lại, hai đôi mắt giống nhau đảo một vòng, cuối cùng đồng loạt héch mũi lên trời hừ một tiếng: "bà bà mạ mạ lại thế rồi."

**

Thói quen kéo theo em trai của bạn nhỏ Thiên Thiên không gì phá nổi, cho dù ai ngăn cản đều vô dụng. Nhưng mà có một ngày thói quen đó lại bị phá vỡ, đó rốt cuộc là tại sao? Tô Tô quyết định tìm hiểu nguyên nhân một chút, vì vậy có một hôm cô âm thầm theo dõi Thiên Thiên ra khỏi nhà, lại nhìn thấy con bé cầm tờ 10 tệ, bồi hồi đứng trước một cửa hàng tạp hóa gần công viên kế bên, dường như đang đợi ai đó, cái miệng nhỏ nhắn cong lên thật cao, còn lâu bầu lăm lăm, dường như đang mắng người khác. Nhưng mà rất nhanh sau đó xuất hiện một cậu bé đeo khăn quàng đỏ, nhìn nó mặc theo phong cách học sinh của Anh, mặc dù tuổi nhỏ, nhưng tác phong nhanh nhẹn, thẳng bệ so với Thiên Thiên lớn hơn khoảng bốn năm tuổi, nhưng hoàn toàn có dáng vẻ của người lớn, mỗi động tác toát lên sự lạnh lùng hà khắc, mũi hướng lên trời chắc cũng sắp bay lên được rồi.

Sau khi Thiên Thiên nhìn thấy nó thì vội chạy vào trong cửa hàng tạp hóa, rất nhanh, cô ôm một bạch thạch hoa quả màu vàng đào ra. Đúng lúc cậu thiếu niên đến trước cửa tạp hóa thì ngăn lại, hét lớn một tiếng: "Đứng lại!" Nói xong thì nhét bạch thạch vào tay cậu ta, sau đó lúc lắc hai cái đuôi sam, nói: "Đứa bé đáng thương, ăn đi."

Cầm của Tô Tô sắp rơi luôn xuống đất rồi: Thiên Thiên nhà cô thực sự chỉ mới năm tuổi rưỡi?

Thiếu niên kia thì sao, về mặt ghét bỏ mà nhét bạch thạch lại vào tay cô bé: "Con nhóc kia, bảo ai đáng thương đấy! Cẩn thận tôi đánh cho."

Thiên Thiên đâu có dễ bị bắt nạt như thế chứ, con bé hất chân ra phía trước. Cả người cậu bé đó cũng không khống chế được mà ngã nhào sang bên cạnh, sau đó lúc ngã xuống, thẳng bệ nhanh tay nhanh mắt tóm được tay của Thiên Thiên, sau đó ——

Dĩ nhiên trước khi cả hai đứa cùng ngã xuống, có một bóng đen nhanh chóng phi đến làm đệm dưới lưng của hai bọn họ.

Tô Tô sợ hết hồn hết vía: Trời ạ, nếu như cô không nhìn lầm, đó là một con chó ngao Tây Tạng? Vẫn còn chưa lớn à? Trời ạ, rốt cuộc là nhà ai nuôi chó ngao Tây Tạng thế, tại sao lại tùy tiện thả ra thế này. Ngay lúc cô đang định lao ra, cô lại phát hiện rằng cảnh tượng đó bất thường, bởi vì con chó ngao Tây Tạng kia bị một thiếu niên cùng một cô bé đè lên, ư ừ rên lên.

Nó, nó. . . . . Đang bảo vệ đứa trẻ hay sao?

Chỉ thấy cậu thiếu niên kia đẩy Thiên Thiên ra, cũng không để ý bụi bặm, trên người mình xoay người vuốt đầu con chó ngao Tây Tạng: "Tiểu Hắc, mày làm sao thế?"

Thiên Thiên vỗ bộ ngực nhỏ, cũng cực kỳ tò mò mà ngồi xổm xuống: "Này, đứa bé đáng thương, con chó nhà cậu cũng thật đáng yêu."

Thiếu niên nói: "Đi ra chỗ khác chơi đi, đừng có mà chú ý đến tiểu Hắc. Mấy hôm trước lấy thạch hoa của cậu đúng là rất ngại, nhưng sau đó không phải tôi đã bồi thường rồi à, cậu còn tới làm gì nữa?"

Thiên Thiên lắc đầu: "Hừ, anh ném tôi ở đây, cũng mọc lên một cái bọc nhỏ rồi đây này, bản cô nương nhất định không thể bỏ qua cho anh được!" Cô bé chỉ vào vị trí cái bánh bao nhỏ của mình, còn đang tóm lấy tay của cậu thiếu niên, muốn cho cậu ta sờ xem có phải đã mọc lên một cái bọc nhỏ hay không.

Tô Tô quả thật không đành lòng nhìn thẳng: Nhóc con, cái đó không phải là bọc nhỏ, đó là ngực của con gái đấy, con. . . . . Nhưng mà Tô Tô không

bước lên quấy rầy hai đứa bé này và còn cả con chó ngao Tây Tạng ngoan ngoãn kia nữa, cô khá là muốn biết cậu thiếu niên kia là con cái nhà ai, lớn lên thật không tồi, cùng Thiên Thiên nhà chúng ta lại trái ngược đúng là một đôi trời đất tạo nên nha.

Xi, Tô Tô bảo đảm mình không nghĩ xa đến vậy đâu, chỉ là đặt trước một ứng cử viên cho vị trí con rể thôi. Hay da, không nghĩ đến thì sẽ không cảm thấy, nghĩ như thế, Tô Tô càng cảm thấy cậu thiếu niên này lớn lên rất đẹp trai à, cái ngón út kia thật thon dài thể kia, tầm vóc này . . . . Vừa nhìn thì biết chính là mầm trai đẹp á, ngay cả cái khăn quàng cổ đang đeo cũng cảm thấy thật xinh đẹp phóng khoáng à nha, đeo trên người cậu bé đó đúng là có vẻ đẹp không thể tả được.

Haizz, bệnh hồng nương của bà mẹ nào đó đúng là không thể sửa được nữa rồi.

HẾT TRUYỆN

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già gặm Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.